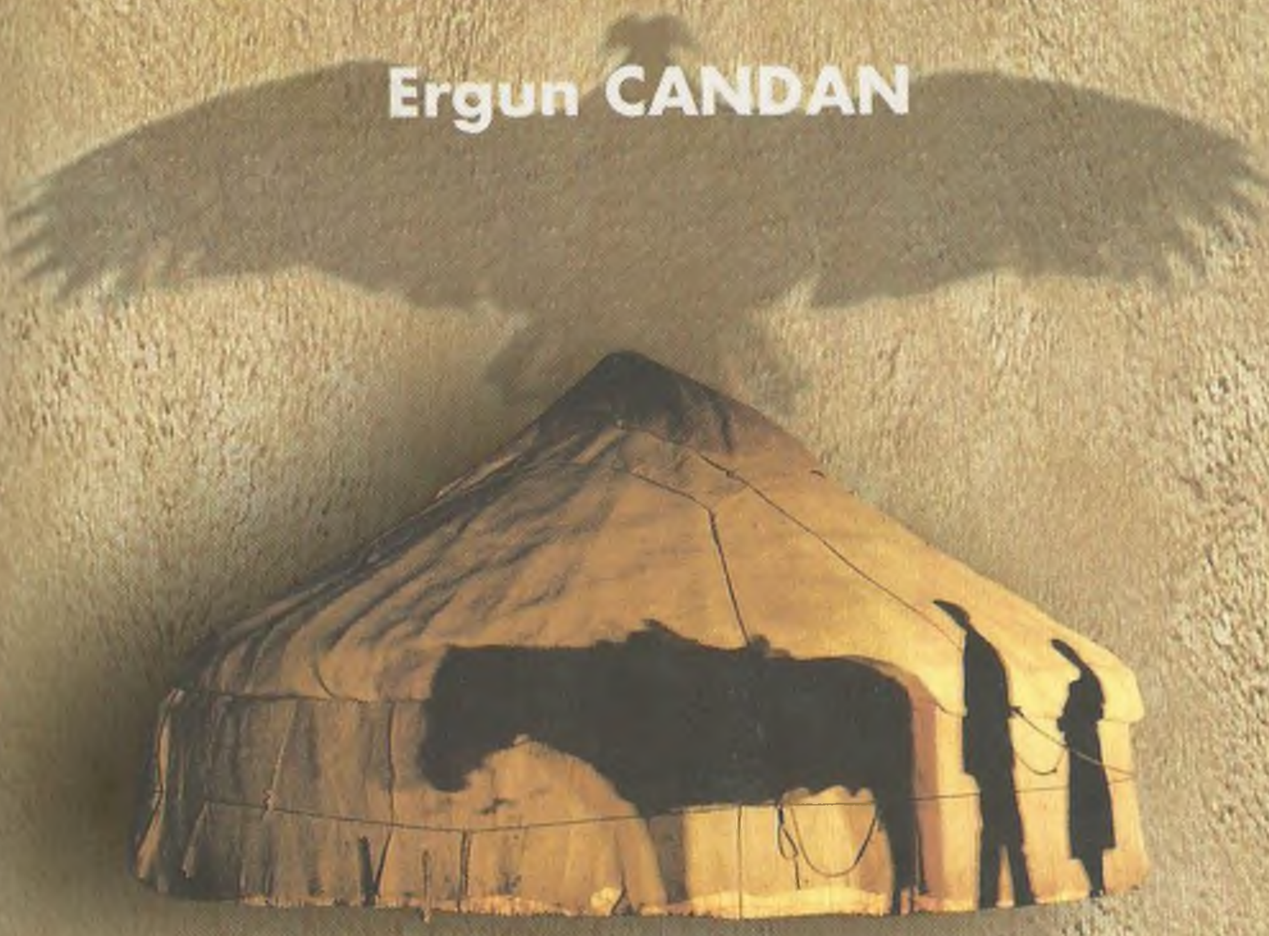
TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ

Ergun CANDAN

SINIR ÖTESİ yayınları

SEVGİLİ OKURLAR...

NİSAN'98'de kurulan;

SINIR ÖTESİ'ne göstermiş olduğunuz ve her geçen gün artarak büyüyen yakın ilginize bir kez daha teşekkür ederiz...

Sizlerden gelen olumlu tepkilerden, Türkiye'de önemli bir boşluğu doldurduğumuzu görüyoruz... Bu özelliğimizi özgün, sınır tanımayan, çok sesli, evrensel bir anlayışla hazırlanan kitaplarımızı sizlere sunarak, bundan sonra da sürdürme çabası içindeyiz.

Belirili bir program dahilinde teker teker yayın dünyasına kazandırdığımız kitaplarımız, kısa bir süre içinde Türkiye'de önemli bir kaynak ve danışma yelpazesini oluşturmaya başlamış bulunmaktadır. Ancak çok kitap değil, nitelikli kitap yayınlama stratejimizi bundan sonra da aynı şekilde sürdürmeye devam edeceğiz...

Araştırmaya, düşünmeye, incelemeye ihtiyaç duyan ve basmakalıp bilgileri yeterli görmeyen siz değerli okurlarımıza, Ergun Candan'ın kaleminden işte yeni bir kitap daha sunuyoruz...

Türkiye'de şimdiye kadar yapılmış araştırmaların tamamen dışındaki bir yaklaşımla konuların ele alınması bakımından, bu alanda yapılan ve ilk ve tek araştırmadır...

Türkler'in Orta Asya Kültürü'nden Anadolu Kültürü'ne uzanan Etnolojik Tarihi, yazarımızın o çok sevdiğiniz Ezoterik üslubuyla sizlere sunulmuş bulunmaktadır.

Anadolu Kültürü'nün gizli kalmış sırları ve unutulmuş gerçekleri sizlerle buluşuyor...

Işık ve Sevgiyle...

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ YAYINLARI

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®

TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ

ERGUN CANDAN

SINIR ÖTESİ YAYINLARI®
REKLAM VE PRODÜKSİYON
HİZ. SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
tarafından yayınlanmaktadır.

Telsiz Mah. 85/1 Sk. No: 23 D:2 Zeytinburnu- İSTANBUL
Tel: 0 (212)415 30 19 Faks: 0 (212) 415 18 30

www.sinirotesi.com
e-mail: info@sinirotesi.com

ISBN: 975-8312-11-1

- Dizgi Kapak Tasarım : SINIR ÖTESİ YAYINLARI
- Genel Yayın Yönetmeni : Ergun CANDAN
- Editör : Nilüfer DİNÇ
- Sanat Yönetmeni : Nurhan ÖZTÜRK
- Müdür : İ. Uğur ÖZTÜRK
- Dağıtım Sorumlusu & Yrd. : Zeynel YILDIRIM & Hasan TEKİN
- Baskı : EBAT OFSET
  TEL: 0(212) 626 25 70

8. Baskı: Kasım 2011

İÇİNDEKİLER

II. BÖLÜM
ŞAMANİST TÜRKLER 121

III. BÖLÜM
ANADOLU UYGARLIKLARI VE MİSTERLERİ 185

IV. BÖLÜM
TÜRKLER NASIL MÜSLÜMAN OLDU? 281

V. BÖLÜM
ANADOLU HALK KÜLTÜRÜ "GELENEK GÖRENEK ÖRF VE ADETLERİ"

SUNUŞ

Uluslar sahip oldukları özelliklerini, yüzyıllarca yaşattıkları ve geliştirdikleri kültürlerine borçludur... Ve tüm uluslar bu özellikleriyle; dünya insanlığının temelde bir, ancak görünürde farklı renklerini oluşturan bir mozaiğin parçalarını oluştururlar. Aynı prizmadan geçen ve farklı renklere ayrılan ışınlar gibidirler... Ancak yine de, görünürde gerçekten de bir takım farklılıklar gösterirler... Bu, hem genetik farklılıklar, hem de çevresel faktörlerden kaynaklanmıştır. Bunun sonucu olarak, belirli ezoterik bilgileri kısmen de olsa farklı bir üslupla yorumlamışlardır. Bu farklılığa neden olan bir diğer faktör de, farklı coğrafyalardaki toplumlara ***"Ruhsal İdare Mekanizması"***'ndan medyomsal kanallarla aktarılan kozmik bilgilerin (vahiy sistemi ile gelen bilgilerin) farklı temalarla dile getirilmiş olmasıdır. Böylelikle temelde bir ve aynı gerçekler, farklı üsluplar nedeniyle farklı coğrafyalarda, farklı kültürlerin oluşumuna zemin hazırlamışlardır...

GEÇMİŞ KÜLTÜR GELENEKLERİ

Şu anda dünya üzerinde bulunan tüm uluslar, geçmişten getirdikleri baskın bir ya da birkaç kültürün izlerini bünyelerinde taşırlar. Örneğin Mısır, Yunanistan, Hindistan, Arabistan,

İsrail, Çin, Tibet, Japonya, gibi ülkelerde geçmişten günümüze gelen baskın tek bir kültürün izleri görülülür. Bu ülkelerde farklı kültürlerin etkinliğini pek göremezsiniz. Avrupa ve Afrika Kıtası'ndaki diğer ülkeler için de durum hemen hemen aynıdır. Geçmişe dayandıkları kültürleri çok fazla farklılıklar göstermez... Bir ya da birkaç adetle kısıtlıdır...

"Dünya coğrafyasında bu tanımlamaya uymayan ülkeler var mıdır?" diye sorulduğunda belki ilk akıllara gelen ülke ABD olacaktır. Çünkü bu kıtanın keşfinden önce Aztek, İnka ve Maya gibi son derece sıradışı toplumlar bu kıtada yaşamaktaydılar ve bu kültürler, tam anlamıyla oraya sonradan giden Avrupalı toplumların kültürlerinden farklılıklar gösteriyorlardı. Kaldı ki, bu yeni keşfedilen kıtaya Avrupa'dan tek bir toplum değil; başta İspanyollar ve İngilizler olmak üzere; Avrupa'nın çok çeşitli bölgelerinden, çok çeşitli kültürler bu kıtaya göç etmişlerdi.

Dolayısıyla bu bölgenin bir kültür hazinesi olması gerekirdi... Ancak durum böyle olmamıştır... Şu anda ABD'de farklı kültürlerin izlerini pek göremezsiniz. Çünkü istilâcılar Kızılderililer'in kültürünü tamamen yok etmiştir. Bunda da en büyük pay sahibi İspanyollar olmuştur. Kıtayı Hristiyanlaştıracağız diye büyük bir katliama girişmişler ve Kızılderilileri bölgeden silmekle kalmamışlar, bu kültürlere ait ne varasa yakıp yok etmişlerdir... O tarihlerde Amerika Kıtası'nda yaşananlar, daha sonraları II. Dünya Savaşı sıralarında Almanya'daki ırkçı katliamlarla dahi mukayese edilemeyecek kadar büyük boyutlara ulaşmıştı...

Amerika Kıtası'nda ne yazık ki, Kızılderili ırkının tamamına yakını, kültürleriyle birlikte tarih sahnesinden kazınırcasına silinmiştir!...

Günümüzde *"İnsan Hakları"*ndan böbürlene böbürlene bahseden *"Avrupa Birliği"* ne hikmetse, bu konuların üzerine gitmek şöyle dursun, ağızlarına bile bu meseleleri almaya ce-

şaret edememektedir. Çünkü bu meseleleri biraz kurcalarlarsa altından kimlerin atalarının çıkacağı bellidir. Tabii bu sözlerimiz yurdumuzda *"İnsan Hakları"* alanında büyük eksiklikler olduğu gerçeğini gölgelememelidir. Bu ayrı bir mesele... Ama çoğunlukla haklı olarak bize insan hakları dersi verenlerin, kendi tarihsel gerçeklerini de bir ara masaya yatırmaları gerektiğine inanıyorum... Bu satırlarımızı okuyan bir Amerikalı, *"siz de Ermeniler'e yaptıklarınızı unutmayın"* diyebilir.

Bildiğiniz gibi *"Kurtuluş Savaşı"* sonrasında Ermeniler'le ilgili Türkiye'nin uyguladığı bazı kararlar Avrupa'da çok tartışılmış ve Ermeni lobilerinin kurulmasına neden olmuştur... Evet, Kurtuluş Savaşı sırasında başımıza ciddi şekilde sorun olan Ermeniler daha sonra toplu göçe zorlanmış ve göç ederlerken de saldırılara maruz kalmışlardır. Bunlar o günün şartları içinde değerlendirilmesi gereken tarihi gerçeklerdir... Ancak şunun altını ısrarla çizmek istiyorum ki, hiç bir zaman Anadolu'da yaşayan kültürler, ne dini, ne de bir başka düşünceyle toplu katliamlara ve bir ulusu yok etme planlarına girişmemişlerdir. **Fakat bir zamanlar Amerika'da yaşananlar için aynı şeyi söylemek imkansızdır.** Orada tarihte eşi benzeri görülmemiş bir katliam yaşanmış ve bunun sonucu olarak da, günümüzde bu kültürlerden eser kalmamıştır. İşte bu nedenden dolayı, ABD'yi de, farklı kültürleri bünyesinde barındıran bir ülke olarak görebilmemiz mümkün olamamaktadır.

Meseleyi toparlayalım...

Günümüzde dünya coğrafyasını şöyle bir gözümüzün önünde getirecek olursak, hemen hemen tamamının bir ya da en fazla birkaç kültürü kendi bünyelerinde barındırdığı görülür. Bu tanımlamaya uymayan dünya üzerinde sadece tek bir coğrafya vardır, o da şu anda üzerinde yaşadığımız ANADOLU topraklarıdır...

Evet... Son derece iddialı bir tez gibi görünse de, bu sözlerimiz büyük bir gerçeğe dayanır...

ANADOLU KÖPRÜSÜ

Anadolu'da durum tamamen farklıdır. Çünkü bu coğrafyada yaşamış olan uygarlıklar; örneğini Amerika'da gördüğümüz gibi, hiç bir zaman kendisinden olmayan kültürlere karşı yok etme harekâtına girişmemişler ve her kültür bir diğer kültüre yaşam şansı vermiştir. Bu nedenle de Anadolu kültür miraslarını kendisinden sonraki kuşaklara aktarabilmiştir. [1]

Binlerce yıldır çeşitli toplumlara *"Vatan"* olan Anadolu'da her uygarlık, kendisinden sonra gelenlere bir şeyler bırakarak ya göç etmiş ya da burada kalarak sonradan katılanların kültür potasında erimiş ve yeniden biçimlenerek yeni bir hale dönüşmüştür.

Anadolu tam kelimenin anlamıyla farklı kültürlerin buluştuğu ve kaynaştığı bir ***"Ortak Alan"***dır. Bu *"Ortak Alan"* öylesine güzel bir kaynaşma göstermeştir ki, sonunda hiç bir kültüre ait olmayan bir bileşkeye dönüşmüştür. Yani hiç bir kültür olduğu gibi kalmamış bir diğer kültür ya da kültürlerle bir uyum sağlama sürecine girerek adeta bir ***"koalisyon kültür zinciri"*** oluşturmuştur.

Anadolu'da çok sayıda farklı kültürlerin birbirleri içinde erimiş izlerini görmek mümkündür. Kültürler birbirleri içinde eriyerek kaybolmamışlar adeta kaynaşmışlardır. Dolayısıyla şu anda yaşamakta olan herhangi bir gelenek, hangi kültürün devamıdır? Bunu kolaylıkla bulup çıkartabilmek ilk bakışta hiç de kolay olamamaktadır. Çünkü bir geleneğin içinde Şamanik unsurlar yatabildiği gibi, Mitraik inancının unsurları da bulunabilmektedir.

Bu anlattıklarımızdan işin Arap saçına dönüştüğü zannedilmesin; tam tersine, ortaya kendisine has bir örgü çıkmıştır.

Konuyu açalım...

ANADOLU KÜLTÜRÜ'NÜ OLUŞTURAN UNSURLAR

Türk Kültür Tarihi incelendiğinde *"Anadolu Kültürü"*nün oluşumunda çok farklı unsurların etkisinin bulunduğu görülür:

1– Orta Asya Dinleri
   a) Eski Türk Dini (Gök-Tanrı Dini) – (Hun Dini)
   b) Şamanizm
   c) Budizm
   d) Taoizm
   e) Maniheizm
   f) Mazdeizm (Zerdüştlük)
   g) Taoizm
   h) Konfüçyüsçülük
2– Anadolu Uygarlıkları (Hitit, Frigya, Lidya, İyon Gelenekleri)
3– Eski Mısır & Yunan Gelenekleri
4– Mitraizm
5– Mezopotamya Gelenekleri (Sümer, Babil)
6– Roma Gelenekleri
7– Musevilik
8– Hristiyanlık
9– Eski Arap Sami Gelenekleri
10– İslamiyet
11– Sufizm ve diğer İslami Bâtıni Gelenekler

İşte tüm bu unsurların bir bileşkesi tarzında ortaya çıkan ***"Anadolu Kültürü"*** çok uzun bir geçmişe dayanan tarihsel bir birikimin sonucudur. ***"Dünya üzerinde bir başka örneği daha yoktur"*** dememizin sebebi budur.

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

Anadolu Kültürü'nü oluşturan bu unsurları incelemeye başlamadan önce önemli gördüğüm yine Anadolu ile ilgili bir özelliğe değinmek istiyorum.

Türk Geleneği'nde Kendini Üstün Görme Yoktur...

Türk örf ve adetleri arasında en ön plana çıkan özelliklerin başında alçak gönüllülük vardır. Egoistlik sınırlarına varan kendini beğenme ve kendini diğer uluslardan üstün görme gibi eğilimler Anadolu Kültürü'nde hiç bir zaman çoğunluk tarafından benimsenen davranış biçimleri oluşturamamıştır.

"Kendinden emin olan kendini sürekli metetmez. Ve üstün görmez, eğer bir üstünlüğü varsa onu sessizce içinde yaşatır."

İşte bu anlayış Anadolu'nun binlerce yıllık kültür mozağinin en belirleyici anlayışlarından birini oluşturmuştur.

Kendini üstün gören ve bunu diğer insanlara karşı gurur ve kibir gösterileriyle sunan kişilerin yaşamlarının hiç bir döneminde rahat ve huzurlu yaşayamadıkları ve sürekli olarak çevrelerince dışlandıkları bilinen bir gerçektir. Biriylerin yaşamında böyle olduğu gibi, toplumların tarihsel yaşamlarında da bu hep böyle olmuştur. Kendini üstün gören her toplum sonunda büyük bir felaketle karşı karşıya kalmıştır. Bunun en canlı örnekleri; İtalyan Faşizmi'nde ve Alman Nazi Faşizmi'nde görülmüştür.

Türk Devletleri içinde kendini diğer toplumlardan üstün gören bir milliyetçilik anlayışı hiç bir zaman etkin bir siyasi anlayış olmamıştır.

İlk Türk Devleti olarak kabul edilen Hun İmparatorluğu'ndan, Osmanlı İmparatorluğuna kadar bu durum hiç değişmemiştir. Türkler'in kurdukları devletlerin içindeki tüm farklı etnik gruplar çoğunlukla barış içinde yaşamayı başarmışlardır. Yani şunu söylemek istiyorum ki, belli bir ırkın üstünlüğünü

ileri süren bir milliyetçilik anlayışı Türkler'in tarihsel süreçlerinde yer edinememiştir.

Türk milliyetçiliğinin ana kaynağı olarak gösterilen Turancılık bile, ne Orta Asya'dan ne de Anadolu topraklarından kaynaklanmış bir düşünce ya da ideoloji değildir. Turancılık Macar aydınlarınca 1900'lü yıllarının hemen başında şekillendirilmiş ve daha sonra Türkiye'ye dışarıdan getirilmiş bir ideolojidir.

Anadolu insanı hiç bir zaman etnik milliyetçiliğe karşı eğilim göstermemiştir... Ne geçmişte ne de şimdi... İstisnalar çıkmışsa da kalıcı olamamış ve genele uyarlanabilecek bir potansiyale hiç bir zaman ulaşamamıştır.

Büyük olmak için kimseye iltifat etmeyeceksin,
Kimseyi üstün görmeyeceksin,
Hiç kimseyi aldatmayacaksın;
İlke için gerçek idealin ne ise onu görecek,
O hedefe yürüyeceksin...

Herkes sana karşı çıkacaktır;
Herkes seni yolundan çevirmeye çalışacaktır;
Önüne sonsuz engeller yığacaklardır,
Fakat sen bunlara dayanıklı olacaksın.
Kendini büyük değil, küçük, araçsız, bir hiç sayarak,
Kimseden yardım görmeyeceğine inanarak,
Bu engelleri aşacaksın.

Bütün bunlardan sonra da sana büyük derlerse
Söylenenlere güleceksin...

Geleneksel Anadolu ruhunu; Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün işte bu sözleri sanırım yeterince yansıtabilmektedir. Söylemek istediğimizin de, Anadolu'nun da özü budur...

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

Atalarımızın Devrine Yolculuk...

Şimdi gelin, yüzyıllarca öncesine geri dönelim... Ve Orta Asya'daki atalarımızın kültür izlerini 2000'li yılların anlayışı çerçevesinde yeniden gözümüzde canlandıralım...

Tarihin binlerce yıl gerisine gitmeye hazır mısınız?... Lütfen bunu yapmak için kendinizi biraz hazırlayın... Kısa bir süre için de olsa, çağımızın üzerinize yüklediği olumlu ve olumsuz tüm yüklerden kurtulun... Daha saf ve daha basit bir dünyaya doğru az sonra yolculuğa çıkacaksınız...

Televizyonda sizlere dayatılan Televoleleri, Borsayı, Doları... Hatta Reha Muhtar'ın haberlerini de... Kısacası içinde bulunduğunuz dünyayı biraz gerilerde bırakmanız gerekiyor. Bırakın ki, tekrar geriye döndüğümüzde içinde bulunduğumuz çağın önemini daha iyi görebilelim...

Şimdi arkanıza yaslanın ve birkaç dakika gözlerinizi kapatıp farklı bir dünyaya kendinizi hazırlayın... Sonra gözlerinizi tekrar açıp bu yolculuğa başlayabilirsiniz.

...

Hazır mısınız?...

Türkler için her şey, Orta Asya'da başlamıştı...

I. BÖLÜM

ORTA ASYA TÜRK KÜLTÜRÜ

Yerle Gök arasında kutsal bir kapı varmış...
Çiftbaşlı kartal bu kapıyı tutarmış...

Onbinlerce yıldan bugüne, Dünya'nın en gizemli yörelerinden biri kuşkusuz ki, Orta Asya olmuştur. Bir zamanlar bu yörede yaşananlar, tarihin en gizli kalmış bölümlerini oluşturur.

Hazar Denizi'nin Doğusu'ndan Orta Asya Stepleri'ne ve Himalayalar'a doğru uzanan bu geniş alan; birçok araştırmacıyı kendisine çekmiş ve gizemleriyle birçoklarına ilham ve esin kaynağı olmuştur. Yöreye has mistik inançlar ve yaşam felsefeleri, günümüzde halen araştırılmaya devam etmektedir. Şintoizm, Zertdüsizm, Budizm, Şamanizm ve Tibet Budizmi gibi köklü dinlerin ortaya çıkış merkezleri işte bu topraklardır...

Bu yöreyi ilginç kılan bir başka özellik de, M.Ö. 10.500 (17.500) yıllarında dünya çapında yaşanan büyük doğal afetler sonucu kıtaları batan Mu Uygarlığı'nın temsilcileri tarafından bu topraklara gerçekleştirilen göçlerdir.

Orta Asya steplerinde oluşan kültürlerle bu göçlerin direkt

ilgileri vardır. Tabii Atalarımız'ın kültürlerinin de... Kitabımızın sonunda bu konuyu ayrıntılarıyla ele alacağız. Şimdilik bu meseleyi bir kenara bırakalım...

Eski Türkler'in orjinal kültürlerini, yaşam felsefelerini ve dini ininanışlarını en iyi göreceğimiz kaynakları, eski tarihi kayıtlar ve mitolojiler oluşturur. Bunların da büyük bir bölümü Çin Kaynakları'nca tutulmuş ve günümüze kadar ulaşabilmiştir. Eğer Çin Kaynakları mevcut olmasaydı, o günlere ait hemen hemen hiç bir belge elimizde mevcut olamayacaktı. (Rus Kayıtları çok daha sonraki dönemlere aittir.)

Bu kaynaklara ne yazık ki, yurdumuzda yeterli ilgi gösterilmemiştir. Bunu herhangi bir tarihçimize sorarsanız size net bir şekilde anlatabilir. İşte bir televizyon programına katılan Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Prof. Dr. Özkan İzgi'nin konuyla ilgili açıklamaları:

> Çin kaynakları bizim Orta Asya Türk Tarihi için niye gerekli, meseleye önce o yönden kısaca bir bakalım ki, Çin Kaynakları'nın değeri tarihçilerimiz tarafından daha iyi anlaşılsın. Aşağı yukarı M.Ö 3000 ile 5000 e kadar Türk tarihinin izlerine rastlıyoruz. Bu tarihe kendi kaynaklarımızda da, Çin kaynaklarında da rastlıyoruz.
>
> Kendi kaynaklarımızda derken, ortaya çıkartılan arkeolojik buluntuları kastediyorum. Bu toprak altından çıkan malzemelerin değerlenmesi ve kendinden sonrakiler için bıraktığı kültür mirasları... Türklerin bir de sagu, sav diye adlandırdığımız sözlü edebiyatları var. 8.Yüz Yıl'a gelinceye kadar yazılı Türk Tarihi kaydına rastlayamazsınız. Bu nedenle Türk Tarihi'ni öğrenebilmek için Çin Kaynaklarına ihtiyacımız var. Çin yazıcılığına baktığımız zaman bu ne Batı'daki tarih yazıcılığına benzer, ne de Türk Tarihi'ndeki kendi yazıcılığımıza benzer. Çinliler'in yirmi dört sülalesi var ve her sülale için bir resmi tarih var. Çinliler'in bu tarih anlayışına

göre gelen her sülale kendinden önceki sülalenin tarihini yazar.

Çinliler kendi kaynaklarını müthiş bir değerlendirme içerisindeler. Japonlar da Çin kaynaklarını inceliyorlar hatta bütün ayrıntılarına kadar inmiş durumdalar. Yirmi dört ciltlik bir Moraharşi Lügatı var Japonların. Biz kendi dilimiz için böyle bir lügat yapamadık. Çince de geçen her hangi bir terim ya da bir müessese söz konusu ise, bu müessese ne zaman kurulmuş, hangi kaynaklarda bu müessese geçiyor bunların hepsini kaynak ismi vererek size gösteriyor. Fal kitapları var I-ching diye... Bitki kitapları var... Coğrafya var... Ticaret var... Çok çeşitli kısımlara ayırmak mümkün. Çin Kayıtları, sadece savaş anlatan bir tarih değildir.

Bu açıdan biz çok fakiriz. Yirmi dört sülale tarihi içindeki Türkler'e dair bilgiler daha henüz saptanmış bile değil. Hepimiz ben de dahil Orta Asya ile ilgili kısımlarla ilgili bir şeyler yaptık. Ama Türkiye de bir oturup da, yirmi dört tarih içinde Türkler ile ilgili ne gibi konular var bunun çalışması yapılmadı.

Bugün elimizde bulunan belgeler, bu büyük Çin Tarihi Kaynakları'ndan derlenen sadece çok küçük bir kısmıdır. Ve maalesef bu küçük kısımla koskoca bir Türk Tarihi'ni anlamaya ve anlatmaya çalışıyoruz.

Atalarımız'ın kültürlerini anlayabilmek için, öncelikle günümüze kadar ulaşabilen bu kayıtlara göz atma mecburiyeti vardır. Ve şunu da belirtelim ki, Türk Mitolojisi'ni oluşturan metinler de, yine bu Çin Kaynakları'ndan yapılan tercümelerle günümüze kadar gelebilmiştir. Bu çevirilerin de büyük bir bölümü yurdumuzdaki bilimadamlarınca değil, yurtdışındaki tarihçi ve araştırmacılar tarafından incelenmiştir. Bu da üzülerek söylüyorum ki, tarihimize ne kadar az önem verdiğimizin en açık göstergesidir.

ÇİN KAYITLARI'NDAKİ GÖZLEM VE YORUMLAR

Çin Kaynakları'nı incelerken bu kayıtların içinde gözleme dayanan yorumların da bulunduğunu unutmamak gerekir.

Örneğin Çin Kaynakları, Hun Kültürü'nden bahsederken; Türk Hakanı'nın karargahında bir tapınak bulunduğunu ve bu tapınakta her yılın başında ayinsel bir rütüel düzenlendiğini anlatılmaktadır. Bu ayine Hunlar'ın 24 Boyu'nun Başbuğlar'ı da katılırdı. Yılın beşinci ayında Lung-Çeng kentinde toplanırlar, *"Ataları"*na, *"Gök-Tanrı"*ya, *"Yer-Su Ruhları"*na kurban sunarlardı. Aynı kayıtta önemli bir açıklama daha yapılmıştır. Bu kayıtta aynen şunlar yazmaktadır:

Hakan her sabah çadırından çıkarak "Güneş"e ve geceleri de "Ay"a tapardı.

Yine aynı kaynakların bildirdiklerine göre:

"Hunlar bir işe girişmeden önce Yıldızlar'ın ve Ay'ın durumlarına bakarlardı."

İşte Türk Kültür Tarihi'nin geçmişi ile ilgili araştırma yapmak isteyenlerin ilk başta müracaat ettikleri Çin Tarihi Kayıtları bu tür anlatımlarla doludur. Ancak unutulmamalıdır ki, bunlar Eski Türkler tarafından yazılmamıştır. Bunlar, tamamıyla Eski Türkler hakkında Çinliler'in gözlemine dayanan kayıtlardır... Ve içlerinde yorumlar da vardır...

Bu ayrıntının üzerinde niçin duruyorum?

Eski Türkler'in Etnolojik Tarihi ve Kültürel yapısı ile ilgili araştırma yapan pekçok araştırmacı, bu anlatılanları birebir ele almış ve anlatılanlar arasındaki yorumları da sanki tarihi gerçeklermiş gibi değerlendirmiştir.

Ne demek istediğimi az önce verdiğim örnek üzerinden anlatmaya çalışayım...

"Hakan her sabah çadırından çıkarak Güneş'e ve geceleri

de Ay'a tapardı..."

Bu söz, sadece gözleme dayanan bir olayı anlatmaz. İçinde yorum da vardır: Hakan'ın her sabah çadırdan çıktığı, Güneş'e ve Ay'a karşı bir takım hareketlerde bulunduğu yazsaydı sorun yoktu. Çünkü Çinli Tarihçi bunu görmüş ve bunu yazmıştı diyebilirdik. Ve o zaman bu, tam olarak gözleme dayanan bir kayıt olurdu. Ama Hakan'ın bunu ne amaçla yaptığı, bu kaydı tutan Çinli'nin yorumuyla anlatılmıştır. Çinli'nin yorumuna göre Hakan bunu *"Güneş"*e ve *"Ay"*a tapmak için yapıyormuş...

Burada asla o dönemin kayıtlarını tutan Çinlileri eleştirmek gibi bir niyetim yok. Kuşkusuz ki onlara, bu kayıtları tuttukları için çok şey borçluyuz. Onlar ister istemez kendi anlayışları çerçevesinden gördüklerini yorumlayarak kaydetmişlerdir. Bu son derece doğal... **Ancak benim burada anlatmak istediğim; gözleme dayalı bilgilerle, yorumların birbirlerinden ayrılması gerektiğidir. Aksi takdirde asırlık yanlışları bugün de devam ettiririz.** Nitekim bu ayrım birçok Etnoloji ve Tarih araştırmacısı tarafından yapılmadığı için, bu tür yorumlar günümüze kadar taşınmıştır.

Bu tür bir ayrım yapılmadığı için, Türk Etnolojisi ile ilgili yurdumuzda yapılan araştırma sonuçlarının birçoğu yukarıdaki örnekte gördüğümüz gibi yanlış yorumlarla doludur. Ancak şunu da belirtmeliyim ki, Çin Tarihi Kayıtları'nda içine hiç bir yorum katılmadan anlatılan Türkler'le ilgili bilgiler de bir hayli fazladır.

İçinde ister yorum olsun ister olmasın, bu kayıtları gerçek değeriyle inceleyebilmek için mutlaka Ezoterizmi çok iyi bilmek gerekir. Çünkü bu kayıtların özellikle mitolojilerle ilgili bölümleri baştan sona Ezoterik Semboller'le doludur. Üniversitelerimizde ***"Ezoterizm"*** (1) ve ***"Gizli Dinler Tarihi"*** ile ilgili yeterli bir bilgi öğrenciye aktarılmadığı için, bu üniversitelerden mezun olan Tarih ve Etnoloji öğrencileri daha sonra Do-

çent de olsalar, Profesör de olsalar -eğer kendilerini Ezoterizm ve Gizli Dinler Tarihi ile ilgili konularda özel çabalarıyla yetiştirmemişlerse- bu kayıtlarda anlatılanların özüne inememişlerdir. Yapılan bir diğer yanlış da işte budur...

Bütün bunların sonunda, ünlü Etnolog Kunz Dittmer'in şu sözlerle özetlediği sonuç ortaya çıkmıştır:

– "İlkellerin düşünce sistemleri, çoğu kez haksızca bizim düşüncelerimizden çok değişik, mantıksız ve hayal ürünüy - müş gibi gösterilmiştir."

ESKİ TÜRK DİNİ

Eski Türkler'in Şamanizm öncesindeki dini ***"Gök-Tanrı Dini"***'ydi. Burada göğün kendisi değil, göğün simgelediği kutsallık ön plandaydı. Yani göğün kendisine tapılmıyordu. ***"Ruhsal Yönetici Mekanizma"*** ya da bir başka ifadeyle *"Kozmik Hiyerarşi"* fikri *"Gök-Tanrı Dini"* nin özünü oluşturmuştu. Hunlular'da *"Tengri"* yani Tanrı sözcüğü, Çinliler'in yine o devirde kullandıkları *"Tien"* sözcüğüne karşılık geliyordu. Birbirlerine komşu olan iki ulusun benzer sözcük kullanmaları son derece doğaldı. Yine benzer bir şekilde hem Çinliler'in İmparatorlar'ı, hem de Hunlar'ın Kağanlar'ı ***"Tanrı'nın Oğulları"*** olarak nitelendirilmekteydi.

Türk Mitolojisi'ni oluşturan çeşitli ögelerden de rahatlıkla anlaşılabileceği gibi, Türk Kağanları'mn Göksel irtibatları bulunmaktaydı. Bu nedenle de; gerek mitolojik Türk Kahramanları, gerekse de tarihte yaşadığı bilinen Kağanlar *"Tanrı'nın Elçisi"* olarak nitelendirilmekteydi.

Devleti Tanrı'nın Elçileri Yönetiyordu

Tarih kitaplarında, Hun Devleti'nden başlamak üzere daha

sonra kurulan birçok Türk Devletleri'nde gerçekleştirilen dini törenlere, devleti yöneten Türk hükümdarlarının başkanlık ettiği yazılıdır. Bunu en eski Çin Kaynakları da doğrulamaktadır. Bu, üzerinde önemle durulması gereken bir konudur...

Bu mesele gerek Türkler'in, gerekse de Çinliler'in kendi devletlerini yönetenlere duydukları saygıdan dolayı yerleşmiş bir inanç değildi. Böyle bir kabulün oluşumu, *"devleti yöne - tenlerin özelliklerinden"* dolayıydı. Devleti yöneten aynı zamanda rahiplerin de başıydı. Yani o devirlerde din ile devlet yönetimi birbirlerinden ayrı değildi. Devlet içinde *"Başrahip"* aynı zamanda kağan ve hükümdardı.

Bu nitelik, başta Mısır olmak üzere hemen hemen eski toplumların çoğunda aynıydı. Bu benzer durum, Tufan Öncesi Uygarlıklar'dan Mu ve Atlantis'te de geçerliydi.

İnisiyasyonda (2) ***"Ruhsal Gelişmişlik"*** düzeyi en yetkin kişiler, devletin de yönetimini gerçekleştiriyorlardı. Böylelikle haksızlıklara yer vermeyen bir yönetimin iktidarı gerçekleşmiş oluyordu. Bu da yetkin kişilerin devleti yönetmesini sağlıyordu.

Ancak zamanla bu tür yetkinliğe sahip kişilerin sayısında meydana gelen azalmalar ve inisiyatik çalışmaların zamanla fonksiyonunu tamamlamaya başlamısından dolayı, devletin idaresi tarihin ilerleyen dönemlerinde, yavaş yavaş yeterli ruhsal yetkinliğe sahip olmayanların ellerine geçmeye başlamısına neden olmuştur. İlk zamanlarda kim başrahipse devleti yöneten de oydu. Fakat zamanla meydana gelen dejenerasyon, devletin yönetimini babadan oğla geçmeye terk etti. Böylelikle belli bir ailenin içinde kalan devlet yönetimine başrahipler değil, o ailenin fertlerinden biri gelmeye başladı.

Devletin yönetimini ileride ele alacak kişiler daha çocukluk çağlarından başlamak üzere uzunca bir süre inisiyatik eğitimden geçiriliyordu. Ama yine de eskisi gibi olmadığı bir gerçekti... Zamanla bu da iyice dejenere oldu ve belli bir süre son-

ra devleti idare edenlerin inisiyatik öğretilerle hiç bir ilgi ve bilgileri kalmayacak noktaya kadar işler gelip dayandı. Çünkü artık devleti idare edecek kişileri inisiyatik eğitimden geçirebilecek kişilerin sayısı iyice azalmış ve bu tür çalışmaları gerçekleştiren pekçok merkez de artık kapanmıştı. Bu ***"insanlığın aşamalı aşağıya inişinin"*** doğal bir sonucuydu... (3) Tüm uluslarda yaşanan bu gelişmelerden kuşkusuz Türkler de nasibini almışlar ve dünya çapında yaşanan bu iniş sürecinde, daha sonraları Anadolu tarikatları da aynı sonuçla karşılaşmışlardı.

Tasavvuf içinde yaşayan ***"Sırlar Bilgisi"*** unutulmuş geriye kalan tarikatlar ise, inisiyatik kökenden tamamen uzaklaşarak Siyasal İslâmi hareketlere dönüşmüşlerdi. İşte Atatürk'ün tarikatları kapatışının ana sebebi budur.

Bir an için, çok hızlı tarihi bir sıçrama yaparak, kendimizi Anadolu'da buluverdik. Biz tekrar Orta Asya'ya geri dönelim...

26.000 YILLIK "GÖK ÇIKRIĞI" – (ÇARK-I FELEK)

"Gök-Tanrı Dini" ne göre uçsuz bucaksız Gök Kubbe'nin altında Dünya ile ilgili bir de gök boşluğu vardı. Eski Türkler dünyaya değen bu bölüme, *"Kalıg"* derlerdi. *"Acun"* ise dünyanın adıydı. Ancak *"Acun"* sözcüğü, hem fiziki dünyayı yani üstünde yaşadıkları dünyayı, hem de öte dünyayı yani ahireti ifade eden bir anlama sahipti. Bu nedenle Öte Dünya (Öte Alem) ile Fiziki Dünya'yı birbirinden ayırmak için, *"Bu Acun"* ve *"Ol Acun"* sözcüklerini kullanırlardı.

Dünyamız'ın Kuzey - Güney ekseninin 26.000 yıllık rotasyonel döngüsü sonucu, gökyüzündeki yıldızların yer değiştirmesi çok eski çağlardan beri bilinmekteydi. Astroloji'nin de temelini oluşturan bu yıldızların belirli periyotlarla gökyüzünde yer değiştirme hareketine Araplar ve İranlılar ***"Çerhi Fe -***

lek" demişlerdi. Daha sonraları bu kültürlerle temasa geçen Türkler, bu sözü ***"Çarkı Felek"*** olarak değiştirmişlerdi. Ancak Orta Asya'daki Eski Türkler gök kubbenin gözlemlenen bu döngüsel hareketine ***"Gök Çığrısı"*** diyorlardı. Çığrı sözü, değirmen ve çeşitli aletlerdeki çarklar için kullanılan bir isimdi. İp eğirmek için kullanılan makaralar da bu isimle anılırlardı. Nitekim bugünkü Türkçemiz'de kullandığımız Çıkrık sözü de eski Türkler'deki *"Çığrı"* sözünden türemiş bir isimdir.

Biz gelelim *"Gök Çığrısı"*na...

Astroloji'nin temelini oluşturduğunu söylediğimiz bu döngüsel hareket, Türkler için de büyük bir önem taşıyordu. Bunu söylenen eski Türk şiirlerinde bile görebilmek mümkündür:

Tengri ajun törütti,	*(Tanrı Dünya'yı yarattı)*
Yulduzları çerkeşib	*(Yıldızlar sıralanır)*
Çığrı edh tezginür	*(Felek uğurlu döner)*
Tün kün üze yörgenür	*(Gece gündüzü örter)*

Yukarıdaki şiirden de anlaşılabileceği gibi, *"Gök Çıkrı - ğı"*nın dönüşü, insanlara iyi veya kötü talih getiriyordu. Kaderlerinde bu döngünün önemli bir yeri olduğunu düşünüyorlardı. Bütün kötü kaderler, *"Kahpe Feleğin"* bir oyunuydu. Yaşanan kötü olaylardan sonra iyi günlere kavuşabilmek de yine bu feleğin tabiatından ileri geliyordu. Bu çok eskiye dayanan inanınış, Türkler'de o günden bugüne kadar yaşamıştır. Örneğin *"Kahpe Felek"* sözü Anadolu'da hâlâ dillerde dolanıp durmaktadır...

Böylesine etkin ve yaşamlarının hemen her alanında kendisini gösteren bu inancın oluşabilmesi için; Eski Türkler'in Dünyamız'da meydana gelen *"fiziksel"* ve *"ruhsal"* değişimler"in, devresel karakterli olduklarını biliyor olmaları gerekir... Başka türlü bu yaygın inancın oluşumu açıklanamaz. Nitekim bu bilgiye sahip olduklarını ve onları böyle düşünmeye iten etkenin; Dünyamız'da meydana gelen *"fiziksel"* ve *"ruhsal"* de-

ra devleti idare edenlerin inisiyatik öğretilerle hiç bir ilgi ve bilgileri kalmayacak noktaya kadar işler gelip dayandı. Çünkü artık devleti idare edecek kişileri inisiyatik eğitimden geçirebilecek kişilerin sayısı iyice azalmış ve bu tür çalışmaları gerçekleştiren pekçok merkez de artık kapanmıştı. Bu ***"insanlığın aşamalı aşağıya inişinin"*** doğal bir sonucuydu... (3) Tüm uluslarda yaşanan bu gelişmelerden kuşkusuz Türkler de nasibini almışlar ve dünya çapında yaşanan bu iniş sürecinde, daha sonraları Anadolu tarikatları da aynı sonuçla karşılaşmışlardı.

Tasavvuf içinde yaşayan ***"Sırlar Bilgisi"*** unutulmuş geriye kalan tarikatlar ise, inisiyatik kökenden tamamen uzaklaşarak Siyasal İslâmi hareketlere dönüşmüşlerdi. İşte Atatürk'ün tarikatları kapatışının ana sebebi budur.

Bir an için, çok hızlı tarihi bir sıçrama yaparak, kendimizi Anadolu'da buluverdik. Biz tekrar Orta Asya'ya geri dönelim...

26.000 YILLIK "GÖK ÇIKRIĞI" – (ÇARK-I FELEK)

"Gök-Tanrı Dini" ne göre uçsuz bucaksız Gök Kubbe'nin altında Dünya ile ilgili bir de gök boşluğu vardı. Eski Türkler dünyaya değen bu bölüme, *"Kalıg"* derlerdi. *"Acun"* ise dünyanın adıydı. Ancak *"Acun"* sözcüğü, hem fiziki dünyayı yani üstünde yaşadıkları dünyayı, hem de öte dünyayı yani ahireti ifade eden bir anlama sahipti. Bu nedenle Öte Dünya (Öte Alem) ile Fiziki Dünya'yı birbirinden ayırmak için, *"Bu Acun"* ve *"Ol Acun"* sözcüklerini kullanırlardı.

Dünyamız'ın Kuzey - Güney ekseninin 26.000 yıllık rotasyonel döngüsü sonucu, gökyüzündeki yıldızların yer değiştirmesi çok eski çağlardan beri bilinmekteydi. Astroloji'nin de temelini oluşturan bu yıldızların belirli periyotlarla gökyüzünde yer değiştirme hareketine Araplar ve İranlılar ***"Çerhi Fe -***

lek" demişlerdi. Daha sonraları bu kültürlerle temasa geçen Türkler, bu sözü **"*Çarkı Felek*"** olarak değiştirmişlerdi. Ancak Orta Asya'daki Eski Türkler gök kubbenin gözlemlenen bu döngüsel hareketine **"*Gök Çığrısı*"** diyorlardı. Çığrı sözü, değirmen ve çeşitli aletlerdeki çarklar için kullanılan bir isimdi. İp eğirmek için kullanılan makaralar da bu isimle anılırlardı. Nitekim bugünkü Türkçemiz'de kullandığımız Çıkrık sözü de eski Türkler'deki "*Çığrı*" sözünden türemiş bir isimdir.

Biz gelelim "*Gök Çığrısı*"na...

Astroloji'nin temelini oluşturduğunu söylediğimiz bu döngüsel hareket, Türkler için de büyük bir önem taşıyordu. Bunu söylenen eski Türk şiirlerinde bile görebilmek mümkündür:

Tengri ajun törütti,	*(Tanrı Dünya'yı yarattı)*
Yulduzları çerkeşib	*(Yıldızlar sıralanır)*
Çığrı edh tezginür	*(Felek uğurlu döner)*
Tün kün üze yörgenür	*(Gece gündüzü örter)*

Yukarıdaki şiirden de anlaşılabileceği gibi, "*Gök Çıkrı - ğı*"nın dönüşü, insanlara iyi veya kötü talih getiriyordu. Kaderlerinde bu döngünün önemli bir yeri olduğunu düşünüyorlardı. Bütün kötü kaderler, "*Kahpe Feleğin*" bir oyunuydu. Yaşanan kötü olaylardan sonra iyi günlere kavuşabilmek de yine bu feleğin tabiatından ileri geliyordu. Bu çok eskiye dayanan inanınış, Türkler'de o günden bugüne kadar yaşamıştır. Örneğin "*Kahpe Felek*" sözü Anadolu'da hâlâ dillerde dolanıp durmaktadır...

Böylesine etkin ve yaşamlarının hemen her alanında kendisini gösteren bu inancın oluşabilmesi için; Eski Türkler'in Dünyamız'da meydana gelen "*fiziksel*" ve "*ruhsal*" değişimler"in, devresel karakterli olduklarını biliyor olmaları gerekir... Başka türlü bu yaygın inancın oluşumu açıklanamaz. Nitekim bu bilgiye sahip olduklarını ve onları böyle düşünmeye iten etkenin; Dünyamız'da meydana gelen "*fiziksel*" ve "*ruhsal*" de-

ğişimlerin, devresel karakterli oldukları bilgisine dayandığını az sonra daha net bir şekilde göreceğiz.

Konuyu biraz açalım...

Dünyamızdan kaynaklanan bu döngüsel hareketi daha iyi anlayabilmek için gözünüzün önüne yerde dönmekte olan bir topaç getirin. Topaç belli bir hızdan sonra yavaşlamaya başladığında dönmeye devam ederken bir baş sallama hereketiyle kendi dikey ekseni bir daire çizer. İşte Dünyamız'ın da aynen buna benzeyen bir *"baş sallama"* hareketi vardır. Topaçtaki bir - iki saniye içinde gözlemlediğimiz bu hareketi Dünyamız yaklaşık olarak 26.000 yılda tamamlar.

Ve bu süre içinde Dünyamız'ın Kuzey Güney ekseni gökyüzündeki 12 ayrı Takım Yıldızı'nı sırasıyla takip eder. Bu Astrolojik olarak tanımlanan ve sıklıkla duymuş olduğumuz her 2.166 yılda bir, bir burçtan diğerine geçiş yapmamızın nedenini oluşturur.

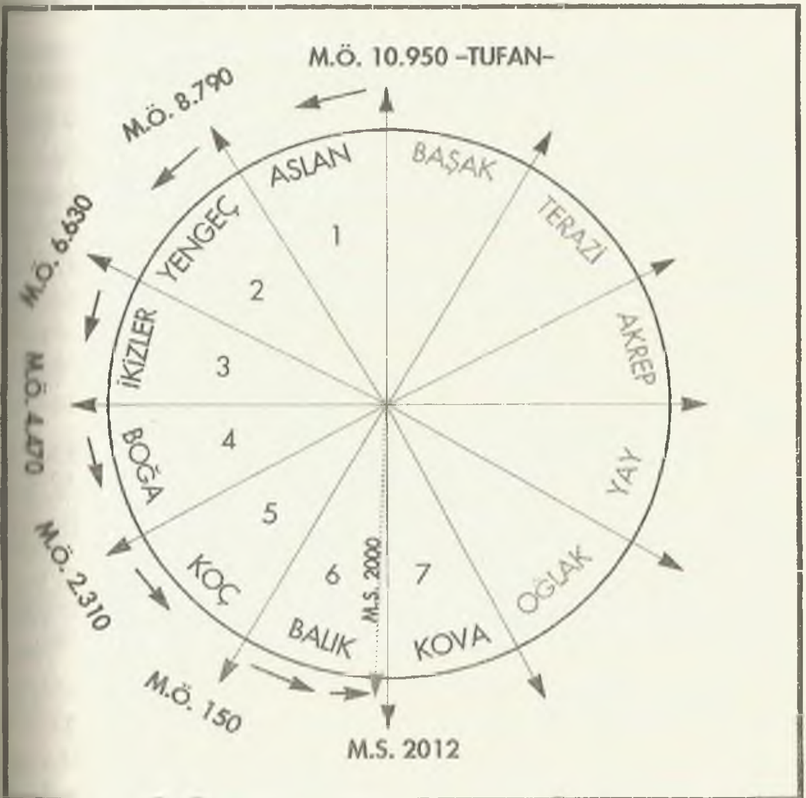

Dünyamız baş sallma hareketini yaklaşık 26.000 yılda tamamlar.
Bu da "Büyük Devre"ye karşılık gelen bir süreci gösterir.

2.166 x 12 = 25.992 Yıl (Yaklaşık 26.000 olarak kabul edilir.)

Eski Türkler'de de bügün olduğu gibi 12 Burç 12 ayrı hayvan sembolüyle gösterilmekteydi. Ve Türk Takvimi'nin esası da, aşağıdaki şekilde görüldüğü gibi, bu *"Gök Çıkrığı"* prensibine bağlıydı.

Daha önce yayınlamış olduğumuz "Kıyamet Alametleri" ve

BÜYÜK ÇARK: Aslan Burcu'ndan başlayıp aynı yere gelinceye kadar geçen süreyi yani 26.000 yıllık "Büyük Devre"yi göstermektedir. Kova Burcu'na geçiş Astronomik hesaplara göre 2012 yılında olacaktır. Mayalar bu tarihi, Dünya üzerindeki büyük fiziksel ve ruhsal değişimlerin başlangıç tarihi olarak belirtmişlerdir.

"Maya Kehanetleri" adlı kitaplarımızda bu döngünün, Dünyamız üzerinde belirli periyotlarla meydana gelen büyük fiziksel değişimlerin oluşum sürecini göstermesi bakımından ne kadar büyük bir öneme sahip olduğunu, tüm ayrıntılarıyla aktarmıştık. (Bu konuyla ilgili ayrıntılı bilgi edinmek isteyen okurlarımız sözünü ettiğimiz kitaplardan yararlanabilirler. Burada bu konuları tekar etmeyeceğiz.)

Eski Türkler'de ***"hakimiyetin göklerde olduğu"*** inancının oluşumuna neden olan etkenlerden biri, işte bu Ezoterik bilgiye dayanmaktaydı... Tufan Öncesi Uygarlıklarla temasa geçen tüm toplumların inançlarında bu temayla karşılaşılır. Eski Mısır Uygarlığı bu temayı en canlı işleyen toplumların başında yer almıştır. Örneğin o muhteşem Sfenks Heykeli'nin Aslan başlı oluşunun nedeni, yaşanan büyük tufanın ve sonrasında başlayan bizim devremizin Aslan Burcu'na denk gelmesinden dolayıdır.

Belli ki, Atalarımız da insanlığı ruhsal ve fiziksel olarak etkileyen bu *"döngüsel süreçten"* haberdarlardı...

"Hakimiyetin göklerde olduğu" anlayışının Türkler'de köklü bir inanç olarak yerleşmesinin bir diğer nedeni de, gerçek anlamda göksel irtibatların o dönemde kurulmuş olmasıydı. Bu konuya az sonra ayrıntılı bir şekilde değineceğiz...

Eski Türk inanç sisteminin ***"Gök-Tanrı Dini"*** olmasının dışında bir başka önemli özelliği daha vardı: **Atalar Kültü...**

ATALAR KÜLTÜ

Atalar Kültü; ***"dünyada yaşarken ruhsal yönden kudretli kişilerin öldükten sonra da, ailelerini ve toplumlarını koru - maya devam edeceği"*** inancına dayanmaktaydı. Bu kültsel inançtan da anlaşılabileceği gibi, Eski Türkler her insanın bir ruha sahip olduğuna inanmaktaydılar. Eski Türkler'e göre ruh-

sal kimlik ölümle yok olmuyor, varlığına ölümden sonra da devam ediyordu...

Eski Türkler'deki bu ruhsallık inancı; son derece geniş bir spiritüel anlayışı da beraberinde getirmiştir. Ve daha sonraları Şamanizm'le de bütünleşen bu inançları, yaşamlarının her alanında ***"ruhlarla irtibat kurulmasınına"*** da zemin hazırlamıştır. Baştan sona ruhsal irtibata dayanan Şamanizm'in, Türkler arasında kolaylıkla yer bulmasının en önemli nedenlerinden biri, daha önceki dönemde eski inançlarında yaşattıkları ***"Atalar Kültü"*** olmuştur.

Öte Alem'e geçtiklerine inandıkları atalarına, Türkler çeşitli biçim ve zamanlarda kurbanlar sunarlardı. Sunulan bu kurbanlar ve bu kurban sunulması sırasında gerçekleştirdikleri ritüeller ise, Türkler'in yaşamında vazgeçilmez bir yer tutmuştu. Bu ritüeller sırasında atalarına gerçekleştirmek istedikleri dileklerini de sunarlardı. Eski Türkler'de Atalar'dan yardım dilemek son derece yaygın bir inanç ve pratik olarak dinsel uygulamalarında yaşamıştır.

Eski Türkler'in Atalar Kültü'ne gösterdikleri önem; *"Koruyucu Ruh"* kavramını da beraberinde getirmiştir. (4)

Atalarımızın inançlarında önemli bir yer tutan bu inanç motifi son üç büyük dinin temelinde de vardır. Örneğin İslamiyet'te ve Hristiyanlık'ta ***"Koruyucu Ruh"*** kavramının yerine, anlam itibariyle aynı şeyi kastetmek üzere ***"Koruyucu Melekler"*** kavramı getirilmiştir. Ancak her ikisinde de anlatılmak istenen perdenin arkasındaki sır, aynı gerçeği ifade etmektedir.

Eski Türkler'de tarihin ilk dönemlerinden beri varlığını sürdüren *"Koruyucu Ruh"* olgusu; daha sonraları Şamanizm'in Türkler arasında yayılmaya başlamasıyla daha da kökleşmiş ve Türkler'in günlük yaşamında çok önemli bir fonksiyon görmeye başlamıştır. Bu inancın etkileri; Türkler'in Kültürleri'nde, geçmişten günümüze gelininceye kadar hiç bir zaman silinmemiştir.

Türkler arasındaki bu inanç, aslında en eskisinden en yenisine kadar tüm dini inançların kökeninde olan bir olgudur. Bazen açık bazen kapalı bir şekilde *"Koruyucu Ruhlar"*, dinlerde hep ön planda olmuştur. Çünkü Dinler Tarihi'nde hiç bir din, sadece *"itikat"* ve *"amel"*den ibaret olmamış, hiç bir dönemde bir Tanrı, tek başına kalmamış, tersine Tanrı inancı daima kutsal sayılan ve adına *"melek"*, *"ruh"* ya da *"ilâh"* denilen varlıklarca kuşatılmıştır. En son din olma özelliği taşıyan İslamiyet'in Kutsal Kitabı'nın da, Cebrail ismiyle anılan bir melek vasıtasıyla Muhammed Peygamber'e yazdırılmış olduğunu unutmayalım... Tüm dinler için geçerli olan bir özellik Şamanizm'in Türkler arasında kabul görüşüyle en üst düzeye ulaşmıştır. **Çünkü Şamanizm'in özü, Ruhlarla kurulan irtibata dayanıyordu.**

Eski Türkler'in dini az önce de söylemiş olduğumuz gibi ***"Gök-Tanrı Dini"***ydi. Hun Dini olarak da isimlendirilen bu din, zaman içinde Şamanizm'le adeta bütünleşmiş ve birbirlerinden ayrılmaz bir hale gelmişlerdir. Çünkü çeşitli Türk Boyları kendi öz inançlarıyla Şamanizmi birleştirerek ortaya Türkler'e has bir inanç sistemi çıkartmışlardır. Türkler'in M.Ö. 5. Yüzyıl'dan M.Ö. 2. Yüzyıl'a kadar böyle bir sürecin içinde bulunduklarına dair tarihi kayıtlar bulunmaktadır. Yine aynı tarihi kayıtlardan öğrendiğimize göre, M.S. 3. Yüzyıl'da ortaya çıkan Toba Sülalesi devrinde de, Eski Hun Kültleri (Gök-Tanrı, Güneş, Ay, Yer, Su, Atalar, Ateş Kültleri) Şamanizm'in içinde devam etmiştir.

HUN DEVLETİ

Büyük Hun Devleti'nin Orta Asya kavimlerini ilk defa bir bayrak altında toplaması, kültür tarihimiz için önemli bir başlangıç noktasını oluşturmuştur. O zamana kadar dağınık bir karakter gösteren Orta Asya Kültürleri, Büyük Hun Devleti'nin

sağladığı birlik ve temaslar sayesinde büyük bir kaynaşmaya doğru gitmişlerdir. Bu bütünleşmenin uzun yıllar başarıyla yürütüldüğü bilinmektedir.

Hun Devleti'nin kurucusu Mao-tun, Çin İmparatoru'na yazdığı mektuplarından birinde, Orta Asya'da eli silah tutan bütün kavimleri birleştirdiğinden ve bu kavimlerin sulh ve sükun içinde yaşadıklarından bahsediyordu.

Hun Devleti kabileler federasyonuna dayanan bir özellik gösteriyordu. İçinde farklı Türk boyları, Moğollar ve bölgede bulunan diğer kabileler bulunmaktaydı. Hunlar'ın oluşturduğu devlet Osmanlılar'da da olduğu gibi, tek bir etnik kimliğin bulunduğu bir yapıda değildi. Hunlar tam anlamıyla Orta Asya'da birlik sağlamışlardı. Hun isminin anlamı da, sağlanan bu birliği adeta özetler nitelikteydi. Çünkü -nedenlerini daha sonra net bir şekilde göreceğimiz gibi- ***"Hun"*** ismi Mu Uygarlığı'nda ***"Bir"*** anlamına gelen bir sözcüktü...

Orta Asya'daki ilk Türk Devleti: Büyük HUN İmparatorluğu

Mao-tun'un kurduğu bu siyasi ve kültürel birlik, Orta Asya'da 500 yıl devam etmiştir. Büyük Hun Devleti dendiği zaman, M.Ö. 3. Yüzyıl'ın sonlarından başlayıp, M.S. 3. Yüzyıl'a kadar devam eden bir kültür birikimi ile karşı karşıya geldiğimizi görürüz. Bu uzun süreç içinde Hun Devleti hiç bir zaman dışa kapılarını kapatmamış ve gerek kültürel, gerekse de ticari ilişkilerini çevresindeki devletlerle sürdürmüştür. Moğolistan'da ve Altaylar'daki Hun Çağı'na ait mezarlarda hayret edilecek derecede Çin ve İran mallarının bulunması bu temasların en açık delilidir.

Batıya Göç

Büyük Hun Devleti'nin iki nüfuzlu şahsiyeti olan Ho-han-yeh ile Chih-chih arasındaki anlaşmazlık, Orta Asya'da 500 yıl süren birliğe büyük bir darbe indirmiş ve büyük karışıklıklara neden olmuştu. Bunun sonucu olarak da, Hun kabilelerinin bir kısmı reisleri Chih-chih ile birlikte Batı'ya gittiler. Geride kalanlar ise, Çin hakimiyetini tanımak zorunda kaldılar.

M.S. 375 yılında Hunlar'ın Tuna kıyılarına indiklerini görüyoruz. Bu sırada bir yandan Macaristan'a yerleşmeye çalışırlarken, diğer yandan da Bizans İmparatorluğunu sıkıştırmaya başlamışlardı.

Hunlar'ın Batıya doğru göçleri Orta Avrupa'ya kadar sürmüş ve bu göçler sırasında beraberlerinde farklı kavimleri de sürüklemişlerdir. Örneğin Macaristan'a yerleşen Hunlar'ın içinde, çok sayıda Cermen ırkına mensup insanlar da bulunmaktaydı.

Avrupa'daki Hun Devleti'nin yıkılışından sonra Avarlar Macaristan'da yeni bir kültürün doğmasına zemin hazırlamışlarsa da, Macaristan'da eski Hun Kültürü uzun bir süre kendisini hissettirmeye devam etti.

Macaristan'da yapılan arkeolojik kazılarda ortaya çıkartılan Hunlar'a ait birçok tarihi eşyalar (kılıçlar, yaylar, oklar) ve tarihi eserler (mezarlar vs.) eskinin anısını hâlâ günümüzde yaşatmaktadır. Ancak en canlı yaşayan anı ise, Hunlar'ın diyarı anlamına gelen Macaristan'ın yabancı dildeki karşılığı olan "*Hungary*" ismidir... (5)

Kitabımızın sonunda Hunlar'a tekrar geri dönüp, Hunlar'ın atalarının kimler olabileceği sorusuna cevap bulmaya çalışacağız... Şimdi, Hunlar ve Hunlar'dan sonra kurulan Türk Devletleri'nde ortaya çıkan ve Türk Mitolojisi'nin en önemli bölümlerini oluşturan efsanelerle yolumuza devam edelim...

ESKİ TÜRK MİTOLOJİSİ

"*Mitoloji*" ile "*Din*" bir zamanlar şimdi olduğu gibi birbirinden ayrı değildi. İnisiyatik Öğreti'nin halka açık olan kısmı niteliğinde olan mitolojik eğitim, dini inançların özünü oluşturmaktaydı. Dolayısıyla o dönemki inanç sistemlerini ve inisiyatik sırları ortaya çıkartabilmek için, ilk olarak ele almamız gereken kaynaklar mitolojilerdir.

Türk Mitolojisi'ni oluşturan ve tespit edilebilen en eski Türk Efsaneleri; hem o dönemdeki inisiyatik bilgileri aktarması bakımından, hem de o dönemde yaşanan ve tarihin karanlıkları arasında gizli kalmış bazı sıradışı olayları içlerinde barındırmaları bakımından büyük bir öneme sahiptir. Ancak gözardı edilmemesi gereken en önemli nokta, tüm dünya mitolojilerinde olduğu gibi, Türk Mitolojisi'nin de kendisine has bir üslupla aktarmak istediği meseleleri sembollere büründürerek anlatmış olduğudur.

Binlerce yıldan beri sembollerin ardındaki gizlenmiş olan Atalarımız'ın mesajlarını, çözebildiğimiz kadarıyla gün ışığına çıkartmaya başlıyoruz...

Mitolojik Semboller

Mitolojiler'in içindeki sırlara nüfuz etmek için sembolizmin dilini çözmek gerekir. Çünkü sembolizmin kendisine has ezoterik bir dilli vardır. **Ve çoğunlukla da, dünyadaki tüm mitolojik semboller evrensel niteliklidir.** Birindekini çözdüğünüzde, öbürünü de çözmüş olursunuz. Örneğin *"Kurt Sem - bolü"* Türkler için neyi ifade ediyorsa, Romalılar için de aynı şeyi ifade etmektedir...

Mitolojilerin bu özelliği aslında araştırmacılara büyük bir kolaylık sağlar. Çünkü birkez ipin ucunu yakaladınız mı, birçok ulusun mitolojsinin dilini de çözmeye başlarsınız.

Türk Mitolojisi'ndeki temel sembollerin neler olduğunu önce maddeler halinde sıralayalım sonra ayrıntısına girelim..

Türk Mitolojisi'nde İşlenen Temel Semboller:

Mağara – Dağlar
Gök Kurt – Kartal
Demir ve Demirci
Gökyüzü'nden Yeryüzü'ne İnen Işıklar
Rüyalar
Ağaçlar
Irmaklar
Ok ve Yay
Kırklar
Canavarla Mücadele
Baba Öldürme
Ak Sakallı Bilgeler
Ateş, Güneş ve Ay

Yukarıda sıraladığımız her bir motifin içinde derin bilgiler (ezoterik) ve sırlar saklı bulunmaktadır. Ancak ne yazık ki, mi-

tolojilerin bu özelliği dikkate alınmadığı için; çoğunlukla sembollerin içerdiği bilgilere ulaşılamamış ve anlatılanlar, hayal ürünü masallar olarak değerlendirilmiştir. Oysa ki altını önemle çizerek bir kez daha belirtelim ki, **mitolojik semboller az sonra göreceğimiz gibi; bazen inisiyatik bir bilgiyi, bazen yaşanan parapsikolojik bir fenomeni, bazen de yaşanan sıradışı tarihi bir olguyu anlatmaktadır.**

Şimdi gelin, bu sırların derinliklerine doğru inmeye çalışalım...

OĞUZ KAĞAN EFSANESİ

Türk Mitolojisi'nde çok önemli bir yere sahip olan Oğuz Kağan Efsanesi bize evrensel nitelikteki ezoterik sembolleri kullanarak, Eski Türkler'deki İnisiyatik bilgi ve inisiyatik çalışmaları anlatmaktadır.

O ilk devirlerde ortaya çıkan *"Oğuz Kağan Efsanesi"* ve diğer benzerleri, daha sonra gelenler tarafından, İslami düşünceye uymuyor gerekçesiyle tahrif edilip, sözüm ona fazlalıkları ve olağanüstü tarafları, akla uymayan yanları değiştirilmemiş olsaydı, bugün belki de elimizde çok daha kapsamlı ve *"Gökler'in Sesi"*ni çok daha derinden hissedebileceğimiz kaynaklar olabilirdi. Ama bu haliyle bile, *"Gökler'in Sesi"* yüzyılların ardından kendini hissettirmeye devam etmektedir...

Oğuz Kağan'ın Doğuşu

Oğuz Kağan tarihsel bir kişilik değil, mitolojik bir kişiliktir. Bu kişilikle, o devrin inisiyatik eğitiminden geçen bir adamın yaşadıkları ve edindiği bilgiler anlatılmaktadır.

Gök mavisiydi sanki, benzi bu oğlancığın,

Ağzı kıpkızıl ateş, rengi bu oğlancığın,
Al, al idi gözleri, saçları da kapkara,
Perilerden de güzel, kaşları var ne kara.

Türk Mitolojisi, Oğuz Kağan'ın doğuşunun kutsal bir şekilde olduğunu söyler. Nitekim Oğuz Kağan'ın daha doğumunun ilk anından itibaren, bir dizi normal ötesi olaylarla iç içe yaşamaya başladığını görüyoruz:

"...Gök mavisiydi sanki, benzi bu oğlancığın..."

Yüz, Eski Tükler'e göre insanın en önemli yeriydi. Utanç, kötülük, iyilik ve hatta kutsallık bile insanın yüzüne akseden özelliklerdi. Bu sebeple kötülerin yüzü *"kara"*, iyilerin yüzleri *"ak"*, kutsal insanların yüz rengi ise *"Gök Mavisi"* olarak mitolojide sembolleştirilmiştir.

Eski Türkler, Oğuz Kağan'ın doğarken yüzünün gök renginde olduğunu söyleyerek, onun gökten geldiğini ve Tanrısallığın rengini taşıdığını ifade etmek istemişlerdir. Bu tanımlamalarla; O'nun sıradan bir kişi olmadığı ve göksel bilgilerle olan ya da olacak irtibatı, efsanenin daha başında okuyucuya aktırılmış bulunmaktadır.

Gelelim Oğuz Kağan'ın ağzının *"ateş rengi"*ne benzetilmesine...

Arınmanın, sadeleşmenin, fazlalıklardan ve astral tortudan kurtulmanın sembolü olan *"Ateş"*, diğer ulusların mitolojilerinde olduğu gibi Türkler'e ait diğer efsanelerde de kullanılmıştır. *"Ateş Sembolü"*nün bir başka paraleli de al rengidir. Yani kırmızı... Bu renk de Oğuz Kağan'ın gözlerinin rengi olarak gösterilmektedir.

Eski bir Altay Efsanesi'nde konumuza örnek olacak bir bölüm vardır:

Ak Han avlara gitmiş, çok geyik hayvan yıkmış,
Küçük bir çocuk, Ak Han'a karşı çıkmış.

Çocuk ağzını açmış, ağzından alev saçmış,
Gökteki bulut yanmış, Hakan da hemen kaçmış.

Çocuğun ağzından ateşler çıkması ve Oğuz Kağan'ın ağzının ateş rengine benzemesi neleri ifade etmektedir?

Türk Mitolojisi'nde buna benzer örneklerle oldukça sık karşılaşılır. İlk bakışta yine hayal ürünü bir masala benzetilebilecek motif gibi görünmektedir. "*Ateş Sembolü*"yle ilgili aktardıklarımızı göz önünde bulundurarak, konuyu açmaya çalışalım...

Eski inisiyatik çalışmalarda mürşidin müridi öpmesinin çok önemli bir yeri vardı. Bu, temeli çok eskilere dayanan, "*tesirin nefes yoluyla aktarılabileceği*" bilgisinin bir uygulamasıydı. Mürşit yüksek seviyeli bilgilerinden doğan kendi manyetik tesir alanını, henüz daha o olgunluğa ulaşmamış olan öğrencisine (müridine) aktarmakla görevliydi. Bunu yapmanın yollarından bir tanesi de onu öpmesi yani nefesiyle kendi enerjisini öğrencisine geçirmesiydi.

Nitekim, belirli zamanlarda insanların birbirlerini kutlamak ya da saygı ve sevgilerini göstermek amacıyla birbirlerini öpmelerinin ardında yatan gerçek de, bu bilgiye dayanmaktadır. Fakat zamanla bu köken unutulmuştur. **Öpüşmenin ilk ortaya çıkmasındaki asıl neden tesir alış - verişidir.**

Ayrıca yeri gelmişken hemen belirtelim ki; bir hastalığın iyileştirilmesi amacıyla okuyup üflemenin de altında yatan gerçek, şu anda üzerinde durmuş olduğumuz bu inisiyatik kökenli bilgiye dayanmaktadır. Ancak gerçek kıymetini günümüzde kaybetmiş durumdadır. Çünkü bu da köken itibariyle unutulmuş bilgiler arasında yerini almış ve batıl bir inanç olarak ya da dinsel majik bir uygulama gibi görülmeye başlanmıştır. Oysaki kökeni görüldüğü gibi ne dinsel majik bir uygulamaya, ne de batıl, boş bir inanca dayanmaktadır. Altında yatan asıl gerçek bambaşkadır...

İncil'de Vaftizci Yahya'nın bir sözü şöyle aktarılmıştır:

Gerçi tövbe için su ile ben sizi vaftiz ediyorum; fakat benden sonra gelen, benden daha kudretlidir; onun çarıklarını taşımaya ben layık değilim; o sizi Ruhülkudüs ile ve ateş ile vaftiz edecektir. Onun yabası elindedir ve harman yerini bütün bütün temizleyecektir; buğdayını ambara toplayacak, fakat samanını sönmez ateşle yakacaktır. (Matta 3/11-12)

Okuma üflemede olduğu gibi Hristiyanlık'taki vaftizin de asıl anlamı manyetik tesir aktarmaktır. Sönmeyen ateş tanımlamasına da burada dikkatlerinizi çekmek istiyorum.

Ateş, fiziksel olarak yakıcı özelliğiyle mikropları yok eder. Onun bu fiziksel özelliğinden dolayı, manevi temizlenmede de, sembol olarak *"ateş"* seçilmiştir.

Eski toplumlarda, arınmanın sembolü olarak ele alınan *"ateş"*, mitolojilerde o denli büyük bir yer edinmiştir ki, daha sonra gelenler, o insanların sanki ***"Ateşe Taptıkları"***nı bile düşmekten kendilerini alamamışlardır.

Asıl kökeni unutulsa da, tüm tarih kitapları Türkler'in ve Şaman dinine bağlı bulunan o devirdeki toplumların ateşi kutsal saydıklarını söyler...

İşte bunlardan birkaç örnek:

Yakut Şamanlar'ı, çakmak taşıyla yaktıkları ateşi kutsal sayarlar ve ayinlerde kullanırlardı.

Altaylılar'ın ateşe karşı yaptıkları dualarda; ateşi Güneş ve Ay'dan ayrılmış bir parça olarak görürlerdi. Ayrıca ateşin Tanrı Ülgen tarafından gönderildiğine inanırlardı. Ateşi su ile söndürmek, ateşe tükürmek, ateşle oynamak kesin olarak yasaktı.

Orta Asya Türkleri'nde çok yaygın olarak, ateşe bakarak kehanette bulunma adetinin varolduğunu da biliyoruz. Örneğin Manas'ın babası Cakıp Han ateşe bakıp, gelinlerinin geleceklerini anlatırdı.

Yine bir başka Şamanist inanca göre; ateş her şeyi temizler ve kötü ruhları kovalardı.

6. yüzyılda Batı Gök-Türk hakanına gelen Bizans elçileri ateşler arasından geçirildikten sonra görüşmeye kabul edilmişlerdi.

Başkurtlar ve Kazaklar yağlı bir paçavrayı tutuşturup hastanın çevresinde *"alas... alas..."* diyerek dolaştırırlardı. Buna *"alaslama"* derlerdi ki, bu kelime Anadolu Türkçesi'nde *"alaz - lama"* şeklinde muhafaza edilerek günümüze kadar gelebilmiştir. Ateşte temizlenme anlamına gelen bu kelime, Altay Şamanları'nın dualarında çok sık geçerdi.

Son olarak Şamanistler'in yaptığı her törende mutlaka ateşin bulunduğunu söyleyerek, tekrar Oğuz Kağan Efsanesi'ne geri dönelim...

Oğuz Kağan'ın ağzının ***"ateş rengi"***'ne benzetilmesi onun kahramanlığını ve gücünü gösteren bir sembol olarak karşımıza çıkar. ***Bu güç, inisiyatik bir eğitimden geçenlerde ortaya çıkan "ruhsal" ve "manyetik" güçtür.***

Burada dikkatimizi çeken bir başka nokta da, Altay Efsanesi'ndeki ***"çocuğun"*** ağzından bu ateşin ve alevlerin çıkmasıdır. Yani bu kudrete sahip olan hiç belli değil. Hiç ummadığınız biri olabiliyor. Burada çocuk motifiyle, aynı zamanda inisiyasyondaki ***"çocuklar kadar saflaşma hali"*** de anlatılmak istenmiştir.

Eski ezoterik öğretilerde *"Çocuk"*: Saflaşmanın ve sadeleşmenin yani ayrıntılardan kurtularak birliğe doğru gidişin de sembolü olarak kullanılmıştır. Buna en iyi örneklerden biri de İsa Peygamber'in söylemiş olduğu şu sözdür:

"Çocuklar kadar saf olmadıkça Melekut'a giremezsiniz..."

Demek ki ne kadar saflaşabilirsek, astral tortularımızdan

ne kadar kurtulabilirsek; ruhsal ve manyetik enerjilerimiz de o kadar kuvvetlenmektedir. Ayrıca öldükten sonra, "*Öte Alem*"deki pozisyonumuzu astral yapımızın niteliğinin belirleyeceği de gözönüne alındığında; İsa Peygamber'in yukarıdaki sözünün önemi daha iyi anlaşılır.

Çok önemli bir konu olduğu için bu ***"astral tortu"*** konusunu açmak istiyorum.

Astral Madde ve Astral Tortu

"*Ruhsal Enerji*" ile "*Maddesel Enerji*"nin birbirleriyle uyum sağlayabilmesine ve birbirleriyle irtibatın kurulmasına imkân sağlayan "*aracı - tampon*" bir madde vardır. "*Astral Madde*" adı verilen bu madde bir tarafıyla ruhsal enerjiye yakınken, bir yanıyla da maddesel enerjiye yakınlık gösterir. **Onun bu özelliği evrenin pekçok noktasında ruhsal enerji ile maddesel enerjinin birlikteliğine olanak sağlar.** Bu maddenin tüm özelliklerini bilmiyoruz. Ancak şu ana kadar astral madde hakkında bir araya getirilen bilgileri özetle şöyle sıralayabiliriz:

1– Süptil bir yapıya sahiptir. Üç boyutlu maddenin bilinen özelliklerinin dışında, son derece yüksek frekanslı atomlardan oluşmuştur.

2– Fiziksel gözlerle bu maddenin normal şartlarda görünmesi mümkün değildir.

3– Titreşim seviyesinin (frekansının) çok yüksek olması, düşünce enerjisi ile şekillenmesine neden olur. Bu özelliği; Öte Alem'in (Spatyom'un) de en önemli özelliğini oluşturur. Çünkü Spatyom da bu maddelerden oluşmuş bir mekândır.

4– Kendi skalası içinde en kabadan en inceye kadar giden bir titreşimsel yelpazeye sahiptir. Onun kabalaşması yani titreşiminin düşmesi, ruhsal enerjiden aldığı negatif enerjilerle

olur. Buna karşılık ruhsal varlıktan aldığı pozitif enerjiler, onun titreşimsel düzeyini yükseltir yani süptilleştirir. Frekansını artırır.

Astral Aleme Astral Bedenle Gidilir...

Bir ruhsal varlığın bir fizik beden kullanabilmesi için de bu maddeye ihtiyacı vardır. Ruhsal varlık bu aracı madde ile fizik enerjiyi kullanır.

Ruhsal varlığın bir fizik bedene doğması demek, ruhun o maddeye konsantre olması demektir. İşte bu birlikteliği kuran madde geçmişten günümüze kadar bazı dinlerde dinlerde, inisiyatik bilgilerde ve 1950'li yıllardan itibaren dünya üzerinde gerçekleştirilen Spiritüalist çalışmalarda ***"Astral Beden"*** olarak isimlendirilmiştir. Aslında bu bizim anladığımız anlamda bir beden değil, bir enerji dönüşüm ve transformasyon merkezidir. Bunu gerçekleştiren madde ise tarifini yapmaya çalıştığımız *"Astral Madde"* dir. Meseleyi zihnimizde daha kolay anlaşılır hale getirebilmek için, *"Ruhsal Varlığın"* fizik bedene doğmadan önce *"Astral Beden"* e doğduğunu düşünebiliriz.

Yukarıda sıraladığımız temel özelliklerinden dolayı, her birimizin sahip olduğu *"Astral Bedenimiz"* in, kendimize özgü titreşimsel bir yapısı vardır. Bizden yayılan enerjilerin niteliğine göre, astral yapımız da otomatik olarak kendi titreşimsel seviyesini belirler. Astral yapımız ne kadar yüksek titreşimli bir hale gelirse, *"Ruhsal Varlığımız"* dan fizik bedenimize gelen tesirler de o denli kuvvetlenir. **Bu, insanın gelişmişlik düzeyini belirleyen en önemli faktördür. Bunu belirleyen tek etken ise, bizden yayılan düşünce enerjilerinin pozitif ve negatif değerlerinin ortalamasıdır.**

Bir tek cümleyle özetleyecek olursak: *"Yaşamımız boyunca hangi tür enerjilerle daha fazla haşır neşir oluyorsak astral*

bedenimizi de ona göre şekillendiriyoruz" diyebiliriz.

Astral bedenimizin hangi düzeyde geliştiği ya da kabalaştığı bizi en çok öldükten sonra ilgilendirecek bir süreçle karşı karşıya getirir. Fizik bedenimizi terk ettikten sonra artık sadece astral yapımızla varlığımızı sürdürür ve astral yapımızla (Astral Bedenimiz'le) Öte Aleme gideriz. Öte Alem'i oluşturan astral maddeler de en kabasından en incesine doğru uzanır demiştik. İşte meselenin belki de en can alıcı noktası burasıdır:

Öldükten sonra Öte Alem'in hangi safhasında yer edinebileceğimizi, Dünya'dayken düşünce enerjilerimizle kabalaştırdığımız ya da inceltttiğimiz Astral Bedenimiz'in titreşimsel özelliği belirler.

Hangi seviyedeysek, Öte Alem'de de o seviyede bir yer edinir ve yine o seviyedeki varlıklarla birlikte oluruz.

Meseleye bu açıdan bakıldığında, kendi geleceğimizle ilgili kaderimizi yazan kalemin kendi ellerimizde olduğu çok net bir şekilde görülür. Aslında her bir yaşam, astral yapımızı daha inceltmek için bir imkânsa da, bu çoğu zaman gerçekleşemez ve astral yapımız çeşitli yaşamlarımızda kullandığımız aşırı negatif enerjilerden dolayı gittikçe kabalaşır ve adeta bir **"tortu"**nun oluşmasına neden olur. Bu tortu da, *"Ruhsal Varlığımız"*dan gelen tesirlerin *"Astral Bedenimiz"* tarafından fizik bedene ve dünyasal şuurumuza aktarılmasına engel teşkil eder.

Kapalı şuurla yaşamakta olmamızın asıl nedeni işte budur...

"İnsanlar uyumaktadır..." ve *"İnsanlar hapisanede yaşamaktadır"* sözleriyle bu mesele eski geleneksel bilgilerde üstü kapalı bir şekilde dile getirilmiştir.

Peki bu hep böyle mi gidecek? Bu tortularımızdan kurtulup, aydınlanmaya ve şuurlanmaya nasıl kavuşacağız? Eskiden bu inisiyatik çalışmalarda gerçekleştiriliyordu. Şimdi böyle çalışmalar olmadığına göre ne yapmamız gerekiyor?

Kıyamet Temizliği

Az önce kısaca değinmiş olduğumuz gibi Dünyamız üzerinde çeşitli *"Çağlar"* (devreler) vardır. Bu çağlar hem Dünya'nın ***"fiziksel gelişimi"*** ile ilgili hem de Dünyamız'da yaşamakta olan varlıkların ***"ruhsal gelişimleri"*** ile ilgili çağlardır. Ve birbirleriyle ilişki içindedirler.

Dünya üzerinde belirli periyotlarla yaşanan fiziksel değişimlere ***"Tufan"*** ismi verilmiştir. Dünya üzerinde yaşanan en son Tufan'ın izlerine Eski Türk Mitolojisi'nde de rastlıyoruz. Çeşitli doğal afetlerle başlayan ve en son olarak da kutupların açısal değişimiyle finale ulaşan Tufan'la ilgili mitolojik anlatımlar o günün anılarını günümüze kadar taşımıştır.

Dünyayı kaplayan ilk okyanus teması, bir zamanlar yaşanan bu büyük Tufan'ın önemli bir göstergesi ve işaretidir:

Altay dağlarında söylenen ve günümüzde *"Yaratılış ve Türeyiş Destanları"* olarak adlandırılan bu efsaneler; değil yalnız Türklerin; bütün Orta Asya ve Sibirya'nın bile, en gelişmiş ve en önemli mitolojik verileridir. Orta Asya'dan toplanan bütün yaratılış destanlarına göre, yeryüzü başlangıçta, büyük bir okyanus ile kaplıydı... Bir Altay Efsanesi'nde şöyle denmektedir:

> Yerin yer olduğunda, sular yeri sarardı... Dünya bir deniz idi, ne gök vardı, ne bir yer. Uçsuz bucaksız, sonsuz, sular içindeydi her yer.
> Tanrı Ülgen uçuyor, yoktu bir yer konacak, Uçuyor, arıyordu, bir katı yer, bir bucak. Yoktu Tanrı nın hiçbir başında düşüncesi, Insan oğlunun ise, durmadı hiç çilesi.
> Kutsal bir ilham ile nasılsa gönlü doldu, Kayıptan gelen bir ses, ona bir çare buldu.

Eski Türk Efsaneleri'nin pek çoğunda bu konu hep aynı

tema içinde ele alınmıştır. İşte bir başka örnek:

Yılları sayılmaz, çok çok eski bir çağımış, Gökler delinmiş gibi pekçok yağmur yağmış.
Dünya sele boğulmuş, bu şiddetli yağmurla. Yeryüzü hep kaplanmış, sürüklenen çamurla.
Sellerin önündeki, çamurlar bir yol bulmuş, Kara Dağcı dağında, bir mağaraya dolmuş.
Mağaranın içinde, kayalar yarılmışmış, Yarıkların bazısı, insanı andırırmış.
Kayaların yarığı, insan kalıbı olmuş, Kalıpların içine, killer, çamurlar dolmuş.
Aradan zaman geçmiş, yıllar asırlar dolmuş, Bu yarıklarda toprak, sular ile halolmuş.

Bir zamanlar yaşanan Tufan; bir efsanede her halde ancak bu kadar veciz bir şekilde anlatılabilirdi... Örnekler arasında dolaşmaya devam edelim...

Yakut Türkler'ine göre havalar, başlangıçta çok daha soğuktu. Fakat sonradan yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Bu iklimsel değişime neden olan şeyin ne olduğunu da yine efsane cevaplamaktadır:

"Çünkü kutuplar yer değiştirmiştir."

Efsane gökyüzündeki gezegenlerin dönüşündeki bir yavaşlamadan bahsediyor. Bu yavaşlama tamamen düyanın dönüş açısındaki değişimin bir sonucu ortaya çıkan bir görüntüdür. Kutuplar'ın yer değiştirmesini efsane gökyüzünde görülen gezegenlerin hareketlerinde meydana çıkan farklılıkla açıklamaktadır:

Uzunmuş bütün kışlar, nedense bir zamanlar, Çok da kısaymış yazlar yaz görmemiş insanlar.
Bir ağaç etrafında, gezegenler dönermiş. Dönüş yavaşladıkça, ateşleri sönermiş. Bir gün gelmiş

ki hepsi çok yavaş dönüşmüşler, Olmuşlar duran tepsi, hep birden sönmüşler. Gezegenler bir iple, bağlıymış bu ağaca, Bir Şaman kılıcıyla, dağıtmış her bucağa. Yıldızlar ısınmışlar, döndükçe çok sür'atli, Dünyayı ısıtmışlar, olmuşlar bir boz atlı.

Bundan sonra neler olduğunu yine efsanelerden okuyup öğrenebiliyoruz. Kutupların yerdeğiştirmesi ile ortaya çıkan iklimsel değişim, büyük su baskınlarını da beraberinde getirmiş... Bir Kuzey-Batı Sibirya Efsanesi tüm bu olup bitenleri kendine has üslubuyla şöyle dile getirmiştir:

Tanrı yeni bir dünya, yaratmayı özlüyormuş... Yaratmış ama dünya, durmadan dönüyormuş... Tanrı'nın elçisi de, bir "Ana-Tanrı" imiş, Onun düşüncesi de, azıcık ayrı imiş. Bu dönüş Tanrı demiş: "Birazcık yavaşlasın!" Sonra kızınca demiş, "Artık Tufan başlasın!" Sular dünyayı basmış ruhlar dünyadan kaçmış. Uçup gökte gezenler yer dönerken hep şaşmış. Dünya tekerlek gibi, hiç durmadan dönermiş. Sonra ateşli sular, basınca az sönermiş. (6)

Evet... Dünya üzerinde yaşanan fiziksel değişimlerle ruhsal değişimler birbirleriyle bağlantılı bir seyir izlerler. Bu nedenle bir zamanlar yaşanmış *"Tufan"* ın bir benzeri bizim devremizin bitişiyle birlikte yeniden yaşanacaktır.

Ancak ilk etapta beklenen *"Tufan"* değil *"Kıyamet"* tir...

Şu anda da içinde bulunduğumuz çağın artık sonlarına geldiğimizi biliyoruz. Artık büyük bir değişime geçmek üzereyiz. Dinsel öğretiler, içinde bulunduğumuz bu çağı ***"Kıyamet Çağı"*** olarak isimlendirmişlerdir. Kıyam etmek, ayağa kalkmak demektir. Yani şuurlanmak ve aydınlanmak anlamına gelir. Bunun olabilmesi için de ***"astral temizliğin"*** mutlak suretle ger-

çekleştirilmesi şarttır. Çünkü binlerce yıldır devam eden bu süreç, astral yapılarımızı bir hayli kabalaştırmış durumdadır. (7)

Bu gün için ne yapmalı sorusuna gelince...

Buna verilebilecek cevap aslında son derece basittir: *"Mümkün olduğunca pozitif enerjilerle yaşamımızı sürdürmeye çalışmalıyız."*

Evet... Cevap bu kadar basittir. Ve başka da yapmamız gereken hiç bir şey yoktur. Ancak cevap ne kadar basitse, bunu yaşamımıza uygulamak o denli zordur.

İşte konunun asıl düğümlendiği nokta buradadır. Nasıl ki *"sigarayı bırak"* demekle insanlar sigarayı bırakamıyorlar ve yine benzer bir şekilde *"yalan söylemeyin"* demekle insanlar yalan söylemekten vaz geçmiyorlarsa, ***"pozitif ol"*** demekle de insanlar pozitif olamazlar.

Bunun olabilmesi için, insanın kendi bünyesinde bir dizi çalışmaları gerçekleştirmiş olması gerekir. Bu büyük bir disiplin içinde uygulanacak çalışmalar gerektirir. Bu nedenle Leo Buscaglia türü öğretilerin ya da tavsiyelerin insanların pozitif enerjileri bünyelerinde yaşatabilmelerinde hiç bir katkısı olamamıştır. *"Seviniz seviliniz bir olunuz"* demekle bu mesele halledilemez. Kulağa ve gönle hoş gelen cümlelerle de astral tortu ortadan kaldırılamaz...

Bu, çok özel çalışmalar ve çok özel bilgilerle insanın kendi üzerinde uygulayayacağı pratik metotlarla gerçekleştirilebilecek bir meseledir.

Özetleyecek olursak; aslında tüm dinlerin, ezoterik çalışmaların ve inisiyasyonun hedefi ***"astral temizliğin"*** gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir. Hepsinin kökeninde bu vardır. Vardı demek aslında daha doğru olacak. Çünkü bu temel uzunca bir süredir unutulmuş durumdadır. Dinlerin ***"Cennete Kavuşmak"***, Spiritüalistler'in ise ***"Ruhsal Tekamüle Ulaşmak"*** diye insanlara verdikleri mesajın temeli buna daya-

tır. Kıyamet'te olacak olan işte bu astral temizliğin topluca yapılmasıdır. Ancak bu temizlik için Kıyamet'i beklemenin zorunlu olmadığını da hatırlatalım...

Kaldı ki, fazla da beklenecek bir zamanın kalmadığını söylüyor ezoterik bilgiler... Hani o bildik bir söz vardır: *"İsrafil Sûr'unu öttürünce Kıyamet kopacak"* diye... İsrafil Sûr'unu eline almış ciğerlerini hava ile doldurdurmak üzeredir. Bunu da hatırdan uzak tutmayalım...

Oğuz Kağan'ın Çocukluğu

"Astral Temizlik", diğer Dünya Mitolojileri'nde olduğu gibi, Türk Mitolojisi'nde de oldukça yoğun olarak işlenmiş bir konudur. Türk Mitolojisi'ndeki bu konunun işleniş motiflerine ve bu motiflerin sunuluş biçimlerine geçmeden önce; yine bu konuyla bağlantılı olan Oğuz Kağan'ın ve Türk Mitolojisi'nde geçen diğer *"Kahramanlar"* ın çocukluk dönemlerine kısaca bir göz atalım...

Üç gün üç gece geçti, annesine gelmedi,
Annesinin memesinden, bir damla süt emmedi,
Bana gelmedi diye, annesi ağlıyordu,
Sütüm emmedi diye, kalbini dağlıyordu.
Ağlayıp sızlıyordu, beşiğe dolanarak,
Sütüm mü az diye, çocuğa yalvararak.

Ey benim güzel anam, öğüdümü alırsan!
Gök Tanrı'ya tapıp, eğer hakkı tanırsan!
O zaman memen alır, ak sütünü emerim
Bana layık olursan, adına ana derim.

Bir başka Türk Efsanesi'nde ise, mitoloji kahramanı yedi gün içinde çocukluk dönemini bitirip yiğitlik aşamasına geç-

mektedir:

Altay'da olmuş idi, bir çocuk doğmuş idi,
Dünya'ya gelir iken, nurlara boğmuş idi.
Yedi kurtlar uçmuşlar, koku alıp koşmuşlar,
"Çocuğu ver" demişler, uluyarak coşmuşlar.
Annesi çok ağlamış, yüreğini dağlamış,
Çocuk da dile gelmiş, yarasını bağlamış.
Demiş: "Anne, sızlama! Oyalan da ağlama!
Yedi gün mühlet iste, işi bağla savsaklama!"
Yedi gün mühlet dolmuş, annenin benzi solmuş,
Oğlan beşiği kırmış, bir civan yiğit olmuş.

Doğarken dünyayı nurlara boğan bu mitoloji kahramanını kurtların almak istediği ancak annesinin önce bundan kortuğu anlatılıyor. Fakat hemen çocuk devreye girerek annesine yedi günlük bir hazırlık devresi tanıyor ve *"bu isteği yerine getir sakın aksatma"* diyor. Sonunda mitoloji kahramanının kurtlarla buluştuğu anlaşılıyor. Bu buluşma yedi gün süren çocukluk döneminin de sonunu belirliyor.

Son derece kapalı bir anlatımla, son derece önemli ezoterik bilgilerin aktarıldığı bir efsanedir bu...

Kahramanlar'ın çocukluk dönemi; inisiyasyona başlangıç anlamına gelir. Nitekim kahramanların çocukluk dönemleriyle ilgili anlatılanlardan bu ifadelerin, bilinen bir çocukluk olmadığı çok açık olarak anlaşılabilmektedir.

Türk Mitolojisi'ndeki kahramanlar genellikle 3 ya da 7 günde konuşurlar... Bu başlı başına ezoterik içerikli bir semboldür. İnisiyasyonda geçirilen aşamaları ve bu aşamalardan sonra ulaşılan sonucu anlatır. Mitoloji'de ***"konuşmak"*** olarak nitelendirilen bu sonuç, inisiyasyonu bitiren öğrencinin öğretmen kademesine ulaştığının ya da ulaşacağının göstergesidir. **Yani o da artık öğretmen gibi konuşmaya başlayacaktır...**

Konuşmak aynı zamanda *"Ruhsal İdareci Planlar"*ın ağzı olmak anlamına da gelir. Yani onların medyomsal bir kanalı anlamına... Zaten inisiyasyonu bitiren bir aday sonunda bu tür bir özelliğe bürünerek yukarısı ile aşağısı arasında bir köprü oluşturabilmekteydi.

Yukarıda aktardığımız efsanede bu aşamaya geliş, *"beşiği kırmak"* sembolüyle anlatılır ama bu aşamaya gelişin ayrıntıları dile getirilmemiştir.

Şimdi bu ayrıntıları görmek için yine Oğuz Kağan Efsanesi'yle devam edelim...

Oğuz Kağan'ın Gençliği

Türk Mitolojisi'nde büyük kahramanların, çocukluk ile gençliğini birbirinden ayıran, bazı önemli çağlar vardır. Bu çağlardan en önemlilerinden biri de *"İsim Koyma Töreni"* olarak bilinir. İsmi olmayan bir çocuk henüz daha yetişkin bir genç ve kahraman sayılmazdı.

Eski Türk Gelenekleri'nde bir gencin isim alabilmesi hiç de kolay bir şey değildi. Gerçi her çocuğa Türkler, doğuşundan itibaren bir isim verirlerdi fakat bu isim, onun gerçek ismi ve unvanı sayılmazdı. O gencin gerçekleştirdiği bir başarı sonucunda, kendisine o başarısına uygun asıl isim verilirdi. Hatta çeşitli başarılar elde eden ve toplumda ileri çıkan gençlere her bir yeni başarılarından sonra yeni bir isim daha verilirdi.

Türkler'in bu adetleri o devirle ilgili tarihi kayıtları tutan Çinliler'in işini de bir hayli zorlaştırmıştır. Bu nedenle de o devirle ilgili tutulan Eski Çin Kayıtları'ndaki önemli mevkiilerde bulunan, toplumun ileri gelen liderlerin ve özellikle de Kağanlar'ın birden fazla olan isimleri, karışıklıklara neden olmuştur. Kimin kim olduğunu anlamak, tarihi kayıtlarda bazen çok büyük bir güçlük yaratmıştır.

Eski Türk Gelenekleri'ndeki bu adet bütün Türk Efsaneleri'nde kendisini gösterir. Ancak Oğuz Kağan bu tarife uymayan tek Türk Efsanesi olarak karşımıza çıkar. Çünkü Oğuz Kağan yaptığı bir başarıdan dolayı bu ismi almamış, kendi ismini doğuşundan kısa bir süre sonra yine kendisi vermiştir. Bu da onun *"Gök-Tanrı"* tarafından gönderilmiş lider olduğuna bir işaret olarak kabul edilmiştir.

Efsane, Oğuz Kağan'ın gençliği ile ilgili bir başka önemli ayrıntıya daha dikkatlerimizi çeker: **Oğuz Kağan'ın vücudu daha çok küçük yaşlardan itibaren, tüylerle kaplıdır.**

Kurdun bileği gibi, idi sanki bileği,
Benzer idi omuzu, ala samurunkine,
Göğsü de yakın idi, koca ayınınkine.
Bir insan idi fakat, tüyleri dolu idi,
Vücudu kıllı idi, çok uzun boylu idi.
Güder at sürüleri, tutar, atlara biner,
Daha bu yaşta iken, çıkar, avlara gider.
Geceler günler geçti, nice seneler doldu,
Oğuz da büyüyerek, bir yahşi yiğit oldu.

Eski Türkler'in kültür ve inançlarını anlatan diğer mitolojik kaynaklarda, dünya üzerinde ortaya çıkan ilk insanın vücudunun da tüylerle kaplı olduğu anlatılır.

Altaylar'da yaşayan birçok efsanede, bu konu ile ilgili sayısız örneklere rastlamak mümkündür:

"Tüylerle kaplı olan ilk insan, Tanrı'ya karşı günah işlemiş ve bundan dolayı da tüyleri dökülmüştü. Tüyleri dökülünce de insanoğlu, bir türlü hastalıklardan kurtulamamış ve ölümsüzlüğü elinden kaçırmıştı."

İnsanlığın *"mükemmelliyetten uzaklaşmakta olduğunu"* yani ***"aşamalı aşağı inişini"*** anlatan bölümleriyle efsane devam eder:

"Tanrı insanı yaratırken, Şeytan gelmiş ve insanın üzerine tükürerek, her tarafını pislik içinde bırakmıştı. Tanrı da insanın dışını içine, içini de dışına çevirmek zorunda kalmıştı. Bu suretle insanın içinde kalan şeytanın pisliği, insanoğlunun ruhunu ve ahlakını olumsuz yönde değişikliğe uğratmıştı. İnsanın içi gerçi Tanrı yapısıydı ama dışı Şeytan tarafından kirletilmiş ve Şeytan'a benzer bir özelliğe bürünmüştü."

İnsanın ruhsal enerjisini kullanmasına engel olan ***"astral tortu"***, ile yine karşı karşıya gelmiş oluyoruz. **Şeytanın tükürüğü, astral tortunun oluşmasına neden olan negatif enerjilerin sembolüdür.** Efsanede kullanılan ***"tersine çevirme"*** ve ***"tüy"*** sembolleri de bir başka gerçeğe dikkatleri çeker:

Burada, ***"Tüy"***ün gerçeğin sembolü olduğu hatırlanırsa, gerçekle irtibatını kaybeden günümüz insanının durumunun son derece ince bir üslüpla anlatılmakta olduğu anlaşılacaktır. **Yani dünyada işler tersine çevrilmiş durumdadır.** Ve ruhsal enerjisini ve ruhsal güçlerini insanlar istedikleri gibi kullanamamaktadırlar.

Bu efsane, bizim devremiz insanlığının temel özelliği olan, bilgisizliğini ve egoizmasını anlatırken aynı zamanda bizim devremizin genel niteliğini de gözler önüne sermektedir.

Oğuz Kağan Canavarla Savaşıyor...

İnisiyasyonun tüm safhalarını sembollerle anlatan efsanelerden biri olan Oğuz Kağan Efsanesi'nin daha sonraki bölümlerinde, Oğuz Kağan'ın korkunç bir canavara benzeyen gergedanla mücadeleleri ele alınır:

Bir büyük orman vardı, Oğuz yurdundan içre,
Ne nehir ne ırmaklar akardı, bu orman içre,
Ne çok av hayvanları, ormanda yaşar idi.
Ne çok av kuşları da, üstünde uçar idi.

Oğuz Kağan Efsanesi'nin bu bölümü mükemmel bir semboller bütünüyle başlıyor. Orman'ın içinde hayvanların yaşamaması bir bereketsizlik meselesi olarak ortaya konuluyor. Hatta nehir ve ırmakların da olmaması özellikle vurgulanıyor. Bu sembollere az sonra döneceğiz... Şimdilik buna sebebiyet veren şeyin ne olduğunu, yine mitolojinin kendi anlatımı içinde takip edelim:

Ormanda yaşar idi, çok büyük bir gergedan,
Yer idi yaşatmazdı, ne hayvan, ne de insan!
Basardı sürüleri, yer idi hep atları,
Yokluk verir insana, alırdı hayatları!
Vermedi hiç bir zaman, insanoğluna aman!
Oğuz Kağan derlerdi, çok alp bir kişi vardı,
"Avlarım gergedanı", diye o yere vardı.
Kargı, kılıç aldı, kalkan ile ok ile,
Dedi: "Gergedan artık, kendisini yok bile!"

Efsane çeşitli ayrıntılarla Oğuz Kağan'ın gergedanı kalkanı ve kargısıyla nasıl öldürerek ülkesini kurtardığını anlatarak devam eder.

Benzer şekilde Altay Türk Efsaneleri'ndeki kahramanlar da ***"boynuzlu canavarlar"*** öldürürlerdi:

Yedi gün geçmişti ki, oğlan başladı işe,
Demir beşiği kırdı, kendini attı dışa.
Yedi dağı dolaştı, yedi geyik avladı,
Boynuzlarını yonttu, birbirine bağladı.
Öyle bir yay yaptı ki, kirişsiz olmaz idi,
Böyle büyük yaya da, her kiriş uymaz idi.
Duydu bir hayvan varmış, çok büyük bir canavar!
"Bari gideyim", dedi "Belki onun derisi uyar!"
Oğlan göklere gider, devlerle de savaşır,

Büyük bir dağa çıkar, canavara ulaşır.
Bu ne müthiş hayvandı, bir dağa yaslanmıştı,
Bir dağa da yatmıştı, upuzun uzanmıştı.
Oğlana bakarken, sanki göz kırpıyordu,
Uzun boynuzuyla sanki gökleri yırtıyordu.

Oğuz Kağan Efsanesi'ndeki canavar Oğuz'un yurdundaki bir ormanda yaşarken, şimdi aktardığımız Altay Efsanesi'ndeki canavar ise, göklerin derinliklerindeki efsanevi dağların ve göllerin içinde yaşamaktadır.

Kaf Dağı'nın Kutsal Kuşları

Efsanelerde kutsal bir suyu içtiği için ölümsüzlüğe kavuşan ve ünlü Kaf Dağı'nın zirvesinde yaşayan kutsal kuşlardan hep sözedilmiştir.

Bu kuştan sadece Türk kavimlerinde değil, İran ve Hint Mitolojilerinde de çeşitli isimlerle sözedildiğini görüyoruz. İran'da Simurg, Hint'te Vişnu'nun üzerine binerek yolculuk ettiği Garuda gibi...

Başkurt Gelenekleri'nde Semrük iki başlı bir kuş olarak tasvir edilir. Bir başı kişi başı olup, kişi dilinde konuşur.

Bu kuş çift başlı kartal olarak çeşitli filamalarda da resmedilmiştir. Bu kutsal kuşlara efsaneler farklı isimler vermişlerse de anlatılan tema hemen hemen hep aynıdır. Bu kuşların en büyük özelliği ejderhalarla savaşıp onları ortadan kaldırmalarıdır.

İşte birkaç örnek:

Kırgızlar'ın Er Töştük Destanı'nın 1775 - 1945. mısraları arası *"Alp Kara Kuş Efsanesi"* ne ayrılmıştır. Bu efsaneye göre:

Er Töştük bir seferinden dönerken "Yer Ortası"nda bulunan

Kaf Dağı'na geliyor. Tepesi göklere ulaşmış büyük çınar ağacının üzerinde Alp Kara Kuş'un yuvasını görüyor. Yuvada iki yavrunun ağladığını farkediyor. Çünkü bu yavruları yemek için bir ejder yavaş yavaş ağaca tırmanmaktadır. Bunun üzerine Er Töştük ejderle savaşmaya başlıyor ve onu sonunda öldürerek yavruları kurtarıyor. Bu ejder Alp Kara Kuş'un düşmanıymış ve neslini ortadan kaldırmak için her yıl gelip onun yavrularını yermiş.

Efsane ilginç bir temayla şöyle devam ediyor:

Er Töştük öldürdüğü ejderi parçalayıp yavrulara yedirir ve onlarla konuşur. Bir müddet sonra Alp Kara Kuş fırtına, kasırgalar kopararak yuvasına gelir... Ve efsane, Er Töşlük'ün yaptığı iyiliklere Alp Kara Kuş'un iyiliklerle karşılık vermesiyle noktalanır.

Altaylılar'ın 3128 mısradan oluşmuş bulunan Kögütey Destanı'nda da benzer efsanevi anlatımlar vardır. (8)

Altaylılar'ın Kögütey Destanı'nın baş kahramanı Kara Atlı Kuzgun Kara Batır'dır. Bu uzun destanın bir bölümü ise Kaan Kerede Efsanesi'ne ayrılmıştır. Yine özetle aktaralım...

Bu efsaneye göre:

Kaan Kerede, Kara Atlı Kuzgun Kara Batır'ın kayınbabası Kara Atlı Han'ın at sürüsünden alacalı taylarını çalıp götürmüştür. Kara Atlı Kuzgun Kara Batır da bu tayları geri almak için Kaan Kerede ile savaşmaya gider... Ay gider, yıl gider, nihayet Altay Dağları'nın en yüksek noktasına çıkar. Burası gök ile yerin birleştiği noktadır. İşte tam burada çok kalın gümüş bir kavak ağacının tepesinde Kaan Kerede'nin yuvasını ve iki yavrusunu görür. Yavrunun biri "beni bugün yedi başlı ejder yiyecek" diyerek, hıçkıra hıçkıra ağlamaktadır. İkinci yavru ise "ejder beni yarın yiyecek, ben yarına kadar bir gün daha yaşayacağım" diyerek gülmektedir.

Kaan Kerede ile savaşmaya gelen Kuzgun Kara Batır bu gördüğü acıklı manzara karşısında daha fazla dayanamayıp savaşmaya geldiği Kaan Kerede'nin yavrularını kurtarmaya karar verir. Birinci yavruyu yemek için denizden çıkan yedi başlı ejderi büyük bir ustalıkla öldürür. Bir müddet sonra fırtına, kasırga kopuyor, yağmur yağıyor... Kaan Kerede havada süzülerek geliyor. Ve yuvasına konuyor... Yavrularının ikisini de sağlam bulduğu için çok seviniyor. Yavrular ona kendilerini kurtaran ve ejderi öldüren Kuzgun Batır'ı gösteriyorlar. Kaan Kerede ile Kuzgun Kara Batır dost oluyorlar ve Kaan Kerede çaldığı alacalı tayları Kuzgun Kara Batır'a geri veriyor... Kuzgun Kara Batır yurduna geri dönerken yolda düşmanlarınca öldürülüyor. Kaan Kerede de daha önce kendisine yaptığı büyük iyiliğe karşılık olarak onu "mengü suyu" (abı hayat) ile diriltiyor ve ölümsüzler kervanına katılmasını sağlıyor... Böylelikle o da Kaan Kerede gibi bir ölümsüz oluyor...

Efsaneler'deki Canavar ve Ejderha Sembolü

Canavar: *"Tüm mitolojik metinlerde astraldeki tortunun sembolüdür."* Canavarla mücadele, inisiyasyondaki adayın kendi tortularıyla mücadelesini anlatır.

Daha önce de değinmiş olduğumuz gibi iç potansiyalimizin ortaya çıkmasına engel teşkil eden bu tortu herkesde mevcuttur. Arınmak için bu tortunun temizlenmesi gerekir. İşte eski dönemlerdeki ezoterik çalışmalarda inisiye adayı, böyle bir tecrübeyle karşılaşmak ve muzaffer çıkmak zorundaydı.

Tüm dünya mitolojilerde hemen hemen benzer sembollerle anlatılan bu mesele, Türk Mitolojisi'nde çok sık karşımıza çıkar. İşte Anadolu'da dilden dile anlatılan bir başka örnek... Özetle aktarıyorum:

Susuz Kalan Ülke

Bir zamanlar Kaf Dağı'nın ardında bolluklar içinde yaşayan zengin bir ülke varmış. Fakat bir gün hiç beklenmeyen bir şey olmuş. Ülkeye bolluk ve bereket getiren ırmak kurumuş. Ülkenin tam ortasından geçen bu ırmağın kurumasıyla da bir anda her şey kötü gitmeye başlamış. Önce büyük bir kuraklık arkasından da, büyük bir kıtlık ülkeyi sarmış, perişan etmiş. Aradan günler, haftalar, aylar geçmiş bir türlü soruna çare bulunamamış. Nice kahramanlar yollara dökülmüş, hepsi nafile.

Tüm çarelerin tükendiği düşünüldüğü bir anda genç bir kahraman çıkar. Ve ben der, bu çaresizliğe çare bulacağım. Kuruyan nehir yatağından başlar yürümeye. Yürüye yürüye nehrin ilk çıkış kaynağına ulaşır. Bir de bakar ki, büyük bir canavar, nehrin çıkış yatağında uzanmış yatıyor... Anlar ki, canavarı öldürürse nehrin suları serbest kalacak. Bunun üzerine genç kahraman ağzından alevler saçan 7 başlı canavarla kılıcıyla büyük bir mücadeleye tutuşur. Ancak kılıcıyla her kestiği başın yerine yeni bir baş çıkmaktadır. Gücünün bitmek üzere olduğu bir anda, ak sakallı bir dede ortaya çıkıverir. Genç dövüşçünün yanına gelir ve canavarın göğsündeki belli bir noktayı gösterir. İşte der: Tam oraya kılıcını saplarsan, kestiğin başların yerine yenileri çıkmaz. Genç dövüşçü de ak sakallı ihtiyarın dediğini yapar. Böylelikle kesilen başların yerine yenileri çıkmaz ve kahramanımız canavarı öldürmeyi başarır. Cesedini kaldırıp nehir yatağından atar ve böylelikle nehrin suları yeniden susuz kalan ülkeye doğru akmaya başlar. Suların ülkeye ulaşmasıyla birlikte kıtlık ve felâket son bulur.

Mitolojideki sembolleri teker teker açacak olursak, burada aktarılmak istenen bilgi de kendiliğinden ortaya çıkacaktır:

Ülke: İnsanı sembolize eder.

Ülkenin Susuz Kalması: İnsanın iç potansiyal gücünü dünyada kullanamaması, bir başka ifadeyle şuursuz yaşamasıdır. Doğduktan sonra mevcut bilgilerini unutan insanın sembolüdür.

Genç Kahraman: Mitolojilerde çoğunlukla kahramanların isimleri ifade edilmez ve sadece bir kahraman olarak geçer. Ancak Oğuz Kağan Efsanesi'nde olduğui gibi çok nadir olarak efsanelerde kahramanın ismi belirtilir. İsmi belirtilmiş olsa da, olmasa da bir şey farketmez. Her iki halde de inisiye adayını sembolize eder.

Canavar: Astral tortunun sembolüdür.

Kesilen Başların Yeniden Yerine Gelmesi: Bu tortunun özel bir bilgi olmadan temizlenemeyeceği gösteren bir semboldür. Bu bilgi ya da bilgilere sahip olunmadığı müddetçe ne kadar uğraşılırsa uğraşılsın bu işin üstesinden gelinemeyeceğinin mitolojik üslupla anlatılmasıdır.

Ak Sakallı İhtiyar: İnisiyatik sırları bilen bir bilgeyi ya da bizzat inisiyatörü yani öğretmeni sembolize eder.

Suların Yeniden Ülkeye Gelmesi: İnisiye adayının astral tortusunu ortadan kaldırdıktan sonra kendi iç ruhsal potansiyal gücüne yeniden kavuşmasını yani şuurlanmasını ve üst benliğiyle bütünleşmesini sembolize eder. Burada sular ruhsal enerjilerdir.

Bu semboller ışığında yukarıdaki mitolojik anlatımları yeni baştan ele alacak olursak; artık onu masal olmaktan çıkarıp, içinde gizli bulunan anlamları çok daha kolay anlayabilmemizin mümkün olacağı görülecektir.

Biz yeniden Oğuz Kağan Efsanesi'ne geri dönelim...

FETHEDİLECEK ÜLKE İNSANIN KENDİSİDİR

Gergedan ile giriştiği mücadeleden galip çıkan kahramanımız daha sonra: *"Gökten inen göğün kızı ve yerdeki bir ağaç kovuğundan çıkan, yerin kızları ile evlenmiştir."*

Oğuz Kağan'ın Göğün kızı ile evlenmesi:

Oğuz Kağan bir yerde, Gök Tanrı'ya yalvarırken,
Karanlık bastı birden, bir ışık düştü gökten,
Öyle bir ışıktı ki, parlak Ay'dan, Güneş'ten.
Oğuz Kağan yürüdü, yakınına ışığın,
Gördü, oturduğunu ortasında bir kızın.
Bir ben vardı başında, ateş gibi ışığı,
Çok güzel bir kızdı bu, sanki Kutup Yıldızı!
Öyle güzel bir kız ki, gülse, gök güle durur.
Kız ağlamak istese, gök de ağlaya durur.
Oğuz kızı görünce, gitti aklı beyninden,
Kıza vuruldu birden, sevdi kızı gönülden.
Kızla gerdeğe girdi, aldı dilediğinden.

Yerin kızı ile evlenmesini ise, efsane şöyle anlatır:

Ava gitmişti bir gün, ormanda Oğuz Kağan.
Gölün tam ortasında, bir ağaç gördü yalnız,
Ağacın koğuğunda otoruyordu bir kız.
Gözü gökten daha gök, sanki Tanrı kızıydı,
Irmak dalgası gibi, saçları dalgalıydı.
Bir inci idi dişi, ağzında hep parlayan,
Kim olsa şöyle derdi, yeryüzünde yaşayan:
"Ah! Ah! ölüyoruz! Eyvah biz ölüyoruz!"
Der bağırıp dururdu!
Tıpkı tatlı süt gibi, acı kımız olurdu!

Oğuz kızı görünce, başından aklı gitti,
Nedense yüreğine, kordan bir ateş girdi.
Gönülden sevdi kızı, tuttu aldı elinden,
Kızla gerdeğe girdi, aldı dilediğinden.

"Yerin ve Göğün Oğulları" birkaç anlamı içinde barındıran çok önemli ezoterik bir semboldür:

Genel anlamda; *"Gökyüzü"* ile *"Yeryüzü"*nün evliliğini sembolize eder. Gökyüzü ile yeryüzünün evliliği ise gökyüzü ile yeryüzü arasında kurulan irtibattır. Yani gökyüzünün yeryüzünü bilgilendirme mekanizmasının bir tasviridir. ***"Göksel - Kozmik"* bilgilerin yeryüzüne inmesini ifade eder.**

"Yerle gök evlidir, hiç bir şey gizli kalmaz..." Bu söz, Anadolu'da uzun yıllarca yaşamış ve kuşaktan kuşağa aktarılarak, günümüze kadar gelmiştir... Anadolu'ya nereden ve nasıl geldiği ise malûm... Kökeni Orta Asya'ya dayanan ve içinde yukarıda dile getirmeye çalıştığımız inisiyatik sırları barındıran bu sözü, anneanesinden ya da dedesinden duyan birçok kişi vardır. Bu söz binlerce yıldan sonra hâlâ Anadolu'da yaşıyorsa, bundan sonra çok daha güçlü bir şekilde yaşayacağından hiç kuşkunuz olmasın... Çünkü büyük bir özlemle beklenen ***"Aydınlanma Çağı"***nda bu söze hepimizin çok ihtiyacı olacak...

Orta Asya'ya geri dönelim...

İnisiyatik Çalışmalar'da bu tür bilgilerle donatılan kişiler ***"Yerin ve Göğün Oğulları"*** adı verilen bir grubun üyeleri sayıldıkları ezoterik bilgilerde ifade edilir... İşte burada da açıkça görüldüğü gibi, Oğuz Kağan'ın *"Göğün ve Yerin Kızları"*yla evlenmesi; ***"Yerin ve Göğün Oğulları"*** grubuna dahil olmasının mitoljik anlatım tarzından başka bir şey değildir. Buradan da Oğuz Kağan'ın, inisiyasyondan geçerek, sırlara ermiş ve aydınlanmış bir kişiyi sembolize ettiğini daha iyi anlıyoruz.

Özellikle de gergedanı öldürdükten sonra *"Göğün ve Yerin*

Kızları" yla evlenmesi, astral tortularından kurtulduktan sonraki aydınlanmayı ifade etmesi bakımından son derece önemli bir ayrıntıdır. Bu inisiyasyonun sonunu ifade eder.

"Yerin ve Göğün Kızlarıyla Evlenme" sembolünün daha sonraları Şamanist Altaylı Türkler arasında da kullanıldığını görüyoruz. Altaylı Türkler arasında anlatılan yaygın bir efsaneye göre:

"Şamanlar'ın atası olan büyük bir Şaman, göğün ve yerin kızları ile evlenmiş ve onlardan Altay Şamanları türemiştir."

Türk Mitolojisi'nde Oğuz Kağan, efsanevi bir Türk Hükümdarı olarak ele alınmış ve yeryüzünü zaptederek büyük bir devlet kurduğu söylenmiştir. Daha önce bazı sembol açılımlarından örnekler verirken *"Susuz Kalan Ülke"* motifinde, ülkenin aslında insanı sembolize ettiğini söylemiştim. Bu bilgiden hareket edersek, zaptolunacak en büyük ülkenin insanın kendisi olduğu gerçeğiyle karşı karşıya geliriz.

Yeryüzünün zaptedilmesiyle, Ezoterizm'de sıkça geçen *"dünyayı yenmek"* meselesi anlatılmak istenmiştir.

Mitolojilerde karşılaşılan *"Kayıp Bir Ülkenin Aranması"* ya da *"Kaybomuş Bir Sevgilinin Peşine Düşülmesi"* motifleri hep aynı bilginin sembolleri olmuşlardır.

Fethedilecek ilk ülke insanın kendisidir...

Mitolojilerdeki efsanevi kahramanlar, kayıp olan hazineleri ararlarken, bu sırada, bir takım engellerle karşılaşırlar. Bu engeller inisiyasyonda adayların karşılaştıkları ***"sınavlara"*** karşılık gelir. Bu sırada kendisine bazı hedefler gösterilir, yardımlar yapılır.

Bütün bu uğraşmaları ve çalışmaları, kendisinde bazı değikliklere sebep olur. En son ulaştığı şuur haliyle, olaylara girmeden önceki şuur hali arasında büyük bir fark olduğunu kendisi de sezer. Bu tür efsanelerde, yolun sonuna gelen ve aradı-

ğını bulan kahramanla, inisiyasyonun sonuna gelen adayın durumu anlatılmaktadır. **Yolun sonu, inisiyasyonun da sonunu müjdeler...**

Kaf Dağı'nın ardında aranan kayıp hazine ya da sevgili de zaten bilinen anlamıyla hazine ve sevgili değildir...

O bilinen anlamıyla elde ettiği hazinenin, kavuştuğu sevgilinin, keşfettiği bir yerin artık önemi kalmamıştır. Öyle bir değişikliğe uğramıştır ki, maddi değerler kendisinde silikleşip gitmiştir. **Çünkü o artık en büyük hazineyi, yani kendi sırrını bulmuştur.** Asıl amacına ulaşmış, vuslata ermiştir... İnisiyasyonda ulaşılabilecek en son aşamadır bu... O artık gökyüzü ile yeryüzü arasında bir köprü ve inisiyatik zincirin bir halkası olmuştur...

GÖKYÜZÜNDEN GELEN ELÇİLER

Söz dışında kalmasın, bilsin herkes bu işi,
Oğuz Han'ın yanında, vardı bir koca kişi,
Sakalı ak, saçı boz, çok uzun tecrübeli.
Altın'dan bir yay gördü, uyur iken uykuda,
Yayın bulunuyordu, üç gümüşten oku da,
Ta Doğu'dan Batı'ya, altın yay uzanmıştı.
Üç gümüş ok Kuzey'e, sanki kanatlanmıştı.
Anlattı Oğuz Han'a uyanınca uykudan,
Rüyayı tabir etti, içindeki duygudan.
Dedi: Bu düş sana, dirlik düzenlik versin,
Rüyamda ne gördüysem, Gök-Tanrı'nın sözüyle,
Seni de öyle yapsın, Gök -Tanrı kutsal özüyle.

Ak sakallı bilge ermiş kişiler, Türk Mitolojisi'nin vazgeçilmez unsurlarıdır.

Bu bilge kişiler efsanelerde sürekli karşımıza çıkar... Zor anlarında mitoloji kahramanlarına yardımda bulunurlar. Adeta bir Hızır gibi yetişirler... Burada da ***"ak sakallı tecrübeli bir ihtiyar"***, Oğuz Kağan'a üstü kapalı bir şekilde bazı sırları aktarmaktadır. Bunu da Oğuz Kağan'ın rüyasına girerek, ona rüyasında gösterdiği ***"ok"*** ve ***"yay"*** sembolleriyle yapmaktadır.

Haberci rüyalar, Türk Mitolojisi'nde kullanılan çok etkin motiflerden biridir. Türk Mitolojisi'nde bazı sırların rüyalar kanalıyla alındığı tüm açıklığıyla anlatılır.

Günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce gerçekleştirilen araştırmalarda; gerçekten de rüyalar kanalıyla bazı bilgilerin alınabileceği kanıtlamış durumdadır. Bazı tanınmış sanatçıların bestelerini rüyalarında yaptıkları ve uyanır uyanmaz bunları not ettikleri de bilinmektedir. Yine aynı şekilde bazı bilimsel keşiflerin de rüyalar kanılıyla yapıldığıyla ilgili Dünya Parapsikoloji literatöründe yeterli belge vardır. **Ezoterizm'de rüyalar, ruhsal dünyaya açılan kapı olarak görülür.** (9)

Rüyada sözü edilen ***"altın yay"*** ve ***"üç gümüş ok"***a gelince...

Yay: Türkler'de hakimiyet sembolüydü. Hatta Büyük Selçuklular'da devlet sembolü olarak da kullanılmıştır. Oğuz Kağan Efsanesi'nde yayın, gökyüzünü baştan sona kapladığı söyleniyor. Burada yay, bir devletin değil, onun da üstünde, gökyüzünün sembolü olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ok: Türkler'de elçilik sembolü olarak kullanılmıştır. Örneğin, bir yerden bir yere giden elçiler, yanlarında kendi hükümdarlarına ait oklar taşırlardı.

Konuyu biraz toparlamaya çalışalım...

***"Altın Yay"* göklerin sembolü olduğuna göre, *"ok"*un da göklerin elçilerinin sembolü olabileceğini düşünmek sanırım hiç de zor olmayacaktır.** Nitekim, Eski Türk Gelenekleri'nde, Kağanlar'ın, Tanrı'nın elçileri oldukları inancı, bu

yaptığımız yorumu doğrular niteliktedir.

Tanrı'nın Oğulları – Tanrı'nın Elçileri

Eski Türkler'de yerin ve göğün sahibi olan Tanrı'ya *"Kang Tengri"* denilmekteydi. Tengri: Gök–Tanrı, Kang ise: Baba ve Ulu Ata anlamına gelmektedir. Büyük Hun İmparatorluğu'nun meşhur hükümdarı Mete'nin ünvanı da *"Tengri'nin Oğlu"* idi.

"Tanrı'nın Oğlu" olma sembolü başlı başına kapalı bir sırdır. En kısa açıklamasıyla, bazı ezoterik sırlara sahip kişi anlamına gelir. Hiç bir zaman putperestliğin bir ifadesi olmamıştır. *"Tanrı'nın Oğlu"* olmak, aynı zamanda belli bir vazifeyle yeryüzüne doğmuş bulunan bir elçiyi de ifade eder. Bu bilgi birçok yerde karşımıza çıkar. Örneğin İsa Peygamber'in insanlara söylediği ilk sözlerden biri, kendisinin ***"Baba'nın Oğlu"*** olduğudur. Bu uzun bir süre anlaşılamamıştır. Hatta başka dine mensup olanlar onu putperestlikle suçlamışlardır. Hristiyanlığın ezoterik yönüyle ilgilenenlerin haricinde de, bu sembol Batı dünyasında da anlaşılabilmiş değildir.

Ancak görüldüğü gibi bu sembolü sadece İsa Peygamber değil ondan çok önceleri de kullananlar vardı. Bunlardan biri de Eski Türkler'di...

Daha önce üzerinde durmuş olduğumuz ***"Yerin ve Göğün Oğulları"*** sembolüyle aynı anlamı taşır.

GÖKYÜZÜNDEN İNEN IŞIKLAR VE KUTSAL AĞAÇLAR KÜLTÜ

Gökyüzünden inen ışık huzmeleri Türk Mitolojisi'nin karakterini belirleyen motiflerinden biridir. Gökyüzü ile irtibatın açık göstergeleri olarak efsanelerde kendilerini gösterirler. Türk Mitolojisi'nin karakteristik özelliklerini taşıyan pekçok

efsanede ***"gökyüzünden inen ışıklar"***; ***"ağaç"***, ***"nehir"*** ve ***"göl"*** sembolleriyle birlikte kullanılmıştır. Birbirlerini destekleyen ve birbirlerini açan bu sembollerin birlikte kullanıldığı efsanelerden biri de Uygur Türkleri'nin Türeyiş Efsanesi'dir:

Tolga ile Selenga, birleşir dökülürmüş,
Suların kavşağında, bir ada görülürmüş.
Adanın ortasında, bir tepe göğe ermiş,
Tepenin tam üstünde, bir de kayın göge ermiş.
Gün olmuş zaman olmuş, bir ışık peyda olmuş,
Işık gökten inince, kayın da nurla dolmuş,
Ne zaman ki, gün batar, ışık gökten inermiş,
Kayından sesler çıkar, herkes müzik dinlermiş.
Bunu duyan Uygurlar, hep birden şaşırmışlar,
Bu durumu görenler, aklını kaçırmışlar
On ay on gece kayın, ışık ile sarılmış.
Bir gün tam şafakleyin, kayın birden yarılmış,
Beş güzel çocuk çıkmış, kayının ortasından,
Gözleri kamaştırmış, bakmışlar arkasından
Gün olmuş zaman olmuş, hepsi kocaman olmuş,
Küçükleri "Bögü-Han", Uygurlara Han olmuş.

Ağaç, toprağın derinliklerine uzanan kökleri ve gökyüzüne uzanan dallarıyla, tüm mitolojilerde ve dinsel metinlerde kullanıldığı yere göre değişen sembolik anlamlara sahiptir.

En genel anlamıyla, "*gökyüzü*" ile "*yeryüzü*" arasında kurulan irtibatın sembolüdür.

Eski Türk Mitolojisi'nde özellikle Kayın Ağacı'na ayrı bir önem verilmiştir. Konuya ezoterik açıdan yaklaşmayan klasik mitoloji kitaplarında ***"Gök-Tanrı'nın kendi haberlerini bu ağaç vasıtasıyla yolladığı"*** ifade edilir. Bu klasik yaklaşım bile, söz konusu ağacın, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki irtibatın

sembolü olduğunu çok açık bir şekilde anlatmaya yeterlidir.

Yukarıdaki efsanede geçen Kayın Ağacı'nın bulunduğu yer de önemlidir. Tamamen mitolojik semboller kullanılarak anlatılan Kayın Ağacı'nın bulunduğu yer; **iki nehrin birleştikten sonra döküldükleri gölün ortasında bulunan adanın tepesidir.** [10] Bu tanımlamada geçen sembolleri birer cümleyle özetleyecek olursak anlatılmak istenen gizli mesaj derhal kendini ortaya çıkartacaktır:

İki nehrin birleşmesi: İkiliklerin ortadan kalkması yani bir başka deyişle; ikinin bir olması demektir. Bu şuursal bir değişimin başlangıcını, uyanmanın ve aydınlanmanın ilk adımını ifade eden bir tanımlamadır.

Birleşen nehirlerin göle dökülmesi: Dünya'da kapalı şuurla yaşayan insanın şuurunun açılması ve bu açılan şuuruyla sahip olduğu içsel - özsel büyüklüğünün farkına varmasıdır. Tam şuur uyanıklığı ve aydınlanmanın yaşandığı bir hali ve safhayı anlatır. Bu aynı zamanda astral tortunun ortadan kalkmasıyla öz benliğimizden dünyasal benliğimize olan ruhsal tesir akışını ifade eder.

Sufiler'in kendilerini bir damla olarak tanımlarları da bu tür inisiyatik bir kültürün ürünüdür. Hatırlanacağı üzere her Sufi ehlinin en büyük dileği, okyanusa karışabilmek ve okyanusta bir damla olabilmektir.

Gölün ortasındaki adanın üzerindeki tepenin en üst noktası: Dağlar mitolojik sembol olarak, kullanıldığı yerlere göre değişen birden fazla anlama sahiptir. Buradaki dağ sembolü *"Gizli Yeraltı Uygarlıkları"* ve *"Gizli İnisiyatik Merkezler"*le bağıntılı bir konuyu dile getirir. Nitekim gökyüzü ile yeryüzü arasındaki irtibatın sembolü konumunda olan Ağac'ın bu dağın üzerinde olduğunun söylenmesi, bu anlamı pekiştirmektedir. Ayrıca bu semboller gökyüzünden inen ışık motifleriyle de iyice desteklenmiş durumdadır.

Yukarıda aktardığımız efsanenin genel havasına baktığımızda, tarifi yapılan yerde önemli kozmik bir bağlantının yaşandığı çok açık olarak anlaşılabilmektedir. O devirlerde yaşanan bu sıradışı olayın, bu olaya şahit olanlarca ilk başta büyük bir heyecanla karşılandığı da, efsanedeki dizelerden anlaşılıyor. Ancak efsane bir başka çağrışımı da beraberinde getiren bir finalle bitiyor:

"Sonunda kayın ağacı birden yarılmış ve ortasından beş güzel çocuk çıkmış... En küçükleri "Bögü-Han", Uygurlara Han olmuş."

Bunun iki farklı anlamı olabilir. Bunlardan birincisi *"Ga - laktik Uygarlıklar"* ca gerçekleştirilen genetik aşılanmadır.

Ancak efsanenin başından beri kullandığı semboller, hep ruhsal uyanış ve aydınlanmanın yaşandığı bir inisiyatik çalışmayı gözler önüne seren bir özellik taşıyor. Dolayısıyla efsanenin bitişi de bu tür bir çalışmanın sonunda yaşanan paranormal bir olayı anlatıyor olabilir. Bu paranormal olay, inisiyasyonda **'kalbin yıkaması"** olarak isimlendirilen özel bir astral temiz- ktir.

Meseleyi daha iyi açabilmek için hepimizin yakından bil- bir örneği burada bir kez daha hatırlatalım:

Muhammed Peygamber, Miraç adı verilen parapsişik bir aşamış ve bu yaşadığı olayda *"kalbinin yıkandığı"* ifade tir. Muhammed Peygamber'in yüksek titreşimli enerji- vesinden geçirebilmesi ve Kur'an-ı Kerim'i indirebil- bu tür bir temizliğin yapılması şarttı. Çünkü yüksek erjilerin alınıp aktarılması için, astralin ve fiziki be- ek seviyeli enerjilerin rahatlıkla alınıp aktarılabil- n bir hale getirilmesi gerekir.

ed Peygamber'in Miraç'ta hem gökyüzüne yük- kalbinin yıkandığı söylenir. Bu son derece gizli ılı bir şekilde anlatımından ibarettir.

Peygamber yaşadığı Miraç olayını şöyle anlatır:

– *"Evin damı ansızın yarıldı. Cebrail geldi, göğsümü açtıktan sonra zemzemle yıkadı. Sonra hikmet ve i - man dolu bir altın tas getirip kalbime boşalttı ve onu kapattı..."*

Muhammed Peygamber'in bizzat kendi sözlerinden de, *"Ruhsal Planlar"*ın kendisiyle bu işlem için irtibata girdikleri çok açık bir şekilde anlaşılmaktadır. Bu irtibatın sonucunda, Muhammed Peygamber'in bünyesi üzerinde değişiklikler yapılmıştır. Bu değişiklikler hem fiziki bedeninde, hem de astral bedeninde gerçekleştirilmiştir. Şuuraltı temizlenmiş ve düzenlenmiştir. (11)

Kalbin temizlenmesi kökeni çok eskilere dayanan ezoterik bir uygulamadır. İnisiyatik çalışmalarda öğrencinin hem fiziki, hem de astral bedenin temizlenmesinde, saf hale getirilmesinde bu teknikten yararlanılmıştır. Bu tam anlamıyla meseleyi kestirmeden halletmektir. İnisiye adayına gösterilen adeta bir ayrıcalık gibidir. İnisiyasyonda çok büyük bir zaman kazandıran bir uygulamadır.

İşte, Uygur Türkleri'nin Türeyiş Efsanesi'nin bitişi böyle bir inisiyatik uygulamayı anlatıyor olabilir. Nitekim kullandığı çocuk sembolünün de *"temizliği"* ve *"saflığı"* ifade ettiği dikkate alınırsa, sembollerin birbirlerini desteklediği de görülür.

Ancak yine de belirtelim ki, efsanede geçen çocuk motifini bir sembol olarak değil de, bildiğimiz anlamdaki haliyle ele alırsak, o takdirde ruhsal planlarla ortaklaşa çalışan *"Kozmik Varlıklar"*ın genetik bir aşılama faaliyeti olarak da, bu anlatılanları yorumlamamız mümkün olabilmektedir.

Görüldüğü gibi efsaneden farklı iki anlam çıkmaktadır. Ancak efsanenin finali hakkında farklı iki yorum ortaya çıksa da, değişmeyen önemli bir gerçek bulunmaktadır. O da, ister ruhsal ister fiziksel olsun, gökyüzünün bu olayda önemli bir

fonksiyon gördüğüdür.

BABALARINI ÖLDÜREN KAHRAMANLAR

Türk Mitolojisi'nde işlenen önemli motiflerden bir diğeri de ***"Baba Öldürme"*** sembolüdür...

Çin Tarihçileri'nin verdikleri bilgilere göre, Büyük Hun İmparatoru Mete, Oğuz Kağan gibi kendi babasını öldürmüştü.

Bu anlatımlar, ilk başta büyük bir vahşetmiş gibi algılanabilir. Ve nitekim bunu bir barbarlık belirtisi olarak gören çok sayıda araştırmacı çıkmıştır. İşi içinden çıkılmaz bir hale getiren bir başka nokta da; çok sayıda mitoloji kahramanlarının yanısıra, tarihte yer almış bazı Hakanlar'ın da babalarını öldürmüş olduklarının Çin Kayıtları'nda yer almasıydı.

Hatta babalarını öldürmeleri bazı efsanelerde övünülecek bir meziyetmiş gibi gösterilmekteydi:

Manas Han'ın oğlu Semetey doğmuş ve epeyce de büyümüştü. Ama ona hiç kimse bir isim bulamıyordu... Günün birinde ansızın *"Gök-Sakallı"* bir ihtiyar ortaya çıkar ve onu kucağına alarak kendisine Semetey adını verir. Daha sonra da bir şiir okumaya başlar:

"...Semetey öyle büyük, öyle korkunç bir bahadır olacak ki, babasını bile öldürecek..."

Diğer toplumların mitolojilerinde de karşımıza çıkan bu motif üzerinde maalesef yurdumuzda hiç bir ciddi araştırma yapılmamıştır. Bu yüzden de bu konuya tatmin edici hiç bir açıklama getirilememiştir. Hatta bir Türk kahramanının babasını öldürmüş olması, milliyetçi birçok araştırmacıyı rahatsız etmiş ve bu konu üzerinde fazla durmamayı tercih etmişlerdir. Oysa ki mesele onların zannettiklerinden çok farklıydı. Ama diğer sembollerde olduğu gibi, bu sembol üzerinde de, karşılaştırmalı bir araştırma yapılmadığı için, konu binlerce yıl ön-

esinin karanlıkları arasında sıkışıp kalmıştır...

"Baba Öldürme" Motifi üzerine yapılan dünya üzerindeki ilk araştırmalardan çıkan sonuç; erkek çocukların şuuraltlarında saklı bulunan hislerin, masallardaki birer görüntüleri olduğu yönündeydi... Yunanistan'da da Kral Odip babasını öldürmüştü... Daha sonraları Psikoloji üzerindeki tezleriyle tanınan Freud'un *"Odipus Kompleksi"* adıyla ortaya koymaya çalıştığı fikirlerini, bu olayın bir izahı tarzında görmeye çalışan bazı mitoloji araştırmacılarının açıklamaları bir müddet doğru olarak kabul edildi... Ancak dünya üzerinde yapılan daha sonraki araştırmalar, bu açıklamaların gerçeği yansıtmadığını gösterdi.

Bilinen anlamda bir çocuğun babasını öldürmesi hiç de arzu edilen bir sonuç olmamasına rağmen, mitolojilerde bunun bir övünç kaynağı gibi gösterilmesinin mutlaka başka bir anlamı olmalıydı.

İslam'ın kitabı Kur'an-ı Kerim'de aktarılan yeni bilgilerle ilk defa karşılaşan bazı insanlar, ayetlere karşı çıkarlarken *"Bize anamız babamız ne öğrettiyse biz onu biliriz, öyle hareket ederiz"* tarzında sözler söylemişler ve bu durum bazı ayetlerde dile getirilmiştir. **Aslında burada anlatılmak istenen mesele, insanların eski realitelerini terk etmede göstermiş oldukları zorluklardır.** Burada ***"ana"*** ve ***"baba"*** eski anlayışları sembolize eder. *"Çocuk"* ise yeni anlayış ve yeni bilgilerin sembolüdür. İşte Türk Mitolojisi'nde karşımıza çıkan ***"Baba Öldürme"*** motifi eski anlayışların terk edilmesinin ifadesidir.

Ancak bu, sembolün ifade ettiği tek açıklama değildir. Sembolün içinde barındırdığı bir başka bilgi daha vardır.

Bu da, inisiyatik öğretilerde geçen *"Mürşidin (hocanın) Öldürülmesi"*yle bağlantılı bir konudur. İnisiyasyonun sonlarına doğru öğrenci belli bir noktada öğretmeninden yani mürşidinden ayrılarak, kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek bir konuma gelmesi gerekmekteydi. O ana kadar tüm bilgi ve tesirleri öğretmeninden alarak beslenen öğrenci, artık kendi kendine

beslenmek yani gökyüzü ile yeryüzü arasında kendi de bir köprü olmak zorundaydı. Uçması için yuvadan kendini boşluğa bırakan yavru kuşlar gibi kendisini gökyüzüne teslim etmeliydi... İnisiyasyonun bu safhasına ***"Mürşidin Öldürülmesi"*** adı verilmiştir. İnisiyatik çalışmaları semboller ve hikayelerle dile getiren mitolojilerde ise bu mesele, ***"Baba Öldürme"*** sembolüyle anlatılmıştır.

Görmüş olduğunuz gibi, sorun ancak ezoterik bilgiler ışığında masaya yatırıldığında, çözümlenebilmektedir. Ezoterik bilgilerle mitolojilerdeki konulara yaklaşmadığımız müddetçe, mitolojiler bize, biz mitolojilere bakar bakar durur ama hiç bir şey anlayamayız.

İşte şimdi yine böyle yıllardır baktığımız ama hiç bir şey anlaşılamadığı için de farklı yorumlarla işi içinden çıkılmaz bir hale getirdiğimiz bir başka konudan bahsetmek istiyorum... Bu konu Türk Mitolojisi'nin en büyük sırlarından ve gizemlerinden biridir...

Binlerce Yıldır Saklanan Büyük Sır:
GÖK-KURT

En eski Türk Efsaneleri *"Kurt"* ile başlar... *"Kurt"*, Türk Mitolojisi'nin başlangıcı ve aynı zamanda en önemli sembolüdür.

"Kurt Türkler'in atasıdır..."

Evet böyle söyler efsaneler... Peki ama bu nasıl bir kurttur?... Ve Kurt, neyin sembolüdür?...

Yıllardır bu mesele bizim için meçhul bir sır olarak kalmıştır... Eski Türkler'in ***"Gök - Kurt"***u çoktan unutulmuş, geriye kala kala dağlarda bayırlarda dolaşan dört ayaklı bozkurt kalmıştır... Hatta çok ilginçtir ki, bu sembolü kendilerine siyasi simge yapanlar bile, elleriyle neyi işaret ettiklerinin farkında

değillerdir. Ne yazık ki, tarihin binlerce yıl öncesine ait bu **evrensel sembol**, milliyetçiliğe alet edilmiştir.

Nasıl ki, ben Müslüman'ın demelerine rağmen bir kez bile Kur'an-ı Kerim'i Türkçe olarak -içindekileri anlayarak- okumayanlar varsa, bu meselede de durum hiç farklı değildir... Maalesef Kurt sembolü siyasi bir simgeye dönüştürülmüş ve asıl anlamı tamamen unutulmuştur.

Orta Asya'nın gizemli geçmişinden, Anadolu'ya kadar gelen bu meselenin artık net bir şekilde ortaya konulmasının ve bu konuda kamuoyunun bilgilendirilmesinin zamanı gelmiştir... Bunda sorumluluğu bulunan tüm resmi makamları ve üniversiteleri, kamuoyunu bilgilendirmeleri için SINIR ÖTESİ YAYINLARI olarak göreve davet ediyoruz. Tabii bilgilendirmek için önce bilgi sahibi olmak gerekir... Araştırdıkları takdirde onların da bu sırrın altında yatan gerçekerle yüzyüze geleceklerine inanıyoruz...

Bu, Türk Etnoloji Tarihi içinde mutlaka cevaplanması gereken; belki de en önemli sorularından biridir. Ve bu sorunun cevabı, yine bu meseleyi günümüze taşıyan mitolojilerin içinde saklı bulunmaktadır.

Bundan binlerce yıl öncesinden, bu sırrı mitolojiler vasıtasıyla günümüze taşıyan atalarımızın bu sesine kulak tıkanamaz ve kayıtsız kalınamaz... İşte bu düşünce ve anlayışıyla biz üzerimize düşeni yaparak *"Atalarımız"* ın sesine tercüman oluyoruz... Ve bir kez daha hatırlatıyoruz: **"Türkler'in atası Kurt'tur!.."**

Şimdi gelin, bu sırrı tarihin derinliklerinden gümüze taşımaya çalışalım. (12)

"Gök–Kurt" Oğuz Kağan'a Yol Gösteriyor

Mitolojiye göre, Oğuz Kağan Urum illerine akın yapma-

dan önce bir yerde konaklamış ve derin bir uykuya dalmıştı...

Çadırları kurdurup, derin uykuya daldı.
Tam tan ağırıyordu, çadıra bir nur daldı.
Bir erkek kurt göründü, ışıkta soluyarak.
Bir kurt ki, gök yeleli.
Bir kurt ki, göm gök tüylü.
Bakıyordu Oğuz'a ışıkta uluyarak.
Döndü bu Kurt Oğuz'a tıpkı bir insan gibi.
Ağzından sözler döküldü, tıpkı bir lisan gibi.
Dedi:

'Ey! Ey! Ey! Oğuz ey. Bilirim ne dilersin. Urum'un illerinde, savaş uğraş istersin. Ey Oğuz! Askerini, ben kendim güdeceğim. Ordunun en önünde, kendim yön vereceğim.'

Toplattı çadırını Oğuz bunu duyunca.
Ordusuna gidince hayretle gördü şunu:
Bir büyük erkek bir kurt, askere öncü gibi!
Gök tüylü, gök yeleli, yol veren izci gibi!
Yürür durur önlerden.
Nihayet durdu Gök Kurt nice sonra günlerden.
Duruverdi Oğuz'un ordusu da ardından.
Bir nehir vardı. İdil - Müren adında.

Oğuz Kağan Efsanesi'ni oluşturan atalarımız, ışık halesi içinde ortaya çıkan ***"Gök Yeleli"***, ve ***"Gök Tüylü"*** erkek kurtla acaba binlerce yıl sonrasına nasıl bir mesaj ulaştırmak istemişlerdi?... Bilinen hiç bir hayvanın ışıklar içinde görünmesi mümkün olmadığına göre, bu ifadelerle anlatmaya çalıştıkları sır neydi?...

Binlerce yıl öncesinin gizemleri arasında dolaşmaya devam edelim... Bakalım konu bizi nereye götürecek?...

Uygurlar'ın Kurt'tan Türeyişleri

Büyük bir Hakan varmış, Gök - Tanrı'ya taparmış.
Üç güzel kızı varmış, hep evine kaparmış.
"Benim kızlarım" dermiş, "çoktan Tanrı'ya ermiş, nasıl bir insanoğlu, bu kızlara değermiş."
Kızları almış, gitmiş yüksek bir dağa çıkmış.
Kızları hayran kalmış, burada gök çok açıkmış.
Demiş:"Burada bekleyin. Tanrı'ya dua edin. Eğer Tanrı almazsa, başka illere gidin."
Kızlar çok beklemişler, "Tanrı gelmez" demişler.
Bir erkek kurt görünmüş, kurdu benimsemişler.
Kurt dağın etrafında, dolanmış her yanında.
Küçük kızın kaynamış, bir aşk, sevgi kanında.
Küçük kız demiş: "-Budur. Tanrı'nın şekli Kurt'tur."
Kardeşleri: "Gel" demiş. "Bu kurt seni yer" demiş.
Fakat kız dağdan inmiş, kurt: "Elini ver" demiş.
Kurt kızı eve almış, bir mağaraya dalmış.
Orada yaşamışlar, soyları da ün salmış.

Aktarmış olduğum bu efsanede özellikle iki önemli unsura dikkatlerinizi çekmek istiyorum:

1- Türk Mitolojisi'nin birçok bölümlerinde ***"Kurt"*** sembolüyle, ***"Mağara"*** ve ***"Dağ"*** sembolleri bir arada kullanılmıştır.

2- *"Kurt"*tan *"Tanrı'nın şekli"* olarak bahsedilmektedir.

Burada anlatılan *"Kurt"*tan, biz bildiğimiz kurdu anlarsak, şimdiye kadar olduğu gibi, işi arap saçına çevirmemiz kaçınılmaz olacaktır. **Burada sözü edilen "Kurt" bildiğimiz kurt değildir.** Bu büyük sırrı çözebilmek için, yukarıdaki tespitlerimizi zihnimizde tutarak efsaneler arasında biraz daha dolaşa-

lım...

Büyük Hun İmparatorluğu kurulurken, Hunlar'dan başka Orta Asya'da güç sahibi olan başka devletler de vardı. Bunlar arasında Yüe Çiler ve Wu - Sunlar, önemli bir yer tutuyordu. Çin Tarihi Kayıtları'nda anlatılan *"Kurt"* ile ilgili en eski efsane Wu - Sunlar'a aittir. Bu efsanede Gök-Türkler'in *"Kurt"* la ilgili efsanelerindeki tüm özellikler aşağı yukarı büyük bir benzerlik taşıdığı için, Wu-Sunlar'la değil, Gök-Türkler'le devam ediyoruz...

Gök–Türkler'in Kurt'tan Türeyişleri

Gök–Türkler'in *"Kurttan Türeyiş Efsanesi"*; Türk Mitolojisi'nin önemli bir bölümünü oluşturur. Türk Mitolojisi'nde genel olarak: *"Bir millet düşmanları tarafından yok edilir ve geriye yalnızca bir çocuk kalırdı."* Türk özelliği taşıyan pek çok efsanede aşağı yukarı bu motifi bulmak mümkündür.

Gök - Türk Efsanesi'nde de bu temayı görüyoruz:

Mete'nin Hun Devleti, tarihe karışmıştı,
Fakat büyük milleti tarihle yarışmıştı.
Bir soyu sayılırdı, Gök-Türkler de Hunlar'ın,
Adları anılırdı, bu büyük budunların.
Gök-Türkler müstakilmiş, düşmanları hiç yokmuş,
İnsanları gamsızmış, malları da pekçokmuş.
Komşu bir millet varmış, Türkleri ezip almış,
Bir kişi bırakmamış, küçük bir çocuk kalmış.
Çocuğa acımışlar, henüz on yaşındaymış,
Bataklığa atmışlar, aklı da başındaymış.
Boşalmışmış kursağı, acıkmış, ezilmişmiş,
Ama bir kurt türemiş, ağzında et getirmiş,
Sürünerek yürümüş, eti ona yedirmiş.

Zamanla evlenmişler, etlerle beslenmişler,
Kurt bir gün gebe kalmış, uluyup seslenmişler.
Oğlan yaşıyor diye, düşmanlar korka kalmış,
Taşıyor kurtlar diye, insanlar şaşa kalmış,
Düşman ordu göndermiş, oğlanı bulun demiş,
"Fakat kutsal bir kurt var, uyanık olun!" Demiş.
Kurt anlamış, kutsalmış, oğlanı hemen almış,
Turfan'ın kuzeyinde, mağaralara dalmış.
Mağara çok derinmiş, içi de çok serinmiş,
Kurt şöyle bir gerinmiş, sonra da dibe inmiş.
Kurt gelmiş bir ovaya, ova geniş güzelmiş,
Ovanın etrafından, dağlar göğe yükselmiş.
Kurt konmuş bu ovaya, vatan demiş oraya,
On erkek çocuk doğmuş, kavuşmuş bir yuvaya.
Çocuklar beslenmişler, büyüyüp eğlenmişler,
Dışardan on kız almış, onlarla evlenmişler.
On çocuk, "On boy" olmuş, boylar da bir soy olmuş,
Türemiş çoğalmışlar, bu ova insan dolmuş.
Dağları eritmişler, Dünya'ya erişmişler,
"Demirci" olmuş kalmış, bu işe girişmişler.

Çin Tarihçileri'nin yazdıkları Gök-Türkler'in *"Kurttan Türeyiş Efsanesi"* burada bitiyor. Çinliler bundan sonra daha neler olduğunu açık olarak yazmıyorlar. Bu efsanenin son bölümünü, daha sonraları *"Ergenekon Destanı"*ndan duyup öğreniyoruz. Ancak biz şimdi sonunu değil, burada anlatılanları anlamaya çalışalım...

Verdiğimiz örneklerden de görüleceği üzere Eski Türkler kurdu bazen soylarının kökeninde, bazen de Tanrı'yla insan arasında görmüşlerdir. Hatta kurdu, Tanrı'nın yeryüzündeki vekili olarak bile ifade eden metinlere rastlamaktayız... Türk

Kültürü'nde "*Kurt*"u, Tanrı'nın bir elçisi gibi de gören anlayışın oldukça hakim olduğu bilinmektedir.

Mitolojiler üzerine yaptığı araştırmalardan kendisini tanıdığımız Bahaddin Ögel, "*Türk Mitolojisi*" adlı kitabında her ne kadar Kurt'un neyi simgelediğini açıklamadan bırakmışsa da, yine de Kurt'la ilgili ortada yanlış yorumların dolaştığına şu dizelerle dikkatleri çekmiştir:

> "Biz yanlış olarak Türkler'in "Gök-Börü" yani "Gök-Kurt" dedikleri kutsal kurda "Bozkurt" adını veregelmişiz. Aslında "Gök" ile "Boz" arasında büyük ayrılık vardır. Türkler'in kutsal kurtlarının rengi gök idi. Çünkü o, Tanrı tarafından gönderilmiş bir elçiden başka bir şey değildi. Tanrı kurt şekline girerek, Türkler'e görünüyor ve onlara başarı yolu açıyordu. Onun için de, kurdun rengi "gömgök" idi. Daha sonraları Türkler, gök rengini olgunluk, ergenlik ve tecrübenin bir sembolü olarak görmüşlerdir." (13)

Kurt'un kutsal sayılması sadece Türkler'e özgü değildir. Örneğin, Roma Mitolojisi ve Mısır Mitolojisi "*kurt*" ya da kurda çok benzeyen dik kulaklı "*siyah köpek*" sembolleriyle, aynı temaları kendi üslupları içinde işlemişlerdir. **Dünya üzerinde birçok toplumda kurt sembolünün karşımıza çıkması onun evrensel bir sembol olduğunu gösterir.**

Birçok toplumun inançlarında ve mitolojilerinde yer alan bu sembolün içinde gizlediği sırrın ne olduğunun ortaya çıkmasına, Afrika'nın ücra bir köşesinde yapılan Etnolojik araştırmalar vesile olmuştur. Evet, birçok yerde kurt sembolüyle karşılaşılıyordu ama bu sembolle anlatılmak istenen gerçek, hiç bir yerde açık bir tarzda dile getirilmiyordu. Belli ki bu sırrın kolay kolay anlaşılması istenmemişti...

Bu sır, Afrika'daki bir kabilenin inisiyatik bilgilerinin içinde bulunmuştur. Bu kabilenin adı Dogonlar'dır...

Dogon Kabilesi'nde Sırrın Ortaya Çıkışı

Dogonlar, Afrika'nın Mali Cumhuriyeti'ne bağlı olan ve günümüzde sayıları 300.000 civarında bulunan bir kabiledir. Afrika'nın ücra bir köşesinde, siyah kıtanın tarım ve hayvancılıkla uğraşan milyonlarca zencisi gibi sade bir yaşantı sürdüren, kendi halinde bir kabile olan Dogonlar, hiç bir teknolojik imkana sahip değildir.

Çadırlarda yaşayan ve hiç bir teknolojik gelişmeden yararlanamayan bu kabileyi ilk araştırmak isteyenler; ilkellerin dünyasını, Avrupa'ya ve Amerika'ya tanıtmak için oraya gitmişlerdi... Evet... Bu ilkel kabile insanları nasıl yaşıyorlardı?... İlkellerin dünyasına gidip geçmişe bir yolculuk yapalım diyerek bazı araştırmacılar balta girmemiş ormanların derinliklerine dalmışlardı... Bu amaçla yola çıkılmıştı ama kendilerini orada hiç akıllarına bile getiremeyecekleri ve insanın tüylerini ürperten bir takım şeyler bekliyordu... Orada karşılaştıkları şeyleri, birçok bilim adamı günümüzde hâlâ açıklayamamaktadır!...

Oraya giden araştırmacılar ilk olarak onların mitolojik bilgilerini incelediler. Ve her şey ondan sonra başladı...

Çadırlar içinde yaşayan ve avcılıkla beslenen bu ilkel insanlar, Dünya gezegeninin hareketlerini, Güneş'in hareketini, Jüpiter'in uyduları olduğunu, Satürn'ün halkası olduğunu, Ay'da kraterler bulunduğunu bilmekteydiler...

Bunları nereden öğrendikleri sorulduğunda ise verdikleri cevap insanın kanını donduruyordu:

– *"...Atalarımızdan öğrendik..."*

Bu bilgileri teleskop gibi yüksek bir teknolojinin ürünü araç gereçler olmadan bilebilmek imkansızdır. Oysa Dogonlar ne teleskoba, ne de gözlem evine sahip değillerdi...

1930 yılında Fransız bilim adamları Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen denetiminde çalışmalarına başla-

yan ekibin ilk incelemelerinin sonunda, Fransa Milli Eğitim Bakanlığı konuya el attı. Çalışmaların sürdürülmesi için Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen'e her türlü desteğin verilmesine karar verildi.

Araştırmalar ilerledikçe konunun üzerindeki esrar perdesi de büyüyordu... Belli bir noktadan sonra araştırmacılar işin içinden çıkamaz bir hale geldiler... Dogonlar'ın evren bilgileri Güneş Sistemi'nin dışına taşıyordu. İşin içinde büyük bir sır vardı. Ve bu, bir çırpıda çözülebilecek gibi değildi. Nitekim araştırmalar yıllarca devam etti. Bu arada Prof. Marcel Griaule, Dogon rahiplerince inisiye edilmeye başlandı.

1956 yılına kadar devam eden bu çalışmalar sürekli olarak Fransa'ya raporlar halinde sunuldu. Ortaya çıkan gerçekler karşısında, bilim adamları ne diyeceklerini bilemez bir hale geldiler. Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen'in elde ettikleri belgeler, Fransız Etnoloji Enstitüsü'nce 1965 yılında *"Soluk Tilki"* adlı bir kitapla yayınlanarak tüm kamuoyuna duyuruldu. Kitap geniş yankı uyandırdı.

Bilinen herhangi bir yazı dili kullanmayan Dogonlar, atalarından öğrendikleri sırları, kendilerine özgü sembolik şekillerle muhafaza etmişler ve bu sembollerin anlamlarını kuşaktan kuşağa sözel olarak aktarmışlardı.

Dogonlar'ın evren hakkındaki binlerce yıldır bildikleri bilgiler; bugünkü astronomi bilgilerimizle hemen hemen aynıydı. Örneğin 8.6 ışık yılı uzaklıkta bulunan Sirius Yıldızı'nın tek bir yıldızdan ibaret olmadığını, bir yıldız sistemi olduğunu, Akcüce olan bileşeni Sirius - B'nin çok ağır bir yıldız olduğunu, (14) spiral galaksimizin dışında, başka spiral galaksilerin bulunduğunu da bilmekteydiler.

Şunu da unutmamak gerekir ki, Galaksiler'in spiralliği konusundaki ilk bilimsel kanıt, Mont-Wilson gözlemevinden Astronom Hubble tarafından 2.5 m'lik bir teleskopla Andromeda Galaksisi'nin fotoğrafının çekilmesiyle ancak 1924'de elde

edilebilmişti...

Dogonların atalarıyla ilgili anlattıkları da bir hayli ilginçti:

Dogonlar, uzay gemisiyle inen mitolojik bir atalarının soyundan geldiklerini iddia ediyorlar ve bu uzaylı atalarının geldikleri yıldızın ismini de açıklıyorlardı: *" SİRİUS -B"*

Ve konunun en ilginç tarafı da, bu yıldızı Mitollojik sembollerinde bir *"Kurt Başı"*yla sembolleştirmiş olmalarıydı...

Türkler'in, gökyüzünden gelerek bir ışık huzmesinin içinden çıkan *"Gök-Kurt"*u ataları olarak göstermeleriyle; Dogonların uzaydan geldiğini söyledikleri mitolojik atalarını yine aynı şekilde bir kurt olarak ifade etmeleri arasında büyük bir benzerliğin ve paralelliğin olduğu böylelikle ortaya çıkmış bulunuyordu...

Aslında *"kurt"* ya da *"dik kulaklı köpek - kurt"* karışımı semboller başka ulusların mitolojilerinde ve inisiyatik bilgile-

Afrika Kıtası'nın Mali Cumhuriyetine bağlı bulunan Dogonlar günümüzde hâlen varlıklarını sürdürmektedirler.

rinde de karşımıza çıkmaktaydı... Ancak hiç birinde, bu sembolün ***"Sirius Takım Yıldızı"*** ile ilintili olduğu, bu kadar açık bir şekilde dile getirilmemişti.

Ezoterik sembollerin evrensel niteliklerinden dolayı, farklı uluslarda geçen aynı sembollerden birini çözdüğümüzde, diğerini de çözmüş sayılacağımızı daha önce söylemiştik. Bu bilgiden hareketle; Dogonlar'da *"Kurt"* neyi ifade ediyorsa, *"Kurt"* sembolünün geçtiği diğer toplumların mitolojisinde de aynı şeyi ifade etmek durumundadır.

Siriusyen Kültür'le irtibat

"Kurt" un Sirius'u simgelediğini göz önünde bulundurarak, Türk Mitolojisi'nde geçen *"Kurt"* ile ilgili anlatımlara bakacak olursak; Orta Asya'da bir zamanlar yaşananlarla ilgili önemli ipuçlarını yakalayabildiğimizi görürüz. Bu ipuçları bize şunları anlatmaktadır:

1– Sirius Takım Yıldızı'na bağlı gezegenlerden belli bir görevle gelen *"Galaktik Varlıklar"*, dünyamızın çeşitli yörelerinde, o dönemde yaşayanlarla irtibata girmişlerdi.

2– Bunların arasında Türkler de bulunmaktadır.

3– Kurt'un Türk Mitolojisi'nde bazen anne, bazen de baba rolünde olması ise, başlıca iki önemli meseleyi dile getirmektedir:

Dişi Kurt'un bebeği emzirmesi: Siriusyen bilgilerle o kişilerin beslenmiş olmasını,

Erkek Kurt'la dünya kızlarının evlenmesi ise: Kozmik Varlıklar'ca bir zamanlar dünya üzerindeki bazı ırkların genetik bir aşılanma geçirdiğini ifade etmektedir ki, Atalarımız'ın anlattıklarından bunların arasında Türkler'in de bulunduğunu anlıyoruz.

Günümüz Astronomi Bilimi'nce, Sirius Yıldızı'nın bağlı

...unduğu takım yıldızına, gökyüzündeki görünümünden do-
... "Büyük Köpek Takım Yıldızı" adını vermiş olması da konu-
... bir başka ilginç yönüdür.

Atalarımızın Sesine Kulak Verelim...

...on 50 yıl içinde dünyanın çeşitli ülkelerinde gerçekleşti-
... çalışmalarda, başta Mısır olmak üzere eski devirlerde ya-
... olan toplumların mitolojilerinde, Siriusyen izlere rast-
...lığı tespit edilebilmişti. Ancak ne yazık ki, Eski Türk Mito-
...inden bu araştırmacıların hemen hemen hiç biri yararlan-
...ıştır. Ve aktardıkları bulgular arasına Türk Mitolojisi'nde-
...mbollere yer vermemişlerdir. Roma Mitolojisi'ndeki, Kur-
... emzirdiği Romüs ve Rumülüs kardeşlerin Siriusyen kül-
... temasa geçen insanları sembolize ettiğinden bazı yabancı
...aklı kitaplar bahsederken, bu konuyla yakından ilintili
... Türkler'in ***"Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri"***ne hiç atıfta bile
...unulmamıştır.

...ysaki Türkler'deki Kurt neyi ifade ediyorsa, Eski Mısır

Roma Mitolojisi'ne göre Romüs ve Rumülüs kardeşleri de dişi bir Kurt emzirmekteydi...

Mitolojisi'nde ölülerin kalbini tartan Köpek Başlı Tanrı Anubis de aynı şeyi ifade eder. Roma Mitolojisi'ndeki Romüs ve Rumulüs kardeşleri emziren kurt da...

Ulusların kendi kültür kökenlerini tanımada mitolojilerin yeri çok önemlidir. Ayrıca ulusların diğer dünya uluslarına kendilerini tanıtmada da mitolojilerin ayrı bir önemi vardır. Yunan Mitolojisi tüm dünyada tanınırken, aynı şeyi bir Türk Mitolojisi için ne yazık ki söyleyemiyoruz. Bunun da tek sebebi kendi mitolojimizle ilgili yeterli araştırmaların bizler tarafından yapılmamış olmasıdır.

Sırf bu nedenle 1996 yılında dünyaca tanınmış araştırmacı yazar Eric Von Daniken yurdumuza geldiğinde kendisine özellikle belki dikkatini çeker ve daha sonra kitaplarında yer verir düşüncesiyle, *"Türkler'in Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri"* hakkında ne düşündüğünü Kanal D'de görevliyken bir röportajda kendisine sormuştum.

Ne yazık ki, kendisi daha önce bunu hiç duymadığını söylemişti... İşte o zaman, kendi kültürümüzü dışarıya ne kadar az anlatabildiğimizi daha iyi anlamıştım... Ve şunu da o zaman daha iyi anlamıştım ki, atalarımızın sesine yeterince kulak verip onların geleceğe iletmek istedikleri mesajlar nelerdir diye, önce kendimiz anlamaya çalışmamıştık ki, bunları dışarıya anlatabilelim...

Neyse... Bunlar ayrı sorunlar... Biz konumuza dönelim...

Köpek Başlı İnsanlar

Eski Türk Mitolojisi'nde sadece kurt sembolü değil köpek sembolü de kullanılmıştır.

Türkler "Barak" derlerdi, Kara tüylü köpeğe,
Böyle ad verirlerdi, büyük soylu köpeğe,
Aslında efsaneler, bir köpek anarlardı.

Onu da köpeklerin, atası sayarlardı.
Bu köpek soylu idi, çok büyük boylu idi,
Av, çoban köpekleri, hep onun oğlu idi.
Kuzey-Batı Asya'da, İt-Barak" vardı,
Türklerse İç Asya'da, onlara uzaklardı.

Efsane sözünü ettiği ***"İt-Baraklar"***ı şöyle tanımlar:

Başları köpek imiş, vücutları insanmış,
Kadınları güzelmiş, Türkler'den kaçmazmış,
İlaç sürünürlermiş, ok mızrak batmazmış.

Köpek başlı insanlara; başta Mısır, Yunan ve Hint olmak üzere gerek Mezopotamya, gerekse de Avrupa Mitolojileri'nde sıklıkla rastlanır. Her ne kadar Türkler köpeğe değil de *"Kurda"* önem vermişlerse de, yine de bu sembol, Türk Mitolojisi'ni oluşturan çeşitli efsanelerde dile getirilmiştir.

Burada bir çelişki yoktur. Çünkü tüm dünya mitolojilerinde ***"Sirisyen Kültür"***ü ifade etmek için kullanılan sembol bazen kurt bazen de dik kulaklı siyah bir kurt köpeği tarzında olmuştur. Yani her iki sembol de, temelde aynı anlamda kullanılmıştır.

Nitekim bazı Türk Efsaneleri'nde köpek başlı insanlar yerine kurt başlı insanlar tanımlamalarıyla da sıklıkla karşılaşılır. Örneğin; Doğu Gök-Türk Devleti'nin önemli bir bölümünü meydana getiren Tarduş Türkleri'nin ataları da, Başı *"Kurt"* ve vücudu *"İnsan"* olan bir varlıktı. Aynı Eski Mısır Mitolojisi'ndeki Anubis gibi...

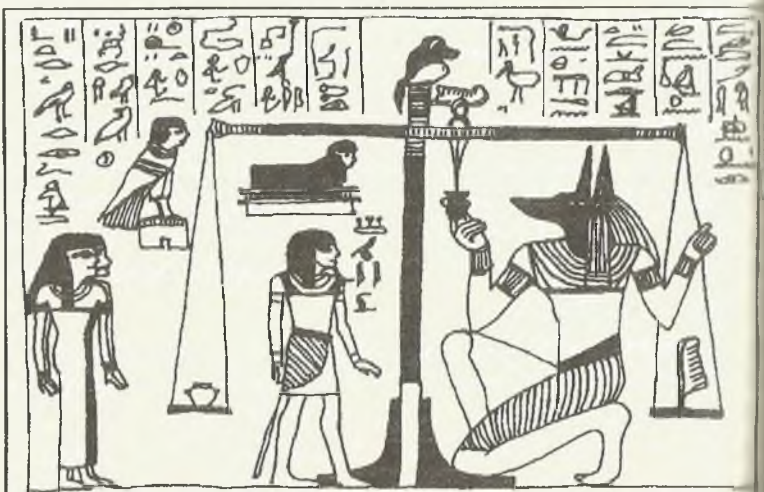
Türk Mitolojisi'nde geçen köpek başlı ya da kurt başlı insanlar ilginç bir tanımlamadır. Bunu biraz açmamız gerekecek... Dikkat ederseniz tamamı *"köpek"* ya da *"kurt"* değil *"yarı kurt"* ya da *"yarı köpek."* Yani melez bir ırk... Daha açık söyleyecek olursak ne Siriusyen varlıklar ne, de dünyasal... İkisinin ortası tarif edilmeye çalışılmış gibi görünüyor...

Bu melez ırkın kimler olabileceği sorusuna gelince...

Buna kesin ve net bir cevap verebilmek o kadar kolay değil. Çünkü bu tür bilgiler ezoterik kaynaklarca son derece gizli tutulmuş ve günümüze kadar sadece çok azı gelebilmiştir. O devirlerde açıklanması istenmeyen *"gizli bilgiler"* pek fazla kağıda dökülmez ve gelecek kuşaklara açık bir şekilde aktarılmazdı. Ancak yine de mitolojik semboller ve hikayeleştirilmiş metinlerle günümüze kadar gelebilen bu tür gizli tutulan sırların neleri ifade ettiğini, bazı sembolleri çözebildiğimiz takdirde kısmen de olsa anlayabilmek mümkün olabilmektedir.

"Kurt" veya *"Köpek Sembolü"*yle neyin ima edildiğini az önce çözmüştük. Şimdi geriye kalan *"Köpek"* ya da *"Kurt"* başlı insanların kimler olduğu sorusuna cevap bulmak.

"Kurt" ya da *"Köpek Başlı İnsanlar"*ın kesin olarak kimler olduğunu ya da bu sembolle neyin anlatılmak istendiğini söylemek oldukça zor. Burada yapabileceğimiz sadece olasılıkları sıralamaktan ibarettir. Biz de öyle yapalım ve olasılıkla

Anubis: Mısır Mitolojisi'nde Ölülerin Kalbini Tartan Tanrı

...önem sırasına göre maddeler halinde sıralayalım:

1- Siriusyen varlıklarca o yörede genetik olarak aşılanan melez bir ırkın mitolojik üslupla anlatımı.

2- Siriusyen Kültürle Tufan Öncesi'nde temasa geçmiş olan ve daha sonra bizim kıtalarımıza göçeden Mu ve Atlantisli bilge rahipler. (Naacaller)

3- Herhangi bir genetik aşılanmaya alınmamış, sadece Siriusyen Kültürle temasa geçmiş ve onların bilgileriyle donatılmış kişiler. (İnisiye edilmiş rahipler)

Sıralamış olduğumuz bu maddelerden hangisinin bu sembolün gerçek yorumunu verdiğini belki de hiç bir zaman bilemeyeceğiz... Ama şunu biliyoruz ki, bu yorumların hepsinde Siriusyen Kültür'ün izleri bulunmaktadır.

Kuzey ve Doğu Türkleri'nin inançlarında köpek başlı bir ulus bulunduğuna dair çokyaygın efsaneler vardır. Başkurtlar ve Sibirya Türkleri'nde bu efsaneleri bilmeyen yoktur.

Kökeni çok eski devirlere dayandığı anlaşılan bu efsaneleri ilginç kılan bir diğer gelişme de, 13. Yüzyıl'da resmi tarihi kayıtlarda aynen efsanelerde anlatılan köpek başlı insanlara rastlandığından sözedilmesidir:

1245 yılında VI. Papa Innocent tarafından Moğolistan'a gönderilen Plano Karpini, tutuğu kayıtlarda Moğol seferlerinden bahsederken, Moğol Ordusu'nun Kuzey Moğolistan'da köpek başlı garip bir ulusa rastlamış olduklarını yazmıştır. Bu kayıtlar, halen esrarı çözülemeyen tarihi belgeler arasında bulunmaktadır.

M.Ö. IV. yüzyılın sonlarında yaşamış olan ünlü Yunan Düşünürcü ve Edebiyatçısı Rodoslu Simmiy sanki bütün bu anlatılanlara şahitlik edermişcesine şöyle yazıyordu:

"Adamlarının yarısı köpek olan garip bir kavim gördüm. Güzel omuzlarında çeneleri kuvvetli olan köpek kafası

taşırlar."

"Bunlar fanilerin dilinden anlamazlar" diyerek farklı bir lisan konuştuklarını da anlatan Simmiy'nin şahit olduğu bu kavmin kimler olduğu da hiç bir zaman anlaşılamamıştır.

Çin Tarihi Kayıtları'nda da konuyla ilgili satırlara rastlanmaktadır:

> Han sülalesi hükümdarlarından Than-gen'in padişahlığının 5. yılında yani M.S. 506 yılında Phuan ülkesinden bir adam denizde sefer ederken rüzgarın sürüklemesiyle bir adaya düşmüş. Sahile çıkarken Orta Çin halkına benzeyen adamlar görmüş. Fakat dillerini anlayamamış. Vücutları insan suretinde olmakla beraber, köpek kafalı idiler... (15)

(Burada gözleme dayanan bu ifadelerden kuşkusuz ki, genetik olarak yarı insan yarı kurt kafalı insanlar anlaşılmamalıdır. Büyük bir ihtimalle, başlarına kurt ya da dik kulaklı siyah köpek maskeleri geçirmiş ve muhtemelen bir tören ya da ayin sırasında yapılmış gözlemlerdir bunlar...)

Konumuzu Batı kaynaklarında yer alan bir tanımlamayla noktalayalım:

Avrupalılar söz konusu edilen bu *"köpek başlı kavme" "Borus"* adını veriyorlar ve onların bugünkü Finlandiya ile Rusya'nın Kuzey kısımlarında yaşadıklarını söylüyorlardı. Bu tanımlama insanı hayrete düşürecek derecede Oğuz Kağan Efsanesi'ndeki *"İt-Baraklar"* ın yaşadığı bölgenin tanımlamasıyla paralellik gösterir.

Gerek Batılı Kaynaklar'da, gerekse de, Eski Çin Kaynakları'nda bu gizemli *"köpek başlı insanlardan"* benzer şekilde sözedilmiş olması konunun önemini daha da artırmıştır.

GİZLİ YERALTI MERKEZLERİ

Büyük Hun Devleti'nde, bizzat Hükümdar'ın başkanlık ettiği, dağlarda gerçekleştirilen gizemli bazı törenler vardı. Herkesin alınmadığı törenlerdi bunlar... Büyük bir gizlilik içinde yürütülen ve orada neler olduğundan hiç sözedilmeyen bu törenlerden en önemlisi, yılın belirli günlerinde devletin ileri gelenlerinin toplanarak *"Ata Mağarası"*na gitmeleriyle başlardı.

Büyük bir sırrın içinde gizli tutulduğu her halinden belli olan bu törenlerin, Gök-Türk Devleti'nde de aynı şekilde sürdürüldüğü biliniyor.

Eski Türk Devletleri'nin hemen hepsinde ***"Kutsal Mağaraları"*** ve bu mağaralarda yapılan resmi törenler, inançlarında önemli bir yer tutmuştur. ***"Ata Mağarası"*** gibi bazı mağara törenlerine halk alınmazken, diğer pekçoğuna herkes katılabiliyordu.

Türkler, dağların içindeki mağralarda yapılan bu törenlere o derecede büyük bir saygıyla bağlıydılar ki, sonunda ***"Dağ ve Mağralar"*** Türkler arasındaki en yaygın kültlerden birini oluşturmuştur.

Evet... Orta Asya'nın bir başka gizemli konusuyla daha şu anda karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz...

Altında cennete açılan kapıların bulunduğunu anlatan Orta Asya'da pekçok efsane vardır... Onlardan biriyle başlayalım...

Bir dağ var yükselmişti, başı göğe ermişti,
Çadır direği gibi, gök kubbesin germişti.
Bazen demirden idi, bazen bakırdan idi,
Kökünü yere salmış, kapısı yerde idi.
Demirdenmiş çatısı, mağaraymış kapısı,
Altında "cennet" varmış, yerin buymuş yapısı.

Türk Mitolojisi'ndeki ***"Kurt"*** sembolünü incelerken verdi-

ğimiz örnekler arasında sık sık *"Mağara"* sembolüyle karşılaşmış ancak bunun sembolik açılımına girmemiştik...

Şimdi *"Mağaralar"*ın gizemini biraz açmaya çalışalım...

Arkeolojik kazılarda bulunan, Hindistan ve Tibet kaynaklı bazı gizli yazıtlarda, Orta Asya'nın altındaki son derece ileri seviyeli bir uygarlığın varlığından sözedilmektedir...

Bu bilgileri efsaneler de doğrular... Günümüze kadar gelebilen bütün ezoterik bilgilerde de bu konu dile getirilmiştir. Himalayalar'ın Kuzeyi'nde, Hindukuş Dağları'nın altında bazı yeraltı kentlerinin bulunduğu açıkça ifade edilmiştir.

Bu kentin, yukarıda da aktarmış olduğumuz gibi birçok mitolojik kayıtlarda *"Yeraltı Cenneti"* olarak tanımlanmış olması ise, konunun asıl can alıcı noktasıdır...

Ezoterik bilgilere göre; bu *"Yeraltı Cenneti"*nde, dünyanın yüzeyi ile nadiren irtibat kuran *"Altın İnsanlar Irkı"* bulunmaktaydı. Bu kişilerin zaman zaman, çeşitli yönlerden yukarıya doğru uzanan tünellerden geçerek, dış dünyaya çıktıkları ve bazı insanları özel olarak eğitmek için yanlarına aldıkları söylenir. Ezoterik kayıtlarda anlatılanlardan bu tünellerin girişlerinin birden fazla olduğu ve oldukça geniş bir coğrafyaya yayıldığı tahmin edilmektedir.

Ünlü tarihçi Heradot'un kaleme aldığı tarihi kayıtlarda da bu konuyu çağrıştıran, gizemli yeraltı evlerinden ve yerleşim birimlerinden bahsedilmiştir... Kimilerine göre Fisagor'un öğrencisi olduğu söylenilen, kimilerine göre ise Fisagor'dan çok daha önce yaşadığı iddia edilen Drüid Rahibi Zalmoxis hakkında Heradot şu satırlara yer vermiştir. Konumuzla yakından ilgili olduğu için aynen aktarıyorum:

> Yerin altında inşa edilmiş bir evi vardı. Trakyalılar'ın gözleri önünde kaybolarak aşağıda kendi inzivasına çekildi ve üç yıl orada kaldı. Herkes artık öldüğüne hükme-

derek ağladı. En sonunda, dördüncü yıl içinde tekrar ortaya çıktı ve bu stratejisi sayesinde vazettiği öğretiye inanmaları için insanları ikna etti.

Gizemli dağlar, yeraltı tüneller sistemleri ve yeraltı uygarlıkları, Dünyamız'ın hâlâ sırrını muhafaza ettiği bir bilmecedir. Ve şunu da özellikle ifade edelim ki; bu fantastik tünellerin çoğu bizim bugünkü teknolojik imkanlarımızla bile kolay kolay gerçekleştiremeyeceğimiz boyutlardadır.

Efsanelerde ve eski toplumların geleneklerinde yer alan bu tür iddialar hakkında en ayrıntılı bilgiler, önceleri sadece dünyanın ezoterik tarihiyle ilgili metinlerde karşımıza çıkmaktaydı. Ancak daha sonraları çeşitli bilim dallarına mensup araştırmacıların gerçekleştirdikleri çalışmalarla, bu iddialar bilimsel platformda da değerlendirilmeye başlandı.

Yapılan bilimsel araştırmalar konunun hiç de yabana atılır cinsten olmadıklarını gösteriyordu:

Sovyet bilginleri, bundan yaklaşık 20 sene önce Azarbeycan'da bulunan *"Dipsiz Kuyu"* ile bir hayli ilgilenmişlerdi. Çevre sakinlerinin belirttiklerine göre, bu kuyudan, insan seslerinin yanı sıra, gök gürültüsüne benzer sesler çıkmakta ve zaman zaman da duvarlarında yeşilimsi - mavi bir ışık görülmekteydi... Peter Kolosimo bu konuyla ilgili olarak *"Timeless Earth"* adlı kitabında akıllara durgunluk veren bir gelişmeden söz eder:

> İlk başta bilginler bu gibi belirtilerin sık sık görüldüğünü ve doğaüstü bir yanı olmadığına inanıyorlardı. İçlerinden birkaçı, kuyuya indiyse de sonunu göremediklerinden, çevreyi incelemeyi tercih ettiler. Çevredeki yarıkları incelerlerken, kuyu ile herhangi bir bağlantı bulmayı umuyorlardı. Nitekim beklemediklerinden de fazlasını buldular. Burada, Gürcistan'da bulunan ve Kafkaslar boyunca uzanan, daha başka tünellerle bağlantılı olduğu

ortaya çıkan, akıl almaz bir tüneller şebekesi mevcuttu.

Tünellerin çok eski dönemlerde, son derece ileri seviyeli zeki bir uygarlık tarafından yapılmış olduğuna şüphesi bulunmadığını söyleyen Peter Kolosimo, aynı kitabında, bu tür yapay galeri şebekelerine, daha sonra yapılan araştırmalar sırasında Gürcistan'da ve tüm Kafkas bölgesinde de rastlandığına değinmiştir.

Bu yeraltı galeriler şebekesinin bir başka ilginç örneklerinden biri olan Türkistan'daki mağaralı tapınaklar vahası, Tun-Huang'daki *"Bin Buda Mağarası"* diye bilinen yapay mağaralar topluluğudur. Bu konuyla ilgili Peter Kolosimo, *"Not This World"* adlı kitabında şunları söyler:

> İlk mağaraların Budist keşişler tarafından değil de, buraya onlardan birkaç bin yıl önce gelmiş olan birileri tarafından kazıldığı; bu mağaraların, Orta Asya'nın geniş bölgeleri altında uzanan ve bir dünya dışı ırkın hayal bile edilemeyecek bilim sırlarını koruyan efsanevi Agarta ve Şambala uygarlıklarının tünelleri olan galeriler labirentine bağlandığını; hatta galerilerin ilk bölümünün kimi Budist rahipler tarafından aşağıda gizlenmiş hazineleri, haydutların eline geçmesin diye çökerttikleri söylenmektedir.

Asya'daki tünellerin benzerleri, hatta tıpa tıp aynıları Amerika Kıtası'nda da bulunmaktadır.

Yaşamını bu konuyu aydınlatmaya adayan ünlü araştırmacı - yazar Peter Kolosimo, Dünya üzerinde pekçok benzerleri bulunan bu tüneller sistemlerini yerinde incelemiştir. Amerika Kıtası'ndaki tünellerle ilgili olarak yine aynı kitabında şunları yazar:

> Bu tüneller büyüleyici bir arkeoloji sorunu olarak görünürler. Araştırmacılar, tünellerin, kökeni hakkında bilgile-

rı olmayan İnkalar tarnafından kullanıldığı üzerinde hemfikirdirler. Aslında bu tüneller insanı öylesine etki altında bırakırlar ki, bazı bilim adamlarının yaptığı gibi, bunların bilinmeyen bir devler ırkının elinden çıkmış olduklarını düşünmek pek de tuhaf olmaz. Bu inanılması güç mimari şahaserler sadece Orta ve Güney Amerika'da değil, Avrupa, Asya ve Orta Asya'nın pekçok yörelerinde de tespit edilmiştir.

Elde edilen bilgiler yanyana getirildiğinde Dünya üzerinde bir zamanlar son derece ileri seviyeli uygarlıkların yaşamış olduğu net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Ortaya çıkan bir diğer bulgu da, o dönemlere ait uygarlıkların *"Galaktik Uygarlık - lar"*la yakın temasta bulunduklarıyla ilgiliydi... Tüm belgeler bunu ispat edecek nitelikteydi. Bu sır ilk defa yurtdışında ortaya çıktığında, birçok araştırmacıyı bu alanda incelemeler yapmaya sevk etmiştir.

Ünlü araştırmacı yazar Peter Colosimo *"Timeless Earth"* adlı kitabında eski bir Hint yazısından bahseder:

> Ulaşılmaz yüksekliklerden hızla inerken çıkardığı gökgürültüsü gibi sesi ve gökyüzünü ateş dilleriyle dolduran alevlere bürünmüş olarak, Ateş'in Oğulları'nın arabası, "Parlak Yıldız"dan gelen Alev Tanrıları'nın arabası göründü. Gobi Denizi'nin yemyeşil ve göz kamaştırıcı, mis kokulu çiçeklerle örülü Ak Adası üzerinde durdu.

Ateş'in Oğulları'nın daha sonra burada büyük yeraltı tüneller sistemlerinin yapımıyla bizzat ilgilendiklerini ise Arkeolog Harold Wilkins şöyle anlatır:

> Büyük beyaz yıldızdan inmiş insanların Gobi Denizi'ndeki adaya yerleştiğini ve adayı yeraltı galerileriyle karaya bağladıklarıyla ilgili her türlü kanıt bilimsel olarak mevcuttur.

Orta Asya'daki Eski Türk Efsaneleri'nde de hatırlayacağınız gibi Gobi Bölgesi'ndeki gölden ve üzerindeki adadan bahsedilmekteydi. Çin bilgelerinin anlattıklarına göre, bu denizde mavi gözlü ve sarı saçlı beyaz insanların yaşadığı bir ada vardı. Efsaneler ve gizli sırlar bilgisine sahip rahipler bu adada yaşayanların gökyüzünden geldiklerini söylerler...

Bu gün için tespit edilebilen çok sayıda yeraltı tüneller şebekesiyle Dünyamız'ın iç kesimlerinin dolu olduğu ortaya çıkmış durumdadır. Ve bu tüneller sistemlerinin birbirleriyle bağlantılı olduğunun anlaşılması ise, konunun belki de en heyecan verici yanıdır. Örneğin İspanya ile Fas arasında denizin dibinden geçen devasa tüneller sistemleri mevcuttur. Avrupa'yla Afrika'yı ve hatta Orta Asya'yı birbirine bağlayan bu devasa tünellerin günümüzden onbinlerce yıl önce yapıldığı belirlenmiştir.

Binlerce kilometrelik alanlara yayılan bu tüneller ve yeraltı galeriler şebekeleri Anadolu'nun muhtelif yörelerinde de bulunmaktadır. Bunların sadece çok küçük bir kısmı kamuoyuna duyurulmuş durumdadır.

Yeraltı galeriler şebekeleriyle ilgili örneklerden biri de, Brezilya ormanları altında, Amazon bölgesinde tüm görkemiyle uzanmaktadır. Bölgedeki yerlilerin inançları ise, bize ilginç çağrışımlar getirmektedir... Yerlilerin efsanelerine göre: ***"Çok uzaklardan gelen Tanrısal varlıklar, buralara sığınmış, dehlizlerle Yer'in kaynayan merkezine kadar inmişler ve orada yerleşmişlerdir..."***

Mayalar'da da buna benzer efsanelere rastlıyoruz... Bir Maya efsanesine göre: ***"Yukatan'da dünyanın merkezine varan bir kuyu vardır."***

Tibetliler'e göre: ***"Bu yeraltı galerileri; meçhul bir halkın, müthiş bir felaketten hayatta kalan son temsilcilerine sığınak olan kentlerdir."***

Bundan binlerce yıl önce Sanskrit dilinde yazılmış metin-

…inde de, yeraltında yaşayan bilge kişilerden sözedilmektedir.

Hint kaynaklarında da aynı yaklaşımlara yer verilmiştir: ***"Değerli taşlarla aydınlatılmış görkemli mağaralarda yaşa - nan, 'Yılanlar Irkı'ndan olan Naacaller'in varlığı, Hindis - tan'ın eski bilgi kaynaklarında kesin bir biçimde belirtilmiş - tir."***

İç Moğolistan'ın Moğol Kabileleri arasında, bugün dahi, tüneller ve yeraltı dünyaları hakkında çok çarpıcı gelenekler mevcuttur. Bir Moğol Efsanesi'ne göre: ***"Bu tüneller Afganis - tan içlerinde bir yerde, ya da Hindu Kuş Bölgesi'nde bulu - nan ve Tufan öncesi nesilden gelen bir yeraltı dünyasına ulaşırlar..."*** Efsane buraya bir isim de vermiştir: **"Agharti"**

Efsane Agarthi adını verdiği bu yeraltı uygarlığının dünyadaki diğer yeraltı dünyaları ile tüneller sistemleriyle bağlantılı olduğundan da söz etmektedir. Efsane bir başka önemli ayrıntıdan daha bahseder: *"Gizli yeraltı dünyası, tahılların büyü - mesini sağlayan ve insan sağlığına yararlı olan farklı bir tür yeşil parlak ışıkla aydınlatılmaktadır."*

Efsanede geçen yeşil ışık, kayda değer bir özelliktir. Çünkü birçok araştırmacı bu yeşil ışığın dünyanın çeşitli yörelerinde bulunan diğer tünellerde de görüldüğüne dikkatleri çekmektedirler.

(Ezoterizm'de *"yeşil"* in, inisiyatörlerin rengi olarak kabul edilmiş olması da ilginç bir paralellik göstermektedir.)

Lobsang Rampa *"Üçüncü Göz"* adlı eserinde, inisiyasyonun son aşamasına ulaştıktan sonra, üç Lama'nın kılavuzluğu ile Lhasa'da, toprağın derinliklerinde yer alan bir mahzene indirildiğinden bahseder. Ancak ayrıntılara girmez...

Yunus Emre'nin şu dizeleri ise, adeta konuyu özetler niteliktedir:

Adım adım izleri
Bu alemden içeri

On sekiz bin alemi
Gördüm bir dağ içinde

Yetmiş bin hicap geçtim
Gizli perdeler açtım
Ben dost ile birleştim
Buldum bir dağ içinde
Gökler gibi gürledim
Yerler gibi inledim
Çaylar gibi çağladım
Aktım bir dağ içinde

Bir döşek döşemişler
Nur ile bezemişler
Dedim bu kimin ola
Sordum bir dağ içinde

Deprenmedim yerimden
Ayrılmadım pirimden
Aşktan bir kadeh aldım
İçtim bir dağ içinde

Yunus eydür gezerim
Dost iledir bazarım
Ol Allah'ın didarın
Gördüm bir dağ içinde

TANRI DAĞLARI

Dünya üzerindeki çeşitli toplumların eski geleneksel bilgilerinde yer alan ***"Kutsal Dağlar"*** inancı özellikle Orta Asya'da çok yaygındır. Nitekim bunu Türk Mitolojisi'nde tüm açıklığıyla görmekteyiz. Tüm bu geleneksel bilgilerin temelinde, ba-

dağların Tanrılar'ın yaşadıkları mekânlar olarak görülmesi tır. Ancak bu dağların dış kısmı değil, özellikle dağların içleri *"Tanrıların Vatanı"* olarak nitelendirilmişdir. İşte *"Mağaralar"* da mitolojik ve dinsel anlatımlarda çoğunlukla, bu vatana giden yolları oluşturmuşlardır.

Eski tarihi kayıtlarda ve mitolojik anlatımlarda söz konusu edilen bazı dağların içinde yaşadığı ifade edilen Tanrılarla ilgili anlatımların özü, ***"üstün seviyeli varlıklar"*** inancıyla bağlantılıdır. Gerçekten de belirli dağlarda yaşamakta olan üstün varlıklara ait hikayeler son derece yaygındır.

Bu tür yerler, Dünya'nın en gizemli yöreleri arasında yer alır. Bu tür yerlerde yaşananlarla ilgili basına kadar yansıyan olaylar konuyu daha da gizemli bir hale getirmiştir.

Örneğin Kaliforniya'daki Shasta Dağı'nda olduğu gibi...

Amerikan Kızılderili Mitolojisi'nde Shasta Dağı önemli bir yer tutar. Bu efsanelere göre: *"Tufan'dan sonra Uzay Ruhları'nın Şefi, ailesiyle birlikte Shasta Dağı üzerine inmiştir. Kızılderili efsanelerinde bu bölgenin daha sonraları insanlar tarafından ziyaret edildiği ve Uzaylı Ruhlarla dünya insanlarının görüştükleri gayet açık ve net bir şekilde anlatılmaktadır."*

Bölge Kızılderili efsanelerinde bu şekilde tanımlanmıştı ama bölgenin gizemi anlatılan efsanelerle kısıtlı kalmadı. 19. Yüzyıl'ın ortalarında Kalifornya'daki *"Altına Hücum"* günlerinde maden araştırıcıları birbiri arkasına Shasta Dağı'nın üzerinde görülen gizemli parıltılardan söz etmeye başladılar. İddiaların ardı arkası uzun bir süre kesilmedi...

Daha yakın zamanlarda ise, Shasta Dağı üzerinde, otomobillerin ateşleme düzeneklerinin görünürde hiç bir neden olmaksızın bozulduğu görülmeye başlandı.

1931 yılında Shasta Dağı'nda çıkan bir yangın sırasında yüzlerce kişinin gördüğü gizemli bir sis ortaya çıktı ve yangının yayılmasına engel oldu.

1932'de ise konu basına kadar yansımıştı. *"Los Angales Times"*da yayınlanan bir makale yörenin gizemini tüm açıklığıyla gözler önüne seriyordu. Makale, yazar Edward Lanser'in yörede yaptığı röportajları konu almıştı. Eldeki veriler, Shasta Dağı'nın çevresinde yaşayanların, dağın üzerinde ya da içinde garip bir topluluğun mevcut olduğunu, yıllardır bildikleri gerçeğini ortaya çıkartıyordu. Köylülerin anlattıklarına göre, bu dağın içinde oturanlar kısa kesilmiş saçları ve alınlarını çevreleyen bantları ile beyaz tenli, oldukça uzun boylu ve asil görünüşte kimselerdi.

Kasabadaki esnafın anlattıklarına göre bu beyaz giysili kişiler nadiren dükkanlarına gelirler ve satın aldıklarının karşılığını her zaman malların değerinden çok daha fazla altın külçeleriyle öderlerdi.

Yine Edward Lanser'in köylülerle yaptığı röportajdan öğrendiğimize göre, Shasta Dağı'nın bu gizemli sakinleri dağın çevresinde insanlarla karşılaşırlarsa, birden bire sanki ışınlanırcasına yokoluyorlar ve o bölgede insalarla temas kurmamaya özen gösteriyorlardı. Köylüler Shasta Dağı'nın eteklerinde o gizemli topluluğa ait olduklarını düşündükleri ve daha önce hiç karşılaşmadıkları türden sığırlar gördüklerini de anlatmışlardır.

Yöreyle ilgili tutulan kayıtlar arasında Shasta Dağı ve yakın çevresinde çok sayıda kimliği tespit edilemeyen kanatsız ve hiç gürültü çıkartmadan hareket eden hava gemileri kayıtları da bir hayli fazladır.

Shasta Dağı, dünya üzerindeki bu tür gizemli yerlerden sadece biridir. Örnekleri çoğaltmak mümkün... Bu tür kayıtlara dünyanın çeşitli yörelerinde rastlanmıştır. İsa Peygamber'in sıklıkla havarileri ile gizli toplantılarını gerçekleştirdiği Zeytinlik Dağı, Muhammed Peygamber'in başından geçen birçok sıradışı olayların yaşandığı Hira Dağı, Musa Peygamber'in Sina Dağı Hintliler'in Meru Dağı bunlar arasında en fazla duyu-

lanları ve bilinenleridir. Bunların diğerlerine nazaran daha fazla bilinmesi; sözkonusu dağlarla ilgili Müslümanlar'ın, Hristiyanlar'ın, Museviler'in ve Hintliler'in kutsal kitaplarında bu konunun dile getirilmiş olmasından dolayıdır.

Ve Musa, kaynatası Midyan kahini Yetro'nun sürüsünü güdüyordu; ve sürüyü çölün arkasına götürdü ve Rabb'in dağına, Horeb'e geldi. (TEVRAT– ÇIKIŞ: Bab 3/1)

Tevrat'ta açıkça ***"Rabb'in Dağı"*** olarak Horebe'deki dağın nitelendirilmiş olmasına dikkatlerinizi çekmek isterim... Ayrıntılarını *"Son Üç Peygamber"* adlı kitabımda anlattığım bu dağda yaşananlarla ilgili Tevrat'ta kısmen açık, kısmen sembolik bilgiler mevcuttur. Tevrat'ta sözü edilen dağ, Musa Peygamber'in sıradışı olaylar yaşadığı Sina Dağı'dır.

"Sina'nın zirvesi Elohim'in tahtıdır..."

(Yani aynen Zeus'un Olimpos Dağı'nın zirvesinde oturması gibi...)

Bu söz Sina Yarımadası'nda yaşayanların dillerinden düşmez... Sina Dağı'nın tam karşısında Serbal Kayalıkları diye adlandırılan daha alçak dik yamaçlı bir dağ daha vardır. Her iki dağ arasında ise Araplar'ın Horeb, Sami Efsaneleri'nin de Ereb diye adlandırdığı taşlık zemini ile dikkatleri çeken karanlık bir vadi yer almaktadır. İşte yaşanan gizemli olaylar daha çok bu bölgede meydana gelmiştir.

Hatırlanacağı üzere, Muhammed Peygamber'in de henüz daha vahyi almaya başlamadan önce, uzun süre Hira Dağı'ndaki bir mağarada inzivaya çekildiği bilinmektedir. İlk vahyini de bu mağarada almaya başlamıştır. Cebrail'le ilk karşılaşması da yine bu dağdaki bir mağarada olmuştur...

Konuyu toparlayalım.

Gizemli dağlarla ilgili anlatılanlar bizi birbiriyle dolaylı olarak bağlantılı dört ayrı kavramla karşı karşıya getirmekte-

dir:

1– Uzaylılar
2– Tanrılar
3– Koruyucu Ruhlar
4– Üstün Varlıklar – (Naacaller)

Dünyanın ***"Yeraltı Tüneller Sistemleri"*** ve bu tünellerin bağlantılı olduğu ***"Yeraltı Uygarlıkları"*** ile ilgili açıklamaları bu konularla ilgili araştırmaların yeni başladığı yıllarda temel olarak iki gruba ayrılmışlardı:

Dünyaca tanınmış araştırmacı - yazar Eric Von Daniken'in başını çektiği bir grup araştırmacı, bu uygarlıkların *"Uzaylılar"* la olan bağlantıları üzerinde durmuşlar ve hatta bu iddialarını daha da ileriye taşıyarak, bu üslerin uzaylılarca kullanılan yerler olduğunu ileri sürmüşlerdi. O dönemde bu iddialar bir çok kimse tarafından ciddiye alınmıştı.

Ancak ortada bir başka iddia daha vardı. Konuyu ezoterik bilgilerle açıklayan bu grup; Atlantis'ten göç edenlerin Himalayalar'ın altı merkez olmak üzere, Dünya'nın bazı yörelerinde kendilerine yeraltı üsleri oluşturduklarını iddia ediyorlardı.

Bir yandan uzaylılara, bir yandan da Atlantisliler'e dayandırılan bu yeraltı uygarlıklarının esrarı uzun bir süre tartışıldı... Tartışma sürerken, ortada olan ve değişmeyen sadece tek bir gerçek vardı: O da, tanımlanan bu uygarlığın; *"Dünya'nın Resmi Tarihi"* nde yeralan hiç bir uygarlığa ait olamayacağıydı.

Peki ama gerçek neydi?

Aslında her iki grubun yaptığı yorumların farklı olması, her ikisinin de belirli noktalarda haklı olmalarından kaynaklanıyordu... Yani yeraltı uygarlıkların bazıları uzaylılara ait, bazıları ise Atlantisliler'e aitti. Ve bunlar da kendi aralarında irtibat halindeydiler.

Evet, konu açıklığa kavuşturulurken gizemlere yeni gi-

[illegible]ler eklenmeye başlamıştı.

Konuyu biraz daha açarak devam edelim...

Agarta hakkında ne biliyoruz?

Bu konu hakkında uzunca bir süredir yapılan araştırmalar sonucunda, hatırı sayılır derecede önemli bilgiler, günümüzde artık bir araya getirilebilmiştir. Bunların büyük bir bölümü yurtdışındaki çeşitli yayın organlarınca kendi kamuoylarına duyurulmuş durumdadır. Ayrıntılarına girmeden ama temel meseleyi de aydınlatabilecek bilgileri atlamadan, Agarta hakkında elde edilen bilgileri kısaca maddeler halinde aktarmak istiyorum:

Agartalılar'ın Gizli Yeraltı Merkezleri

Atlantisliler inşa ettikleri piramitlerde hem inisiyatik eğitimlerine devam etmişler, hem de bu piramitleri daha önce Mulular tarafından oluşturulmaya başlanan yeraltı tüneller sistemleriyle bağlantılandırarak, gizli yeraltı uygarlıklarıyla irtibatlandırmışlardır.

Gizli yeraltı uygarlıkları birden fazladır. Ancak bunlar arasında en fazla duyulanı ve belki de hâlâ fonksiyonuna devam ettiği için en çok tanınanı, Tibet'in altında inşa edilen ***"Agarta Gizli Yeraltı Uygarlığı"***dır.

Atlantisliler'in bu faaliyetlerinin dünyamız üzerindeki etkilerini daha iyi anlayabilmek için, o dönemdeki Atlantis Kültürü'nü ve Atlantis'te yaşananları kısaca hatırlatmakta yarar görüyorum.

Atlantisliler'in tümü pozitif yönde faaliyet gösteren bir topluluk değildi... Özellikle Atlantis'in son dönemlerinde negatif enerjilerin kullanılması gittikçe artmaya başlamıştı. Temeli Mu'ya dayanan kozmik kökenli kültür, Atlantis'te ***"Bir'in Oğulları"*** adı verilen rahiplerce yaşatılmaya devam ediyordu...

Buna karşılık bu bilgileri negatif yönde kullanan rahipler ise *"Belial'in Oğulları"* adı ile anılmaktaydı. İki gruba ayrılan rahiplerin çevresinde de onları destekleyenler vardı. Ve bu iki grup her geçen gün biraz daha keskin hatlarla birbirlerinden uzaklaşıyorlardı. Sonunda bu iki grup arasında öyle büyük bir uçurum oluştu ki, bu ayrılık büyük bir iç savaşı da beraberinde getirdi.

Uzun yıllar devam eden savaşlar sonucunda sayıca daha fazla olan *"Belial'in Oğulları"* karşısında *"Bir'in Oğulları"* geri çekilmek hatta kıtadan ayrılmak zorunda kaldılar. Çünkü çoğunluk ve yönetim *"Belial'in Oğulları"* nın eline geçmişti.

Bu süreç yaşanırken, bir taraftan da, Atlantis Kıtası yaşanan bir dizi doğal afetler yüzünden, yavaş yavaş kısmi parçalanmalar sonucunda batmaya başlamıştı. Bu yüzden sadece *"Bir'in Oğulları"* değil, *"Belial'in Oğulları"* da kıtadan ayrılmak zorunda kalmışlardı.

Atlantis bir defada okyanusun sularına gömülmüş değildir. Belirli bir süreç içinde peşpeşe gelen yıkıcı doğal afetler sonucu belirli bölümleri önce batmış ve en son olarak da kıtadan geriye kalan son küçük kısımlar da -geride sadece bazı küçük adalar halinde okyanusta kalacak şekilde- Atlantik Okyanusu'nun sularına gömülmüştür. Geriye kalan adacıklar, Atlantis'teki yüksek dağlık kesimlerden ibaretti. Atlantis, kıtasal batış sürecine girdiğinde, Atlantis nüfusu belirli periyotlarla çevre kıtalara yoğun göçlere başlamışlardı.

Göçler özellikle Orta Amerika ve Mısır'da yoğunlaşıyordu... Bu bölgelere daha önceleri Mu Uygarlığı'ndan da göçler gerçekleştirilmişti.

Atlantis'ten gelen *"Bir'in Oğulları"* ile Mu Uygarlığı'ndan bizim kıtalarımıza daha önce gelenler birlikte hareket ederek, Orta Amerika, Mısır ve Orta Asya'nın bazı bölgelerinde ***"gizli"*** ve ***"açık inisiyatik merkezler"*** oluşturdular.

Bu merkezlerde eski Mu Kültürü uzun süre yaşatıldı.

Çok sayıda kişi, bu merkezlerde eğitilerek *"Mu'nun Kozmik Sırları"*na inisiye edildi. Aralarında pekçok filozof ve peygamberlerin de bulunduğu bu kişiler, ezoterik bilgilerle donatıldı. Bu büyük inisiyasyonda özellikle Mısır çok etkin bir merkez olarak görev aldı. Mısır, açık inisiyasyonun merkezi olmuştu...

Kurulan merkezler arasında bazıları ise çok gizli tutuldu. Bu merkezler daha çok psişik bir merkez olarak çalıştı. Ve belli bir süre sonra bu merkezler tamamen kapılarını dışarıya kapattı. İşte bu merkezlerden en fazla duyulanı ve ismi en fazla dışarıya yansıyanı ***"Agarta"***ydı. Himalayalar'ın bulunduğu bölgenin altında kurulduğu bilinen bu gizli merkez günümüze kadar varlığını sürdürdü. Ezoterizm'de Agarta adıyla tanımlanan bu gizli yeraltı uygarlığının kurucularına **"Naacal Rahipleri"** ismi verilmiştir.

Gelelim kozmik bilgileri dejenere ederek negatif yönde kullanan *"Belial'in Oğulları"* na...

Şambala Gizli Yeraltı Uygarlığı

Onlar da *"Bir'in Oğulları"* na benzer şekilde, bir gizli yeraltı uygarlığı oluşturdular... Şambala adıyla anılan gizli yeraltı merkezi işte bu grubun kurduğu yeraltı uygarlığıdır. Onlar da kendi yöntemlerince kara maji uygulamalarına ağırlık vererek, büyük bir faaliyete giriştiler. Negatif güçleri kullanmaya dayanan bu faaliyetleri sırasında bizim uygarlığımıza ait çok sayıda kişiyi eğittiler. Günümüze kadar sürdürdükleri çalışmalarıyla, dünya üzerinde kilit noktasında bulunan pekçok merkezi ele geçirmeyi başardılar. Hatta bu girişimlerini öylesine üst boyutlara çıkartılar ki, zaman zaman bazı ülkelerin yönetimine kendilerinin eğittikleri kişilerin bile gelmesini sağlayabildiler. Bunun en canlı örneklerden biri Hitler'dir.

Hitler ve Şambala ilişkisi başlı başına bir kitapta incelenebilecek kadar geniş belgelere sahip çok önemli bir konudur. Nitekim Almanya'da Jan van Helsing tarafından yayınlanan *"Geheimgesellschaften und ihre Macht im 20. Jahrhundert"* adlı kitapta Hitler'in Şambala ilişkisi ilk kez geniş kitlelere duyurulmuş ve kitap daha sonra çeşitli dillere çevrilmiştir. (Söz konusu kitap yayınlandıktan kısa bir süre sonra Almanya'da yasaklanmıştır.)

Neyse biz yine dönelim Agarta ve Şambala ayrımına...

... Gizli güçleri olgunlaştıran potansiyal, her seviyedeki insan varlığının içinde mevcuttur. En ufak bir delik açın derhal gizlenmiş olan görünür hale, ezoterik olan olağan hale gelir...

İşte bu, her iki grubun da çalışmalarının temelini oluşturan prensipti. Bu prensipten hareketle bu gruplarca özel olarak eğitilen kişiler, ***"içlerindeki gizli güçleri"*** kullanmanın yöntemlerini öğreniyorlardı. Aralarındaki tek fark biri bu güçleri pozitif yönde, diğeri ise negatif yönde kullanıyorlardı. Ellerindeki temel bilgiler ve temel teknikler her iki grupta da aynıydı. Sadece bunları kullandıkları alanlar farklıydı.

Yalnızlık içinde, sessizce, görülmeden yürütülen ezoterik çalışma hemen her zaman en verimli olanıydı. Dışsal güçlerin yıkıcı, yıldırıcı olmalarına karşın içsel güçler yenileyicidir ve doğal gelişmeyi temin ederler.

Bu ezoterik prensip ise, Agarta'nın çalışmalarını gizlilik içinde yürütmesine neden olmuştur. Gerçekten de eldeki tüm belgeler, ezoterik çalışmaların gizlilik içinde ve gözden uzak yerlerde yürütüldüğünü söylemektedir.

"Agarta Yeraltı Uygarlığı", çağımızda insanlığın uyanış, şuurlanış sürecinde; dolaylı ve dolaysız yollarla yaptığı geniş

ılı işlevi ve etkisini; yeryüzünün derin yeraltı yerleşim sitelerinde görkemli çalışmalarla halen sürdürmektedir.

Ancak Şambala'nın da kendi faaliyetlerini sürdürmekte olduklarını unutmayalım... Bir zamanlar Atlantis'te başlayan ***"iyilerle" "kötülerin"*** mücadelesi, bizim çağımızda da sürmekte ve her iki grubun temsilcileri bizim aramızdan uygun yandaşlar bulabilmektedir.

Siriusyen Kültür'e bağlı inisiyatik bilgilerin günümüze kadar gelebilmesi, Agartalılar sayesinde olabilmiştir. Türkler de efsanelerinde bu gerçeği dile getirerek, ezoterik geleneğin günümüze taşınmasında çok önemli bir fonksiyon görmüşlerdir.

"Kurt" ve ***"Mağara Sembolleri"***yle Eski Orta Asya Türk Mitolojisi'nde yaşayan bu sırlar, atalarımızın bizlere bırakmış oldukları en önemli tarihi mesaj ve tarihi miraslardan biridir. Kuşkusuz Orta Asya'da bir zamanlar yaşanan en önemli tarihi sırlardan da biridir bu...

YARATILIŞ EFSANELERİ

Tüm dünya mitolojilerinde olduğu gibi, Eski Türk Mitolojisi'nde de en çok işlenen temalardan biri, insanlığın yaratılışıyla ilgili efsanelerdir. Bu efsanelerde insanlığın yaratılışı mitolojik bir üslupla anlatılırken; aslında anlatılan insanlığın kökeni ile ilgili son derece gizli - ezoterik bilgilerdir. Fakat diğerlerinde olduğu gibi, bu konuda da anlatılanların tamamı açık olarak değil, mitolojik hikâyeler ve semboller kullanılarak aktarılmıştır.

"... Bir ağacın meyvesiyle beslenen bir topluluk vardı. Ağacın bir tarafındaki meyveyi yiyorlar, diğer tarafındakileri ağızlarına almıyorlardı. 'Erlik' bunun sebebini sordu. İnsanlar da ona cevap verdiler: 'Tanrı bize bu dört dalın meyvesini ye-

meyi yasak etti. Güneşin doğduğu yanda bulunan beş dalın meyvelerinden yemeyi buyurdu. Yılan ile köpeğe bu ağacın dört dalından yemek isteyenleri bırakma diye emretti. Bundan sonra Tanrı göğe çıktı. Beş dalın meyveleri bizim aşımız oldu.' dediler. Erlik bunları duyduktan sonra, Tanrı yalan söylemiş. Siz bu dört dalın meyvelerinden de yiyiniz dedi. Sonunda Törüngey ile karısını kandırıp yasak meyvelerden onlara yedirdi. O anda her ikisinin de 'tüyleri' dökülüverdi. Derken Tanrı geldi. Törüngey'e şöyle dedi: Beni dinlemedin ve Şeytan'ın sözüne kandın. Onun sözüne kananlar onun ülkesinde yaşayacaklar, benim 'nurum'dan mahrum olacaklar, karanlık dünyada bulunacaklardır." (16)

Önce efsanedeki sembolleri teker teker ele alalım sonra da genel anlatımın bütünlüğü içinde bunları değerlendirmeye çalışalım:

Ağaç: Evrenin üç farklı bölümünü ve bu bölümlerin birlikteliğini sembolize eder. Bu bölümler: *"Yeraltı"*, *"Yeryüzü"* ve *"Gökyüzü"* dür. Ağaç, kökleriyle yeraltıyla, gövdesi ve alt dallarıyla yeryüzüyle, yüksek dallarıyla gökyüzüyle irtibatlı durumdadır. **Onun bu özelliği, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki görünmeyen bağlantının, görünen sembolü olarak kullanılmasını sağlamıştır.**

Ezoterik anlamı itibariyle *"Yeraltı"*: Öte Alemi yani spatyomu, *"Yeryüzü"*: Yaşadığımız fiziki dünyayı, *Gökyüzü* ise Evrensel İdare Mekanizması'nı (17) ifade ettiği dikkate alınırsa, ağacın evrensel oluşumun ve varoluşun sembolü olarak karşımıza çıktığı görülür. Nitekim Dünyamızı oluşturan dört temel unsur da, yine kendi bünyesi içinde gizlidir: *"Ateş"*, *"Hava"*, *"Toprak"* ve *"Su."*

Kökleriyle topraktan gereksinimi olan besinleri su aracılı-

yoluyla alır. Bu besinlerin özümlenmesi ve yaşamını sürdürmesi ise havadan aldığı gazlara bağlıdır. Dallarının birbirine sürtünmesi ise, ateşi ortaya çıkartmak için yeterlidir. Ateş, onun adeta potansiyalindeki gizli güç gibidir.

Dünyamızı oluşturan dört temel unsur olan "*Ateş*", "*Hava*", "*Toprak*" ve "*Su*" aynı zamanda evreni oluşturan dört temel enerjinin karşılığı olarak da Sembolizm'de kullanılmıştır. (Ateş: Ruhsal Enerji'nin, Toprak: Fizik Enerji'nin, Hava: Zaman Enerjisi'nin Su: Hayat Enerjisi'nin)

Ağacın Meyvesi: Varoluşun bilgisini sembolize eder.

Güneş: Küresel anlayışın, birliğin ve gerçeğin sembolüdür.

Güneşin Doğduğu Bölgedeki Meyve: Açık bilgiyi, diğer bölgesindeki meyveler ise, şifrelendirilmiş ve üstü örtülmüş bilgilerin sembolüdür. Nitekim efsanede ağacın diğer dallarından beslenmeye başlayan insanların tüylerinin dökülmesinden söz edilmesi, bu yorumu doğrulamaktadır.

Türk Mitolojisi'nde çok sık karşımıza çıkan, eski devirlerde yaşayan insanların vücutlarının tüylerle kaplı olması, atalarımızın maymun olduğu anlamına gelmez. İnisiyatik Öğretileri ve Ezoterizmi inceleyenlerin hemen hatırlayacağı gibi, "*tüy*" bütün geleneklerde "*gerçeğin*" sembolü olarak ele alınmıştır. Örneğin Mısır Mitolojisi'nde, ölen bir kimsenin ruhunun cennete gidebilmesi için, Anubis tarafından bir sınavdan geçirilir. Ölen kişinin kalbi terazinin bir kefesine, diğer kefesine ise bir tüy konarak Anubis tarafından tartılır. İşte bu mitlojik anlatımda da tüy sembolünün gerçekle eş değer anlamda kullanıldığı görülmektedir. Vicdanı sembolize eden kalbin, tüyle tartılması, o kişinin yaşamı boyunca gerçeklerle karşılaştırıldığında, ne kadar vicdani bir şekilde hareket edip etmediğinin sembolik bir anlatımıdır.

Tüyün gerçeğin sembolü olarak ele alındığını dikkate alırsak; Altay Efsanesi'ndeki yasaklanan meyveyi yedikten sonra Törüngey ile karısının tüylerinin dökülmesinin de; artık gerçekleri kolaylıkla anlayamayacak bir şuur haliyle yaşamaya başlayacak olan, bizim devremiz insanının sembolü olduğunu söyleyebiliriz.

Erlik: Altay Yaratılış Efsanesi'nde *"Erlik"* olarak isimlendirilen varlık, dinsel metinlerde *"Şeytan"*a karşılık gelen bir semboldür. Şeytan: Negatif enerjilerin üretildiği ve negatif alanda hizmet gören ruhsal plan ya da planların dinsel terminolojideki adıdır. Aynı zamanda başlayacak olan devrenin (Demir Çağ'ının) karakteristik özelliğini gösterir.

Gerçekten de efsanede sözü edildiği gibi, içinde yaşamakta olduğumuz ve artık sonlarına gelmiş olduğumuz bu dönemde (Demir Çağ'da) Erlik görevini son derece iyi yapmış ve insanları negatif enerjilerle beslemeyi başarmıştır. Bu dönem içinde Erliğin fizik dünyadaki eli ve ayağı ise, Şambala Yeraltı Merkezi'nin karanlık rahipleri olmuştur.

Yılan, Köpek: Yılan, gerek mitolojilerde, gerekse de dinsel metinerde en çok kullanılan ezoterik sembollerden biridir. Ve birden fazla anlamı vardır. En genel anlamıyla Spiral Galaksimiz olan Samanyolu'nun ve ***"Galaktik Uygarlığın"*** sembolüdür. Çeşitli toplumların folklorik inançlarında ve efsanelerinde dile getirilen *"Yılanoğulları"* ile anlatılmak istenen gerçek budur. Ezoterik kayıtlarda ve mitolojilerde geçen *"Yılanoğulları"* sembolü dinsel kitaplarda *"Tanrıoğulları"* olarak ifade edilmiştir. [18]

"Kurt" ya da ***"Köpek"*** ise, bu Galaktik Uygarlığın üyelerinden biri olan, ***"Sirius Sistemi"***ne ait varlıkların sembolüdür. Bundan az önce bahsetmiştik...

Cennet, Altın Çağ ve Başlangıçların Mükemmelliyeti

Altay Yaratılış Efsanesi'nde geçen sembollerden bazılarını teker teker ele aldık... Efsanede kullanılan sembollerden ve anlatım üslubundan da rahatlıkla anlaşılabileceği gibi; Altay Yaratılış Efsanesi'nde Dünyamız'ın ilk yaratılışı anlatmamaktadır. Dünyamız üzerinde başlayacak yeni bir devreyi (Çağı) anlatılmaktadır. Bu yeni devrenin Ezoterizm'deki tarşılığı *"Demir Çağ"* dır.

Dünyamız'ın ilk dönemlerindeki Altın Çağ'a atıflar varsa da asıl anlatılan ve karanlık çağ olarak ifade edilen Demir Çağ'ın başlangıcıdır. Demir Çağ Dünyamız üzerinde belirli bir periyotta devresel karakterli olarak oluşan çeşitli Çağlar'dan bir tanesidir.

Tek bir cümleyle özetleyecek olursak, yukarıda aktarımış olduğumuz efsanenin ana temasında; ***"Tufandan sonra Dünyamız üzerinde başlayacak olan bizim uygarlığımızın ilk başlangıcı anlatılmaktadır"*** *diyebiliriz.*

Aynı tema çeşitli dinsel metinlerde de yine aynı şekilde ele alınmıştır. Bu da sembolizmin ortak dilini göstermesi bakımından önemlidir.

Örneğin Tevrat'ta sözü edilen Cennet'teki *"İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı"* sembolüyle bu husus mecazi bir şekilde dile getirilmiştir. ***"İyilik ve Kötülük Bilgisi Ağacı"*, İyilik ve kötülüğü birbirinden ayırdedebilecek bir şuur hali demektir.** Yani bilgiyle yaşamaya dayanan bir şuur halidir. Buna karşılık Tevrat'ta bu ağacın meyvelerinden yemeyeceksin emri bulunmaktadır. Yani iyiliği ve kötülüğü birbirine karıştıracak bir insanlık çağının başlamak üzere olduğu anlatılmaya çalışılıyor. Bu sembol ve anlatımda çizilen motif, başlayacak olan yeni devrin insanlığının içinde bulunacağı şuur halinin bir ifadesi olarak karşımıza çıkıyor. Böylelikle ikilemler içinde bocalayacak olan bizim devremizin insanlarının genel karakteristik ya-

şam biçimleri de dile getirilmiş oluyor.

Dikkat edilirse *"İnsanlığın Kökeni"* denildiğinde, hep bir cennetten kovuluş mizanseniyle karşılaşmaktayız. Bu, dinlerde böyle olduğu gibi, mitolojilerdeki anlatımlarda da böyledir. Tüm eski yazıtlar insanın kökenini cennete bağlar... Bunun ne anlama geldiğini anlayabilmek için önce ***"cennet"*** sembolüyle ne kastedildiğini ortaya koymak gerekir.

Cennet sembolüyle bir mükemmelliyet ortamı kastedildiği dikkate alınırsa, mükemmelliyetin başlangıçta olduğu meselesiyle karşı karşıya kaldığımızı görürüz. Peki mükemmelliyetin başlangıçta olması ne anlama gelir?

Mükemmelliyetin başlangıçta olduğu fikri hayli yaygın ve hayli eski köklü bir anlayışın ifadesi olarak inisiyatik öğretilerdeki ezoterik bilgilerde karşımıza çıkmaktadır. Bununla beraber, yine çok yaygın olmak üzere, kaybedilen *"Altın Devrin"* yeniden yaşanacağına dair de, bütün geleneklerde atıflar mevcuttur:

Yunan Geleneği'ne göre: Altın Çağ bir nevi cennet hayatıydı. İnsanlar uzun yaşarlar ve hiç ihtiyarlamazlardı. Mevcudiyetleri de Tanrı'nınkine benzerdi. Zamanla insanlığın aşamalı olarak aşağı inişinin başlamış olduğu söylenir.

Mısır Geleneği'nde: İnsanların Tanrılar ile birlikte yaşadıkları dönemlerden bahsedilir.

Altay Efsanesi'nde: Aynı tema bir Altay Efsanesi'nde şöyle işlenmiştir:

> Yerin yer olduğunda, sular yeri sarardı, Ne gök, ne ay, ne güneş, ne de bir dünya vardı. Tanrı uçar dururdu, insan oğluysa tekti, O'da uçar, uçardı, sanki Tanrıyla eşti. Uçar, hep uçarlardı, yer yoktu konmazlardı, Tanrı idiler çünkü, ondan dolayı yorulmazlardı.

Hint Gelenekleri: İnsanlığın zaman içinde yavaş yavaş

aşağı inmekte olduğunu ve her geçen asırla birlikte insanlığın biraz daha mükemmelliyetten uzaklaştırmakta olduğunu söyler. Hint ezoterizmi bunu *"envolüsyon"* ve *"evolüsyon"* yani aşağı iniş ve sonra tekrar yukarı çıkış olarak dile getirmiştir. İnsanlık önce Altın Çağı yaşamış sonra zaman içinde aşağı inerek Demir Çağı'na kadar ulaşmıştır. Demir Çağı'na Hint gelenekleri Kali - Yuga adını vermişlerdir.

Musevi ve Hristiyan Gelenekleri'nde de buna benzer şeylerle karşılaşmaktayız: Büyük Tufan'dan sonraki kozmos, yine Tanrı'nın, zamanın başlangıcında yarattığı kozmosun aynı olacak. Temizlenmiş, tasfiye edilmiş, ıslah ve ihya süreciyle yenilenmiş ve ilk günlerin mükemmelliyeti iade edilmiş olarak sona ulaşılacak...

Roma Gelenekleri: Saturnalia Bayramı'ndan söz eder: Bu bayramlarda ışıklar söndürülür ve yeniden yakılırdı. Daha sonraları Yeni Yıl kutlamalarına dönen bu bayramlar yine aynı tema üzerine kurulmuştu. Peki mükemmelliyetten uzaklaşılış niçin kutlanmaktaydı? Çünkü uzaklaşıldıkça yeniden yeni bir mükemmelliyete doğru da aynı zamanda yaklaşılmakta olduğu bilindiği için, her geçen zaman bu kavuşmayı da beraberinde getirmekteydi. İşte kutlanan da buydu... Yeniden mükemmelliyete kavuşmaya doğru gidildiğini göstermek için de ışıklar söndürülüp yeniden yakılırdı. Yani karanlıktan aydınlığa geçiş için bir seneyi daha geride bırakmamızın sembolü olarak...

Müslümanlar'da da başlangıçların mükemmelliyetine rastlıyoruz: Adem ile Havva cennetten yani mükemmelliyeti ifade eden bir ortamdan kovulmamışlar mıydı?

Kur'an-ı Kerim de cennetten bahseder. Orada da bir ağaç vardır. Ve ağacın meyvesi yasaklanmıştır. Adem ile Havva'nın yasaklanmış meyveyi yemesi onların oradan kovuluş sebebi olmuştur... Kur'an-ı Kerim'de bu konu Taha Suresi'nde dile getirilmiştir:

"... Şeytan ona vesvese verip: 'Ey Adem. Sana sonsuzluk ağacını ve çökmesi olmayan bir saltanatı göstereyim mi?' dedi. Bunun üzerine ikisi de o ağacın meyvesindan yedi, ayıp yerleri görünüverdi. Cennet yapraklarıyla örtünmeye koyuldular. Adem, Rabbine baş kaldırdı ve yolunu şaşırdı. Rabbi yine de onu seçip tevbesini kabul etti, ona doğru yolu gösterdi. Onlara şöyle dedi: 'Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin...' " (Taha Suresi: 20/120-123)

Görüldüğü gibi tema aynıdır. Ve bu tema tüm geleneklerde, kutsal kitaplarda ve mitolojilerde hep aynı üslup ve benzer semboller kullanılarak anlatılmıştır.

Bu konuya Türk Mitolojisi'nden bir örnekle başlamıştık, yine Altay yörelerine ait bir başka efsaneyle örneklerimizi noktalayalım:

Ne Ay, ne Güneş varmış, insanlar uçarlarmış.
Uçanlar ısı verir, ışıklar saçarlarmış...
İnsanoğlu yaşarmış Tanrı'nın göklerinde,
Ne suç ne günah varmış insanın köklerinde.
İhtiyaç duymazmış, ne ay, ne de güneşe,
Tanrıyla yaşarmış yokmuş gerek bir eşe.

Efsane o bildik temayla devam eder:

Tanrı onlara kızmış, insana şekil vermiş,
Dünya'ya gidin demiş yeryüzüne göndermiş.
Ne ısı, ne de sıcak, insan saçamaz olmuş,
Eşi olmuş hastalık, rahat yaşamaz olmuş.
Tanrı'ya Güneş için, insanoğlu yalvarmış,
Tanrı Güneş'le Ay'a, buyurmuş hep parlamış.

Mitolojilerde ***"insanların Tanrılar ile birlikte yaşadıkları dönem"***, dinsel kitaplarda ***"cennet yaşamı"*** olarak nitelendirilmiştir.

Ezoterizm'de ise, ***"Tanrı'dan insana doğru bir iniş ve daha sonra insandan Tanrı'ya doğru tırmanış"*** olarak ifade edilir. Yani ruh varlığının fizik aleme süzülmediği - inmediği zamanki serbest hali olarak ele almamız icabetmektedir. *"İnsan kendi ilâhi kökenini unutmuş bir şekilde yaşar"* bilgisi bu şekilde mitolojide yaşam bulmuştur.

Konuyu özetleyecek olursak:

Mitolojilerde ve dinlerde geçen ***"cennet"*** sembolünü Ezoterizm'deki anlamıyla iki açıdan ele almamız mümkün olmaktadır:

Birincisi, dünyaya doğacak olan varlıkların bedenlerinin oluşturulduğu kozmik laboratuarın geleneksel adı olarak...

İkincisi ise, ruh varlığının şuur kapasitesi ve şuur açıklığının genişliği bakımından çok daha serbest bir halde bulunduğu yer olarak...

ERGENEKON, DEMİRÇAĞ ve TUFAN

İçinde yaşamakta olduğumuz fakat artık sonlarına yaklaşmış olduğumuz çağın ***"Demir Çağ"*** olarak adlandırılması, Türk Mitolojisi'nde en canlı olarak Ergenekon Efsanesi'nde karşımıza çıkar.

Ergenekon Efsanesi'nin bir geleceğe yönelik anlattığı, bir de geçmişte yaşanan olaylarla ilgili verdiği bilgiler vardır. Bunlardın ikincisini kitabımızın sonunda ele alacağız. Biz şimdi geleceğe yönelik kısmı üzerinde duracağız...

Efsane, demirden meydana gelmiş büyük dağların, kurulan birçok körükle eritilmesinden ve bir *"kurt"*un yol göstericiliğiyle oradan çıkabilen insanların yaşadıklarını anlatır. Bu çi-

zilen motif, *"Demir Çağı"* nın bir gün sona ereceğini ifade e-der. **Eriyen demir dağ, *"Demir Çağı"*nın bitişinin sembolü-dür. Eriyen demir dağdan insanların çıkışı sırasında "Kurt"un yol göstermesi ise, Siriusyen bilgilerin yeniden açıkça ortaya çıkışıyla, insanların yeniden mükemmeliyete doğru yükseleceklerini anlatan son derece gizli bir bilgidir.**

Ergenekon'dan çıkış, Türk Mitolojisi'ne özgü çok önemli bir motiftir. **Bu ikinci anlamı itibariyle ele alındığında gele-cekle ilgili bir kehanet özelliği de taşır.** Bir taraftan içinde yaşadığımız devri, bir taraftan da bu devrin bitişinin nasıl ola-cağını mitolojik bir üslupla anlatır.

Türk Mitolojisi'nde, içinde farklı anlamları barındıran, farklı dağ sembolleri kullanılmıştır. *"Demir Dağ"*, bunlardan sadece biridir...

Türk Mitolojisi'nde geçen ünlü ***"Demir Dağ"*** ve ***"Demir Dağ'ın eritilmesi"*** sembolünün Kur'an-ı Kerim'de hemen he-men aynı şekilde dile getirilmiş olması konunun bir diğer dikkat çekici yanıdır... Anlatım üslubunda bazı değişiklikler olsa da, anlatılan temada büyük bir paralellik bulunmaktadır:

> Ey Muhammed. Sana Zülkarneyn'i sorarlar, "Onu size anlatacağım" de.
>
> ...
>
> Sonra yine bir yol tuttu. Sonunda iki dağın arası-na varınca, orada neredeyse hiç laf anlamayan bir millete rastladı. Dediler ki: Zülkarneyn, doğ-rusu Ye'cûc ve Me'cûc bu ülkede bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onların arasına bir sed yap-man için sana bir vergi verelim mi? "Rabbim'in bana verdikleri sizinkilerden daha iyidir. Bana gücünüzle yardım edin de sizinle onların arasına sağlam bir sed yapayım." "Bana demir kütleleri getirin" dedi. Bunlar iki dağın arasını doldurun-

"Körükleyin" dedi. Demirler akkor haline gelince, "Bana erimiş bakır getirin de üzerine dökeyim" dedi. Artık Ye'cûc ve Me'cûc onu ne aşabildiler ve ne de delip geçebilsinler." Zülkarneyn: "İşte bu, Rabbim'in bir rahmetidir. Rabbim'in tayin ettiği zaman gelince onu yerle bir eder; Rabbim'in verdiği söz gerçektir" dedi. Biz o gün onları bırakırız, dalgalar halinde birbirlerine girerler. Sûr'a üflenince hepsini bir araya toplarız. (Kehf: 18/83-98)

Demir Dağ'ın eritilmesi, Türk Mitolojisi'nde olduğu gibi Kur'an-ı Kerim'de ***"Demir Çağı"***nın bitişini müjdeler. Yani Kıyameti (uyanış - aydınlanmayı) ve buna bağlı olarak da yeni bir devrenin başlayacağını...

Dünyamız'ın geçirdiği devreler ve çağlarla ilgili bu kadar çok bilgilerle dolu olan Türk Mitolojisinde peki geçmişte yaşandığı söylenilen büyük tufanla ilgili efsaneler de var mıdır?

Evet, *"Yaratılış"* ve *"Tufanla"* ilgili Eski Türk Efsaneleri birbirlerini tamamlayan bilgilerle doludur. Bu efsanelerin tamamına genel olarak baktığımızda; Tufan Öncesi, Tufan ve sonrasında yaşananlar ve yaşanacaklarla ilgili sembolik anlamlarla dolu olduğu görülür.

Altaylılar'ın Tufan Efsanesi

Üzerinde yaşadığımız yeri Altaylılar ***"Çın Yer"*** (Hakiki Yer) olarak isimlendirmişlerdir. Bu yerin altında ise karanlığın hükmünü sürdüğü ***"Alıs Yer"*** (Uzak Yer) bulunmaktaydı.

"Alıs Yer" olarak tanımladıkları bu mekân bizim bugünkü Türkçemizde *"Öte Alem"* ya da dini terminolojide *"Ahiret"* olarak isimlendirilen yerdi.

Altaylılar üzerinde yaşamış olduğumuz yeryüzünün (Asıl

Yer'in) ikinci devresi içinde bulunduğunu ileri sürmekteydil[...] Bu ikinci devre Altaylılar'a göre Tufan'dan (Yayık) sonra ba[...] lamıştır.

(Anadolumuz'un ünlü yayık ayranına niçin bu ismin verildiğini bil[...] miyorum hiç düşünmüş müydünüz? Yayık'da yani Tufan'da nasıl ki ye[...] yüzü sallanmış ve birçok bölgeleri sular kaplamışsa tahta küpün içind[...] yoğurdun başına da aynı şeyler gelmektedir diye düşünmüş olmalı es[...] atalarımız ki, bu ayran yapma tekniğine *"Yayık Ayranı* ismini vermişle[...] Neyse konumuzdan fazla uzaklaşmayalım.)

Altay Mitolojisi'nde Tufan'ın olacağını ilk kez demir boy[...] nuzlu göktüylü bir teke haber vermiştir...

Gök tüylü teke yedi gün yeryüzünü dolaştı ve bağırdı. Sonra da:

Yedi gün deprem oldu.

Yedi gün dağlar ateş püskürdü.

Yedi gün yağmur yağdı.

Yedi gün fırtına oldu ve dolu yağdı.

Yedi gün kar yağdı.

Bundan sonra müthiş soğuk oldu... Yedi aziz kardeş vardı. Bunlar tufan olacağını anladılar. Bu kardeşlerin büyüğüne Erlik, bir diğerine ise Ülgen denirdi. Ülgen ilâhi kudret sahibi olup, Nomçı (kitap ehli) adını almıştı.

Yedi kardeş Tufan'dan hemen önce büyükçene bir gemi yaptılar. Her cins hayvandan bu gemiye birer çift aldılar.

Tufan olup bittikten, sular çekildikten sonra, Ülgen gemiden bir horoz salıverdi. Horoz soğuktan öldü. Sonra bir kaz salıverdi. Kaz gemiye dönmedi. Üçüncü defa olarak Ülgen bir kuzgun salıverdi. Kuzgun da gemiye dönmedi.

Yedi aziz kardeş gemiden çıktılar. Ülgen "Nom"

yani hikmet kitabından aldığı kuvvetle insan yaratmaya girişti. Altın fincan içine gök çiçek koydu. Kardeşi Erlik bu çiçeğin bir parçasını çalıp kendisi de bir insan yarattı. Ülgen kardeşine darıldı ve onu lanetleyerek: "Senin yarattığın kavim kara kayış kuşaklı kara kavim olsun" dedi. Sonra: "Benim yarattığım Ak Kavim Doğu'ya, senin yarattığın kavim Batı'ya gider" diye ilave etti.

Tufanla ilgili efsaneler akıllara hep *"peki öyleyse Tufan ...sinde nasıl bir uygaralık ya da uygarlıklar dünyamız üze - ...de vardı?"* sorusunu getirmiştir. VI. Bölümümüzde bu konuyu ele alacağız. İşte o zaman, az önce aktarmış olduğumuz ...lılar'ın Tufan Efsanesi'nin ne kadar gerçekçi anlatımlarla ... olduğunu daha iyi görebileceğiz... Ayrıca Türkler için Tufan Öncesi Uygarlıklar'ın önemini de...

TÜRK KÜLTÜR TARİHİNDE SİRİUS'UN ÖNEMİ

Toplumların Kültür Tarihleri'ni belirleyen bazı önemli olaylar ve bazı önemli yol ayrımları vardır. Bunlar o toplumun kültürünün bundan sonraki ilerleyişine yön vermişlerdir. Örneğin Mısır Kültürü'nün bu anlamdaki en önemli olayı, Atlantisliler'in bölgeye gelmesidir. Atlantisliler'in bölgeye gelişiyle birlikte Mısır bir anda bambaşka bir kültürel yapıya bürünmüştür. Dolayısıyla Mısır Kültürü dendiğinde, Atlantis Kültürü'yle ayrılmaz bir bütün oluşturduğu görülür. Yani Atlantis Kültürü ele alınmadan Mısır Kültürü'nün anlaşılabilmesi mümkün değildir.

Eski Türk Kültür Tarihi'nin de dayandığı iki temel öge vardır. Bunlardan biri Siriusyen bağlantı, ikincisi ise Mu Uygarlığı'dır.

Bu iki temel ögenin ele alınarak incelenmediği ve bunların

ışığında Türk Kültür Tarihi'ne bakılmadığı tüm araştırmaları eksik ve kısır kalmaya mahkûmdur. Ve ne yazık ki, bilimsel çevrelerce bu konulara şimdiye kadar yeterli ilgi gösterilmemiştir. Bu alanda araştırma yapanlar bunu kendi gayretleriyle sürdürmüşlerdir.

Bunlar arasında Siriusyen bağlantı, üzerinde en az durulan ve üzerinde şimdiye kadar en az araştırma yapılan kısmıdır...

Siriusyen Kültür

Temeli *"Gök-Tanrı Kültü"* ne dayanan Türkler'in ilk dinlerinin; adından ve mitolojik anlatımlardan da kolaylıkla anlaşılabileceği gibi, göksel bir irtibat sonucu oluştuğunu az önce gördük. Ve hatta Türkler'in binlerce yıl öncesine ait ***"Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri"*** ile, bu göksel irtibatın adını da koyabilmiştik...

Hiç bir şeyde iddialı konuşmayı sevmeyen bir mizaca sahip olmama rağmen, bu konuda son derece kesin konuşmak istiyorum:

"Türkler bir zamanlar Sirius Kültürü'nün temsilcileriyle irtibata girmişleri..." (İster kabul edelim ister etmeyelim ama elimizdeki tüm belgeler bunu göstermektedir.)

İşte bu, Türk Kültür Tarihi'nin en önemli dönüm noktalarından birini oluşturmuştur.

Bu irtibatla birlikte, Türkler'in ilk Dini olan *"Gök - Tanrı"* dini oluşmuştur. Eski Türk Mitolojisi'ndeki anlatımlardan, bu irtibatın, son derece açık bir şekilde gerçekleştirildiğini anlıyoruz. Yani söz konusu Siriusyen varlıklar bizzat gelmişler ve aralarında Türkler'in de bulunduğu bazı toplumları eğitmişlerdir. Daha sonra birçok dinin ortaya çıkışında yine Siriusyen Kültür temsilcilerinin rolleri olmuşsa da, bu irtibat sonraki yüzyıllarda sadece medyomsal kanallar kullanılarak gerçekleş-

edilmiştir.

Siriusyen bağlantı sonucu ortaya çıkmış olan ve Atalarımızın ilk dini olma özelliği taşıyan *"Gök–Tanrı Dini"* daha sonraları Şamanizm'in içinde yaşamaya devam etmiştir. Hatta aradan geçen binlerce yıl sonra, Şamanizmi Türkler terekmiş olmalarına rağmen bu izler hiç bir zaman Türk Geleneği'nin toplumsal ve genetik hafızasından silinmemiş günümüze kadar gelebilmiştir...

Türkler'in dünya ve evren görüşünü yüzyıllar boyu şekillendirmiş olan ve Türk Halk Kültürü'nün oluşmasında çok önemli bir yere sahip bulunan Şamanizm'in nasıl bir dini inanış sistemi olduğunu artık genel hatlarıyla gözden geçirmeye başlayabiliriz...

Orta Asya'daydık, yine oradan devam ediyoruz...

II. BÖLÜM

ŞAMANİST TÜRKLER

"Ey kutsal büyük dağ, kara kaya!
Kutsallık büyük Altay'a ulaşsın..."

A.V. Anohin tarafından tespit edilen bir Altaylı Şaman'ın transtayken söylediği ilâhilerden...

Temeli Siriusyen Kültüre dayanan ***"Gök-Tanrı Dini"***ne [illegible] olan Türkler zaman ilerledikçe, o eski inançlarını daha sonraları Orta Asya'da ortaya çıkan Şamanizm'le birleştirdiler. Bu iki dinsel kültürün birbirleriyle kaynaşması hiç de zor olmadı. Kısa bir süre sonra birbirlerinden neredeyse hiç ayrılamayacak kadar büyük bir ortak alan oluşturulmuş oldu. Bu andan sonra Türkler'in Gök-Tanrı Dini artık Şamanizm'in içinde yaşamaya başladı...

ŞAMANİZM DİNİ

Şamanizm Orta Asya'da, Altay yörelerinde ve Sibirya dolaylarında yayılmış; baştan sona majik ritüellerle dolu bir dindir. Bu özelliğinden dolayı Şamanizm'i her iki alanı da ilgilendiren yanları bulunan hatta çeşitli din ve dünya görüşlerini bir-

leştiren bir inanç ve teknik olarak da tanımlayabilmek mümkündür. Çünkü o, sadece bir inanç ve ibadet dini değildi. İçi, günlük yaşamın her alanında uygulanan majik yöntemlerle doluydu...

Şamanizm'in temel anlayışında; ruhlarla doğa ve insanlar arasında sürüp giden kopmayan bir bağlantının bulunduğu inancı vardır. Baştan sona medyomsal metotların ve pratiklerin uygulandığı bir din olan Şamanizm'in rahiplerine, Eski Türkler'de *"Kam"* ismi verilirdi.

Kaşgarlı Mahmut, ünlü eseri *"Divanü Lügat-it Türk"*'te *"kam"* sözcüğünü *"kâhin"* olarak tercüme etmiştir. Kam yerine Şaman sözcüğünün kullanılmaya başlaması çok daha sonralara dayanır. Eski Türkler'de Şaman diye bir sözcük yoktu. Şaman sözcüğünü ilk kez Ruslar Kuzey Sibirya'da Tunguzlar'dan duymuşlar ve daha sonra bu sözcük 18. Yüzyıl'ın sonlarına doğru Avrupa'da kullanılmaya başlanmıştır. Bu sözcüğün Sanskritçe *"rahip, zahit"* anlamına gelen *"çramana"* sözcüğünden türetilmiş olduğuna dair iddialar varsa da, ilk kez Şaman sözcüğünün nasıl ortaya çıktığı ve ne anlama geldiği kesin olarak bilinmiyor.

Kırgız-Kazaklar'da ise *"kam"* sözcüğü yerine *"bakşı"* kullanılmıştır. Bu sözcüğün de ortaya çıkışı ve anlamı tartışmalıdır. Bazı araştırmacılar Türkçe *"bakıcı"* sözcüğünden türemiş olabileceğini çünkü bakıcının, kâhinlikle eşdeğer anlamı olduğunu ileri sürmektedirler. Bazı araştırmacılara göre ise bu sözcük, Hint Kültürü'nden gelmiştir. Çünkü Hint Kültürü'nde *"Lama"* olmak isteyen bir öğrenci gidip usta bir Lamaya bağlanarak ondan eğitim almaya başlardı. İşte bu müride *"Ubaşı"*, onu eğiten usta Lamaya ise *"Bahşı"* denirdi. Benzer bir şekilde Eski Uygur metinlerinde de *"bahşı"* sözcüğü *"üstat, öğretmen"* anlamlarında kullanılmıştır.

İslâmiyet'in Türkler arasında yayılmaya başladığı yıllardan yüzyıllarca sonra bile *"kam"* sözcüğünün hâlâ kullanıl-

makta olduğunu biliyoruz. Ancak aradan geçen uzun yıllar Türkler'e bu sözcüğü unutturarak, Şaman sözcüğünü dilimize yerleştirmiştir.

ŞAMANİZMİ ANLAYABİLMEK İÇİN...

Şaman kendi özel yöntemleri ile ulaştığı vecd durumunda, ruhunu göklere yükseltmek, yeraltına inmek ve o bölgelerde dolaşmak üzere bedeninden ayrılan bir trans ustasıydı.

Klasik Dinler Tarihi kitaplarında Şaman; *"Tanrılar ve Ruhlarla; insanlar arasında aracılık yapma kudretine sahip kişi"* olarak tanımlanır. Bu tanımlamada geçen sembolleri biraz daha açacak olursak, Şaman'ın ne denli güçlü bir medyom olduğu derhal ortaya çıkar:

Göğe Yükselmek: Göğe yükselmek, astral seyahat tekniğiyle bedenini terk etmek anlamına gelir. Bu seyahatta gidilen mekan ise, kozmik hiyerarşide Ruhsal İdare Mekanizması'nı oluşturan çeşitli Ruhsal Planlar'dır.

Şamanizmi anlatan Klasik Dinler Tarihi kitaplarında *"Şamanizm inancına göre Tanrılar insanları yönetimleri altında bulundurdukları ruhlarla etkiler"* sözünün altında yatan gerçek aslında budur.

Gelelim *"Yeraltı Alemleri"* ne...

Yeraltı'na İnmek: Tüm ezoterik ve mitolojik kayıtlarda karşımıza çıkan bu sembolle *"Spatyom Mekanı"* yani öldükten sonra gidilen *"Öte Alem"* kastedilmektedir. Şaman nasıl ki bedenini terk ederek ruhsal planlarla irtibata girebiliyorsa yine aynı teknikle yeraltı alemi olarak isimlendirdikleri, *"Dünya'nın Spatyomu"* nda bulunan bedensiz varlıkarla da irtibat kurabiliyordu.

Şamanizm'in rahipleriyle ilgili nitelikleri ele alır almaz,

görüldüğü gibi kendimizi bir anda medyomsal çalışmaların içinde buluveririz... Bu nedenle Şamanları ve Şamanizmi anlayabilmek için; Parapsikolojiyi, Metapsişik çalışmaları ve Ezoterizm'i çok iyi incelemiş olmamız gerekir. Aksi takdirde ne Şamanlar'ı, ne de Şamanizm'i gerçekçi bir şekilde değerlendirebilmemiz mümkün olamaz. Nitekim konuya klasik metotlarla yaklaşan birçok araştırmacı bu sebepten dolayı Şamanizm'in gerçekte nasıl bir din olduğunu anlayamamıştır.

Konuya klasik bakış açısıyla yaklaşan ve yurdumuzda yayınlanan birçok kitapta Şamanizm'in putperest bir inanç sistemi olduğu ileri sürülür ve çeşitli Şaman Ayinleri bu putperestliğin bir işareti olarak gösterilir. Sadece Şamanist Ayinler için bu geçerli değildir. Şamanizm'deki pekçok konu için aynı yaklaşım tarzı benimsenmiştir. İşte bir örnek...

Genellikle cümleye şu satırlarla başlanır:

"Şamanistler' in inancına göre..." ve devam edilir:

"Zaman zaman kötü ruhlar Güneş ve Ay ile mücadeleye kalkışırlar. Bu mücadele sırasında kötü ruhlar bazen Güneş'i bazen de Ay'ı yakalayıp karanlıklar dünyasına sürüklerler. İşte Şamanistler'e göre Güneş ve Ay Tutulmalarının sebebi budur."

Peki bu yargıya varanlar ve bunları kitaplarda yayınlayanlar bu veriye nasıl ulaşmışlardır?... Bunu herhangi bir Şamandan mı duymuşlardır? Hayır... Bu ve buna benzer yorumlar tamamiyle zandan ibarettir. Bakın, bu sonuca nasıl ulaştıklarını hangi cümlelerle özetlemişler:

"Çünkü, Güneş ve Ay Tutulduğunda Şamanlar derhal davullarını alarak gürültü patırtı çıkartarak kötü ruhları korkutup kaçırmaya böylelikle de Güneş ve Ay'ı onların ellerinden kurtarmaya çalışırlardı."

Bir gözleme dayanan veriye, tamamen yanlış bir yorum eklenerek, yukarıdaki tez her halde ancak bu şekilde, hiç bir dayanağı olmayan bir mantık çerçevesine oturtulabilirdi...

Kurulan mantık kendi içinde tutarlılık gösteriyor gibi görünse de gerçekle hiç bir bağlantısı yoktur. Ve maalesef yurdumuzda yayınlanan birçok kitap, hep bu mantık çerçevesi içinde kalmıştır. Bu çerçevenin dışına pek çıkılamamıştır. Çünkü Şamanizm'in putperest bir din olduğu ön yargısıyla hareket edilmiştir.

Oysa ki, **Şamanizm putperest bir dini inanç değildir.** Kaldı ki, putperest diye bir kavram da gerçekte yoktur. Tarihin hiç bir devrinde ve hiç bir toplumunda, insanlar kendi ellerinin ürünü olan heykellerin, totemlerin, ya da herhangi bir doğa cisminin kendilerini yaratmış olabileceğini düşünmemişler ve onlara asla tapınmamışlardır. (1)

Putların çıkış sebepleri

1253 yılında Fransa Kralı IX. Ludwing tarafından Moğolistan'a Mengü Han huzuruna elçi olarak gönderilen rahip Rubruk'un Uygur Tapınağı'nda gördüğü putlar hakkında anlattıkları önemli bir tarihi belge niteliğindedir.

Rubruk şöyle diyor:

Uygurlar bir Tanrıya inanırlar. Tanrı'nın insan veya bir başka cisim şeklinde tasvir edilmesini kabul etmediklerini farkettim. Onlara neden bu kadar çok putlarınız var diye sorduğumda, Uygur Rahibi: "Biz bu putları Tanrı'nın tesviri olarak kabul etmiyoruz. Bizimkilerden biri herhangi bir tanıdığını kaybettiğinde onun suretini yapar ve buraya (mabete) getirir. Biz de onları ölünün hatırası olarak saklarız ve saygı gösteririz" dedi.

Atalar Kültü ile yani koruyucu ruh inancıyla ilintili olan ve günümüzde putlar olarak isimlendirilen heykeller söz konusu olan bir ruhu sembolize etmekteydi. Türkler tarafından bu putlara (sembolik heykellere) genel olarak *"Tös"* ya da *"Töz"* is-

mi verilmiş olduğunu ve anlam olarak da *"Baş"*, *"Başlangıç"* ve *"Köken"* anlamına geldiğini daha önce dile getirmiştik.

Yukarıdaki örnekte olduğu gibi birçok Şamanist ritüellerin gerçekte ne tür bir amaç güttüğü anlaşılamadığı için yapılan yorum da çoğunlukla yanlış temellere oturtulmuştur. Evet, Şamanlar'ın majik nitelikli dini ayinler düzenledikleri doğrudur. Hatta ***"kötü ruhların kovulması"*** olarak nitelendirilen yorum da belli bir bakış açısından doğrudur.

Ancak kötü ruhların kovulması, Hristiyanlık'ta *"Şeytan Kovma"* adıyla bilinen metafizik bir uygulamadan başka bir şey değildir. Kökeni geri seviyeli ruhsal varlıklarca etki altında tutulan insanın, bu etkiden kurtarılmasına dayanan ve Parapsikoloji'de *"obsesyon"* olarak geçen bir olguya dayanır. Bu uygulamanın Şamanlar'ca da kullanıldığı bir gerçektir ve birçok tarihi kayıt bunu tastik etmektedir. Bunu gerçekleştirirlerken davul kullandıkları da doğrudur. Yanlış olan, davulla gürültülü sesler çıkartarak o geri seviyeli varlıkların korkutmak istendiği yorumudur. (2)

Konuyu biraz daha açalım...

Geri seviyeli ruhsal varlıklarca etki altına alınan bir kişiyi bu etkiden kurtmak için uygulanan başlıca 3 yöntem vardır:

1– Obsesyona neden olan varlıkla medyomsal yöntemlerle irtibata girmek ve konuşarak onu bu yaptığından vazgeçirmek.

2– Obsesyona neden olan bedensiz varlığı manyetik enerjilerle obsede edilen kişiden adeta sökerek çekip atmak. Ve bir daha o varlığın o kişiye yaklaşmasını önleyici manyetik bir kalkan oluşturmak. Bu çok güçlü manyetik enerjiye gereksinim duyulan bir yöntemdir. Ve herkesin yapabileceği bir teknik değildir.

3– Metafizik çalışmalarda *"rehber varlıklar"* ya da *"bedensiz koruyucular"* olarak isimlendirilen ileri seviyeli ruhsal varlıklardan yardım almak. Ve o varlıkların yardımıyla obses-

...sına neden olan varlığın etkilerine son vermek.

Bu tekniklerden bazen biri bazen de hepsi bir arada kullanılabilir.

Şaman'ın da yaptığı bu yöntemlerin kullanılmasıdır. Bu yöntemlerin kullanılmasında konsantrasyonun çok önemli bir rolü vardır. İşte davulun kullanılması tamamen konsantrasyonun sağlanması içindir. Ve bu sağlanan konsantrasyonla Şaman hem kendi manyetik enerjilerini bir noktaya odaklayabilmekte, hem de bu konsantrasyonla sağladığı ileri seviyeli vecd hâli sayesinde, ileri düzeydeki rehber varlıklarla irtibata girebilmekteydi. Ve bütün bunların sonucunda söz konusu olan ruhla irtibata girerek onu ya ikna etmekte ya da manyetik enerjisi ve [illegible] ruhlarının da yardımıyla, negatif etkilerde bulunan bedensizle bedenli arasındaki irtibatı kesebilmekteydi.

"*Şamanizm'i anlayabilmek için*", diye bu bölüme başlamıştık... "*Şamanizmi anlayabilmek için, İnisiyatik Öğretileri ve inisiyatik öğretilerdeki ezoterik bilgileri çok iyi öğrenmiş olmak gerekir. Aksi takdirde bırakın Şamanizm'i hiç bir dinin gerçekte neyi ifade ettiğini anlayamazsınız. Hele ki Şamanizm'i hiç anlayamazsınız...*" diyerek o başladığımız cümleyi noktalayalım... Ve Şamanizm'in en güçlü kalelerinden biri olan Altaylılar'ın ruh, ölüm ve ölüm ötesiyle ilgili inançlarını kısaca gözden geçirmeye başlayalım...

RUH, ÖLÜM VE ÖLÜM ÖTESİ YAŞAM

Altaylılar insanı; beden ve ruh (tın) olmak üzere, temelde iki farklı yapı taşının bir bileşkesi olarak değerlendirmekteydiler.

"*Tın*" olarak isimlendirdikleri ruhsal enerji sadece insanlarda değil, canlılık özelliği gösteren diğer yaşam biçimlerinde yani hayvan ve bitkilerde de vardı.

Altaylılar'ın ruh anlayışı bizim bugün Parapsikoloji ve Metapsişik çalışmalarda elde ettiğimiz bilgilerle tamamen örtüşen bir özelliğe sahipti...

Altaylılar yaşamın ve varoluşun temel yapı taşlarından biri olarak ele aldıkları ruhsal enerjinin, insanda nasıl işlediğine dair bilgilere de sahiptiler.

Parapsikoloji'de "*Astral Beden*" kavramı Altaylılar'da "*sünne*" olarak isimlendirilmişti:

> İnsan'ın sünnesi vücuttan ayrılıp dağlarda, bozkırlarda dolaşabilir. Vücuttan ayrılıp gezinen "sünne"yi Şamanlar, mükâşefe (3) kudretine sahip bazı adamlar ve nadiren köpekler görebilirler... Köpek "sünne"nin yaklaştığını uzaktan, acı uluma ile haber verir. (4)

Rus Kaynakları'ndan aldığımız Eski Altay Kültürü'ndeki ruhla ilgili bu inançlar "*sünne*"nin ruh ile beden arasındaki irtibatı sağlayan astral bedene karşılık kullanılan bir sözcük olduğunu tüm açıklığıyla bizlere göstermektedir.

Bazı kişilerin bu "*sünne*"nin varlığını hissedebilmesinden sözedilmesi de çok önemlidir. Çünkü durugörü yeteneğine sahip kişilerin yoğunlaştırılmış astral maddeleri görebildikleri Parapsikoloji çalışmalarında ortaya çıkartılmıştır.

Yine günümüz Parapsikoloji bilimince "*Hayvanlar'ın Gizemleri*" ya da "*Psişik Hayvanlar*" başlığı altında incelenen konular arasında; köpeklerin çok kuvvetli bir altıncı hisse sahip oldukları ve bu sayede bedensiz varlıkları hissedebildikleri de deneysel çalışmalarla ispat edilmiş durumdadır.

Rus Kaynakları'ndan edindiğimiz bilgiler ışığında, Altaylılar'ın ölümle ilgili düşüncelerini incelemeye devam edelim:

> Ölüm anında "sünne" vücuttan ayrılınca şeffaf buhar olur. Vücuttan ayrılan sünneye "sünnezinin üzütü" ya da sadce "üzüt" denir. Vücudu bıraktıktan sonra sünne başka bir dünyaya gider. Orada "sünne"yi Erlik'in elçisi

ölüm ruhu Aldaçı karşılar. Bu, Aldaçılar her yeni ölen kişinin daha önce ölmüş yakınlarından birinin ruhudur. Sünne ile Aldaçı bir müddet çadır veya ev etrafında akrabalarının muhitinde dolaşır. Çocuk sünnesi yedi, büyüklerin sünnesi ise kırk gün böylece dolaşır.

Bu süre zarfında ölü çıkan eve Şaman girmez. Ve yine bu süre içinde ölü çıkan evden dışarıya eşya verilmez ve dışarıdan da eşya alınmaz.

Kırk gün sonra ölenin akrabaları "Ruhlar Bayramı" (Üzüt Bayramı) yaparlar. İlâhilerin okunup, kurbanların kesildiği bu ayinsel içerikli bayramda özel olarak çağrılan Şaman kendine özgü yöntemlerle evdeki "Aldaçı Ruhu"nu oradan uzaklaştırır.

Ölüm anında sünnenin şefaf bir buhar olup vücuttan ayrılığının söylenmesi, Şamanizm'in ölüm olayına nasıl baktığının bir göstergesidir. Ve bu anlatımla astral bedenin ölüm anında vücuttan ayrılışı dile getirilmektedir.

"Ölüm Ruhu" nun öleni karşılaması, öte alemde geçen varlığa yapılan ilk yardımları ifade eder. Bir ömür boyunca fizik bedene bağlı yaşamaya alışmış ruhsal varlık astral bedeniyle ölüm anında serbest kaldığında, belli bir süre öte aleme intikal etme süresi geçirir. Metapsişik çalışmalarda *"Teşevvüş Devresi"* denilen bu süreç her varlık tarafından yaşanır. Beden terkedilmiş olsa da bedenin terkedilme fikrine varlık kolay kolay alışamaz. Beden toprakta çürümeye başlayıncaya kadar, astral bedeniyle varlığını sürdüren varlık bedenin çekim gücünden kolay kolay kurtulamaz. Terk etmiş olduğu bedeni ve eski anıları onu sürekli olarak bu dünya ile temas kurmaya mecbur eder.

Yukarıda Altaylı Şamanlar'a göre *"Sünne"* nin belirli bir süre eski evinin çevresinde dolaşatığının söylenmesi bu nedendir...

*"Çocuk Sünnesi"*nin yedi, *"Büyüklerin Sünnesi"*nin ise kırk gün etrafta dolaşması, fizik bedene daha uzun süre bağlı kalan varlıkların, bedenlerini terk ettikten sonra bedenli yaşamlarındaki eski alışkanlıklarından daha zor vazgeçmesinden dolayıdır.

Günümüzde İslâmi motiflerin de dahil edildiği, ölenin ardından kırk gün geçtikten sonra gerçekleştirilen Kur'an ve Mevlut okutma adetlerinin kökeninde, o devirlerden kalma Şaman gelenekleri yatmaktadır.

Ölen birinin *"kırkı çıktıktan sonra"* Mevlut okutmak tam bir Şaman adetidir.

Ancak şunu da belirtmeden geçemeyeceğim: O devirlerde düzenlenen ayinlerde Şamanlar ölen varlıkla medyomsal irtibata girip, ona gerçekten yardımcı olabiliyorlardı. Şimdi ise okunan Mevlutlar'la bu iş ne kadar gerçekleştirilebiliyor onu bilemiyorum...

> Altaylılar'a göre ölümden sonra ölen kişinin ahiret hayatı, dünyada daha önce yapmış olduğu işlerle bağlantılıdır. Eğer yaşarken kötü bir insan olarak çevresinde tanınan bir kişiyse, öldükten sonra da ruhu, Erlik'in tesiri altına girer ve yeraltındaki cehenneme gider. Erliğin elçisi ve yardımcısı olur. Ve dünyada yaşayan insanlara kötülük etmeye çalışır. Buna karşılık Şamanlar'ın ve iyi insanların ruhları yeryüzünde insanların yardımı için çalışır.

Altaylılar'ın *"Kötü Ruhlar"* olarak isimlendirdikleri varlıkların vatanı, genel inanışa göre *"Yeraltı Dünyası"* olmakla birlikte, bu bedensiz varlıklar zaman zaman yeryüzü ile de irtibata girebilmekte ve yeryüzünde yaşamakta olan insanlara çeşitli tehlikeler yaratabilmekteydiler. Altaylılar bu ruhların isimlerini söylemekten bile kaçınırlar. Çünkü yine genel inanışa göre bu ruhların isimlerinin söylenmesi onlarla irtibata geçmeye neden olmaktadır. İşte bu *"Kötü Ruhlar"*dan insanları kor

...mak için çoğunlukla ölen Şamanlar'ın ruhları ya da o ailenin daha önce ölmüş ataları mücadele ederlerdi.

*"Kötü Ruhlar"*la müadele eden bu *"Koruyucu Ruhlar"*a *"Aruu Körmösler"* ismi takılmıştır.

Bu ruhların bazıları evlerin koruyucu ruhları olurlar ve ev halkını çeşitli tehlikelerden korurlar. Bu tehlikeler arasında kötü ruhların eve girmesine engel olmak da vardır:

Kötü ruhlardan insanları korumak için Aruu Körmösler mücadele eder, evden kovarlar. İnsanın içine girip ona zarar vermeye başlarlarsa Şaman onları Aruu Körmösler'in yardımı ile def eder.

Evin ve ailenin koruyucusu olan Aruu Körmösleri Altaylılar *"Evin Muhafızı"* olarak isimlendirirler ve ona şöyle hitap ederlerdi:

Kızıl ağaç sahipli
Üç boğumlu Bay Kürmüş...
Ata olup koruyan,
Aygır olup güden,
Çadırın koruyucusu,
Kızgının kötüsüne yol vermiyorsun...

A.V. Anohin 1924 yılında yayınladığı çalışmasında, Altaylı bir Şamanla gerçekleştirdiği ilginç bir diyaloğundan da bahsetmiştir. A.V.Anohin şöyle diyor:

Mampı adlı bir Altaylı Şaman'a öldükten sonra ruhun gerçekten de ölmeyeceğine inanıp inanmadığını sormuştuk. O, kesin olarak: "**Bizim dinimizde böyledir. Diğer Şamanlar gibi öldükten sonra vücudumuz çürüyecek, ruhumuz ise yeryüzünde yaşayacaktır**" diye cevap verdi.

A.V.Anohin'in bu aktaradığı diyalog Şamanlar'ın öldükten sonra da, daha önce bu dünyada yaşarken birlikte oldukları

insanlara yardımcı olmaya devam ettiklerini göstermektedir.

Anlaşıldığına göre: Dünyada yaşarken ruhsal irtibatlarıyla insanlara yardımcı olan Şamanlar, öldükten sonra da bedensiz olarak ruhsal güçleriyle bu fonksiyonlarına devam etmekteydiler... Bu bilgi istikametinde düşünecek olursak, hâlâ etkilerini sürdüren bu tür çok sayıda Şaman'ın olduğu öngörülebilir.

> Ölen Şamanlar'ın ruhları üç veya yedi gün sonra önce akrabalarını ziyarete gelir. Obanın yanında bulunan bir ormanda gecenin sessizliğini bozan hafif bir davul sesiyle Şaman, bu esrarengiz varlığını ve obasını ziyarete geldiğini bildirir.

Ölen Şaman'ın ruhunun fiziksel belirtilerle geldiğini belli etmesi, o devir için gayet normal karşılanıyor ve kimse bundan rahatsızlık duymuyordu.

> Her kabile birkaç yüz nüfusudan ibaret olur. Buna rağmen hiç bir kabile kendi kabilesi dahilinden evlenmez; muhakkak başka kabilelerden evlenmesi lazımdır. Her kabilenin kendisine mahsus ruhları vardır. Bu ruhlar da kabilenin prensiplerine tabidir. İki kabilenin akrabalık tesis etmesiyle ruhları da kardeş olurlar.
>
> Bu ruhlar arasında kabilede daha önce Şamanlık yapmış rahiplerin ayrı bir önremi vardır. Onlar kabilenin koruyucu ruhlarıdır.

A.V.Anohin ölen Şaman'ın ruhunun birçok Altaylı tarafından görülmüş olduğuna şahit olduğunu yazdığı çalışmasında, ayrıca şu satırlara yer vermiştir:

> Şaman'ın hayaleti Altaylı'yı her yerde evde, dağlarda, ormanlarda ve rüyasında takip eder. Bu ruhsal görüntü Şaman'ın ölümünden üç, beş hatta yedi yıl sonra bile sürebilir. Birçok Altaylı Ölen Şaman'ın kendisiyle konuştuğunu duymuştur.

Bütün bu anlatılanlardan ortaya çıkan ve hiç bir zaman değişmeyen iki gerçek vardır: Bunlardan birincisi Şamanlar'ın bağlı bulundukları kabileyi ölümden sonra da terketmedikleri; ikincisi ise, Altaylı kabilelerin yaşamlarının her anını ruhlarla birlikte paylaştıkları, son derece gelişmiş bir ruhsal kültüre sahip olduklarıdır. Onlar ruhsal dünya ile iç içe yaşamayı normal bir yaşam biçimi olarak benimsemişlerdi... Bu hiç bir kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır.

Yakın Dönem Şamanizm Kayıtları

Burada gözönünden uzak tutulmaması gereken çok önemli bir noktanın altını çizmek istiyorum...

Rus Kaynakları'ndan aldığımız bu bilgiler her ne kadar yerinde tespit edilmiş belgelere dayanıyorsa da, 1900'lü yılların ilk çeyreğine ait tespitlerdir. Yani Şamanizm ve Şamanlar'ın o ilk yıllardaki uygulama ve inançlarıyla tam örtüşen bilgiler değildir. İlk dönemlerindeki özelliklerini şu ya da bu oranda kaybetmiş Altaylılar'ın son dönemdeki ritüel ve inançlarına ait bilgilerdir.

Bu nedenle biz burada Rus Kaynakları'ndaki bilgileri mümkün olduğunca eledikten sonra sizlere aktarıyoruz. Ve 1900'lü yıllarda artık büyük bir çoğunluktla farklı bir şekle bürünen Şamanik inançlarla ilgili yanlış bilgileri kitabımıza dahil etmedik.

Bir örnek vermek istiyorum:

Yukarıda alıntılar yaptığımız A.V.Anohin'in araştırmalarında ölen bir Şamanla ilgili şöyle ifadelere de rastlamanız mümkündür:

> Ölen Şaman mensubu bulunduğu kabilenin üyelerine gidip onlarla konuşur ve kendisini işittirir. Hatta onlardan bazı isteklerde bulunur. Bazen ruh ondan kurban ister.

Kişi onu dinlemez ve isteğini yerine getirmezse Şaman'ın ruhu onu korkutur ve hastalıklar gönderir. Şaman'ın akrabaları ruhun bu sırnaşık hayaletinden korunmak için çareler ararlar ve çeşitli ritüellere baş vururlar.

Bu, günümüzde anlatılan bazı evliya hikayelerine benzer. Örneğin, içki içtiği ya da abdestsiz yatırın yanından geçtiği için evliyalar tarafından çarpılan insanlarla ilgili anlatılan birçok evliya hikayesi vardır.

Şunu kesin olarak söyleyebilirim ki, hiç bir evliya birisinin karşısına dikilip de *"neden namaz kılmıyorsun, neden ibadet etmiyorsun"* demez. Eğer bu deniyorsa, bunu diyen evliya değildir... Her hangi bir ruhsal bedensiz varlıktır. Hatta daha açık söylemek gerekirse, teşevvüşten kurtulamamış bir bedensiz varlıktır.

Çünkü hiç bir gerçek evliya herhangi bir dinin mensubu değildir. O yerin ve göğün oğulları denilen evrensel bir anlayışın mensubudur. Böyle bir anlayışa ulaşmış olanlara bir zamanlar *"Ermiş"* ya da *"Evliya"* denenirdi. Ancak bunlar günümüzde unutulduğu için işler arap saçına döndürülmüş durumdadır.

Aynı şekilde hiç bir gerçek Şaman da (bedenli ya da bedensiz olsun) birisinin karşısına geçip bana kurban takdim edeceksin demez. (5) Çünkü o kurbanın ne anlama geldiğini gayet iyi bildiği için, kendi adına bir kurbanın kesilmesine hiç de gerek olmadığını da gayet iyi bilir. Ancak elimizdeki bazı tarihi kayıtlarda, bazı Şamanlar'ın böyle bir davranış içine girdiklerinin de yazılı olduğu görülmektedir. İşte bunun nedeni Şamanizm'in ve Şamanlar'ın zaman içinde ilk dönemki safiyetini ve bilgeliğini son dönemlerine doğru yitirmiş omalarından kaynaklanmaktadır.

Bu nedenle Şamanizm'in ilk dönemlerindeki uygulanış şeklini ve safiyetini daha iyi anlayabilmek için, çağımıza yakın dönemlerdeki Şamanist gelenekleri yerinde iceleyenlerin ak-

tardıklarına dikatli yaklaşmakta fayda vardır. Bunları Eski Çin Kaynakları'yla ve ezoterik kaynaklarla karşılaştırdıktan sonra asıl ortaya çıkan resmi gözümüzde canlandırmamız gerekmektedir. İşte bu şekilde zihnimizde canlanacak olan resim, asıl Şamanik ögeleri bize gösterecektir.

Biz yine *"Aruu Körmösler"*e geri dönelim...

Ruhsal irtibat

Şamanizm'e göre, *"Aruu Körmösler"*in görevleri sadece insanları kötü ruhlardan korumak değildir. Onlar aynı zamanda yüksek ilâhlar ve diğer ruhlarla (gök ve yeraltı ruhlarıyla) insanlar arasında aracılık ederek büyük hizmet görürler. *"Aruu Körmösler"*in bu aracılık fonksiyonları Şamanlar'ın ayinlerinde derhal kendisini hissettirir.

> Bu ayinler okunan dua-ilahilerle başlar ve Şaman *"Aruu Körmösler"*i gizlice konuşmak için davet eder. Ruhları çağırma ayininin bu başlangıç bölümüne *"körmöstü kagıp yat"* denir ve gecenin karanlığında, Şaman ayinlerine ait kurallar ve ritüeller harfiyen tatbik edililerek gerçekleştirilir.

"Körmöstü kagıp yat": Kelime kelimesine tercüme edilecek olursa Körmösleri sarsmak anlamına gelir. Buradaki sarsmaktan kasıt, davet edilen Aruu Körmösleri kurulacak ruhsal irtibat için harekete geçirmektir.

Daha sonra ***"Ruhları Çağırma Ayini"***nin bir üst aşaması başlar. Bu çağrılan ruhların geldiği aşamadır:

> Körmösler geldikten sonra Şaman onlarla gizlice konuşmaya başlar. "Aruu Körmösler"in ve onların aracılığıyla diğer ruhların ne istediklerini öğrenir. Bu ayinin "ım sanap yat" ismi verilen aşamasıdır. Ruhlarla konuşma es-

nasında Şaman, ruhların söylediklerini çok alçak ve esrarlı bir sesle tekrarlar.

"Im sanap yat": Günümüz Türkçesi'ndeki karşılığı; işaret, alamet ve düşünmek anlamına gelir. Bu işaret ve alamet, gelen ruhların işaret ve alametidir.

A.V. Anohin'in Şaman'ın sesini esrarlı olarak tanımlaması, üzerinde durulması gereken önemli bir ayrıntıdır. Bu, Şaman'ın ses tonundaki değişimin bir ifadesidir ki, metapsişik çalışmalarda gerçekleştirilen bu tür irtibat celselerinde medyomun sesinde çok ciddi değişimler olduğu tespit edilmiştir. Bu kurulan irtibatın en önemli göstergelerinden biridir. Bu değişime, kurulan irtibattaki yoğun psişik enerjiler sebebiyet vermektedir ki, bu enerjiler, gözle görülebilecek çeşitli fiziksel olaylara da (eşyaların titremeye başlaması vs.) sebebiyet verebilmektedir.

"Ruhlarla Gizli Konuşma" ayini bittikten sonra Şaman "Aruu Körmösler"in söylediklerini ve yaptıkları açıklamaları anlatmaya başlar. Orada bütün bu olup bitenlere şahit olanlar, Şaman'ın naklettiklerini büyük bir dikkat ve saygıyla dinlerler. Genellikle ilk soru ev sahibi tarafından sorulur. Şaman ruhlardan aldığı bilgilerle ilgili kendisine sorulan tüm soruları cevaplar. Ruhlardan aldığı bilgiler doğrultusunda bazen gelecekle ilgili ve özellikle de orada bulunanlardan bazılarının geleceğiyle ilgili kehanetlerde de bulunur.

"*Aruu Körmös*" ismiyle anılan ruhlar günümüz metapsişik çalışmalarında medyomun "*rehber varlığı*" ya da varlıkların (çünkü birden fazla olabilirler) verilen bir isimdir.

Atalarımızın tabiriyle "*Aruu Körmösler*" ya da bügünkü tanımlamamızla "*Medyomların Rehber Varlıkları*" nın en önemli görevi, ruhsal irtibat sırasında yüksek seviyeli varlık

larla irtibatı sağlamaktır.

A.V. Anohin bu konuyu yayınladığı makalesinde şu dizelerle dile getirmiştir:

> *"Aruu Körmösler"*in yardımı, gök ve yeraltı ruhlarıyla irtibata girmek için zaruridir. Çünkü ruhlara giden yollarda çeşitli engeller vardır. Bu engeller, ayinlerde okunan ilahilerde bütün ayrıntısıyla tarif edilmiştir. Şaman bu engelleri ancak *"Aruu Körmösler"*in yardımıyla aşabilir. Şaman'ın göklere ya da yeraltına seyahetleri esnasında bu *"Aruu Körmösler"* Şaman'ın etrafını sararlar. Şaman'ın bu koruyucu ruhları ne kadar fazlaysa, o Şaman o kadar yetenekli ve manevi yönden kudretli sayılır.

Az önce son dönem gözlemlerine dayanan araştırmacıların yaptıklarına dikkatli yaklaşılması gerektiğiden bahsetmiştim. Şimdi bununla ilgili bir başka canlı örnek vereceğim. A.V. Anohin yaptığı gözlemlerin bazılarını hiç anlamamış ve belki de materyalist bir anlayışla meseleyi anlamaya çalıştığı için işin içinden çıkamamıştır. Bunu A.V. Anohin'in bizzat Altaylılar tarafından kendisine sorulan bir soruyu yayınlayış şeklinden anlıyoruz:

> *"Aruu Körmösler"*i dinlemek ve onlarla konuşmak Altaylı için o kadar tabii görülüyor ki, Ortodoks Hristiyan ibadet ve ayinlerini anlamayalar bize "Sizin Papazlar ayin yaparlarken ruhlar ne gibi cevaplar veriyorlar" diye soruyorlardı.

Evet.. Biz de soruyoruz? Acaba Hristiyan ibadet ve ayinleriyle ilgili soru soranlar mı, yoksa A.V. Anohin ve ekibi mi Şamanlar'ın ayinlerini tam olarak anlayamamıştır? Ve biz de Şamanlar'ın sorusunu biraz daha kapsamını genişleterek tekrarlıyoruz:

"Bugün dünya üzerinde yapılan dini ayinlerin acaba

ne kadarında, ruhsal bir irtibat gerçekleştirilebiliyor?"

Al Ruhları

Sümerliler'de olduğu gibi, Eski Türkler'de de başına ve sonuna gelen farklı eklemelerle ifade edilen çeşitli *"Al Ruhları"* vardı.

Bunlar arasında en sık dile getirilen Albasan'dır

Orta Asya Tükleri'nde Albastı; Batı Türkleri'nde Albastı, Alkarısı; Altaylar'da Almıs; Yakutlarda Abası; Osmanlı metinlerinde ise Albız olarak geçen, Türk Mitolojisi'nin *"Kötü Ruhları"* dır.

Eski Türk geleneklerinde iki türlü Albastı'dan sözedilir. Bunlardan birincisi *"Kara Albastı"* dır ki, Anadolu'da günümüzde halen halk inançlarında yaşayan kötü ruh *"Karabasan"* sözcüğüne karşılık gelir. Diğeri ise *"Sarı Albastı"* dır.

Sarı Albastılar Şamanlar'ın okuduğu dua ve ilâhilerle rahatlıkla kovulabilirler. Bunlar çoğunlukla lohusa kadınlara görünürler. Ancak Kara Albastılar tehlikelidirler ve sadece *"ocaklı"* tabir edilen çok kuvvetli Şamanlar tarafından negatif etkileri ortadan kaldırılabilir ve kovulabilirler.

Evet... Türk Etnoloji araştırıcıları tarafından Albastı Ruhları bu şekilde tanımlanmaktadır. Ancak bu tanımlamada konuya klasik, alışılageldik mantıkla yaklaşan Etnoloji araştırmacılarını bile rahatsız eden ve bir şeylerin eksik kaldığını bizzat kendilerinin söylediği bir mesele vardır.

İşleri karıştıran *"Albastı Ruhu"* nun başındaki *"Al"* sözcüğüdür.

Yurtdışında konuyla ilgili otorite sayılan çok sayıda Etnoloji araştırmacılarının belirttiği gibi: *"Al sözcüğünün ateş kültüyle ilintili olması, bu ruhun çok eski devirlerde koruyucu rehber ruh olduğunu göstermektedir."*

Bu çıkmazı Abdülkadir İnan *"Makaleler ve İncelemeler"* adlı kitabında şöyle dile getirmiştir:

> Al Ruhu tarihten önceki zamanlarda, tarih devirlerinde tasavvur edildiği gibi, kötü bir ruh olmamıştır. Bu ruh eski Türk Panteonu'nda kuvvetli, belki koruyucu Tanrılar'dan biri olmuştur. Bugünkü Türk inançları onun kötü bir ruh olduğunu gösterdiği halde bazı emareler de, onun bir zaman koruyucu ruh olduğunu bildirmektedir. (6)

İşte içinden çıkılamayan meselenin özü budur...

Ne ilginçtir ki, sözü edilen çelişki Sümerliler'in inançlarında da kendisini gösterir:

"Sümerliler'in Ateş Tanrısı olan Al, aynı zamanda iğva perisidir." (7)

Bu çelişkiyi Abdülkadir İnan, 1933 yılında yayınladığı bir makalede: *"Türk Kültürü Tarihi'nde büyük bir inkılâp neticesinde olsa gerektir ki, bu hami (koruyucu) ruh düşmüş ve kötü ruhlar arasına geçmiştir"* diyerek açıklamaya çalışmışsa da konu sis perdesinden yeterince kurtulamamıştır.

Peki bu ilginç çelişki nasıl açıklanacak?

Ateş'in rengi olan Al (kırmızı) en eski Türk geleneklerinde Ateş Kültü ile ilintilendirilmiş ve arınmanın, aydınlanmanın bir göstergesi olarak değerlendirilmiştir.

Ateşle arınma ayinleri (alazlama) Türkler'de Al renginin önemine işaret eden en önemli delillerden biridir. Bu delilleri çoğaltabiliriz örneğin Türkçemiz'deki ***"aklamak"*** sözcüğü bile *"Al"* kökünden türetilmiştir.

Eski Türk lehçelerinde *"Al"* sözcüğünden türemiş olan birkaç söcük bize yeterince fikir verebilir:

Al-kamak

Alkamak: Takdis etmek anlamına gelir. Alkamak sözcüğünün içindeki l harfi zaman içinde düşmüş ve Anadolu Türkçe-

sine *"Aklamak"* olarak gelmiştir. Bu sözcüğün zıddı Altayca'da Kargamak'tır.

Al-kış

Alkış sözcüğü Şaminizm'de dua ve takdis etmek anlamına gelmekle birlikte daha sonraları bütün Türkler'de takdir ve tebrik etme alamına kullanılmıştır.

Al-ot

Altay ve Yakut Şamanları'nın ilâhilerinde aile ocağı ve kutsal büyük ateş anlamına gelen bir sözcüktür.

Al-bayrak

Al Ruhu'nun kutsallığını Türkler hep bayraklarına da taşımışlardır. Bu günümüzde de geçerliğini sürdürmektedir.

Örnekleri yeterince çoğaltabiliriz... Ama konuyu uzatmak istemiyorum... Gelelim paradoksumuzun çözümüne... Bu paradoks ancak metapsişik bilgilerle çözüme kavuşturulabilir...

Bedenini terk etmiş ruhsal varlıkların *"Öte Alem"*e geçtikten sonra, zaman zaman bu dünya ile irtibatlarını sürdürdükleri ve bu dünyada yaşayan bedenlilerle irtibata girebildikleri hatta onlara kendi astral enerjilerini yoğunlaştırmak suretiyle görünebildikleri, günümüzde artık kesin olarak bilinmektedir. 1950'li yılların hemen başında bilimsel çevrelerce de yürütülen Parapsikolojik ve Spiriritüel araştırmalar bu konuyu yeterince açıklığa kavuşturmuş durumdadır. Yine yapılan bu araştırmalar bedenini terk etmiş bedensiz ruhsal varlıkların kendi gelişmişlik seviyesine göre bir hiyerarşi içinde bulunduklarını da ortaya koymuş ve bazı geri seviyeli diye adlandırabileceğimiz, bedensiz varlıkların dünyada yaşamakta olan insanlara negatif etkilerde bulunabildiklerini de göstermiştir. Bundan az önce bahsetmiştik.

Eski Türkler'deki *"Al Ruhları"* olarak ifade edilen ruhlar, spatyomda bulunan genel bir ruhsal varlık tanımlamasıdır. *"Al Ruhları"* arasında ileri seviyeli varlıklar da vardır, geri seviye-

ri obsedör varlıklar da...

Ayrıca bir başka teknik mesele daha vardır: Metapsişik çalışmalarda karşı karşıya gelinen bir ruhsal varlığın hangi seviyede olduğunu anlayabilmek her zaman için çok kolay olmaz. Bazen sıradan bir varlık kendisini çok üstün bir varlıkmış gibi de gösterebilir ve belli bir süre de olsa bu kandırmacasını sürdürebilir. Eski Türk Gelenekleri ve Eski Türk Mitolojisi incelendiğinde, atalarımızın bu meseleden çok eskiden beri haberdar oldukları anlaşılmaktadır.

İşte çelişkiymiş gibi görünen meselenin ardında yatan gerçek budur... Farklı seviyedeki *"Al Ruhları"*nın bulunduğu gerçeği, bu çelişkinin ardındaki sır perdesidir.

Gerek Sümerler gerekse de Eski Türkler bu farklı özellikteki bedensiz ruhsal varlıkları birbirlerinden ayırmak için *"Al"* sözcüğünün başına ve sonuna ekledikleri sözcüklerle bu ayrımı dile getirmişlerdir. (Kara Albastı, Sarı Albastı vs...)

ŞAMANİZM'İN RAHİPLERİ

Eski Türkler'de Şamanlar'ın sahip oldukları majik güçlerinin göklerden geldiğine inanılırdı. Bu inancın temelinde tamamen ***"ruhsal varlıklar"*** ve ***"ruhsal planlar"*** anlayışı yatmaktaydı... Gerçekten de Eski Türkler'in sosyal yaşamları incelendiğinde ruhsal irtibatın onların günlük yaşamlarında çok önemli bir yer tuttuğu görülür. Özellikle geleceğe yönelik kehanet, yaşamlarının vazgeçilmez unsurlarından biriydi. *"Duyu Dışı Algılama"* yetenekleri son derece gelişmiş ve her biri ileri derecede medyom olan Şamanlar vasıtasıyla, atalarımız gelecekle ilgili olaylar hakkında, önceden bilgi sahibi olabiliyorlardı. Toplum için böylesine önemli bir noktada yer alan Şamanlar, tam anlamıyla ***"yeryüzü"*** ile ***"gökyüzü"*** arasında bir köprü oluşturmaktaydılar. Gökyüzünün sesi Şamanlar aracılı-

ğıyla yeryüzüne kadar inebiliyordu... Yani bir elleri gökyüzün de diğer elleri ise yeryüzüne yönelmiş durumdaydı.

Bu özelliklerinden dolayı mensup oldukları boy ve oymak üyeleri onları kendilerinin koruyucusu olarak görürlerdi. Toplum tarafından büyük bir saygı gösterilen Şamanlar'ın düzenledikleri ayinlerde derin transa girdikleri sırada çevresindekiler onun iyi *"alkışı"* nı (duasını) almaya çalışırlardı.

Şaman ekstaz halinde iken birine "alkış" verirse bunu "Tanrı Yargısı" sayarlar, *"dediklerin olsun, kam ata"* derlerdi. (8)

Böylelikle Türkçemize giren *"alkış"* sözcüğünün de gerçekte ne anlama geldiğini görmüş bulunuyoruz. Günümüzde takdir ve sevgimizi göstermek için iki elimizi biririne çarpmamız, aslında kökeni çok eskilere uzanan majik bir metottan başka bir şey değildir. Ancak bunun kökeni günümüzde unutulmuş geriye sadece beğenimizi sunduğumuz bir uygulama kalmıştır.

Alkışlamak iki elle yapılan majik bir uygulamadır. Temeli manyetik enerjilerin eller yoluyla karşı tarafa aktarılmasına dayanır. Günümüzde bilinçsizce uyguladığımız bu gelenekte manyetik enerjilerimizi ne kadar karşımızdaki kişi ya da kişilere aktarabiliyoruz bu bilinmez ama eski devirlerde bu son derece etkin olarak uygulanan bir teknikti.

ŞAMAN OLMAK İÇİN GEREKLİ ÖZELLİKLER

Bir kişinin Şaman olabilmesi için onun belli bir eğitimden geçirilmesi yeterli değildi. Şaman adayının daha çocukluğundan itibaren bir takım özellikler sergilemesi gerekiyordu... Ve bu sergilediği özellikler uzun bir süre çevresindekilerce dikkatlice gözlenir, gerçekten aranan belirli alâmetlerin oluştuğu sonucuna varılırsa, ancak o zaman *"Şamanik İnisiyasyon"*a a

...ın katılmasına izin verilirdi.

Şaman olacak çocuk küçüklüğünden başlayarak bir takım farklılıklar gösterirdi... Sık sık gelen baş dönmeleri, içe kapanıklık, sinirlilik ve melankolik yapıları en fazla görülen özellikleriydi. Çoğu zaman yemeden içmeden kesilirler ve sık sık evlerinden ormanlara kaçarak dışarıda tek başlarına uzun süre kalırlardı. Sürekli düşüncelere dalarlar ve büyük can sıkıntısı çekerler, bu arada da sıklıkla çeşitli hayaller - imajlar görürlerdi. Mizaçlarında doğuştan gelen şairlik vardı. İrticalen şiirler, ilahiler söyler ve meydana gelecek bir olayı önceden hissedebilirlerdi.

Bu farklılık özellikle çocukluktan gençlik yıllarına geçişte kendini hissettirir, yıllar geçtikçe içinde bulundukları sıkıntılı haller iyice artardı.

Bir Şaman nasıl olunur?

Bu soruya verilen bütün eski kayıtlar şu satırlarla başlar:

Şamanlık Sanatı öğrenmekle elde edilmez. O kişi Şaman olmayı istediği için değil, ruhlar istediği için Şaman olmuştur. Hiç kimse Şaman olmak istemez. Fakat geçmiş Şaman-Atalar'ın ruhlarından biri, torunla irtibata girer. Onu Şaman olmaya zorlar. Buna "Töz Basıp Yat" (Ruh Basıyor) derler. Ata Ruhu musallat olan kişi önce bundan kurtulmaya çalışır. Ailesi de çocuğunu bundan kurtarmaya çalışır. Fakat sonunda gerçekten çocuğun Şaman olabileceği sonucuna varılırsa, Şaman adayı genç yaşta usta bir Şaman'ın yanına verilerek, eğitilmesi sağlanır.

Kısaca özetlediğimiz bu satırlarda önemli bilgiler gizlidir. Bu bilgiler; bir kişinin Şaman olabilmesi için mutlaka ***"ruhsal bir yardım"*** ve ***"destek"*** görmesinin şart olduğunu göstermektedir. Bir diğer önemli nokta da, kendisine musallat olan ruhu, o gencin önce reddetmeye çalıştığının vurgulanıyor olmasıdır. **Bu medyomsal çalışmalarda çok önemli bir ko-**

nudur. Çünkü ilk başta o kişiye el uzatan varlığın niteliğinin belirlenmesi gerekir. Gelen varlık gerçekten o kişiyi bir Şaman özelliğine büründürmek isteğiyle mi bu işe girişmiştir, yoksa kendisini o kisvede tanıtarak, geri seviyeli bir ruhsal varlık mı söz konusudur? İşte bunun ayrımının yapılması şarttır. Bu hem eski Şamanların eğitimde, hem de günümüz medyomsal çalışmalarında geçerli olan son derece önemli bir meseledir. **Görüldüğü gibi Şamanizm'de buna çok büyük bir önem verilmiş ve irtibata giren bir varlığa hemen el uzatılmamıştır.**

(*"Al Ruhları"* ile ilgili konumuzu incelerken bunun nedenlerini kısaca değinmiştik. Aynı konu burada bir başka yönüyle karşımıza çıkmış bulunuyor.)

Buna karşılık, bizim çağımızda medyomsal çalışmalarda bulunan birçok medyom, kendisiyle irtibata giren ruhsal varlıkların niteliğini tam olarak belirlemeden onların istekleri doğrultusunda çalışmalarını sürdürdüğü için sonu obsesyonla sonuçlanan birçok istenmeyen durumlarla karşılaşmışlardır. Yeri gelmişken hatırlatmakta yarar görüyorum ki; ister yurtiçinde ister yurtdışında ruhlardan bilgi aldığını söyleyen medyomların insanlara aktardıkları bilgilere son derece temkinli yaklaşmakta büyük yararlar vardır. Medyomların bu tür celse tutanakları çok ciddi bir incelemeden geçirilmeli ve kurulan irtibatın niteliği ve seviyesi belirlenmeden bu bilgilere hemen itibar edilmemelidir.

En azından Şamanlar'ın bu konuda gösterdikleri titizliği bizim de göstermemiz gerektiği unutulmamalıdır. Konuyu dağıtma pahasına bu meseleyi açmaktaki amacım, yurdumuzda bu tür yanlış uygulamaların bir hayli fazla olduğunu uzun yıllardır gözlemlemiş olmamdan dolayıdır.

Biz yeniden Şamanlar'a geri dönelim...

Önce her şey bir hastalık gibi başlıyordu...

Eski Rus kayıtlarından tercüme edilerek 1955 yılında Al-

Almanya'da A. Fridrich ve C. Budruss tarafından yayınlanan "*Schamanengeschichten aus Sibirien*" adlı kitapta aktarılan bir başka tarihi belgede, Şaman olacak bir kişinin yaşadığı deneyimler şöyle anlatılmıştır:

Şaman olma özelliğini içinde taşıyan bir kişi daha çocukluğundan başlayarak yıllarca süren ruhsal bir hastalık belirtisi gösterir. Bu hastalığının sonlarına doğru bir düş görür. Bu gördüğü düşte daha önce ölen Şamanlar'ın ruhları yeraltından ve gökyüzünden gelerek, adayın vücudunu parça parça dilim dilim keserler. Bu sırada Şaman adayı hiç kıpırdamadan bir ölü gibi yatar ve bekler.

Şaman olmaya aday kişinin bu görevi yerine getirebilmesi için geçirdiği değişim süreci son derece kısa ama son derece açık bir şekilde bu satırlarda özetlenmiş bulunmaktadır. Bu satırlardan anladığımız kadarıyla; önce bir ruhsal hastalıkmış gibi başlayan belirtiler daha sonra bedensiz ruhsal varlıklarca adayın fiziksel ve astral bedeninde gerçekleştirilen psişik müdahalelerle noktalanmış oluyordu. (10)

Ruhsal yardımların Şamanlar üzerinde ne kadar etkin olduğunu göstermesi bakımından da bu tarihi kayıtlar ayrı bir öneme sahiptir.

Dışarıdan bakıldığında ilk başta ruhsal bir dengesizlikmiş gibi zannedilebilecek olan bu belirtileri değerlendiren bazı Psikiyatristler, Şamanlar'ın akıl hastası kişiler oldukları yorumunu bile yapmışlardır. Yurdumuzda hâlâ böyle düşünen Psikiyatristler bulunmaktadır!... Neyse ki, o dönemlerde böyle düşünen psikiyatristlerimiz yoktu... Bir düşünün... Zavallı Şamanlara neler çektirirdi bunlar... Neyse konuyu dağıtma moduna yine girmeyelim...

Ruhsal bağlantı...

Eski tarihi belgelerden öğrendiğimiz kadarıyla, Şaman

adayının ilk eğitimi bedensiz ruhsal varlıklarla başlıyor ve daha sonra tecrübeli bir Şaman'ın yanında aldığı eğitimle, bu ruhsal irtibatının daha da güçlendirilmesi sağlanıyordu.

Şaman adayının bir ustanın yanında ne kadar süre eğitimden geçeceği bulunduğu toplumun gelenekleri, ustasının yeteneği ve kendi yeteneğiyle ilgili olduğundan kısmen farklılıklar gösterebilmekteydi. Bu süre ortalama olarak 4-5 yıldı.

Bu süre içinde Şaman adayı istediği an transa girebilme konusunda son derece titiz olarak eğitilir, bunun hem teorik bilgileri verilir, hem de bunun pratiği yaptırılırdı. Aday, istediği an transa girebilme yeteneğini kazanıncaya kadar çetin sınavlara ve alıştırmalara tâbi tutulurdu. Gittikçe artan ve zamanla sıklaştırılan bu tür alıştırmalarla geleceğin Şaman'ı, sonunda bu yeteneğini tam anlamıyla geliştirerek, bir ***"trans ustası"*** yani gerçek bir Şaman olurdu...

Böylelikle, kendisiyle daha çocukluk yaşlarından itibaren zaten irtibata girmiş olan rehber bedensiz varlıklarla, istediği an irtibata girmeyi öğrenirdi. Bu anlamda usta, öğrencisini gerçek ustalara teslim etmiş olurdu. Bu nedenle de tüm eski kayıtlarda şu cümleye rastlanır:

> Usta Şaman çırağına her şeyi öğretmekle beraber, adayın asıl ustası onun "Koruyucu Ruhları"-dır...

Bu noktadan sonra artık Şaman, *"Ruhsal Alem"* le iç içe yaşamaya başlar ve ayinlerinde, o alemden aldığı yardımlarla gökyüzü ile yeryüzü arasında kurulan irtibatta bir köprü görevini yerine getirirdi. O artık gökyüzünün yeryüzündeki bir eli olmuştur...

Halkla iç içe...

Şamanlar'ın bir diğer özelliği de, bulundukları toplumda halkla iç içe yaşamalarıydı. Şamanlar halkla her an birlikte ya

...aktaydılar. Onların diğer insanlardan üstünlüğü sadece ...in yaptıkları sırada ortaya çıkar, diğer zamanlarda normal in-...lardan görünürde hiç bir bir farkları olmaksızın yaşamlarını ...dürürlerdi. Kendilerini de asla diğer insanlardan üstün gör-...ler ve kendilerine ayrıcalıklı davranılmasına müsade et-...lerdi. Zaten kendilerini dışarıdan soyutlayabilecekleri özel ...hetleri de yoktu... Diğer insanlar nasıl yaşıyorlarsa onlar da ...yle yaşıyorlardı...

Şamanlar'ın Görevleri

Şamanlar toplum içinde çeşitli görevleri vardı. Bunları ...ddeler halinde sıralarsak Şaman'ın toplum içindeki görmüş ...duğu işlevin ne denli etkin olduğu daha iyi anlaşılacaktır:

1- Ayinler düzenlemek ve ruhlarla irtibat kurmak. Aldığı ...gi ve enerjileri insanlara aktarmak

2- Hastalara hem kendi manyetik enerjisiyle hem de ruh-...la irtibatı sırasında rehber varlıklarından aldığı psişik enerjiy-...le şifa vermek.

3- Ölenlerin ruhunun Öte Alem'e gidişinde ona eşlik et-...k. Böylelikle bedenini yeni terk eden insanlara Öte Alem'e ...ha kolay uyum sağlamalarında yardımcı olmak.

4- Gelecekteki önemli olayları önceden haber vermek. ...lkı bu konuda önceden uyarmak.

5- Yağmur yağdırma gibi bazı doğa olaylarına majik yön-...lerle müdahale etmek.

ŞAMAN AYİN VE RİTÜELLERİ

Şaman Ayinleri arasında en uzun süreni Büyük Ruh Ülgen ...na yapılan ayindi. Bu ayin üç bölümden oluşuyordu.

Güneş battıktan sonra ayinin hazırlıklarına başlanırdı. Bu ...rinci bölümde Şaman, ayin yapılacak yeri belirler ve oraya

özel ayin çadırı kurdurulurdu. Bu çadırın tam ortasına yemyeşil bir kayın ağacı dikilir, ağacın çadır içinde kalan dalları budanır, çadırın tepesine çıkan kısmındaki dallar bırakılır ve oraya bayrak bağlanırdı.

Ağacın en altından başlayarak en tepesine kadar göğün katlarını sembolize eden 9 adet çentik açılırdı. Bunlara basamak ya da merdiven anlamına gelen "*taptı*" denirdi.

Ayin başlıyor...

Ayin, seçilen bir atın kurban edilmesiyle başlar. Şaman önce davulunu ateşe tutarak iyice kurutur. Bu arada cüppesini de kokulu otlarla tütsüler ve bir sandelyenin üzerine oturup davulunu çalarak ruhları çağırmaya başlar. Şaman bir süre sonra yerinden fırlayarak davulunu yukarıya kaldırırsa, bu ruhların geldiklerine işarettir. Daha sonra Büyük Ruh Ülgen ile irtibatı sağlayacak olan Yayık Han'ın çağrılmasına sıra gelir. Çünkü bu rehber ruh vasıtasıyla göklere çıkmaya başlayacaktır. Bu sağlanıncaya kadar da çeşitli ruhlarla irtibat kurmaya devam eder. Ve ayine katılanları negatif tesirlerden temizlemek için bazen onları kucaklar bazen de davul ve tokmağını kullanarak onları takdis eder. İrtibata girdiği ruhlardan aldığı pozitif enerjileri, okuduğu çeşitli ilâhiler aracılığıyla çevresine dağıtır. (Bu tesirin nefes yoluyla aktarılma prensibine dayanan bir yöntemdir.)

Bu ayinin asıl amacı "*Büyük Ruh Ülgen*" ile irtibata girmektir. Bunun için de kendisine rehberlik edecek olan asıl ruhu yani "*Yayık Han*"ı bekler. O geldikten sonra artık göklere doğru yükselmeye hazırdır. Yani asıl beklenilen büyük ruhsal irtibatın safhalarına başlar. Önce göğün birinci katına yükselir. Bu yükseliş tam anlamıyla medyomsal bir yöntem olan ve günümüz parapsikoloji literatüründe ruhsal ayrışım ya da beden dışına taşma diye nitelendirelen bir çeşit astral seyahattir. Bedenini terk eden Şaman ruhsal planlara doğru yükselmeye başlar. Bu Şaman Ayinleri'nde "*göğe yükselme*" olarak isimlendi-

ılmiş bir fenomendir. Şaman göklerin çeşitli katlarını -yani Evrensel İdare Mekanizması"nı oluşturan unsurlarını- geçerken sürekli olarak yaşadıklarını da, çevresindekilere aynı anda anlatır. Ve her bir katın özelliğini çeşitli semboller kullanarak dile getirir.

Örneğin klasik Şamanizim kitaplarında göğün beşici katında bir ***"Tanrı Kuşu"*** olarak ya da ***"Tanrı'nın Elçisi"*** olarak ifade edilen *"Çift Başlı Kartal"*a secde ettiği; Göğün altıncı katında *"Ay"*a, yedinci katında ise *"Güneş"*e secde ettiği anlatılır. Kartal, Ay ve Güneş bilinen anlamlarıyla değil, içerdikleri ezoterik anlamları bakımından bu anlatımlarda önem taşırlar.

Örneğin; Yeryüzü'ndeki ***"Kurt"*** neyin sembolüyse, gökyüzündeki ***"Kartal"***da aynı sembolün karşılığıdır.

Şaman göğün katlarını sırayla geçerken bu arada çeşitli kehanetlerde de bulunur. Bu kehanetler çoğunlukla Şaman'ın bedenini kullanarak konuşan ve Yayuçı adı verilen ruh tarafından aktarılır.

Göğün dokuzuncu katında ***"Büyük Ruh Tanrı Ülgen"***le Yayık Han'ın aracılığıyla görüştükten sonra yine aynı yolu takip ederek sırasıyla göklerden yer yüzüne doğru inişe geçer.

Göğe yükselişi sırasında girdiği transın etkisiyle kapalı olan gözleri yere inişiyle birlikte açılır ve o andan itibaren normal bir insandan farksız hale gelir ve yaşadıklarının hiç birini hiç bir zaman hatırlayamaz. Ayin sırasında kendi ağzından dile getirdiği kehanetleri de çevresindekilerden öğrenir.

Çok kısaca olarak özetlediğimiz bu ayin, tam üç gün süren bir ritüeldi. Bu en uzun süren Şaman Ayini'dir. Diğer ayinlerin süreleri 4-5 saat ile en fazla bir günle sınırlıydı.

Söz konusu ettiğimiz ve Şaman'ın göklere yükselişini anlatan bu ritüellerin temeli "Evrensel İdare Mekanizması"nın çeşitli unsurlarıyla irtibata dayandığı çok açıktır.

Konuyu biraz daha açalım...

GÖĞÜN VE YERİN KATLARI

Eski Türkler evrenin farklı boyutlardaki fiziksel yapısını ***"Göğün Katları"*** kavramı ile ifade ediyorlardı. Bu yaklaşım ***"Evrensel İdare Mekanizması"***'nın kozmosdaki hiyerarşik yapısının da bir ifadesiydi.

Batı Türkleri'ne göre Göğün Katları 7, Doğu Türkleri'ne göre ise 9'du.

Şamanlar'ın ***"Göğe Çıkma Törenleri"*** Türkler'in arasında çok önemli bir yere sahipti. Hatta denilebilir ki, Şamanlar'ın bu törenleri sayesinde, Eski Türkler'deki *"Göğün Katları"* inancının ne anlama geldiği çok daha kolay anlaşılabilmiştir.

"Göğe Çıkma Törenleri" tam anlamıyla medyomsal bir fenomendi. Bu törenler sırasında geleceğe yönelik çok önemli kehanetler elde edilmekte, şifa dağıtılmakta ve çok büyük kozmik enerjiler, bu törenlerin yapıldığı bölgeye adeta bir paratoner gibi çekilebilmekteydi.

Törene katılanlar bu kozmik enerjilerle adeta yıkanıyorlar, şarj oluyorlardı... Özellikle de inisiyatik çalışmalara katılanlar için bu enerjilerin ayrı bir önemi vardı. Bu enerjiler inisiye adaylarının astral arınmalarını çok daha kolay yapabilmelerine olanak ve kolaylık sağlıyordu.

Bu törenler hakkında günümüze iletilen en eski kayıtlardan biri, ismi bilinmeyen bir gezginin el yazısıyla kaleme aldığı kayıtlardır. Bu kayıtlar 1840'da bölgeye gelen Rus misyonerleri tarafından ele geçirilmiştir. Söz konusu kayıt, Şamanlar'ın Göğe Çıkma Törenleri'nin ardındaki gerçekler hakkında önemli ipuçları ve bazı ilginç çağrışımlar verir...

Bu eski kayıtta: ***"Şaman'ın kurban edilen ve 'Pura' denilen bir atın ruhu ile Göğe çıktığı"*** anlatılmaktadır...

Muhammed Peygamber'in Miraç'ta binerek *"Göğe Yükseldiği"* ifade edilen *"Burak"* isimli bir attan sözedildiğini he

ğimiz duymuşuzdur. Aradaki bu benzerlik, üstünde önemle düşünülmesi gereken bir meseledir.

Peki bu sihirli törenlerin altında yatan gerçek neydi?

Göğe Yükselme ritüelindeki ***"At Sembolü"***nün açılımını daha sonraya bırakarak konuyu önce genel olarak ele alalım...

"Ruhsal Hiyerarşi" ve *"Ruhsal İdare Mekanizması"* ile ilgili bilgiler genellikle dinlerde açık olarak ifade bulmamış ve son derece gizli tutulmuş konuların başında yer alır. Bu alanda çok az sayıdaki dinde bu konuyu açıkça çağrıştıran motifler vardır. Örneğin Kızılderililer'in dinlerinde *"Tanrısal Hiyerarşi"*nin en tepesinde, ***"Büyük Ruh"*** vardır. Bu da, Ruhsal İdare Mekanizması'nın çok açık bir ifadesidir.

Bu alanda en açık çağrışımları içinde barındıran dinlerden biri de Şamanizm'dir.

Dini Öğretim sistemi; iniş sürecindeki insanları bilgilendirme müesseseleri oldukları için, tüm dinlerdeki kozmik kökenli bilgiler açık değil, kapalı, şifreli ve örtülüdür. Ve özellikle de sözünü ettiğimiz *"Ruhsal İdare Mekanizması"* en fazla gizlenen bilgilerin başında yer almıştır. Köken itibariyle tüm dinlerin kaynağı konumunda olan *"Ruhsal İdare Mekanizması"*, kendisini dinlerin içinde gizlemiş ve sadece çok anlarda kendisini açıkça hissettirmiştir. *"Ruhsal İdare Mekanizması"*'nın kendisini kısmen de olsa hissettirdiği dinlerin çoğu inisiyatik kökenli mitolojik eğitim sisteminin etkin olduğu eski dönemlere aitttir.

Daha sonraki dinlerde ve özellikle de son üç büyük dinde *"Ruhsal İdare Mekanizması"*, insanlığın aşamalı aşağıya iniş sürecini tamamlayabilmesi için kendisini iyice örtülü bir şekilde göstermeyi yeğlemiştir. Dolayısıyla da bu bilgi insanlardan gizlenmiştir.

Şamanlar'ın *"Göğe Yükselme Törenleri"*ne şahit olan o devrin gezginlerin tutukları kayıtlarda anlatılanlar, genellikle birbirlerine çok yakın ifadeler taşır. Günümüze kadar ulaşan bu kayıtlarda anlatılan ortak özellikleri kısaca özetleyerek, tüm bunların altında yatan sır perdesini aralamaya çalışalım:

İyilik Tanrısı Ülgen oğulları ve kızlarıyla birlikte Ay ve Güneş'in ötesinde, yıldızların üstünde yaşar. Onun huzuruna giden yolda yedi, (bazı anlatımlara göre dokuz) engel vardır. Ülgen'in huzuruna giden bu yol sadece Şamanlar'a ayin sırasında açılır. Ve Şaman yedi engelli bu yolda ancak beşinci engele kadar yükselebilir. Oradan ileriye geçemez. Ülgen'in yedi oğlu, dokuz kızı vardır. Bunun haricinde Ülgen'in hizmetinde Yayık, Suyla, Karlık, Utkuçı gibi isimlerle anılan başka Tanrısal Ruhlar da vardır.

Her birinin ayrı görevi olan bu Tanrısal Ruhlar'dan Yayık, insanlarla Ülgen arasında vasıtalık yapar ayrıca da insanları kötü ruhlardan korur. Ayin sırasında Şamana en büyük yardım yine Yayık'dan gelir. Şaman göklere Yayık'ın himayesinde yükselir. Yayık rehberlik etmezse Şaman göklere çıkamaz.

Suyla ismi verilen Tanrısal Ruh'un görevi insanların yaşamlarında meydana gelecek değişiklikleri haber vermek ve insanları görüp gözetmektir. Ayin sırasındaki görevi ise Şaman'ın Göklere ya da Yeraltı'na yaptığı yolculuk sırasında kötü ruhları Şaman'ın çevresinden uzaklaştırmaktır. Ayrıca Yayık'la beraber Şaman'ın yanında getirdiği kurbanın ruhuna eşlik eder.

Karlık Suyla'nın en yakın arkadaşı ve yardımcısıdır.

Utkuçı sürekli göklerde bulunur, Yeryüzü'ne hiç inmez. Göğün beşinci katında Şamanı ve yanında getirdiği kurbanın ruhunu karşılar. Şamanın isteklerini Ülgen'e iletir.

Ülgen'le Şaman'ın irtibatından o sorumludur. "Ülgen Beyin Elçisi" ünvanıyla anılır.

İlk bakışta biraz karmaşık gibi görünse de, aslında anlatı-ların ardında yatan gerçekler son derece sade ve anlaşılması derece kolay ezoterik içerikli bilgilere dayanmaktadır. Önce teker teker, sonra da genel anlatım içinde geçen bu sembol-lerin ifade ettikleri bütünsel anlamı gün ışığına çıkartalım:

İyilik Tanrısı Ülgen: Dünyamızı ruhsal ve fiziksel olarak görüp gözeten *"Evrensel İdare Mekanizması"*nın hiyerarşik yapısı içindeki üst noktasını sembolize eder.

Ülgen'in Oğulları ve Kızları: *"Evrensel İdare Mekaniz-ması"*nın görüp gözeticilik fonksiyonunu iki temel enerjiyi kullanarak yaptığının çok açık bir ifadasidir. Eril ve dişil enerjileri sembolize eder. Yani evrenin her noktasında işler durumdaki + (pozitif) ve – (negatif) enerjileri...

Yayık, Suyla, Karlık, Utkuçı: *"Evrensel İdare Mekaniz-ması"*nın bir unsuru olan *"Ruhsal İdare Mekanizması"*na bağlı çalışan ve her birinin belirli bir görevi bulunan Ruhsal İdareci Planlar'ın sembolleridir. Kur'an-ı Kerim'den örnek verecek olursak, -ki farklı dinsel öğretilerde de benzer semboller kullanılmıştır- konunun Cebrail, İsrafil, Mikail, Azrail gibi melekler sembolleri kullanılarak anlatılmış olduğunu söyleyebiliriz. Kur'an-ı Kerim terminolojisinde **"Melekler"** sembolüyle anlatılmak istenen kozmik bir mesele, Şaman Kültürü'nde **"Tanrı-sal Ruhlar"** sembolüyle anlatılmıştır. Aradaki tek fark üslup farkıdır. Ancak temel bilgi aynıdır.

Kurban'ın Ruhu: Şamanizm'de insan kurbanı olmadığı için buradaki kurban semolünün inisiyatik bir sembol olduğu daha kolay anlaşılabilmektedir. Kendini feda eden ve fazlalıklarından kurtulan, sadeleşen, astral tortularını temizlemeye çalışan bir inisiyenin yaşadığı ruhsal deneyimini anlatır. Yani ini-

siyenin miracını...

Bir zamanlar gezginlerin şahit oldukları Şamanlar'ın *"Göğe Yükselme Törenleri"*, yukarıdaki sembollerden da anlaşıldığı gibi tam anlamıyla medyomsal yöntem ve tekniklere bağlı ruhsal bir fenomendir. Ve bu fenomenin temelinde de, medyomun bedenini terkederek çeşitli ruhsal planlarla irtibata girmesi yatmaktadır.

Her medyom göklere yükselemez...

Bu konu, Parapsikoloji Bilimi'nin üzerinde en fazla durduğu konuların başında yer alır. Çeşitli denekler üzerinde yapılan laboratuar deneylerinde, bazı kişilerin kolaylıkla bedenini terkedebildikleri görülmüş ve bedenini terk eden deneklerin bazen fizik planda kaldığı, bazen de fizik ötesi planlara geçiş yaptığı saptanmıştır. Fizik ötesi planlara geçiş, daha çok metapsişik alanda çalışmalar yapanlarca, ruhsal varlıklar ve ruhsal planlarla irtibata girmede bir yöntem olarak da kullanılmıştır.

Dünya üzerinde metapsişik çalışmalarda bulunan çok sayıda kişi ve kurumca bu metodun uygulanması çok önemli bir gerçeği gözler önüne sermiştir. Evet, belki çok sayıda kişi tarafından ruhsal irtibat için bu yöntem kullanılabiliyordu ama bu kişilerin arasında çok az sayıdaki medyom yüksek seviyeli ruhsal varlıklarla irtibata girebilmekteydi. Yapılan metapsişik ruhsal irtibat çalışmalarında çoğu medyomun sadece dünya spatyomuna ait orta seviyeli bedensiz ruhsal varlıklarla görüşebildiği, daha ileriye ulaşamadıkları görülmüştür. Şamanlar'ın sembolik anlatımıyla söyleyecek olursak, medyomların çoğunun sadece *"Yeraltı Alemleri"*yle irtibata girebildikleri görülmüştür. Yani spatyomdaki varlıklarla...

Medyomların belli bir bölümü ise, *"Göğün"* en fazla *"Birinci"* ya da *"İkinci Kademeleri"*ne kadar gidebilmişlerdir.

Yine Şamanlar'ın sembolüyle söylemek gerekirse: 20

Yüzyılın başlarında tüm dünyaya yayılan Metapsişik çalışmalarla ilgili günümüze kadar tutulan istatiklere göre, bir Şaman'ın yaptığı gibi *"Göğün dördüncü ve beşinci katlarıyla"* irtibata girebilen medyom sayısı sanıldığından çok daha azdır.

At Sembolü'nün ezoterik anlamına geçmeden önce, *"Yeraltı Alemleri"*yle ilgili Şamanizm'de karşımıza çıkan küçük ama önemli bir ayrıntıyı dile getiren bir sembolün daha üstünde durmak istiyorum:

KILDAN İNCE KILIÇTAN KESKİN

Bazı ayinlerde Şamanlar'ın *"Yeraltı"*na indikleri ve orada gördükleri ifade edilir. Tamu (Cehennem) üzerindeki ***"Kıl Köprü"***den geçtiklerini, kuzgun uçmaz sarı çöller üzerinden süzülürken de *"Karanlık Tanrılar"*ın bulundukları dünyada, ejderhalara ve canavarlara rastladıkları manzum sözlerle hikayemsi bir üslupla anlatılır. Bu anlatımlar Şaman'ın Spatyom'un alt kademelerinde karşılaştıkları kaba vibrasyonların bir ifadesidir. Spatyomun alt kademeleri, *"Yeraltı Alamı"* olarak Şamanizm'de isimlendirilmiştir. Buradan kurtulmak ise, Şamanizm'e göre ancak ***"Kıl Köprü"***den geçmekle mümkündür...

Ezoterizm'de ve dini literatürde çok önemli bir yeri olan ***"Kıl'dan Köprü Sembolü"***nü kısaca açmaya çalışalım...

"Kıl Köprü Sembolü": Nasıl ki, Ezoterik sembolizmde Tüy, gerçeğin sembolü olarak kullanılmışsa, burada da kıl tüyle aynı anlamda kullanılmıştır. Köprü iki kıyıyı yani iki realiteyi birbirine bağlamaktadır. Bu realiteler, gerçekle gerçek olmayan anlayışların karşılıklarıdır. ***"Kıl Köprü Sembolü"*** uyanışa giden yolda gerçek bilgilerle karşılaşmanın sembolüdür.

Köprüden geçiş süreci ise, ortaya çıkan yeni bilgilerle, insanın daha önce sahip olduğu realitesine ait bilgilerinin karşı-

laştırılmasının sembolüdür. Böylelikle, insan gerçeğe olan yakınlığını ya da uzaklığını farkedebilecektir. Peki ne zaman? Eğer isterse her an bunu yapabilmesi için önünde olanak vardır. Ancak bunu belli bir süreye kadar yapamayanlar için bunun toplu olarak yapılacağı "*uyanış*" yani "*karşı kıyıya geçiş günlerinden*" de ezoterik geleneklerde bahsedilir.

Örneğin Mevlana, Küçük Kıyamet ve Büyük Kıyamet kavramlarıyla meselenin bu yönünü kendisine has bir üslupla anlatmıştır.

Bu sembolle ilgili yorumumuzu destekleyen bir başka inanç da, İslâm Geleneği'nde vardır. İslâm Geleneği'ndeki bu inanca göre:

> Kıyamet'te tüm ölüler ayağa kalkacak, sonra Cennete gidebilmek için kıldan ince kılıçtan keskin sırat köprüsünden başarıyla geçmeleri gerekecektir. Bunu başaramayanlar Cennete gidemeyeceklerdir.

Kıyamet'in ***"Toplu Uyanış"***ın ve aydınlanmanın sembolü olduğu dikkate alındığında, ***"Kıl Köprü Sembolü"***nü açıklarken ortaya koyduğumuz yorumun geleneksel ezoterik bilgilerle örtüştüğü görülebilir.

Gelelim daha önce üzerinde duracağımızı söylediğimiz ***"At Sembolü"***nün ezoterik anlamına...

GÖĞE YÜKSELEN ATLAR

Bir ata binerek "*Gökyüzüne Yükselme Teması*" sadece Şamanizm ve İslâmiyet'te değil, dünya üzerindeki başka toplumların mitolojik ve dinsel anlatımlarında da görülmektedir. Örneğin Yunan Mitolojisi'ndeki efsanevi altın kanatlı Pegasos adındaki at da, gökyüzünde Tanrılar diyarına kadar yükselebilmekteydi...

Muhammed Peygamber'in Burak isimli bir atla gökyüzü-

ne yükselmesi Hadisler'de anlatılmıştır. Aynı zamanda Kur'an-ı Kerim'de de Peygamber'in normal yolların haricindeki seyahatlerinden bahsedilir.

Kur'an-ı Kerim'in Necm Suresi'nin 5. ila 15. ayetlerinde Peygamber'in gökyüzüne yükselip, orada Cebrail'le karşılaşıp tekrar geriye geldi anlatılırken, İsra Suresi'nin 1. ayetinde Peygamber'in bir gece Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya mucizevi bir şekilde götürüldüğü açıkça anlatılmıştır. Mescid-i Haram Mekke mescididir... Buna karşılık Mescid-i Aksa ise Kudüs mescididir. Yürüyerek bu iki mesafe arası yaklaşık 1 ayda katedilebilmekteydi. Oysa ki, Muhammed Peygamber'in bu mesafeyi bir gecenin küçük bir diliminde yürütüldüğü ifade edilmekedir. Ayette geçen *"esra"* ile *"isra"* sözcükleri aynı anlama gelir: *"Gece yürüyüşü ve yolculuğu"* demektir. Bu olay Muhammed Peygamber tarafından bir kez yaşanmıştır.

Buna karşılık Cebrail ile karşılaştığı göğe yükselme olayının daha sonraları *"Miraç"* olarak adlandırılmasının sebebi *"Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi ve Şerhi"* adlı kitapta şöyle anlatılmıştır: *"Miraç ismi yükseğe çıkmak manasında olan 'uruç'tan alınmıştır ki, merdiven demektir...."* Bu yükselme vasıtasını daha güncel bir şekilde açıklamak gerekirse tamamıyla bir astral seyahat olduğunu söyleyebiliriz.

Bu iki farklı seyahat, güvenilir Hadislerin kaynağı olarak bilinen Sahih-i Buhari'de de uzun uzun anlatılmış (11) ve bu konuda İslâm Alimleri'nin asırlarca tartıştığı, ancak kesin bir karara varamadıkları, ortada farklı yorumların bulunduğu ifade edilmiştir.

İslâm Alimleri'ni farklı yorumlara götüren mesele Muhammed Peygamber'in iki farklı tür seyahat gerçekleştirmiş olmasıdır. Bazı İslâm Alimleri bu iki seyahatin de aynı tür seyahat olduğunu savunurken yine bir başka grup İslâm Alimleri ise bu seyahatlerden biri fiziki planda gerçekleşmiştir, diğeri ise manevi alanda diyerek bunların farklı seyahatler olarak

ele alınmasının geriktiğini ileri sürmüşler ve yukarıda aktardığımız sebeplerden ötürü; birincisine ***"İsra"*** ikincisine ise *"Miraç"* ismini takmışlardır.

Bu seyahatlerin farklı şeyler olduklarını savunan Alimler'in arasında da bir birliktelik yoktur. Örneğin Peygamber'in *"Miracı"*nı bazıları uyku ile uyanıklık arasındaki bir hal içinde gerçekleştirilmiş bir seyahat (Astral Seyahat) olduğunu ileri sürerlerken, bazı Alimler ise bunun uyku sırasında Peygamber'in yaşadığı bir hal olduğunu savunmuşlardır.

Peki bu meselenin altında yatan ezoterik gerçek neydi?...

Muhammed Peygamber'in ***"İsra"*** olarak isimlendirilen seyahati tamamiyle bir ışınlanma olayıdır. Eskiler buna ***"Tay-y-ı Mekan"*** derlerdi. Fiziki bir hadisedir. Yani fiziki bedeniyle gerçekleştirilmiştir.

Buna karşılık ***"Miraç"*** tamamiyle ruhsal bir deneyim olarak nitelendirilen ve günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce *"Astral Seyahat"* olarak isimlendirilen bir fenomendir. Miraç'ta Peygamber'in bağlı bulunduğu plana, astral bedeniyle gitmesi söz konusudur...

Ezoterik yönüyle At Sembolü

Peki niçin bu meselelerin dile getirilişinde At Sembolü kullanılmıştır, şimdi de kısaca bunu görelim...

"At", ***"Araba"***, ***"Arabacı"*** ve arabada oturan ***"Efendi"***; insanın ruhsal ve fiziksel yapısının anlatılmasında kullanılan çok eski ezoterik sembollerdir.

Bunları sırasıyla ele alacak olursak:

Efendi: Ruhu,

Arabacı: Dünya'da bedenlenmiş olan insanı,

Araba: Fizik Bedeni,

At ise: Astral Bedeni sembolize eder.

İşte çeşitli toplumların gerek mitolojik gerekse de dinsel kayıtlarında karşılaştığımız *"Atla"* ya da Şamanizm'de olduğu gibi *"At'ın Ruhu"* ile Göklere Çıkış Teması, bu ezoterik sembollere dayanır.

Tüm dünyada kitapları kaynak olarak gösterilen ünlü Ezoterizm ve Etnoloji araştırmacısı Mircea Eliad'ın *"At Sembolü"* ile ilgili anlattıkları, yukarıdaki yorumumuzu desteklemektedir.

Şamanizm'de; üstün bir cenaze hayvanı ve ruhun azameti olan olan At, Şaman tarafından elde edilen vecdin bir aracı olarak kullanılır. Yani "kendisinin dışına çıkarak" mistik yolculuğu mümkün kılar. Bu mistik yolculuk, cehennem ya da cennet istikametinde olabileceği gibi, gökyüzüne yükselmek şeklinde de olabilir. At mitik bir semboldür. Bu dünyadan öteki dünyaya Şamanı taşıyan bir semboldür. Bedeni terk ettikten sonra binilen "At" aynı zamanda Şaman'ın "Mistik Ölümü"nü sembolize eder. (12)

Özetleyecek olursak: Gerek Şamanizm'de gerekse diğer dinlerde ve mitolojilerde At'ın üzerine binilerek gökyüzüne yükselme temasının kullanılmış olması At'ın astral bedenin sembolü olmasından kaynaklanmıştır. Bu tema ile anlatılmak istenen asıl gerçek ise, astral seyahat olgusundan başka bir şey değildir.

ŞİFA AYİNLERİ

Şamanik Kültür'de *"Göklere Yükselme"* ve *"Yeraltı Alemi'ne İnme"* ayinleri en önemli ritüellerdir. Ancak bu ayinlerden başka daha küçük çaplı ayinler de Şamanlar tarafından düzenlenirdi. Bunlar çoğunlukla bir hastayı tedavi etmek için düzenlenen ayinlerdi. Bu ayinlerde de ruhlardan yardım alınırdı.

Ancak bu ayinler daha çok majik yasaların kullanıldığı ritüellerdi. Şaman bu ayinlerde başta kendi manyetik enerjileri olmak üzere, sahip olduğu diğer parapsişik yeteneklerini de yoğun olarak kullanırdı.

"Posesyon" denilen Obsesyon'un en ileri seviyesi olarak bilinen geri seviyeli bir varlığın kişiyi hemen hemen tamamen ele geçirmesine neden olan bir olayla ilgili aşağıdaki anlatılanlar, Şaman'ın bu tür olaylara nasıl yaklaştığını göstermesi bakımından çok önemlidir. Verilen bilgilere göre böyle bir hastanın iyileştirilmesi için Şaman tarafından uygulanan usül dört ana safhadan oluşmaktaydı:

> Birinci safhada, yardımcı ruhlar çağrılır. Bunların vazifesi, hastanın ruhunun aranmasında Şaman'a yardımcı olmaktır.
> İkinci safha, hastalığın sebebini bulma aşamasıdır. Yani ruhun ne yüzden bedeni terkettiği araştırılıp öğrenilmeye çalışılır.
> Üçüncü safha hastanın ruhunu etkisi altında bulunduran kötü ruhların tehditle kaçırılmasından oluşur.
> Nihayet sonuncu safha, Şaman'ın ruhunun hastanın ruhunu aramak amacıyla seyahate çıkmasından ibarettir.
> İşin en zor tarafı, hastalığın sebebini bulmak ve kötü ruhları kaçırmaktır.

Posesyon olarak tanımlanan olayda, bedensiz varlık o kişinin bedenini öyle zapdeder ki, artık o kişi bedenini neredeyse hiç kullanamayacak bir hale gelir. Kontrol tamamen obsedör varlığa geçmiştir. Bedenin içinde konuşan da yine odur. İşte yukarıda anlatılan hasta kişinin ruhunun aranmasıyla bu kastedilmektedir. Yine anlatılanlardan, bu tür şifa ayinlerinde Şaman'ın rehber varlıklardan yardım aldığını da anlıyoruz. Korkutulup kaçırmakla da, manyetik tesirlerle obsesyona neden olan varlığın o bedenden uzaklaştırılması anlatılmaktadır.

Günümüze kadar gelen Şamanlar'ın şifa ayinleriyle ilgili kayıtlarda, Şamanlar'ın oldukça yoğun obsesyon tedavilerinde bulunduğu görülmektedir. Ancak Şamanlar'ın sadece bu alanda değil, özellikle bitkilerle tedavi konusunda da oldukça yetkin olduklarını ve bu yöntemleri de biçok rahatsızlığı tedavi ettikleri bilinmektedir.

Günümüzde *"Kocakarı"* ilaçları olarak Anadolu'da bilinen birçok yöntemin Türkler arasında son derece yaygın olmasının ana nedeni Şamanlar'ın şifalı bitkilerle ilgili eski geleneksel uygulamalarına dayanır.

ÇADIR VE GÖK KUBBESİ

Şamanist Türkler'de *"çadır"*ın cok önemli bir yeri vardı. Bütün yaşamları burada geçer ve aile bağları da, çadırla sembolleşirdi. Onlar çadıra girdikleri zaman, dünyaları da gökleri de [illegible] kendi çadırları olurdu.

"Gök olsun çadırımız!... Güneş de bayrağımız!..."

Efsanelerde söylenilen bu söz, Türkler'in yaşam felsefelerini ve geleneksel kültürlerini adeta özetler nitelikteydi.

Şamanist Türkler gök kubbesini bir çadır gibi, kendi çadırlarını da gök kubbenin bir minyatür örneği olarak değerlendiriyorlar ve bunu da efsanelerine taşıyorlardı...

Türklerin, iki ayrı alemleri vardı. Bunlardan biri, kendi aile dünyaları ki, bu kendi çadırlarından kurulmuş olan düzendi. Diğeri de büyük Gök-Tanrısı'nın Alemi...

Uygurca yazılmış olan Oğuz destanında, Oğuz Han şöyle diyordu:

"Kün tu bolgıl, kök kurıkan!" Yani: *"Güneş, tuğumuz, bayrağımız olsun; gök de çadırımız!"* (13)

Atalarımız Güneşi bir sembol olarak, Türk Devletinin bay-

rağından hiç bir zaman eksik etmemişlerdi. Bu, bugün de geçerlidir... Burada altını çizmek istidiğimiz nokta, Türkler'in Gökyüzü ile olan irtibatlarının ve gökyüzüne olan yakınlıklarının ne denli güçlü olduğudur.

İşte bu tam anlamıyla Türk düşünce sistemini yansıtıyordu ama bir de, bu düşüncenin doğup geliştiği dinsel felsefi bir anlayışları vardı...

13. Yüzyıl'da Orta Asya'ya seyahat eden gezginler, Orta Asyalı atlı göçebelerin çadırlarını, gök kubbesine nasıl benzettikleri konusunda, uzun uzun durmuşlardı.

"Gökyüzünde olan her şeyin yeryüzünde bir yansıması vardır ve aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya benzer" ezoterik anlayışının en belirgin olarak ortya çıktığı konuların başında, Türkler'in çadırlarıyla, gökyüzünü birbirleriyle ilişkilendirmeleri ve benzetmeleri gelir.

Bu yaklaşımı birçok noktada görmek mümkündü. Örneğin: Çadırlarının eşiklerinde kendilerini kötü ruhlardan koruyan *"Eşik Ruhları"*nın Gök Kubbe'deki karşılıkları, *"Göğün Kapı Bekçileri"* olan ***"Çift başlı Kartallar"***dı...

Evi bekleyen ve içeriye kötü ruhları sokmayan *"Eşik Ruhu"* inancı, Anadolumuz'daki halk geleneklerinde günümüzde hâlâ yaşamaya devam etmektedir. Büyülerin de eşiğe yapılmasının sebeplerinden biri budur... Neyse konuyu dağıtmayalım...

"Göğün Kapı Bekçileri" olan ***"Çift başlı Kartal"***lar, gerek Türk Mitolojisi'nde gerekse de Şamanlar'ın düzenledikleri ayinlerde kendisini göstermekteydi.

Şamanlar'ın, *"Göğe Çıkma Törenleri"*nde, çift başlı bir kartal heykeli bir sırık üzerine koyuluyor ve bundan sonra da törenlerine başlanıyordu. Çadırın zemini, yeryüzü olur ve bacası da, göğün kapısı... Bu anlayış çerçevesinde Altay ve Orta Asya'da yapılmış törenlerle ilgili gezginlerin bizzat yerinde tespit etmeşi oldukları çok sayıda tarihi kayıt bulunmaktadır.

Çadırlardaki Gök Direkleri

Hem eski Türkler, hem de bugünkü Sibirya'daki Türk kavimleri, çadırı bir gök kubbesi, çadırın direğini Gök direği ve bacasını da göğün kapısına karşılık gelen bir sembol olarak nitelendirmişlerdi. Hem Eski Orta Asya Türkleri'nde hem de daha sonraki Şamanist Türkler'e göre, *"Çadır, küçük bir Dünya idi"*. Bu sebeple Şamanların çadırlar içinde yaptıkları majik-dinsel törenleri, bu anlayışı yansıtan bir görünüm içinde gerçekleşiyordu.

Daha önce değinmiş olduğumuz büyük ruh Bay Ülgenle ilişki kurmak için düzenlenenŞamanların *"Göğe Çıkma Törenleri"*, özel olarak kurulmuş bir çadır içinde yapılıyordu. Ancak bunun haricindeki pekçok ayin mevcut çadırlardan birinde de yapılabilmekteydi. Çünkü tüm çadırlar göğün birer yansımalarından ibaretti. Bir başka ifadeyle göklerin kutsallığına yeryüzünün herhangi bir noktasından ulaşılabilmekteydi. Yerin ve mekanın hiç önemi yoktu. Çünkü kutsallık her yerdeydi. Kutsalın dışında bir şey de yoktu...

Nitekim Şaman da bir ilahisinde şöyle demiyor muydu:

"Ey kutsal büyük dağ, kara kaya! Kutsallık büyük Altay'a ulaşsın..."

Şaman göklere yapacağı yolculuğa herhangi bir çadırdan başlayabilirdi. Çünkü tüm çadırlar göğe açılan kapılar gibiydi. Çadırın bacasına eriştğiğinde de artık göğün kapısına gelmiş oluyordu. Şamanlar çadırın bacasında dururlar ve daha öteye gitmezlerdi. Bazıları da, bacayı da aşarlar ve çadırın üstüne çıkarlardı. Göğe çıkma törenlerinde en doğru sayılan hareket, kuşkusuz ki, Şamanların bacayı aşmadan durmalarıydı. Çünkü burası, *"Demir Kazık Yıldızı"* nın meydana getirdiğive ***"İki Başlı Kartallar"***'ın bekçiliğini yaptığı *"Gök Kapısı"* idi. Bundan sonra artık, Gök -Tanrı'nın Aydınlık Ülkeleri ile Ruh-

larAlemi başlıyordu. Ancak Şamanların bazıları, (özellikle Şa maniznin dejenere olmaya başladığı yüzyıllarda) kişisel güçlerini göstermek için, bu çizgiyi aşıyor ve dinin esas prensiplerinden birini, bu yolla çiğnemiş oluyorlardı.

DEMİR KAZIK YILDIZI

Türklerin ***"Demir Kazık"*** veya ***"Altın Kazık"*** dedikleri bu gizemli yıldız, diğer bütün burçların eksenini teşkil ediyordu. Diğer burçlar, onun etrafında dönüyorlardı.

Dünya'nın Demir Kazık Yıldızı'nın Etrafında Dönmesi

Bütün gezegenler ve burçlar, *"Demir Kazık Yıldızı"* etrafında dönerlerken, dünya da hem kendi ekseninde hem de *"Demir Kazık Yıldızı"* nın ekseninde dönüyordu. Çünkü Dünya ***"Demir Kazık Yıldızı"***na bir *"Demir Kazık"*, *"Demir Ağaç"* ya da bazı efsanelere göre *"Demir Dağ"* ile bağlanmıştı.

Derler Demir Kazık Yıldızı, gökteki bu kapıdan,
Aydınlatırmış bizi, nur verir üst yapıdan.
Şamanlar kartal olur, bu kapıyı aşarmış,
Tanrıya yoldaş olur, şeytanları basarmış.
Bütün göklere yerden, açılırmış bir kapı,
Bir büyük direk dipten, olmuş kapının sapı.

"Demir Kazık Yıldızı" Türk Mitolojisinin uzay ile ilgili kozmolojik düşünce düzeninin, temel noktasını oluşturur. *"Göğün Direği"*, *"Göğün Kapısı"* hatta çadırlardaki *"Gök Direkleri"* bile hep bu yıldıza uzanan irtibat noktalarıydı...

Uygurlar bu yıldıza ***"Altun Kazuk"***, yani ***"Altın Kazık"*** ismini vermişlerdi. Diğer Türkler ise, ona genel olarak *"Temir Kazık"* yani ***"Demir Kazık"*** diyorlardı.

Yakut Türkleri ise , ***"Demir Kazık"*** deyimi yerine yine aynı ezoterik anlamı içinde barındıran *"Demir-Ağaç"* deyimini kullanmışlardı...

Bir Yakut efsanesine göre:

Yer ile gök yaratılmaya ve yavaş yavaş büyümeye başladığı zaman, bu demir ağaç da onlarla beraber yeşermiş ve yine onlarla beraber büyüyerek, yerle gök arasında yükselmişti.

Orta Asya Türkleri'nin *"Demir Kazığı"*nın yerine Yakutlarda demir bir ağaç geçmiş bulunuyordu. Yerle göğün evliliğinin bir sembolü olarak ele alınan ağacın, bu şekilde bir motife büründürülmesi son derece doğaldı. Yakut Türkleri mitolojik kayıtlarında ***"Demir Kazık Yıldızı"***nın bu ağacın tepesinde bulunduğunu söylüyorlardı. [14]

Peki, Türk Mitolojisi'nin derinliklerinde binlerce yıldır kendini gizlemiş bu sır neydi?

Önce dilerseniz, bu tür konulara ezoterizmi hesaba katmadan sadece "mantıksal çıkarımlar" yaparak yaklaşan profesörlerimiz bu meseleyi nasıl açıklamışlar bunu görelim:

"Türk mitolojisi temellerini mistik düşünceden almamıştır. Türkler daha ziyade, günlük hayatlarında her an beraber oldukları şeylere birer şahsiyet vererek mitolojilerini meydana getirmişlerdir. Orta Asya'da yaşayan atlı Türklerin, her birinin çadırı önünde, bir at kazığı vardı: "Türkler, Tanrıları'nı da kendileri gibi düşünüyorlar ve O'nun da kutsal bir atı olduğunu, bu atın da bir kazığa bağlanmasının gerektiğini tasavvur ediyorlardı."

Yapmayın beyler... Gerçekten yapmayın, yazık oluyor... Artık öğrencileriniz bile bu görüşlerinize itibar etmiyor. Sınavlarda sırf sizlerden geçer not alabilmek için, bu sizin görüşleri-

nizi yine size yazmak zorunda kalıyorlar.

Yukarıda aktarmış olduğum satırlar, ne yazık ki, üniversitelerimizde hocalık yapan birçok profesörümüzce kabul görmüş geleneksel bir açıklamadır. Ve yine ne yazık ki, öğrencilerimiz bu kısır bakış açısıyla okullarımızda eğitilmektedirler.

Eğer yukarıdaki açıklamada dendiği gibi, Türk Mitolojisi temellerini mistik düşünceden almamış ve atalarımız evlerinin önündeki at kazıklarını Tanrı'nın atlarının kazığıyla karıştıracak kadar ilkel bir seviyedeymişlerse, vah o atalarımızın hallerine, vah!...

Bu *"vah..."* *"vah..."*ları atalarımıza değil, onları bizlere böyle tanıtan ve bu dayatma anlayışı bilimsellik mantığıyla bağdaştırabilen "Prof."larımıza çekmemiz sanırım daha uygun gibi görünüyor...

Konuya bu şekilde yaklaşıldığında, gökyüzü ile yeryüzü arasındaki irtibatın bir sembolü konumunda olan ***"Demir Kazık Yıldızı"***nın içerdiği sır da hiç bir zaman gün ışığına çıkarılmamıştır. Sadece bu değil. Aynı zamanda bu konuyla bağlantılı olan ***"Göğün Göbeği"*** ve ***"Yer'in Göbeği"*** sembollerinin de ne anlama geldiği açıklığa kavuşturulamamıştır.

Adım ilerleyerek konuyu olabildiğince açık bir şekilde görmeye çalışalım...

Sembolün Sırrı Sembolün İçinde Gizlidir...

Günümüze kadar birkaç araştırmacı ve birkaç yazarın dışında, yurdumuzda *"Demir Kazık Yıldızı"*nın hangi yıldız olduğu konusunda hep geleneksel bir kabul benimsenmiş ve bu yıldızın *"Kutup Yıldızı"* olduğu ileri sürülmüştür.

Ancak mitolojilerle ilgili çalışma yapanların kesinlikle göz önünden uzak tutmamları gereken bir noktayı burada bir kez daha hatırlatma ihtiyacı hissediyorum:

Mitolojileri oluşturan efsaneler içindeki sembollerin tamamı belli bir mantıkla seçilmiştir. Seçilen semboller mutlaka anlatmak istediği anlamı içinde gizleyen ve bu gizlediği anlamı da ezoterik bir üslupla belli eden bir niteliğe sahiptir. Ne demek istediğimizi bir örnekle açıklayalım:

"Demir Kazık Yıldızı" ezoterik içerikli bir mitolojik semboldür. Bu yıldıza *"Demir"* denmesinin mutlaka bir nedeni olmalıdır. Bu söz rastgele seçilmiş değildir. Demir dendiyse bunun anlamını ortaya çıkartmak gerekir. Çünkü sembollerin gizlediği sırların ipuçları her zaman bu tür inceliklerde yatar.

Evet ***"Demir Kazık Yıldızı"*** mitolojik bir sembol olarak Demir sözcüğüyle bir şeyler gizlemektedir ama ne?... İlk başta açıklığa kavuşturulması gereken mesele işte budur...

Bu yıldızın Kutup Yıldızı olduğunu ileri sürenlerin aksine bu yıldızın Kutup Yıldızı olamayacağını da hiç değilse ima eden bazı mitoloji uzmanlarımız da bulunmaktadır.

> Katanof bazı Türk Efsaneleri'nde "Tanrının evi ile atını bağladığı bir kazıktan" da söz açıyor. Bu hikayelerde sözü geçen kazığın, Kutup Yıldızı olduğuna dair herhangi bir açıklamada bulunulmamıştır. Bunu misal olarak vermekten maksadımız, böyle bir düşüncenin de var olduğunu belirtmek içindir.

Demir sözcüğünün kullanılmasını Orta Asya'da demircilikte ileri gidilmiş olmasına bağlamak da pek mümkün görünmüyor. Çünkü demircilikte hiç de ileri olmayan toplumlar bile bu sembolü benimsemişlerdi...

Türklere nazaran, çok daha ilkel bir hayat yaşayan; fakat Moğol Kültürü'nün bozulmamış birçok özelliklerini kendi içlerinde yaşatan Buryatlar'da da, bu konu ile ilgili efsaneler vardır.

Bu efsanelere göre: *"Demircilerin baş Tanrısı Boşintoy'un dokuz oğlu, insanlara da demircilik sanatını öğretmişlerdi. Bu*

dokuz demirci, 'Demir Kazık Yıldızı'ndan bir at kızağı ve 'Altın-Deniz' adı verilen denizden de, bir yarış yeri yapmışlardı."

Demircilerin, sözü edilen yıldızdan bir at kızağı yaptıklarına bakılırsa ve bu yıldızın da Kutup Yıldızı olduğu ileri sürülecek olursa, o zaman Kutup Yıldızı'nın demirle bir ilişkisinin olması ya da bu ilişkiyi çağrıştıracak bir özelliğinin bulunması gerekmektedir. Ancak astronomik bilgilerimize göre Kutup Yıldızı'nın bu tür bir ilintiyi çağrıştırabilecek ihç bir özelliği bulunmamaktadır. Peki bu ilintiyi çağrıştırabilecek bir başka yıldız var mıdır? Buna az sonra ele alacağız...

Evet... Bu meselede cevapsız kalan bir şeyerin olduğu çok açıktır. Bu çelişkinin üzerine gitmeden önce, konuyu zihnimizde bir özetleyelim:

Türk Mitolojisi'ne göre Yeryüzü ile Gökyüzü arasında bir irtibat söz konusuydu. Bu irtibat gökyüzünün bir noktasıyla yeryüzünün bir ya da daha fazla nokta ya da noktalarından gerçekleştiriliyordu. Bu anlatımlardan yeryüzündeki bu noktalardan hiç değilse bir tanesini Türkler'in bildiğini anlıyoruz.

Yine mitolojik anlatımlardan ve Şamanlar'ın ritüellerinde öğrendiğimiz kadarıyla, bu noktalar ***"Göğün Göbeği"*** ve ***"Yerin Göbeği"*** değimleriyle ifade edilmektedir. Hatta bazı efsanelerde bu irtibatın sadece yeryüzü ile gökyüzü arasında değil aynı zamanda dünyanın spatyomuyla da gökyüzünün irtibatının olduğu anlatılmaktadır...

Eski Türkler'e göre Yeraltı aleminin merkezi ile *"Demir Kazık Yıldızı"* mn da bir ilişkisi vardı.

Efsanelere göre: *"Yeraltı Alemi"* ne Hanlık eden İrle Han'ın da, gökteki düzene benzer bir dünyası vardı. Eski bir Yakut efsanesine göre: *"Gökte bulunan kutsal 'Dokuzdallı' ağacın bir eşi de, Yeraltı Alemi'nde bulunuyordu. Demir Kazık'a, Tanrılar nasıl atlarını bağlıyorlarsa; Yeraltı Han'ı İrle Han da atını, yeraltındaki bu dokuz dallı ağaca bağlıyordu."*

Biz buraya kadar yalnızca *"Yeryüzünün Göbeği"* ile *"Gök Kubbe'nin Göbeği"*'ni birbirine bağlayan Demir-Kazık'tan söz ...mıştık. Ancak bu efsaneden de anlaşıldığı gibi, yalnız gökte ...ğil, bunun aşağıdaki devamı olarak, *"Yeraltı Alemi"*nde de, ... bir merkez fikrinin ortaya konulduğunu görüyoruz. Za... Türkler 7 veya 9 kat gökten söz açarken; bunun paraleli ...k, 7 veya 9 kat "Yeraltı"ndan da (spatom'dan) bahsediyor...

Ortaya çıkarttığımız çelişkileri ve sembolleri cevaplamaya ...şalım...

EZOTERİK BİLGİLERE GÖRE: DÜNYANIN GÖBEĞİ

Yeryüzünün öyle coğrafik bölgeleri vardır ki, bu yerler in... anlayışını yükseltici kozmik tesirleri taşımak bakımından ... yerlere oranla daha yeteneklidirler. Bu tür yerlere Ezote...de *"Kutsal Coğrafik Merkezler"* adı verilmiştir. Kozmik ...lerin biriktiği ve yansıtıldığı bu yerlerde ortaya çıkan mu... enerjiler çevreye adeta bir ışın gibi yayılır...

Bir zamanlar Spiritüel Coğrafya'nın en uygun olduğu böl... Mısır'da bulunuyordu. Daha sonra sırasıyla Delfe, oradan İsa Peygamber'in doğacağı yıllarda Kudüs'e oradan da ...'nin bulunduğu Mekke'ye kaymıştır. Dinsel kayıtlarda ...lerin *"Kutsal Topraklar"* olarak adlandırılmasının ne...budur.

Son üç dinin gelişinden sonra, bu merkez tekrar yer değiş...tir. Bu büyük merkezin haricinde, irili ufaklı daha pek ... merkezin bulunduğu da bilinmektedir.

Hint'te Meru Dağı, Tibet'te Himalayalar'ın Güney etekle...ki bazı noktalar, Delf'te Onfolos Dağı, Musa Peygam...in Sina Dağı, Muhammed Peygamber'in Hira Dağı, İsa ...mber'in Zeytinlik Dağı, Çanakkale'deki Troya Kenti'nin

bulunduğu tepe, Bursa'daki Uludağ, yedi tepeli şehir İstanbul'un belirli bölgesi hep bu kutsal coğrafyanın belirli noktalarına denk gelen merkezlerdi.

Bunlardan hangisinin halen işlerliğini sürdürdüğü bilinmiyor. Ancak bilinen bir gerçek varsa irili ufaklı birçok merkezin halen dünyanın çeşitli bölgelerinde bulunmaya devam ettiğidir.

Ley Hatları – Ley Enerjisi

Uzun süre sadece Ezoterizm'de dile getirilen bu enerji merkezleri ile artık bilimsel çevreler de yakından ilgilenmeye başlamışlardır. Batı dünyasında Ley Hatları olarak son yıllarda gündeme gelen konu, kutsal coğrafik merkezlerle ilgili bilinmeyenlere ışık tutmuştur. Batı dünyasının Ley Hatları adını verdiği akışkan özellikli bir takım enerji kanallarıyla yeryüzünün örülmüş olduğu bugün için artık kesin olarak bilinmektedir.

Farklı araştırmacılar tarafından *"dünya enerjisi"*, *"tellürik enerji"*, *"küresel biyoenerji"* gibi isimler verilen yerkürenin manyetik gücünden farklı ve dünyayı, yerküre üzerindeki belirli doğrusal çizgilerle dolaştığı varsayılan, bir enerji türüdür.

Yazılı en eski tarihi kayıtlardan biri olarak kabul edilen Eski Çin Yazıtları'nda *"kun-mei"* olarak isimlendirilmiş olan Ley Hatları terimi ilk kez 1925'te, bu hatları keşfeden İngiliz araştırmacı Alfred Watkins tarafından kullanılmıştır.

Henüz tam olarak niteliği anlaşılamamış olmakla birlikte bu enerjinin canlı ve cansız maddeler üzerinde önemli fiziksel etkiler meydana getirdiği istatiksel verilerden elde edilen gözlemlere dayanılarak farkedilebilmiştir.

İnsan zihni üzerindeki etkileri çok yoğun olan bu enerjinin özellikle psişik enerjiyle büyük bir etkileşim içinde olduğu, hatta psişik çalışmalarda bu enerjinin başarıyı artırıcı bir fon

...yon gördüğü ileri sürülmektedir.

Mitolojilerde geçen kutsal ırmaklar, aslında bu ley hatlarını yani yerküre şakralarının haritasını ifade eder.

İşte bu haritayı gayet iyi bilen ve ley enerjisinden psişik ve fiziksel faaliyetlerde yararlanabilen Atlantis ve Mu halkları da, topraklarından göç etmek zorunda kaldıklarında, rastgele yerlere göç etmemişler, bu enerjinin yoğun olarak dolandığı bölgeleri tercih etmişlerdir.

Dolayısıyla Atlantisliler'in ve Mulular'ın çoğunlukla hangi bölgeleri seçtiklerini sıraladığımızda bu ley hatlarının keşiş-

Yunanistan'ın Delf Kentin'de kurulan ünlü Apollan Mabedinin bulunduğu bölge "Spiritüel Coğrafya"da çok önemli bir merkezdi. Fisagor'un inisiyatik öğretisini sürdürdüğü bu mabetten dünyanın hemen her yanına büyük [illegible] psişik enerjiler dağılırdı. Bir zamanlar önemli bir kehanet merkezi olarak da işlev görmüş olan mabedin bugünkü kalıntıları bile muhteşemdir.

me noktaları ile ilgili de, belli bir fikre sahip olunabileceğini düşünebiliriz:

Bu bölgeler:

1– Orta Asya. Özellikle de Tibet, Gobi ve Doğu Türkistan üçgeni arasındaki kalan bölge.

2–Mısır.

3– Orta Akerika- Yucatan. (Meksika)

4– Arjantin'in Kuzey bölgesi.

5– Anadolu

Ezoterik bilgilere göre, Mısır ve Tibet gibi eski uygarlıklar bu ley enerjilerinin geçtiği hatları biliyorlar ve bu hatların geçtiği yerlerde ve özellikle de bu hatların keşiştikleri noktalarda mabetlerini inşa ediyorlardı. Piri Reis'in haritasındaki güneş ışınlarını andırır çizgilerin de sözünü ettiğimiz bu ley hatlarından bazılarını gösterdiği tahmin edilmektedir.

Eski Hint Ezoterizmi'ne göre Dünyamız'da da insan bedenindeki gibi 7 şakra yani enerji giriş ve dağılış noktaları vardır. Bunlar ley hatlarının keşişme noktalarıdır.

Bunların yerleri belirlidir. Bazen biri bazen de diğerleri daha etkin bir duruma geçebilir. Yine Ezoterik bilgilere göre Dünya'nın söz konusu edilen 7 şakrasının tamamı henüz tam kapasiteyle çalışamamaktadır. Bunlar tam anlamıyla harekete geçtiklerinde, beklenen uyanış (kıyamet) meydana gelecek ve ***"Altın Çağ"*** bu şekilde başlamış olacaktır.

Konunun en dikkate değer tarafı da bu meselenin mitolojilerde ve çeşitli toplumların geleneklerinde sembolik bir şekilde de dile getirilmiş olmasıdır.

İşte az önce üzerinde durduğumuz Türk Gelenekleri'nde dile getirilen *"Dünya'nın Göbeği"* sembolünün ardında yatan gerçek, bu konuyla bağlantılı bir bilginin mitolojilerdeki görünümünden ibarettir...

Yerin ve Göğün Göbeği

Az önce görmüş olduğumuz gibi, Eski Türk Mitolojisi'nde *"Yerin Göbeği"* ile *"Göğün Göbeği"*nin Demir Kazık Yıldızı ile birbirine bağlı olduğu söylenir. Bu çok önemli bir bilgidir.

Ezoterik Bilgiler *"Yerin Göbeği"*ni ***"Omfalos Dağı"*** ismiyle sembolleştirmişler ve *"Omfalos"*un yer kürenin kalbi olduğunu ifade etmişlerdir... Bazı ezoterik ifadelerde bu sembol yer kürenin ana şakrası olarak da dile getirilmiştir.

Bu ezoterik bilginin farklı toplumlarda farklı isimlerle sembolleştirildiğini görmekteyiz. Örneğin Ezoterizm'de ***"Omfalos Dağı"*** Eski Yunan Uygarlığı'nda *"Olimpos Dağı"* olarak karşımıza çıkar.

Bunlar Dünya'nın kozmik - seyyal - spiritüel tesirlerle irtibat noktasıdır. Bir başka ifadeyle söyleyecek olursak; kozmostan gelen tesirlerin, gezegenimize giriş noktalarıdır.

İslami Gelenekler'indeki *"Kaf Dağı"*, Keltler'deki yeşil adadaki *"Ak Dağ"*, Altay Türkleri'ndeki *"Altın Dağ"*, *"Süt Dağı"* hep bu konuyla ilgili sembolik dağlardır.

Gelelim Şaminik Türk Geleneği'ndeki *"Yerin Göbeği"* ile bütün halinde olduğu söylenilen ***"Demir Kazık Yıldızı"***na:

Dünyayı göbeğinden Demir Kazık Yıldızı'na bağlayan ve kökleri aracılığıyla Şamanlar'a spiritüel - psişik yolculuk yapma olanağı sağlayan sembolik ağacın altında yatan ezoterik bilgi de yine bu konuyla ilintilidir.

Şimdi geldik asıl cevaplanması gereken soruya:

Atalarımız "Demir Kazık Yıldızı" ile acaba hangi yıldızı kastetmişlerdi?...

Eski Türk Gelenekleri'nde sözü edilen bu yıldız, özellikle son yıllarda gezegenler ve yıldızlarla ilgili bilgilerimizin artmasıyla daha kolay tanımlanabilmiş ve atalarımızın demir ismini bu yıldıza takmalarının sebepleri daha iyi anlaşılabilmiş-

tir.

Günümüzde Sirius B ile ilgili bir araya getirilen bilgiler, atalarımızın *"Demir Kazık Yıldızı"* adını verdikleri gizemli yıldız arasında enteresan bir fiziksel bağlantıyı gün ışığına çıkarmıştır. Çünkü ayrıntılarını Ek: 1/14'de de görebileceğiniz gibi, Sirius B tümüyle yoğunlaşmış bir tür demirden oluştuğu tahmin edilen çok ağır bir yıldızdır.

Gerek diğer ezoterik bilgilerimiz gerekse de günümüzde elde edilen bilimsel veriler, atalarımının ***"Demir Kazık Yıldızı"*** adını verdikleri yıldızın, ***"Sirius B"*** olma olasılığının çok yüksek olduğunu göstermektedir.

Atalarımızın bu konuyla ilgili olan inançlarını son bir deyişle bitirelim:

Eski bir Türk inancına göre:

"Yerle gök arasında kutsal bir kapı varmış... Çift başlı kartal bu kapıyı tutarmış..."

ŞAMANİZM'DE FALCILIK VE KEHANET

Falcılık, çok eski zamanlardan beri Türkler arasında hayli yaygın çalışmalardan biriydi.

Eski Türkler'de geleceğe dair haberler almada koyunun kürek kemiğinin kullanıldığına dair bazı kayıtlar mevcuttur. Hunlar zamanından beri bu usulün yaygın olduğu, Atilla'nın sık sık bu yola başvurduğu bilinmektedir.

Bu teknik, kürek kemiğinin ateşte kızdırılarak üstünde çıkan şekillerin yorumlanmasına ve ateşte kızan kemiğe konsantre olma metoduna dayanır.

Bu fal bakma yöntemi Türkler arasında o denli yaygındı ki, ata sözlerine bile kürek kemiği ile ilgili sözler girmiştir:

"Kürek kemiği karışırsa, il karışır." (15)

Falcılık Şamaninzm'in de başlıca unsurlarından biri olmuştur. Çünkü Şaman'ın en önemli görevlerinden biri de, gelecekle ilgili bilgiler vermekti. Bu tesbitimizle ilgili olarak, İbni Sina *"El İşârât"* adlı eserinde Şamanlar'ın gayba (16) ve geleceğe dair haberler verdiklerini kaydettikten sonra, şunları söylemektedir:

> Bazı kimseler vardır ki, bu hususta hisleri şaşırtacak ve akıllara durgunluk verecek bir takım işlerden faydalanırlar.

Hayal gücü (İmajinasyon ve düşünce gücü) belirli bir noktaya yönlendirilirse, gaybı ve geleceği algılayabilmenin mümkün olduğunu anlatan İbni-i Sina, konuyla ilgili sözlerini şu cümlelerle bitirmektedir:

> Türkler geleceğe ait bilgi alabilmek için Kamlar'a (Şamanlara) müracaat ederler.

Elimizdeki bu konuyla ilgili tüm kayıtlar, Şaman'ın gelecekten haber verme yöntemini geçici olarak bedeninden ruhunun ayrılması ile açıklar. Bu önemli bir açıklamadır. Çünkü günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce kehanet konusuna getirilen açıklamalarla büyük bir paralellik gösterir.

Şaman'ın ruhunun bedeninden geçici olarak ayrılarak *"Astral Alem"* e geçmekte ve bu sırada orada bulunan bedensiz varlıklarla kolaylıkla irtibata girebilmekteydi... Şamanlar'ın geçici olarak bedenini terk ederek gerçekleştirdikleri kehanetlerin temeli işte bu ruhsal irtibata dayanır. Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, *"Astral Alem"* de bulunan bedensiz varlıkların tamamı gelecekten bilgi verecek nitelikte olan yani o olgunluk düzeyinde bulunan varlıklar değillerdir.

Gelecekten bilgi verecek nitelikte olan varlıklar çoğunlukla dünyamızda görüp gözeticilik vazifesiyle bulunan ruhsal gelişmişlik düzeyleri ileri seviyede bulunan varlıklardır.

Bu alanda da, Şaman'ın işinin ne kadar zor olduğunu görmek mümkündür. Çünkü Şaman'ın bu tür varlıkları diğerlerinden ayırdedebilecek bilgi ve tecrübeye sahip olması gerekmekteydi. Bunda da çoğunlukla, kendisine rehber ruhsal varlığı yardımcı olmaktaydı.

Kitabımızın başında günümüzde artık Şamanizm yeterli yetenekteki Şamanlar'ın bulunamadığından dolayı yaşayamadığından söz etmiştik. Bu tespitimize benzer bir şekilde, Şamanlar'ın günümüzdeki durumuyla ilgili düşüncelerini açıklarken ünlü araştırmacı Mircae Eliade da şunları söylemektedir:

> Altaylar'da bugün hâlâ Şamanlar'ın göklere yükselerek gelecekten bilgiler getireceğine inanılmaktadır. Ancak çağımızdaki Şamanlar'ın bu gücü gösterememesinden yakınılmaktadır. Günümüzde Şamanlar artık göğe seyahat işini sadece temsili olarak yapabilmektedirler. (17)

Mircea Eliade, bu sözleriyle günümüzde medyomsal yetenekleri gelişmiş Şamanlar'ın artık çok zor bulunduğuna işaret etmektedir ki, bu tespit, Şamanizm'in artık varolamamasının da ana nedenidir.

Neyse, biz az önce yarım bıraktığımız Kürek Kemiğiyle gerçekleştirilen fal açma yöntemine geri dönelim...

KÜREK KEMİĞİ'NDEN KAHVE TELVESİ'NE

Halk arasında bugün en yaygın fal bakma yöntemi kuşkusuz ki, *"Kahve Falı"* dır. Bu konuda oldukça yetenekli kişilerin Anadolu'da bulunduğunu eklemeden geçemeyeceğim.

Eski Türkler'de kürek kemiğinin ateşte ısıtılmasıyla ortaya çıkan şekillerle gerçekleştirilen fal bakma yöntemi, Anadolu'da yerini kahve telvesinin şekillerine bırakmıştır. Aslında değişen sadece kullanılan malzemeler olmuştur... Temel teknik ve temel prensip aynı kalmıştır.

Peki nasıl oluyor da ortaya çıkan şekillerle geleceğe ilişkin yorumlar yapılabiliyor?...

Ortaya çıkan şekillerin tamamen tesadüfi bir şekilde oluştuğu düşünülebilir ve bu kısmen de doğrudur. Ama meselenin içinde bir başka mesele daha vardır... Bunu biraz açalım...

Gerek kürek kemiğinde, gerekse de, fincandaki telvelerle ortaya çıkacak şekillerin ne anlama geleceği önceden fala bakınca bilinmektedir. Yani oluşacak şekillerin, nasıl anlamlandırılacağı önceden belirlenmiştir. Kaplumbağa şu anlama gelir, balık bu anlama gelir vs.. şeklinde... Genellikle bu şekiller ezoterik sembollerin anlamlarına sahiptir ve evrenseldir. Her yerde aynı sembol aynı anlamı ifade eder. Yani Orta Asya'daki bir şaman için bir zamanlar kaplumbağa sembolü neyi ifade etmişse, bugün kahve falına bakan için de aynı şeyi ifade etmektedir.

Fala bakan bunu bildiği gibi devreye giren ve falı yönlendiren, fal aracılığıyla geçmiş ya da gelecekten bilgi aktaran bedensiz varlık da bunu bilir. Dolayısıyla anlatacağı meseleleri bu sembolleri kullanarak falcıya aktarır.

Bu şekillerin oluşumun sağlayan genellikle bedensiz varlıkların telekinetik etkileridir. Gelecekle ilgili bir bilgi, bedensiz rehber varlığın telekinetik etkisiyle oluşturulan şekiller aracılığıyla falcıya bildirilir.

Bir benzetme yapacak olursak, sanki önceden belirlenmiş ruhsal bir alfabe burada söz konusudur. Fala bakana da bu alfabeyi okumak düşmektedir. Eğer ortada ruhsal bir irtibat yoksa, ki bu çoğunlukla falcının niteliğiyle alakalıdır, o zaman oluşan şekillerin tesadüfi oluştuğunu düşünebiliriz. Böyle durumlarda zaten bir faldan da söz etmek mümkün değildir.

Bu, falların açıklamalarından sadece birisidir. Bazı falcılar bunu biraz daha ötelere taşıyabilmekte ve ellerindeki fincanı

ya da kürek kemiğini bir konsantrasyon aracı olarak da kullanabilmektedirler. Bu falın bir başka yönüdür. Burada falcının durugörü yeteniği devreye girerek, geçmişte olan bir olayla ilgili ya da gelecekte ortaya çıkacak bir olay hakkında bilgileri görüntüler tarzında alabilir. Bazen görüntü olmaz ancak kuvvetli içe doğuşlar tarzında ilhamlar da olabilir. Burada bedensiz varlıkların fonksiyonu bazen vardır, bazen de yoktur.

En iyi kehanet metodu, bu ikinci olarak açıkladığım metottur. Yani her hangi bir objeyi konsantrasyon aracı olarak kullanarak durugörü yeteneğinin harekete geçirilme tekniği... Bazen her iki teknik aynı anda da kullanılabilir. Bunu yapan falcılar da vardır. Bu tür falcılara örnek olarak Şamanları gösterebiliriz... Çünkü tarihi kayıtlarda Şamanlar'ın hem göğe yükselme törenlerinde bedenlerinden geçici olarak ayrılabildiğinden sözedilmekte, hem de Kürek Kemiği ile çok iyi kehanetlerde bulundukları anlatılmaktadır.

Kürek Kemiği Falı'nın nasıl yorumlanacağına dair örneklerden biridir. (Solda) Bu örnekten de anlaşılacağı üzere, şekillerin nasıl oluşursa, nasıl yorumlanacağı önceden belirlenmiş durumdadır.

Resimde, hangi bölgenin hangi konu için ne anlama geldiği o bölgenin üzerine yazılmış durumdadır.

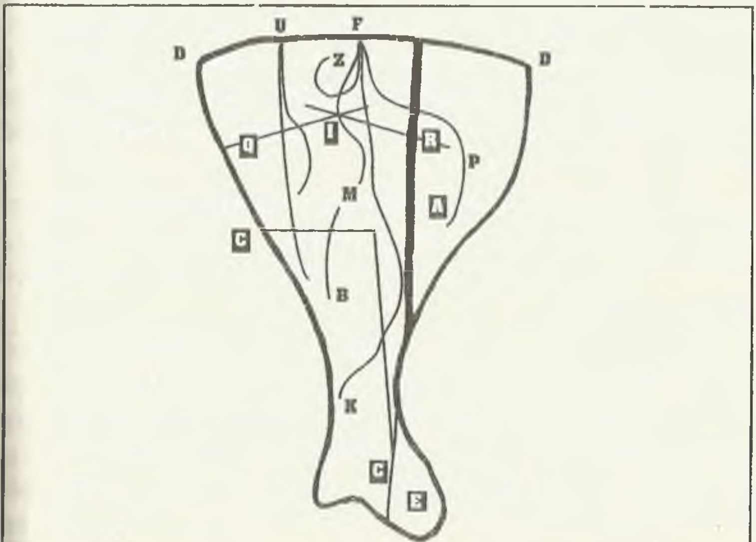
Resmin orjnali Nur-u Osmaniye Kitaplığı No: 2840 kayıt numarasıyla muhafaza edilen İlmü'l-Ketf Risalesi'nde bulunmaktadır.

Bir zamanlar Kürek Kemiğiyle nasıl fal açılmaktaydı, şimdi bunu kısa yorumuyla birlikte sizlere aktarmak istiyorum.

Aktaracağımız fal, hayvanını veya herhangi bir eşyasını kaybedenlere ya da çaldıranlara bakılan Kürek Kemiği Falı için geçerlidir. Kemiğin üzerindeki bölgeler her bir başka konu için ayrı anlamlara gelmektedir. Bir örnek olması bakımından biz burada, kayıp hayvan ya da eşyaların bulunmasıyla ilgili fal bakma yöntemini ele aldık:

Yorumlanması:

DD çizgisinin ortası (F) fal sahibinin oturduğu evi gösterir. F'den çıkan çizgilere göre falın istikameti bilerlenir. F'den çıkarak oluşan çizgi kayıp eşyanın evden ne kadar uzağa götürülmüş olduğun ve hırsızın izlediği yolu gösterir. F noktasından çıkan çizgi kısa bir kavisle aynı noktaya dönüyorsa (FZ) kayıp eşyanın ya da hayvanın çok kısa bir süre sora bulunacağı anlamına gelir. Eğer çizgi CC ile gösterilen alanlara ulaştıysa ve özellikle de E bölgesine doğru bir haraket yapmışsa kayıp

eşyanın hiç bir zaman bulunamayacağını gösterir. Çizgi QR hattının kesiştiği I noktasından geçerse, kayıp eşya hakkında bir yabancıdan haber alınacak demektir.

FP çizgisi A Bölgesi'ne doğru hareket yaparsa hırsız çaldığı eşya ya da hayvanı çok iyi gizlediğini gösterir. Bu nedenle aranan hayvanın kolay bulunamayacağı sonucu çıkar.

Çizgi B bölgesinden geçmekte ve kemiğin bu bölüm yanmışsa hayvanın öldüğüne eğer kayıp olan bir eşya ise zarar gördüğüne artık işe yaramaz hale geldiğine işaret sayılır.

Hırsızın takip ettiği yolu ve en son olarak nerede olduğunu gösteren bu çizgilerden başka bir de hayvan ya da eşyasını aramaya çıkan fal sahibinin izlediği yolları gösteren çizgiler vardır. Bu çizgiler U noktasından çıkar. Ve U ile F nin izlediği yollara bakılarak, kaybolan hayvan ya da eşyasına fal sahibinin ne kadrar yaklaştığı ya da uzaklaştığı anlaşılır... Tabi bunun olabilmesi için birden fazla fal bakılması gerekir. Böylelikle faldaki bilgilere göre hayvanını aramaya çıkan kişinin aradığı hayvanına ne kadar yaklaştığı da öğrenilebilmektedir. Böyle durumlarda U çizgisinin bir önceki fala göre F noktasından çıkan çizgiyle karşılaştırılması gerekir. U hattı F hattından kısa olursa arayan adam henüz hayvanına ulaşamamıştır. Eğer U hattı F hattını geçerse arayan bu sefer de çok uzaklara gitmiş, aradığı hayvan arkada kalmıştır.

Kürek Kemiği ile fal bakma yöntemi günümüzde artık kullanılmıyor. Bunun yerini Anadolu'da Kahve Falı almış durumda... Hem de oldukça yaygın bir şekilde... Özellikle de bayanlar arasında...

Kahve Falına iyi bakan falcıların çoğunlukla bayanlar arasından çıkmasına da şaşmamak gerekir. Çünkü Şamanlar'ın da büyük bir bölümünü bir zamanlar bayanlar oluşturmaktaydı... Zaten bayanların sezgisel yeteneklerinin erkeklere oranla istatiksel olarak daha ileri düzeyde olduğu bilinen bir gerçektir. Bu, başından beri hep böyle olmuştur. Günümüzde de böyledir.

ATEŞE BAKMAK

Ateşe Bakarak Fal Bakmak ve gelecekten haber vermek Türkler arasında en yaygın olan kehanet yöntemlerinden bir diğeriydi. Burada Kürek Kemiği Falı'nda olduğu gibi, ***"Psişik Alfabe"*** değil, doğrudan doğruya durugörünün harekete geçirilmesi hedeflenmekteydi. Temeli belli bir objeye konsantre olarak, durugörü yeteneğinin harekete geçirilmesine dayanan bir metottur. Böylelikle zihin ekranında geçmiş ya da gelecekteki bazı olayların imajları televizyondan seyredermişçesine izlenebilmekteydi.

Günümüz Parapsikoloji çalışmalarında çoğunlukla kristal küreye konsantre olunarak yapılan bu deneysel çalışma, Eski Türkler'de ateşe bakarak uygulanmaktaydı. Temel aynıdır. Ve hiç değişmemiştir. Önemli olan nereye baktığınız değil, konsantrasyonun sağlanıp sağlanamamasıdır. Çünkü ancak yoğun olarak gerçekleştirilen konsantrasyonla, adına durugörü dediğimiz bu psişik yetenek su üstüne çıkabilmektedir.

Durugörü yeteneğinin kullanıldığı bu kehanet yönteminin, diğer kehanet yöntemleriyle birleştiği en önemli noktası bunda da çoğunlukla rehber bedensiz varlıkların devrede olmasıdır. Yani bu görüntüleri durugörü medyomuna gösteren genellikle ruhsal rehber varlıklardır.

Burada bir genelleme yapacak olursak, hangi yöntem kullanılıyor olursa olsun, hepsinde değişmeyen ortak özellik, Şaman'ın ruhsal rehber varlığının işin içinde olmasıdır.

Şaman kehanet yöntemlerinden bir diğeri de suya bakma tekniğiydi. Suya bakmak da, ateşe konsantre olmak metoduyla aynı esaslara bağlı bir teknikti. Farklı olan sadece konsantre olunun objedir. Bu metot daha sonraları Anadou'da en fazla uygulanan yöntemlerinden biri olmuştur. Hatta bu yöntem İslami bir kisveye büründürülerek, bazı hocaların suda cinleri görmesi ve cinlerden bilgi alması tarzında ifade bulmuştur. Ana-

dolu Halk İnançları içinde hayli önemli bir yer bulmuş olan l
uygulamada adına cin de deseniz, bedensiz ruhsal varlık da d
seniz önemli değil, önemli olan ruhsal bir irtibat yöntemi ol
rak bunun uygulanmış ve halen de uygulanıyor olmasıdır.

ŞAMANİZM'İN ÖNCEDEN BELİRLENMİŞ KUTSAL KİTABI YOKTUR

"*Ayinlerden sonra Şaman vecd hâlindeyken söyledikler tekrarlayamaz ve hatırlayamaz.*" Ünlü dinler tarihi araştırm cısı W. Radloff gibi birçok yazarın kitaplarında geçen bu t nımlama, Şamanizm'le ilgili çok önemli bir özelliği özetler teliktedir. **Çünkü Şamanizm'in önceden belirlenmiş kut bir kitabı olmadığı için, ayinlerde okunacak dua ve ilahil de belirli değildir.** Koruyucu ruhları ayin sırasında onlara ilham ederse öyle hareket eder, öyle dua ve ilâhiler okurlardı.

Oysaki Dünya üzerinde geniş kitlelere ulaşmış ve ben senmiş tüm büyük dinlerde durum bundan çok farklıdır. Örn ğin İmam'ın, Papaz'ın, Haham'ın, Lama'nın dini törenlerde okuyacağı ve neler söyleyeceği önceden belirlenmiştir. Ve dece İmam ya da Papaz değil, o dinin mensubu olan herke törende neler okunacağını önceden bilirler.

Konuyla ilgili Abdülkadir İnan "*Şamanizm*" adlı kitabı da şu satırlara yer vermiştir:

> Kamlar'ın ayin sırasında okuduklarını, bilhassa vecd hâlinde söylediklerini tesbite imkan yoktur. Ayinden sonra da ne söylediklerini tekrarlayamazlar. Çünkü o bütün ayin sırasında koruyucu ruhlarının iradelerine tabi olmuş, onlar ne ilham ettilerse onu tekrarlamıştır. İşte bundan dolayıdır ki, etnografyacılar ve folklorcular tarafından tesbit edilen Şaman dua ve ilâhileri çok kusurludur.

Şamanizm'in bu özelliğinden dolayı; Şamanlar kendileri

...ştiren usta Şamanlar'ın okudukları dua ve ilâhileri ezberle-... gerek duymazlardı... Zaten onların eğitimleri de, önce-... belirlenerek kalıplaşmış hale getirilen duaların kendilerine ...tilmesi metoduna dayanmamaktaydı. Bir benzetme ya-...k olursak, Usta Şaman, öğrencisine balık tutup vermez, ... balık tutmayı öğretirdi. Yani nasıl konsantrasyona girerek ... irtibata gireceğini ve bu yolla nasıl istenilen bilgileri ...ağını ona öğretirdi.

Bu, her Şaman'ın aynı zamanda Şamanizm'in pey-...leri olduğu anlamına gelir....

Evet, konunun en önemli noktası işte burada kendisini ...mektedir. Şamanizm'in haricindeki bütün dinlerde o di-... peygamberi bellidir. Ancak Şamanizm'de belli değildir. ...izm'de peygamberin belli olmaması, onun çok eski bir ... olduğundan ve ilk peygamberinin unutulmuş olmasından ...aklanmaz. En azından Şamanizm kadar kökü eskilere da-... birçok Doğu Dinleri vardır ama hiç birinde bu belirsiz-... yoktur.

Şamanizm'in bu belirsizliği, Şamanlar'a düşen görevin ve ...luluğun ne derecede büyük olduğunun göstergesidir. ... şunu çok rahat söyleyebiliriz ki, hiç bir dinde o dini yü-...kle görevli olan rahiplere bu kadar geniş yetki tanınma-...

Şamanizm haricindeki tüm dinlerde, o dinin niteliklerini ...lara aktarmakla sorumlu peygamber, yukarısıyla aşağısı ...da aracılık görevini tamamladıktan sonra, artık kendisin-... sonra o dini yürütecek olan rahiplerine, sadece bilinen ku-... tekrarından başka bir iş düşmemiştir. Şamanizm'de ise ... peygamberlik görevi tüm Şamanlar'ın üzerine yüklenen bir ...luluk olarak bulunurdu. İşte bu nedenle her Şaman aynı ...da Şamanizm'in peygamberlerinden biri olarak nitelen-...bilir...

Bu anlattıklarımız şu anda bizi çok önemli bir noktanın

eşiğine getirmiş bulunuyor... Bu gelmiş olduğumuz meseleyi biraz açmak istiyorum...

Yurtiçinde ve yurtdışında yayınlanan *"New Age Anlayışı"* doğrultusundaki birçok kitapta, geleceğin insanlarının her birinin birer kanal olacağından sözedildiğini, bu konularda araştırma yapan okurlarımızın duymuş olduğunu düşünüyorum... Evet, bu önemli ezoterik bir bilgidir ve birçok kitapta bu bilgi okuyuculara aktarılmıştır.

Herkesin kanal olması ne demektir?

Kanaldan kasıt yukarısıyla aşağısı arasındaki irtibattır. Bu görevi daha önce kimler yapıyordu? Peygamberler yapıyordu... Sanırım daha fazla açık anlatmaya gerek kalmadı... Anlaşılması gereken anlaşılmıştır sanıyorum... Ama ben yine de sizin adınıza son cümleyi üstünü örtmeden açık bir şekilde yazayım:

Herkesin kanal olması, herkesin peygamber olacağı anlamına gelir. Ancak bu herkesin kendi dinini kuracağı anlamına gelmez. Artık dine ihtiyaç kalmadığı anlamına gelir. Çünkü isteyen; istediği zaman, istediği bilgiyi yukarıdan, yani ruhsal planlardan ya da kendi açık şuurundan alabilecektir. Yine bir başka benzetmeyle özetleyecek olursak, herkes bir zamanlar Şamanlar'ın yaptıklarını bir gün gelecek kendileri yapabilecektir. Bunun için elinize davul almanıza, dans etmenize gerek bile olmayacak... Otururken, otobüste giderken, kısacası yaşamın her anında ve her istediğiniz an, istediğiniz bilgiye ulaşabileceksiniz... Bunun örneği Mu Uygarlığı'nda bir zamanlar yaşanmıştı. Şimdi yaşanacak olan da onun bir benzeri olacaktır.

"Herkesin peygamber olması, ezoterik bilgiler ışığında insanların uyanacakları yani şuurlanacakları anlamına gelir" diyerek bu bölümü noktalayalım...

III. BÖLÜM

ANADOLU UYGARLIKLARI VE MİSTERLERİ

Bir zamanlar Eski Mısır Uygarlığı'nda olduğu gibi bir çok [illegible] biri dogmatik ve törensel, diğeri ise mistik ve ezoterik [illegible] olan iki din yanyana varlığını sürdürüyordu... Bunlar-[illegible] birisi eski mistik ve ezoterik mitlerin yarıyarıya unutulmuş öğelerinden oluşan popüler kültleri içerirken; diğeri ise, "*Misterler Dini*"ni meydana getiriyordu. Misterler, mitlerin [illegible] anlamlamlarını açıklayarak, ezoterik halkaya dahil [illegible] genel anlayışların ötesine taşıyorlardı.

Kadim Kültler, öğretilerinin büyük bir bölümünü dış hal-[illegible] saklı tutarlardı. Sırlarını, gizli sembolleri açıklamak ve [illegible] belirlenmiş olan çeşitli ayinleri, törenleri uygulamak [illegible] inisiye ettikleri sadece kısıtlı sayıdaki kişiye açıklar-[illegible] İşte bu öğretiler ile ayinler, "*Misterleri*" oluştururdu...

Belirli bir mistere dahil olanlar, hep birlikte yenilen ye-[illegible] hep birlikte yapılan danslar ve hep birlikte uygulanan [illegible] ritüellere katılarak, o gizli kültün bütün kurallarına har-[illegible] uyarlardı.

Misterler, Grekçe'de "*özel – gizli ayinler*" anlamına gelen

"mysterion" sözcüğünden türetilmiş bir deneyimdir.

Etimolojik olarak, mister sözcüğü Yunan kökenli kapam anlamına gelen *"myein"* fiilinden türetilmiştir. Ve bu türeti sözcüğün anlamı misterlerin en başta gelen kuralını oluştu muştur. ***"Sırlar kapalı – saklı tutulacaktır."***

Misterlerde iki tür halkadan sözedilir. Bunlardan birin halkın katılabildiği egzoterik dış halka; diğeri ise sırlara inisi edilmekte olan kendi bünyelerine mensup kişilerin oluşturdu ezoterik iç halka... İç halkaya dahil olanlar şuursal ayrınla ve bilgilendirilme konusunda son derece ağır bir eğitimden çirilirlerdi. Ancak inisiye adaylarının kesinlikle ketum olmal şarttı. Kendilerine aktarılan sırları hiç bir zaman başkaları açıklayamazlardı. Gizli bir bilginin açık hale getirilmesinin, bilgiyi gücünden yoksun kılacağına, içeriğini ayaklar altın alacağına ve taşıdığı süptil hakikatleri negatif tesirlere açaca na inanılırdı. İşte bu ketumiyet sayesinde ve uygulanan ay lerle mistik bir daire çizilerek oluşturulan majik örtü, bü bir tesir birikimine neden oluyordu...

Misterler çok ciddiye alınırdı. Atinalılar tarafından çok vilen ünlü Yunan kahramanı Alcibiades, (1) sarhoş olduğu sırada misterlerin aleyhinde konuştuğu için halkın gözün bir anda düşmüştü. **Tarihte misterlere inisiye olduktan son bu sırlara ihanet eden tek bir kişiye bile rastlanmamış** Ketumiyet yeminine kesin bir biçimde uyulurdu. Hıristiyanlı geçmeden önce misterlere inisiye olmuş ilk Hıristiyanlar bu yemini bozmamışlardır.

Sırların gizli tutulması, misterlerde ne denli önemli ol ğunu aşağıdaki bir olay sanırım yeterince açıklayacaktır:

Dilden dile anlatılan bir söylentiye göre:

Bir gün bir kişi rüyasında misterlerin bir bölümünü gör müştü. Gördüklerinin gerçeğe son derece yakın olduğu anlaşılınca da, konuşmasın diye kendisini derhal inisiye

etmişlerdi!

Eski devirlerde tüm dinlerin, felsefi çalışmaların ve inisiyatik öğretilerin tamamının hedeflediği gaye, insandaki değişimin sağlanmasına yönelikti. Günümüzde *"şuurlanma"* ve *"aydınlanma"* olarak nitelendirilen bu değişim için yapılan çeşitli ritüeller ve özel çalışmalar tüm dinlerin içinde uzun bir süre yaşamıştır. Ancak insanlığın aşamalı aşağıya iniş sürecinin bir sonucu olarak, günümüzdeki dini sistemlerin çoğu bu özelliklerini tamamen yitirmiş bulunmaktadırlar. Dinler için geçerli olan bu tespitimiz diğer alanlarda da aynen gerçekleşmiş ve uzunca bir süredir ne felsefi çalışmalarda, ne de ritüellerde, insanın değişimi ile ilgili herhangi bir çalışma yapılamamıştır. İnisiyatik öğretilerin yaşatıldığı mabetler ise zaten çoktan tarih sahnesinden çekilmiş bulunmaktadır.

Anadolu'da belli bir süre, İslâm Dini'nin içinde yürütülen bu inisiyatik çalışmalar yine İslâm'a muhsus bir kelime ile ifade edilmiştir. Bu kelime: *"Tasavvuf"*tur.

Tasavvuf'un Batı dillerindeki karşılığı Mistisizm'dir. Mistisizm ise *"mister"*den türetilmiş olan bir sözcüktür. Mısır ve Yunan Kültürleri'ne dayanan bu sözcüğün kullanılışı bundan binlerce yıl öncesine kadar uzanır.

Büyük Mısır İnisiyasyonu'na dahil olan birçok inisiye daha sonra gelmiş oldukları ülkelerine döndüklerinde bu inisiyasyonun benzerlerini kendi topraklarında da sürdürmüşlerdir. İşte mister sözcüğünün çıkışı da bu döneme rastlar. (Elözis Misterleri, Orfe Misterleri Diyanizos Misterleri vs.) Büyük Mısır İnisiyasyonundaki ezoterik bilgiler, çeşitli isimler alarak Anadolu'da, Yunan'da ve Avrupa'nın birçok bölgesinde, Mezopotamya ve Asya'nın çeşitli yörelerinde uzun bir süre yaşatılmıştır.

Böylelikle bu bölümde asıl üzerinde durmak istediğimiz konumuza gelmiş bulunuyoruz: ***"Anadolu gizli kültleri – misterleri..."***

Ancak, Anadolu'da etkisini göstermiş olan misterlerin neler olduğunu görmeden önce, meseleyi daha iyi açıklığa kavuşturabilmek için Anadolu ve çevresindeki uygarlıklara genel olarak bir göz atmak istiyorum... Sonra kaldığımız yerden devam edeceğiz...

ANADOLU UYGARLIKLARI

Üç tarafının denizlerle çevrili oluşu, Avrupa ile Afrika arasında deniz ve karadan kolayca bağlantı kurulmasına olanak sağlaması, bunun yanısıra olumlu iklim şartları, verimli toprakları bol su kaynaklarına sahip olması nedeniyle; Anadolu tarih boyunca bir çok göç ve istilâya uğramıştır.

Göçler ve istilâ amacıyla gelen toplumlar, sahip oldukları kültürlerini de Anadolu'ya taşıdılar. Ve sonunda ***"Anadolu Kültürü"*** dediğimiz bir birikimin oluşumuna neden oldular.

Şu anda üzerinde yaşamakta olduğumuz Anadolu topraklarının geçirmiş olduğu tarihsel süreci, bir tarihçi gibi sizlere aktaracak değilim... Ancak bu sürece genel hatlarıyla bakmadan da geçecek değilim... Şimdi gelin, Anadolu insanının kültür birikimlerini daha iyi anlayabilmek için, bu toprakların tarih sahnesinde nasıl bir fonksiyon gördüğünü zihnimizde yeniden canlandırmaya çalışalım...

Klasik Tarih Bilimi'nce tespit edilebilen; Anadolu'da kurulan ya da Anadolu'ya dışarıdan gelen belli başlı devletler şu şekilde sıralanır:

1– Hititler, Frigyalılar, Lidyalılar, İyonlar, Urartular (M.Ö. 2. Bin - M.Ö. 600 yılları arasında)

2– Persler (M.Ö. 543-333)

3– İskender İmparatorluğu (M.Ö. 356 - 323)

4– Roma İmparatorluğu (M.Ö. - M.S. 476

5– Bizans – Doğu Roma İmp. (395 - 1453)

6- Selçuklular - Anadolu Selçuklu Devleti (1078-1308)
7- Osmanlı İmparatorluğu (1299-1923)
8- Türkiye Cumhuriyeti (1923- ...)

HİTİTLER

Kızılırmak çevresinde kurulmuştur. Başkentleri Hatuşaş (Boğazköy)

Anadolu Uygarlıkları içinde en eski ve en önemlilerinden olan Hititler'in kökeni hâlâ tartışmalıdır. Ancak Hititler'in Anadolu'nun yerli halkı olmayıp dışarıdan geldikleri konusunda tarihçiler fikir birliğindedirler.

Hitit adı daha sonra Eski Ahit'e göre verilmiş bir isimdir. Hitit diye andığımız bu halkın kendilerine *"Nesili"* dediklerini biliyoruz. Cumhuriyetin ilk yıllarında, o zamanki isimleriyle, Etiler'in Türk olduğu da ileri sürülmüştü. Hatta Etibank da adını buradan almıştı.

Klasik Tarih kitaplarından hangisi açıp okursanız Hititler'in kökeni ile ilgili şu satırla karşılaşırsınız:

"Hititler in Anadolu'ya nereden göç ettikleri tam olarak ışığa kavuşamamıştır."

Evet... Anadolu'da tespit edilebilen en eski uygarlık olduğu söylenilen Hititler'in kökeni ile ilgili soruya; *"Klasik Tarih Bilimi"*le bir türlü cevap bulunamamaktadır... Çünkü yurdumuzdaki *"Resmi Klasik Tarih Bilimi"*nce Tufan öncesi, Tufan ve sonrası ile ilgili bilgiler dikkate alınmamaktadır. Böyle olunca da Sümerliler'de ve Mısırlılar'da olduğu gibi Hititler'in kökeni de tarihin karanlıklarında kaybolup gitmiştir.

Oysa ki, kitabımızın sonunda tüm ayrıntılarıyla göreceğimiz gibi, Hititler'in kökeni ile Tufan Öncesi Uygarlıklar arasında önemli bir bağlantı vardır. Bunu kitabımızın son bölümünde ezoterik kaynaklardan aktaracağımız bilgiler ışığında daha iyi görebileceğiz.

Biz şimdilik *"Klasik Tarih Bilimi"* nin verilerini takip edelim:

Hititler'in tarih sahnesinde görülmesi daha öncelere de dayansa da Krallığın M.Ö. 1660-1630 yılları arasında hüküm sürmüş I. Hattuşili tarafından kurulduğu söylenir.

M.Ö. 1460-1190 yılları Hitit Krallığı'nın *"Büyük Krallık"* dönemi olarak adlandırılır. Bu dönemde Anadolu'daki en büyük siyasi güç Hitit Krallığı'dır.

M.Ö. 1200'lü yılların sonuna doğru Hitit Krallığı en parlak devirlerini yaşarken, kralın ölmesinden sonra çocuğu olmadığından, kardeşi II. Şuppiluliuma'nın tahta geçmesi ile sarayda karışıklıklar çıkmış, halk arasında da başkaldırmalar olmuştur. Buna bir de Kuzey kavimleri saldırısı eklenince, Hitit Devleti dayanamamış, istilâlar altında tarihe karışmıştır. Yıkılmalarında Asurlular'ın rölü büyük olmuştur. Daha sonraları Geç Hitit denilen beylikler dönemi yaşanmış, Hitit Kültürü Güney'de biraz daha yaşamaya devam etmişse de zamanla tarih sahnesinden silinmişlerdir.

Hititler'de asillerden oluşan Pankuş denilen bir meclis vardı. Bu meclis kralın yetkilerini kısıtlıyordu. Hititlerde kraldan sonra en yetkili kişi Tavananna denilen kraliçeydi. Hititler krallarının hayatlarını anlatan yıllıkları hazırlayarak, tarihî Tarih Yazıcılığı'nı başlatmışlardır.

Hititler kayaları düzleştirerek, inisiyatik bilgilerini içeren sembolik kabartmalar yapmışlardır. (İvriz ve Yazılıkaya Kabartmaları Hititlere aittir.) Günümüzde Klasik Arkeoloji Bilimi bu kabartmaların Tanrı resimleri olduklarını ileri sürmekteyse de gerçek farklıdır.

Hititler'in inisiyatik bilgileriyle ilgili bir diğer kaynak da günümüze kadar gelen tabletlerdeki efsaneleridir. Bu efsaneler daha sonraları Anadolu'da kuşaktan kuşağa anlatılarak günümüze kadar gelmiş olan birçok halk masalının da temeli

oluşturmuştur.

FRİGYALILAR

I. Yüzyılın Amasyalı Coğrafyacısı Strabon, Frigya'nın sınırları için şunları yazar:

> Bithyniablar'ın Güney sınırında, Mysia Olympos'u denen dağın etrafında oturan Mysia ve Frygialılar vardır. Frygia'nın bir kısmına Büyük Frygia denir, ki burada Midas hüküm sürmüştür ve bir bölümü Galatialılar tarafından işgâl edilmiştir. Hellespontos (Çanakkale Boğazı) üzerindeki ve Olympos'un (Uludağ) etrafındaki bölge Küçük Frygia yani Frygia Epiktetos denen yerdir.

Bu tanımlamadan Anadolu'da küçüğü Batı'da, büyüğü ise daha Doğu'da olmak üzere iki Frygia Bölgesi'nin varlığı anlaşılmaktadır. İçinde Midas'ın hüküm sürdüğü Büyük Frygia, bilgi olarak Doğu'da Halys (Kızılırmak) ve Kapadokya Bölgesi ile sınırlanıyordu; Batıda Lidya Bölgesi ile komşuydu.

Frigya ülkesi Anadolu nun en eski yollarının kavşak noktasında kurulmuştur. Örneğin Ege Denizi kıyılarından Doğu Anadolu, Suriye ve Kuzey Mezopotamya'ya uzanan büyük yollarla bağlantıyı Frigya'dan geçen yollar sağlardı.

Frygia'nın Batı Anadolu ve Yunanistan ile ilişkisi, yazılı kaynaklarla da kanıtlanmaktadır. Bu kaynaklarda Frigya Kralı Midas'ın kendine eş olarak Aiolia'daki Kyme Kralı'nın kızını seçtiğinden ve tahtını Yunanistan daki bir Apollon tapınağına armağan olarak yolladığından söz edilmektedir.

Yunanistan'la Frigyalılar'ın o dönemde kurdukları yakın ilişkilere gösterilebilecek birçok örnek bulunmaktadır. Örneğin ülkemizin kayak merkezlerinden Uludağ -ki bu bölge de yukarıda belirtmiş olduğumuz gibi Frigyalılar'ın bulunduğu topraklar arasında bulunmaktaydı- Yunan Mitolojisi'nin temelini oluşturan, ünlü Olympos Tanrıları'nın mekanı olarak gösterilen dağdı.

Anadolu'nun bereket Tanrıçası olarak mitolojide isimle dirilen ünlü Kibele Kültü de Frigyalılar'a aittir. (Hititler'in Ku ba Kültü'nün bir devamıdır.)

LİDYALILAR:

Bugünkü Gediz ve Menderes ırmakları arasındaki bölge eski çağlarda Lidya deniliyordu.

Lidyalılar ticarette geliştiler. Tarihte Para'yı ilk kez kull nan Lidyalılar'dır. Lidyalılar Efes'ten başlayıp, Mezopota ya'daki Ninova'ya kadar uzanan Kral Yolu'nun açılmasın etkili oldular. Persler tarafından yıkılmışlardır.

İYONYALILAR:

İzmir Körfezinden, Güllük Körfezine kadar olan bölge İyonya denilirdi. Yunanistan'dan gelen Akalar buradaki y halkla karışarak, şehir devletleri halinde yaşadılar.

Efes, Milet, İzmir, Foça, Bodrum en önemli İyon kent rindendir.

Efeste'ki Artemis Tapınağı da İyonlar'a aittir. İyonlar d niz ticaretinde de gelişmişlerse de özellikle bilim ve sana çok ileri gitmişlerdi. İyon Edebiyatı'nında Homeros *"İlyada Odesa Destanı"* yla, Matematikte Tales ve Fisagor (aynı zama da felsefede), Tarihte Heredot, Tıpta Hipokrat, Felsefede Dioj en tanınmış İyon şahsiyetlerindenir.

URARTULAR:

M.Ö. 9. Yüzyıl'da Kuzey Doğu Anadolu'da gelişmiş b uygarlıktır. Van Gölü ve çevresinde devlet kurmuşlardır. Ba şehirleri Tuşpa'dır. (Van)

"Tuşpa" sözcüğü ile Sirius'un sembollerinden üçlü yıld rımı taşıyan ve en büyük Hitit Tanrısı olan ***"Teşup"*** ismi ay kökten gelir. Kafkas lisanına göre Tuşpa Akıllı Tanrı, Teşup i

Hakiki Tanrı anlamına gelir. Arkeologlar Urartular'ın Sami ırkından değil, Asya kökenli olduklarını kesin bir dille belirtmektedirler.

Urartu Dini'nde başta Güneş olmak üzere tüm gök varlıkları kutsal sayılmıştı.

Urartu ismini güçlü komşuları olan Asurlular vermişir. Bu isim daha sonra İbranice'de Ararat şeklini almıştır. Bölgede bulunan Ağrı Dağı'nın ismi de Ararat'tan gelmiştir.

Urartu sanatı özellikle de madenciliği ve mimarisi tamamıyla orjinal olan birçok unsur taşımaktadır. Urartu madenciliği Yunan ve Frigya'daki gelişmeleri etkilemiştir.

Üzerinde yazıtların bulunduğu 25 tonluk masif taş blokların, 60 m yüksekliğindeki dik bir tepeye çıkartılması gibi o devirde imkansızmış gibi görünen işleri başarıyla gerçekleştirebilmişlerdir.

Bir zamanlar Urartular'ın yaşadığı bölgede, Kafkaslara doğru uzanandığı tespit edilen çok sayıda yeraltı tüneller sistemi bulunmaktadır. Bunların kimler tarafından yapıldığı kesinlik kazanmamıştır.

ANADOLU'YA HAKİM OLAN DEVLETLER

1- Pers İmparatorluğu:

Anadolu M.Ö 543-333 yılları arasında İran'da kurulan Pers İmparatorluğu'nun hakimiyetinde kaldı.

2- İskender İmparatorluğu:

Makedonya Kralı II. Filip'in ölümüyle yerine geçen oğlu Büyük İskender, Asya seferine çıkarak büyük bir imparatorluk oluşturmuştur.

Büyük İskender Asya Seferi'yle Anadolu, Suriye, Mısır ve Hindistan'ın bir bölümünü ele geçirdi. Pers İmparotorluğu-

na son verdi. Bu sefer dönüşünde yolda öldü. Büyük İsken-der'in Asya seferi sırasında Yunan Medeniyeti ile Doğu Mede-niyetleri birbirlerinden etkilendiler. Böylece Doğu ve Batı me-deniyetlerinin karışımından Helenizm Medeniyeti ortaya çıktı.

İskender'in ölümünden sonra Anadolu'da küçük krallıklar kuruldu. Bunlar arasında en fazla öne çıkanlar:

a– Bitinya Krallığı (Kuzeybatı Anadolu'da), b– Pontus Kral-lığı (Karadeniz'de), c– Bergama Krallığı'dır. (Batı Anadolu'da.)

3– Roma İmparatorluğu:

İtalya'da kurulan bu devlet kısa zamanda Avrupa, Asya ve Afrika topraklarına yayılmıştır. 395 yılında Batı ve Doğu Ro-ma İmparatorluğu olarak ikiye ayrılmıştır. Batı Roma 476 yılı-nda, Doğu Roma (Bizans) ise 1453'te yıkılmıştır.

İstanbul'daki Bozdoğan Kemeri ve Çemberlitaş; Anka-ra'daki Ogüst Mabedi ve Roma Hamamı, Antalya'daki As-pendos Tiyatrosu Romalılar'dan kalan ünlü eserlerlerden sade-ce birkaçıdır.

Romalılar Mısırlılar'dan aldıkları *"Güneş Takvimi"* ni Jul-yen Takvimi adıyla geliştirdiler.

Fenikelilerin bulduğu harf yazısı (alfabe), İyonlar yoluy-Yunanlılara ve onlardan da Romalılar'a geçmiş, Romalılar bu-nu geliştirerek Latin Alfabesi'ni oluşturmuşlardır.

Roma'da ilk yazılı kanunlar *"12 Levha Kanunları"* dı. Roma kanunları günümüz Avrupa hukukunun da temelini oluş-turmuştur.

4– Bizans İmparatorluğu (Doğu Roma İmp.):

Merkezi İstanbul olan ve 1000 yıldan fazla ayakta kalma-başaran bu devlet, 1453'te Fatih Sultan Mehmet tarafından yı-kılmıştır.

Ayasofya, Aya İrini, Hora, Sergios ve Baküs Kiliseleri

Yerebatan ve Binbirdirek Sarnıçları en ünlü eserleridir.

5– Selçuklular (1041 -1308)

Oğuz Başbuğları'ndan Selçuk, X. Yüzyıl'ın ikinci yarısında Oğuzlar'ın içinden kendisine bağlı kalabalık bir grupla Güney'e göç ederek, Seyhun Irmağı'nın yanında bulunan Cend Kenti'ne yerleşti. Hem babası hem de kendisiyle birlikte göç eden Oğuzlar o dönemde hâlâ Şamanist'tiler.

Bu devirde birçok Türk boyunun İslâmiyeti kabul ettiğini gören ve kendi geleceği bakımından en iyi ortamın İslâm dinini kabul ederek sağlanacağını düşünen Selçuk, yakınlarıyla görüştükten sonra, kendisine bağlı Oğuzlar'la birlikte Müslüman oldu.

XI. Yüzyılın başlarında büyük bir imparatorluk haline gelen ve 300 yıl hüküm süren Selçuklu İmparatorluğu'nda çoğunluk Oğuzlar'dan oluşmaktaysa da aralarında diğer Türk boyları da bulunmaktaydı.

Başlangıçta Oğuz Başbuğları'ndan Selçuk'un çevresinde toplandıkları için bu ismi almışlardır.

Selçuklu İmparatorluğu, İran, Irak, Suriye ve Anadolu'ya kadar genişleme göstermiştir. Anadolu'da 1078 yılında kurulan Selçuklu Devleti, Anadolu Selçuklu Devleti adıyla tarihe geçmiştir. Selçuklu Devletleri arasında en uzun ömürlü olanıdır.

İslamiye'te geçen Selçuklular, (İran hariç) İslamiyet'in Sünni mezhebinin savunucuları olmuşlar ve Batıni - Tasavvufi çalışmalara devlet olarak uzak duran bir çizgiyi benimsemişlerdir. O devirde Tasavvuf karşıtlığıyla tanınan İmam Gazali'nin görüşleri, resmi din anlayışlarını belirleyen önemli bir etken olmuştur.

Diğer Selçuklu Devletleri'nde olduğu gibi, Anadolu Selçuklu Devleti'nde de Türkçe geri plana itilmiştir. Resmi dil Farsça olarak benimsenmiş, dini çalışmalarda ise Arapça kul-

lanılmıştır.

6– Osmanlılar

Moğol istilasının Batıya kayması üzerine, başlarında Er tuğrul Bey'in bulunduğu Oğuzlar'ın Kayı boyu Horosan'dan kaçarak Doğu Anadolu'ya girdiler.

Anadolu Selçukluları tarafından Bizans sınırında bulunan Söğüt bölgesine yerleştirildiler. Ertuğrul Bey'in ölümünden sonra oğlu Osman, Kayılar'ın reisliğini üstlendi.

1299'da Kayı beyliği olarak kurulan organizasyon kısa sürede Osmanlı Devleti'ne ve yine kısa bir süre içinde sınırları 6 milyon kilometre kareye yaklaşan bir imparatorluğa dönüştü.

Kuruluşundan 300 yıl sonra dünyanın en büyük devletlerinden biri haline geldi.

300 yıl boyunca büyüyen imparatorluğun, duraklama çöküş ve parçalanması da yaklaşık 300 yıl sürmüş ve 600 yıldan fazla bir süre tarih sahnesinde kalmıştır.

İmparatorluğun nüfusu çoğunluk olarak Türkler'den oluşmuşsa da çok sayıda farklı etnik ve farklı dini inançlara sahip kültürleri de bünyesinde yaşatmıştır.

7– Türkiye Cumhuriyeti

1923 yılında Cumhuriyet'in ilan edilişiyle Anadolu'da padişahlık sistemine son verilmiş ve Türkiye Cumhuriyeti adı altında Mustafa Kemal Atatürk'ün sayesinde laik, çağdaş bir devlet kurulmuştur.

ANADOLU'NUN ÇEVRESİNDEKİ UYGARLIKLAR

1– MEZOPOTAMYA

Güneydoğu Anadolu'dan başlayarak, Basra Körfezi'ne ka

dar uzanan; Dicle ve Fırat nehirleri arasındaki bu bölgede yaşayan toplumlara Mezopotamya Uygarlıkları adı verilmiştir.

Mezopotamya verimli topraklara sahip olması, iklim şartlarının uygun olması gibi nedenlerden dolayı birçok uygarlığa ev sahipliği yapmış ve böylelikle de çok hareketli bir bölge olarak tarih sahnesindeki yerini almıştır. Ayrıca Mu Uygarlığından yapılan göç merkezlerinden de biri olma özelliğine sahiptir.

Mezopotamya Kavimleri:

A- Sümerler B- Akkadlar C- Elamlılar D- Babilliler E- Asurlular.

A- Sümerler:

Birbirinden bağımsız "Site" denilen şehir devletleri halinde yaşamış olan ve gizemi günümüzde hâlâ konuya klasik mantıkla yaklaşan arkeolog ve tarihçi tarafından çözülememiş bir uygarlıktır... En önemli şehirleri: Ur, Uruk, Lagaş'tır. Bu şehir devletleri "*Ensi*" veya "*Patesi*" denilen Rahip-Krallar tarafından yönetiliyordu.

Zigurat adı verilen mabetleri tam anlamıyla birer sır merkezleri olarak uzun süre etkinliğini sürdürmüştür. İnisiyatik bilgileri birçok topluma etkide bulunmuş olan bir uygarlıktır.

Hititler'de olduğu gibi Klasik Tarih Bilimi'nin kökenleri hakkında cevap bulamadığı uygarlıklardan biridir.

"*Son araştırmalara göre örf, adet, geleneklerine ve dil yapılarına, kullandıkları aletlere bakılarak Sümerler'in Mezopotamya'ya Orta Asya'dan geldikleri Türk olabilecekleri tahmin edilmektedir.*"

Bu görüş son zamanlarda birçok tarihçi, erkeolog ve dil bilimcileri tarafından ileri sürülen bir iddiadır.

Sümerler'den kalan kil tabletlerdeki yazıların hangi dile

yakın olduğu konusunda yapılan yurtdışındaki çalışmalar, Sü mer ve Elam dillerinin Türkçemiz'e hayret uyandıracak dere cede benzediğini göstermiştir. (2)

İşte bu gerçekten hareket eden yurdumuzdaki bazı araştır macılar Sümerlilerle Türkler arasıda bir köken birliği olabile ceğini ileri sürmüşlerdir. (3) Bu köken birliğinin nereye dayan dığı aslında çok açıktır. Her iki toplumun da, Tufan Öncesi Uygarlıklara dayanan bir geçmişe sahip olması bu dil ve kültür benzerliğine neden olmuştur.

Gılgamış, Yaradılış ve Tufan Efsaneleri Sümer Mitoloji si'nin en önemli efsaneleridir. Bu efsaneler; Sümerler'in kö kenleri ve İnisiyatik sırlarını içlerinde barındırması bakımın dan günümüzde hâlâ birçok araştırmacı tarafından incelenme ye devam eden yazılı kaynaklarıdır.

Matematik, Geometri, Astronomi - Uzay hakkındaki bilgi lerinin ne denli ileri olduğu son 20 yılda yapılan araştırmalar sayesinde ortaya çıkmış ve Batı dünyasında büyük bir şaşkın lık yaratmıştır. NASA tarafından son yıllarda yapılan uzay araştırmalarında tespit edilen ve Güneş Sistemiz'de çok geniş eliptik bir yörüngede ilerleyen, 3600 yılda bir Dünyamız'ı çok yakınıdan geçen 10. Gezegen'in varlığını ve dolanım süre lerini bile Sümerliler'in bildikleri mitolojik kayıtlarından tespit edilmiş durumdadır. (4)

Bir ayı 30, bir yılı 360 gün olarak hesaplamış olan Sümer liler dünyada ilk kez *"Ay Yılı"* hesabına dayanan takvimi de yine kendileri bulmuşlardır.

Akkadlar tarafından yıkılmışlar ve tarih sahnesinden silin mişlerdir.

B– Akkadlar:

Arap Yarımadası'ndan Mezopotamya'ya gelen Sami kö kenli savaşçı bir kavimdir. İlk sürekli ve düzenli orduları kur muşlardır. Bu sayede kısa zamanda Mezopotamya'nın tamamı

sahip olmuşlardır. Tarihte bilinen ilk büyük imparatorluğu kurdular. Kurucuları Sargon, başkentleri Agade'dir. Tapınaklarına da Agade denilirdi.

C- Elamlılar:

Elam, Güneydoğu Mezopotamya'ya verilen addır. Başkentleri Sus'dur. Bilim ve teknikte ileri olmamalarına karşın, güzel sanatlar ve süsleme alanında gelişmişlerdir.

D- Babilliler:

İlk "Mutlak Krallık" anlayışı Babil'de ortaya çıkmıştır. Ünlü kralları Hammurabi, ilk "Anayasa" olarak bilinen *"Hammurabi Kanunlarını"* oluşturdu. (Bu kanunlar büyük bir oranda Sümer ve Sami geleneklerinden yararlanılarak hazırlanmıştır.)

Babil Kulesi ve Babil'in Asma Bahçeleri en önemli tarihi eserleridir.

E- Asurlular:

Yukarı Mezopotamya'da (Güneydoğu Anadolu) kurulmuşlar, Toroslar ve Kapadokya'ya kadar yayılmışlardır. M.Ö. 19. ve 18. yüzyıllarda Anadolu'da büyük bir hareketin varlığı görünmektedir. Asur'dan gelen tüccarlar, yerel Anadolulu beylerinin izniyle, Anadolu da yaygın bir ticaret ağı kurmuşlardır. Ticaretin yoğun olan büyük yerleşmelere Karum, küçük birimlere ise Vabartum adı verilmekteydi. Anadolu'daki büyük ticari merkezlerin, yani Karumların, en önemlisi Kayseri yakınlarındaki Kültepe mevkiğinde yer alan Karum Kaneş'ti.

2- MISIR UYGARLIĞI

Kuzey Afrika'da Nil Nehri'nin etrafında kurulmuş olan kökeni Mu ve Atlantis'e dayanan büyük bir uygarlık olarak,

tarih sahnesinde varlığını inisiyatik bilgileriyle hissettirmiştir.

Önceleri *"Nom"* adı verilen şehir devletleri varken, M.Ö. IV. binden sonra Kral Menes'ten itibaren merkezi krallık haline gelmiştir. Kral Menes'le birlikte de Firavunlar devri başlamıştır. Dini ve siyasi otorite Firavunlar'ın (Mısır Kralları) elinde bulunuyordu.

MÖ. 525'te Persler, MÖ.333'te de Büyük İskender tarafından işgal edilmiştir. Kökeni Mu'ya dayanan, Atlantisli bilge Osiris'in öğretisi çerçevesinde kendilerine özgü dini sistem oluşturan Eski Mısırlılar, daha sonraları Arap-İslâm Orduları'nın baskıları sonucu İslâmiyet'e geçmek zorunda kalmışlardır.

Mısır'ın çok eski dönemlerine ait binlerce ezoterik kitabın ve yazıtların yer aldığı İskenderiye Kitaplığı da birçok kereler saldırıya uğramış ve son olarak da Kur'an'dan başka kitaplara gerek yok sloganıyla Mısır'a gelen Halife Ömer komutasındaki Arap - İslâm Orduları tarafından talan edilmiştir. Bu saldırıdan kutulabilen kitapların sayısı son derece az olabilmiştir.

Mısır'ın Atlantis kökenli çok önemli sırlarını içinde barındıran ünlü *"Thot'un Kitabı"* da bu yağmalama sırasında İskenderiye Kitaplığı'nda bulunmaktaydı. Bu kitabın akıbeti meçhul kalmıştır. Yakılarak yokedilen kitaplar arasında mı kalmıştır yoksa rahiplerce kaçırılmışmıdır, bu güne kadar kesinliğe kavuşturulamamıştır. Eğer Mısırlı rahiplerce kaçırılmışsa da nerede olduğu maalesef bilinmemektedir.

3- EGE VE YUNAN UYGARLIKLARI

Girit Adası, Yunanistan, Makedonya, Trakya, Batı Anadolu ve Ege Adaları'nda yaşayan toplulukların meydana getirdiği bir birlerine yakın uygarlıklardır.

A– Girit Uygarlığı: Ege ve Yunan Uygarlığı'nın ilk ortaya çıktığı yer Girit Adası'dır. Ezoterik kayıtlarda söz konusu edilen bölgeye Mu'dan gerçekleştirilen bir göç kolunun bulunduğu çok net olarak anlatılmaktadır. Girit Adası'nda ortaya çıktığı ileri sürülen bu uygarlığın kökeni de kitabımızın son bölümünde görüleceği gibi Tufan Öncesi Uygarlıklarla bağlantılıdır. Bu uygarlık buradan diğer adalara, Mora ve Yunanistan'a yayılmıştır.

Yunan Mitolojisi'nde Tufan ve Tufan öncesi kültürlerle ilgili bilgiler efsanelerin arasına sıkıştırılmış durumdadır. Söz konusu efsaneler, yukarıdaki tespitimizi bu bakımdan da doğrulamaktadır.

B– Miken Uygarlığı (Akalar):

Anadolu'dan MÖ. II. binde Yunanistan'a gelen Akalar tarafından kurulmuştur. Şehir devletleri halinde yaşadılar. En önemli şehirleri Miken'dir. Bu yüzden Miken Uygarlığı diye anılır.

Dorlar tarafından yıkılmıştır.

C– Yunan Uygarlığı:

Akalara son veren Dorlar tarafından kurulan bir uygarlıktır. Yunan Uygarlığı kendinden sonraki Hellen ve Roma Uygarlıkları üzerinde etkili olmuştur.

Polis adı verilen şehir devletleri kurdular. Önemli şehir devletleri Atina, Sparta ve Korint'dir.

Yunan şehir devletleri güç olarak birbirlerine denk olduklarından, birbirlerine karşı üstünlük sağlayamamışlardır. Bu nedenle Yunanistan'da ilk çağda ulusal bütünlük gerçekleştirilememiştir. Sadece ülkelerini ele geçirmeye çalışan Persler'e karşı birlik sağlamışlar ve Peleponnes Savaşları'nda Persler'i yenilgiye uğratmışlardır.

Mısır'da eğitim gören Yunan kökenli birçok filozof inisiyatik sırları Anadolu toprakları üzerinden Yunanistan'a taşımışlardır.

4– FENİKELİLER

Lübnan dağları ile Akdeniz sahili arasındaki bölgede yaşamışlardır. Gemicilik ve ticarette gelişmiş bir uygarlıktır. Doğu Akdeniz ve Batı Afrika sahillerinde önemli ticaret kolonileri kurmuşlardı.

Tarihi kayıtlarda Doğu ve Batı uygarlıklarının kaynaşmasında *"taşıyıcı"* bir rol oynadıklarından sözedilmektedir.

Mezopotamya Çivi yazısından ve Mısır Hiyeroglifinden etkilenerek Harf Yazısı'nı (alfabe) buldular. Fenikeliler'in 22 harften oluşan yazıları, Yunanlılar'a, onlardan da Romalılar'a geçerek bugünkü Latin Alfabesi'ni oluşturmuştur. Cam'ı icat etmişler, Fildişi işlemeciliğinde ileri gitmişlerdir.

5– İBRANİLER

M.Ö. 1500'lerde Filistin ve Lübnan dolaylarında yaşayan İbraniler Sami ırkındandırlar.

Musa Peygamber zamanında birlik haline geldiler, devlet haline gelmeleri Hz. Davud zamanında oldu. En güçlü dönemleri Hz. Süleyman zamanıdır.

Hz. Süleyman'dan sonra İbrani Devleti İsrail ve Yahudi Devleti olmak üzere ikiye ayrılmıştır. İsrail Devleti'ne Asurlular, Yahudi (Yuda) Devleti'ne ise Babilliler son vermiştir.

Mısır mabetlerinde eğitilen ve Osiris Rahibi olarak Atlantis'in sırlarına inisiye olan Musa Peygamber kendi kavmini toplamış ve öğretisini şifreli bir şekilde kaleme almıştır. Bu yazmış olduklarının bir kısmı Tevrat'ta da daha sonra yer al-

mıştır.

Kendisinden sonra gelen İbraniler, Museviliği milli bir din olarak kabul ettiklerinden, bu din diğer ulusların arasında fazla yayılamamıştır. Ancak dinlerinin etrafında milli bir birlik oluşturduklarından, dünyanın dört bir yanına dağılmış olmalarına rağmen birbirleriyle sürekli dayanışma içinde olmuşlardır.

II. Dünya Savaşı sonunda İngiltere ve ABD'nin yardımıyla bugünkü Filistin'de İsrail devletini kurmuşlardır.

Ancak ABD ve İngiltere'nin bu yardımları bile, bir zamanlar Musa Peygamber'in İsrailoğulları ile ilgili kehanetinin çıkmasına ve bedduasının gerçekleşmesine engel olamamıştır.

Nasıl mı?... Kısa bir süre Musa Peygamber'in dönemlerine geri dönelim:

Musa Peygamber bedenini terk etmek üzere olduğu bir anda, durugörü yeteneği ona bundan sonra neler olacağını göstermeye başlamıştı... Kendisinden sonra yaşanacak olaylar birer birer gözlerinin önünden, zihin ekranından geçiyordu... Geleceğin korkunç realitesi tüm açıklığıyla gözlerinin önüne serilivermişti:

İsrail'in ihanetlerini, tekrar başkaldıran anarşiyi, Tanrı'nın mabedini kirleten kralların cinayetlerini, kitabının aslının saptırılışını, cahil ve iki yüzlü rahiplerin elinde fikirlerinin nasıl yozlaştırılarak çarpıtıldığını, kralların dinden çıkışını, saf ve saf bilgilerin, kutsal doktrinin nasıl örtbas edildiğini ve sırlar bilgisine sahip rahiplerin çölde zulme uğratıldıklarını açık seçik bir şekilde bir bir görüyordu...

Ne yazık ki bütün bu olacaklar için, artık kendisi hiç bir şey yapamayacaktı... Çünkü o, son nefesini vermek üzereydi... İşte tam o sıra iyice ağırlaşan kolunu büyük bir güçlükle kaldırdı... Gözlerini hafifçe aralayarak, uzaklardaki sabit bir noktaya dikti ve büyük bir hiddetle ağzından şu sözler döküldü:

– ***"İsrail, Tanrısı'na ihanet etti... Onun için göğün dört***

bir bucağına çil yavrusu gibi dağılsın!..."

Bir peygamber için ne kadar zor bir andı bu... Uğruna bu kadar uğraştığı halkına beddua ederek bu dünyadan ayrılıyordu... Halkı için son sözü bir "*beddua*" olmuştu...

Peygamber'in bu kehanet niteliği taşıyan bedduası gerçekleşmiş ve İsrailoğulları asırlarca dünya üzerinde çeşitli ülkelere dağılmış bir şekilde yaşamak zorunda kalmıştır... Bu gün Ortadoğu'da yerleşik bir İsrail Devleti bulunmakla birlikte barış hiç bir zaman onların yurtlarına girememiştir.

İsrailoğulları, Osiris Rahibi Musa'nın gerçek mahiyetini hiç bir zaman tam olarak anlayamamışlar ve ölümünden sonra Yahudi Rahipleri'nin elinde tam anlamıyla içeriğini kaybeden hatta Yahudi Siyonizmi'ne dönüşen bir inancın yerleşmesine zemin hazırlamışlardır.

Evrensel bir elçinin öğretisini, Yahudi olmayanların asla o dine giremeyecekleri bir statüye büründüren Yahudi ruhban kesimi, Musa Peygamber'den ne kadar uzak bir anlayış sergilediklerini böylelikle dünya aleme göstermişlerdir.

2002 yılında Filistin halkına karşı sergiledikleri en son vahşet de, bir zamanlar peygamberlerinin bedduasını nekadar hakkettiklerini bir kere daha tüm dünyaya göstermiştir...

Neyse... Söylenecek çok şey var ama...

Biz gelelim Anadolumuz'a...

ANADOLU'NUN EZOTERİK İÇERİĞİ

Anadolu toprakları işte böyle bir coğrafyanın tam ortasında yer almakla tarihin çok eski dönemlerinden beri çeşitli ulusların kültürleriyle tanışma olanağını elde etmiştir.

Yine bu özelliğinden dolayı Doğu ile Batı arasında bir köprü olmuş ve bu köprüden yukarıda saydığımız uygarlıkların kültürleri yüzyıllar boyunca izlerini bırakarak geçmişlerdir...

Böylelikle adına Anadolu Kültürü dediğimiz kendisine has bir bileşke ortaya çıkmıştır. "*Anadolu Kültür Mirası*" sözünün temeli işte buna dayanır...

Şimdi bu kültür mirasının niteliğini, büyüteç tutarak daha iyi görebilmek için Anadolu'da etkisini yüzyıllar boyunca sürdüren misterlere, kültlere ve eski uygarlıkların ezoterik içerikli kültür kökenlerine genel hatlarıyla bir göz atalım...

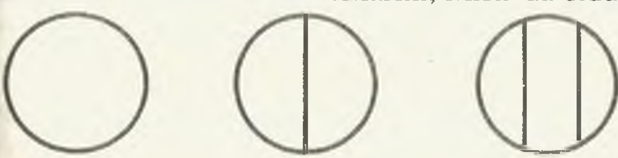
Önce en eskisinden, Hititler'den başlayalım...

HİTİT KÜLTÜR VE KÜLTLERİ

Hitit Dini de, Eski Türkler'deki gibi bir Gök -Tanrı Diniydi. "*Tarhu*", "*Turhana*" ya da "*Tarhunt*" diye adlandırılan Gök-Tanrı; Hititler'in hiyeroglif sembolizminde ikiye bölünmüş bir elipsle gösterilmekte ve hemen altında ise gökyüzünden inen bir yıldırım işareti bulunmaktaydı.

"*Gök - Tanrı Kültü*" ile "*Dağ Kültü*" arasındaki sembolik bağ, Hitit Dini'nde ilk ortaya çıkan temalardan birini oluşturuyordu. Yunan Mitolojisi'nde karşımıza çıkan ve Olimpos Dağı Tanrıları olarak ifade edilen "*Evrenel İdare Mekanizması*" fikri Hitit Dini'nin de temelini oluşturmuş durumdaydı.

Anadolu'nun çok geniş bir bölgesine yayılan Hititler'in, Toroslar'a hatta Suriye'ye kadar olan bölgelerde birçok kült merkezleri vardı. Bu kültlere ait sırlarını, Mısır'da olduğu gibi,

Hun Lahun Mehen

Hititler'in Gök-Tanrı'yı sembolleştirdikleri hiyeratik şekil, Muluların aynı konu hakkında kullandıkları semolle çok büyük bir benzerlik gösterir. Yukarıdaki semboller Mu Uygarlığı'na aittir.

hiyeroglif yazı dilini kullanarak çeşitli sembollerin içinde gizleyerek ifade etmişlerdir.

Tanrılar'ın Evi

Hitit Kültleri'nde açık hava mabetleri önemli bir yer tutmaktaydı. Günümüze bu tür bir çok açık hava tapınağı ulaşmıştır. Bir çoğu da, ne yazık ki, defineciler tarafından tahrip edilmiştir. Bunlar içinde Yazılıkaya en önemlileridir. Buradaki *"Tanrılar Geçidi"*nde 60'tan fazla Tanrı ve Tanrıça olarak adlandıralan inisiyatik sırları içeren sembolik heykeller bulunmuştur.

Tanrılar'ın başında sivri bir külah ve dizlerinin üstüne kadar inen beli kuşaklı bir giysi varken, Tanrıçalar'ın başında silindirik bir başlık ve üzerlerinde bluz ve pilili etek vardır.

Sivri külah, Tufan Öncesi Kültür'ün izlerini taşıyan birçok uygarlıkta kendisini gösteren önemli bir semboldür. Külahın sivri ucu gökyüzüne doğru uzanmakta yani gökyüzünden gelen tesirleri çeken paratonerin ucunu oluşturmaktaydı.

Bu sembole tekrar döneceğiz...

Hititler, mabetlerini *"Tanrıların Evi"* yani göksel spiritüel enerjinin yoğunlaştığı alanlar olarak düşündükleri için mabetlerinin yaşamlarında büyük önemi vardı.

Mabetleri tam anlamı ile ***"Tanrı'nın Evi"***ydi. Yani ***"Göksel – Spiritüel Tesirler"***in odaklandığı yerlerdi.

Klasik Etnoloji ve Arkeoloji kitaplarında konuyla ilgili şu satırlara rastlamaktayız:

> Her bir tapınakta ilgili Tanrı'nın ya da Tanrıça'nın heykeli özel bölümlerde durur ve Tanrı'nın ya da Tanrıça'nın burada olduğuna inanılırdı. Tanrı heykeli tapınakta iken sadece kral, kraliçe ve rahipler heykelin olduğu odaya giremeye izinliydiler. Başkasının, özellikle de bir yabancının girmesi ölümle dahi cezalandırılabiliyordu.

Tanrı'nın ya da Tanrıça'nın ne olduğu Klasik Arkeoloji ve Etnoloji Bilimi'nce anlaşılamadığı için, söz konusu mabetlerin bu heykellere tapınıldığı yerler olarak algılanmıştır. Bir kere bu yerler tapınak değil, kozmik – spiritüel enerjilerin çeşitli yöntemlerle odaklandırıldığı mabetlerdi. Söz konusu Tanrı ve Tanrıça heykellerinin bulunduğu odaya inisiye rahiplerden başkasının girmesinin yasak olmasının en büyük nedeni de, burada kozmik – spiritüel enerjinin çok yoğun olarak odaklanmasından dolayıydı. Bu enerjiye herkesin direkt olarak temas etmesi, onda ciddi rahatsızlıklara hatta ani şokla ölüme bile neden olabileceği için bu yasak getirilmiştir.

Tanrı ve Tanrıça heykellerine gelince... Bunlar, irtibatta oldukları *"Everensel İdare Mekanizması"* na bağlı ***"Galaktik Uygarlıklar"***ın senyörlerini ifade eden sembollerdi... [5]

Mabetteki Gizemli Taş

Dünya üzerindeki eski toplumların Hacer-ül Esved gibi gökyüzünden geldiğini ileri sürdükleri bir takım gizemli taşlardan söz ettiklerini biliyoruz. Hititler'den kalan bir yazıtta da, bu konuyu çağrıştıran satırlarla karşılaşmaktayız:

> Onu (mabedi) erkek Tanrılar marangoz gibi inşa ettiler. Fakat temel taşlarını Tanrı Telipinu alta koydu; orada onların üzerlerine duvarları bilgeliğin kralı Tanrı Ea inşa etti. Ağaçlar ve taşlar bütün dağlardan getirildi. Fakat toprağı Tanrıçalar getirdi.

Tanrı ve Tanrıçalar'ının getirdiklerini söyledikleri bu taşlar ve topraklar her halde bizim bildiğimiz taş ve toprak olmasa gerek. Muhtemelen bu mabedin tesir alış verişini düzenleyen ve yine büyük bir olasılıkla dünya dışından ya da Tufan Öncesi Uygarlıklar tarafından getirilmiş olan özel alaşımlı maddelerdi bunlar...

İşte bu mabetlerden biri de Hatuşaşta inşa edilmişti...

Hattuşaş'taki bu mabette iki kutsal oda vardı. Bunlardan birinin *"Fırtına Tanrısı'nın Odası"* olarak, diğerinin de *"Ari anna'nın Güneş Tanrıçası"* adına düzenlenmişti. Bu mabet en büyük enerji merkezlerinden biriydi ve çevreye yaydığı etki inanılmaz boyutlardaydı...

Hattuşaş'taki gibi büyük mabetler olduğu gibi daha küçük şehirlerde daha küçük mabetler de vardı.

Genelde, mabedin asıl merkezinde bir avlu ve bu avluya bakan odalar vardı. Sembolik Tanrı heykelinin ve yine Tanrı ve Tanrıçalar tarafından gökyüzünden getirildiği söylenilen gizemli taşların bulunduğu ***"Kutsal Oda"*** mabedin arka yüzündeydi. Majik ayinlerin düzenlendiği yer işte burasıydı... Yazılıkaya ise daha farklı bir açık hava mabediydi. Burada daha çok bayramlar kutlanıyor ve özel törenler (yeni yıl gibi) düzenleniyordu.

Ayinsel Dini Törenleri:

Kralın başrolü oynadığı, kraliçenin, prenslerin, prenseslerin ve devletin üst düzey görevlilerinin katılımı ile gerçekleşen dinsel bayram törenlerinde, mabedin kült salonunda Tanrı heykelinin ya da altarının önünde hayvan kurban etme ve içki sunma gibi ritüellerin uygulandığı ayinler düzenlenmekteydi.

Göksel bağlılıklarını ifade etme ve göksel – spiritüel enerjilerin çekilişi sırasında -ki bu tapınma olarak tarihçiler tarafından Türkçeye çevrilmiştir- şarkı, müzik ve dans bu ritüele eşlik etmekteydi. Hititler'den günümüze kalan metinlerde bu ritüellerde söylenilen şarkı sözleri de ele geçmiştir.

Mabet görevlileri ile ilgili bir direktif metni de mabet içi külte ışık tutmaktadır. Bu metinde tapınak çalışanlarının temiz olmaları hatta kıllarını dahi kesmeleri istenmektedir. Ayrıca temiz kabul edilmeyen domuz ve köpeğin açık hava mabedine

girmemesine dikkat edilmesi hakında uyarılarda bulunmaktadır. Rahiplerin ayin sırasında sunulmuş olan kurbanı kendileri ya da yakınları ile tüketmemeleri de özellikle bu metinde vurgulanmaktaydı...

İşte tam o sırada mabette Rahip-Kral'ın şu sözleri yankılanıyordu:

"Tüm kurallarımıza uyun... Çünkü "Tanrı'nın Ruhu" kuvvetlidir... Yakalamak için acele etmez. Fakat yakaladığı zaman artık bırakmaz."

"Tanrı'nın Ruhu" sözüne dikkatlerinizi çekmek isterim. Burada Yaratıcı Tanrı'dan değil, Ruhsal İlahi bir varlıktan bahsettikleri çok açıktır. Bu söz ***"Büyük Ruh Kavramı"***yla Kızılderili Kültleri'nde de karşımıza çıkar. Bütün bunlar ***"Ruhsal İdare Mekanizması"*** bilgisinin bir yansımasıdır.

Bu düzenlenen törenlerin kime karşı yapılmakta olduğunu göstermesi bakımından bu tespitin ayrı bir önemi vardır. Küçük bir ayrıntı gibi görünse de önemli bir sırrın içinde gizli olduğu bir deyimdir: ***"Tanrı'nın Ruhu"...***

Günümüze kadar gelebilen tabletlerden birinde, mabette düzenlenen ayinlerde uyulması gereken kurallardan bir kısmı şöyle anlatılmaktadır:

Eğer bir kimse kadının yanında yatarsa; o Tanrıların ibadetini ne şekilde düzenlerse ve Tanrı'ya yiyecek ve içecek ne şekilde verecekse kadının yanına da aynı şekilde gitsin. Sonra kadının yanında yatsın. Gün ağardığı zaman derhal yıkansın. Sabahleyin Tanrılar'ın yemek zamanında derhal mabede varsın. Eğer o ihmâl ederse onun için büyük suçtur. Eğer kim bir kadının yanında yatarsa, onun amiri ya da büyüğü ondan bir kült görevi yapmasını isterse o söylesin. Eğer o söylemeye cesaret edemezse arkadaşına söylesin ve

yıkansın... Eğer o bilerek sonraya bırakırsa ve henüz yıkanmadan Tanrılar'ın kurban ekmeğinin ve kurban içkisinin yanına kirli olarak yaklaşırsa, bu durumu arkadaşı bilirse ve o da eğer gizlerse, fakat arkadan meydana çıkarsa, onlar için ölüm cezası... Onların ikisi de ölsünler.

Günümüze kadar gelebilen bu yazılı belge Hititler'in bazı konularda nasıl bir anlayışa sahip olduklarını ortaya koymakta-dır. Bunları maddeller halinde özetleyelim.

"Kadının yanına sanki Tanrılar'ın yanına gidermişçesine gitsin..." emri ilk başta yadırganabilir. Ama bu mikro ve makro kozmoz anlayışlarının ne denli güçlü olduğunun bir göstergesidir. Meseleyi biraz açalım...

Ezoterizm'de insan evrenin sembolüdür. Evren makrokozmos, insan ise mikrokozmos yani onun bir minyatürü olarak değerlendirilir. Bu bilginin İslâmiyet'teki karşılığı: *"Hiç bir yere sığmayan Tanrı insan kalbine sığmıştır"* cümlesiyle ifade bulmuştur.

İnsan evrenin sembolü olduğunda; erkek *"Eril"* prensibin, kadın ise *"Dişil"* prensibin yani pozitif ve negatif enerjilerin sembolü olarak ezoterizmde karşımıza çıkar. Buradaki pozitif sözcüğü iyilik, negatif sözcüğü de kötülük anlamına gelmez. Bunu elektrikteki pozitif ve negatif kutuplara benzetebiliriz. Bu eril ve dişil enerjiler göksel planda sonsuz varoluşların temelini oluştururlar.

Ezoterizm'de bu önemli kozmik prensiple ilgili bir tanımlama vardır. Bu tanımlamada şöyle denir:

"Yukarısı aşağıya, aşağısı yukarıya benzer"

İşte göksel plandaki eril ve dişil prensiplerin yeryüzündeki yansımaları erkek ve kadındır...

Yine Ezoterizm'deki "Yukarıda ola her şeyin, yeryüzünde bir yansıması vardır" sözü de bu konuyla bağlantılı

dır. Bu aynı zamanda Ezoterizm'de *"insanın ruhsal yönüyle tanrısal nitelikli bir yapıya sahip olduğu"*nun söylenmesinin de bir açıklamasıdır. İşte Hititler'den kalma yazıtta dile getirilen meselenin ardında yatan ezoterik yaklaşım budur...

Yine aynı yazıtta mabete girerken mutlaka erkeğin yıkanmış olması gerektiğinin vurgulanmış olduğunu görüyoruz.

Bu da ezoterik bir başka prensibe dayananmaktadır. Her ne kadar erkekle kadın gökyüzündeki pozitif ve negatif enerjilerin bir yansımasıysa da, yeryüzünde erkekle kadın arasındaki cinsel ilişki dünyasal arzu ve isteklere dönüşmüş olarak tezahür etmektedir. Bu nedenle bu tesirlerden arınmak gerekir. Bu tesirleri arındıracak en baş unsur da suyla yıkanmaktır.

Temeli böyle bir ezoterik prensibe dayanan bu uygulama, farklı ulusların inançlarında da karşımıza çıkar. Örneğin en son din olma özelliğinde olan İslâmiyet'te de bu prensibin uygulandığını biliyoruz. İslâmiyet'teki *"Boy Abdesti"* bu bilginin karşılığıdır.

Bir tarafta İslâmiyet'ten binlerce yıl önce yaşamış Hititler, öte tarafta ise İslâmi kurallar... Görüldüğü gibi ezoterik temel prensipler hiç değişmemiş ve her çağda aynı şekilde işlemiştir...

Kentin Koruyucu Ruhları

Hititler'e göre her kentin *"Koruyucu Ruhu"* (Tanrısı) olduğu için en çok düzenlenen ayinlerden biri de, o kentin *"Koruyucu Ruhu"*na yönelik olarak yapılırdı.

> Bu ayinlerde kentin koruyucusu olan Tanrıya armağanlar sunulurdu. Tanrıya değerli madenler hediye olarak sunulduğu gibi yiyecek, içecek de sunulmaktaydı. Libasyon da çok sık kullanılan bir sunu biçimi idi.

Libasyon: *"Yiyecek ve içeceklerin toprağa dökülerek uygulandığı majik içerikli bir sunu biçimidir."*

Birçok toplum tarafından uygulanan majik bir uygulama dır. Ve günümüzde da benzer bir şekilde uyulanmaya devam etmektedir. Bu uygulamalardan bir tanesi de ölen birisinin toprağa verilmesinden hemen sonra, toprağa bir miktar su dökülme adetidir. İslâmiyetle bütünleştirilen bu adeti Arabistan'da göremezsiniz. Bu adet Anadolu'da uygulanmaktadır.

Neden Arabistan'da yok da, biz de vardır; bunu açıklamaya gerek yok sanırım...

Bayramlar

Hititler'deki bayramlara geçmeden önce bazı konuların üzerinde durmak istiyorum:

Bayram ne demektir? Ve Bayramlarda kutlanan gerçekte nedir? Günümüzdeki Bayram anlayışı ile geçmişteki bayram anlayışları arasındaki farklar nelerdir? (6)

Bayramın kökeni çok eski tarihlere kadar uzanır. Bir zamanlar inisiyasyonda bir aşamadan bir üst aşamaya çıkan inisiye adaylarının bu başarılarını kutlamak ve bu sırada yoğun kozmik - ruhsal enerjilerin çekilmesi için düzenlenen ayinlerin sergilendiği rütüeller, halka bayram adı altında duyurulur ve onların da bu törenlere katılmasına imkan sağlanırdı.

Amaç çekilen yoğun enerjilerin inisiye adaylarına yönlendirilmesi sırasında bu enerjilerden dolaylı olarak halkın da yararlanmasına zemin hazırlamaktı.

Bunun haricinde temeli yine kozmik - ruhsal enerjilerin bir paratoner gibi çekilip yansıtılmasına dayanan ve yılın belirli günlerinde düzenlenen ayinler de yine halka bayram adı altında duyurulurdu. Bu tür bayramlarda çekilen tesir tüm çevreye aktarılır ve herkesin azami derecede bundan yararlanması sağlanırdı.

Dolayısıyla bayramlarda kutlanan gelen tesirlerin - enerjilerin bizzat kendisiydi...

Bu anlamda *"Bayramınız kutlu olsun"* demek, aslında bayramınız kutsal olsun demektir. Daha açık bir ifadeyle kozmik - ruhsal enerjileriniz bol olsun demektir... Bayramlar işte bu enerjilerin çeşitli majik ayinsel rütüellerle çekildiği günlerdi...

Peki ya bugünkü bayramlar?... Bugünkü bayramların nasıl kutlandığını hepimiz bildiğimiz için bunun üzerinde durmak istemiyorum.

Evet, konumuzu daha fazla dağıtmadan Hititler'e geri dönelim...

Hititlerde bir çok bayramları vardı. Yapılan araştırmalar sonucunda, 18 kadar bayram tespit edilmiştir.

Bunlardan en önemlisi Purulliyaş adı verilen Bahar Bayramıydı. Bu sözcük kök olarak *"Dünya'nın"* anlamına gelmektir. Bu bayram çeşitli ayinlerle ve mitosların canlandırılması ve anlatılması ile kutlanırdı.

Hitit bayramlarından Antahsumsar diye anılan Bitki Bayramı İlkbahar'da 38 gün, Sonbahar'daki Nuntarıashas ise 21 gün sürmekteydi.

Hititler de bir ilginç bayram da Hadauri Bayramı'dır. Bu bayramın ne detaylı ne de kısmi bir tasviri mevcut olmadığından, diğer bayramlarda sık sık karşılaştığımız, içki, ekmek, canlı hayvanlar ve değişik yemek türlerinin vs. sunulup sunulmadığını bilmiyoruz. Ancak Hadauri Bayramı'nın geçtiği tüm metinlerde, kurban hayvanı olarak koyunun sunulması, bu bayramı diğerlerinden ayıran en büyük özelliktir. Bu bayramın bir başka özelliği de, İlkbahar ve Sonbahar olmak üzere yılda iki kez kutlanmış olmasıdır. Bu bayram ***"Güneş Tanrısı Mabe - di"nde*** kutlanırdı. Bu bayramın Antahsumsar 'ın bir parçası olduğu tahmin edilmektedir.

Gelelim Hititler'in ölüm ve ölümden sonra yaşam düşüncelerine...

Ölüler Kültü

İnsanın fiziksel beden ve ruhtan oluştuğuna ve ruhun ölümden sonra da varolduğuna inanan Hititler, öldükten sonra ruhun "*Yeraltı Alemini*" ne gittiğini söylüyorlardı. Yani aynen Orta Asya'daki eski Türkler gibi...

Ölüm günü Hititler'de ***"Anne Günü"*** olarak da isimlendirilmiştir. Bu da ölümün aslında yeni bir doğuş olduğu anlayışlarının çok manidar bir göstergesidir.

Ruhlar insanlara en kolay olarak rüyaiar kanalı ile gözükmekteydi. Ancak bunun dışında da ruhların ziyareti mümkün olmaktaydı... Özellikle kendilerine kurban sunulmayan ya da haksızlık sonucu öldüğü düşünülen kişilerin ruhları yaşayanları sık sık rahatsız etmekteydi.

Tabletlerden Tanrılar'a kurban sunulduğu gibi ölülere de kurban sunulduğu anlaşılmaktadır. Ancak tabletler genelde krallardan sözettiği için bunun doğal olduğu düşünülebilir, çünkü kral öldükten sonra Tanrı oluyordu ve Tanrıya kurban sunmak gerekliydi. Bu aynı zamanda, Hititler'in inançlarında ruhun İlahi – Tanrısal nitelikli bir potansiyale sahip olduğu bilgisiyle de ilintili bir meseleydi.

Boğazköy'de bulunan yazılı belgeler arasında şöyle ifadelere rastlanmıştır:

"Eğer Hattuşaş ta büyük bir hadise olursa, yani kral ve kraliçe Tanrı olursa..."

Ancak tabletlerde, halktan biri öldüğünde de kurban sunumu yapıldığı anlatılmaktadır. Bu, ölüleri yatıştırmak için olduğu gibi; Hitit inaçlarına göre günahlar babadan oğula ve kıza geçtiği için, günahlardan kurtulma amacıyla da olabiliyordu.

Günahların diğer soya intikali nedemektir?

Günahların diğer soya geçme fikri, o ana kadar birikmiş olan negatif enerjinin ortadan kaldırılması için gelecek kuşakların da sorumlu olduğunu ifade eder. Üstünde durulması gere-

ken önemli bir prensiptir.

Günah: Negatif enerji üretmek ve negatif enerjileri beslemek anlamında ele alınması gereken ezoterik içerikli dinsel bir terimdir. Bunun yine dinsel karşıtı olan sevap da, pozitif enerji üretmek ve biriktirmek anlamına gelir. Görüldüğü gibi herşey varlıkların daha olumlu bir atmosferde yaşayabilmeleri içindir. Yani bir sevap kazanılacaksa bu Tanrı için değil, insanın bizzat kendisi ve çevresi içindir. Tanrı'nın sevap ve günahla bir alıp veremediği yoktur. Çünkü bu dünyada pozitif ya da negatif ağırlıklı bir çevrede yaşayacak olan ve bundan etkilenecek olan yine insandır.

Günahların diğer soya geçme fikri Yunan Mitolojisi'nde de karşımıza çıkar. Ancak bu tema en fazla Hristiyanlık Dini'nde işlenmiştir. İsa Peygamber'in çarmıha gerilmesi ile akan kanlarının insanların günahlarını temizlediği inancı Hristiyanlık inancının ana temalarından birini oluşturur. Bu inancın altında İsa Peygamber'in kendisini insanlar için kurban etmesi ve bu esnada ortaya çıkan yüksek seviyeli enerjilerin mevcut negatif enerjileri polarize edeceği prensibi yatmaktadır.

Hristiyan Ezoterizmi'ne göre: *"İsa Peygamber çarmıha gerilmiş ancak çarmıhta yaşamı sona ermemiştir. Ancak akan kanları söz konusu etkiyi yaratmıştır."*

İslâmiyet'te ve özellikle de Tasavvufi gelenekte günahların gelecek kuşaklara geçişi ve gelecek kuşakların bunları ortadan kaldırması temasından çok, pozitif etkilerin gelecek kuşaklar üzerindeki etkisi daha ön planda işlenmiştir. *"Ermişlerin ve Evliyaların yüzü suyu hürmetine herhangi bir işin yolunda gittiğine"* dair söylenen çeşitli sözler bu konuyla ilgilidir.

Büyüsel Yaşam Etkinlikleri

Hititler de dönemin diğer uygarlıkları gibi büyüye meraklı bir topluluktu.

Çeşitli konularda büyülerin yapıldığı tespit edilmiştir. Cinsel büyüler, aile içi büyüler, kuraklık önlemek, hastalıklardan kurtulmak, şans getirmek kısacası yaşamın her alanını ilgilendiren büyüler yapılmıştır. Büyüye çoğu zaman yine bir yöntem olarak kurban töreni de eşlik etmekteydi. Hitit mabetlerindeki rahip ve rahibeler tarafından yapılan büyüler, Hitit kültüründe geniş bir şekilde yer almıştır. Hatta kara büyü bile...

Ancak Hitit yasalarına göre, kara büyü sonu ölüme kadar gidecek cezaları içermekteydi. Bir Hitit yasa metninde şöyle denmektedir:

"Eşyayı her zaman temiz tutun. Kim aile arasında kara büyücülük yaparsa, siz onu aile içinde yakalayın! Onu saray kapısına getirin! Kim onu getirmezse, gelecek, O insana kötü şeyler olacak."

Hitit Kralı bir fermanında ise şöyle diyordu:

"...Eğer bir adam bir yılan öldürürse ve başka bir adamın adını söylerse bir mina gümüş versin..."

Bu sözlerden Hititler'de, birinin adını söyleyerek yılan öldürme şeklinde bir kara büyü yapıldığını öğreniyoruz. İlerde göreceğimiz gibi bu uygulamanın temeli *"benzer bir işlemin benzer sonuçlar doğuracağı"* prensibine dayanır. Yine ilerde göreceğimiz gibi büyüsel çalışmaların dayandığı bir diğer prensip de *"parçanın başına gelenin bütünü de etkileyeceği"* prensibidir. İşte yukarıda tek bir cümle içinde geçen büyüsel pratikte, büyünün bu iki temel prensibi de bulunmaktadır. Yılanın öldürülmesi ismi söylenen kişiye dönecektir. Çünkü isim de o kişiye ait bir parçadır ve onun üzerine yüklenecek bir negatif enerji kişiyi etkileyecektir. Hititler'in bu tür konulara olan yaklaşımları, onların bazı sözcükleri hiç kullanmamalarına dahi yol açmıştır.

Bu konuyla ilgili olarak; *"Boğazköy Metinleri Işığında Hititler Devri Anadolusu'nda Filolojik ve Arkeolojik Veriler Arasındaki İlişkilerden Örnekler"* adlı çalışmasında Ahmet Ünal, Hitit tabletlerinde *"deprem"*, *"su baskını"*, *"kuraklık"* ya da Boğazköy'ü yılın 5-6 ayı etkisi altında bırakan *"kar yağışı"* gibi olaylara yer neden verilmediğini soruyor ve şöyle yanıtlıyor:

"Aradan yıllar geçtikten sonra araştırmalarımın ağırlık merkezini büyü metinlerine kaydırdığımda gördüm ki, Hititler'in doğal gözlemleriyle ilgili birçok noktalar, bu metinlerde saklıdır. Doğaya dönük gözlemlerin pekçoğu, olumlu ya da olumsuz vasıflar olarak Analoji Büyüleri'nde kullanmışlardır; yani falan falan nasıl iyi veya kötüyse, falan falan da aynı şekilde iyi veya kötü olsun. Bu anlayıştan hareketle Hititler her şeyin minyatür modelini de yapmışlardır. Hatta önemli ayinlerin yürütülmesi gereken kutsal bir dağ düşman işgali altında bulunduğunda, o dağın sembolik bir modeli yapılmış ve ayinler sembolik olarak bu modelin üzerinde yapılmıştır."

Bu konuya 5. Bölümümüz'de daha ayrıntılı bir şekilde tekrar döneceğiz...

Gelelim konunun bir başka yönüne...

Büyü yapmak kadar Hititler'de büyü çözmek de yaygındı. Deşifre edilen bir Hitit metninde şöyle demektedir:

Büyülenmiş olan bu adamı şimdi ben büyüden çıkardım. Onu toprağa geçirdim ve onu bağladım. Büyü ve fena rüya bağlanmıştır. Onlar artık yeryüzüne çıkamazlar, siyah toprak altı onları çekiyor.

Büyüyle iç içe yaşayan Hititler'de, yeni bir ev yapılırken ya da yeni bir mabet inşa edilirken, temellerin altına bazı sunu-

lar konulmaktaydı. Buna göre sembolü konan İlâh manyetik tesir alanıyla orayı koruyacak ya da konan madenin özelliklerini alacaktı. Örneğin temele bakır konarken şöyle deniyordu :

> Bak! Bakır dayanıklı ve ölümsüz olduğu gibi bu mabedimiz de öyle dayanıklı olsun ve orada kara toprakklar üzerinde ölümsüz olsun.

Fal ve Kehanet

Hititler, günlük yaşamlarını, ***"Göksel-Tanrısal Hiyerarşi"***nin görüşleri doğrultusunda yönlendirebilmek için, fala başvurmuşlardır. Ancak bunların yanında çok daha basit konularda da fala başvurulduğu bilinmektedir.

Hititler'in fal bakma yöntemi, falı açan kişinin, bir olay hakkında bağlı oldukları Tanrısal Hiyerarşi'nin görüşünü sorma prensibine dayanır. Bunu da olayların dilinden sonuç çıkartma prensibine dayanan bir başka uygulamayla gerçekleştirmekteydiler.

Bunun için de kuşların uçuşunun takip edilmesi, su yılanlarının havuz içinde hareketlerinin izlenmesi, küçük taşların avuş içine alınıp rast gele toprağa atılıp aldıkları şekle bakmak gibi pratikler kullanılmıştır

Bu alanda en çok uygulanan teknik, olumlu ya da olumsuz soru sorulmasıdır. Örneğin: *"Havuzdaki su yılanı havuzun doğu bölgesine giderse sorumun cevabı olumlu olsun." "Batı bölgesine giderse sorumun cevabı olumsuz olsun"* gibi...

Gelecekten haber almak için ise en çok kullanılan bir başka yöntem de rüyalar ve yıldızlardı...

Rüyalar vasıtasıyla hem Tanrısal Hiyerarşi'nin istekleri öğrenilmekte, hem de gelecekle ilgili bir olay hakkında bilgi edinilmekteydi.

Günümüzde Anadolu'da hâlâ kullanılan *"Rüya'da İstihareye Yatmak"* yönteminin aynısı bir zamanlar Hititler tarafın

dan kullanılmaktaydı. Hititler'de rüyalar kanalıyla gelecekten bilgi edinme yöntemi çok etkin bir şekilde kullanılmıştır. Zihinsel ve Fiziksel olarak temiz bir şekilde istihareye yatmak, bu pratiğin temel kuralını oluşturmaktaydı.

Gelecekten haber almak için en önemli yöntemlerden biri de yıldızların hareketlerini izlemekti. Bu yöntem, bazı doğa olaylarını hatta toplumsal olayları önceden tesbit etmek amacıyla kullanılmıştır. Bu gözlemleri yapmak için kullanılan en ilginç alet Güneş Kursları'ydı.

"Güneş Kursları" hem Güneş'in hem de gezegen ve bazı yıldızların hareketlerini gözlemek ve astrolojik hesaplamalar için kullandıkları bir aletti. Bu aynı zamanda bir *"Güneş Takvimi"*ydi. Aynen Aztek Güneş Takvimi gibi... [7] *"Güneş Kursları"*nın bir diğer özelliği de, uzun sopaların üzerine takılarak dinsel ayinlerde ve bazı törenlerde *"Birliğin"* in ve *"Bilgeliğin"* sembolü olarak kullanılmış olmasıdır.

Göksel Boğa...

Hitit Mitolojsi ve geleneklerinde boğa sembolünün ayrıcalıklı bir yere sahip olması, birçok araştırmacıyı, bunun Gök - Tanrı'nın sembolü olduğu yorumuna götürmüştür. Bu yorum, Klasik Mitoloji kitaplarında şu satırlarla dile getirilir:

"Boğanın Gök Tanrı'yı sembolize ettiği düşünülmektedir. Alacahöyükte çıkan bir kabartmada Kral ve Kraliçe'nin boğa heykeli önünde yaptığı saygı duruşu bunun kanıtıdır. Bu bakımdan boğa Gök Tanrı'nın sembolü olmalıdır."

Ancak gerçek çok farklıdır.

Çatalhöyük'ten, daha eski çağlardan beri önemini koruyan bu sembol daha sonra, Yunan Mitolojisi'nde Zeus'un boğa kılığına girmesiyle de karşımıza çıkmıştır...

Boğa, kozmik bir sembol olarak karşımıza çıkan, Hitit-

ler'in en önemli sembollerinden biridir. Boğa Gök-Tanrı'nın değil, geçmişle ilgili önemli bir anının sembolüdür. Bu anı da kitabımızın 29. Sayfasında vermiş olduğumuz ***"Büyük Çark"***taki ***"Boğa Çağı"***nın bitişiyle ilgilidir.. Yani yaklaşık M.Ö. 4400 - 2200'lü yıllara denk gelen bir tarihi gösterir. Günümüz Tarih Bilimcileri'nin söylemiş oldukları Hititler'in Anadolu'da bulunuş tarihi ile de örtüşen bir tarihtir bu...

Ancak şunu unutmamak gerekir ki, bu tarih Hititler'in ilk Anadolu'daki ortaya çıkışının tarihi değil, Anadolu'da bulundukları bir tarihtir ve *"Boğa Çağı"* nı ifade eder.

Yunan Mitolojisi'nde Zeus'un boğa kılığına girmesi de girilen çağı ("Boğa Çağı"nı) anlatır.

Buna karşılık özellikle M.Ö. 2000'li yıllarda Hititler'de görülen Boğa'nın kurban edilmesi ise, biten bir çağı ve içine girilecek olan yeni çağın mitolojik anlatımıdır. Bitmek üzere olan çağ *"Boğa Çağı"* içine girilecek olan çağ ise *"Koç Çağı"* dır.

Boğa sembolünün en fazla işleyen kültlerden bir diğeri de Mitra Kültü (Mitraizm) olmuştur. Mitra Kültü'ne göre ***"Mitra"*** bir ***"Işık İlahı"***dır. Evrendeki negatif güçlere karşı sürdürülen mücadelede pozitif güçlerin en büyük yardımcısı olarak nitelendirilir. Güneş'le sembolize edilen Tanrısal İrade ile insanlar arasında aracılık yapan Mitra da bu dinin peygamberi olarak tanımlanır.

Mitraizm olarak dünyanın pekçok yerine yayılan ve bir din hüviyetine bürünen Mitra Kültü, Mitra'nın *"Göksel Boğa"* yı öldürerek dünyanın kurtulmasına yol açtığı ve tüm kötülüklerle savaştığı ana teması üzerine kurulmuştur.

Boğa'nın kanlarından tüm canlıların oluştuğunun söylenmesi yorumlarımızla tamamen örtüşür. Ayrıca şunu da hatırlatalım ki, Mitra Kültü'nde *"Göksel Boğa"* 'nın yarasından akan kanlar bildiğimiz kan olarak değil, birer buğday başakları olarak sembolleştirilmiştir.

Mitoloji ve arkeolojik bazı bulgulara alışılagelmiş mantıkla yaklaşmanın çelişki yarattığına dikkatleri çeken bazı araştırmacılar özellikle son yıllarda artmaya başlamıştır.

Örneğin "www.anadolumitolojisi.com" adlı internet sitesindeki, Hititler'in boğa sembolüyle Gök-Tanrı'yı ifade etmiş olmalarının bir çelişki yarattığını ifade eden şu satırları da sizlerle paylaşmak istiyorum:

> Bir çok yayında boğanın Tanrı'nın sembolü olduğu söylenmektedir. Ancak bir Hitit metninde II.Muwatalli'nin duası şöyle geçmektedir:
>
> Hatti'nin Gök Tanrısı'nın önünde yürüyen boğa Şeria efendim, benim dua olarak bu sözlerimi Tanrılar'a bildir! Efendiler, göğün ve yerin efendileri Tanrılar bu sözlerimi ve duamı işitsinler.

Şekilde görmüş olduğunuz 2. Yüzyıl'dan kalma, Mitra'nın boğa öldürmesini gösteren mermer heykelin orjinali British Museum'da bulunmaktadır.

> Buradan anladığımıza göre boğa, Gök Tanrısı'na eşlik etmekte ve Tanrılar'la insanlar arasında aracılık yapmaktadır. Böylece kabartmalarda gördüğümüz boğaya tapınma sahnesi de daha anlam kazanmaktadır. Bu, Yunan Mitolijisi'ndeki Hermes'inkine benzer bir roldür.

Evet... Hititler'e ait yukarıdaki yazıttan Boğa Sembolü'nün ikinci bir anlamının daha olduğu çok açık olarak ortaya çıkmaktadır. Boğa sadece *"Boğa Çağı"*nın değil, Boğa Çağı'nda Gökyüzü ile yeryüzü arasında bilgi iletişimini sağlayan bir önderin de sembolüdür. Bu, az sonra göreceğimiz Mitra Kültü'nde çok daha açık karşımıza çıkacaktır.

Hititler'deki Sfenks'in Sırrı

Mısırlılar'ın atalarıyla ortak geçmişe dayanan tarihsel bir süreç geçiren Hititler'in bir diğer önemli sembolü de *"Sfenks"*tir.

Sfenks bilindiği gibi Aslan başlı bir hayvan sembolü olarak sadece Mısır'da değil, Tufan öncesi kültürlerle bir şekilde irtibatlı olan diğer eski uygarlıklarda da karşımıza çıkmaktadır.

Hitit Mitolojisi'nde *"Boğa Çağı"* Boğa ile, *"Aslan Çağı"* ise Sfenksle sembolleştirilmiştir.

Yine 29. sayfadaki çarkımıza bakarsanız, Tufan sonrası başlayan çağın Aslan Çağı olduğu görülecektir.

Ancak konuya yine alışılagelmiş klasik kurallar çerçevesinden bakanlar, Hititler'deki Sfenks sembolünü şöyle özetleyivermişlerdir:

> Hitit sanatında ilginç bir figür de Sfenks'tir. Sfenks de Mısır kökenli olup Suriye yoluyla Hitit sanatına geçmiştir.

Keşke her şey bu kadar basit olabilseydi!...

Hadi gelin, coğrafi yakınlıktan dolayı bu mantıksal çıkarımı bir an için kabul edelim. Peki ama Hititler'in o meşhur G...

neş Çarkı ile Aztek Güneş Takvimi olarak nitelindirilen çarkın benzerliğini nasıl açıklayabileceğiz?... Ya da Eski Türk dili ile bazı Kızılderili kabilelerinin dil benzerliklerini?... Yine aynı mantıkla hareket edecek olursanız, Orta Asya'da arkeologlarca kazılarda ele geçen bazı tabletlerdeki sembollerin aynısının Orta Amerika'da da bulunmasına bir cevap bulabiliyor musunuz?... Soruları çoğaltmak mümkün...

Klasik Tarihçileri bilmem ama sizler kitabımızın sonunda bunlara net cevaplar bulabileceksiniz...

MİTRA KÜLTÜ VE NEMRUT DAĞI'NIN SIRLARI

Mitraizm etkisini, İran'dan 'dan Biritanya Adaları'na kadar çok uzun yıllar yaşatabilmiş dünyanın en yaygın kültüdür ve Anadolu'daki etkisi de çok kuvvetli olmuştur.

Çok eski bir Kült olması ve çok geniş bir alana yayılmasından dolayı ilk ortaya çıkış yeri bile tartışmalıdır.

Carl Gustav Jung (1875-1961) Mitraizm'in başlangıç noktasının Güney Doğu Anadolu olduğunu ileri sürmüştür. Mitra adına Anadolu, İran, Hindistan ve Mezopotamya'yı kapsayan çok geniş bir bölgede rastlanmışsa da, bu adın geçtiği en eski belge M.Ö. 14. Yüzyıla dayanmakta olup, Boğazköy kazılarında bulunmuştur.

İlk kez nereden çıktığı kesinlik kazanmasa da, Anadolu'daki bir zamanlar en güçlü Mister olduğu tartışmasız bir gerçektir.

Yıldız-Tanrı ve Mitra

Ezoterik bilgilere göre Mitraizm'de Mitra ismi iki anlamda kullanılmaktadır:

1- Bir yıldıza verilen isimdir. Ünlü ezoterizm araştırmacı-

sı Immanuel Velikovsky bu yıldızın Zerdüştçülük'teki Tstryu (Sirius) yıldızı ile ortak özellikler gösterdiğini saptamıştır.

2– İkinci anlamıyla Mitra, ***"Yıldız - Tanrı"*** ile insanlar arasında irtibatı sağlayan bir peygamberdir.

Mitraizm'e göre; Mitra, yeryüzünde karanlıklarla savaştıktan sonra ***"Yıldız - Tanrı"*** ile birleşip göğe çıkmıştır. Artık o da ***"Yıldız-Tanrılar"*** diyarının bir üyesi olarak gökyüzünden yeryüzünü idare etmektedir. Bu, Mitraizm'in inisiyatik sırlarının mitolojilerdeki halka anlatılan kısmıydı... Bir de bu sırlara inisiye olanlar vardı...

Mitraik inisiyasyona Giriş...

Mitraizm'in sırlarına inisiye olmak isteyen aday, çok uzun bir hazırlık dönemine tabi tutulurdu. Bu süre içinde cesareti ve misterlere katılmaya uygun olup olmadığı çeşitli şekilde sınanırdı. İnisiyasyona alındıktan sonra kendisine açıklanacak olan sırları yaşamı pahasına bile olsa gizli tutacağına dair ant içerdi.

İnisiyasyona kabul edilen aday, birkaç gün süreyle yemek yemekten ve cinsel ilişkiden uzak durur ve törenle alınan bir abdestten sonra, adayın elleri arkasına bağlanarak, aynen bir ölü gibi yere yatırılırdı. Bunu kutsal ayinler izler, daha sonra da adayın sağ elini kavrayan başrahip, onu ayağa kaldırırdı. Bu suyla yapılan vaftizin sonunu işaret eder ve sıra kanla yapılacak majik içerikli vaftize gelirdi. Aday çırılçıplak çukura indirilir, çukurun üstü bir kafesle örtülürdü.

Daha sonra kafesin üzerinde bir hayvan kurban edilir ve hayvanın kanları adayın üzerine süzülürdü. Kurban edilen hayvan ne olursa olsun, bunun, Mitra'nın öldürdüğü *"Göksel Boğa"*nın yerini tuttuğu kabul edilirdi.

Latin şair Prudentius bizzat şahit olduğu bu törenin bir tasvirini yapmıştır:

Kafesin delikleri arasından kan damlaları çukura süzü-

lür. Aday düşen damlaları başında ve bedeninde hisseder, başını arkaya doğru eğerek, yanaklarını, dudaklarını ve burun deliklerini de ıslatır. Gözlerini meshettiği bu sıvıyı, ağzından da esirgemez. Diliyle topladığı damlaları büyük bir şevkle yudum yudum içer.

Sembolik olarak inisiye adayı kıyam etmiş ve boğanın yaşam bahşeden kanıyla yıkanmış olur. Ancak olup bitenlerin hepsi bu değildir... Gerçekleştirilen bu kurban töreni majik ritüelin bir parçasıdır. (8)

Bu ritüelin ardından inisiye adayı gruba dahil edilir ve o da topluluğun bir *"kardeşi"* olarak kutsal yemeğe katılmasına izin verilirdi.

O günden itibaren, inisiye adayının eğitimi başlar ve kendisini mistik kurtuluşa, götürecek sırlar öğretisine dahil edilirdi. Artık ***"Karga"***dan başlayıp ***"Kartal"***a kadar uzanan *"Mitra Kültü İnisiyasyonu"* nun yedi aşamasını teker teker tırmanacak olduğu bir sürecin içinde yer almaya başlamıştır...

*"Mitra Kültü İnisiyasyonu"*nun geçirilecek aşamaları, yine semboller kullanılarak halka anlatılmıştır. Bu aşamalar sırasıyla şunlardır:

1- Karga,
2- Griffin (Kartal Başlı Aslan),
3- Savaşçı,
4- Aslan,
5- İranlı,
6- Güneş Elçisi,
7- Baba (Kartal).

En son aşamaya ***"Baba"*** ismi verilirdi... Ve ***"Kartal"*** da onun sembolüydü.

Yedi aşamalı Mitra İnisiyasyonu'nun gerçekletirildiği yerlerde hep bu sembolere rastlanmıştır. Bunlar çoğunlukla hey-

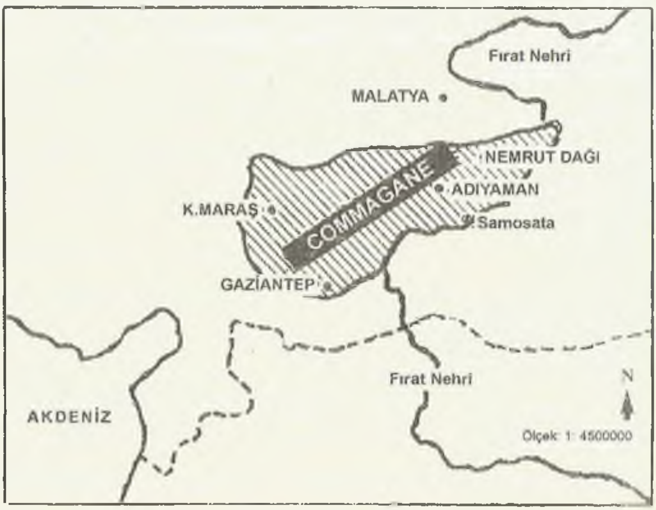
keller tarzında günümüze kadar gelebilmiştir. Bunun en güzel örnekleri Nemrut Dağı'nda görülür.

Nemrut'un Sakladığı Sırlar

Nemrut Dağı M.Ö. 1. Yüzyıl ile M.S. 1. Yüzyıl arasında Commagene Krallığı'nın sınırları içinde yer alıyordu. Krallığı'ın başkenti bugün Adıyaman'ın Samsat İlçesi olarak bildiğimiz Samosata'ydı. Türkiye'nin Güney Doğu'sunda kalan bu bölgede, Gaziantep, Adıyaman ve Maraş illeri yer alır.

Küçücük bir Krallık olmasına ve çevresinde çok güçlü işgalci güçler bulunmasına rağmen Commagene Krallığı 100 yıl boyunca ayakta kalmayı başarabilmişti. Hem de Batı'da Roma gibi o dönemin işgalci süper gücü olmasına rağmen...

Commagene Krallığı I. Antiochos zamanında (M.Ö. 60'lı yıllar) en gelişmiş düzeyine ulaşmıştı. M.S. 72 yılında Roma İmparatoru Vespasian, Commagene bölgesini Roma'ya bağlamış ve Roma'nın Suriye eyaletine katmıştır.

Commagane Krallığı

2150 m yüksekliğindeki Commagene'nin kutsal dağı Nemrut, Adıyaman'ın Kâhta ilçesine yakın bir bölgede yer alır. Nemrut'un zirvesine çıkmak bütün bir gününüzü alır. Kayaları dahi tökezletebilecek türden, yürümenin son derece güç olduğu zorlu bir arazisi vardır.

Nemrut'un en üst kısmında insan eliyle yapılmış, küçük taşların üst üste yığılmasıyla oluşmuş konik bir höyük bulunmaktadır. Bu höyüğün eteklerinde ise Mitra Kültü'yle ilgili sembollerin işlendiği heybetli heykeller yeralmaktadır.

İnsan bu manzara karşısında ister istemez, böylesine zorlu bir çıkışla ulaşılabilen bu yerde, böylesine heybetli heykellerin ve bu dev höyüğün hangi amaçla yapılmış olduğunu sormaktan kendisini alamaz. Gidip de görenler ne demek istediğimiz daha iyi anlayacaklardır.

Nemrud'da bulunan yazıtları inceleyen arkeologlar, sözkonusu höyüğün de dahil olduğu bölgenin bir açık hava mabedi olduğunu ve bu mabedin de I. Antiochos tarafından yaptırıldığını ortaya çıkartmışlardır. Yine bu yazıtlardan elde edilen bilgilere göre; I. Antiochos'un baba tarafından Kadim İran Kralı Darius'un (M.Ö. 550 - 485) soyundan, anne tarafından ise, Makedonya Kralı Büyük İskender'in (M.Ö. 356 - 323) soyundan geldiği anlaşılmıştır.

Bu bilgiler arkeologlar için şu açıdan önemliydi: I. Antiochos belli ki, Greko - Pers temele dayanan kültürel unsurları Anadolu potasında harmanlayarak bir mabet ve kült merkezi oluşturmuştu.

İlk Ciddi Bilimsel Araştırma

Nemrut'la ilgili ilk bilimsel ciddi araştırma 1953 ile 1965 yılları arasında ABD'li ve Alman bilimadamlarınca gerçekleştirilmiştir. Şu andaki Nemrut'la ilgili elimizdeki verilerin büyük bir bölümü bu araştırmalar sayesinde edinilebilmiştir.

Connecticut'taki Doğu Araştırmaları Amerikan Okulu'ndan Arkeolog Theresa Goel ve Almanya'daki Münster Üniversitesi'nden Prof. Friedrich Karl Dörnen tarafından Nemrut'ta son derece güç şartlarda düzenlenen bu araştırmalar sırasında, önce heykellerin bulunduğu bölge ve höyük çevresi temizlenip heykeller orjinal sıralarına göre yerlerine oturtulmuştu. Fakat sıra höyüğe geldiğinde çalışmalarını durdurdular. Bütün yapabildikleri höyüğün altındaki kaya tabakasına ulaşacak şekilde hendekler kazmak olmuştu. Sanki buranın doğal bekçiliğini yapan dağın yanısıra, höyük de kendisinin bekçisi gibiydi... Kendilerini Höyüğün içine götürecek yolu bir türlü bulamamışlardı.

İçinde ne olduğu ya da ne sakladığı bilinmeyen belki de gizli yeraltı tünellerine giriş kapısını içinde barındıran Höyük, 50 m yüksekliğinde ve 150 m çapındadır. Yumruk büyüklü-

Arkeolog Theresa Goel tarafından çizilen Nemrut Dağı Höyüğünün üstten görülen planı.

ğünde özel olarak seçilmiş taşların üst üste dizilmesiyle oluşturulmuştur. Batı, Kuzey ve Doğu yönlerinde yer alan ve kayalardan oyularak yapılmış olan kademeli üç teras ile çevrilmiş durumdadır. Teraslara da üç yolla ulaşım sağlanmıştır. Höyüğün eteklerine yerleştirilmiş olan heykeller Doğu ve Batı Terasları'nda bulunmaktadır.

I. Antiochos

Höyük 2000 yıldır başta depremler olmak üzere her türlü doğa olaylarının yıpratıcılığına karşı direnebilmiş ve günümüzde hâlâ eteklerindeki heykelleriyle birlikte ayakta durmaktadır.

Höyüğün Doğu ve Batı Terasları'nda sırtları höyüğe dönük durumda duran toplam 25 adet heykelin tamamının başları kırıldığı için kaidelerinin üzerinde değil, yerde durmaktadırlar. Kaidelerinin üzerinde durdukları dönemlerde yerden yüksek-

Nemrut Dağı Heykelleri

likleri 10 metreyi geçmekteydi. Yerde duran heykellerin başları ise 2 metre yüksekliğindedir.

Mitra Misterleri'ndeki heykellerinin yanısıra aralarında Commagene Krallı I. Antiochos'un da bulunduğu bir heykel de vadır. Mitra Misterleri'nde çok önemli bir yere sahip olan "*Aslan*" ve "*Kartal*" heykelleri ikişer adettir.

Nemrut Açık Hava Mabedi'nin Mitra Misterleri'yle ilişkisini gösteren bir diğer kanıt da, dağın biraz aşağısında kayaya oyulmuş boğa resmidir.

Mitra Misterleri'nin adeta imzası niteliğinde olan bu semboller ve Nemrut'un zirvesindeki höyüğün bir benzeri bölgenin çok yakımda bir başka yerde daha karşımıza çıkar. Nemrut Dağı'nın eteklerinde kurulmuş olan Commagene kenti Arsameia'nın 10 km kadar Güney-Batısı'nda bir başka höyük daha vardır. Karakuş Tepesi denilen bu höyüğün Güney yanında, her birinin tepesinde bir hayvan heykelinin bulunduğu üç sütun yer alır. Sütunların üstünde temsil edilen hayvanlar gene; ***"Boğa"***, ***"Aslan"*** ve ***"Kartal"***dır.

Bu üç sütün, Nemrut Dağı'nın zirvesinden de görülebilmektedir.

C.G. Jung, buradaki hayvan heykellerinin Mitra Misterleri'yle olan bağlantısı şu satırlarla dile getirmiştir:

> Mitraik kartallar, aslanlar ve güneş-habercileri, inisiyasyon derecelerini nasıl belirliyorsa, bu etapların her biri de, yeni bir anlayış, bilgelik ve inisiyasyon derecesini simgeler. (9)

Gelelim eteğinde Mitra Misterleri'ne ait heykellerin bulunduğu Nemrut Dağı'ndaki höyüğe...

Bu höyüğün insanı ilk başta en çok hayrete düşüren yanı, sırrını korumada gösterdiği eşsiz yeteneğidir. Taşlar o şekilde yığılmıştır ki, hiç kimse bu taş öbeğinin içine girip altında saklı olan her ne ise, ona ulaşamamaktadır. ABD'li ve Alman bili

madamlarının çalışmalarını durdurmak zorunda kalmalarının nedeni de buydu...

Höyüğün eteklerinden bir kısım taş yerinden oynatıldığı takdirde, üst kısımdan yuvarlanacak taşların altında kalmak kaçınılmaz olacaktır. Tepeden başlayarak taşların alınması da mevcut dengenin her an bozulma riskini beraberinde getireceği için yine olası bir çökme tehlikesi bulunmaktadır. Geriye yapılabilecek tek mantıklı yöntem havada asılı duran bir araca yerleştirilecek vinçle yukarıdan başlayarak tekar teker taşları toplamak... Teoride mümkün olmakla birlikte, pratikde oldukça güç bir çalışma gerektirdiği için bugüne kadar bu yöntem denenememiştir. Kaldı ki, denense bile, bu yöntemin tarihi mirasa ciddi zararlar verme riski bulunmaktadır.

Konuyla ilgili yapılan arkeolojik çalışmalardan kesin olarak anlaşılmıştır ki, bugün için normal yollarla ve ona zarar vermeden Nemrut Dağı höyüğüne ne yukarıdan nüfuz edilebilmekte, ne de aşağıdan girilebilmektedir.

Bazı arkeologlar madem ki höyüğün içine giremiyoruz, hiç değilse içinde neler olduğunu elektro manyetik cihazlar kullanarak tespit edelim diye öneride bulunmuşlardır. Ancak bunun da bir işe yaramayacağı yine bazı meslektaşlarınca açıklanmıştır. Çünkü bilindiği gibi piramit ve konik yapılarda bu tür elektro manyetik akımları bozucu manyetik enerjiler bulunmaktadır. Nitekim Gize'deki Büyük Piramit'te denenen bu tür elektro manyetik sondaj çalışmalarında, elektronik aletlerin piramitte biriken bir takım manyetik enerjilerden dolayı işlevini yerine getiremediği bilinmektedir.

Anlaşıldığına göre I. Antiochos sadece define avcılarına karşı değil, geleceğin teknik donanımlı arkeologlarına karşı da tedbir almıştı. Belli ki, zamanı gelmeden ortaya çıkması istenmeyen bir sır Sfenks'te olduğu gibi burada da gizlenmek istenmişti... Yoksa bu höyüğü yapmak için bu kadar büyük bir çabaya ne gerek vardı ki?...

Yeri gelmişken hemen hatırlatalım, Sfenks'in de ayaklarının dibinde olduğu tespit edilen ve Sfenksin içinde bulunduğu bilinen mabede açılan kapı şu anda hâlâ kapalı durumdadır. Bir zamanlar Mısır inisiyasyonunun en gizli eğitimlerinin gerçekleştirildiği bu mabede henüz ulaşılabilmiş değildir. Aynen Numrut'taki höyüğün içine ulaşılamadığı gibi...

Bu konuda, ezoterizm alanında araştırma yapanların üzerinde birleştikeri bir düşünceye göre; içinde bulunduğumuz *"Demir Çağı"* nın sona ermesinden sonra başlayacak olan ***"Altın Çağ"***da Sfenks'in içinde gizlediği sır ortaya çıkacak ve Atlantis'le ilgili çok önemli belgelere ulaşılabilecektir. Kim bilir belki de aynı şey hem Nemrut'un sakladığı, hem de Anadolumuz'daki saklı diğer sırlar için de geçerlidir...

Höyüğün içinde bir şeylerin gizlendiği bir gerçek... Ve biz şimdilik bu sırrı bilemiyoruz. Ancak höyük ve çevresinin bir zamanlar gizli bir inisiyasyon merkezi olduğunu hatta belki de gizli yeraltı kentleriyle bağlantı noktalarından biri olabileceğini tahmin edebilecek kadar bir bilgiye sahibiz.

Konuyu ezoterik bilgiler ışığında biraz daha açalım:

Helena P. Blavatsky'nin *"Kutsal Hayvanlar"* (10) olarak nitelendirdiği bu heykellerin ve höyüğün bulunduğu Nemrut Dağı'ndaki açık hava mabedinin bir zamanlar önemli bir inisiyasyon merkezi olduğuna kuşku yoktur.

Helena P. Blavatsky ünlü eseri *"The Secret Doctrine"*nde şöyle diyor:

> Mitraik inisiyasyonda yedi kapısı olan ve tepesinde daima kapalı duran sekizinci kapının yeraldığı bir merdivenden bahsedilir. (11)

Yani aynen Nemrut'taki inisiyasyonun 7 derecesini temsil eden hayvan figürlerinin açık ama höyüğün kapalı oluşu gibi Nemrut Açık Hava Mabedi, Mitra Misterleri'nin bu anlayışını mimari yapısında da taşımaktadır.

Benzer anlatımlara C.G. Jung'un kitaplarında da rastlıyoruz:

Mitraik Misterler'de rastlanan yedi kapı ile tepede yer alan sekizinci bir kapısı daha olan bir merdivene ilişkin ezoterik anlatımlar bulunmaktadır. Birinci kapı demir, yedinci kapı ise altınla sembolleştirilmişti. Sekizinci kapı ise yıldızların seviyesine karşılık gelirdi. [12]

Nemrut'tan Avrupa'ya

2000 yıl önce Nemrut Dağı'nda gerçekleştirilen Mitraik Misterler'in kökeni aslında çok uzak bir geçmişe dayanıyordu. Gerçi bu tüm Misterler için geçerliydi ve hepsinin dayandıkları geçmiş aynı kökene bağlıydı. Bu da, farklı misterlerdeki sembollerin birbirleriyle olan paralelliğinin ana nedenini oluşturmaktaydı. **Bu nedenle tüm misterler tek bir misterin adeta parçaları gibidirler.** Uygulamadaki farklılıkları sadece dış görünümlerinde kalır, özleri aynı gerçeği yansıtır. Ancak Nemrut'taki Mitra Misterleri'nin ayrıcalıklı bir yeri vardır. Anadolu için sürekli olarak Doğu ve Batı'nın sentezini bünyesinde oluşturduğundan ve Doğu ile Batı'yı birleştirdiğinden sözedilir. İşte bu özelliğin en açık görüldüğü yerlerden biri de Nemrut'ta ortaya çıkar.

Hristiyanlık'tan önce Avrupa'da en etkili dini inancın Mitraizm olduğunu biliyoruz. Hatta Hristiyanlık ortaya çıkmış olmasaydı, Mitraizm'in şimdi Avrupa Dini olacağı dahi birçok araştırmacı tarafından dile getirilmiştir. Bunun en önemli sebebi o devirlerde Mitra Misterleri'nin Romalı Askerler arasında etkin bir yere sahip olmasıdır.

Mitra Misterleri'nin Roma İmparatorluğu vasıtasıyla Batı Dünyası'nı derin bir şekilde etkilediğini görüyoruz:

Anadolu'nun fethinden sonra Roma, Asyalı oldu... Avru-

pa Asya'dan etkilenmişti ve bugün dahi etkilenmektedir. Kilikya'dan Roma Askerleri'nin dini olan Mitraik Kültü gelmiş ve Avrupa'da sislerle kaplı İngiltere'ye kadar yayılmıştır. (13)

Romalı Askerler arasında Mitra Misterleri'nin etkili olmasının en önemli nedeni I. Antiochos'un önderliğinde Nemrut'ta oluşturulan Mitraik İnisiyasyondur...

Nasıl mı? Önemli bir konu olduğu için bu meseleyi biraz açalım:

I. Antiochos M.Ö. 66 yılında çıkan Mihradatik Savaşı'nda önceleri Romalı General Pompey'in (M.Ö. 106 - 48) karşısında yer almıştı. Fakat daha sonraları tarih kayıtlarına düşülmeyen bir sebepten dolayı, M.Ö. 49 yılında Roma'da meydana gelen iç savaşta Pompey'i desteklemiştir. Ve Romalı General de, Suriye ve Filistin'e kadar olan bölgeleri kendi imparatorluk sınırlarına dahil etmesine rağmen, I. Antiochos'un Commagene'yi yönetmesine izin vermiştir.

Burada tarihçilerin cevaplamakta zorluk çektikleri bir çelişki söz konusudur. İtalya'dan Filistin'e kadar uzanan Roma İmparatorluğu, neden bir avuç büyüklüğündeki Commagene'ye ayrıcalık tanıyarak bağımsız yönetimde bırakmıştır?...

Bu çelişki Mitra Kültü'nün Roma askerlerinin arasında yayılışıyla ilgilidir. Savaş sırasında Nemrut'taki bu inisiyatik merkezle tanışan ve bu merkezin kültüne bağlanan Roma askerleri için bu bölgenin kutsal bir yanı olmuştu. Ve böylelikle bu bölgeye ayrıcalık tanındı.

I. Antiochos'un Roma birliklerinin subayları için *"İnisiyasyon Mabedi"*ni sağlamasına karşılık, Pompey'in de, I. Antiochos'a ve Commagene'nin bağımsızlığına dokunulmayacağına söz verdiği tahmin edilmektedir. Tarihçilerin cevaplamakta zorluk çektikleri sır işte buydu...

Göksel Güçlerle Bağlantı...

Tarihçiler: *"Bunu I. Antiochos'un dehası başarmıştır"* diye açıklamaktadırlar... Doğrudur... Ama biz bu dehanın derinliklerine biraz inmek istiyorum...

Elimizdeki belgeler I. Antiochos'un *"Rahip-Kral"* olduğunu söylüyor. Hatta bunun da ötesinde *"Göksel İlâhi Güçler"*le irtibatı olan bir peygamber gibi nitelendirildiğini gösteren tarihi belgeler de bulunmaktadır.

Nemrut Dağı Açık Hava Mabedi'nin Batı terasının üzerinde, dünyanın her yanındaki astrologların özenle üzerine eğildikleri bir aslan kabartması vardır. Kabartmanın üzerinde ise, tarihin en eski astrolojik çizelgelerinden biri olduğu kabul edilen semboller işlenmiştir. Boyu 2.40 yüksekliği ise 1.75 metre olan aslan kabartmasının üzerinde Aslan Burcu'nu sembolize eden 19 adet sekiz ışınlı yıldız vardır. Bunun haricinde 3 tane altı ışınlı şekil ise Jüpiter ve Mars Gezegenlerini göstermektedir. Ayrıca Ay da, aslanın yelesinden sarkan bir hilal ile resmedilmiştir.

Bu kabartmanın üzerindeki sembolleri ilk kez ABD'deki Brown Üniversitesi'nden Prof. Otto Puchstein incelemiş ve bu astrolojiik verinin hangi tarihe denk geldiğini bulmuştur.

Prof. Otto Puchstein'e göre kabartmada temsil edilen gökcisimleri Aslan Burcu'nda kavuşum halindeydiler. O çağda böyle bir kavuşuma karşılık gelen tarih 7 Temmuz M.Ö. 61'di. Bu aynı zamanda I. Antiochos'un Commagene Krallığı tahtına geçtiği tarihti.

Niçin diğer Commagene Kralların değil de I. Antiochos'un tahta geçtiği tarih bu inisiyatik sırların içinde yer almış? Bunun tek bir cevabı olabilir. O da I. Antiochos'u diğer krallardan ayıran dinsel - inisiyatik bir özelliğinin bulunması...

I. Antiochos'un bir inisiyasyon lideri olduğuna işaret eden günümüze kadar ulaşmış başka belgeler de vardır.

Bunlardan en önemlileri Açık Hava Mabedi'nin hem Doğu, hem de Batı Terasları'nda yer alan kabartmalarda kendisini gösterir. Bu kabartmalarda I. Antiochos bazı ilâhlarla el sıkışırken resmedilmiştir. El sıkıştığı ilâhlar arasında Mitra, Apollo, Ahura Mazda, Zeus, Herakles gibi son derece önemli isimler bulunmaktadır. Bu da, I. Antiochos'un rahip kral olmasının ötesinde bir kült lideri olduğunun göstergesidir.

İnisiyasyonda el sıkışmak karşılıklı tesir alış verişi anlamına geldiğini düşündüğümüzde kabartmada gösterilen I. Antiochos'un ilâhlarla el sıkışmasının ne anlama geldiği derhal ortaya çıkmaktadır.

Ünlü ezoterizm araştırmacısı Helena P. Blavatsky'nin şu sözleri bir zamanlar Nemrut'ta olanları sanki özetler niteliktedir:

> Göksel mekânlardan inen ve Dünya'ya hükmeden Tanrılar, insanlığa Astronomiyi, Mimarlığı ve diğer bilimleri öğretmişlerdir. Bu varlıklar önce Tanrılar olarak ortaya çıkarlar sonra da bunlarla irtibata giren insanlar İlâhi Krallar ve Yöneticiler olarak zuhur ederler. Ne yazık ki, bu gerçek giderek unutulmuştur. (14)

Elimizdeki tüm bu veriler; I. Antiochos'un son derece önemli bir tarihi ve inisiyatik şahsiyet olduğunu göstermektedir. Bir inisiyasyon merkezi tesis etmek ve zamanın en önde gelen askeri gücünü temsil eden imparatorlukta belirli bir kültü yaymak ve böylece yüzyıllar boyunca Batı'yı etkilemek gibi devasa bir işin altından başarıyla çıkmasının sadece tek bir açıklaması olabilir: I. Antiochos o devirde dünyayı görüp gözeten *"Göksel Yüce Güçler"*le irtibatlı olan ve onlar adına dünya üzerinde önemli bir misyonu yürüten bir vazifeli, elçiydi. Dinsel terminolojide bu tanımlamanın adı Peygamber'dir...

Diğer birçok İlah-Kral gibi I. Antiochos da kendisinden sonraki nesillere, kendi misyonu ile ilgili ve *"Göksel Güçler"*-

le yaptığı akte dair kanıtlar bırakmıştır. Bu kanıtların başında Nemrut Açık Hava Mabedi ve sırrı çözülemeyen höyük gelmektedir.

Sırrı çözülemeyen dedik... Evet... Nemrut Dağı'nın heykelleri ve höyüğüyle ilgili şu sorular, günümüz arkeologlarınca halen cevaplanabilmiş değildir:

1- Taşlık bir arazi boyunca dik ve zorlu bir tırmanışın ve çok sınırlı bir çalışma sahasının söz konusu olduğu Nemrut Dağı'nın tepesine kaideleriyle birlikte 10 metreyi aşan o devasa heykeller nasıl taşınmıştır?

2- Günümüzde içine dahi girmeyi henüz başaramadığımız höyüğün taşları, hangi metod kullanılarak üst üste yığılabilmiştir? Sanki taşlar, höyüğün tabanından doruğuna kadar teker teker yukarıdan uçan bir araç vasıtasıyla yerleştirilmiş gibi durmaktadır. O devirde helikopter henüz icad olmadığına göre bu nasıl gerçekleştirilmiştir?

3- Nemrut'un zirvesi nasıl oluyor da, dümdüz bir şekil almıştır. Hiç bir dağ doğal olarak bu şekli alamazken, bunu Nemrut nasıl başarmıştır?

4- Açık Hava Mabedi'nin M.Ö. 1. Yüzyıl'da inşa edildiğini biliyoruz. Ancak höyüğün ne zaman inşa edildiğiyle ilgili elimizde hiç bir bilgi bulunmamaktadır. Birçok arkeolog höyüğün çok daha eski zamanlarda inşa edilmiş olabileceğini ve Açık Hava Mabedi'nin daha sonra burada höyüğün yanında kurulmuş olduğunu ileri sürmektedir. Bu da beraberinde başka soruları akla getirmektedir.

Neyse... Cevabını bugün için kesin olarak veremeyeceğimiz sorularla kendimizi daha fazla sıkmayalım... Ancak tüm bu soruların cevabının höyüğün içinde saklı olabileceğini de hiç bir zaman unutmayalım...

Bu konuyu biraz ayrıntılarına girerek ele aldık ama Nemrut'un Avrupa'da oynadığı rolün ne denli önemli olduğunu

başka türlü de ortaya koyma şansımız yoktu... Böylelikle, Nemrut'un sakladığı sırlarla, neden önce Avrupalı bilimadamlarının ilgilendiği sorusu da sanırım kendiliğinden cevaplanmış oldu...

Konumuzu *"Mitra Kültü Dünya'ya oluşturulduğu yer olan göklerden getirilmiştir..."* diyen Rudolf Steiner'un sözüyle noktalarken; Daniken'in yörede yaptığı araştırmalardan sonra Nemrut'tan Sirius Yıldızı'nın çok net ve çok kolay gözlemlenebildiğini açıkladığını da belirtelim...

Daha önce Yıldız Tanrı sözüyle hangi yıldızın kastedildiğini zaten söylemiştik: Sirius Yıldızı... (15)

DİYONİZOS KÜLTÜ

Tarihin o dönemlerinde Anadolu'da tüm bunlar olup biterken, Mısır'da da Atlantisliler tarafından başlatılmış olan büyük inisiyatik çalışma tüm hızıyla devam ediyordu...

Mısır ve çevresinden gelen adaylar, Mısır mabetlerinde kökeni Atlantisli Thoth'un Mu Kültürü'nün bir uzantısı konumunda olan Osiris Kültü sırlarına inisiye edilmekteydi...

Trakyalı Orfe de, bu inisiyatik merkezlerde eğitim görenlerden biriydi... Mısır'daki eğitimini tamamladıktan sonra Delf'e (Yunanistan) gitmiş ve burada temeli Mısır İnisiyasyonu'na dayanan Diyanizos Kültü'nün önemli bir merkezini kurmuştu. Din Tarihçileri'nin, Antikçağ'ın en önemli dini olarak belirttikleri, ekstaz ve trans uygulamalarının yoğun olarak kullanıldığı bu kültü Anadolu kökenli olarak tanımlamalarının nedeni Orfe'nin Trakyalı olmasından dolayıdır.

Orfe bir zamanlar Delf'te hüküm süren ancak daha sonra yavaş yavaş ezoterik içeriğini kaybetmiş Apollon Kültü'nü yeniden canlandırmış bir inisiyedir.

Çok eski dönemlerde Delf'te, *"Olen Kültü"* adı altında

odaklanmış gizemli ezoterik bir doktrin varlığını sürdürmekteydi. *"Apollon Dini"* Yunan'da, o zamanlar Hint ve Mısır mabetlerinde egemen durumunda bulunan *"Güneş Kelam Doktrini"*ni benimsemiş, yenilikçi bir rahip tarafından tesis edilmişti. Olen, *"Evrensel Varlık"* anlamına gelmektedir. Apollon sözcüğü de aynı kökten türemiştir: *"Ap Olen"* veya *"Ap Who lon"*, Evrensel Baba demektir. Ancak zaman içinde Delf'in Apollon Kültü ezoterik içeriğinden uzaklaşmaya başlamıştı.

Ünlü Okültizm araştırmacısı Fabre d'Olivet konuyla ilgili şunları söyler:

> "Apollon Güneş Kelamı"nı, Diyonizos sırları vasıtasıyla tekrar canlandırmak ve coşturmak suretiyle yeni bir kudret kazındıran insan Orfe olmuştur.

Diyonizos sözcüğü *"Dio"* ve *"nysos"* diye iki kökün birleşmesinden oluşmuştur. Dio, *"dios, dio, di"* gibi köklerle bağlı olup, Tanrı anlamına gelmektedir. *"Nysa"* sözcüğü ise antik dönemlerde birçok dağa ve şehre isim olmuş bir sözcüktür.

Trakya'da, Theselya da, Makedonya'da Hindistan ve Arabistan'da Nysa isimli dağlar vardır. Anadolu'da ise bu isimle Sultanhisar'daki antik bir şehir ve birkaç dağ vardır. Bu şekliyle Dionysos, *"Nysa Dağı'nın Tanrısı"* anlamını taşımaktadır. Gerek Yunan gerekse de Anadolu efsanelerinde Dionizos'un çoğunlukla bir dağda oturduğunun tasvir edilmesi bu yüzdendir.

Orfe her ne kadar Mısır'ın sırlarını kendi üslubu içinde ***"Diyanizos Sırları"*** adı altında Yunanistan'daki Delf mabedinde çevresine yaymışsa da, bu kültün derin izleri Anadolu'nun birçok yerinde de kendisini hissettirmiştir.

Kendisinin aslen Trakyalı oluşu ve buradan Mısır'a, Mısır'dan tekrar Anadolu üzerinden Trakya ve Yunanistan'a yaptığı yolculuklar, *"Diyanizos Sırları"*nın Anadolu'da yayılması-

na neden olmuştur. Ayrıca Anadolu'dan gelen birçok aday, Diyonizos Sırları'na inisiye olduktan sonra tekrar gelmiş oldukları topraklara döndüğü için de, bu kült Anadolu'da çok etkin bir şekilde varlığını sürdürebilmiştir.

Diyonizos Kültü, Roma'da Baküs Kültü adını alarak gizli öğretisini daha sonraki yıllarda da sürdürmüştür.

Biz gelelim Anadolu'ya... Anadolu'da özellikle de Trakya ve Ege Bölgesi'nde etkisini çok yoğun olarak göstermiş olan Diyonizos Kültü, daha sonraki dönemlerde yılın belirli günlerinde düzenlenen çeşitli törenlerle kutlanan şenliklere dönüşmüştür.

Diyonizos Kültü, düzenlenen bu törenler ve dilden dile anlatılan efsanelerle halk arasında önemli bir yere sahip olmuştu. İşte Anadolu'da dilden dile kuşaktan kuşağa akarılarak gelen Diyonizosla ilgili efsanelerden sadece biri...

Diyonizos ve Kral Midas

"Dionysos hakkında Aanadolu'da en bilindik efsane hiç şüphe yok ki Kral Midas'la ilgili olanıdır."

Evet... Tüm Klasik Mitoloji kitaplarında Diyonizos ve Kral Midas'la ilgili olarak bu tanımlamaya rastlayabilirsiniz. Bu nedenle ben de en fazla bilinen efsaneyi burada sizlere özetlemek istedim:

Lidya ve Frigya çevresindeki ormanlarda Bakkhalar'la[16] birlikte dolaşan yaşlı bir Satyr [17] şarabı fazla kaçırıp bir ağacın altında sızar... Bakkhalar ve diğer Satyrler onu unutup yollarına devam ederler... Yaşlı Satyr'i bulan köylüler onun sıradan bir Satyr olmadığını farkederler. Bunun üzerine, onu alıp Kral Midas'a götürürler.

Bakkhalar'ın sırlarına erişmiş olan Kral, yaşlı Satyri tanı-

yıp 11 gün boyunca sarayında konuk eder. Onu en iyi şekilde ağırlar. Sonra da Tmolos Dağı'nda (Bugünkü Bozdağ) bulunan Tanrı Diyonizos'un yanına götürür.

Diyonizos buna çok sevinir ve Krala: "Dile benden ne dilersen" der.

Midas da bir müddet düşündükten sonra, dokunduğu her şeyin altına dönüşmesini ister. Diyonizos da, bahtsızlığının farkında olmayan kralın isteğini yerine getirir. "Tamam" der. "Bundan sonra dokunduğun her şey altın olacak..."

Kral Midas dünyasal büyük bir servete artık sahip olacağının mutluluğu içinde Diyonizos'un yanından ayrılır.

Ancak hiç aklına bile getirmediği bir akıbet onu beklemektedir...

Midas dönüş yolunda ağaç dalına, başağa, çakıla dokunup bunların altına dönüştüğünü görerek önce çok sevinir. İsteğine mucizevi bir şekilde kavuşmuştur. Dokunduğu her şey bir anda altına dönüşmektedir. Fakat saraya ulaşıp yemeğe oturduğunda işler değişir. Dokunduğu ekmek, dudağına götürdüğü şarap derhal altın külçesine dönüşmekte bu nedenle de hiç bir şey yiyememektedir. Dileğinin ne kadar yersiz ve ne kadar sakıncalı olduğunun farkına işte o an varır.

Ertesi gün derhal Diyonizos'un yanına giderek tekrar huzuruna çıkar ve dileğinden vazgeçtiğini söyler. Diyonizos, Midas'a Sardes'deki Paktalos Deresi'nin kaynağında (bugünkü Sart Çayı) yıkanmasını söyler. Böylelikle Midas bu sihirden kurtulur...

"*Altın*" Dünyevi isteklerin; "*Su ile yıkanmak*" ise arınma sembolü olarak kullanıldığı yukarıdaki efsanane, Kral Midas'ın Diyonizos sırlarına inisiye edilişini anlatırken aynı zamanda bu efsaneyi dinleyenlere de, dünyasal arzu ve isteklere

aşırı derecede bağlanılmaması gerektiğini son derece açık bir üslupla anlatmaktadır.

İnisiyasyona dahil olmayan halka, dünya malına haddinden fazla önem vermenin doğuracağı sıkıntılar böylesi bir hikayeyle anlatılarken, Diyonizos Sırları içinde önemli bir yere sahip olan, *"arınma"* ve *"sadeleşmenin"* gerekliliğini Orfe, mabetindeki inisiye adaylarına şöyle açıklıyordu:

> Alev alev yanmakta ve ışıl ışıl ışıldamakta olan yüce alemin derinliklerine yükselebilmek için önce kendi iç aleminizin derinliklerine gömülmeniz gerekir. Ey özel yol mensubu... Bedenini, düşüncenin ateşiyle eritip yok et. Alev nasıl için için kemirdiği odundan ayrılıp serbestleşiyorsa, sen de maddeden, aynı şekilde kopup serbestleş. Ve sen de bir ateş ol... Ruhun ancak o zaman Diyonizos sırlarına erebilir ve ancak o zaman ezeli - ebedi sebeplere özgü o arı gerçekliğe ulaşabilirsin. Kendi belliğinden vazgeçmeyen ilâhi benlikle kontak kuramaz. Ey Delf'in evladı, sırlar kapısından geçebilmek için önce kendinden vazgeçebilmelisin.
>
> Tanrılar diyarına açılan kapı buradadır. Ancak unutma, buradan Tanrılara doğru uzanan yol diktir, çetindir. Önce çicekli bir patikaymış gibi görünür. Ardından ise dik ve zorlu bir yamaç... Kendi sırrını bilmeyen bu yolu bulamaz. Kendi sırrını bil ki, Tanrıları da bilesin... Çünkü bu sırrı içinde taşımaktasın...

Yine aynı tarihsel dönemlerdeyiz... Ve Kur'an-ı Kerim'de sözü edilen yine son derece önemli bir başka ezoterik kült merkezindeyiz... Anadolu'nun Batısı'ndan tekrar Doğu'suna geçiyoruz...

GİZEMLİ TOPLULUK: HARRANLI SÂBİÎLER

Anadolu'nun bilinen en eski kültür miraslarından biri de Sâbiîler'e aittir.

Urfa yöresinde bulunan, bağımsız bir devlet kurmamış gizemli bir toplum olarak tarih sahnesinde yer almış ve Kur'an-ı Kerim'de de isimleri kitap ehilleri arasında geçen, İslamiyet'ten önceki toplumlardan biridir. Kökenleri ve kimlikleri hakkında klasik tarih bilimciler tarafından yeterli bilgi verilememiştir.

İslâmiyet'in yayılma yıllarında Mezopotamya'da olduğu gibi Anadolumuz'un Güney bölgelerinde Sâbiîlik inancı hüküm sürmekteydi. Anadolu'nun Bizans yönetimindeki topraklarında Hristiyanlık ön plandaysa da, özellikle Doğu Anadolu'da, Fırat çevrelerinde Sâbiîler çoğunluktaydı.

Günümüzde yalnızca Irak'ta, Dicle ve Fırat kıyılarında yaşayan, sayıları 20.000 civarında olan Sâbiîler'in bugünkü dini ile ilk dönemlerdeki özgün Sâbiîlik arasında çok büyük farklar vardır. Dinsel ve ezoterik metinlerini kısmen koruyabilmişlerse de, inisiyatik özelliklerini artık yitirmiş durumdadırlar.

Neydi Sâbiîlik?

Bilinen kısmıyla, çok eskilere, kadim Uygur İmparatorluğu'na kadar dayanan, Babil Okulu Öğretisi'nin halka malolmuş şekliydi. Bilinmeyen kısmı ise, Mu kültürünün izlerine kadar uzanan engin ezoterik geçmişe dayanmaktaydı. Eski gizli bilgileri yaşatmayı becerebilen bir gruptu Sâbiîler. Ve özellikle de Harran'da (Urfa) etkili bir konumları vardı. Fisagorcu filozoflarla da tanışmışlar, öğretilerini bu etkiyle daha da güçlendirmişlerdi.

Mısır'ın Osiris sırlarından kaynaklanan Fisegoryen Öğreti, Sâbiîler arasında zaten var olan Batıni inançlarının daha da

kuvvetlenmesine yol açmıştı.

Mu kültüründe olduğu gibi Sâbiîler'de de Güneş çok önemli bir sembol olarak kullanılıyordu. Bu nedenle tarih say falarında Sâbiîler'in inanç sistemleri anlatılırken *"Güneş Kül tü"*nün inançlarında çok önemli bir fonksiyon gördüğünden sö zedilir. Sırlarla dolu ve dışarıdan bakıldığında hiç bir şey anla şılmayan çok ilginç ayinler yapan Sâbiîler; Hermes, Orfe, Ef latun gibi inisiyeleri de yakından tanıyorlardı...

Sâbiîler'in Ezoterik Kitapları

Çeşitli hadis kaynaklarının Muhammed Peygamber ve as habına ilk zamanlar Sâbiî denilmiş olduğuna dikkat çeken kimi araştırmacılara göre, Musa Peygamber'in öğretisinin ezoterik içeriğini korumaya ve sürdürmeye çalışmış olan Esenîler'in İsa Peygamber için görmüş olduğu fonksiyona benzer bir fonkbiyonu, İslâm Geleneğinde ilk zamanlarda Sâbiîler adı ve rilen bu gizemli topluluk yerine getirmiştir.

Sâbiîler'in gizli öğretilerinin sırlarını içeren günümüze ka dar gelebilen kitapları, dinsel ve sosyal kültürleri hakkında önemli bilgileri edinmemize olanak sağlamıştır.

Sâbiîler'in tespit edilebilen temel kitapları şunlardır:

1– SİDRA RABBA (Büyük Kitap)

Kutsal kitaplarının temelini oluşturur. 20. Yüzyıl'da Al manca ve İngilizce'ye çevrilen kitap iki ciltten oluşmuştur. Bi rinci cilt mitolojik, dinsel ve kozmolojik konuları içerir. İkin cilt ruhlar kitabı olarak nitelendirilir. Ruh, ruhun kurtuluş arınması ve ruhun ışık alemine yükselişi ikinci cildin ana t masıdır.

2– DRAŞİA–D–YAHYA (Yahya'nın Öğrettikleri)

Sâbiîler İsa Peygamberi de vaftiz eden ve tarihte Vaftiz Yahya olarak tanınan peygambere çok önem verirler.

Sâbiî Geleneği'ne göre Yahya Peygamber doğduktan kısa bir süre sonra ***"Işık Güçleri"***nce ***"Ak Dağlar"***a götürülmüş ve 22 yaşına kadar orada ***"Işık Elçileri"***nden *"Anuş Utra"* tarafından eğitilmiştir. İnisiyatik bilgilerin mitolojik ögeler kullanılarak sembolik bir şekilde anlatıldığı kitapta ayrıca *"İlâhi Âlem"* ve İlahi Alem'den yeryüzüne gelen vazifeliler hakkında açıklamalar vardır. Sâbiîler'in ezoterik içerikli en önemli kitaplarından biridir.

3- QOLASTA

Sâbiî Dini'ne ait ibadet, ritüel ve üstü örtülü bir şekilde majik uygulamalarını anlatır.

4- ALF TRİSAR ŞUİALİA (Binoniki Soru)

Soru cevap şeklindeki diyaloglardan oluşur. Soruyu soran bir inisiye adayıdır. Cevap veren ise Mara-d-Rabuta isimli bilge bir varlıktır. Kitap mitolojik eğitim sisteminin unsurlarını içeren bir yapıya sahiptir. Mitolojik sembollerle meseleler anlatılmıştır.

5- ALMA RİŞAİA RABBA - ALMA RİŞAİ (Büyük İlk Alem - Küçük İlk Alem)

Yalnızca inisiye rahipler tarafından okunmasına izin verilen bir kitaptır. İçerdiği gizli bilgiler son derece ağır bir şifrelendirme yöntemiyle gizlenerek, sembolik bir dille kaleme alınmıştır.

6- DİVAN MALKUTA ALAİTA (İlahi Melekut Divanı)

Evrensel İdare Mekanizması'nın bir bölümünü oluşturan *"Melekut Alemi"* olarak isimlendirilen plan ve bu plana ait evrensel bilgileri içerir.

7- TARASA-D-TAGA-D-ŞİŞLAM RABBA (Yüce Şişlam'ın Rahipliğe Girişi)

İnisiyasyona giriş bilgilerini içerir. Aynı zamanda inisiyas-

yonun aşamaları ve temel prensipleri de kitapta yer alır.

8– HİBİL ZİVA

İnisiyasyonun asıl konusu olan *"arınmak"* ve *"aydınlan mak"* için izlenecek temel yolun pratik uygulamaları yine sem bolik bir üslupla anlatıldığı bir kitaptır. İnsanlığın aşamalı aşa ğıya inişi ve tekrar yukarıya çıkışı kitabın ana konusudur. Aynı zamanda inisiyasyonda cehenneme iniş sembolüyle dile getiri len astral tortularla mücadele ve bu mücadelenin sonucunda inisiye adayının arınmış bir varlığa dönüşme süreci anlatılır. Kitapta asıl vaftizin astral temizlik olduğu, bildiğimiz anlam daki su ile yapılan vaftizin ise ruhun arındırılışının sembolik bir ritüleden ibaret olduğu izah edilmektedir.

8- DİVAN-I ABATUR

Ruhun ölüm ve ölüm ötesi deneyimlerini anlatan ço önemli bir kitaptır. Ölümden sonra neler oluyor? Bu son dere ce ayrıntılı bir şekilde kitapta ele alınmış durumdadır. Bilgile son derece açık ve nettir.

Yukarıda saymış olduğumuz kitaplarının haricinde Astr loji, maji, simya, kehanet ve okült sırlara ilişkin çeşitli katapla rı daha vardır.

Sâbiîlik Gizli Öğretisi'nin Temel Prensipleri

Günümüze kadar gelebilen tüm bu metinlerin kopyaların zaman içinde değişime uğradığı ve ilk hallerinden oldukç uzaklaştıkları bilinmektedir. Ancak bu halleriyle bile, *"Sâbiî Gizli Öğretisi"* hakkında hiç değilse temel bir takım veril ulaşılabilmektedir.

Gelelim, bir zamanlar Harran'da önemli bir inisiyatik kü tür merkezi oluşturmuş olan ve o yörenin adıyla anılan ***"Ha ranlı Sâbiîler"***in Gizli Öğretileri'nin temel ögelerine:

1– Evren ruhlarca yönetilmektedir.

2– Yönetici ruhların başı kudretli, yüce, ***"Büyük Ruh"***tur. (Mana Rabba) Işığın Efendisi olarak tanımlanır ve en üstün niteliklere sahip olduğu ifade edilir. Ruhsal Hiyerarşi'nin başıdır.

3– İlahi bilgi insanlara ışık ruhları aleminden, ruhsal irtibat kuran aracılar (medyomlar) vasıtasıyla gelir.

4– Evrende bizden başka yaşayan bedenliler de vardır. Bunlar çeşitli yıldız sistemlerinin gezegenlerinde bulunur.

5– Dünya insanlığı, Dünya'nın başlangıcından beri üç devir geçirmiştir. Her devirde insanlığa ışık ruhları aleminden bir elçi gönderilmiştir. Her devir bir felaketle sona ermiştir. Tufan'dan sonra içinde bulunduğumuz dördüncü devir başlamıştır. İçinde bulunduğumuz devir yine bur Tufan'la sona erecek ve daha mükemmel bir devir içinde bulunduğumuz devrin yerini alacaktır.

6– Yaşam, Ölüm ve Sonrası...

İnsan üç unsurdan oluşmuştur: Ruh, madde (beden), astral madde (astral beden).

Ölüm meleği *"Sauriel"* aracılığıyla bedenden ve yeryüzünden ayrıldıktan sonra, asli mekanı olan *"Işık Alemi"*ne doğru yola çıkan ruh, *"Sur"* ismi verilen *"Ak Dağlar"*dan hızla geçtikten sonra, iki engeli geçmek zorundadır: Bunlardan biri yeryüzünü çepeçevre kuşatan *"7 Matarta"* dır. Diğeri ise *"Abatur"*un terazisidir. *"Abatur"* un terazisine iyi ruhlar şimşek hızıyla, günahkâr ruhlar ise acı çeke çeke ulaşır. Öte Aleme geçen varlığın oraya uyum sürecini kolaylaştırmak için; ölen birinin arkasından Sâbiî rahipleri, bedensiz yeni bir yaşama başlayan varlığa yardım seansı niteliğinde özel ayinler düzenlerlerdi. Bu ayinlerde Öte Alem'e yeni geçmiş bulunan varlığa, içinde bulunduğu bu yeni şartlarla ilgili özel bilgiler verirlerdi. Aynen Şamanların ölenle birlikte öte aleme yolculuğa

çıkması gibi, Sâbiî rahipleri de ölenle ruhsal irtibata girerek ona yardımcı olmaktaydılar.

Mısır'ın Ölüler Kitabı'nda nasıl ki, Anubis ölenin kalbini tartıyorsa, Sâbiîlerin inançlarında da buna benzer şekilde *"Öte Alem"*de bir tartılma teması bulunmaktaydı. Mısır'ın Ölüler Kitabı'ndaki Anubis'in Terazisi, Sâbiîlerde Abatur'ur Terazisi olarak karşımıza çıkar.

"Abatur'un Terazisi"nde tartılan ruhların durumlarını yeryüzündeyken ilâhi mesaja uyma dereceleri belirler. Eğer bedenini terketmiş olan ruh, yeryüzünde bedenli yaşarken, ilâhi mesaja uymuş ve yaşamını o kurallar içinde geçirebilmişse tartılmada yeterli görülür. Böylelikle yoluna devam ederek, ***"Işık Alemi"***ne doğru yükselir. Fakat yeryüzündeyken ilâhi mesaja sırt çevirmiş geçici alemin arzu ve istekleri doğrultusunda bir yaşamı tercih etmişse, ***"Matartalar"***a geri gönderilir. Orada çok sıkıntılı anlar geçirip, azap çekerler. Buradan ruhların kurtulabilmeleri için tüm günahlarından arınmaları gerekir. Tam o sırada ruhlara şöyle seslenildiği duyulur:

> – "...Senin borçların ödendiğinde ve bütün günahların kaldırıldığında, tam bir yükselişe geçeceksin. Ama eğer günahların kaldırılmamışsa ve borçların ödenmemişse, sen ey ruh, gözlerin ışığı göremeden ikinci bir ölümü tadacaksın..."

Bu da dünyaya tekrar doğmak anlamına geliyordu... Böyle bir durumla karşılaşan ruhlar; eksiklerini tamamlamak, borçlarını ödemek için yeniden yeryüzüne yollanırdı...

7- Evren iki zıt prensip üzerine kuruludur: *"Işık"* ve *"Karanlık"*... Bunlar iki zıt prensip olmakla birlikte, aynı zamanda birbirlerinin tamamlayıcısıdırlar. Karanlık olmasaydı ışık da olmazdı. Ruhlar geceleyin gökyüzünde parlayan yıldızlar ve ateş topları gibidirler. Ruh, geldiği alemden dolayı, tümüyle karanlık ve kötülükten uzaktır. Köken itibariyle ilâhi bir yapıya

sahiptir. Ancak dünyaya doğmakla bu niteliğinden uzaklaşmak zorunda kalmıştır.

"Işığın Efendisi", Adem'in bedenine (Adam Pagria) canı (talakası) göndermeyi planladığında, kötü güçlerin onun yapısına vakıf olmamaları için canı bedene ışık elçisi aracılığıyla yerleştirmiştir. Dolayısıyla kötü ve karanlık güçlerin cana doğrudan bir hakimiyeti söz konusu değildir. Ancak, şer güçler yedi başlı ejderhaya benzeyen beden ve onun arzu ve hırsları üzerinde kesin otorite sahibi olup, bunlar aracılığıyla ruhu etkilemeye çalışır. Ruh içine düşmüş olduğu bu durumdan memnun değildir. *"Büyük Ruh"*tan kendisini bu hapihaneden kurtarmasını istemektedir.

Kurtuluşun tek yolu ***"Kurtarıcı Bilgi"***ye kavuşmaktır. Ancak bu o kadar da kolay değildir. Bunu başarabilmek ve ***"Kurtarıcı Bilgi"***yi kendisine aktaracak *"Redeemer"*lerle (İlâhi Aydınlatıcı - Kurtarıcı - Nakledici) irtibat kurması gerekir. İnsanın kurtuluşunu sağlayacak olan *"gizli kurtarıcı bilgi kaynağı"* İlâhi Işık Alemi'dir. Kurtarıcı bilgi kazanılan değil, bahşedilen, verilen bir bilgidir. Kimse *"kurtarıcı bilgi"*yi kendi kendine elde edemez. O, ancak, ***"Işık Gücü"***nün dilediği kişilere, aracılıkla iletilir. **Fakat kişinin bilgiyi alabileceği uygun ortamı kendisinin hazırlaması gerekir.** Bu da, ***"Işığın Efendisi"*** tarafından belirlenen ilke ve kurallara uygun hareketlerle mümkün olabilir. Kişinin bu uygun hareketleri kurtuluşu değil, kurtuluşun anahtarı olan ***"Kurtarıcı Bilgi"***ye ulaşabilmeyi sağlayabilmektedir. *"Kurtarıcı Bilgi"* herkese belirli oranlarda ve bildirildiği kadarıyla aracılar - nakledicilerle aktarılır. Ve herkes nasibi oranında bu bilgileden yararlanabilir.

"İlâhi Işık Alemi"nden yeryüzündeki tutsak ruhlara ilâhi ışık elçisi *"Manda-d-Higia"* tarafından aktarılan bilgi, ruhun madde alemindeki şer güçlere karşı durabilmesi için kendisine verilen bir tür savunma aracıdır. O, ruha ilâhi bilgiyi ulaştırmak ve öğretmek için karanlık ve kötülük alemine üç *"Işık Ru -*

hu" yla (Hibil. Şitil. Anuş) birlikte iner. Ve şöyle seslenir:

"Ben kararmış kalpleri aydınlatan ışık elçisiyim..."

8– Eski uygarlıklar içinde yıldız ve gezegenlere en fazla önem veren uygarlıkarın başında Harranlı Sâbiîler gelir. Nitekim bu, isimlerine de yansımıştır. Arapça'da Sâbi sözcüğünün ***"yıldızlara tapanlardan"*** anlamına gelmesi, bunun en açık göstergesidir. İbadetleri de Güneş, Ay ve bazı gezegenlere göre düzenlenmişti. Her gün; Güneş, Ay, Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn için yedi kez namaz kılarlardı. Ayrıca haftanın her günü bunlardan bir tanesi için özel ritüellere ayrılmıştı: Pazar günleri Güneş, Pazartesi Ay, Salı Mars, Çarşamba Merkür, Perşembe Jüpiter, Cuma Venüs ve Cumartesi Satürn ayinlerine ayrılmıştı.

Sâbiîler sır ayinlerini gezegenlere ithaf edilmiş mabetlerin altındaki salonlarda yaparlardı.

Bu ayinlerin ne tür sırlar sakladığı günümüzde bilinmiyor. Ancak bilinen bir başka gerçek de, Latince kaynaklı gün isimlerinin bu ayinlere ayrılan gezegen adlarıyla olan benzerliğidir:

Pazar: Sunday (Güneş günü)

Pazartesi: Monday (Ay günü)

Cumartesi: Saturday (Satürn günü) vs...

9– Sâbiîlik'te de diğer Batıni ekollerde olduğu gibi sır saklamak esastı. Sâbiîler, kendilerinden olmayanlara sırlarını kesinlikle açıklamazlardı.

Büyük Benzerlik...

Yukarıda özetlemeye çalışığımız Sâbiîler'in inisiyatik kökenli bilgileri, hem Mısır'ın Ölüler Kitabı'ndaki bilgilerle hem de Kur'an-ı Kerim'deki bilgilerle büyük bir paralellik gösterir. Nitekim bu gizemli topluluktan ve onların inanç sistemlerinden Kur'an-ı Kerim de bahseder... Kur'an-ı Kerim, Tek Tanrılı

dinler arasında, Sâbiîliği de saymaktadır.

İşin bir başka üzerinde durulması gereken ilginç yanı da, İslâmiyet'ten çok daha önceleri kendilerinin uyguladıkları ritüel ve kuralların büyük bir bölümünün, Kur'an-ı Kerim'de de daha sonraları yer almış olmasıdır: Namaz kılma, oruç tutma, kurban kesme, kutsal yerleri ziyaret ve hac gibi ibadet ve ritüeller, Müslümanlık'tan çok önceleri Sâbiîler'in inançlarında da bulunmaktaydı. Kur'an-ı Kerim'de beş kez kılınması emredilen namaz, Sâbiîler'de yedi kez kılınmaktaydı. Gökyüzünde Ay'ın görünmesiyle oruca başlanması ve izleyen ayın başında bitmesi geleneği Sâbiîler'de aynen uygulanıyordu...

Müslümanlar, Harran'da Sâbiîler'le karşılaşınca aradaki benzerlikler karşısında bir hayli şaşırmışlardı. Ancak çok eski Ezoterik bir sembol olan *"Güneş"* sembolünün inançlarında etkin bir yer aldığını görünce, onların *"Güneş Kültü"*ne sahip birer putperest oldukları zannına düşmekten de kendilerini alamamışlardı.

Müslümanlar diğer *"Güneş Kültü"* inanırlarının hepsini putperest diye nitelendirerek, İslâmiyeti kabule zorlarken, Sâbiîler'e; Hristiyan ve Yahudiler'e tanıdıkları, kendi inanç sistemleri içinde kalma hakkını sağlamışlardı. Çünkü kendi kutsal kitapları da öyle emrediyordu:

> "Şüphesiz inananlar, Yahudi olanlar, Hristiyanlar ve Sâbiîler'den Allah'a ve ahiret gününe inanıp yararlı iş yapanların ecirleri Rableri'nin katındadır. Onlar için artık korku yoktur. Onlar üzülmeyeceklerdir." (Bakara Suresi: 2/62) (19)

İslâmiyet'in Anadolu'ya girişinde Sâbiîler'in inançları büyük bir rol oynamıştır. Bir yandan Mısır İskenderiye Okulu kökenli Sufiler'in görüşleri, diğer yandan Batıni Ezoterik kökenli Sâbiîler'in inançları, Anadolu'da İslâmiyet'in çok kolay bir yer bulmasına sebebiyet vermiştir.

Neyse biz şimdilik bu konuyu IV. Bölümümüz'e bırakalım ve Anadoluyu iyice içimizde hissetmeye devam edelim:

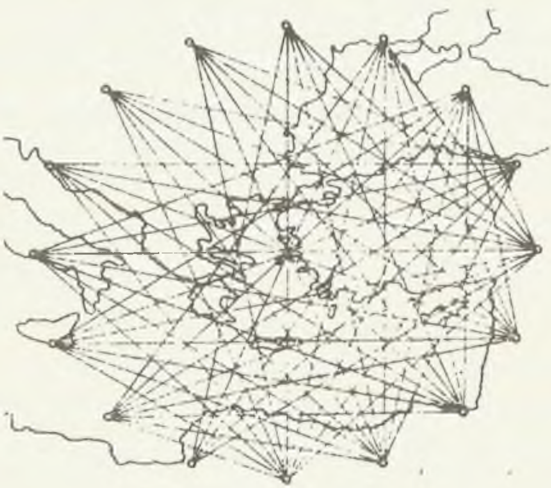
"Ağrı Dağı'ndaki Kayıp Nuh'un Gemisi, Nemrut Dağı'nın spiritüel coğrafyadaki yeri, Gizli Yeraltı Kentleri ve Agarta bağlantısı, yaşanan gizemli olaylar..." İşte sırlarla dolu gizemli Anadolu...

SIRLARLA DOLU GİZEMLİ ANADOLU

Eski Bir Harita'daki Gizli Bilgiler

Petrus Vesconte'nin 1311 yılında hazırlamış olduğu bir harita vardır. Bu haritada rüzgar gülleri ile kerte hatlarının belirlediği dış ve içte oluşan iki dairenin de ortak bir merkeze sahip olduğu görülür. (Altta)

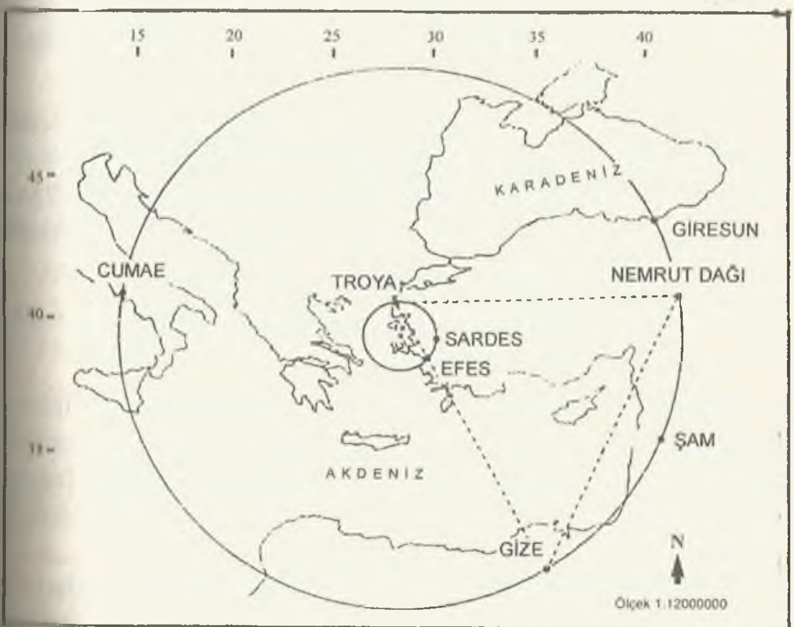
Petrus Vesconte'nin haritasındaki kerte hatları ile odak noktaları ağının oluşturduğu desene sadık kalmak koşuluyla

Petrus Vesconte'nin 1311 yılında hazırladığı haritanın sadeleştirilmiş halidir.

daireleri haritanın üzerine yerleştirelim. Aşağıdaki hatiramızda görüldüğü gibi, elde ettiğimiz iki dairenin sınırları içinde kalan alanda pekçok inisiyatik merkez yeralmaktadır. İç dairenin üst kısmı Troya'nın, alt kısmı ise Efes'in tam üzerinden geçmektedir. Sardes gibi bir zamanlar önemli inisiyatik merkezler de iç dairenin sınırları içinde yer alırlar.

İç dairenin bulunduğu bölge bir başka açıdan daha önemli bir olayın geçtiği gizem perdesiyle örülüdür. Aziz Yuhanna'nın bir vizyon halinde aldığı İncil'in Vahiy bölümü, Ege Bölgesi'ndeki 7 kadim merkezde bulunan topluma hitaben verilmişti. İşte bu 7 merkezden Efes ve Sardes, söz konusu dairenin üstünde, Bergama, Thyatira ve İzmir içinde, Filadelfiya ve La-

Petrus Vesconte'nin haritasında ortaya çıkan iç ve dış dairelerin geçtiği bölgeler.

odicea ise çok yakınında yer almaktadır.

Dış direnin geçtiği yerler ise hepimizin yakından tanıdığı inisiyatik merkezlerin tam üstünden geçmektedir: Cumae, Gize, Şam, Nemrut ve Giresun...

Cumae: Roma Gelenekleri'ne göre İtalya'daki Cumae denilen yerde *"Yeraltı Dünyası"*na inişi sağlayan bir geçit vardır. (Palladion'u Troya'dan İtalya'ya götürmüş olan Aeneas, yeraltı dünyasına Cumae denilen yerden inmişti. Bu konuya az sonra değineceğiz.)

Yine bazı kaynaklara göre, Yunan Mitolojisi'nde ifade edilen Troya'nın düşüşünden sonra, Aeneas'ın yanısıra Erithreia Kâhinesi de İtalya'ya göç etmiş ve Kyme Merkezi'ni oraya taşıyarak Cumae'yi tesis etmiş olup, ünlü Cumae Kâhinesi ile aynı kişidir. Burada gerçekten de, Cumae Kâhinesi'nin yaşadığı söylenilen mağarada son bulan 1 km uzunluğunda bir tünel bulunmaktadır.

Şam: Şam'ın bir zamanlar Sufi inisiyasyon merkezi olduğu bilinmektedir. Örneğin Batı'nın en önemli inisiyatik ekollerinden biri olan Rosicrucian Tarikatı'nın kurucusu olan Christian Rosenkreutz, 15. Yüzyıl'da Şam'daki Bilinmeyen Üstatlar tarafından inisiye edilmişti.

Harran Bölgesi ve Nemrut: Her ikisi hakkında da az önce yeterince üzerinde durmuştuk...

Giresun: Eski adı Cerasus olan Giresun'un açıklarında Karadeniz'de yer alan Ares Adası'nda Rodoslu Apollonius'a göre bir zamanlar mermerden inşa edilmiş olan gizemli bir mabet bulunmaktaydı. Bu mabedin nasıl bir fonksiyon gördüğü ve akıbeti bilinmiyor.

Petrus Vesconte'nin haritasındaki bu ilginç rastlantılar üzerine, şimdiye kadar yurtdışında birçok araştırmacı, bilim adamı ve yazarın yayınladığı makale ve kitaplar bulunmaktadır. Örneğin, 1939 yılında yayınlanan bir makalede Albay A.T. Po-

wel şunları söylemiştir:

> Eş merkezli iki dairenin üzerinde çok sayıda merkezin yer alması matematiksel olarak tesadüf ihtimalini öylesine azaltır ki, bu durumda sadece kasti bir düzenlemenin araştırılması gerekir. (20)

Petrus Vesconte'nin 1311 yılında hazırlamış olduğu haritadan çıkarttığımız ortak merkezli iki dairesel geometrik şekilden başka dikkat ederseniz bir başka geometrik şekil daha çıkmaktadır. Troya, Nemrut ve Gize'nin bulunduğu noktaları haritamızda birleştirdiğimizde mükemmel bir eşkenar üçgenle karşılaşırız. Üçgenin geçtiği bölgeler ise yine Anadolu'nun birçok gizemli yörelerine denk gelir. Haritamızda nokta nokta çizdiğimiz eşgenar üçgenimizi biraz daha yakınlaştıralım... (Arka Sayfa'da)

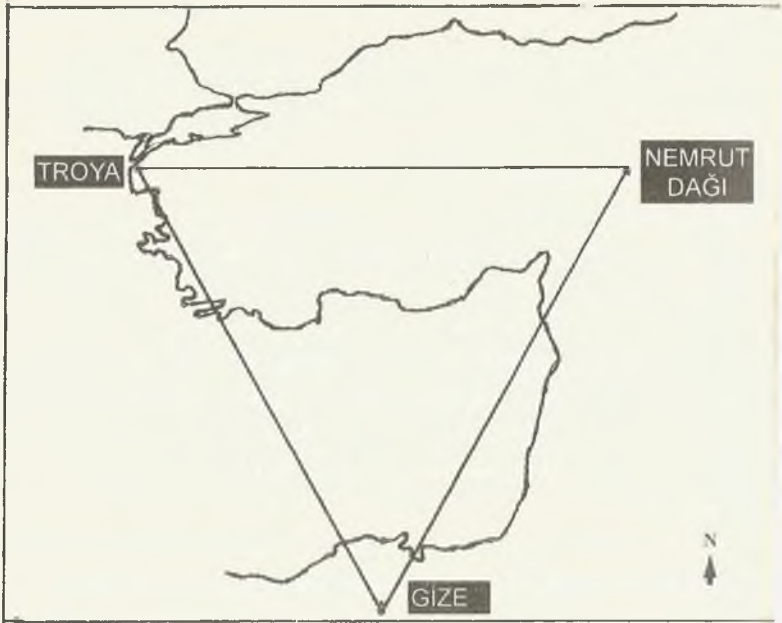
Ortaya çıkan üçgnimizin Anadolu üzerindeki geçtiği yerlere biraz daha yakından bakacak olursak, konu daha da gizemli bir hale bürünür. Zira üçgenimizin sınırlarını belirleyen çizgiler, Anadolumuzun en gizemli bölgelerinin üzerinden geçmektedir.

Troya Nemrut Hattı: Gülşehir ve Zelve Kapadokya yeraltı ketlerinin uzantısı olan yeraltı kentleriyle doludur. Elbistan Hitit kalıntılarının bulunduğu bölgelerden biridir.

Troya Gize Hattı: Troya, Kyme, İzmir ve Efes'ten geçer.

Nemrut Gize Hattı: Nemrut'tan başlayan bu hatta ilk olarak Arsameia Höyüğü karşımıza çıkmaktadır. Daha sonra Halkıs'ta Romalılarca inisiyasyon merkezi olarak kullanılan tüneller ve bir höyük bulunmaktadır. Hemen ardında ise yine bir başka gizemli höyük olan Nizip'te Şehzade Höyüğü yeralmaktadır.

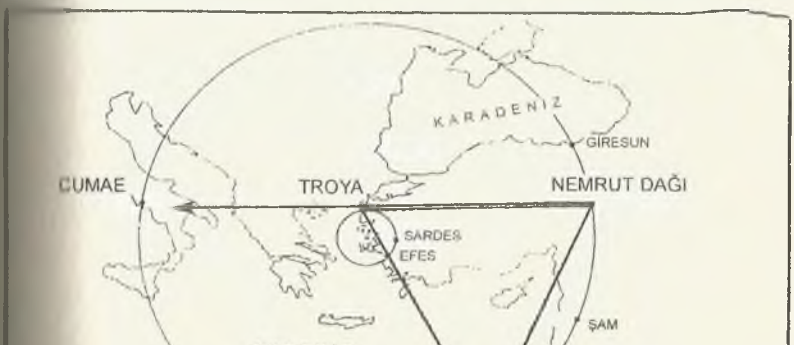
Ayrıca Nemrut Troya arasını birleştiren çizgimizi uzattığımızda ise Cumae ile birleştiği görülür.

TROYA
NEMRUT DAĞI
GİZE
N

KARADENİZ
TROYA
PESSİNUS
SEREFLİ KOÇHİSAR
ZELVE
Tuz Gölü
YERALTI KENTLERİ
HİTİT KALINTILARI
ELBİSTAN
NEMRUT
HÖYÜĞÜ
BELKIS
NİZİP
KYME
İZMİR
EFES
N
Gize Hattı
AKDENİZ
Gize Hattı

Evet... Bütün bu veriler bize neyi göstermektedir? Ve bu verilerden çıkan sonuç nedir? İşte asıl cevaplanması gereken sorular burada düğümlenir... Bir zamanlar önemli inisiyatik merkezlerin böylesine bir geometrik düzen içinde yer alması sadece basit bir tesadüf müdür? Eğer buna tesadüf demek zorunda kalacaksak, şu tesadüf denilen sözcüğün anlamını zihnimizde değiştirmemiz gerekecek gibi görünüyor. Çünkü tesadüfler bunlarla da sınırlı değildir...

Bir zamanlar önemli bir fonksiyon gören bu inisiyatik merkezler aynı zamanda önemli kehanet merkezleri olarak da işlev görüyordu... Yani kehanetlerin yapılabilmesine son derece elverişli olan spiritüel coğrafya üzerinde yer almaktaydılar. Robert Temple *"The Sirius Mystery"* adlı eserinde konuyla ilgili şu satırlara yer vererek, karşı karşıya kaldığımız bilmeceye işaret eder:

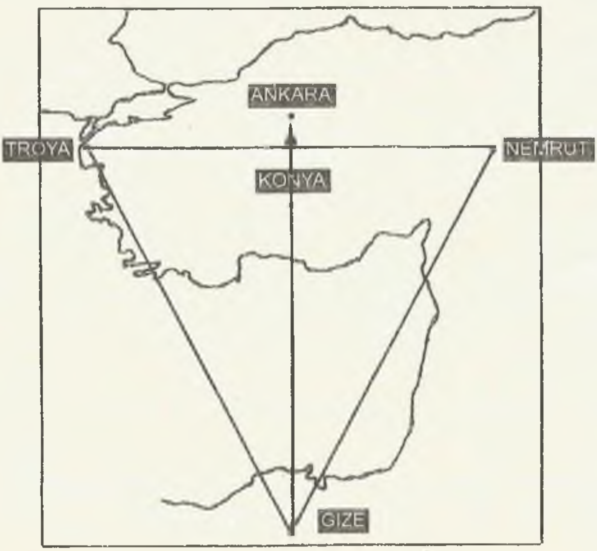
Nemrut – Troya arasını birleştiren çizgimizi uzattığımızda Cumae ile birleşmektedir.

Eski kehanet merkezleri ilk bakışta rastgele oraya buraya serpiştirilmiş gibidir. Oysa dağılımlarında belirgin bir model vardır. Bu model ayrıca antik çağda hayli ileri bir coğrafya ve ilişkili disiplinler bilgisine işaret eder. Bu kehanet merkezleri eski dünyada dinin uygulamaya geçirildiği ana merkezlerdi. Varlıkları asla bir tesadüfe bağlı olamazdı.

Tesadüfler bunlarla sınırlı değildir demiştik... Üçgenimize bir kaç unsur daha ilave ettiğimizde, ne denli ilginç bir durumla karşı karşıya olduğumuz daha iyi ortaya çıkmaktadır.

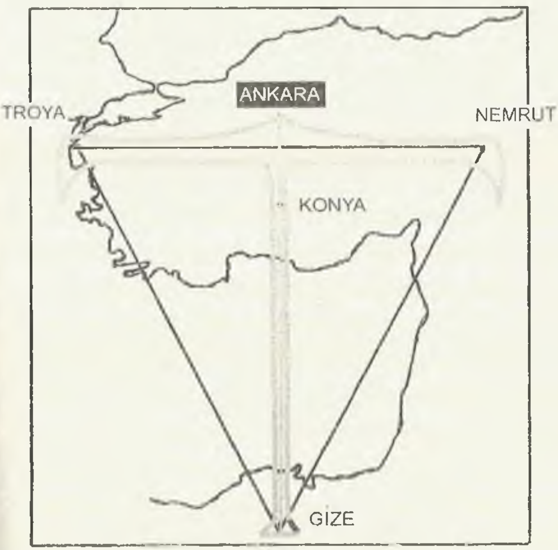
Üçgenimizin Gize'deki ucundan alacağımız açı ortay Anadolumuz üzerinde uzanan üçgenimizin tabanını tam ortadan ikiye bölerken Konya'nın üzerinden geçer ve biraz daha uzatıldığında Ankara'yı işaret eder. (Aşağıda)

Anadolu'ya Horosan'dan gelmiş olan Mevlana'nın Mevlevilik İnisiyasyonu'nu oluşturacağı yer olarak Konya'yı seçmiş olması, tüm ezoterizmle ilgili araştırma yapanlarca bilinmekte

dır ki, belirli bir spiritüel coğrafya biligisine dayanmaktaydı.

Başkent Ankara'nın kökeni ise bir başka muammadır. Keltler'in bir kolu tarafından ilk kez bu yerleşim biriminin kurulduğunu ileri sürenler vardır. Ancak Ankara'nın bir başka düşündürücü yanı da isminin kökeni ile ilgilidir. Bu iddiayı ortaya atanlar Ankara sözcüğünün ***"çapa"*** anlamına gelen *"Anc - hor"* ya da *"Ancor"* isminden geldiğini ileri sürmekteydiler. İlk başta çapa sözcüğünün bu kent için neden kullanılmış olabileceği ile ilgili hiç bir mantıksal açıklama yapılamadığı için buna bir anlam verilememişti. Ancak daha sonraları ortaya çıkan ve sizlerle paylaştığımız geometrik şekil bu anlamsızlığı bir anda ortadan kaldırmıştır. Aşağıdaki şekilden rahatlıkla anlaşılabileceği üzere çapanın sağ ve sol uçları Nemrut ve Troya , çapanın uç tepe noktası Ankara'yı gösterirken, çapanın alt sapının bitiş noktası ise Gize'ye denk gelmektedir.

Ayrıca şunu da ilave edelim ki, ulu önder Mustafa Kemal Atatürk'ün Türkiye Cumhuriyeti'nin başkentini Ankara olarak belirlemesinin de yine bir tesadüf olarak karşımıza çıktığını düşünmüyoruz.

Bütün bunlar, Ley hatlarıyla bağlantılı olan *"Spiritüel Coğrafya"* ile ilgili konuların açıklığa kavuşturulmasıyla çözümlenebilecek olan bir konudur.

Anadolu'daki Yeraltı Kentleri ve Agarta ilişkisi

"Yeraltı Kentleri" denildiğinde her ne kadar Kapadokya akıllara geliyorsa da, aslında bu sadece o bölgenin turizme açılmasından dolayıdır. Anadolu bir baştan bir başa, çok sayıda yeraltı tüneller, galeriler ve kentler sistemi ile doludur.

Nevşehir il sınırları içinde yer alan Kapadokya bölgesinde devasa yeraltı kentlerinin ve birbirleriyle bağlantı sağlayan tüneller sistemi; 1960'ların ortalarında bir gün Nevşehir'in 30 km Güneyi'nde yer alan Derinkuyu İlçesi'nde kümesten kaçan bir tavuğun yerdeki bir deliğe girerek kaybolmasıyla ortaya çıkmıştır.

Yapılan arkeolojik kazılar önce Derinkuyu Yeraltı kentini ortaya çıkartmıştır. Kent diyoruz çünkü gerçekten de şu anda çok küçük bir kısmı turizme açılmış olan Derinkuyu Yeraltı Kenti'ni gezenler, ne denli devasa bir sistemle karşı karşıya olunduğunu görmüşlerdir.

30.000 kişiyi barındırabilecek kapasitedeki bu kentte iki ya da üç odalı her bir aileye ait ayrı odalar, mutfaklar ve tuvaletler yan yana sıralanmış evler gibi dizilmişler, toplantı salonları, pazar yerleri ve şarap mahzenleri bile eksik bırakılmamıştır. Yeraltı Kenti'nin mezarlığı bile bulunmaktadır. Havalandırma bacaları bugün bile kusursuz olarak çalışmaktadır. İçme suyu ihtiyacı da açılan bir kuyudan sağlanmaktaydı. (1974 yılında [illegible]

Derinkuyu'nun Batısı'nda bir yeraltı mabedi bulunmuş ve Derinkuyu ile bu mabedin de tüneller sistemiyle bağlantılı olduğu anlaşılmıştır.)

Daha sonra yapılan arkeolojik kazılar sonucu, bölgede çok sayıda benzer kentin daha olduğu ve bunların yüzlerce kilometrelik tünellerle birbirleriyle bağlantılı olduğu anlaşılmıştır.

Bu devasa yeraltı kentleri ve tüneller sisteminin ne denli büyük boyutta olduğu, aradan geçen yıllarla daha da iyi anlaşıldı ve bölgeye yurtiçinden ve yurtdışından çok sayıda araştırmacı akın etti.

İşte o dönemlerde herkes aynı soruyu sormaya başlamıştı: *"Bu devasa yeraltı sistemlerini kimler inşa etmişti?"*

Arkeologlar bu konuda önce ikiye ayrıldılar. Bir grup Hititler diğer bir grup ise ilk Hristiyanlar dediler. Ancak *"hangi teknolojiyle"* sorusuna her iki grup da cevap veremediler.

Kapadokya'ya yerleşen ilk Hristiyanlar bu yeraltı kentlerini saklanmak ve kaçmak için kullanmış olabilirlerdi. Fakat bu, Kapadokya Yeraltı Tesisleri'nin mimar ve mühendislerinin onlar olduğu anlamına gelmeyeceğini söyleyenler de vardı. Bunlardan biri de bölgede inceleme yapan ünlü araştırmacı Däniken'di.

"Kanıtlara Göre" adlı kitabında şöyle diyordu:

"... Uzun bir zaman boyunca meskun olan bu yeraltı tesislerinin vaktiyle 1.200.000 kişiyi barındırmış olduğu sanılmaktadır. Arkeologlar bu yeraltı kentlerinin zulüm görmekten çekinen Hristiyanlar tarafından M.S. ilk yüzyıllar sırasında oyulduğunu düşünmektedirler. Fakat bu açıklama bana pek inandırıcı görünmüyor... Çünkü böylesine geniş yeraltı kentlerinin oyulması, toprak üstüne çıkartılan taş, topraktan oluşan dağ gibi yığınların ortaya çıkmasına yol açacaktı ki, bu yığınlar düşmanın dikkatini çekecekti. Bu yeraltı kentlerini yapanlar her kim olursa olsun, şurası muhakkak ki, bu kentler ani bir mecburiyet

karşısında alelacele kazılmış olamazlardı...

Türk Mitolojisi ile ilgili bölümümüzde *"Agarta Gizli Ye-raltı Uygarlığı"* ile ilgili bazı konulara değinmiştik. Şimdi onlara ek olarak Anadolu ile ilgili bazı verilere değinmek istiyorum...

Anadolu'da gerek yeraltı kentleri ve tüneller sistemleri, gerekse de mağaralarla ilgili halk arasında dolaşan söylentiler, Agarta ile ilgili ezoterik bazı bilgileri akıllara getirmektedir. Ezoterik bilgilere göre; merkezi Himalayalar'ın altında olan ve dünyanın çeşitli yerlerine dağılmış bulunan gizli yeraltı uygarlığı Agarta'yı uzaysal irtibatları olan Mu ve Atlantisli bilgeler kurmuştur. Bundan daha önce bahsetmiştik. Ancak bu bilgilerden hiç haberi olmayan Derinkuyu ve Kaymaklı'da yaşayanlar arasında dolaşan bazı söylentiler son derece düşündürücüdür. Konuyu araştırmak isteyen herkesin kolaylıkla şahit olabileceği halk arasındaki söylentilere ilk dikkatleri çeken kişi 1978 yılında Cumhuriyet Gazetesi'nde Kapadokya ile ilgili yazı dizisi hazırlayan Melih Cevdet Anday olmuştur. *"Kapadokya Yolculuğu"* başlıklı yazı dizisinin dördüncü yazısında aynen şunları söylüyordu:

> ... Konu gerçekten çok düşündürücüdür. Kasabada yeraltı kentini yıldızlardan gelen bir takım yaratıkların yaptıkları söylentisi yaygın duruma gelmiştir. Eğer öyleyse acaba neden orayı seçtiler?...

Anadolu'da halk inançlarına yerleşmiş ve kuşaktan kuşağa sözel olarak anlatılarak gelmiş mağaralarla ilgili inançlar da etnoloji araştırmacılarının üzerinde önemle durması gereken özellikler taşır.

Anadolu'da mağaralarla ilgili anlatılanlar üç grupta toplanır:

1– Mağaralardan çıkan tuhaf kişiler.

2– Bazı mağara girişlerinin davetsiz misafirleri içeri girme-

na engel olan sihirli manyetik güçler.

3– Bazı ermişlerin, bazı mağaraların içine girerek ortadan kaybolmaları. Ve aradan çok uzun zaman geçtikten sonra yeniden ortaya çıkmaları.

Konuyu ciddi kılan, bu konuyla ilgili anlatılanların sadece sözel geleneklerde değil aynı zamanda yazılı geleneklerde de ifade bulmasıdır. Birçok yazılı gelenekte peygamberlerin, mitolojik kahramanlarının ve kâhin-kâhinelerin mağaralarla olan irtibatı ayrıntılarıyla anlatılmıştır. Bunların bir kısmına daha önce yer vermiştik. Şimdi de Anadolu ile ilgili olanlarını burada kısa özetleyelim.

Urfa'nın Güneyi'nde Hz. Eyüb'e ait olduğu söylenilen ve Hz. İbrahim'in doğduğu ve emzirildiği ileri sürülen iki ayrı mağara vardır.

Mitoloji'deki ünlü Erythreia Kâhinesi, Ege kıyılarındaki Karandağı'ndaki -o devirdeki adıyla Korykos Dağı'ndaki- bir mağarada doğmuştur.

Rodoslu Apollonius *"Argonautica"* adlı eserinde, Anadolu'nun Kuzey-Batı kıyısında Acherusias Burnu'nda (Baba Burnu Zonguldak) yeraltı dünyasına açılan Hades ismini verdiği bir mağaranın bulunduğundan bahsetmektedir. Ne ilginçtir ki, Baba Burnu'nun bulunduğu Zonguldak Ereğlisi yakınlarında, Türkiye'nin Cumaeni denilen ve 10 km uzunluğunda en büyük mağarası yer almaktadır.

Yunan Gelenekleri'nde *"Yeraltı Dünyası"* nın girişlerinden biri de, yurdumuzun Güney-Batısı'nda eski Karya bölgesindeki kutsal Akharaka'da bulunuyordu.

İslâmiyet'te Nuh'un Gemisi'nin karaya oturduğu söylenilen Cudi Dağı'nda en az içinde 1000 kişiyi barındırabilecek bir mağara vardır.

Anadolu'daki en önemli kültlerden biri olan "Kybele"nin sözcük olarak *"mağaraların yeri"* anlamına gelmesi de

sanırım tüm bu anlattıklarımızı özetler niteliktedir.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Özellikle Yunan ve Roma Mitolojileri bunlarla doludur. Ancak bu kadarı bile, Agarta'nın yeraltı tüneller sistemine Anadolu'dan girişler olduğunu güçlü bir şekilde ima edildiğini göstermesi bakımından yeterli olduğunu düşünüyorum...

Ezoterik tüm bilgiler Ortadoğu ve çevresindeki bölgelerde yer alan topraklar içinde, Agarta'nın yeraltı dünyasına açılan kapıları arasında ısrarla üç ayrı merkezi dile getirirler:

1– Gize - Mısır

2– Elbruz Dağı - Kafkaslar

3– Troya - Batı Anadolu

Böylelikle yine bir başka gizemli üçgenle daha karşı karşıya gelmiş oluyoruz... Anadolu görüldüğü gibi bu üçgenin yine tam ortasında yer almaktadır. (Yan Sayfada)

Ve yine garip bir tesadüf sonucu üçgenin kenarlarından biri az önce sözünü ettiğimiz Baba Burnu'nun tam üstünden geçmektedir.

Öyle anlaşılıyor ki, Anadolu sadece kıtasal ve kültürel olarak Doğu ile Batı'yı birbirine bağlamakla kalmamış, aynı zamanda tüneller sistemiyle de Doğu ile Batı arasında önemli bir köprü oluşturmuştur. Elimizdeki veriler bu tüneller sisteminin Anadolu'daki en Batı'daki ucunun Troya, en Doğusu'nun ise Nemrut ve ordan da kuzeye yönelerek Kafkaslar'ın Elbruz Dağı'ndaki merkez noktasıyla Orta Asyaya irtibatlandırıldığını göstermektedir.

Kapadokya bölgesinde yoğunlaşan öbeklenmenin nedeni ise, büyük bir ihtimalle bir merkez ve dağılım noktası olarak bir zamanlar işlev görmüş olmasından kaynaklanmaktadır. Çünkü farklı noktalardan gelen tüneller burada yeraltı kentlerine açılmaktadır.

Kapadokya'nın Kuzeyi'nde yer alan ve bir zamanlar Hitit Krallığı'nın merkezi olan Hatuşaş'ın (Boğazköy) altı da dehlizler ve tünellerle kaplıdır.

Tüm bu verilerden; Anadolu'nun altında muazzam bir dehliz şebekesinin bulunduğu ve Anadolunun Agarta tüneller sistemlerinin önemli kavşaklarından biri olarak asırlarca işlev gördüğü anlaşılmaktadır.

Bu konulardaki araştırmalarıyla tanınmış ünlü araştırmacı yazar Peter Kolosimo *"Timeless Earth"* adlı eserinde aynı noktaya işaret eder:

> Anadolu'yla bağlantılı olan Kafkaslar'daki tüneller sistemi İran'a doğru uzanan devasa bir şebekenin bir parçasını oluşturur. Bunların Moğolistan ve Tibet'e kadar

> Agarta'nın Anadolu ve Mısır'daki girişleri ve yeraltı galeriler şebekesinin irtibat noktaları. Kapadokya bu irtibat noktalarını birleştiren bir merkezde yer almaktadır.

uzandığı Sovyet bilimadamlarınca tespit edilmiştir. İşte Batı'ya doğru uzanarak Anadolu'nun altından devam edip Troya ve Gizeyle birleşen şebeke budur. (21)

Anadolu'nun altında yeralan bu tüneller ağına ilişkin kanıtlardan biri de, daha önce üzerinde durmuş olduğumuz Commagene Bölgesi'ndeki kazılarda ortaya çıkmıştır.

1954 yılında Commagene bölgesinde kazı yapan arkeologlar Nemrut Dağı'nın yakınındaki Kâhta Köyü'nün altından uzanan bir tünel keşfetmişlerdi. Tünelin girişi tek parçadan oluşmuş yazılı bir kayanın altında yeralıyordu.

Her iki yanında basamakların bulunduğu tünel aşağıya doğru belli bir eğimle ilerliyordu. Arkeologlar tünel içinde 100 metre ilerledikten sonra karşılarına çıkan balçık tabakasından dolayı daha fazla gidemeyeceklerini anlayarak geri dönmüşlerdi. Aradan iki yıl geçtikten sonra tüneli temizleme çalışmalarına katılmak için tekrar geri döndüler. Prof. Karl Döerner 1956 yılında gerçekleştirdikleri bu kazının öyküsünü Türk Arkeoloji Dergisi'nde 1957 yılında uzun uzun anlatmıştı. Ben de birkaç paragrafı burada sizlere aktarmak istiyorum:

> Önce tünelin şimdiye kadar açılmış olan bölümüne raylar döşedik. Küçük bir çekme makinesi kurduk. Ve tünelin dibinde çalışan işçilere lüzumlu olan havayı temin ve tazyikli hava ile çalışan burgulara çalışma kuvveti sevk eden bir kompresör yerleştirdik.
>
> Tünelin başlangıcından tahminen 120 metre uzaklıkta, merdiven basamaklarına rastlıyorduk. İşte tam bu noktada tünel hayret edilecek derecede dik bir meyille aşağıya iniyordu. Meyil düşüş açısı 51°'ydi.
>
> Tünelin 158 metre derinliğine kadar inebildik ve hiç bir şey bulamadık.
>
> Bütün mesai arkadaşlarım için Eski Çağ'da suni oksijen imal eden herhangi bir alete sahip olmaksızın, bu muaz-

zam tünelin nasıl inşa edildiğini ve her şeyden evvel tünelin aydınlatılması meselesinin nasıl halledildiği bir bilmecedir. Örneğin 120 m derinlikte kibrit yakmak imkansızdır. Ve bu derinlikte hiç bir ateş yakma vasıtası ateş almaz. 1956 yılındaki çalışmalarımız sırasında kompresör bize daimi olarak taze hava gönderdi ve tünelin aydınlatılması işini elektrikle temin ettik. [22]

Prof. Karl Döerner bölgede bulunan başka tünellerle ilgili olarak aynı makalesinde şu satırlara da yer vermiştir:

Bu tünelin bulunduğu yere çok yakın 9 m yüksekliğinde bir dehliz daha vardır. Bu dehlizin arkasında kayadan oyulmuş büyük bir mağara bulunmaktadır. Her ikisi de merdivenli tünellerle birbirlerine bağladırlar. Ve her ikisinin de aynı teknikle yapılmış olduğunu tespit ettik.

Nemrut'un sırrını içinde saklayan Höyüğe de bu tüneller vasıtasıyla ulaşılabileceği, konuyla ilgilenen birçok araştırmacı tarafından iddia edilse de bu henüz kanıtlanabilmiş değildir. Çünkü bu konuda ne yazık ki böyle bir araştırma günümüze kadar yapılamamıştır.

Sınır Ötesi Araştırma Ekibi olarak Kanal D'ye program hazırladığımız 1996-1997 yılları arasında bölgede geniş bir araştırma gerçekleştirmiştik.

O günlerde ekibimizden Mehmet Albasan Hollandalı bir medyomla tanışmış ve medyom Höyüğün içine ulaşılabilecek tünellerin bulunduğunu ve gerekli imkân sağlanırsa, arkeolojik bir çalışmayla Höyüğün içine ulaşabileceğimizi söylemişti.

Medyomlardan alınan bilgilerle bazı arkeolojik buluşların yapıldığını biliyorduk. Örneğin Hz. Meryem'in Efes'teki kilisesi ve Aziz Yuhanna'yla birlikte kaldığı bina, Katherine Emmerich'in (1774 - 1824) trans durumundayken aktardığı bilgiler sayesinde ortaya çıkartılabilmişti. Şimdi de buna benzer bir arkeolojik buluş pekâlâ yapılabilirdi... Ama önce yetkilileri bu-

na ikna etmemiz gerekmekteydi...

Bu gelişme bana bildirildiğinde bir an için şöyle bir düşünmüştüm. Yetkililere gideceğiz ve bir medyomdan aldığımız bilgilere dayanarak, bazı tünellerde arkeolojik incelemeler hatta kazılar yapılmasını isteyecektik...

O yılarda kendi kendime sorduğum soruyu şimdi size soruyorum: *"Acaba o kazı çalışmaları mı, yoksa o yetkiliyi ikna etmek mi daha zor olurdu!?..."*

Bu zorluklara eklenen bir başka mesele de güvenlik sorunuydu... Ekibimiz bölgede zaten büyük bir risk altında görev yapmaktaydı ve çevrede askeri birliklerimizin gözetiminde araştırmalarını sürdürüyorlardı. Kısacası arkeologların gelip de bölgede çalışma yapmasına şartların hiç de müsait olmadığı bir dönem içindeydik.

Bu şartlar içinde mecburen ekebimizi geri çağırmak zorunda kalmıştık... Nemrut bir kez daha sırrını vermemişti...

Troya'nın Sihirli Heykeli

Hisarlık Tepe'nin (23) içinde kurulmuş olan Troya, birbiri üstüne inşa edilmiş olan 9 ayrı kent tabakasından oluşmuştur. Bir tepenin içinde inşa edilmiş 9 katlı Troya kenti sadece Anadolu'nun değil, dünyanın da en ilginç ve gizemli tarihi eserlerinden biridir...

Troya'yı ilginç kılan bir diğer unsur da; bir zamanlar Troya'da bulunduğu söylenilen gizemli bir heykelle ilgili anlatılan mitolojik ve tarihi kayıtlardır...

Yunan Mitolojisi'nde Zeka Tanrıçası Athena'nın yaptığı ve adına Palladion denilen sihirli bir heykelden sözedilir. Denildiğine göre: ***"Zeus bu heykeli göklerden aşağıya indirmiş ve Troya'nın korunması amacıyla, Troya Kralları'ndan Dardanus'a hediye etmişti."***

Bu heykelden bahseden en eski tarihi kayıta M.Ö. 140'larda yaşamış olan Atinalı yazar Apollodoros'un el yazmasında rastlanılmıştır. Apollodoros bu heykelin otomatik bir şekilde kendi kendine hareket etme özelliğine sahip olduğunu söylemektedir. İşte bu önemli tarihi kayıt konuyu tam anlamıyla gizem perdesine büründürmüştür. Göklerden geldiği söylenilen ve sihirli olduğu özellikle vurgulanan bu heykelin mahiyeti, günümüze kadar çözülememiştir.

Heykel Kral Dardanus'a hediye edildikten sonra o devirde Ate Tepesi olarak bilinen, bugünkü ismiyle Hisarlık Tepesi'ne yerleştirilmişti. Yunan Ezoterizmi'ne göre bu sihirli heykelin Tanrılar'ın koruyuculuğunu kente yansıtma özelliği vardı.

Bu esrarengiz heykelden ünlü ezoterizm araştırmacısı René Guénon da *"Metatron"* isimli kitabında bahsetmiş ve bu heykelin ***"spiritüel tesirleri toplayan bir anten olarak kullanıldığını"*** açıklamıştır.

Gördüğünüz gibi yine, Anadolu'da garip bir meseleyle daha karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz....

Anlatılanları şöyle bir gözümüzün önünde canlandıracak olursak; üzerinde spiritüel enerjileri çeken bir paratonerin bulunduğu 9 katlı kentin tamamının, bir mabet gibi inşa edildiğini derhal farkedebiliriz. Yurtdışındaki bazı araştırmacıların Troya'dan bir ***"Mabet–Kent"*** olarak bahsetmelerinin nedeni işte budur.

Yunan Mitolojisi'ni [(24)] oluşturan bazı efsanelerde parça parça anlatılanlar, bir zamanlar Troya'da yaşanan gizemli olayların bütünü ile ilgili önemli ipuçlarını yakalamamıza yardımcı olmaktadır. Bu nedenle önce parça parça anlatılanları, kronolojik sıra içinde kısaca özetleyelim:

> Kral Dardanus daima heykelin bir kopyasını teşhir ediyor ve orjinalini ise "Mabet – Kent"in içindeki gizli bir odada saklıyordu.

na ikna etmemiz gerekmekteydi...

Bu gelişme bana bildirildiğinde bir an için şöyle bir düşünmüştüm. Yetkililere gideceğiz ve bir medyomdan aldığımız bilgilere dayanarak, bazı tünellerde arkeolojik incelemeler hatta kazılar yapılmasını isteyecektik...

O yılarda kendi kendime sorduğum soruyu şimdi size soruyorum: *"Acaba o kazı çalışmaları mı, yoksa o yetkiliyi ikna etmek mi daha zor olurdu!?..."*

Bu zorluklara eklenen bir başka mesele de güvenlik sorunuydu... Ekibimiz bölgede zaten büyük bir risk altında görev yapmaktaydı ve çevrede askeri birliklerimizin gözetiminde araştırmalarını sürdürüyorlardı. Kısacası arkeologların gelip de bölgede çalışma yapmasına şartların hiç de müsait olmadığı bir dönem içindeydik.

Bu şartlar içinde mecburen ekebimizi geri çağırmak zorunda kalmıştık... Nemrut bir kez daha sırrını vermemişti...

Troya'nın Sihirli Heykeli

Hisarlık Tepe'nin (23) içinde kurulmuş olan Troya, birbiri üstüne inşa edilmiş olan 9 ayrı kent tabakasından oluşmuştur. Bir tepenin içinde inşa edilmiş 9 katlı Troya kenti sadece Anadolu'nun değil, dünyanın da en ilginç ve gizemli tarihi eserlerinden biridir...

Troya'yı ilginç kılan bir diğer unsur da; bir zamanlar Troya'da bulunduğu söylenilen gizemli bir heykelle ilgili anlatılan mitolojik ve tarihi kayıtlardır...

Yunan Mitolojisi'nde Zeka Tanrıçası Athena'nın yaptığı ve adına Palladion denilen sihirli bir heykelden sözedilir. Denildiğine göre: ***"Zeus bu heykeli göklerden aşağıya indirmiş ve Troya'nın korunması amacıyla, Troya Kralları'ndan Dardanus'a hediye etmişti."***

Bu heykelden bahseden en eski tarihi kayıta M.Ö. 140'larda yaşamış olan Atinalı yazar Apollodoros'un el yazmasında rastlanılmıştır. Apollodoros bu heykelin otomatik bir şekilde kendi kendine hareket etme özelliğine sahip olduğunu söylemektedir. İşte bu önemli tarihi kayıt konuyu tam anlamıyla gizem perdesine büründürmüştür. Göklerden geldiği söylenilen ve sihirli olduğu özellikle vurgulanan bu heykelin mahiyeti, günümüze kadar çözülememiştir.

Heykel Kral Dardanus'a hediye edildikten sonra o devirde Ate Tepesi olarak bilinen, bugünkü ismiyle Hisarlık Tepesi'ne yerleştirilmişti. Yunan Ezoterizmi'ne göre bu sihirli heykelin Tanrılar'ın koruyuculuğunu kente yansıtma özelliği vardı.

Bu esrarengiz heykelden ünlü ezoterizm araştırmacısı René Guénon da *"Metatron"* isimli kitabında bahsetmiş ve bu heykelin ***"spiritüel tesirleri toplayan bir anten olarak kullanıldığını"*** açıklamıştır.

Gördüğünüz gibi yine, Anadolu'da garip bir meseleyle daha karşı karşıya gelmiş bulunuyoruz....

Anlatılanları şöyle bir gözümüzün önünde canlandıracak olursak; üzerinde spiritüel enerjileri çeken bir paratonerin bulunduğu 9 katlı kentin tamamının, bir mabet gibi inşa edildiğini derhal farkedebiliriz. Yurtdışındaki bazı araştırmacıların Troya'dan bir ***"Mabet–Kent"*** olarak bahsetmelerinin nedeni işte budur.

Yunan Mitolojisi'ni (24) oluşturan bazı efsanelerde parça parça anlatılanlar, bir zamanlar Troya'da yaşanan gizemli olayların bütünü ile ilgili önemli ipuçlarını yakalamamıza yardımcı olmaktadır. Bu nedenle önce parça parça anlatılanları, kronolojik sıra içinde kısaca özetleyelim:

Kral Dardanus daima heykelin bir kopyasını teşhir ediyor ve orjinalini ise "Mabet – Kent"in içindeki gizli bir odada saklıyordu.

Efsanelerde anlatılanlardan Troya'da uzun bir süre her şe-yin mükemmel bir şekilde yürüdüğünü anlıyoruz. Belli ki bir zamanlar önemli bir inisiyatik merkez olarak Troya fonksiyon görmüş... Ancak bir süre sonra işler değişir... Yunanlılar'ın karşı sahilden gelmesiyle o meşhur mitolojik Troya Savaşları başlar:

> Tam 9 yıl kentin surları önünde savaş oldu ve birçok kahramanın ölülerinin üst üste yığılmasından başka bir sonuca varılamadı. 10. Yıl'da kuşattıkları kenti kahramanca bir saldırı ile alamayacaklarını gören Yunanlılar, Odysseus'un öğüdü üzerine hileye başvurmaya karar verdiler. Bunun üzerine Tahtadan yapılmış kocaman bir atın karnına silahlı askerler sakladılar ve savaşa son vermişler gibi gemilerine çekildiler. Troyalılar o kocaman atı, Athena'nın bir zafer armağanı sanarak içeri aldılar. Gece yarısı Yunanlılar atın karnından çıkıp arkadaşlarına kentin kapılarını açtılar. Troya ateşe verildi. Çok az sayıda Troyalı hayatını kurtarabildi...

Troya Atı

İşte tam bu noktada Yunan Mitolojisi'nin kahramanlarından Troyalı Aeneas ortaya çıkar...

Afrodit'in oğlu Aeneas Troyalı kahramanların en meşhuru idi. Troya Savaşları'nda Yunanlılar'a karşı büyük başarılar elde etmiş, düşmanlarının bile saygısın kazanmıştı.

Mitolojilerde ortaya çıkan kahramanların başlarından geçen serüvenlerin aslında inisiyatik eğitimin safhalarını anlatmakta olduğunu daha önceki bölümlerimizde görmüştük. İşte aynı şekilde Troyalı Aeneas'in Roma'ya kadar yapacağı yolculuk sırasında başından geçecek olan olaylardan, onun inisiyatik bir lider olarak yetiştirilmiş olduğunu anlıyoruz...

Troya'nın yakılıp yıkılmasından sonra Aeneas yanındaki az sayıda kişiyle gemiye binerek yeni bir vatan aramak için yola koyulur. Ve bir zamanlar Troya Kralı Dardanus'un sakladığı Orjinal Palladion'u da yanına alarak gemilerinin burnunu Batı'ya çevirirler.

Aeneas'in inisiyasyonu da böylelikle başlamıştır. Yolculuk boyunca birçok zorlukla uğraşırlar. Ve hepsinin üstesinden gelirler. Bu inisiyasyonun birinci aşamasıdır. Sıra inisiyasyonun ikinci aşamasındadır.

Gemileri Sicilya açıklarına geldiğinde Rüzgarlar Tanrısı Aiolos fırtınaların zincirlerini çözdü. Kudurmuş fırtınalar zavallı Troyalılar'ı Sicilya Adası'nın yakınlarında hırpalamaya başladı. Aeneas ve arkadaşlarının başı büyük bir belaya girmişti... Deniz kudurmuştu... Dalgaların sırtı göklere yükseliyor, yıldızlara değiyordu... Bazen de deniz ansızın alçalıyor, dibi görünüyordu...

Mitolojilerde hep karşımıza çıkan bir tema vardır. Her şeyin sanki sona erdiği, güçlerin tükendiği bir anda mitoloji kahramanına bir yardım eli uzatılır. Türk Mitolojisi'nde bu daha

çok ak sakallı ihtiyar bir bilge olarak kahramanların karşısına çıktığını görmüştük. Bu hatırlayacağınız gibi inisiyasyonun ikinci aşamasının sonlarına doğru bazı ezoterik sırların adaya açıklanması anlamına gelmekteydi.

İşte efsanenin bu bölümünde de mitolojilerdeki bu ortak temanın işlendiğini görmekteyiz. Aeneas ve yanındakilere, her şeyin sona ermek üzere olduğunu düşündükleri bir anda yardım eli uzatılır. Yardım elini uzatan Denizler Tanrısı Poseidon'dur...

> Poseidon bu durumu görüp yardımlarına yetişmeseydi, Troyalılar balıklara yem olmaktan kurtulamayacaklardı. Deniz Tanrısı vaziyeti buhranlı görünce, hemen Rüzgarlar Tanrısı Aiolos'a bir haberci gönderdi. Ve Haberci: "Şu fırtınaları dindir. Her şeyin bir haddi hududu vardır. Kendilerine yurt arayan zavallı yurtsuzlara bu kadar da yapılmaz." dedi.

Aiolos, Poseidon'un kendisine iletilen isteğini derhal yerine getirerek fırtınayı durdurur. Ancak İtalya'ya gidecekleri yerde, dalgalar gemilerini Afrika'nın Kuzeyi'ndeki Kartaca'ya atmıştı. Fırtınadan kurtulup Aeneas'ın Kartaca'ya ayak basması ile birlikte, inisiyasyonunun ikinci aşamasının da sonlarına yaklaşıldığı anlaşılmaktadır. İnisiyasyonun bu aşamasında her türlü dünyasal arzu ve isteklerden arınma çalışmasından başarıyla çıkılması gerekmektedir.

Efsane'de geçen Kartaca aslında bildiğimiz Kartaca değildir. Tamamen mitolojik bir semboldür. Nitekim efsanede Kartaca'nın kurucusu olarak tanıtılan güzeller güzeli Kraliçe Dido da dünyasal arzu ve isteklerin sembolüdur.

Efsanede anlatılan Dido'nun Aeneas ve arkadaşlarına muhteşem ziyafetler verdiğinin anlatılması ve daha sonra da Dido ile Aeneas'ın birbirlerine aşık olması hep bu temanın işlenmesinden başka bir şey değildir.

> Kraliçe Dido Kraliçeliğini unutmuş, Anadolulu bu yiğidin kölesi olmuştu. Troyalı yiğit de kanı sıcak ve çok güzel bir kraliçenin sarayında bolluk içinde aşkla zevkle yaşıyordu. Aeneas şehvetli kraliçenin kolları arasında Hesperia'yı (İtalya) da Troya'yı da unutmuştu. Fakat insanları idare eden Tanrılar, hiç bir şey unutmazlar...

Bu gelişmeler üzerine Zeus, Tanrılar'ın Habercisi Hermesi Aeneas'ı uyarması için görevlendirir. Hermes hiç kimseye görünmeden Kraliçe'nin sarayına gelir. Kraliçe'nin yanında uzanmış miskin miskin uyuyan Aeneas'ın kulağına eğilir ve şöyle der:

> Bu şehvet döşeğinde, bu rahatlık ve bolluk içinde daha ne kadar süre kalacak, vakit kaybedeceksin.

Efsane *"Aeneas'ın bu sözler karşısında yeni bir kent kurmak için Troya'dan yola çıktığını hatırladığını"* söyler ve bundan sonrasını son derece duygusal bir tema içinde anlatır. Duygusaldır çünkü artık duygusallığın, arzu ve isteklerin sona ermek üzere olduğu inisiyasyonun ikinci aşamasının sonları alınmaktadır...

> Dido Aeneas'ın ayrılma zamanının geldiğini öğrenince dünyalar başına yıkıldı. "Sen benden bıktın mı ki, kaçmak istiyorsun?" diye Troyalı'ya sordu. "Hayır, Zeus'un emriyle buradan ayrılmam gerekiyor. Ben, başka bir ülkeye, yeni bir Troya kurmakla görevlendirilmiş bulunmaktayım" diye Aeneas bahtsız kraliçeye cevap verdi. Troyalı kahraman arkadaşlarını topladı, gerekli hazırlıkları yapmalarını ve vakit geçirmeden Kartaca'dan ayrılınması gerektiğini onlara söyledi. Dido'ya gelince, o bitmiş, mahvolmuş gibiydi... Acılarını kimseye göstermemek için yaralı bir kaplan gibi, kimsenin bulamayacağı bir yere gizlendi.
>
> Gemilerine bindiler... Yavaş yavaş sahilden açılmaya

başlamışlardı... Aeneas, bu kadar zevk, safâ içinde yaşadığı, sevdiği sevildiği Kartaca'ya geminin güvertesinden içi yanarak bakarken, şehrin duvarlarının arkasından muazzam bir ateşin ortaya çıktığını gördü. Şehir mi tutuşmuştu, yanıyordu?... Alevlerin önce göklere, yıldızlara kadar yükseldiğini izledi. Sonra alevlerin yavaş yavaş azaldığını farketti. Bu yangının sebebini anlayamadı... O bilmeden, anlamadan sevgilisi Dido'nun cesedini yakan odunların alevlerini seyrediyordu... Kraliçe ayrılık acısına dayanamamış, kendini öldürmüştü. Kartacalılar onun ölüsünü yakıyorlardı...

Bu, inisiyasyonun ikinci aşamasının sonuydu...

Görüldüğü gibi, duygusal bir atmosfer içinde tamamlanan bir final ile bu bölüm sona ermektedir.. Bu son, inisiyasyonun üçüncü ve son aşamasının da başlangıcı anlamına gelmektedir. İnsanı hüzünlendiren bu tema, aslında ***"her türlü dünyasal arzu ve isteklerin yenilmesinin"*** mitolojik anlatımıdan başka bir şey değildir.

Efsanenin bundan sonraki bölümü, bir inisiyenin belli bir vazifeyi üstlenmesini anlatır. Bunu yapabilmek için ise inisiyasyonun son aşamasını da tamamlaması gerekmektedir ki, bu da Aeneas'in cehenneme iniş motifiyle efsanenin son bölümünde dile getirilmiştir:

Kâhin Helenos Aeneas'a: "Hesperia'ya (İtalya) ayak basar basmaz Kymeli kâhine Sibylle'in mağarasına git. Ondan akıl danış. O geleceği bilen akıllı bir kadındır. Sana yol gösterir." demişti. Troyalı kahraman Helenos'un dediğini yaptı. Kâhine Sibylle'i buldu. Sibylle ona: "Geleceği öğrenmek için yeraltına, Hades'in diyarına inmen gerekiyor." dedi. "Orada ölen baban Ankhises'in ruhunu bulacaksın, o sana öğrenmek istediğin şeyleri söyleyecektir." "Ey Ankhises'in oğlu, Hades'in kapıları gece

gündüz açıktır. Ancak Cumae'deki Avernus Gölü'nden yeraltına inmek daha kolaydır."

Aeneas'ın son inisiyasyonunun bir mağarada geçtiğine dikkatlerinizi çekmek isterim. Ayrıca Kymeli kâhinin yeraltı dünyasına yani spatyoma belli bir coğrafi bölgeden daha kolay girilebileceğini söylemiş olması da yine önemli bir ayrıntıdır. Burada spiritüel coğrafya ile ilgili bir bilginin efsanede nasıl dile getirilmiş olduğunu görmekteyiz. Psişik çalışmaların bazı bölgelerde çok daha kolay yapılabilmekte olduğu böylelikle burada bir kez daha karşımıza çıkmış oluyor.

Neyse daha fazla konuyu uzatmayalım...

Oldukça uzun olan, ancak bizim çok kısa olarak özetlediğimiz bu efsanenin ana konusu: **Anadolu'dan yardımcılarıyla birlikte yola çıkan bir inisiyenin Troya'dan Roma'ya ezoterik sırları taşımasının hikayesidir bu...**

Böylelikle ***"Orjinal Palladion"*** Troya'dan Aeneas tarafından İtalya'ya götürülmüştür. Heykelden aldığı güçle, Troya'nın bir benzeri olan yeni spiritüel merkezi Aeneas'ın Roma'da kurmuş olduğu söylenmektedir.

Nitekim, Roma Gelenekleri'nde de Aeneas'tan bahsedilir ve hem Yunan, hem de Roma Mitolojisi'ne göre Aeneas Anadolu bir Prens olarak tanımlandıktan sonra, Roma'nın milli kahramanı ve imparator Augustus'un atası olarak kabul edilmiştir...

252 . Sayfada ele aldığımız bir haritanın altından bakın neler çıktı... Bu arada ortaya çıkan en önemli gerçeklerden biri de, bir zamanlar Troya'nın Anadolu'da Agarta bağlantılı büyük bir inisiyatik merkez olarak fonksiyon görmüş olduğudur. Buna bir diğer kanıt da Homer'in *"İlyada"* adlı eserinin 13. Bölümü'nün başında Troya'nın hemen karşısına denk gelen Tenedos (Bozca Ada) ile İmbros (Gökçe Ada) arasında denizin dibinde Dünya Sarsıcısı sıfatıyla anılan Deniz Tanrısı Pose-

idon'un atlarını bıraktığı geniş bir mağaranın buluduğunun ya-
zılı olmasıdır.

Ayrıca yörede yapılan arkeolojik kazılarda bulunan eski Mu Kültürü'ne ait bol miktarda sembol de Troya'nın bu özelliğini desteklemektedir. Parçaları bir araya getirdiğimizde çıkan manzara işte budur...

Peki Anadolu'dan İtalya'ya götürülen, o meşhur Palladion'a ne oldu?

Troya'dan italya'ya sonra da istanbul'a...

Bir zamanlar Troya Mabedi'nde bulunduğu söylenilen ve spiritüel tesirlerin çekilmesinde adeta bir anten gibi çalışan Palladion'a benzer cihazlar, Anadolu'da önemli Kültler'deki Tanrı ve Tanrıça heykellerinin başında da resmedilmiştir.

Efes bu alanda en fazla öne çıkan kentlerimizden biridir. İyonyalılar'ın Efes'te devasa büyüklükte inşa ettikleri Artemis Heykeli'nin başında kuleye benzeyen bir taç vardı. Bu kulemsi taçın en üst noktası bir piramit şeklindeydi ve içinde de kutsal bir taşın olduğu söylenmekteydi. Yani bu da bir anten fonksiyonu gören bir objeydi. Bu kutsal taşa da ***"Diopet"*** ismini vermişlerdi.

Orta Anadolu'daki bir Frigya yerleşim merkezi olan Pessinus'ta Mağara İlâhesi olan Ana Tanrıça Kibele de bir piramit biçimindeki kutsal bir taş ile temsil edilirdi.

Kibele taşları, Artemis'in *"Diopeti"* ve az önce üzerinde durduğumuz Troya'nın Palladion'u hepsi aynı amaca yöneliktiler: Yani enerji üreten - toplayan, rezervuar ve dağıtım üniteleri olarak kullanılmaları söz konusuydu. Orta Asya'daki Atalarımız'ın kullandıkları ***"Yada Taşı"*** gibi...

En eski tarihi kayıtlarda da bu konulara yer verilmiştir. Örneğin Heredot Tarih kitabında Anadolu'da bu tür işlev gören

sütunlara rastladığından bahseder. Heredot'un yazdıklarından öğrendiğimiz kadarıyla: ***"Herakles adına yapılmış olan bir mabette duran bu tür iki sütunun biri altından, diğeri ise zümrütten yapılmıştı ve karanlıkta çevreye gizemli ışıklar sa - yıyorlardı."***

Bu tür objeler vasıtasıyla rahipler spiritüel ve parapsikolojik fenomenler oluşturabilmekteydiler. Nitekim Diopet'in bulunduğu Efes'in bir maji ve okült bilimler merkezi olarak tarih öncesi çağlarda ün salmış olmasının da buna dayanmakta olduğu tahmin edilmektedir.

Biz gelelim izini en son olarak İtalya'da bıraktığımız *"Palladion"* a...

İstanbul'un Göbeği'ndeki Gizem

İstanbul'un Çemberlitaş semtinde bulunan bir sütun vardır. Semte de ismini zaten bu sütun vermiştir. Bu sütunun İstanbul'un yeraltı tüneller sistemlerinin kapılarından biri üzerine dikildiği ve şu anda bu kapıyı kapalı olarak tutmaya yaradığı biliniyor. Ancak bu sütunun, bugüne kadar üzerinde pek fazla durulmayan bir başka gizemli özelliği daha vardır.

Çemberlitaş, Roma İmparatoru Constantine (280-337) tarafından imparatorluğun merkezi Roma'dan İstanbul'a nakledildiğinde inşa edilmişti.

O devirde Roma'nın en kutsal mekanı olarak nitelendirilen bu yapı tam bir mabet prototipinde yapılmıştı. Bir sütun olarak yükselen Çemberlitaş anıtının hemen altında mabet olarak tasarlanmış bir oda bulunmaktaydı. Bu odada Artemis heykelindeki Diopet gibi, Roma Dünyası için kutsal sayılan objelerin yerleştirildiği birçok tarihi kayıtta da belirtilmiştir.

Roma İmparatoru Constantine'in bu yapıyı inşa ettirdiği yıllar, aynı zamanda Roma'nın resmi dini olarak Hristiyanlığı da benimsemiş olduğu tarihe denk gelmektedir. Ayrıca bu sü-

tunun altıdaki odada Hristiyanlık için önemli olan bazı gizli eş-yaların da saklandığı bilinmektedir. Bunlar arasında İsa Pey-gamber'in çarmıha gerildiği haça ait tahta parçaları ve çivilerin de bulunduğuna dair tarihi kayıtlar bulunmaktadır. Örneğin Evliya Çelebi'nin Seyahatnamesi ve Hazerfan Hüseyin Çele-bi'nin 1670 yılında yazdığı "*Bizans Tarihi*" gibi Türk eserleri ile, Bizans Tarihçisi Heskios Illustrios'un 6. Yüzyılda yazdığı "*Patria Konstantinoupoleos*" isimli kitap gibi yabancı eserle-rin de yer aldığı çeşitli kaynaklarda; Haçın Constantine'in an-nesi St. Helena tarafından Kudüs'ten İstanbul'a getirilişinde

İstanbul'da bir semte adını veren Çemberlitaş'ın inşa edildiği yıllar-da, mabedin üzerinde yükselen sütunun üzerinde bir de Apollon'un heykeli bulunmaktaydı.

bahsedilmekte ve önce Çemberlitaş'taki sütunun üzerindeki heykelin içine yerleştirildiği daha sonra da iç odaya nakledildiği anlatılmaktadır.

Ancak Constantine'in yeni imparatorluk merkezinin adeta bir sembolü olarak inşa ettirdiği bu mabet - kulenin altındaki odada sakladığı bir başka önemli objeden daha bahsedilir. O da bir zamanlar Troya'dan Roma'ya götürülmüş olan ve az önce üzerinde durmuş olduğumuz o gizemli anten heykel Palladium'dur... Böylelikle bir zamanlar Anadolu'dan çıkan heykelin sonunda yine Anadolu topraklarına geri döndüğünü anlıyoruz... Peki heykel ne kadar burada kaldı ve heykelin akıbeti ne oldu diye soran birçok okurumuzun şu anda sesini duyar gibi oluyorum...

Heykelin bundan sonra nereye gittiğine dair hiç bir kayıt bulunmamaktadır. Ancak uzun bir süre orada muhafaza edildiği ve bu bölgenin büyük bir enerji merkezi olarak fonksiyon gördüğü bilinmektedir. Yine bu çerçevede İstanbul'un 1000 seneden fazla bir süre boyunca Constantine'den sonra Bizans İmparatorluğu'na, 500 yıl boyunca da Osmanlı İmparatorluğu'na başkentlik ettiğini de hatırlatmadan geçmeyelim...

Evet, *"heykele ne oldu"* sorusuna gelince...

İstanbul'un özellikle o bölgesinin son derece yoğun yeraltı tüneller sistemleriyle kaplı olduğu bilinmektedir. İstanbul'un bu özelliğinden dolayı çok eski dönemlerden beri Agarta ile bağlantılı bir coğrafya üzerinde yeraldığı tahmin edilmektedir. Eğer bu doğruysa, ki tüm veriler bunu göstermektedir, şu anda Çemberlitaş'ın altında bulunan odanın yeraltı tüneller sistemi ile bir zamanlar bir irtibatı olmalıydı. İşte bu faraziyeden hareketle bazı ezoterizm araştırmacıları, heykeli Agartalılar'ın tekrar geri aldığını ileri sürmüşlerdir.

Bunlar kuşkusuz ki sadece bir tahmin... Kesin olarak bu heykelin akıbeti bilinmemektedir.... Ancak söz konusu heykelin daha sonraki yıllarda bu konuda bilgisiz kişilerin eline geç-

mesi, buraya konulduktan mutlaka belli bir süre sonra engel-lenmiş olmalıdır.

Bildiğimiz tek bir gerçek varsa, o da Çemberlitaş'ın altın-daki odada artık bulunmadığıdır.

IV. BÖLÜM

TÜRKLER NASIL MÜSLÜMAN OLDU?

Dini millet sorar isen,
Aşıklara din ne hacet...
Aşık kişi harap olur,
Işık bilmez din, diyanet...

Yunus Emre

Dünyayı bir okul olarak düşünecek olursak, belli bir zamandan beri bu mekana inen (doğan) varlıklara *"Evrensel İdare Mekanizması"* tarafından öğretilip tatbik ettirilmesi istenen bilgilerin; sembollere büründürülerek ve insanların anlayış kapasitelerine indirgenerek medyomsal kanallardan dünya insanına verilmeye başlanması, dinlerin de başlangıcını oluşturmuştur. Dinsel öğretim şekli, genel kozmik eğitim ve öğretimin sadece belirli bir döneminde uygulanan bir metottur. Kozmik eğitimi genel olarak ele aldığımızda, dinsel eğitim o genel bütünün bir parçası konumundadır. Ve şunu da hemen ilave edelim ki, Tufan sonrası bizim devremizde dini eğitim sistemi çok yoğun olarak kullanılmıştır.

İşte bu nedenle, çok eski çağlardan beri dinler, insan yaşamında önemli bir yer tutmuştur.

DİN RUHSAL DÜNYAYA AÇILAN KAPIDIR.

Niçin yeryüzünde dinler vardır? Dinlerin amacı nedir? Dinler sadece insanlara iyi ahlâkı ve ibadetin kurallarını öğretmek için mi gelmişlerdir?

Şurası bir gerçek ki, yurdumuzda uygulandığı ve anlaşıldığı şekliyle, bir dine -ki bu özellikle Müslümanlık olmalı- inanmak ve onun yapılabildiğince emirlerini yerine getirerek iyi bir kul olmak; günümüzde belli bir iç huzuru insanlara sağlayabilmektedir... Ve bazılarımız tarafından da bu bu yeterli görülmektedir... Bu anlayış toplumumuzun yabana atılamayacak kadar büyük bir bölümü için geçerlidir. Bu şekilde düşünenler için inanmış oldukları dinin içeriğini öğrenmek o kadar önem taşımamaktadır. Onlar daha çok kulaktan dolma bilgilerle yetinirler. Bırakın herhangi bir kitap okumayı inanmış oldukları dinin kutsal kitabını bile *"Türkçe"* olarak okumazlar. Durum böyle olunca, inanmış oldukları din onlar için sadece inanılacak ve Tanrı'ya ibadet edilecek bir araçtan öteye geçemez.

Oysaki tüm dinlerin asıl amaçları; insanları ruhsal dünya ile irtibatlandırmak noktasında birleşmektir. Ancak bunu yaparken önemli bir kozmik eğitim unsurunu kullanırlar. Bu unsur *"otomatizma"* dır... Otomatizma'nın temelinde bir mekaniklik vardır. Mekaniklikte ise bir bilginin şuuruna varmak ilk başta yoktur. Yani ilk başta asıl neden bilinmeden bir takım egzersizler ibadet adı altında insanlara yaptırtılır. Bu süreç içinde insanlara açık bilgi verilmez. Sembollere büründürülerek verilen bilgiler daha sonra insan zihninde bir anlam kazanır. Ancak bu aşamaya gelinceye kadar, her birey kendisinden istenen dini vecibeleri, yapılması gereken bir emir olarak kabul edip yerine

getirir. Sonunda kendisine anlatılmak istenen asıl mesajı anladığında artık din onun için eskiden ifade ettiği anlamdan çıkarak daha evrensel ve kozmik bir görünüme bürünür. Bu aşamayı eski Sufiler *"Arif için din yoktur"* (1) cümlesiyle özetlemişlerdir. Arif için din yoktur, çünkü din onun için işlevini yerine getirmiştir.

Yani ruhsal dünyanın pencereleri o kişi için artık açılmıştır. Böylelikle o kişi için dinin işlevi tamamlanmış olur. O kişi için artık yeni bir sayfa açılır... Bu açılan sayfada eski realitesine yer yoktur. Tabii onu bu anlayışa getiren araçlara da... O artık eskiden olduğu gibi gerçeklerle bir perdenin arkasıdan değil, perdesiz olarak temasa geçmiştir ve semboller yerini, sembolün ifade ettiği asıl gizli anlama bırakmıştır.

Artık o da karşı sahile ulaşanların arasındaki yerini almış ve bir zamanlar bindiği kayıkları çoktan terketmiş hatta o da bir *"Titankara"* olmuştur. (2)

DİN, MİTOLOJİ, FELSEFE BİRLİĞİ

"Dinler ruhsal dünyaya açılan kapılardır" demiştik... Evet, dünya üzerinde geçmişten günümüze kadar gelebilen tüm dinlerin içerikleri incelendiğinde, bu mesele tüm açıklığıyla ortaya çıkar. Ancak Dünya'ya insan formunda doğan varlığın geldiği dünya ile irtibatını unutmamasını sağlayan sadece dinler değildir.

Konuyu biraz daha açalım...

"Dinsel Eğitim" ***"Genel Kozmik Eğitim"***in başlangıç aşamasını oluşturan bir süreçtir. Yani ***"Genel Kozmik Eğitim Sistemi"***nde Dinsel Eğitim sürecinin haricinde eğitim metotları da vardır.

Dinlerle birlikte; Felsefe ve Mitoloji bu bütünün parçalarını oluşturan diğer unsurlardır.

Dünya'nın çok eski çağlarından günümüze kadar bu üçlü (Din, Felsefe, Mitoloji) temelde Doğu ve Batı olarak kısmen pratikte farklılıklar gösteren bir ayrımda insanlarla buluşmuşlardır. Bu ayrım Doğu ve Batı arasındaki insanların anlayış ve algılayış farklılıklarından doğmuştur. Ancak bu ayrım tamamen pratikteki bir ayrılıktır. Temelde tek ve aynı prensibin kısmen farklı yorumlamaları ve kısmen farklı yolları sözkonusu olmuştur. Doğu ve Batı mitolojisi, felsefesi ve dinleri görünürde farklı yollardan gidiyormuş gibi görünse de, sonunda ***"tek bir ortak alanda"*** buluşmaktadırlar. Yani hepsinin insanları buluşturmak istedikleri nihai amaçları aynıdır.

Gerek Doğu gerekse Batı mitolojisi, felsefesi ve dinsel çalışmaları kendi aralarında temelde ikiye ayrılırlar. Felsefelerin, mitolojilerin ve dinlerin bir görünür bir de görünmeyen gizli tarafları vardır. Görünür taraf herkesin bildiği *"egzoterik"* çalışmaları, görünmeyen kısmı ise Bâtıni yani *"ezoterik"* çalışmaları oluşturur.

Bu hem doğu hem de batı kültürlerinde geçerli olan bir oluşumdur. Dinlerin, mitolojilerin ve felsefelerin özünü yakalayabilmek için ezoterik bilgilere ihtiyaç vardır. Bu nedenle Ezoterizm olmadan bu üç müessesenin de gizli sırlarına nüfus edilemez. Her üç müessese de Ezoterizm'le anlam kazanmaktadır. Ezoterizm olmadan bunların tamamı yüzeysel ve şekli anlamlarla kısıtlı kalır.

İşte günümüzde hali hazırda büyük çoğunluk için olan budur. Ezoterik bilgilerle buluşamayan genel çoğunluk için din sadece şekilsel ve dış anlamıyla onlara birşeyler ifade etmektedir. Ve altını çizerek söylemek gerekir ki, bu yüzeysel bilgilerle insanlar ruhsal dünyaya yakınlaşamamaktadırlar. Hatta tam tersine, ruhsal dünyaya kapılarını kapamaktadırlar. Yani din realitesi, gerçek anlamıyla bugünün insanlığında hakiki durumunu muhafaza edememektedir.

Mitoloji ve felsefelere gelince... Maalesef okuma alışkan

lığının son derece kısıtlı olduğu toplumumuzda bu müesseseler hemen hemen hiç yaşayamamıştır. Doğrusunu söylemek gerekirse mitoloji ve felsefe toplumumuzun genel çoğunluğuna hiç de yakın değildir.

Kısaca özetleyecek olursak: İnsanın kendini, varoluşunu, gelmiş olduğu ve öldükten sonra gideceği dünyayı, kozmik yolculuğunu halihazırda büyük bir oranda unutmuş olmasının asıl nedeni ezoterik bilgilerden uzak kalmasıdır.

"Ezoterik bilgiler olmadan ne mitoloji, ne felsefe ne de dinsel öğretiler anlaşılamaz." İşte konunun özeti ve özü budur...

TÜRKLER ŞAMANİZ'Mİ NEDEN TERKETTİ?

Ruhsal dünya ile insanların irtibatlandırılmaları özellikle bazı dinlerde çok daha fazla ön plana çıkmıştır. Bu dinlerin başında Şamanizm gelir... Ancak ne ilginçtir ki Şamanizm'in bu özelliği, onun aynı zamanda günümüze kadar geniş kitlelerce yaşatılamamasının da nedenini oluşturmuştur.

Birkaç örnekle meseleyi açalım...

Hristiyanlık'ta rahiplik yapacak olanlar, belli bir öğretimden geçtikten sonra, o dinin sözcüleri ve görevlileri olabilirler. Yani Hristiyan rahibi olabilmek için belli bir eğitimi almak yeterlidir. Bu İslâmiyet için de geçerlidir... İmam olabilmek için İmam Hatip Okulunu bitirmeniz yeterlidir. Yani bir liseyi bitirir gibi bu okulları bitirebilirsiniz. Ve size öğretilenleri sınavlarda bilirseniz bu işi başarmış olursunuz.

Bu kapsamda çok sayıda dini gisterebiliriz. Ancak bu kapsama uymayan bazı dinler vardır ki bunların başında Şamanizm gelir... Çünkü Şamanizm'in uygulayıcıları yani Şamanlar, sadece kendilerine öğretilenleri öğrenmekle Şaman olamazlar.

Yani siz istediğiniz kadar birini alıp Şaman yapmaya çalı-

şın, eğer onda medyomik yetenekler yoksa ne kadar uğraşırsanız uğraşın onu Şaman olarak yetiştiremeyebilirsiniz. Belki özel yöntemlerle ve pratik metotlarla *"Ruhsal – Psişik Yetenekler"*in bazıları belli bir dereceye kadar geliştirilebilir diyebilirsiniz ama belli bir derece, Şaman olmak için yeterli olmadığını bir kez daha hatırlatmak isterim.

Daha önce de üzerinde durmuş olduğumuz gibi Şamanizm'in günümüze kadar gelememesinin en önemli nedeni budur. Yani insanlığın aşağıya iniş sürecinde belli bir süreçten sonra içine girilen ortam yeterli sayıda ve yeterli nitelikte Şamanlar'ın (medyomların) yetişmesine engel olmuştur. Bu da Şamanizm'in sonunu hazırlamıştır.

Bu açıdan bakıldığında Türkler'in Şamanizmi terketmekten başka şansları olmadığı gerçeğiyle karşılaşırız.

Evet, Türkler Şamanizmi çoktan terk etmişlerdir. Ama bu Şamanik unsurların tamamiyle Türkler tarafından terkedildiği anlamına gelmez.

Şamanizmin tanımlamasını yaparken, *"onun hem kendisine özgü bir din hem de majik uygulamaların bir uygulama biçimi olduğunu ve bu özelliğinden dolayı da Şamanizm'i her iki alanı da ilgilendiren yanları bulunan hatta çeşitli din ve dünya görüşlerini birleştiren bir inanç ve teknik olarak da tanımlayabilmek mümkündür"* demiştik. İşte Şamanizm'in bu özelliği, Türkler'in de inaç dünyasın oluşmasındaki kaderini belirlemiştir.

Eğer hâlâ Anadolu'da Şamanik ögeler halkımızın inançlarında Müslümanlık görünümü altında yaşayabiliyorsa, Şamanizm'in bu özelliğinden dolayıdır. Şamanizm geniş halk kitleleri arasında günümüze kadar varolamamıştır ama hiç bir zaman da yok olmamıştır. **Çünkü Şamanik Kültür Şuuraltlarımızda ve Genlerimizde Yaşamaya Devam Ediyor...**

Yeri gelmişken önemli bir özelliğimize değinmek istiyo-

rum. Bir Batılı ile karşılaştırıldığında mucizelerden ve görünmeyen güçlerden daha fazla medet umar bir yapımız olduğu bir gerçektir. Bu bizim sadece kültürsüz ve cahil olmamızla açıklanabilecek kadar basit değildir. Bu, Şamanik geleneğin biz farketsek de farketmesek de içimizde hâlâ yaşıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Unutmayalım ki, Türkler olarak Müslümanlığı seçmemiz şunun şurasında 9 Yüzyıllık bir geçmişe bile dayanmaz. Kaldı ki, Müslümanlığın geniş kitlelerce benimsenerek çoğunluğu oluşturmasının tarihi bunun çok daha altındadır.

Buna karşın Şamanik Gelenek ve Gök Tanrı Dini Türkler'in manevi yaşamını binlerce yıl yönlendirmiş ve bu uzun süreç içinde silinmesi çok zor izler bırakmıştır. Bu izler hem kollektif şuuraltımıza, hem de genetik hafızamıza işlenmiş durumdadır. Ve bunların bizim üzerimizdeki görünmeyen etkileri halen devam etmektedir.

Bu kısa hatırlatmadan sonra, artık bu bölümümüzün asıl konusuna geçebiliriz: *"Türkler nasıl Müslüman olmuştur?"*

Şimdi adım adım Türkler'in dinsel yaşamlarındaki değişimleri birlikte takip etmeye çalışalım... Bunu yaparken hem aradığımız soruya cevap bulacak, hem de Türkler'in niçin diğer Müslüman Devletler gibi katı Şeriat kurallarıyla bezenmiş bir İslâmi hüvviyete bürünmediklerini çok daha iyi görebileceğiz...

MÜSLÜMANLIĞA DOĞRU

Orta Asya'da devlet kuran kavimlerin kültür merkezi olan Hakan Sarayları ve Beyler'in Karargahları ve bunların çevresinde yerleşen ve göç eden boylar sürekli olarak farklı kültürlerin tesirlerine maruz bulunuyorlardı. Doğu'dan Çin Felsefesi, Güney'den Hint ve Tibet Budizmi, Batı'dan Zerdüştizm çok

öteden beri Orta Asya'nın öz kültlerine etki ederlerken aynı zamanda ve büyük bir oranla kendileri de Orta Asya Türk Kültürü'nden etkileniyorlardı. Diğer Dinler Şamanizm'den birçok unsurlar kabul etmekle halk arasında başarı kazanıyorlardı.

M.S. III ve IV. Yüzyıllarda Zerdüşizm ve Budizm Orta Asya'nın muhtelif bölgelerinde önemli oranda yerleşirken, Hristiyanlık da kısmen de olsa kendisini hissettirebilmişti.

Sibirya'nın Tayga Ormanları'ndan Şamanist olarak Güney'e gelen Tobalar V. Yüzyılda Budizm'i resmen kabul ettiler. Bu yıllarda Tobalar'ın büyük Buda heykelleri yaptıkları görülmektedir. Ancak Tobalar'm egemenliği altındaki tüm kavimler Şamanizm'den vazgeçmediler. Budizm, Hakanlığın merkezindeki aristokrat zümrenin dini olmuş, geniş halk kitleleri ise Şamanlığa devam etmişlerdir.

VI. Yüzyıl'ın başlarında Tobalar'dan egemenliği alan Cücenler'in yeniden Şamanizmi resmi olarak benimsediklerine dair Çin Kaynakları'nın aktardığı kesin bilgiler bulunmaktadır.

VI. Yüzyıl'da büyük Türk Devleti'ni yeniden kuran Gök Türkler, Şaman rahiplerce yetiştirilen bir Türk Boyu'ydu. Bunun doğal sonucu olarak da, Gök-Türk Devleti'nin Uygur Sülalesi'nin eline geçtiği tarihe kadar (VIII. Yüzyılın son yarısı) Orta Asya'nın Kuzey bölgelerinde Şamanizm hakim durumdaydı. Batı'dan ve Güney'den gelen Hristiyanlık ve Müslümanlığın'in tesirleri yok denecek kadar azdı.

VII–VIII. Yüzyıllar'da bölgedeki hakim dinlerin arasına Manihaizm'in de katılmış olduğunu görüyoruz. Göktürkler'in elinden egemenliği alan ilk Uygur Hakanları Kül Bilge ve Moyun Çur Şamanisttiler. Uygur Hakanları'ndan Bökü Han 763'de Uygurlar arasına Manihaizmi getirdi.

Manihaistler Orta Asya'nın Batı Bölgeleri'nde III. Yüzyıl'dan beri faaliyette bulunuyorlardı. Bu dinin uygulayıcıları çeşitli dinlerin kural ve ayinlerini kendi talimat ve ayinleriyle barıştırmakta çok yetenekliydiler. Manihaistler'in bu uyumlu

davranışlarına rağmen yine de Türkler'in geniş halk kitleleri arasında tam bir kabul görmemiştir. Nitekim bu durumdan Uygur Hakanları'nın da rahatsız olduklarını Kara Balgasun Yazıtı'ndan anlıyoruz. Bu yazıtta Hakan, Manihaizmi kastederek: "*Işık Dini'ni kabul ediniz*" diye halka ısrar ettiğini okuyoruz. Ancak halkın bu tavsiyeye bek de uymadıkları bir gerçekti... Çünkü Uygur Toplumu'nda Manihaizm, Hristiyanlık ve Budizm ile yanyana Şamanizm de tüm etkinliğiyle yaşıyordu.

Uygur Sülalesi'nin hakimiyeti çağında, koyu Şamanlığın vatanı olan Altay, Ötügen ve Baykal yörelerinde başka hiç bir din kendisine bir zemin bulamamıştır.

IX. Yüzyılda Kırgızlar Uygurları Moğolistan'dan çıkarttılar ve Orta Asya'nın Doğusu'nda Kırgız Devleti'ni kurdular. Mani Dini'ni kabul eden Uygurlar Doğu Türkistan'a yerleştiler. Çin ve İslâm Kaynakları'ndan öğrendiğimiz kadarıyla Kırgızlar'ın döneminde yine etkin olan din Şamanizm'di. Bu X. Yüzyıla kadar böyle devam etti...

XI. Yüzyıl'da tutulan tarihi kayıtlarda; Hazar Denizi'yle Aral Gölü arasında yaşayan Oğuzlar'ın İslâm Ülkesi'ne yakın komşu bulundukları halde, hâlâ Şamanizm'den ayrılmamış olduklarını yazılıdır. Nitekim o devirde yöreye giden İbn Fadlan'ın aktardığı bir tarihi belgeye göre: "*Oğuz Bey'i Küçük Yanal evvelce Müslüman olmuş ise de, Oğuzlar'ın 'Müslüman olursan bizim başkanımız olamazsın' dedikleri için tekrar Şamanlığa dönmüştü.*"

X. Yüzyıl'da Yedisu ve Sırderya Irmağı'nın Doğu Bölgesi'nde hakim olan Karlık Türkleri arasıda da hakim olan din Şamanizm'di.

Moğollar devrinde hem Moğollar hem de Türkler'in Şamanizmi, çeşitli dinlerin etkilerini iyiden iyiye hissetmeye başlamışlardı.

XIV. Yüzyıl'da Şamanizm Orta Asya'da İslâmiyet, Hristi-

yanlık ve Budizm'in mücadelelerine sahne oldu. Birçok bölge de Hristiyanlık İslâm Dini'ne mağlup oldu... Moğolistan'da Budizm zafer kazandı... Şamanizm ise; Budizm ve İslâm Dinleri'ne birçok kalıntısını bırakarak ancak Sibirya Ormanları'nda ve Altay Dağları'nda yaşayabildi.

Her şey bir anda değişmemişti...

Yüzyıllar boyu belli bir kültüre sahip olmuş ve onun içinde yoğrulmuş, sonra bir takım sebeplerle başka bir kültüre geçmiş insan topluluklarının, bu geçiş sırasında ve hatta çok uzun zaman sonra bile, eski kültürleriyle ilgilerini tamamen kesmedikleri, ona ait bazı unsurları olduğu gibi, bazılarını da yeni kültürlerinin kalıplarına uydurarak muhafaza ettikleri bilinen sosyolojik bir sonuçtur. (3)

Bu tarihi gerçek dikkate alındığında, bütün Türk toplumlarında eski inançlarından hiç bir iz kalmamış yüzde yüz bir İslâmlaşmanın gerçekleştiği düşünülemez.

Hâlâ Şamanist olan Oğuz boyları, Selçuklular'ın öncülüğü altında, İran'a (1030) ve Anadolu'ya (1071) açıldılar. Onların ardından göçebe Türk toplulukları Müslüman dünyasına kitleler halinde akın ettiler. Selçuklular ve onların ardından Osmanlılar Müslümanlığı kabul ettiler ve siyasi sebeplerle İslamiyet'in düzenine en bağımlı şekli olan Sünniliği benimsediler. Selçuklular çok sayıda eski geleneği muhafaza ettiler. Anadolu'daki diğer inançlara hoşgörülü davranış sergilediler. Nitekim, Küçük Asya'yı dolaşmış olan Müslüman gezginler bundan sık sık bahsetmiş ve rahatsız olmuşlardır. (4)

Bu sosyolojik gerçeğe tekrar döneceğiz... Fakat bundan önce Türkler'in ilk Müslümanlıkla tanıştığı yıllara ve sonrasına biraz daha büyüteç tutalım:

TÜRKLER UZUN BİR SÜRE MÜSLÜMANLIĞI KABUL ETMEMİŞLERDİ

Resmi tarihi belgelere göre Türkler'le İslâm Arap Orduları'nın ilk karşılaşmaları 639 yılında olmuştur.

Bu tarihi belge İran - Turan hududundaki Türkler ile Arap Komuta'nı Süveye ibn Mukarran'ın yaptıkları kısmi bir barış anlaşmasıdır. Horasan Türkleri yine tarihi belgelere göre 652 yılından başlayarak İslâm Arap Orduları'yla uzun süren savaşlar ve kısmı barış anlaşmaları yaptılar.

713 yılında Arap Orduları Maveraünnehir'e girmeyi başardılar. Buhara ve Semerkand fethedildi.

741 yılına kadar, başta Doğu ve Batı Göktürk Hakanları olmak üzere birçok Türk birlikleri Arapları Orta Asya'ya sokmamak için direndiler.

900'lü yılların ilk yarısına gelindiğinde tüm direnmelere rağmen Maveraünnehir'in büyük bir İslâm merkezi haline dönüştüğü görülmektedir. Bu süre içinde Müslümanlığa geçen Türkler çoğalmaya başladı.

Bu yıllara ait İbn Fadlan'ın tarihi kayıtları, Oğuz ve Başkurt Türkleri'nin hâlâ Şamanist gelenekler içinde yaşadıklarını göstermesi bakımından önemlidir. Bu kayıtlarda: *"Oğuz ve Başkurtlar'ın Müslümanlar'a hoş görünmek için kelime-i şehadet getirdikleri, buna karşılık tüm inançları ve yaşam tarzlarıyla Şamanist bir gelenek içinde yaşadıkları çok açık olarak belirtilmiştir."*

İbn Fadlan'ın seyahat anılarını kaleme aldığı yıllardan yaklaşık 40 yıl sonra, Karahanlılar Devleti birdenbire Türk İslâm Devleti olarak tarih sahnesine çıktığı görülülür.

Karahanlılar'dan ani bir kararla ilk Müslüman olan Hakan Satuk Bugra Han (Ölümü 955) zamanında 200.000 çadır bir anda Müslümanlığa geçmişlerdi.

Ancak bu, halkın eski inançlarını bir anda unutması anlamına gelmiyordu... Zaten böyle bir şey mümkün de değildi...

Müslümanlığın Türkler arasında asıl yayılması 1040'lı yıllardan sonra olabilmiştir.

Ancak, Türklerin atalarından kalan eski dinlerini kolay kolay terk edemedikleri kesin olarak bilinmektedir. Örneğin Oğuzlar'ın İslâmlaşması 200 yıl sürmüştür. Asırlarca birçok Türk boylarının Müslümanlığı formaliteden ibaret kalmıştır...

> 10. Yüzyılın ortalarında toplu olarak Müslüman olan Bulgar Türkleri'yle Karahanlılar Devleti'ne tabi Türkler'in 11-12. Yüzyıllarda büyük şehir ve kasabalarda yaşayanların İslâm dinini epeyce benimsemiş olduklarına şüphe yoktur. Fakat köy halkı ile göçebe boyların Müslümanlığı formaliteden ibaretti. Bunların Müslümanlığı, 18. Yüzyıl'da Kıpçak Bozkırları'ndaki Kazak - Kırgızlar'ın Müslümanlığı gibi Şamanizmle karışık Müslümanlık olmuştur. (5)

S.I. Rudenko ve W. Radloff gibi birçok ünlü Rus Etnolog ve Türkologlar'ın kaynaklarından da rahatlıkla anlaşılabildiği gibi Sovyet hakimiyetinin içinde Altaylılar ve diğer Türk kavimleri Şamanik inançlarını hiç bir zaman terketmemişlerdi.

Bu konuyla ilgili Abdülkadir İnan *"Makaleler ve İncelemeler"* adlı kitabında şu satırlara yer vermiştir:

> Kaşgarlı Mahmud kendi devrinde Türk kavimleri içinde birçok Şamanik unsurları tespit etmiş ve bunları kaydetmiştir. Anlaşılıyor ki, 11. Yüzyılda bu Şamanizm kalıntılarına İslâmi bir şekil verilmişti. Kaşgarlı Mahmud ile Balasagunlu Yusuf Has Hacib'in eserlerini yazdıkları zamanda Karahanlı Türkleri'nin Müslümanlıkları ancak bir asırlıktı. Bu devirde Şamanizm geleneklerinin çok canlı olmasına şaşılamaz. Fakat aynı ülkede 1000 yıl sonra yapılan araştırma ve incelemelerde, Şamanizm'in İslâm

perdesine bürünerek yaşadığı tespit edilmiştir... Bugün Doğu ve Batı Türkistan'da bunların izlerini hâlâ görebilirsiniz... Doğu ve Batı Türkistan'ın eski Şamanları, muhitin icaplarına uyarak, eski ilâhlarının yerine peygamber ve velileri koyarak sanatlarını hiç değiştirmeden icra etmeye devam etmektedir... Bunların parlak ayinleri, vecd haline geldikleri zaman sergiledikleri mucizevi olaylar, halk için üfürükçü hocalarınkinden daha cazip olmuştur. (6)

İslâm Dini uğruna cihatlar yapan Doğu Anadolu Oğuzlarının *"Müslümanlıkları"* nın 12 - 14. Yüzyıl'daki içeriği hakkındaki en önemli bilgi kaynaklarımızı Dede Korkut Hikâyeleri ve muhtelif şeyhlerin menkıbeleri oluşturur.

Dede Korkut hikâyeleri Şamanizm Kültleri'yle (Dağ, Su, Ağaç, Ateş vs.) doludur. Eski Oğuz boylarının hayatını, geleneklerini, inanç ve yaşama bakışlarını aksettiren Dede Korkut Hikâyeleri sayesinde, o dönemin kültürel yapısının genel karakteristik özelliklerini anlayabiliyoruz.

Bir Dede Korkut Hikâyesinde, Salur Kazanhan'ın oğlu Uruz ağaca şöyle hitap ediyor:

Ağaç, ağaç desem arlanma ağaç
Mekke, Medine kapısı ağaç
Musa Kelim'in asası ağaç
Büyük büyük suların köprüsü ağaç
Kara kara denizlerin gemisi ağaç
Şah-ı Merdan Ali'nin eğeri ağaç
Eğer erdir, avrattır korkusu ağaç
Beni sana asarlarsa kaldırma ağaç.

Ağaca hitaben söylenen bu dizelerden *"Musa Kelim"*, *"Şah-ı Merdan Ali"* gibi sözler çıkarılırsa Altaylı Şamanlar'ın *"Kutsal Ağaçları"* için söyledikleri ilâhilerden farkı yoktur.

Dede Korkut Hikâyeleri baştan sona bu ve benzer Şamanik geleneklerinin izleri ve Şamanik büyüsel ritüellerle doludur. Bu, başlı başına bir kitap konusu olacak kadar geniş bir araştırma konusudur.

Abdülkadir İnan'ın bir tespitini aktararak, konunun derinliklerine inmeye devam edelim:

> Bunlar Müslüman idiler. Bizans sınırlarında "İ'lâyi Kelimetullah" için cihat yapıyorlardı. Fakat Müslümanlıkları arı sudan abdest alıp, iki rekat namaz kılmaktan - o da sıkıştıkları zaman- ibaretti. Bunların ezan okuyan müezzinleri de "Tateri" adını verdikleri İranlı ya da İranlaşmış softa idi.
>
> 14. Yüzyıl Oğuzları'nda imamlık ve müezzinlik yapabilecek kişi kendi aralarından çıkmıyordu. Bu bakımdan Oğuzlar'ın durumu 18. Yüzyıl Anadolu Yörükleri'yle 19. Yüzyıl Kazak-Kırgızlar'ın durumundan farksız olmuştur.
>
> Anadolu Türkleri'nde Şamanizm unsurlarının Moğol istilası devrinden sonra daha da çok canlandığı anlaşılmaktadır. Bu devirden sonra Şamanik unsurlar örf ve adetlerden çıkarak yarı Şaman olan Müslüman şeyhlerin kurdukları tekkelerde dini bir unsur gibi yerleşmeye başlamıştır.
>
> "Barak Baba", "Sarı Saltuk", "Geyikli Baba", "Bektaş Veli" menkıbeleri bugünkü Altay Şamanları'nın menkıbelerinden farksızdır. Hilmi Ziya ve Abdülbaki Gölpınarlı'nın yayınladıkları "Barak Baba Risalesi" de gerçek Şamanist olan Altay Şamanları'nın afsunlarından farksızdır. Onların kutsal "Süt Göl" bile bu risalede zikrolunuyor. (7)

Söz konusu edilen bu benzerlik birçok seyehatname yazarının dikkatini de çekmiştir. Ünlü İslâm Gezginleri'nden İbn Battuta da yukarıda adı geçen *"Barak Baba Risalesi"*nin Şa-

manik unsurlarla dolu olduğunu seyahatnamesinde dile getirdikten sonra şu cümleyle kendi düşüncesini kaydetmiştir:

"Anlatılanlardan anlaşıldığına göre, Barak Baba Sarı Saltuk'un yetiştirdiği bir şeyhtir. Saltuk'un mükâşefe sahibi olduğu menkul ise de, hakkındaki rivayet şer'i şerife mugayir görünüyor." (8)

Daha iyi anlaşılması için özellikle ikinci cümledeki bazı kelimeleri günümüz Türkçesi'ne çevirelim:

Mükâşefe: Tasavvufta gerçek ehline Tanrı sırlarının görünmesi.

Menkul: Dilden dile anlatılarak gelen.

Şer'i: Şeriatle ilgili. Şeriat: İslâmi Din kuralları.

Şerif: Kutsal.

Mugayir: Karşıt.

Şimdi bu kelimelerle cümlemizi tekrar yazacak olursak:

"Saltuk'un Tanrı sırlarına eren bir kişi olduğu anlatılmaksa da, hakkındaki söylenenler kutsal şeriat kurallarına karşı görünüyor."

İbn Battuta'nın seyahatnamesine düştüğü bu yoruma benzer yorumlar daha sonraki yüzyıllarda da yapılmış ve ***"Bâtıni Ezoterik Çalışmalar"*** içinde bulunan birçok Şeyh, İslâm dışı bir tutum içinde olduğu ileri sürülmüş ve halkın geleneklerinde yaşatageldiği bazı Şamanik kökene bağlı ritüel ve inançlar İslâma aykırılığı nedeniyle eleştirilmiştir. Hatta bazıları eliştirilmekle de kalmamış, bunu hayatlarıyla ödemişlerdir.

Yapmış olduğu araştırmalarını çeşitli dergilerde ve kitaplarda yayınlayan ve bizim de yukarıda zaman zaman yazılarından alıntılar yaptığımız Abdülkadir İnan da, buna benzer bir yorumu benimsemiş ve düşüncesini şöyle özetlemiştir:

Türkiye'de folklor tetkikleri ilerledikçe İslâm dini ile alâkası olmadığı hâlde dindenmiş gibi ifa edilen adet ve

gelenekler meydana çıkmaktadır. Bunların arasında eski yerli dinlerin kalıntıları bulunduğu gibi, en çoğu Orta Asya Şamanizmi'nden gelen unsurlardır. Bunlardan bir kısmı toplum için zararsız olan örf ve adetler hâline gelmiş, dini inançlarla alâkasını kaybetmiştir. Büyük bir kısmı ise İslâm dininin mukaddesatındanmış gibi kabul edilerek İslâmiyet'in saflığını lekeleyen, kirleten, İslâmiyete sonradan giren ilkeler hâline gelmiştir.

Aydın genç din alimlerimizin önemli vazifelerinden biri, belki birincisi İslâm talimatına aykırı olan Şamanizm kalıntılarıyla mücadele etmektir. Türk halk topluluğunu bu zararlı "ictimai müstahaseler"den kurtarmaya fen mensuplarından ziyade, gerçek din alimleri muvaffak olacaktır. (9)

Objektif kalarak, gaçmişten günümüze kadar gelen Türk Kültür Genekleri incelendiğinde tartışmasız olarak şu gerçekle karşılaşmaktayız:

"Türkler hiç bir zaman, diğer Müslüman ülkelerdeki ör-neklerini gördüğümüz şekliyle Müslüman olmamıştır."

Bunu "*olmamız gerekirdi de, bak görüyor musun bunu ba-şaramamışız*" diye söylemiyorum. Olmamışsık olamamışızdır. Bunda üzülecek ve Abdülkadir İnan'ın yaptığı gibi kendimizi kahredip hayıflanacak bir şey yok... Atalarımızın binlerce yıl önceki inançlarının izlerini, hâlâ yaşatan bir toplumun üyesi olduğumuz gerçeğini, bir tespit olarak kabul etmek durumundayız. Eleştirsek de, beğensek de beğenmesek de durum bu...

TÜRKLER'İN İSLÂMİYET'E GEÇİŞ NEDENLERİ

Türkler arasına İslâmiyet'in girişinde önemli bir basamak görevi gören Oğuz Boyları'nın İslâmiyet'i seçiş nedenleri nelerdi? Ne yazık ki, konunun bu yönü yurdumuzdaki resmi tari

li kayıtlarda çok açık ele alınmamıştır.

Konuya ideolojik yaklaşan farklı görüşteki kimi yazarlar bu meseleyi gündeme getirmişlerse de, tarafsız bir bakış açısıyla meselenin özü yeterince ortaya çıkartılamamıştır.

Türkler'in nasıl Müslümanlığa geçtiği konusunda günümüzde temel olarak iki farklı görüş vardır...

Bunlardan birincisi: Halkın iradesi tamamen bir kenara bıraktırılarak, özellikle Oğuzlar ve Selçuklular devrinde yönetici sınıfın tamamen siyasi sebeplerle verdiği bir karar olduğudur.

İkincisi ise: Türkler'le İslâmiyet'in zaten birbirlerinden ayrılmaz unsurlar olduğunu iddia eden bir görüştür. Bu görüşe göre sanki Türkler doğuştan Müslüman olmak için yaratılmışlardır. Bu görüşü savunanlar ellerinden gelse, Müslümanlık daha yeryüzüne gelmeden önce Türkleri Müslüman olarak göstermek isterler.

Şunu hiç bir zaman unutmamak gerekir ki, tarih her zaman bizim görmek istediklerimizi bize götermez. Ve biz olmasını arzu ettiğimiz düşüncelerimizle farklı bir tarih oluşturamayız... Hele ki bu *"Kültür Tarihi"* yse bunu hiç yapamazsınız. Belki okullarımızda okutulan tarih kitaplarında bunu yapmaya gayret edebilirsiniz ama geçmişten günümüze gelen ve halen halk kültürümüz içinde yaşayan unsurlara baktığınızda yazdıklarınızın sadece sayfalarda kaldığını görmekten başka bir şey yapamadığınızı anlarsınız.

Bu nedenle; tamamen objektif bir bakış açısıyla, o devirlerde yaşanan tarihsel, sosyolojik ve teolojik (dinsel) sürecin içinde neler olduğu bir bütün olarak değerlendirilmediği müddetçe bu mesele aydınlatılamaz.

Önemli Tarihi Bir Not

Hindistan'dan çıkıp, Orta Asya'nın birçok yöresinde ege-

men din haline gelen Budizm, V. Yüzyıl'dan başlayarak Türkler arasında önemli bir yayılma göstermişti. Bundan az önce bahsetmiştik. Hatta bazı Gök-Türk Kağanları bile Budizmi benimseme istikametine girmişlerdi. Bunlar arasında ünlü Türk Kağanları'ndan Bilge Kağan da vardır. Ancak veziri Tonyukuk, onu bu eğiliminden şu sözlerle vazgeçirmiştir:

"Buda Dini Türk'ün askerlik ruhuna çok kötü tesirler icra edecektir. Savaşı ve hayvan kesmeyi yasaklayan ve miskinlik telkin eden bir dini kabul etmek Türkler için bir felaket olacaktır."

İşte bu görüş, Türkler'in daha sonraki yüzyıllarda İslâmiyeti seçişinde de en önemli nedenlerden biri olmuştur.

Daha sonraları Türkler'in Oğuz Boyları tarafından İslâmiyet'in seçilmesinde ne tür etkenlerin rol oynadığını göstermesi bakımından yukarıdaki tarihi kayıt çok önemlidir.

O devirde ve o yörede etkin olan dinler arasında savaşa ve genişleme politikasına izin veren hatta teşvik eden tek din İslâmeyet'ti. O dönemde İslâm Devleti Orduları zaten İslâmiyet'in yayılması için Mısır'a kadar uzanan bir savaşın içine girmiş bulunuyorlardı.

Meseleye Türkler açısından bakacak olursak Türkler'in de savaşçı bir millet olduğu gerçeğini görüyoruz. Şamanizm'de dinsel kurallardan ziyade, majik uygulamalar daha ön plandaydı. Dolayısıyla insanların dünyasal yaşamlarını dinsel kurallarla yönlendirmek gibi bir uygulama söz konusu değildi. Çünkü Şamanizm, Türkler'in dünyasal yaşamlarından çok, öte dünya ile ilgili yaşamlarında ön planda fonksiyon görüyordu. Bu nedenle de Şamanizm Türkler'e sosyal yaşamlarında her hangi bir kısıtlama getirmiyordu. Dolayısıyla savaşlara da her hangi bir kısıtlama getirmesi söz konusu değildi.

Bu tarihsel ve sosyolojik nedenlerden dolayı yönetici sınıf Türkler'in İslâmiyeti kabul etmeleri bakımından bir fayda gör-

miştür. Bunda hiç bir kuşku ve yine o devrin tarihsel zorunlulukları açısından bakıldığında eleştirilecek bir taraf yok.

Ancak bu açıklamada eksik kalan çok önemli bir unsur vardır. O da halkın bu yeni dini nasıl benimsediğidir. Yani sadece yöneteceleri böyle uygun gördüğü için halk da bunu tercih etmiştir demek, meselenin çözümünü gerçekçi kılmamaktadır.

Türkler'in nasıl Müslüman olduğu sorusuna aradığımız cevabın aslında iki ayrı yönü bulunmaktadır. Birincisi yöneticiler açısından, diğeri ise yönetilen halkın tercihleri bakımından...

Türkler'in geçirmiş olduğu tarihsel süreci bu bakımdan ele aldığımızda, çeşitli Türk Devletleri'nde çoğunlukla dinsel tercihlerin yöneticiler tarafından yapıldığını söyleyebiliriz. Özellikle de ilk başlarda Dini Başkan'ın Devlet Başkanlığı'nı da yürüttüğü dönemlerde zaten başka türlüsü de düşünülemezdi. Ancak zaman ilerledikçe çeşitli dönemlerde, yöneticilerle halkın tercihlerinin uyuşmadığı ve yöneticilerin ayrı, yönetilen halkın ise ayrı dinlere mensup olduğu dönemler de Türk Devletleri'nde görülmüştür.

Müslümanlığın nasıl tercih edildiğini araştırırken işte meselenin bu yönünü dikkate almak gerekir. Türkler, uzun yıllar Müslümanlığa karşı direnmişler ve bu dini kabul etmemişlerdir. O dönemlerde Türkler'in Müslümanlığı kabul etmedikleri için Araplarla yapmak zorunda kaldıkları savaşları tarih kitaplarında okuyabilirsiniz. Ben bunların ayrıntılarına girmeyeceğim...

Türkler'in Müslümanlığa geçişinde yöneticilerin katkısını ve bunların nedenlerini az önce dile getirmeye çalışmıştım.

Gerçekten de, Türkler'in binlerce yıldır sahip oldukları geleneksel kültürleri, -ki buna toplum hafızası ve genetik özellikler gibi unsurları da katmak mümkündür- bir liderin peşinden gitmek

gibi bir özelliği beraberinde getirmiştir. Bunun içinde; bir kurtarıcı beklemek ve çeşitli sorunları o kurtarıcının halletmesini istemek gibi toplumsal bir özelliğin bulunduğunu da görüyoruz. Böylelikle yöneticilerin aldıkları kararların halk üzerinde önemli bir etkisinin olduğu tartışılmaz bir gerçek olarak karşımıza çıkmaktadır.

Ancak bu, az önce de ısrarla vurgulamaya çalıştığımız gibi meselenin tamamı değildir... Çünkü bu tespitlerde eksik kalan önemli bir unsur vardır. O da halkın yeni gelen bu dini, kendi vicdanlarında ve kendi akıllarında nasıl kabullenmiş olduğudur. **Bunu sadece, *"yöneticiler öyle istedi"* diye açıklayabilmek Türk sosyolojisini hiç bilmemek demektir.**

Şimdi, daha önce nedenlerini ortaya koyduğumuz iki önemli tespitimizi alt alta sıralayalım:

1– Budizm gibi tamamen mistik bir anlayışın ürünü olan ve savaşı insanlık dışı bir uygulama olarak gören dinsel akımlar her ne kadar kısmen Türkler arasında kendilerine bir zemin bulmuşlarsa da, tarihsel süreç içinde etkinlikleri uzun sürmemiş ve Türkler arasında geniş bir yayılma zemini bulamamışlardır.

2– Şamanizm varlığını ve etkinliğini artık bitirmek üzereydi.

Böylelikle Türkler açısından tarihin öyle bir noktasına gelinmiş bulunuluyordu ki; işte tam bu noktada ortaya hiç akıllara gelmeyen bir başka unsur çıktı... Ve bu unsur daha sonra halkın Müslümanlığa geçişinde en önemli rolü oynadı...

İşte şimdi yöneticilerin etkisinin dışındaki, halkın Müslümanlığı içsel olarak tercih etmelerindeki en önemli unsurun ne olduğunu olabildiğince açık ve net olarak irdelemeye çalışacağız...

Bunu yapabilmek için yine tarihin geçmiş dönemlerinde

biraz gezinmemiz gerekecek...

İLK HALİFELER DÖNEMİ

Meselenin başlangıcı Muhammed Peygamber'in ölümünden sonraki ilk yıllara kadar uzanır...

Muhammed Peygamber Kur'an-ı Kerim'in indirilmesine aracılık ederken bir taraftan da, yeni gelmekte olan dini önce en yakın çevresinden başlayarak, -başta sehabeleri olmak üzere- kendisine o devirde en yakın olan insanlara anlatmaya başlamıştı. Peygamber hayattayken sorun yoktu... Açıklığa kavuşturulması istenen dini meseleler kendisine soruluyordu. -Ki bu hadislerin ortaya çıkışının ana nedenidir.- Fakat sorun Peygamber'in ölümünden sonra başlamıştır. Ortada İslâm Dini'nin Kutsal Kitabı Kur'an-ı Kerim ve yeni gelen bu dine inanan; sayıları da her geçen gün hızla artan insanlar bulunuyordu...

Gerçi inanmış olmaya inanmışlardı ama bu her şeyin halolduğu anlamına gelmiyordu. Çünkü sadece inanmakla iş bitmiyor, aksine yeni başlıyordu... Bundan sonraki adım insanların varoluşla ilgili çeşitli sorularına cevap bulmak ve hepsinden de önemlisi, insanlardaki ***"iç arınma"*** ve ***"aydınlanma"***-nın nasıl sağlanacağı meselesiydi. Bir başka ifadeyle meseleyi ortaya koyacak olursak; dinin dış görünen kısından, ***"içsel - gizli olan bölümüne"*** nasıl geçilecekti... Bunun için, yeni gelen İslâm Dini'nin içindeki sembollerin ezoterik semboller ile karşılaştırılması ve yorumlanması gibi son derece ciddi ve zor bir dönüm noktasıyla karşı karşıya kalınmıştı...

İşte gelinen bu nokta, o günden bu güne kadar süren ve halen çeşitli tartışmalara neden olan ***"Hariciler"*** ve ***"Bâtıni - ler"*** ayrımının ilk çıkış kaynağını oluşturmuştur.

Kur'an-ı Kerim'in içindeki sembollerin gizli anlamlarını ***"Ezoterik"*** ve ***"İnisiyatik Bilgiler"***'le çözmeye çalışan ve orta-

ya çıkartılan bu sırları, *"Ezoterik Gelenek"*le birleştirdikten sonra, bunları insanların aydınlanama ve içsel - ruhsal gelişimleri doğrultusunda kullanmaya başlayanlar ***"Bâtıniler"*** adıyla anılan grubu oluşturdu. Bunlar arasında en çok öne çıkan grup Sufiler olmuş ve Sufizm diye bilinen *"Gizli Öğreticiliğin"* ortaya çıkışını sağlamışlardır.

"Hariciler" işin sadece dış kısmıyla uğraşmanın yeterli olduğunu, hatta *"Bâtıni Çalışmalar"*ın din karşıtı olduğunu savunacak kadar katı bir tutum içine girmişlerdi. Onlara göre ibadetin yerine getirilmesi ve İslâm'ın şartlarına uyulması yeterliydi... İnsan Allah'a kulluk edip, onun emirlerini yerine getirdikten sonra cennete ulaşabilirdi. Ve onlar için hedef de zaten buydu... Dolayısıyla ortada onlar için herhangi bir sorun yoktu... Onlar için en büyük sorun Bâtıni çalışmalardı!...

Bu genel bir ayrımdı... Zamanla her iki kol da çok çeşitli parçalara bölünerek çeşitli mezhep ve tarikatın ortaya çıkmasına neden olmuşlardır. [10]

Peki ilk kez Bâtıni çalışmalar İslâmiyetin içinde nasıl ortaya çıkmıştır? Şimdi o günleri yeniden yaşayarak bunun cevabını birlikte görelim...

Sufizm'in İlk Ortaya Çıkışı

Ezoterizm'in dili de, dini de birdir... O her kültürde aynı prensipler ışığında çalışan ve kökeni Mu Kültürü'ne dayanan bir bilgi sitemidir. Bu bilgi sistemi, İslâmi çalışmalarda *"Bâtınilik"* adı altında kullanılmıştır.

İslâmiyet'in Ezoterik Öğreti ile ilk tanışması Mısır'ın Müslümanlarca kuşatılması sırasında gerçekleşmiştir. İslâmiyet'in Arap Yarımadası'nın dışına taşarak tüm Ortadoğu'ya yayılmaya başladığı sırada, Mısır'da halkın bir bölümü İncil'in, diğer bir bölümü ise Tevrat'ın etkisi altındaydı. Ama yine de büyük

bir çoğunluk, eski Osiris Öğretisi'nin tarafında bulunmaktaydı. Eski anılarını tamamen terk etmemişlerdi. Onlara hâlâ bağlıydılar...

Gerçi Osiris Mabedi yıkılmış ve *"Sırlar Öğretisi"*nin rahipleri büyük bir çoğunlukla Kudüs'e gitmişlerdi ama Ezoterik Öğreti zor şartlarda da olsa, varlığını kuşaktan kuşağa aktararak koruyabiliyordu. O devirlerde *"Sırlar Öğretisi"*, İskenderiye'deki Yeni Eflatuncu *"İskenderiye Okulu"*nda merkezleşmiş ve çalışmalarını büyük bir gizlilik içinde sürdürüyordu. Bir zamanlar Atlantis ve Mu'dan gelen kültürün üzerinden bir hayli zaman geçmiş ve değişen dünya şartlarında çalışmaları iyice güç koşullar altında geçmeye başlamıştı. Envolüsyon ve Evolüsyon Yasası'nı (İniş ve Çıkış) gayet iyi bilen rahipler, artık inişin gittikçe sonlarına doğru yaklaşıldığının farkındaydılar. Bu kaçınılmaz bir sondu ve zaten bu da kendilerine öğretilen sırlardan biriydi. **İnsanlık gittikçe bilgelikten uzaklaşacaktı...** Bunun bilinci içinde, İskenderiye'de geçmişin anıları yaşatılıyor geleceğe hazırlık yapılıyordu...

Kaçınılmaz son Araplar'ın Mısır'ı işgal etmesiyle geliyorum dedi... Uzun bir süredir çevre kıtalardan gelen kişileri inisiye etmekle uğraşan Mısır, askeri güçten oldukça yoksun bulunmaktaydı. Büyük bir askeri güçle üzerine gelen İslâm Orduları karşısında fazla direnemedi. Teslim oldu...

Halka iki seçenek tanındı: *"Ya Müslüman olacaklar, ya da kılıçtan geçeceklerdi..."* Müslümanların gözünde onlar Allah yoluna döndürülmeleri gereken putperest kafirlerdi... Sonunda Müslümanlar'ın isteği oldu. Çareleri yoktu. Müslüman oldular...

Halife Ömer döneminde işgal edilen Mısır'da Müslümanlar'ın ilk işi, *"İskenderiye Okulu"*nu dağıtmak oldu. Bu olay daha sonraları tarih kitaplarına, Büyük İskenderiye Kitaplığı'nın yakılışı olarak geçecekti... Böylelikle İskenderiye Kitaplığı'nda saklanan çok sayıda Ezoterik Kitaplar yakılarak yok

edildi...

İnsanlığın aşağıya iniş sürecinde hız alınmasında büyük bir etki yaratan bu yıkım nedeniyle, birçok yazılı bilgiler günümüze kadar gelemedi. Ancak yine de bazı gizli kitaplar bu yıkımdan kaçırabildi. İşte günümüze kadar gelebilenler de rahiplerin saklayabildikleri bu belgeler oldu. Daha sonraları bu kitaplar elden ele ulaşarak varlıklarını sürdürebildiler.

Ama yıkım müthişti... Büyük bir tarih yok edildi... Rahiplerin yapabilecekleri bir şey yoktu. Zaten ülkeyi yöneten Firavunlar da bilgi bakımından yozlaşmışlar ve eski *"Rahip-Kral"* niteliklerinden iyice uzaklaşmışlardı.

Aşağıya iniş hızla devam ediyordu... Bu şartlar altında, rahiplerin yapılabilecekleri tek şey vardı: Müslümanlar'a İslâmiyet'i Ezoterik bakımdan anlatabilirlerdi. Ve bunu yaptılar. Bu çalışmaları, İslâm Tasavvufu'nun ve Bâtıni İslâm Ezoterizmi'nin ortaya çıkışında büyük bir fonksiyon gördü... Zaten eğitimleri bu yöndeydi. Onlar için tüm dinler bir ve aynı şeydi. Ezoterik Öğreti'nin disiplini içinde asıl gerçekleri İslâmiyet içinden de çekip alabilecek yetenekteki Osiris rahipleri bunu kolaylıkla gerçekleştirdiler... Kökeni Ruhsal Tebligata dayanan Vahiy mekanizmasıyla Muhammet Peygamber tarafından indirilen Kur'an-ı Kerim'deki sembolik bilgilerin *"derin - gizli anlamları"*, Osiris rahiplerinin bilgileri ışığında ele alınmaya başlandı.

Müslümanlar'ın harici kesimi ki, idareyi ellerinde bulunduruyorlardı, buna şiddetle karşı çıktılar. Ama *"İskenderiye Okulu"*nun rahipleri, o zamanlar oldukça etkin bir konumda olan Peygamber'in damadı Ali'nin yanında yer alarak, kendilerine gelecek baskılardan uzak kalmayı başardılar.

Allah'a ibadet olgusu, yerini, Tanrı - Evren - İnsan üçlemesinden oluşan Varlığın Birliği ilkesine bıraktı. Dini otorite bunu bir sapkınlık olarak niteledi. Fakat Bâtıni çalışmalar bir kez başlamıştı... Ve hızla yayılıyordu...

İslâmiyeti bu tür bir yaklaşımla kabul eden *"İskenderiye Okulu"* mensupları, derhal Fisagor ve Eflatun'un eserlerini yaymaya başladılar.

Büyük Ezoterik birikim artık filozofların felsefi sistemlerinde hayat buluyordu... Ezoterik birikim sembollere büründürülerek filozofların felsefi yazıtlarında yaşamaya başlamıştı. İskenderiye Okulu ve bilinen adıyla *"Yeni Eflatuncu Filozof - lar"*ın etkisi kuşaktan kuşağa sürdü. Onların görüşlerinden etkilenen birçok kişi ve gruplar oldu... Bazı filozoflar kendilerine ***"Sufi"*** adını verdiler.

Yunanca *"Sofos"* kelimesi: *"Akıl - hikmet ve bilgelik"* anlamlarına gelir. Aynı kökten gelen Sufi kelimesi de İskenderiye Okulu mensuplarınca, bu anlamları nedeniyle seçilmişti. Bu arada hemen hatırlatmakta fayda görüyorum ki, ***"filozof"*** sözcüğü de *"sevgi ve güzellik"* anlamına gelen *"Pilos"* ile *"akıl - hikmet"*, *"bilgelik"* anlamına gelen *"Sofos"* sözcüklerinin birleşmesinden ortaya çıkmıştır.

Böylelikle temelinde Ezoterik Öğreti ve gizli bilgiler bulunan Sufizm, İslâmi görünümü altında gittikçe güçlenen bir ekol oldu. Basra'da, Bağdat'ta, Kudüs'te, Horasan'da ve Anadolu'da gizli toplanma yeri haline getirikleri yerlerde büyük merkezler kurdular.

İslâmi motiflerden hareket eden ama tüm dinlerin birliği ve Ezoterik Öğreti'de bütünleşen Sufizm; dünyanın pekçok yerinde taraftar buldu. Kısa sürede büyük bir güç haline geldiler.

İslâm Dini'nin içinde yürütülen bu inisiyatik çalışmalar yine İslâm'a muhsus bir kelime ile ifade edilmiştir. Bu kelime: ***"Tasavvuf"***tur.

Tasavvuf'un Batı dillerindeki karşılığı ise daha önce de söylemiş olduğumuz gibi Mistisizm'dir. Tasavvufi çalışma demek İnisiyatik Çalışma demektir... Bu nedenle, kavram olarak her dinin tasavvufi çalışmasından sözedilir. Ancak *"tasavvuf"*

kelimesi sadece İslâm dini için kullanılmış Arapça kökenli bir sözcüktür. Kelime anlamı olarak sözlüklerde *"İslâm Gizemciliği"* olarak tanımlanır. Tasavvuf; müziğiyle, edebiyatıyla ve düşünce sistemiyle bir bütündür.

İslâm Dini'nin içinde yürütülen en önemli Tasavvufi çalışma ise Sufizm'dir. Sufizm herhangi bir ulus ya da yöreyle kısıtlı olmayan ve tüm dünyaya yayılmış büyük bir Bâtıni organizasyonun adıdır. Sufi düşüncesi ile ilgili araştırmalarıyla tanınan ünlü yazar İdris Şah *"The Way of the Sufi"* adlı eserinde Sufizmi şöyle tanımlamıştır:

> Sufizm bir din mi? Bir kült mü? Yoksa br yaşam biçimi mi?
> Bir bakıma bunların hepsi, bir bakıma da hiç biri...

Sufi Öğretisi'nin temeli arınmak ve Kamil İnsan olmaktır. Kamil İnsan uyanmış, şuurlanmış insan anlamına geliyordu. Buna Sufizm'in haricindeki başka inisiyatik yöntemlerle de ulaşılabileceğini kabul ediyorlardı ama Sufizm'in en güvenilir ve denenmiş yol olduğunu savunuyorlardı. (11)

Orta çıkan bu yeni İslâmi inanış biçimi, özellikle Araplar'ın zorla Müslüman yaptıkları toplumlar arasında büyük bir taraftar buldu. Bu sistemle Zerdüşt İranlılar ve Şamanist **Türkler** İslâma çok daha kolay ayak uydurabildiler. Çünkü bu sistemde, kendi geleneksel inançlarından da bir şeyler bulabiliyorlardı...

SUFİ ÇALIŞMALARI

Sufi Hiyerarşisi'nde Ruhsal ve Telepatik İletişim...

Sufi teşkilatları birbirleriyle bağlantılı çok sayıda tarikatlardan oluşmaktaydı. Her bir tarikatın başında bulunan mürşitler de, belirli bir hiyerarşik yapı altında yer alırlardı. Öğrencinin birden fazla mürşit dolaşması Sufizm'in bu hiyerarşik yapısından dolayıydı. Çünkü her mürşit kendi yetkinliği oranında

öğrencisini yetiştirebilmekteydi. Hiyerarşik bir yapıda sıralanan bütün mürşitlerin başında ise, Kutup adı verilen baş mürşit bulunurdu. Baş mürşidin kimliği son derece gizli tutulur ve çok az sayıda Sufi lideri tarafından bilinirdi. Sufi liderlerinin çoğunluğu baş mürşitle sadece telepatik irtibatla görüşebilmekteydi.

Sufizm'in en önemli özelliklerinden biri, mürşitler arası telepatik irtibat ve telepatik bilgi alış verişleridir. Kutup adı verilen baş mürşit, organizasyonun diğer mürşitleriyle sürekli ruhsal ve telepatik olarak irtibat halindeydi. Mürşitler telepatik yolla bağlı bulundukları baş mürşitlerinden sürekli olarak beslenmekteydiler. Bu telepatik iletişimin haricinde bir başka iletişim kanalları daha vardı.

İdris Şah'ın "*Oriantal Magic*" adlı kitabından küçük bir alıntı yapalım:

> Bazı Sufi Erenleri hiç karşılaşmadıkları ya da çok önceleri ölmüş biriyle konuştuklarını ve onlardan bazı bilgiler aldıklarını öne sürmüşlerdir.

Bu açıklamadan da anlaşılacağı gibi, Sufiler sadece kendi aralarında değil, ruhsal dünya ile de bilgi alış verişi içindeydiler.

İnisiyasyona Kabul Törenleri

Sufi İnisiyasyonu'na yeni adayların kabulü belirli zamanlarda yapılan törenler sırasında gerçekleştirilirdi.

İlâhilerin okunması, dualar, ve özel Sufi müziği eşliğinde sergilenen danslar ve zikirden sonra, aday tarikat liderine (mürşide) takdim edilirdi. Adayla konuşan ve ona bazı sorular soran mürşit onu telepatik olarak da bir süzgeçten geçirdikten sonra, eğer tarikata kabil ederse kulağına eğilerek bu kararını fısıldar ve elleriyle ellerine dokunarak kendi tesir alanının içine dahil ederdi.

Tarikata ve mürşidine kayıtsız şartsız bağlılık yemini ettikten sonra, aday Sufizm'in en alt basamağı olan *"Saliklik"* aşamasına dahil edilirdi. Bu andan itibaren adayı katı kurallarla düzenlenmiş zorlu bir süreç beklemekteydi.

Sufiler'in Uyması Gereken Temel Kurallar Şunlardı:

1– Tarikata ve hocasına kayıtsız şartsız itaat atmak.

2– Öğreneceği sırları dışarıya anlatmamak.

4– Kalabalıkta yalnız kalabilmek. Olayların içinde yaşarken olayla olay olmamak ve yeri geldiğinde olayların hem içinde hem de dışında kalabilmek.

5– Bu yola gönüllü olarak girdiğini unutmamak.

6– Kendine yani duygu ve düşüncelerine kesin hakim olmayı başarmak.

7– Düşünce konsantrasyonunun önündeki engellerin farkında olmak ve bunları aşmaya çalışmak.

8– Yoğunlaşmasını sürekli kılmak için düşüncesini dağıtıcı eylemlerde bulunmamak.

9– Her günün sonunda nefis (ego) denetimi yapmak. Böylelikle her gün eksiklerini bir kez daha gözden geçirerek, hatalarını düzeltme çabası içinde olmak.

10– Hocası tarafından kendisine verilen zikir, oruç vb pratik uygulamaları eksiksiz ve abartısız yerine getirmek.

11– Eğitimi sırasında ve sonrasında halk içinde yaşamak ve halktan kopmamak, inzivaya çekilmemek.

Bu en son madde Sufizm'i diğer birçok Ezoterik Çalışmalar'dan ayıran bir özelliktir. Çünkü Mısır, Hint ve Yunan'da uygulanan İnisiyatik Çalışmalar'da hatırlanacağı üzere, inisiye adayı mabede girer ve eğitimi tamamlanıncaya kadar, mabetten dışarıya çıkmasına izin verilmezdi. Hatta eğtimi sırasında daha fazla ilerleyemeyeceği anlaşılan inisiye adayları, inisiyasyonun belli bir aşamasını geçtikten sonra, yani bazı sırları öğ-

rendikten sonra yarı yolda kalırlarsa, o ana kadar öğrendikleri sırları dışarıya anlatırlar düşüncesiyle onlar bile dışarıya çıkarılmaz, ömürlerinin sonuna kadar mabette tutulurlardı.

Sufi Öğretisi çeşitli safhalardan oluşan bir sürecin adıydı. Gizli bilgiler adaya, ancak hazır olduğuna karar verildiğinde açıklanırdı. Adayın tarikata kabul edilmiş olması, Sufizm'in tüm sırlarına sahip olacağı anlamına gelmemekteydi.

Birinci aşama olan *"Saliklik"*ten ikinci aşama olan *"Tari - kat Ehli"* aşamasına geçiş için bazen yıllarca süren bir hazırlık dönemi geçirilirdi.

"Tarikat Ehli" olarak isimlendirilen ikinci aşama aslında Sufizm'in ilk gerçek aşamasıdır. Aday bu aşamaya gelinceye kadar, tarikattaki ritüellere katılır, İslâm Dini'nin bütün şartlarını yerine getirir, hocası tarafından kendisine verilen çeşitli kitapları okur ve yine hocası tarafından verilen zikirleri çekerdi.

"Saliklik" le *"Tarikat Ehli"* arasındaki süreçte mürşitle mürit arasında büyük bir bağ kurulur ve mürit mürşidinin düşüncelerini ve kişiliğini özümsemeye çalışır. Buna karşılık mürşit de konsantrasyonunu öğrenciye odaklayarak onun manevi gücünün artmasına ve Ben'e karşı savaşta güçlü olmasını sağlardı. Ben, ruhsal gelişmeyi önleyen temel etkenlerin başında gelmekteydi. Ben'den kasıt bencillik yani her türlü egosal arzu ve isteklerdir.

İlk önce İslâm dininin dış anlamından girilir sonra yavaş yavaş Bâtıni yeni gizli içsel bilgilere doğru inilmeye başlanırdı. Bu süre içinde öğrenciyle öğretmen arasında çok sıkı spiritüel bir bağ kurulur ve öğretmen öğrencisine şuurlandırıcı, anlayışını arttırıcı manyetik tesirlerini yüklerdi.

Yavaş yavaş gizli bilgiler aktarılmaya başlanırken, bir taraftan da *"Gizli Öğrenim"*in çeşitli pratik uygulamaları yaptırılırdı. Bu pratik uygulamalardan en önemlilerinden biri, zihnin kontrolünü sağlamaya yönelik çalışmalardı.

Zihnin kontrolü için yapılan çalışmalar:

1- Özel nefes alma egzersizleri.

2- Negatif tesirlerden uzak durabilmek için pratik uygulamalar.

3- Zihnin konsantrasyonunu dağıtan etkenleri tespit etmek.

4- Konsantrasyonun geliştirilmesi için çalışmalar yapmak.

5- Yine konsantrasyonun yoğunlaştırılması için her gün belirli bir süre gruplar halinde zikir çalışmalarında bulunmak.

Zikir çalışmalarında geçilen safhalar:

1- Sesli veya sessiz zikir.

2- Nefes alma tekniklerinin devreye girmesi.

3- Vecd halinin yaşanması.

4- Aydınlanma, bilgi ve spiritüel güçlerin elde edilmesi.

Konsantrasyon ve nefes alma egzersizleri çalışmanın önemli bir bölümünü oluştururdu. Çünkü bunlar sağlanmadan bu yolda ilerlenmesinin imkanı yoktu. Bundan sonraki başarılar, bu yolda yapılan doğru pratiklere bağlıydı. Bunların mutlak surette başarılması şarttı. Bu nedenle *"Gizli Öğreti"*de zikir çalışmalarına büyük önem verilmiştir.

Zikir, belli bir kelime kalıbı tekrar edilerek ve arzu edilen bir kuvvet veya evrenin büyüklüğü üzerine konsantre olunarak yapılan meditasyondur. Doğu'da uygulanan meditasyon kurallarıyla, Sufiler'in uyguladıkları Zikir çalışmalarının temeli aynı prensiplere bağlıdır. Sadece kullanılan "*mantralar*" yani "*kelime kalıpları*" değişiktir. Bu prensipler tüm toplumların *"Gizli Öğretileri"*nde bir ve aynıdır. Çünkü bağlı bulundukları bilgi sistemi aynı kökene bağlıdır. İlk geleneksel Ezoterik Doktrin'e yani Mu kültürüne...

Zikir çalışmaları belirli nefes alma teknikleriyle birlikte uygulanır ve sonunda zihnin ve şuurun değişimine sebebiyet veren vecd (trans) haline ulaşılırdı. Bu aydınlanmaya giden bir yoldu... Spiritüel güçlerin ve kozmik bilgilerin insan bünyesinde zemin bulmasına yol açan bir çalışmaydı. Çok dikkatli uygulanması gerekiyordu... Bu nedenle mutlaka öğretmenin gözetiminde yapılırdı. Öğretmenin gözetiminde yapılması gerekirdi çünkü zikirde kullanılan kelimeye, öğretmen özel olarak bazı manyetik enerjiler yüklerdi. Böylelikle tekrarlanan kelime kalıbı, öğrenciye yoğun bir enerjinin geçmesine sebebiyet verirdi.

"Tarikat Ehli" aşaması müridin gizli bilgilerle karşılaşmaya başladığı bir sürecin göstergesiydi.

Bu süreçte mürşit müridinin durumuna ve ihtiyacına göre onu çok uzaklardaki mürşitlerin yanına yollayarak onların eğitiminden geçmesini isteyebilmekteydi.

Üçüncü aşama olan *"Ariflik"*te artık "Ben" kontrol altındadır. Ruhsal arınma gerçekleştirilmiş olup, mürit artık tarikatın sırlarına inisiye olmuş bir yetkin konumunna gelmiştir. Ruhsal Yeteneklerini gayet kolaylıkla kullanabilen mürit artık gerçek anlamda halkaya dahil olmuştur. Sufizm'de keramet olarak adlandırılan Parapsişik yeteneklerin kullanılması ile ortaya çıkan *"su üstünde yürümek"*, *"tayyı mekan"* gibi olağanüstü olayların yaşanması Ariflik aşamasında ortaya çıkan örneklerdir.

Artık geriye son aşama olan *"Fena"* aşaması kalmıştır. Çok az sayıdaki Sufi'nin ulaşabildiği bir aşamadır.

Ariflik mertebesi Sufi eğitiminde öğrencinin de artık bir öğretmen olmasına yeterli bir aşamadır. Ariflik safhası müridin ruhsal gücüyle Sufi liderlerinin ruhsal gücünün birleştiği bir vuslat olarak da tanımlanır. Mürit artık büyük zincirin bir parçasıdır. Spiritüel tesir artık onun da bünyesinden geçerek çevreye yansımaya başlamıştır. Evrendeki bütünselliği ve birliği

farketmiş, okyanusta bir damla olduğu bilincine varmıştır.

Bu hali bazı Sufiler halka şiirlerle anlatma yolunu seçmiş lerdir. İşte bu hali anlatan Ensari Mirza Han tarafından yazılmış olan bir Sufi şiiri:

Ne olduğumu nasıl anlatayım?
Onun inayetiyle varım, hem yokum.
Varlıktan hiçlik doğar,
Bu hiçliğin anlamı benim.
Kimi zaman Güneş üstünde bir zerre,
Su üstünde bir kıpırtıyım.
Kimi zaman kainat rüzgarında uçan,
Cisimsizlik dünyasının bir kuşuyum.
Kendimi dört kutsal ögeyle kuşattım.
Göğün yüzündeki bulut benim.
Birlikten sonsuzluğa ulaştım,
Gerçekten, varolan herşeyde ben varım.
Canlılığım yaşamın kaynağından güç alır,
Ben, içimdekinin ağzı, diliyim.

Sufi eğitimine katılan adayın hangi aşamaya kadar gelebileceği onun iç potansiyaliyle ilgili bir meseleydi. Bazıları en fazla *"Tarikat Ehli"* aşamasına kadar gelebilirken bazıları en son aşama olan *"Fena"* safhasına kadar ulaşabilmekteydiler. Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, daha *"Saliklik"* aşamasını bile geçemeyen çok sayıda mürit de vardı...

TÜRKLER'İN MÜSLÜMANLIĞA GEÇİŞLERİNDEKİ SUFİLER'İN ROLÜ

Sufizm'in slogan haline getirilmiş bir ilkesi vardır: ***"Dünyada olmak, ancak dünyadan yana olmamak..."*** Sufizm'in bu ilkesi, dünyadan el ayak çekmeye ve insanlardan uzak bir yer-

de inzivada yaşamaya izin vermez... Sufiler'e göre toplum dışı yaşamak *"İlâhi Oluşuma"* aykırıdır.

Sufilerin bu yaşam biçimleri, onların halkla iç içe yaşamalarını ve halkla sıkı diyalog içinde olmalarını sağlamıştır.

Sufiler'in halkın içinde yaşamaları kuşkusuz ki, sırlarını halka açıkladıkları anlamına gelmiyordu ama onların sırlar bilgisine inisiye olmuş olmaları, günlük yaşamlarına üstün etik yaşam prensipleri olarak yansıyordu. Bu da, halkın onlara karşı büyük bir saygı ve sevgi duymasına yol açıyordu. Ayrıca kendi sırlarının üstünü örterek; adeta hikâyeleştirerek anlatmalarından da halk çok etkileniyordu.

Az önce Sufiler'in çok uzak yerlere giderek oradaki Sufi liderlerinden de eğitim aldıklarını söylemiştik. Sufiler arasında hayli yaygın olan bu eğitim şekli, Sufiler'in dünyanın çeşitli ülkelerine gitmelerine yol açıyordu. Ve her gittikleri toplumda, halkla iç içe yaşamalarından dolayı, güzel diyaloglar kuruyorlardı... Böylelikle Sufizm Öğretisi, çok farklı ülkelerde büyük bir sempatizasyon kitlesine ulaşmıştı. Her yerde kendilerine büyük yakınlık gösteriliyor ve bu sayede farklı dinlerdeki insanlar İslâmiyet'e karşı ilgi duymaya başlıyorlardı.

Sufiler'in irtibatta oldukları toplumlardan biri de Türklerdi... **İşte konunun asıl can alıcı bölümüne gelmiş bulunuyoruz.**

İslâmiyet'e karşı uzun süre direnen Türkler İslâmiyet'e Sufiler sayesinde gittikçe sıcak bakmaya başlamışlardı. Çünkü kendileriyle irtibata giren Sufiler, ellerinde kılıçlarla gelen İslâm - Arap Orduları'nın askerlerine hiç benzemiyorlardı. Sufiler onlara çok farklı bir dünyanın kapılarını açıyor ve üstün yaşam prensipleri ve üstün etik kuralları ile örnek teşkil ediyorlardı... Türk halkı Sufileri gerçekten de çok sevmişti...

İşte Türkler'in Müslümanlığa geçişine etki eden en önemli unsur buydu...

Türkler'in daha sonraları büyük gruplar halinde İslâmiyet'e geçişlerinde Sufiler'in bu etkisi çok büyük olmuştur. **Eğer Sufiler olmasaydı, belki de Türkler İslâmiyet'i bu kadar kolay hiç bir zaman benimseyemeyeceklerdi.**

Türkler'in Sufi Öğretisi ile çok kolay yakınlık kurmalarının bir diğer nedeni de, eski inançları Şamanizm'le Sufi Öğretisi arasında bazı paralelliklerin bulunuyor olmasıydı. En azından keskin hatlarla ve katı kurallarla eski inançları bir anda yok olmuyordu... Ayrıca eski inançlarının Sufi Öğretisi ile ne anlama geldiğini daha kolay anlayabiliyorlardı. Çünkü Sufi Öğretisi temelde sadece dinsel bir ekol değil; köken itibariyle Bâtıni bilgilerin İslâmiyet içindeki yorumundan kaynaklanıyordu...

Hatta şunu da ilave edebiliriz ki, sadece Türkler'in değil, başka ulusların da İslâmiyet'e geçişlerinde dünyanın dört bir yanına yayılan Sufiler önemli etkileri olmuştur... Dünya'nın birçok yerinde İslâmiyet Sufiler aracılığıyla tanınmıştır. Şu anda bile Amerika'da İslâmiyet'e geçen kişiler Sufi Felsefesi'ni okuyarak ve halen eskinin anısını yaşatan Sufi Merkezleri'nden öğrendikleriyle bu tercihlerini yapmaktadırlar.

Yeri gelmişken tarihi bir gerçeğin de burada altını çizmek istiyorum:

Osmanlı İmparatorluğu'nun Kuzey Afrika ve Avrupa'ya yayılışında da Sufiler yine ön plandaydı...

Sufiler tüm dünyayı dolaşarak kendi felsefelerini insanlara aktarırken bunu İslâmi bir görünüm altında gerçekleştirdikleri için bu felsefeyle karşılaşan insanlara İslâmiyet son derece sıcak bir din olarak görünüyordu. Sufiler üstün yaşam prensipleri ve düşünce sistemleriyle çevrelerinde o kadar büyük bir saygı uyandırıyorlardı ki, daha sonraları Osmanlı o topraklara gelince onlara kucak açıyorlardı. Böylelikle Osmanlı'nın bazı bölgeleri sınırlarının içine katması hiç de zor olmamıştır. Hatta bazı bölgelere hiç savaşmadan bile girebilmişlerdir.

Ancak buradan, Sufiler'in Osmanlı'ya toprak kazandırmak için böyle bir çalışma içine girdikleri gibi bir sonuç da çıkartmamak gerekir. Sufiler insanlara Bâtıni Felsefeleri'ni tanıtmak için yola çıkmışlardı. Osmanlı'nın bu işten kârlı çıkması ayrı bir konudur.

Bu konulardaki araştırmalarından kendisini tanıdığımız, Prof. Dr. Süleyman Uludağ da bu görüşümüzü hemen hemen aynı sözlerle dile getirmiştir:

> Müslümanlar nerelere hakim olmuşlarsa, daha çok tasavvuf ve tarikatlar vasıtasıyla İslamiyeti götürmüşlerdir. Maddi fetihlerden önce koloni dervişleri gidip İslam adına halkın gönlünü fethetmişlerdir. Orta Asya bozkırlarında, Kafkaslar'da, Balkanlar'da ve Afrika'daki Müslümanlaşmada bu tür tasavvufi tarikatların büyük tesirleri olmuştur. Bu yayılma faaliyetleri halen günümüzde gayrımüslimler arasında devam ediyor ve bu tasavvuf vasıtasıyla oluyor. Fransa'da, İngiltere'de ve Amerika'da bunu görüyoruz.

Eğer Sufizm ve Tasavvufi çalışmalar olmasaydı, Müslümanlık sadece savaşlarla bu denli yayılma olanağı belki de hiç bir zaman bulamayacaktı.

Sufiler'in çeşitli tarikat liderlerinden oluşan bir organizasyonun üyeleri olduğunu söylemiştik. Dünya üzerinde bir zamanlar çok farklı kıtalara yayılan bu organizasyonun Anadolu'da çok büyük faaliyetleri olmuş ve hatta şunu kesinlikle abartmadan söyleyebiliriz ki, günümüzde tüm dünyanın tanıdığı ve daha fazla ön plana çıkan Sufi önderlerinden çoğu Anadolu'da çalışmalarını sürdüren Sufiler arasından çıkmıştır.

Hacı Bektaş-ı Veli, Yunus Emre, Feridettin Attar, Mevlana Celaleddin-i Rumî bunlar arasında en fazla tanınlardır.

Buraya kadar Sufi çalışmalarını pembe bir tablo çizerek ele aldık. Bu anlattıklarımızdan o devirde her şeyin gayet ko-

lay yürütülmüş olduğu ve bütün bu çalışmaların güllük ve gülistanlık içinde gerçekleştirildiği sanılmasın... Bâtınilerin uğradıkları baskılar, başlı başına birkaç kitap konusu olacak kadar geniştir.

İslâm dünyasında büyük etkiler yapmış olan Sufiler, *"Harici"* mezhep ve tarikatlarca hiç bir zaman anlaşılamamıştır. Sürekli eleştirilmişlerdir. Hatta bazıları anlaşılamamak ve horlanmakla da kalmamış bunu yaşamlarıyla ödemişlerdir... Bunların başında Hallac-ı Mansur gelir...

HALLAC-I MANSUR (856 - 922)

Ünlü Sufiler'den olan Hallac-ı Mansur, Bağdat'da zamanın dini otoriteleri tarafından; İslâm Dini'ne zarar verdiği için kırbaçlandı; derisi yüzülüp, önce elleri ve ayakları sonra da başı kesilerek M.S. 922'de Bağdat'ta öldürüldü.

Bağdat'ta alınan bu kararın onayı için dönemin Halifesi Muktedir'in onayı gerekiyordu. Muktedir bu kararı onaylamak için üç gün bekledi... Bu süre içinde Halife'yle irtibata giren dini otoriteler, eğer bu karar onaylanmazsa, Hallac'ın tüm *"İslam Fıkıh Sistemi"*ni değiştireceğini ileri sürmüşlerdi. Bu iddiaları bile, Hallac'tan ne kadar korktuklarının en büyük kanıtıydı.

İdamından hemen sonra, kütüphanelerden tüm kitapları toplatılmış ve basılıp çoğaltılması yasaklanmıştır. Adeta adının duyulmasına bile tahammül edilememiş, bulunabilen tüm müritleri idam edilmiştir. (12)

Hallac-ı Mansur, diğer Sufiler gibi, *"İnsan - Tanrı - Evren"* üçlemesini içeren ***"Varlık Birliği"***ni savunuyordu. Gençliğinde Kahire'de bulunan Mansur, burada *"İskenderiye Okulu"* filozoflarıyla tanıştı. Onların görüşlerini benimsedi. Daha sonra tüm Türkistan'ı, Anadolu'yu ve Balkanları dolaştı. Buradaki

Sufi Tarikatları'yla irtibata girerek yerel halka görüşlerini yaydı. Fakat ne ilginçtir ki, o gezdiği her yerde Bâtıni düşünceleriyle İslâm'ın yayılmasına hizmet ederken, İslâm Dini'nin otoritelerince idamı için hazırlıklar yapılıyordu!...

Türkler'in İslâmiyet'i seçmelerinde en fazla pay sahibi olan Sufiler'in başında kendisi gelmektedir. Türkler'in Müslümanlığa geçişindeki Hallac'ın önemli bir yeri olduğunu belgeleriyle ortaya koyan ünlü Fransız araştırmacısı Arkeolog Louis Massignon şöyle demektedir:

> Hallac'ın Türkistan'a yaptığı seyahat, Türkler'in kitleleler halinde Müslümanlığı yeğlediği dönemlere rastlamaktadır. Bunun basit bir rastlantı olduğunu söylemek acaba mümkün müdür?!... diyor ve ilave ediyor:

> Hallac'a Türkler'in büyük değer verdikleri bilinmektedir. Hallac Maveranûnehir yöresinde ve özellikle de Buhara, Semerkant ve Uş kentlerine yoğun olarak çalışmalarda bulunarak görüşlerini yaymıştır. Hallc'ı Uş Kenti'nde Farghanî adında bir Türk emri ağırlamıştır. Hallac'ın düşünceleri Türkler arasında büyük bir sempatiyle karşılanmıştır. Daha sonra aynı yörede yaşayan Ahmet Yesevi, Hallac'ın en büyük İslâm Velisi olduğunu söylemiştir. Bilindiği gibi Bektaşiliğin düşünsel temeli Ahmet Yesevi'ye uzanmaktadır. (13)

Gerçekten de Bâtıni Bektaşi Öğretisi'nde Hallac-ı Mansur'un izlerini hem düşünsel boyutta, hem de uygulanan ritüellerde görmekteyiz. Bilindiği üzere Bektaşi Tarikatları'nda yapılan ritüellerden biri, Hallac'ın idam edilişini sembolize eder ve bu ritüel *"Dar-ı Mansur"* olarak isimlendirilir.

> Hallac'ın görüşlerinin en fazla yayıldığı yer Horasan olmuştur. Horasan Erenleri denilen ve İslâm'ın Anadolu'ya yayılmasında etkili olan din adamları Hallac'cı geleneği

> sürdürmekteydiler. Bugün Anadolu Alevi-Bektaşi Kültürü'ndeki Mistisizm bu etkinin sonucudur.
>
> Hallac'dan etkilenen ilk Türk ozanı ve düşünürü Ahmet Yesevi'dir. Yesevi'nin yazıları tamamıyla Hallac'ın etkisiyle kaleme alınmıştır. Anadolu'da Hallac temasını işleyen en büyük ozan Yunus Emre'dir. Kendisi doğrudan doğruya Hallac, Ahmet Yesevi, Hacı Bektaş Veli çizgisindedir. Taptuk Emre, Sarı Saltuk, Baba İlyas, Baba İshak da yine bu çizgideki isimleri tarihe malolmuş Anadolu Bâtınileridir. Türk ozanlarından Nesimi'nin ismini de yine bu örnekler arasındadır...

Louis Massignon'un araştırmalarında da son derece net bir şekilde ortaya çıkan gerçek, şudur: Gerek Anadolu'nun ve gerekse de Anadolu'nun haricindeki topraklarda yaşayan Türkler'in İslâmiyet'le tanışmalarında ve sonrasında İslâmiyeti kabul edişlerinde ***"Bâtıni İslâm Öğretisi"***nin etkileri tartışılmaz bir biçimde görülmektedir. Bu o kadar aşikardır ki, Osmanlılar'da Yeniçeriler'in halk şiirleri ve şarkılarına kadar bunların yanısmaları olmuştur.

Az önce Sufiler'in etkisiyle Osmanlı İmparatorluğu'nun birçok yere savaşmadan girdiğinden bahsetmiştik. Louis Massignon da kitabında buna değinir. İşte bir örnek:

> Hallaç'cı bir vezir olan El Müslima'nın Tuğrul Bey'e Bağdat'ın kapılarını açması rastlantı değildir.

Türkler'in İslâmiyet'i kabul edişlerindeki ***"Bâtıni İslâm Düşüncesi"***nin oynadığı rol, her nasılsa zaman içinde unutulmuş -aslında unutturulmuş demek daha doğru olacak- ve haricilerin İslâm anlayışı ön plana çıkartılmak istenmiştir. Bunda da başarılı olunmuştur. Zaten insanlığın aşağıya iniş sürecinde, bunun dışında bir gelişmenin olabilmesi de mümkün değildi...

Gelelim Hallac'ın temel Bâtıni ilkelerine...

Hallac-ı Mansur'a göre:

Gerçek olan ***"Bir"****di... Çokluk, bu* ***"Bir"****in farklı biçim ve nitelikteki yansımalarından ibaretti... Evren ve insan* ***"Bir"*** *in dışında değil içindeydi ve onunla özdeşti. Bu nedenden dolayı insan da Tanrı'nın bir cüzzü yani bir parçasıydı. İnsan Tanrı'ydı ama Tanrı insan değildi. Onunla sınırlı değil çünkü... O, tüm varoluşun kendisiydi. Evren; ışık ve sevgi yumağı olan Tanrı'dan yansımıştı. Tanrı'dan ayrı hiç bir parça olamazdı. Çünkü Mansur'un görüşüne göre parça bütüne aitti. Ve gerçeği kavrama gücünden yoksun olanlar, tüm varlıkların Tanrı'dan ayrı birer birim olduğunu ileri sürerler. Bunun bir yanılgı olduğunu anlamak ancak sezgi ile mümkündür. Her birey kendi içine dönerek bu sezgi gücünü belirli bir eğitimle ortaya çıkartabilir. Bu içe dönüşün sonucu olarak, önce Tanrısal sevgi uyanır, sonra da gönülde Tanrısal nur açık seçik görülmeye başlanır. Gerçek sır, Tanrısallığı insanın içinde görmesidir. Bu görüşünü bir tek cümleyle de ifade etmiştir:* ***"Kendini bilen Tanrı'yı bilir..."***

"Enel Hak" demesinin altında yatan felsefe işte buna dayanıyordu... Zamanın Dini Otoriteleri derhal bu görüşlerinden vazgeçmesini ve hatalı olduğunu kabul etmesini istediler. Ancak o bunu yapmadı. Bile bile ölümü kabul etti. Onun ***"Batıni Felsefe"*** uğruna ölümü seçmesi, Sufiler arasında derin izler bırakmasına neden oldu. Böylelikle ismi tüm "Bâtıni ekoller arasında bir simgeye dönüştü. Ancak ***"Ezoterik Sırlar"***ın bu denli açık olarak dışarıya aktarılması acaba doğru muydu? Bunun *"İnisiyatik Geleneğe"* uymadığını söyleyenler de vardı.

Nitekim kendisinden sonra gelen bazı Sufiler, *"inisiyatik sırların"* asla hazır olmayanlara açıklanmaması gerektiğini bir kez daha ısrarla savundular. Ve zamanından önce açıklanan sırların nelere sebebiyet verdiğini anlatmak için, Hallac-ı Mansur'un dramatik yaşamını örnek olarak gösterdiler. Hatta bu

konuda zamanın Sufiler'ince de eleştirildiğini biliyoruz...

Evet, *"zamanından önce sırların açıklanmaması gerektiği"* temel prensibine Sınır Ötesi Yayınları olarak biz de katılıyoruz. Ancak meselenin bir başka boyutunun daha bulunduğunu düşünüyoruz:

Toplum içinde ön plana çıkan insalar bazen sadece söyledikleriyle değil, yaşamlarıyla da geleceğe büyük miraslar bırakabilirler...

İşte onlardan biri de, Hallac-ı Mansur'dur...

Bu anlamda; onu, kendisini kurban eden bir vazifeli olarak görmek de mümkündür. Ve Sınır Ötesi Yayınları olarak da, bizim düşüncemiz bu yöndedir. O İsa Peygamber gibi, gelecek kuşaklara bir örnek teşkil etmesi için kendisini kurban etmiş ve Ezoterik Geleneğin gelecek kuşaklara aktarılmasında önemli bir köprü oluşturmuştur...

Fransız Arkeolog Louis Massignon, araştırmaları sırasında Hallac'ı hapisanedeyken altı kez ziyarete giden İbni Khafif'in anılarını da tespit etmiş ve kitabında İbni Khafif'in anlattıklarına yer vermiştir. İlginizi çekeceğini düşündüğüm bir kaç paragrafı aktarmak istiyorum:

İbni Khafif ziyaretlerinin birinde Hallac'a bazı sorular sorar ve ondan bazı cevaplar alır:

– Sabır Nedir?

– ***"Hapisaneden çıkma imkanı olmasına rağmen burada kalmaktır."*** (Bu arada hapisanenin duvarlarında büyükçe bir delik açılarak Dicle görünür.)

– Fakirlik Nedir?

– ***"Mucize yapma imkanı varken, yağ ihtiyacını karşılayabilmek için parası olmamaktır."***

Bu aktarılan anekdotlar çok önemlidir... Sufi Geleneği'nde keramet olarak isimlendirilen paranormal olayların gerçekleşti-

rilebildiğinden, ancak Sufiler'in bu yeteneklerini kendi çıkarlarına asla kullanmadıklarından hep sözedilmiştir. İşte burada da Sufiler'in bu özelliklerini çok açık olarak görüyoruz. Hallac, en zor durumda kaldığı anlarda bile, bu yeteneklerine kendisini kurtarmak ya da rahata kavuşmak için başvurmamış, bu yeteneklerini kendi için kullanmamıştır. Oysaki kendisinin çok sayıda mucize gösterdiği bilinmektedir. Çok sayıda müridi bu mucizelerine şahit olmuştur. Anlatılanlardan bu mucizelerini sadece öğrencilerine bir örnek olması bakımından yaptığını anlıyoruz.

Kendisi katledilen ve kitapları yakılan, o Bâtıni aşığı, ışık insanına seslenerek bu bölümü noktalayalım:

– *"Kitapların kitaplarımızda, sırrın bâtında yaşıyor... Ve zamanların sonu yaklaştıkça, gerçekler su üstüne çıkıyor..."*

"Seni katledenlerin isimlerini artık hiç kimse hatırlamıyor bile... Onların isimleri eğer hâlâ tarihi kayıtlarda bulunuyor - sa; bu da senin sayende... Evet, senin sayende onlar da yaşı - yor!..."

"Ezoterik Gelenek seni hiç bir zaman unutmayacak..."

ANADOLU MÜSLÜMANLIĞI'NIN OLUŞUMU

Gerek Anadolu'da Müslümanlığın yayılışında önemli etkilerde bulunan, gerekse de Anadolu Müslümanlığı'nın ve Anadolu Halk Kültürü'nün gelişiminde temel yapı taşlarından belli başlılarını ele alarak konumuza devam edelim...

MELÂMETİLİK

9. Yüzyıl'da Batı Türkistan yörelerinde ve özellikle de

Horosan'da Müslümanlaştırılan Şamanist Türkler arasında doğmuş bir yaşam felsefesidir. Şamanik İnisiyasyon'un unsurlarını ve Eski Türk Kültür'ünün ahlâk alayışının İslâmiyet'e uyarlanmasıyla oluşmuş bir özelliğe sahiptir.

O dönemde Emeviler Türkler'e Müslümanlığa geçmiş olmalarına rağmen, eşit haklar tanımamışlardı. Emeviler'in Türkler'e karşı aldıkları tavıra bir tepki olarak ortaya çıkan bu felsefi yaşam kültürü, Türk Tasavvufu'nun doğuşunda ve Sufiliğin oluşumunda çok önemli bir rol oynamıştır. Her ne kadar daha sonraki yüzyıllarda aralarında bazı önemli farklılıklara sahip olmuşlarsa da, 9. ve 10. Yüzyılar'da Sufizm'le büyük bir paralellik içinde olan Bâtıni bir ekoldü.

Melâmetlik Felsefesi'nin Temel Özellikleri

İnisiyatik eğitim sistemine bağlı bir felsefi ekol olmakla birlikte, belli bir mekâna bağlı tekkeciliğe başından beri karşı çıkmışlardır. Melâmetiler halktan kopuk yaşamamaya çok büyük bir önem vermişler ve sürekli halkın içinde bilgi neferleri gibi dolaşmayı yeğlemişlerdir. Belli bir dergaha bağlı kalmayan; gezen ve her gittikleri yeri aydınlatan inisiyelerdi. Şeyhlik iddiasında bulunmayan ve kendilerini asla yüceltmemeye özen gösteren son derece mütevazi isimsiz bilgelerdi.

Halk arasında çok büyük bir saygınlıkları vardı. *"Horasan Eerenleri"* ya da *"Alp Erenler"* ismiyle anılırlardı. Melâmetiler hiç bir tekke, zaviye ya da dergah kurmamışlar ve tasavvufi hareketin kurumsallaşarak, halktan kopuk, kalmamasına özen göstermişlerdir.

O dönemde mevcut olan birtakım Bâtıni Tasavvufi tarikatlar halktan kopmuş, ayrı bir zümre oluşturmuşlardı. Giyim kuşamlarıyla da halktan ayrılmışlardı. Tarikat merkezleri olan dergahlara kapanmışlar, dışarıyla olan ilişkilerini tamamen kesmişlerdi. Bu gizli merkezlere dışarıdan girebilmek de son

derece güçleşmişti. Kolay kolay içlerine dışardan insan almıyorlardı. Ve sırlarını asla dışarıya sızdırmıyorlardı. Bu da halkla arayarındaki uçurumun her geçen gün büyümesine neden oluyordu. Aslında buna bir dereceye kadar da mecburdular. Çünkü o devirde İslâmiyet'in şekilci savunucuları (Hâriciler) şeriatten başka bir şey görmüyorlar ve Bâtıni hareketi din dışı akımlar olarak halka gösteriyorlardı.

Ama yine de Melâmetilik Felsefesi bu tür kurumsallaşmaya yüz tutmuş Tekkeci Tasavvufi Çalışmalara karşı durmuş ve belli bir merkeze bağla kalıp halktan kopuk yaşamak yerine halkın arasına katılmayı ve halka belli bir derecede de olsa sırlarını açıklamayı seçmişlerdi. Bu, onların tüm sırlarını açıkladıkları anlamına gelmiyordu kuşkusuz...

9. Yüzyıl'da ortaya çıkmaya başlayan bu Tasavvufi hareket, 12. Yüzyıl'a kadar halk içinde yaşadı. Yüzlerce *"Alp Erenler"* şeyhlik sıfatını kendilerinden uzak tutarak bilgilerini çevrelerine yaydılar. Onlar için tarikatlarının tek bir merkezi yoktu... Merkez gittikleri evler, iş yerleri, kırlarda yaşayan köylülerin çadırlarıydı... Merkezleri yaşadıkları tüm mekanlardı...

9. Yüzyıl'da Horosan'da başlayan Melâmetilik önce Nişabur, (14) Herat ve Kabil kentlerinde yayılmıştır.

12. Yüzyıl'da *"Alp Erenler"* Ahmet Yesevi'nin çevresinde toplandılar. Bu felsefi akım sonraki yüzyıllarda Anadolu'da ortaya çıkan Ahiliğin de temelini oluşturmuştur. Etkisi daha sonraki yüzyıllarda; Bağdat, Suriye ve Anadolu'nun Rumeli'yakasına kadar uzanmıştır.

Bazı yazarların: *"Tekkeci Tasavvufa karşı çıkan Tasavvufi bir hareket"* olarak tanımladıkları Melâmetiliğin ilke ve görüşlerini, dışarıdan bakan bir kişi nasıl görmekteydi önce kısaca maddeler halinde bunları özetleyelim:

1

Nefsini Islah Et:

Melâmeti başkalarının ayıplarıyla değil, kendi nefsinin ayıplarıyla uğraşmalı, başkalarının kusurlarıyla uğraşarak zaman geçirmek yerine, önce kendi kusurlarını düzeltmek için içsel bir çalışmaya girmelidir.

2

Alçak Gönüllü ve Hoşgörülü Ol:

İnsan kendini beğenmemeli, kibirli olmamalı, hiç bir şeyle övünmemelidir. Yapılan iyilikle övünmek iyiliği ortadan kaldıran bir etkendir. İyiliği iyilik olsun diye değil, yapılması gereken bir görev kabul edederek yapmak gerekir.

Hüner iyilik yapmak değil, kötülükle savaşmaktır.

Melâmetiliğe gönül vermiş her birey sade ve gösterişten uzak bir doğalık içinde, hoşgörülü bir anlayışla halkın içinde yaşamalıdır. Yapmacılıktan uzak, olduğu gibi görünmelidir.

3

Merkez Heryerdedir:

Dergah tüm yaşayan insanların kalbidir. Belli bir merkeze bağlanıp, öğrenci kendini halktan soyutlamamalıdır. Özel zikir ve bilgi çalışmalarından sonra işinin gücünün başına geçmeli ve yaşamı için gerekli olduğu kadarını kazanmak için çalışmalıdır. Zikir çalışmalarına gelirken, her türlü dünyevi duygu ve düşüncelerden sıyrılmak genel kuraldır. Bu kurala uymadığı anlaşılanlar zikir çalışmasında halkadan çıkartılır.

4

Korkma Sev:

Sevmek karşındakinin eksiğini tamamlamaktır. Bilgiye korkarak değil, severek ulaşılabilir. Bu nedenle Tanrı'dan da korkma... O'nu sev... O'na sevgiyle yaklaşabilirsin. Korkarak değil... Melâmeti gönlünde ahiret korkusu değil, evrensel sevgi taşıyan kişidir.

Evet... Bu kısa maddeler hâlinde sıraladıklarımız, halkın gördüğü tanımlamalardır. Bir başka deyişle bunlar Melâmetilik Felsefesi'nin dıştan görünen kısmıdır. Melâmetiliğin içsel sırları diğer *"Bâtını Tasavufi Çalışmalar"* da olduğu gibi, dışarıya tam olarak hiç bir zaman yansımamıştır. Fakat diğer *"Bâtıni Çalışmalar"* daki ezoterik bilgiler, çeşitli biçimlerde yazılı kaynaklara dönüştürülmüşler ve sembolik bir biçimde de olsa günümüze kadar gelebilmişlerdir. Melâmetiler bunu da yapmamışlardır. Melâmetiler kendi sırlarını hiç bir şekilde yazılı geleneğe taşımamışlar sadece sözlü gelenekle sırlarını kuşaktan kuşağa aktarmışlardır. Bu da ortaya çok enteresan bir sonuç çıkartmıştır:

Melâmetilik bu kadar halk içinde yaşamış olmasına rağmen, hakkında en az gizli sırları bilinen tasavvufi bir hareket olarak tarihe geçmiştir.

Çünkü Melâmetiliğe kabul edilen adaya ilk olarak şu söz tembih ediliyordu:

"Sırlarını Açıklarken Gizle, Gizlerken Açıkla..."

"Sırlarını açıklarken dikkatli ol... Karşındakinin anlayabileceği oranda kendini aç. Gerektiğinde hikâyeler anlatarak insanlara bilgini sun. Ancak sana açıklanmamısı söylenen sırlarını hiç bir zaman açıklama... İç dünyanın sırlarını perdesiz insanlara gösterme, onlara zarar verebilirsin, dolayısıyla kendine de..."

Melâmetilik, başta Anadolu'da yayılan Ahilik olmak üzere birçok Tasavvufi akıma öncülük etmiş bir felsefedir. İlk dönemlerinden çok fazla şey kaybetmiş olsalar da, günümüzde Anadolu'da hâlâ Melâmetilik Felsefesi'ni küçük gruplar içinde yaşatanlar bulunmaktadır.

Bâtınilik hareketini ve Tasavvufi Felsefe'nin İslâm'a en büyük zarar getiren akımlar olduğunu savunan, Prof. Dr. İbra-

him Agâh Çubukçu 1984 yılında yayınladığı kitabında [15] kendisinden hiç beklenmeyecek derecede bir objektiflikle İzmir'de evinde ziyaret ettiği Melâmi Ahmet Efendi ile görüşmesini hiç bir yorum katmadan olduğu gibi aktarmıştır.

Şimdi size bu konuşmalarından birkaç bölüm aktarmak istiyorum:

– "Hak'tan ayrı bir şey yoktur" sözünüzle ne demek istiyorsunuz? Yoksa Varlığın Birliği yani Vahdet-i Vücudu mu dile getirmeyi düşünüyorsunuz?

– Elbette... Varlık birdir. Ayrı gayrı yoktur... Nefsine uyanlar kendini Birlik'ten ayrı görür... Ve bu nedenden dolayıdır ki, insan Tanrı'yı kendinde bulabilir...

– Ahmet Efendi, bu bilgileri nasıl öğrendiniz?

– 20 yaşlarındayken Manevi Efendim öğretti... Üstadsız insan yolunu şaşırabilir. Siz zahiri bilmin üstadı olmuşsunuz. Görüyorum ki, manevi aşkınız da var. Acaba manevi üstadınız da var mı?

– Hayır yok...

– Bizim meşrebimiz manevi zevke dalmaktır. Gönülde Allah'tan başka her şeyi çıkararak bu hale ulaşırız. Ancak bu zevk hâline ulaşmak için kimi hallerden geçmek gereklidir.

– Nedir bu haller?

– Öğrenci ilkin zat, sıfat ve fiilerden vaz geçmelidir. Başka bir deyimle kendinin olan olan her şeyden soyunmalıdır. Tam bir inançla Melâmiliğin yoluna bağlanmalı ve Üstad'a yürekten inanmalıdır.

– Hz. Ali'yi sever misiniz?

– Elbette severiz. Bektaşiler bizim yolumuzu yadırgamazlar. Geçen yıl bir Alevi Dedesi'yle bir toplantıda sohbet ettik. Gaziantep'ten gelmiş bir zattı. Hz. Ali kuşağından olduğunu söylüyordu. Sohbette ona cevap verdim. Hepimize ana

rahminde Allah'ın ruhundan üflendiğini, aslımızın bir olduğunu, belden gelmenin değil, erdemde olgun olmanın üstünlük sayılacağını anlattım.

– Ahmet Efendi siyaseti sever misiniz?

– Asla...

– Zahir ehliyle aranız nasıldır?

– Biz onların tutuculuğuna kızmayız. Ancak onlar bizleri yadırgarlar... Biz Melami olarak yobazlık yolunu seçmeyiz...

– Onların ne gibi tutuculuğu var?

– Hoca çok konuşturma insanı... Biz cevizin içiyle, onlar dışıyla uğraşmaktadır... Zahiri uygulamak kolaydır. İçe inmek ve gerçeği yaşamak zordur...

– Hac hakkında ne düşünürsün?

– Kimisi Arafat'ta Şeytan taşlamakla işin bittiğini sanır. Gerçek hacı olabilmek için insanın kendi nefsini taşlaması ve gönül dostluğu kurması gerekir. İşte o zaman insan Allah'ın maşuku olmaya hak kazanır. Aşıklıktan maşukluğa geçmenin yolu gönül temizliğidir. Kötü huylardan arınmadıkça insan Yüce Allah tarafından sevilecek duruma gelemez.

– Ahmet Efendi, yandaşlarınız çok mu?

– Biz kimseyi çağırmıyoruz. Başkaları arayıp bizi buluyor. Ben herkesi sohbete almam. İsteyene barış, kardeşlik ve Tanrı sevgisinin yolunu gösteririm. Yandaş diye bir şey yok. 50 - 60 tane hâldaşım var. Bunlar manevi kardeşlerimdir. Edirne dolaylarında Melâmi çoktur. Ege'de başka Melâmiler de var.

AHİLİK

Emeviler'in Arap milliyetçiliği gütmelerine bir tepki olarak Horasan'da doğan Melamilik hareketinin Anadolu'daki uzantılarından biridir. İlk olarak Horasan'da ortaya çıkmış olmasına rağmen asıl organizasyonunu Anadolu topraklarında tamamlamış bir teşkilattır.

İlk ortaya çıkışı sırasında sadece inisiyatik çalışmalara yer veren bu organizasyon daha sonraları, sosyal alanda da büyük bir etkinliğe sahip olmuştur. Sosyal alandaki etkinliği, esnaf birliklerini bünyesine dahil etmekle zaman içinde daha ağır basmıştır. Bu nedenle Ahilik denildiğinde Anadolu'da esnafların sevgiyi, barışı ve doğru ahlâkı ilke edinen topluluğu akıllara gelir.

Yüzyıllarca Türk sosyal yaşamında çok önemli bir yere sahip olmuş ***"Anadolu Halk Kültürü"***nün belirleyici temel taşlarından biridir. İzlerine günümüzde hâlâ Anadolu'nun birçok yerinde rastlanan Ahiliğin örgütlü bir güç haline gelmesi 13. Yüzyıl'da Anadolu'ya Horasan'dan göç eden ve ***"Horasan Erenleri"***nden olduğu bilinen Ahi Evran (1169 - 1261) sayesinde olmuştur.

Selçuklu ve Anadolu Selçuklu Sultanları'nca büyük ilgi gören ve sevilen Ahiler, Osmanlılar'a Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluş döneminde de büyük yardımlarda bulunmuşlardır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun kurucusu Sultan Osman Gazi ve kendisinden sonra gelen ilk üç Osmanlı Padişahı'nın da (Sultan Orhan Gazi, I. Murat, Yıldırım Beyezid) bizzat Ahi Teşkilatına mensup olduğu bilinmektedir.

Ünlü gezgin İbni Batuta, Anadolu'da özellikle Türkmenler'in yoğun bulunduğu yörelerde Ahiliğin çok yaygın olduğunu seyahat notlarında belirtmiştir. Bir notunda şöyle der:

"Ahiler Anadolu'da Türkmen kavimlerinin oturduğu her il, ilçe, bucak ve köyde var idiler. Bunların yabancı misafirleri ağırlamada, eşkiyaları takip ederek yok etmede ve halka zulmedenlere karşı koymada eşi benzeri yoktur."

Ahilik inisiyasyonu

"Ahi" terimi sözcük anlamıyla *"erkek kardeş, arkadaş, cömert ve yiğit"* anlamına gelir. İnisiyatik anlamda, bu organizasyonun sırlarını paylaşan üyesi demektir.

Ahilik organizasyonuna alınanlar, inisiyatik eğitimin yanısıra; sanat, savaş, ve ahlâk eğitiminden de geçirilirlerdi. Ahlâki kurallara aşırı derecede önem veren Ahiler, temiz ve sağlam mal yapıp satmalarıyla da ünlenmişlerdi. Halk herhangi bir Ahi'nin malını alırken kendisini güvende hissederdi.

Ahiler kendi aralarında da büyük bir dayanışma içindeydiler. Birbirlerini kardeş saydıklarından, aynı keseden para harcarlar ve aynı keseye para koyarlardı.

Organizasyonda eşitlik ve adalet esas olmakla birlikte, kendi aralarındaki inisiyatik edebe aşırı derecede hürmet ederler, üstlerini ve altlarını gayet iyi bilirler ve inisiyatik olarak kendilerinden ileri derecede olduklarını bildikleri kardeşlerine hürmet ve saygıda kusur etmezlerdi.

Ahilik inisiyasyonu, diğer inisiyatik çalışmalarda olduğu gibi temel olarak üç aşamadan oluşurdu:

"Şeriat", *"Tarikat"* ve *"Marifet"* ismiyle anılan bu aşamalar, Ahilik İnisiyasyonu'nun bütününü oluştururdu.

Ahilik İnisiyasyonu Melâmilik İnisiyasyonu'nda olduğu gibi, yazılı değil, sözel geleneğe bağlı olarak yürütülürdü. Bu nedenle Ahilikle ilgili günümüzde yazılı fazla bir bilgi yoktur. Mevcut bilgilerin çoğu sözel olarak günümüze kadar gelebilenlerden ibarettir. Günümüze kadar gelebilen bu bilgilerden öğrendiğimiz kadarıyla, Ahilik organizasyonuna herkes kabul

edilmezdi. Kabul edileceklerde aranan bazı nitelikler vardı. Bu niteliklere sahip olmayanların bu organizasyona girmelerine kesinlikle izin verilmezdi. Hatta bu organizasyona girmiş oldukları halde, organizasyonun kurallarına uygun davranışlarda bulunmadıkları görülenler derhal Ahilik'ten çıkartılırdı.

İnsanlara karşı nezaket çerçevesi içinde davranmayanlar, kaba ve küfürlü konuşanlar, ikiyüzlüler, yalan söylediği tespit edilenler, başkaları hakkında dedikodu yapanlar, insan ya da hayvan öldürenler bu organizasyonda kesinlikle kendilerine bir yer bulamamaktayadılar.

Organizasyona yeni katılacaklar için bir tören düzenlenir ve bu törende adayın beline bir kuşak bağlandıktan sonra, organizasyonun bazı temel kuralları adaya açıklanır ve bu kurallara kesin itaat etmesinin kendisinden beklendiği söylendikten sonra bu kurallara kayıtsız şartsız uyacağına dair yemin ettirilirdi.

Herhangi bir mesleği ve sanatı olmayanlara kendisine uygun gördükleri bir meslek öğretilirdi. Bu çoğunlukla el işçiliğine yönelik sanatlar arasından seçilirdi. Öğrenci iki kalfa ve bir ustanın gözetiminde mesleki eğitimini tamamlarken, aynı zamanda yine aynı kalfalar ve usta tarafından inisiyatik eğitim de öğrenciye verilirdi. Böylelikle hem mesleki hem de inisiyatik eğitim birlikte yürütülürdü.

Bir üst aşamaya yani çıraklıktan kalfalığa geçmeye hazır olduğunda öğrenci bir takım sınavlardan geçirilirdi. Bu sınavları başarıyla atlatabilen çıraklar önce kalfalık sonra da ustalık aşamalarına kadar yükselirlerdi.

Kalfalıktan ustalık aşamasına geçiş töreninde usta adayına peştemal bağlandıktan sonra Üstad'ın önüne getirilirdi.

Üstad kalfanın kulağını tutarak şu öğütleri verirdi:

"Harama bakma. Haram yeme. Haram içme. Doğru, sabırlı ve dayanıklı ol. Yalan söyleme. Büyüklerin -

den önce söze başlama. Kimseyi kandırma. Kanaatkâr ol. Dünya malına tamah etme. Yanlış ölçme, eksik tartma. Kuvvetli ve üstün durumdayken karşındakini affetmesini bil. Kızgınken yumşak davranmasını bil. Kendin muhtaçken bile, başkalarına verecek kadar cömert ol."

Daha sonra da kulağını çekerek, ensesine sembolik bir tokat atardı. Bunun ardında da ustalar meclisine dönerek: *"Ne ola? İcazet verelim mi?"* diye sorardı.

Ahilik Ahlâkı'na göre "Açık" Olması Gerekenler:

1– Alın.

Alnı açık ol. (Yaptığın herhangi bir işten dolayı sana kara bir leke gelmesin.)

2– Kalp.

Kalbi açık ol. (Herkese sevgi göster.)

3– Kapı.

Kapısı açık ol. (Sana uzanan elleri geri çevirme. Herkese verici ol. İnsanları asla geri çevirme.)

Ahilik Ahlâkı'na göre "Kapalı" Olması Gerekenler:

1– El

Kimsenin hakkına ve hukukuna el uzatma.

2– Bel

Kimsenin namusuna göz dikme.

3– Dil

Kimsenin hakkında dedikodu yapma ve sır saklamasını bil.

(Atasözlerimize girmiş bulunan ***"Eline, beline, diline, hakim ol"*** sözünün çıkışı Ahiliğin bu kurallarına dayanır.)

FERİDETTİN ATTAR VE ARDINDAN GELENLER

12. ve 13. Yüzyıl Anadolu'daki tasavvufi çalışmaların en yoğun gözlemlendiği yıllar olmuştur. 12. Yüzyıl'ın hemen başında Anadolu'da öyle bir Sufi gelip geçmişti ki, bu kişi daha sonra tüm dünyaca tanınan Mevlana ve Yunus Emre gibi ezoterik şahsiyetleri de derinden etkileyecekti... Bu önemli Sufi lideri Feridettin Attar'dı...

Anadolu Sufileri üzerinde derin etkiler bırakmış olması bakımından ayrı bir öneme sahip olan Feridettin Attar 1119'da Nişbur'da doğmuştur.

"Mazhar'ül Acaib" adlı Bâtıni sırları içeren eseri nedeniyle dönemin yetkililerince putperestlikle suçlanmış ve öldürülme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştır. Bu nedenle belirli bir süre ülkesini terk etmiş ve yöneticilerin değişmesinden sonra yeniden ülkesine geri dönerek çalışmalarını sürdürmüştür.

"Varoluşun Birliği" anlamına gelen ***"Vahdet-i Vücut"*** kavramının Sufiler arasında yaygınlaşmasında etkili bir rol oynamıştır:

"*...Tanrı görünmeyen durumda iken, kendisine olan sevgisi yüzünden görünür olmak istedi. Böylece Tanrısal südur başladı ve tüm varlık türleri oluştu. Sevgi bu oluşun kaynağıdır, ilk nedenidir...*" diye yazmaktadır ünlü eseri "*Mazhar-ül Acaib*" de. Ve devam eder:

"*Varolmak, yüce bir nur olan Tanrı'dan fışkırmak, görüş alanına çıkmaktır. Oluş, Tanrı'dan çıkış ve yine ona dönüştür.*

Bu görüşü, Ezoterzm'in iniş ve çıkış bilgisini çağrıştıran bir özelliğe sahiptir.

Tanrısal ışık, en yüceden en aşağı katlara doğru basamak basamak görünür hale gelmektedir. Bu da varoluşun bizzat kendisidir. Bu basamaklar, değişik varlık türlerini oluşturur. Varoluş yoktan yaradılış anlamına gelmez. Görünmeyenden

görünür bir hale geçmeyi belirtir. İnsan Tanrı'dan ayrı bir varlık değildir. O'nun görünümlerinden sadece bir tanesidir. İnsan; potansiyalinde, özünde Tanrısal özelliklere sahip olan ilâhi bir varlıktır. Ancak bu özelliğini dünyada yaşarken unutmuş durumdadır.

İnsanın cüzzi iradesi, Tanrı'nın Külli İradesi'nin bir parçasıdır. Bir bütünün parçası ve farklı bir görünümüdür. Tanrı'yı görmek mümkün değildir. Çünkü Tanrı'yı görebilmek için, bütünün tüm parçalarını aynı anda görmek gerekir. Bu da mümkün değildir. Tanrı çoklukta birlik arzeden Tek'in kendisidir. Her şey Tek'in farklı görünümlerinden ibarettir.

Ruh ölümsüzdür. Tanrıdan gelmiş ve ona geri dönecektir. Beden ise, ruhun yeryüzünde kullandığı aracıdır. Ruh gelişimini tamamlayabilmek ve gelmiş olduğu asıl yere tekrar geri dönebilmek için, ne kadar bedene ihtiyaç duyarsa, o kadar beden eskitecektir."

Yorumu sizlere bırakalım ve yine 12. - 13. Yüzyıllar arasında Anadolu'da dolaşmaya devam edelim...

AHMET YESEVİ

Anadolu'ya hiç gelmemiş olmasına rağmen Anadolu'da kurulan birçok Bâtıni tarikatlara etkide bulunmuş Orta Asya Türkleri'ndendir. (Batı Türkistan, Sayram)

Babası Şeyh İbrahim öldükten sonra, yedi yaşında ablasıyla birlikte Buhara yakınlarındaki Yesi kentine yerleşti. (Yesevi ismi Yesili anlamına gelir.)

Buhara'da Hemedanlı Şeyh Yusuf'un yanında yetişti. Tarihi kayıtlar Ahmet Yesevi'nin Şeyh Yusuf'la birlikte birçok yeri gezdiğini ve sonunda tekrar Yesi kentine gelerek ölümüne kadar burada yaşadığını söyler. İşte asıl eğitimi bilinmeyen üstatlarca Şeyh Yusuf'la birlikte dolaştığı yerlerde gerçekleştiril-

miştir.

> Müslüman oluşumuzu ve Müslümanlık anlayışımızı geniş ölçüde Hoca Ahmet Yesevi'ye borçluyuz.

Kendilerini İslâmcı yazar kimliğiyle ifade eden birçok araştırmacı, Ahmet Yesevi'yi işte bu sözlerle tanıtırlar. Ancak bu tanımlamalarda Ahmet Yesevi'nin Bâtıni görüşlerine hiç yerverilmez. Sanki o sadece dini şiirler söyleyen bir şeyhmiş gibi gösterilir:

> Hoca Ahmet Yesevi ilk defa Türkçe dini şiirler söyleyen insandır. Hoca Ahmet Yesevi'nin onbinlerce öğrencisi O'nun "Hikmet" denilen şiirlerini Türk Dünyası'nın her yerinde, şehirlerde, kalelerde, obalarda, kışlaklarda, evlerde, çadırlarda yüzlerce yıldan beri tekrarlayarak gelmişlerdir.

Az sonra göreceğimiz gibi Hacı Bektaş-ı Veli ve Yunus Emre ilk derslerini Yesevi tarikatlarında almışlar ve bu büyük Bâtıni düşünürün ekolünden büyük bir oranda yararlanarak kendi bâtıni çalışmalarını şekillendirmişlerdir.

Yunus Emre'nin bazı şiirleri Ahmet Yesevi'nin *"Divan-ı Hikmeti"*nde kaleme aldığı şiirlerle çok büyük benzerlikler göstermesi, Yesevi tarikatından aldığı etkilenmeyi göstermesi bakımından önemlidir.

Daha sağlığında 99.000 diye ifade edilen binlerce öğrencisi Hoca Ahmet Yesevi dergahında aldıkları eğitimi Horasan'a, Anadolu'ya ve Avrupa'ya ulaştırmışlardır.

500 yıl önce Avrupa'da dinlerinden ötürü işkenceye ve yok edilme tehdidine maruz bırakılan İspanya Musevileri'ne gemiler göndererek İstanbul'a getirten II. Beyazıt da, Yesevi düşünceleriyle yetişmiş bir Osmanlı Padişahı'ydı.

Onun bu hareketi daha sonra yurtdışındaki birçok araştırmacı tarafından; Bâtıni görüşleri benimsemiş kişilerin tüm din-

leri nasıl bir ve aynı olarak görmekte olduklarına ve dinler arasında kesinlikle ayrım yapmadıklarına dair önemli bir örnek olarak gösterilmiştir.

HACI BEKTAŞ-I VELİ

Tasavvufi çalışmaların en önemli uygulamalarını gerçekleştiren Bâtıniler'den biri de, 1210 yılında Horasan'da doğan Hacı Bektaş-ı Veli'dir.

Önce Yesevi tarikatına katıldı. Burada *"Babalığa"* kadar yükseldi. 1240 yılında Anadolu'ya geldi. Burada yakın dostu Baba İlyas'ın yanına gelerek Amasya'ya yerleşti. Anadolu'nun birçok köşesini dolaşarak Bâtıni Geleneği çevresine yaymaya başladı. 1271 yılında öldüğünde onun çevresinde halkalanmış binlerce *"Bâtıni Anadolu Dervişleri"* vardı.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı sırasında bir yandan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde bulunan Subaylarca desteklenirken, bir yandan da yoğun bir şekilde Bektaşilerce desteklendi. Atatürk, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı başlatmadan hemen önce, 25 Aralık 1919'da Hacı Bektaş Dergahı'nı ziyaret ederek, Bektaşiler'in desteğini istemişti. Bâtıni gelenekten gelen inançları sebebiyle *"Laik Sistem"*e zaten yatkın olan Bektaşiler, Kuvayı Milliye'ye tam güçleri ile destek verdiler. Kurtuluş Savaşı'nın başarıyla sonuçlandığı yıllarda da Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, Atatürk'ün önde gelen destekleyicileri arasında, Bektaşi kültürüyle yoğrulmuş milletvekilleri olmuştur. Hatta o yıllarda Atatürk'ün Halifeliği kaldırmasında karşılaştığı büyük güçlüklerin aşılmasında yine bu milletvekilleri önemli bir fonksiyon görmüş ve Halifeliğin kaldırılması ile ilgili yapılan oylamanın kazanılmasını sağlamışlardır. Bu bakımdan da Anadolu'da, Bektaşiliğin önemli bir tarihi misyonu olmuştur.

Diğer Bâtıni Öğretiler'de olduğu gibi Bektaşilik'te de sır

miştir.

> Müslüman oluşumuzu ve Müslümanlık anlayışımızı geniş ölçüde Hoca Ahmet Yesevi'ye borçluyuz.

Kendilerini İslâmcı yazar kimliğiyle ifade eden birçok araştırmacı, Ahmet Yesevi'yi işte bu sözlerle tanıtırlar. Ancak bu tanımlamalarda Ahmet Yesevi'nin Bâtıni görüşlerine hiç yerverilmez. Sanki o sadece dini şiirler söyleyen bir şeyhmiş gibi gösterilir:

> Hoca Ahmet Yesevi ilk defa Türkçe dini şiirler söyleyen insandır. Hoca Ahmet Yesevi'nin onbinlerce öğrencisi O'nun "Hikmet" denilen şiirlerini Türk Dünyası'nın her yerinde, şehirlerde, kalelerde, obalarda, kışlaklarda, evlerde, çadırlarda yüzlerce yıldan beri tekrarlayarak gelmişlerdir.

Az sonra göreceğimiz gibi Hacı Bektaş-ı Veli ve Yunus Emre ilk derslerini Yesevi tarikatlarında almışlar ve bu büyük Bâtıni düşünürün ekolünden büyük bir oranda yararlanarak kendi bâtıni çalışmalarını şekillendirmişlerdir.

Yunus Emre'nin bazı şiirleri Ahmet Yesevi'nin *"Divan-ı Hikmeti"* nde kaleme aldığı şiirlerle çok büyük benzerlikler göstermesi, Yesevi tarikatından aldığı etkilenmeyi göstermesi bakımından önemlidir.

Daha sağlığında 99.000 diye ifade edilen binlerce öğrencisi Hoca Ahmet Yesevi dergahında aldıkları eğitimi Horasan'a, Anadolu'ya ve Avrupa'ya ulaştırmışlardır.

500 yıl önce Avrupa'da dinlerinden ötürü işkenceye ve yok edilme tehdidine maruz bırakılan İspanya Musevileri'ne gemiler göndererek İstanbul'a getirten II. Beyazıt da, Yesevi düşünceleriyle yetişmiş bir Osmanlı Padişahı'ydı.

Onun bu hareketi daha sonra yurtdışındaki birçok araştırmacı tarafından; Bâtıni görüşleri benimsemiş kişilerin tüm din-

leri nasıl bir ve aynı olarak görmekte olduklarına ve dinler arasında kesinlikle ayrım yapmadıklarına dair önemli bir örnek olarak gösterilmiştir.

HACI BEKTAŞ-I VELİ

Tasavvufi çalışmaların en önemli uygulamalarını gerçekleştiren Bâtıniler'den biri de, 1210 yılında Horasan'da doğan Hacı Bektaş-ı Veli'dir.

Önce Yesevi tarikatına katıldı. Burada *"Babalığa"* kadar yükseldi. 1240 yılında Anadolu'ya geldi. Burada yakın dostu Baba İlyas'ın yanına gelerek Amasya'ya yerleşti. Anadolu'nun birçok köşesini dolaşarak Bâtıni Geleneği çevresine yaymaya başladı. 1271 yılında öldüğünde onun çevresinde halkalanmış binlerce *"Bâtıni Anadolu Dervişleri"* vardı.

Atatürk, Kurtuluş Savaşı sırasında bir yandan İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde bulunan Subaylarca desteklenirken, bir yandan da yoğun bir şekilde Bektaşilerce desteklendi. Atatürk, Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı başlatmadan hemen önce, 25 Aralık 1919'da Hacı Bektaş Dergahı'nı ziyaret ederek, Bektaşiler'in desteğini istemişti. Bâtıni gelenekten gelen inançları sebebiyle *"Laik Sistem"*e zaten yatkın olan Bektaşiler, Kuvayı Milliye'ye tam güçleri ile destek verdiler. Kurtuluş Savaşı'nın başarıyla sonuçlandığı yıllarda da Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde, Atatürk'ün önde gelen destekleyicileri arasında, Bektaşi kültürüyle yoğrulmuş milletvekilleri olmuştur. Hatta o yıllarda Atatürk'ün Halifeliği kaldırmasında karşılaştığı büyük güçlüklerin aşılmasında yine bu milletvekilleri önemli bir fonksiyon görmüş ve Halifeliğin kaldırılması ile ilgili yapılan oylamanın kazanılmasını sağlamışlardır. Bu bakımdan da Anadolu'da, Bektaşiliğin önemli bir tarihi misyonu olmuştur.

Diğer Bâtıni Öğretiler'de olduğu gibi Bektaşilik'te de sır

saklamak esastı. Törenleri ve ritüelleri halka açık değildi. Gizli özel ritüelleri vardı ve bu sırlar büyük bir özenle korunurdu.

Bir Bektaşi müridi, öğretiyi ancak bir mürşidin yardımı ile anlayabileceği için mürşidin rehberliği zorunluydu. Bâtıni sembollerin ve sırların anlaşılması ancak mürşitle mümkün olabiliyordu.

Bâtıni Bektaşi Öğretisi, müridin içinde yaşadığı toplum içinde daha önce kulaktan dolma öğrendiği dini bilgilerden çok farklı olduğu için, bu öğretiye yeni girene büyük bir özenle rehberi vasıtasıyla bilgiler belirli bir sıra ile aktarılırdı. Aksi takdirde öğretiye yeni giren müridin büyük bir şoka girmesi olasılığı vardı. Bu aslında tüm ***"Bâtıni Gizli Öğretiler"*** için geçerliydi. Çünkü burada öğrenilenlerle, halkın sıradan bilgileri arasında büyük bir fark vardı. Halkın bildiği dinin egzoterik tarafı yani dinin birinci, bilemediniz ikinci dereceden anlamlarından ibaretti. Oysaki *"Bâtıni Sırlar Öğretisi"*nde ezoterik sırlar inisiye adayına belirli bir sırayla açıklanmakta ve bu sırların bilgisine aday ulaştırılmaktaydı. Böylelikle 7 kat şifreli dini sembollerin teker teker sarılı bohçaları açılabilmekteydi.

Bektaşi Sırları'nda gerçekleştirilen eğitim esnasında karşılaşılanlar ve yaşananlar dış halkalara kesinlikle açıklanmazdı. Yani bohçanın içi dışarıya kesinlikle aksettirilmezdi.

Dört kapı dört aşamayı belirlerdi...

Bektaşi Öğretisi'nin bir diğer adı da ***"Dört Kapı Öğretisi"***dir. Hacı Bektaşı Veli, toplum içinde yaşayan insanları, anlayış seviyeleri bakımından dört temel grupta toplar.

1.Grup: Toplumun en büyük kesimini oluşturur. Bunlar gerçeği ibadette arayan sofu kişilerdir. Dinsel bilgileri son derece kısıtlıdır.

2. Grup: Tarikata girmiş ama sofuluğu terk edemeyenler.

3. Grup: Sırra erenler.

4. Grup: Birliğe ulaşan Kamil İnsanlar.

Bektaşi Öğretisi de yine dört kapıdan oluşurdu.

Bunlar: ***"Şeriat"***, ***"Tarikat"***, ***"Marifet"*** ve ***"Hakikat"*** kapılarıdır.

Şeriat

"Şeriat Kapısı"nda İslâm Dini'nin şeriata bağlı temel nitelikleri öğretilirdi. Şeriat kapısına on basamakla tırmanılırdı. Bunlar sırasıyla:

1. İman etmek,
2. Kur'an-ı Kerim'i öğrenmek,
3. Namaz, oruç, zekat, hac gibi İslâm'ın zorunlu kurallarını yerine getirmek,
4. Dürüst davranmak,
5. Evlenmek,
6. Cinsel yaşamdaki yasaklara uymak,
7. Hz. Muhammed'in sünnetlerine uymak,
8. İnsanlara şefkatli davranmak,
9. Temizlik kurallarına azami dikkat etmek,
10. Tarikatın emir ve yasaklarına koşulsuz itaat etmek.

Tarikat çalışmasının ilk basamağını oluşturan ***"Şeriat Kapısı"***nın müritlerine ***"aşıklar"*** denirdi.

Tarikat

"Tarikat Kapısı"na geçebilmek için mürşidin onayı gerekmekteydi. *"Şeriat Kapısı"*nı geçmeye hak kazanan müritler, Mürşitleri'ne bağlılık yemini ederek, bir üst aşama olan ***"Tarikat Kapısı"***na yükselirlerdi. ***"Muhip"*** adıyla anılmaya başlayan mürid bu aşamada, Mürşidi'nin yakın gözetiminde, Tarikat'ın genel kuralları hakkında bilgilendirilmeye başlanırdı. Bu aşamada İslâm Dini'nin zorunlu şeriat kurallarının uygulaması sona ererdi. Çünkü artık İslâm Dini'nin Bâtıni yönüne doğru yolculuk başlardı...

Marifet

"Marifet Kapısı", Bektaşi Öğretisi'nin üçüncü kapısıdır. Yıllar süren yoğun çalışmalardan sonra ulaşılacak bir aşamadır. Mürid artık Bâtıni Sırlar'a vakıf olmuş ve *"Derviş"* ünvanıyla anılmaya başlamıştır. *"İnsan - Tanrı - Evren"* üçlemesinin meydana getirdiği, çoklukta birlik felsefesinin anlamları müride öğretilirken, müridin kendi sırlarını çözebilmesi için *"Özel Kendini Bilme"* çalışmaları gerçekleştirilirdi. *"Kendini bilen Rabbi'nide bilir"* sözünün anlamı müritte artık bir yer bulmaya başlamıştır. Bu aşamanın basamaklarını ise: Ahlâki davranış disiplini, hoşgörü, kendine hakimiyet, sabır, kendini tanıma çalışmaları ve Bâtıni Öğreti'nin çeşitli uygulama alanları oluştururdu.

Evrendeki büyük birliği hissetmeye başlayan ve *"Bâtıni Sırlar Öğretisi"*yle donatılmış mürit artık dördüncü ve sonuncu aşamanın basamağına gelmiştir.

Hakikat

"Hakikat Kapısı" ulaşılabilecek son basamaktır. Mürit artık **"Baba"** ünvanıyla anılmaya başlar. O da büyük halkanın bir neferi olmuştur. Bu aşamaya ulaşanların bir diğer adı da İnsan-ı Kamil'dir.

Bektaşi Öğretisi'nde Hallac-ı Mansur'un özel bir yeri vardır. Bektaşiler'e göre *"Hakikat Kapısı"*na ulaşabilen ender kişilerden biri olan Hallac-ı Mansur, zamanından önce konuştuğu için kurban olmuş ulvi bir şahsiyettir.

Tanrısal gücü kendi ruhsal varlığı içinde hisseden müritler bu aşamada asla dışarıya bilgi sızdırmazlar ve sırları kendi içlerinde saklarlardı. Sonuncu aşamada elde edilen sırların tarikat üyeleri arasında bile konuşulması yasaktı.

MEVLÂNÂ CELÂLEDDİN RUMİ

30 Eylül 1207'de Horosan'da doğdu. Babası Melâmeti Felsefesi'nin önde gelen liderlerinden Bahaddin Veled'dir.

1218 yılında ailesiyle birlikte Horosan'dan yola çıkan Bahaddin Veled, tam 7 yıl çeşitli illerde uzun süreler konakladıktan sonra 1925'de İç Anadolu'ya geldi. Bahaddin Veled Horasan'dan İç Anadolu'ya kadar süren yolculuğu sırasında Ferideddin Attar, Şihabeddin Sühreverdi, Muhyiddin Arabi gibi devrin birçok ünlü Sufisi ile irtibat kurma olanağı buldu.

Bahaddin Veled Feridettin Attar'la Nişabur'da bir araya geldiklerinde yanlarında oğlu Mevlânâ da bulunuyordu. Feridettin Attar, daha ilk bakışta Mevlânâ'nın farklı bir genç olduğunu anlar ve babası Mehmet Bahaddin Veled'in kulağına eğilerek şöyle der:

– ***"Biliyor musun, senin oğlunda dünyayı yakacak ateş var!"***

Daha sonraki yıllarda babasıyla çeşitli merkezleri dolaşmaya devam eden Mevlânâ, Bağdat'ta Muhyiddin Arabi ile babasıyla birlikte uzun sohbetlere katılır.

Ayrılırlarken, Muhyiddin Arabi uzaklaşmakta olan kervana bakar. Mevlânâ kervanın en ön tarafındadır, babası ise en arkadadır. Kervanın arkasından bağırır:

– ***"Hey gidi dünya hey!... Küçük bir nehir, koskoca bir denizi önüne katmış gidiyor..."***

1228'de Anadolu Selçuklu Sultanı Alaaddin Keykubat'ın ricası üzerine Başkent Konya'ya yerleştiler.

Dönemin en ünlü Sufisi olarak tarihe geçecek olan Mevlânâ ilk derslerini bizzat babasından almıştı. 24 yaşında babasını kaybettikten sonra, babasından el almış olan Seyyid Burhanettin Tırmızi'nin yanında 9 yıl boyunca mistik trans dersleri aldı. Daha sonra hocasının öğüdüne uyarak 2 yıl kalacağı Halep ve

Şam'a gitti ve devrin ünlü Sufileriyle görüştü.

Başta Eflatun ve Fisagor olmak üzere Eski Yunan inisiyelerinin ezoterik kültürlerini inceledi. Arap, Hint ve Fars kaynaklarındaki ezoterik yapıtları okuyup bilgisini her bakımdan genişletti. Seyyid Burhanettin Tırmızi'den el aldıktan sonra medreselerde konuşmalar yapmaya başladı. (16)

Kısa bir süre sonra, Medreselerdeki konuşmaları çevresinde kendisine karşı büyük bir ilginin oluşmasına neden oldu. Her geçen gün kendisine duyulan sevgi artıyordu. 37 yaşına geldiğinde çevresinde geniş bir öğrenci kitlesi oluşmuştu.

12 Kasım 1244 yaşamında önemli bir dönüm noktasının tarihiydi... O gün, evine dönerken, yolda daha önce hiç görmediği bir dervişle karşılaştı. Dervişin derin anlamlar içeren soruları karşısında çok etkilendi. Bu gizemli dervişle daha sonraki günler de görüşmeye devam etti. Derviş Mevlânâyı adeta büyülemişti. Derviş hiç bir tarikata bağlı değildi. Birbirini takip eden günlerde; Mevlânâ sürekli olarak -kimliği bugün bile hâlâ tartışmalı olan- bu dervişle bilgi alış verişini sürdürdü.

Bu bilge dervişin adı Şemseddin Tebrizi'ydi. (Şems) Mevlânâ üzerinde Şems'in çok büyük bir etkisi olmuştu. Mevlânâ'ya sanki sihirli bir el dokunmuş ve şuuraltından şuuruna büyük bir bilgi akışı başlamıştı. (17)

Mevlânâ kendisinde başlayan bu büyük değişimin etkisiyle artık zamanını tümünü Şems'le birlikte geçiriyordu. Konuşma yaptığı medresesini de kapatmıştı.

Mevlânâ Şems'in öldürülüşüne kadar ondan hiç ayrılmadı. Şems'in öldürülüşünün Mevlânâ'yı çok etkilediği biliniyor. Şems'in ölümünden sonra Ahi Şeyhi Sadrettin ile karşılaştı. İki büyük şahsiyet ortaklaşa çalışmalarda bulundular. Bu birliktelikleri Ahi teşkilatının da Mevlânâ'yı izlemelerine yol açtı.

Mevlânâ'nın trans halindeyken söyledikleri ***"Sır Katipleri"*** olarak isimlendirilen öğrencileri tarafından kaleme alın

yordu. Bu öğrenciler arasında Müslüman, Hristiyan, Musevi dinlerine mensup Türkler, Rumlar, İranlılar, Araplar, Ermeniler gibi çeşitli ulusların kimliklerne mensup kişiler bulunmaktaydı. Din, dil, ırk ayrımı; ***"ne olursan ol yine gel"*** diyen; evrensellik anlayışlarının içinde yer almamıştı.

Mevlânâ kendi tekkesi dışında en çok huzur bulduğu ortam, Bilge Hatun Manastırı'ydı. Ünlü Sufi bu manastırda bazen haftalarca kalırdı.

Mevlânâ'nın tanınmasındaki en önemli özelliği, ***"Bâtıni Öğreti"***yi şiirlerle anlatmadaki ustalığı olmuştur. Tasavvuf sanatının doruğa ulaştığı dizelerinin genellikle Farsça olması ve kimilerine göre öğretinin güç kavranılır niteliği, Mevleviliğin halka geniş ölçüde yayılmasına engel olmuş ve Mevlevilik aydın çevrelerle sınırlı kalmıştır.

Dizeleri hem açık hem kapalıdır...

Birçok dizelerinde dinin zahiri - dış kısmıyla ilgilenenlere açık sitemler vardır:

Ey Hacca gidenler, nereye böyle?
Tez gelin çöllerden döne döne,
Aradığınız sevgili burada,
Duvar bitişik komşunuz.
Durun... Gördünüzse suretsiz suretini onun,
Hacı da sizsiniz, Kabe de, Ev sahibi de...

Mevlânâ için Tanrı önsüz ve sonsuzdur... Salt ışık, salt akıl, salt ruhtur:

Hep odur var olan da, yok olan da.
O'dur kaynağı acının da kıvancın da.
Yok görecek göz sende, yoksa görürdün.
Yalnız o var baştan aşağı senin varlığında

Bu düşüncesini ünlü eseri *"Divan-ı Kebir"*in hemen ba-

şında şu cümleyle özetlemiştir:

Gizli şeyleri gören gözlere;
her an senden şekiller, suretler görünmede...

"İnsanlar biraz da kusur ve yanlışlıklarıyla güzeldir. Başkalarına zarar vermeyen zaaflara da hoşgörülü olmak gerekir" diyen Mevlânâ, bunu sadece sözleriyle değil, yaşamıyla da ortaya koymuştur.

Anadolu'nun bağrında inisiyatik geleneğin ışığını saçan Mevlânâ'nın hiç bir din ayrımı yapmadığı, ölümüyle de kendisini göstermiştir. Cenazesine müritleri ve Ahiler'in yanısıra, Müslüman, Hristiyan ve Musevi kesimden de kalabalık bir halk topluluğu katılmıştı.

Ölümünden sonra büyük oğlu Sultan Velet babasının öğretisini kurumlaştırdı. Ancak kullanılan dilin Farsça, öğretinin de zor kavranır Bâtıni sırlara sahip olması nedeniyle belirli bir çevrede kısıtlı kaldı ve halka inemedi. Bir elleri yukarıda, diğer elleri aşağıda dönen semazenlerin sırrı ise geniş halk kitlelerince hiç bir zaman anlaşılamadı...

Her sene Konya'da düzenlenen Mevlânâ'yı anma törenlerinde, bu çok daha iyi ortaya çıkmaktadır. Herkes dönen semazenleri büyük bir hayranlıkla seyrederken, bu ritüelin bir zamanlar ne maksatla yapıldığı hakkıda tek bir söz bile edilmemektedir. Ve yine bu törenlerde yapılan konuşmalarda hep aynı kalıplaşmış sözcükler kullanılır. Bu törenler işte o bildik sözlerle açılır ve aynı kalıplaşmış sözlerle bitirilir, Mevlânâ'nın Bâtıni yönü ile ilgili tek bir cümle bile edilmeden... Sanki buna özen gösterilirmiş gibidir... O sadece bir İslâm düşünürü olarak takdim edilir ama ne düşünmüştür, ne anlatmıştır, bu konu hiç açılmaz. Hatta dedim ya, açılmamaya sanki özen gösterilir...

Aynı şey ne yazık ki, Yunus Emre ve diğerleri için de geçerlidir... Çünkü günümüzdeki geçerli dini anlayış, Bâtıni sırlara kendisini kapatmıştır...

Çünkü kapalı sırların ardında halkın en azından şimdilik bilmesi istenmeyen bazı gerçekler bulunmaktadır... Peki nedir bunlar diye düşünen okurlarımız için, işte saklanan gizli gerçeklerden bazıları...

Mevlânâ'yı Ziyaret Eden Gizemli Yabancılar

Şimdi aktaracağımız olaylar, Melânâ'nın Seyyid Burhanettin Tırmızi'nin isteği üzerine Halep'e gittiği yıllarda yaşanmıştır.

Yanına babasının müritlerinden birkaçını da alarak Şam'a hareket eder. Önce Halep'teki Halaviye Medresesi'ne ulaştıklarında, bir süre oraya yerleşirler. Halep Beylerbeyi Kemaleddin bin al Adim, bu medresede öğrentmenlik yapmaktadır.

Mevlânâ'ya burada büyük bir ilgi gösterilir. Ancak medresenin kapıcısı, Mevlânâ'yla ilgili bazı gariplikler gördüğünü medrese yetkililerine bildirir. Kapıcının anlattıkları medrese yetkililerini çok şaşırtır. Çünkü kapıcı Mevlânâ'nın her gece odasından çıkıp esrarengiz bir şekilde kaybolduğunu iddia etmektedir.

İşin içinden çıkamayan yetkililer derhal durumu Beylerbeyi'ne iletirler. Bunun üzerine Kemaleddin bin al Adim, duruma anlayabilmek için, bir gece kapıcı odasına saklanarak Melânâ'yı gözlemeye başlar:

Tam gece yarısı Melânâ odasından çıkar. Medresenin kapısı önüne geldiğinde kapı kendiliğinden ardına kadar açılır. Dışarı çıkan Melânâ'yı takip eden Beylerbeyi, şehir kapısının da kendiliğinden açıldığını hayretler içinde görür...

Mevlânâ'yı takibe devam eden Beylerbeyi, Halil ül Rahman adlı mescidin yakınında, ne olduğunu ve nereden geldiğini anlayamadığı şeffaf beyaz bir kubbenin içinde Mevlânâ'yı yeşiller giymiş ışık saçan insanlarla birlikte görür. Ahmet Efla-

ki'nin kitabında, kubbenin içindeki varlıklar için, *"Bütün ömründe onlar gibi nurlu insanlar görmemişti"* diye bir tanımlama vardır. (18)

Halep Beylerbeyi Kemaleddin bin al Adim şahit olduğu bu olayın etkisinden uzun bir süre kurtulamaz. Hatta o gece öylesine derin bir şoka girmişti ki, geri dönememiş ve çölde kaybolmuştur. İki gün kendisini arayan adamları, yine Mevlânâ'nın yol göstericiliği sayesinde Beylerbeyi'ni bulabilmişlerdi.

Mevlânâ'nın zaman zaman bu tür esrarengiz yabancılarla görüştüğünü bildiren başka tanıklar da çıkmıştır.

Bu tanıklardan biri de Mevlânâ'nın eşi Kira Hatun'dur. Kendisinin anlattığına göre, bir kış günü Mevlânâ'yla Şems bir odada otururlarken, evin duvarının içinden çıkan altı heybetli şahıs bir anda odanın içinde beliririr. Gelenler Mevlânâ'ya bir deste gül getirmişlerdir. Bir süre odada kalan esrarengiz yabancılar daha sonra yine geldikleri gibi duvarın içinde yokolup giderler.

Mevlânâ, olaya şahit olduğunu anlayan eşine bu gülleri verir. O da gülleri götürüp aktarlara gösterir. Cinsini sorar. Aktarlar bu cins gül görmediklerini söylerler. İçlerinden birisi sık sık Hindistan'a giden ve buradan değişik mallar getiren Şerafeddin-i Hindi adında bir tacirdir. O bu gülleri görünce çok şaşırır. *"Bu gül Hindistan gülüdür. Özellikle Serendip bölgesinde yetişir. Buralarda bunun ne işi var?"* diyerek şaşkınlığını bildirir.

Eve döndüğünde olup biteni eşine anlatır. Bunun üzerine Mevlânâ şöyle der:

> "O gül demetini sakla. Namahrem bir kimseye gösterme. Çünkü Hindistan'ın kutupları olan İrem Bağı'nın bahçıvanları ve kerem hareminin örtülüleri onu can dimağını ve gözünü kuvvetlendirsin diye armağan getir-

mişler. Aman, iyi muhafaza et de fena bir göz deymesin."

Kira Hatun bu gizemli gülleri yaşamı boyunca saklamıştır.

Gelelim Mevlânâ'nın bu güllerle ilgili yaptığı açıklamanın perde arkasına...

İrem Bağı: Ezoterik bir semboldür. Şarabın hammaddesi olan üzümlerin yetiştiği yerdir. Şarap şuursal değişimi meydana getiren bir içkidir. Bu özelliğinden dolayı şarap ezoterik bir sembol olarak seçilmiştir. Ezoterizmde kullanılışı sarhoşluk anlamında değil, şuursal değişim meydana getirmesinden dolayıdır.

İslâm Ezoterizmi'nde de cennette içilecek *"Kevser Şarabı"*ndan bahsedildiğini hatırlatalım...

İrem Bağı'nın bahçıvanları demek ki, bu şuursal değişimi meydana getirebilecek kişilerin sembolü olmaktadır. Peki kimdir bu kişiler? Yöre bellidir: Hindistan. Yani ***"Agarta Gizli Yeraltı Uygarlığı"***nın merkezinin bulunduğu bölgenin çok yakını. Mevlânâ'nın ***"İrem Bağı'nın Bahçıvanları"*** olarak tanımladığı ancak daha fazla ayrıntı vermediği bu kişilerin Agartalılar olabileceği ihtimali bir hayli yüksektir. Özellikle ilk olaydaki yeşil kıyafetli olduğu ve ışıklar saçtığı söylenilen kişiler bu tespitimizi pekiştirmektedir.

Mevlânâ'nın yaşamında buna benzer bir başka gizemli olay da Konya'daki medresesinde meydana gelmiştir:

Mevlânâ'nın Konya'daki medresesinde bir akşam herkes yatmış etraf sessizliğe bürünmüştü. Sadece bir mürid henüz uyumamış, odasında çalışıyordu. Tam o sıra yeşil parlak bir ışığın sahanlıktan yukarı doğru yükseldiğini farketti. Işığa baktığında Mevlânâ'nın da bu parlak yeşil ışıkla birlikte yükselmekte olduğunu gördü. Karşı taraftaki yüksek pencereye kadar Mevlânâ ışıkla birlikte yükselmiş havada öylece asılı duruyordu. Mürid derhal öğretmenlerinden Kırşehirli Mecdeddin'i

uyandırarak hâlâ havada yeşil ışığın üzerinde duran Mevlânâ'yı gösterir. İkisi de büyük bir şaşkınlıkla neler olduğunu anlamaya çalışırlar. Özellikle Mecdeddin bu olaydan çok etkilenir. Ertesi gün Mevlânâ'nın yanına adeta dili tutulmuş bir vaziyette giden Mecdedin'i yatıştırmak yine Mevlânâ'ya düşer ve bu gördüklerini sır olarak saklaması konusunda kendisini uyarır.

Mevlânâ'nın medyomik yetenekleri

Agarta Kültürü ve Agartalılarla yakın irtibatı olduğu tahmin edilen Mevlânâ'nın üzerinde pek fazla konuşulmayan bir diğer özelliği de yaşamı sırasında göstermiş olduğu mucizeleridir.

Yakın çevresinin bizzat şahit olduğu bazı olaylardan Mevlânâ'nın birden fazla medyomsal yeteneğe sahip olduğunu ve bunları çok açık ve ayırdedilir biçimde belirli zamanlarda insanlara örnek olması bakımından sergilediğini anlıyoruz. Bu tür medyomik yeteneklerin ***"Bâtıni İslâm Çalışmaları"***nda önemli bir inceleme konusu olduğu zaten bilinmektedir. Eski Bâtıni tarikatlarda bu konular ***"Havas İlmi"*** ve ***"Ledün İlmi"*** adı altında ele alınmaktaydı.

Moğollara Manyetik Kalkan

Kapıları el değmeden açtığı birçok kimse tarafından görülmüş olan Mevlânâ bir ***"Sema Ayini"*** sırasında salondaki mumları telekinezi yeteneğiyle söndürüp sonra tekrar mumlara dokunmadan yakmıştır.

Onun sıradışı yeteneklerine şahit olanlar arasında Konya'yı işgal etmek için gelen Moğol askerleri de vardır.

Bu olay Mevlânâ'nın ne denli manyetik bir etkiye sahip olduğunu göstermesi ve tarihe geçen bir olay olması bakımın-

dan ayrı bir değere sahiptir.

(Şimdi aktaracağımız bu olayı, Televizyon ekranlarından *"Mevlâ - nâ'ya Moğol Ajanı"* diyen İslâmcı Yazar İsmail Nacar'a atfediyoruz...)

Konya Kenti Baçu komutasındaki Moğollarca kuşatıldığında halktan bir grup korku ve çaresizlik içinde, Mevlânâ'dan yardım isterler. Bunun üzerine Mevlânâ Konya Kalesi'nden ayrılarak, eteklerinde Baçu'nun çadırının kurulu olduğu tepepeye çıkar ve orada namaz kılmaya başlar. Moğollar halkın korku içinde olmasına karşın yüzü örtülü ve duman renkli sarıklı bir şahsın sakince namaz kıldığını görünce rahatsız olurlar ve onu ok yağmuruna tutmak isterler. Fakat hepsinin üstüne bir anda büyük bir ağırlık çöküverir ve yerlerinden bile kımıldayamazlar. Ardından atlarına binerek onun yanına gitmeye teşebbüs ederlerse de bu sefer de atlar oldukları yerde çakılıp kalırlar. Atları bir adım bile attıramazlar. Bu olup bitenler karşısında korkuya kapılan Moğol askerleri meseleyi komutanlarına bildirirler. Derhal çadırından çıkan Baçu büyük bir hiddetle ok ve yay ister. Arka arkaya attığı üç ok da garip bir şekilde geriye doğru dönerek, Moğol askererinin bulunduğu yere düşer. Baçu da daha önce askerlerinin yaptığı gibi atına atlayarak namaz kılmakta olan şahsın yanına gitmeyi dener ama az önce askerlerin başına gelenler bu sefer de Baçu'nun başına gelir ve atını kımıldatamaz. Sinirden deliye dönen Baçu atından inip koşmayı denerse de birkaç adımdan sonra dizlerinin bağı çözülmüşcesine olduğu yere yığılır.

Yaşanılan bu esrarengiz olaydan sonra, Moğol komutanı Konya üzerindeki kuşatmayı kaldırır.

Levitasyon Yeteneği

Mevlânâ'nın Şam yolculuğu sırasında kafile, Sis İli yakınlarında içinde 40 münzevi rahibin yaşadığı bir mağarada ko-

naklarlar. Yoğun olarak majik çalışmalarla uğraşan rahipler, kendilerine konuk gelenlere bir gösteri yapmak isterler.

Daire şeklinde bir araya gelerek önce yoğun bir şekilde konsantre olurlar ve tam ortalarına oturttukları bir çocuğu levite ederler. Çocuk belli bir yüksekliğe kadar çıkarak havada asılı durmaya başlar.

Rahipler bir süre sonra bu levitasyon olayına bir son vererek, çocuğu tekrar aşağıya indirmek isterlerse de bunda bir türlü başarılı olamazlar. Ne yaparlarsa yapsınlar çocuk havada kımıldamadan durmaya devam eder. Rahipler telaşa kapılırlar... Bu arada çocuk Mevlânâ'yı göstererek, aşağıya inmesine engel olan kişinin o olduğunu söyler. Rahipler bu olayın Mevlânâ'dan kaynaklandığını anlayınca çocuğu indirmesini rica ederler. Bunun üzerine Mevlânâ çocuğu yere indirir.

Görülüyor ki, Mevlânâ, rahiplerin mucize gösterisine bir cevap olarak kendisindeki yeteneği sergilemiştir. Bu olaydan sonra rahipler, Mevlânâ'nın öğrencisi olarak kendisiyle birlikte gelmek istemişlerse de Mevlânâ: *"Burada kalın, çalışmalarınıza devam edin, bizi de hayır dua ile anın"* diyerek rahiplerin isteğini geri çevirmiştir. Çünkü henüz kendisinin eğitiminin bitmediğini ve eğitimine devam etmek için Şam'a gitmekte olduğunu gayet iyi bilmekteydi. Nitekim Şam'a vardığında çeşitli medreselerde dersler almıştır.

Yine o günlerin birinde Mukaddemiye Medresesi'nin damında, ders tekrarlarken birden dam biter ve adımını boşluğa atar. Ancak yere düşmez... Havada levite olmuş bir şekilde bir an kaldıkta sonra, ikinci adımını da boşluğa atar ve boşlukta yürümeye başlar. Sonra tekrar boşlukta yürüyerek dama geri döner. Bu olay daha sonraki günlerde birçok kez tekrarlanır ve medresedeki tüm öğrenciler Mevlânâ'nın boşlukta yürüdüğüne şahit olurlar.

(Medrese'den ayrılırken, medresenin tüm öğrencileri Mevlânâ'nın müridi olmuşlardır.)

Apor

Fizik medyomların sergilediği parapsişik yeteneklerin içinde apor olayları da vardır. Parapsikoloji'de Apor ismi verilen bu fenomen, o anda mevcut olmayan bir nesnenin bir anda o mekanda ortaya çıkması prensibine dayanır. Özellikle peygamberlerin çok sıklıkla kullandıkları bir fenomendir. Bu fenomeni Mevlânâ da kullanmış ve çeşitli gıda maddelerinin ve altın paralarının bir anda ortaya çıktığı çok sayıda ve birçok kişinin aynı anda şahit olduğu Apor olayları gerçekleştirmiştir.

Tayy-i Mekan – Işınlanma

Birden fazla yerde aynı anda görünme ve bedenini bir yerden bir yere ışınlama Parapsikolojik fenomenler içinde en ilgi çekicilerindendir.

Birden fazla yerde aynı anda görünme fenomenine Parapsikoloji'de ***"Dedublükan"***, bedenin bir yerden bir yere transfer edilmesine ise ***"Teleportasyon"*** ya da ***"Işınlanma"*** ismi verilir. Işınlanma olayına Osmanlıca'da *"Tayy-ı Mekan"* ismi verilmiştir.

Bu fenomenler Mevlânâ'nın daha çocukluk yıllarında ortaya çıkmaya başlamış ve aldığı eğitimlerle bu yeteneklerini çok daha ileri boyutlarda geliştirmeyi başarmıştır.

Birçok kereler tanıkların önünde kendisini başka bir mekana ışınlamıştır. Mevlânâ ile ilgili bu konuda tutulan ilk kayıt onun henüz daha 6 yaşında olduğu dönemle rastlar. Kayıtlara göre Mevlânâ 6 yaşında babası Sultan Veled'in yanındayken çok sayıda şahidin gözleri önünde demateryalize olmuş yani göz önünden bir anda yokolmuştur.

Yine çocukluk yıllarındayken bir gün Kur'an-ı Kerim okuyan çocukların birbirlerini damdan dama atlamaya teşvik etti-

ğini görür. Buna dudak büken Mevlânâ: *"Ey kardeşler, bu tür lü hareketi kedi, köpek ve diğer canlılar yapar. Yüceltilmiş insanın böyle şeylerle uğraşması yazık olmaz mı? Eğer ruhani kudretiniz ve candan isteğiniz varsa, geliniz göklere uçalım ve Melekut Alemi'nin menzillerini dolaşalım"* der ve yavaş yavaş demateryalize olup gözönünden silinmeye başlar. Kısa bir süre sonra yeniden mataryelize olmaya başlayan Mevlânâ rengi uçmuş bir şekilde geri döner.

Tanrı Erleri

Başta eşi olmak üzere yakın çevresince buna benzer birçok fenomen gerçekleştirdiği bilinen Mevlânâ ile ilgili tutulan bir başka kayıt da, Emirci isimli bir müridin yaşadıklarıyla ilgilidir:

Mürit Şam'a gidecektir. Yola çıkmadan önce, işlerinin rast gitmesi için hayır duasını almak üzere Mevlânâ'nın yanına gelir. Sonra da Şam'a doğru yola çıkar.

Emirci Şam'a girdiğinde Mevlânâ'nın bir köşkün damından kendisine el sallamakta olduğunu birkaç saniye boyunca görür ve sonra görüntü aniden kaybolur.

Konya'ya döndüğünde acaba hayal mi gördüm diyerek bu yaşadığı olayı Mevlânâ'ya anlatır. Aldığı cevap son derece düşündürücüdür:

"Tanrı Erleri, okyanusun balıkları gibidirler. İstedikleri yerden başlarını çıkarabilirler."

Konya'dan Mekke'ye...

Konya'da bir tüccarın eşi bayram öncesi helva yaparak dağıtır. Bir sini helva da Mevlânâ'ya gönderir. Helva'nın bir kısmını müritleriyle yedikten sonra, kalan helvayı yine sininin içine koyarak medresenin damına yönelir. Kısa bir süre sonra eli boş olarak içeri geri döner.

Helvayı nereye götürdüğünü soran müritlerine, helvayı gönderen hanımın eşine de yesin diye götürdüğünü söyler. Ancak ortada bir gariplik vardır. Çünkü helvayı yapan hanımın eşi o sıra hacdadır.

Aradan günler geçer ve hac kafilesi geri döner. Söz konusu tüccar elinde mühürlemiş olarak getirdiği paketin içinden bir sini çıkartır. Ve başından geçenleri anlatmaya başlar:

– *"Arafat Dağı'nda hacılarla birlikte çadırımda oturmuştuk. Çadırın bir köşesinden bir elin içeri girdiğini ve içi helva dolu bu siniyi bıraktığını gördüm. Siniyi görünce çok şaşırdım çünkü bu bizim evdeki siniydi. Yanımızdakilerle birlikte derhal dışarı çıktık ama dışarıda kimse yoktu. Çok garibimize gittiği için siniyi bir paketin içinde mühürlyerek buraya getirdik."*

Konya'dan istanbul'da...

Şeyh Selahaddin'in ticaretle uğraşan bir müridi İstanbul'a gideceği bir gün Mevlânâ'nın yanına gelerek, İstanbul'dan bir isteği olup olmadığını sorar. Mevlânâ da ona: "*İstanbul civarında bayındır bir kasaba vardır. Orada bir papaz oturur. Bu papaz kendi manastırına çekilmiş, dünyadan el ayak çekmiş biridir. Bizden ona selâm söyleyip, hatırını sorarsın*" diyerek kendisini uğurlar.

Mürit İstanbul'a vardığında kasabayı ve manastırı bulur. İçeri girdiğinde aydınlık yüzlü papazla karşılaşır. Mevlânâ'nın selâmını iletir. Papaz da bunun üzerine Kur'an-ı Kerim'den: "*Allah'ın selamı senin ve Allah'ın seçkin kullarının üzerine olsun*" ayetini söyleyerek, secde eder.

O esnada mürit odanın bir diğer köşesinde Mevlânâ'nın derin düşünce hâlinde oturduğunu görür. Mürit şaşkınlıktan bulunduğu yerde donup kalır. Papaz müridi yatıştırır. Sen de bizim selamımızı Mevlânâ'ya iletirsin diyerek kendisini yolcu eder.

Mürit Konya'ya döndüğünde olup biteni Mevlânâ'ya anlatır. Mevlânâ da müride: *"Şimdi şuraya bak, acayip şeyler göreceksin"* der.

Mevlânâ'nın işaret ettiği yere bakan mürit, orada Mevlânâ'nın dublesinin, manastırda gördüğü şekilde oturmakta olduğunu görür.

Bâtıni İslâm çalışmalarında ***"Arifler'in Keramatleri"*** olarak nitelendirilen bu fenomenler, bir bilgi aktarma metodu olarak birçok tasavvufçu tarafından kullanılmıştır. Yani bu fenomenleri çevresindekilere örnek olması bakımından sergilemişlerdir. Yoksa diğer insanlardan üstün olduklarının bir göstergesi olarak değil... O dönemlerde bu tür krametler yani parapsişik yeteneklerin kullanılması, bilgi aktarma yönetmelerinden biriydi.

Mevlânâ'nın Ruhsal İrtibatları

Günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce *"görücü medyomlar"* ya da *"durugörü medyomları"* olarak adlandırılan kişiler, bedensiz ruhsal varlıklar tarafından oluşturulan formları görebilmektedirler. Bu görme işlemi fiziksel gözlerle değil, üçüncü göz tabir edilen durugörü yeteneği sayesinde gerçekleşir.

Kendisini bir imaj içinde göstermek isteyen bedensiz bir varlık, medyomla ruhsal bir irtibat kurar. Bu irtibat sayesinde göstermek istediği imajı medyoma yönlendirebilir. Böylelikle medyomun kendisini hissetmesini hatta görmesini sağlayabilir. Bazen de astral maddeyi kendi konsantrasyonu ile yoğunlaştırarak medyoma kendisini gösterebilir. Böyle durumlarda medyomun yanındakiler de bu varlığın meydana getirmiş olduğu enerjetik bedeni görebilirler.

Mevcut kayıtlar incelendiğinde, Mevlânâ'nın bu tür ruhsal irtibat medyomluğunun yine çocukluk çağlarında başladığını

ve ilk başta bu olup bitenlere bir anlam veremediği için çok korktuğunu anlıyoruz..

5 yaşındayken zaman zaman gördükleri yüzünden yerinden fırlayarak şiddetli heyacanlar geçirir ve babasının müritleri onu ortalarına alarak güçlükle sakinleştirirlerdi.

Babası Sultan Velet ise: ***"Bu sana görünenler gayb alemindendir. Kendilerini sana gösteriyorlar. Maksatları seni Tanrı'nın lütuf ve inayetine mazhar etmektir. Onlar, o alemden sana görünen ve görünmeyen armağanlar getirmişlerdir"*** diyerek ona durumu o küçücük yaşında kavratmaya çalışırdı.

Mevlânâ'nın bu durumu sonraki yıllarda daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır:

Bir gün Medresedeki sema ayini sırasında sık sık ilâhi okuyanların bulundukları sedire doğru giderek sedirin yanındaki boşluğa doğru eğilip, selamlar vermeye başlamıştı. Bir ara boşluğa doğru bakıp, *"Sizin nazik bir aleminiz vardır, bu kafidir"* dediği duyuldu.

Müritler şaşkınlık içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı... Sema ayini bittince Çelebi Hüsameddin Mevlânâ'nın yanına gelip neler olduğunu sorar.

Mevlânâ:

"Hakim Senai'nin ruhaniyeti temessül ve tecessüd edip (şekillenip ve bedenlenip) ***Osman'la Şihabeddin'in yanına oturmuş def çalıp lütuflarda bulunuyordu. Ben de, bizden hoşnut olsun diye, sık sık onun tecessüm eden ruhundan özürler diliyordum. Hakikatte bilmek lazımdır ki, Tanrı Erleri, gayb aleminden her kimi hatırlar ve isterlerse hemen onun önünde bir şekle girip gözükürler."***

Benzer bir açıklamayı bir başka gün damadı Hoca Şihabeddin'in evinde yapar...

Damadının evinde otururlarken bir ara ayağa kalkarak:

Mürit Konya'ya döndüğünde olup biteni Mevlânâ'ya anlatır. Mevlânâ da müride: *"Şimdi şuraya bak, acayip şeyler göreceksin"* der.

Mevlânâ'nın işaret ettiği yere bakan mürit, orada Mevlânâ'nın dublesinin, manastırda gördüğü şekilde oturmakta olduğunu görür.

Bâtıni İslâm çalışmalarında ***"Arifler'in Keramatleri"*** olarak nitelendirilen bu fenomenler, bir bilgi aktarma metodu olarak birçok tasavvufçu tarafından kullanılmıştır. Yani bu fenomenleri çevresindekilere örnek olması bakımından sergilemişlerdir. Yoksa diğer insanlardan üstün olduklarının bir göstergesi olarak değil... O dönemlerde bu tür kerametler yani parapsişik yeteneklerin kullanılması, bilgi aktarma yönetmelerinden biriydi.

Mevlânâ'nın Ruhsal irtibatları

Günümüz Parapsikoloji Bilimi'nce *"görücü medyomlar"* ya da *"durugörü medyomları"* olarak adlandırılan kişiler, bedensiz ruhsal varlıklar tarafından oluşturulan formları görebilmektedirler. Bu görme işlemi fiziksel gözlerle değil, üçüncü göz tabir edilen durugörü yeteneği sayesinde gerçekleşir.

Kendisini bir imaj içinde göstermek isteyen bedensiz bir varlık, medyomla ruhsal bir irtibat kurar. Bu irtibat sayesinde göstermek istediği imajı medyoma yönlendirebilir. Böylelikle medyomun kendisini hissetmesini hatta görmesini sağlayabilir. Bazen de astral maddeyi kendi konsantrasyonu ile yoğunlaştırarak medyoma kendisini gösterebilir. Böyle durumlarda medyomun yanındakiler de bu varlığın meydana getirmiş olduğu enerjetik bedeni görebilirler.

Mevcut kayıtlar incelendiğinde, Mevlânâ'nın bu tür ruhsal irtibat medyomluğunun yine çocukluk çağlarında başladığını

ve ilk başta bu olup bitenlere bir anlam veremediği için çok korktuğunu anlıyoruz..

5 yaşındayken zaman zaman gördükleri yüzünden yerinden fırlayarak şiddetli heyacanlar geçirir ve babasının müritleri onu ortalarına alarak güçlükle sakinleştirirlerdi.

Babası Sultan Velet ise: ***"Bu sana görünenler gayb ale - mindendir. Kendilerini sana gösteriyorlar. Maksatları seni Tanrı'nın lütuf ve inayetine mazhar etmektir. Onlar, o alem - den sana görünen ve görünmeyen armağanlar getirmişler - dir"*** diyerek ona durumu o küçücük yaşında kavratmaya çalışırdı.

Mevlânâ'nın bu durumu sonraki yıllarda daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır:

Bir gün Medresedeki sema ayini sırasında sık sık ilâhi okuyanların bulundukları sedire doğru giderek sedirin yanındaki boşluğa doğru eğilip, selamlar vermeye başlamıştı. Bir ara boşluğa doğru bakıp, *"Sizin nazik bir aleminiz vardır, bu kafidir"* dediği duyuldu.

Müritler şaşkınlık içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı... Sema ayini bittince Çelebi Hüsameddin Mevlânâ'nın yanına gelip neler olduğunu sorar.

Mevlânâ:

"Hakim Senai'nin ruhaniyeti temessül ve tecessüd edip (şekillenip ve bedenlenip) ***Osman'la Şihabeddin'in yanına otur - muş def çalıp lütuflarda bulunuyordu. Ben de, bizden hoşnut olsun diye, sık sık onun tecessüm eden ruhundan özürler di - liyordum. Hakikatte bilmek lazımdır ki, Tanrı Erleri, gayb aleminden her kimi hatırlar ve isterlerse hemen onun önün - de bir şekle girip gözükürler."***

Benzer bir açıklamayı bir başka gün damadı Hoca Şihabeddin'in evinde yapar...

Damadının evinde otururlarken bir ara ayağa kalkarak:

"Merhaba ey Tanrı'nın Kandili" diyerek tekrar oturur. Oğlunun sorusu üzerine olayla ilgili gayet açık bir cevap veririr:

"Daima ruhanilerin ve kerimlerin ruhları Tanrı Erleri'nin ziyaretine gelir..."

Kehanet ve Telepati Yeteneği

Mevlânâ'nın kuvvetli durugörü yeteneği, kendisine gelecekle ilgili de bazı olayları önceden bilme olanağı sağlamıştır. İşte Mevlânâ'nın başından geçen bu tür olaylardan biri...

Selçuklu Sultanı Rükneddin, şehre gelen bir ihtiyar şerefine sema düzenler. (19) Çevresindekiler, her gece kendisini ruhlar ziyarete geliyor diyerek Sultan'a bu şahsı methederler.

Söz konusu şahıs, sohbet sırasında sık sık Sultan'a *"oğul"* diye hitap eder. Sultan'a karşı *"oğul"* diye hitap etmesi, Mevlânâ'nın kulağına gittiği zaman bu konuşmayı yadırgar ve *"Kolaydır. Biz de başka bir oğul seçeriz"* diye sitem eder.

Tabii derhal Mevlânâ'nın bu sitemi Selçuklu Sultanı Rükneddin'e iletilir. Sultan Rükneddin kendisine *"oğul"* diye hitap edilmesine izin verdiği için yanlış davrandığını anlar. Hatasını düzeltmek için büyük bir ziyafet ve sema ayini düzenler. Ziyafette tabaklar hep altındandır. Ziyafet esnasında Mevlânâ semaya kalkar ve ardından da yemeye içmeye ve altın benzeri şeylere eğilimi olmadığını ifade eden bir gazel okur.

Sonra da Çelebi Hüsameddin'e dönerek: ***"Görüyor musun?"*** diye sorar. O da, ***"Görüyorum"*** diye cevap verir. Bu kısa konuşmanın hemen ardından da Mevlânâ toplantıyı terkeder.

Konuşmaya şahit olanlar Çelebi Hüsameddin'e ne gördünüz diye sorarlar. Çelebi Hüsameddin: *"Sultan'ı gösteriyordu. Baktığımda Sultan'ın başsız oturduğunu gördüm"* der.

Aradan günler geçer...

Emirler, Moğollar'la ilgili bazı konuları görüşmek isteğiyle, Rükneddin'i Aksaray'a davet ederler. Yola çıkmadan önce Sultan Mevlânâ'nın yanına gelir. Mevlânâ, kesinlikle bu görüşmeye gitmemesi konusunda kendisini uyarırsa da, Sultan kendisini dinlemez ve gider...

Sultan Rükneddin'in bu son yolculuğudur. Çünkü bir komployla karşılaşacak ve boynu vurularak katledilecektir...

Sultan'ın tam boynu vurulduğu an sema halinde olan Mevlânâ Sultan'ın feryatlarını telepatik olarak hisseder hatta bu algılamanın şiddetinden rahatsız olur. Semanın sonunda çevresindekileri cenaze namazına davet eder. Oğlu: *"Bu cenaze namazı da nereden çıktı?"* diye sorduğunda, *"Evet Bahaeddin! Biçare Rükneddin'i boğuyorlardı. O da boğulurken bizim adımızı söyleyip bağırıyordu"* der.

Bu birbiri içine geçmiş olaylar zincirinde, Mevlânâ'nın hem gelecekle ilgili kehanet niteliği taşıyan bir bilgiyi alıp aktardığını, hem de telepati adı verilen evrensel bir görüşme metodunu son derece net bir şekilde kullanabildiğini görüyoruz.

İşte kendisinin telepati yeteneğinin ne derecede gelişmiş olduğunu gösteren bir başka başından geçen olay...

Kadı Sıraceddin önderliğinde toplanan zamanın dini önde gelenleri, Mevlânâ'yı sınamak için çeşitli dini konularda kendisine çeşitli sorular düzenleyip gönderirler. Soruların bulunduğu mektubu postacının elinden alan Mevlânâ mektubu açmadan masasının üzerine koyar. Cevapları bir kağıda yazdıktan sonra açılmamış mektupla birlikte geri yollar.

Şifa ve kehanet

Bilindiği gibi şifacılık çalışmalarında başlıca üç türlü etki kullanılır. Şifacı kendi manyetik ve telkinsel etkisini hastaya aktardığı gibi bazı durumlarda bedensiz rehber varlıklardan ge-

len ruhsal tesirlerin de hastaya aktarılmasında aracılık rolü yapabilir.

Mevlânâ'nın diğer parapsişik yeteneklerinin yanısıra şifacılık alanında da çok sayıda sergilediği örnekler bulunmaktadır. Bunlardan sadece bir tanesini burada dile getirerek, konumuzu toparlamaya çalışalım...

Mevlânâ'nın torunu Arif'in boyununda, henüz daha 7 aylıkken bir şiş belirir. Çocuk yemeden içmeden kesilip hızla zayıflamaya başlar. Doktorların tüm çabası sonuçsuz kalır. Arif'in yaşamından umut kesilmek üzeredir... Bunun üzerine çocuk derhal Mevlânâ'ya getirilir. Mevlânâ'nın oğlu çaresizlik içinde babasına *"Arifim gidiyor"* diye yakarır. Mevlânâ, *"Yok, yok!... Bahaeddin, aklını başına topla. Arif gitmek için gelmedi. Daha çok zaman benden hatıra olup, pekçok işler görecek"* diyerek oğlunu yatıştırmaya çalışır. Ardından da torununu kucağına alarak, mürekkep ve kalem ister. Çıbanın üzerine yedi enine yedi de boyuna çizgi çizip, ***"Akıllıya bir işaret yeter"*** diye yazar. Çıban birkaç dakika içinde patlar ve içindeki iltihap akar. Kısa sürede kendine gelen Arif süt içmeye başlar. Ve birkaç gün içinde de hastalığından eser kalmaz. Ancak Mevlânâ'nın çizdiği yedi enine, yedi de boyuna çizgilerin ne anlama geldiği anlaşılamaz. Çeşitli yorumlar yapılır. Kimileri bu sadece bir şifa tekniğidir derken, kimileri bunun çocuğun geleceğine ilişkin bir anlamı da olabileceğinden kuşkulanırlar.

Bazıları çocuğun 7, bazıları ise 70 yıl yaşayacağına hükmeder. Fakat gerçek anlaşılamaz.

O an için hiç kimsenin aklına birbirini kesen çizgilerin çarpımının 49 ettiği gelmez.

7x7=49

Kehanetin burada gizli olduğu çok sonraları anlaşılabilmiştir. Çünkü Arif öldüğünde 49 yaşındaydı...

Mevlânâ, gelecekten bilgi aktarma yöntemi olan kehanet

sistemi ile ilgili bizzat kendisinin yaptığı önemli açıklamalarda da bulunmuştur. Konuyla iligili olarak ünlü eseri Mesnevi'de şöyle der:

> Donup kalmamış olan keskin bakışlar, ileriyi delip gider, perdeleri yırtıp görür.
> Bu bakışa sahip olanlar, on yıl sonra olacak şeyleri şimdicik, hem de gözleriyle görür.
> Böylece herkes bakışı ve görüşü miktarınca gaybı da görür, geleceği de; hayrı da görür, şerri de.
> Pir, 500 yıl sonra, ondan ne doğacak, kıldan kıla ve apaçık görür.
> Halkın aynada gördüğünü pir, pişmemiş kerpiçte görür.
> Bu aklın ileri görüşü, mezara kadardır. Fakat gönül sahibinin aklı, sur üfürülünceye dek olacak şeyleri görür.
> Mustafa, o kutup, o padişahlar padişahı, o temizlik denizi bize ne doğru buyurmuştur: "Cahilin sonunda göreceği şeyi akıllılar önce görür."

MESNEVİ İÇİNE GİZLENEN BÂTINİ BİLGİLER

Gayb Alemi

Mesnevi sözcüğü aslında bir şiir tarzının adıdır. Tıpkı Gazel ya da Kaside gibi... Mevlânâ'nın eserinden sonra bu sözcük zamanla sadece Mevlânâ'nın bu eseri için kullanılır olmuştur.

Mesnevi'nin ilk 18 beyitini kendi kaleme alan Mevlânâ, bundan sonrasını inisiyesi olan Çelebi Hüsameddin'e söyleyip yazdırmıştır. Altı ciltir. Her cildin bitiminde Mevlânâ'ya

okunmuş. onaylatılmış ve temize çekilmiştir.

Mevlânâ, Tasavvufi Bâtıni Geleneğe ait sırları, şiirsel bir üslupla ve belli bir gizlilik perdesi altında bu eserinde dile getirmiştir. Mesnevi'nin bazı bölümleri büyük bir ilhamla yazılmış olduğu bizzat Mevlânâ'nın kendi dizelerinde de açıkça dile getirilmiştir. Hatta ilhamın da ötesinde bizzat ruhsal irtibat sonucu Mevlânâ'nın aldığı bilgiler de söz konusudur:

> Çıkacağım yere sabrı merdiven yapar, "Sabır ferahlığın anahtarıdır" sırrına ererim.
>
> Fakat huzurunda otururken bu alemin neşe ve gammına ait olmayan bir söz, gönlümde coşuverirse,
>
> Artık bilirim ki Yemen ülkesine Süheyl yıldızını yolladığı gibi bu sözü de bana veren odur.
>
> Gönlümden kopup gelen o söz, o taraftan gelmedir. Çünkü gönülden gönüle pencere vardır.

İlk beyitteki sabır, inisiyatik çalışmalarda gerçekten büyük bir anahtar konumundaki bir olgudur. Aynı zamanda Evrensel Tedriç Yasası'nı ifade eder.

Mesnevi'de sıklıkla geçen *"O taraf"*, *"Gayb Alemi"* gibi ifadeler, Spatyom ve ötesindeki Ruhsal Planların, sembolleridir.

"Öte Alem" olgusu Mesnevi'de en çok işlenen temaların başında gelir:

> Gayb Alemi'nden gönlüne ne gelirse konuktur, onu hoş tut.
>
> Konuk evine her gün nasıl bir yüce konuk gelirse, onun gibi her an da sana bir fikir gelir.

Burada sözü edilen fikirden kasıt, yüksek ilhamlar ve tebliğlerdir.

Ruhsal Olgunlaşma ve Aydınlanma

İçsel potansiyel olarak insanın ruhsal kökeninin yüceliği, dünya üzerinde ancak ruhsal gelişim sürecindeki göstereceği başarıyla ortaya çıkabilir. Mevlânâ işte bu fikrini bakın nasıl veciz ve şiirsel bir üslupla dile getirmiştir...

Son derece dikkat çekici beyitlerinden biridir:

Aşağılık alemde bulunan her şey yücelikten gelmiştir. Haydi, var gözünü yücelere dik.

Yücelere bakmak önce gözü alır, kamaştırır ama sonra bakışa bir aydınlık bağışlar.

Gözünü aydınlığa alıştır. Yok, eğer yarasaysan karanlıklara bakadur.

Mevlânâ'ya göre insanın gözü sürekli yukarıya dönük olmalı ve aydınlanmaya doğru ilerleyebilmelidir. Hem de bıkmadan usanmadan...

Gerçekler pusuda gizlidir. Bulmak için durmadan dinlenmeden delicesine aramak gerek.
Böyle arayan sonunda aradığını bulacaktır.

Ancak şu uyarıyı da yapmadan geçmiyor:

Bu kiralık evin kira müddeti bitmeden kendine gel. Yoksa bu müddet biter, sen de ondan bir fayda elde edemezsin.

Babam, sınav içinde sınav var. Derlen toplan da ufacık bir sınavla kendini satma.

Dünya üzerinde para tutkusu ve cinsellik içgüdüsünün insanlar üzerinde ne denli etkin olduğunu ve uyumakta olan insanın genel karakteristik durumunu dile getirirken Mesnevi'de şu satırlara yer vermiştir:

Sen, bir kadından, yahut paradan haber verirsen hepsi malını, canını senin önüne kor.
Bu ölü alemden vazgeç de azık ve kâr alemine git. Madem ki baki olmak imkanı var, fani olma diye öğütte bulunursan,
Senin kanına kastederler, başına kastederler. Fakat bu din ve hüner taasubundan değildir.
Hatta mala mülke sarılmaları yüzünden bu sözleri duymak, onlara acı gelir.
Fakat bu gidişin böyle olması lazım ki, onların hepsi, delilleriyle yollarının doğruluğuna kanmadalar.
Kimsenin, hasmının müşkül suallerini cevapsız bırakmaması, düşmanın devlet ve ikbalinden mahcup olmaması, o devleti görmemesi lazım ki,
Bu yetmiş iki fırka, kıyamete kadar alemde kalsın.
Çünkü bu alem, karanlıklar ve gayb alemidir. Gölge için yeryüzü lazım.

Kıyamet'e kadar yani *"Genel Uyanış ve Aydınlanma Günleri"*ne kadar bu düzenin böyle gitmesi gerektiğini bu dizelerle anlatan Mevlânâ, insanların bu süreç içinde bilgiden ve algılayış yetisinden ne denli uzak olduğunu güzel bir benzetmeyle yine bir başka dizesinde şöyle anlatır:

Hintliler karanlık bir ahıra bir fil getirip halka göstermek istediler.
Hayvanı görmek için o karanlık yere bir hayli adam toplandı.
Fakat ahır o kadar karanlıktı ki, gözle görmenin imkanı yoktu. O, gözgözü görmeyecek kadar karanlık yerde file ellerini sürmeye başladılar.

Birisi eline hortumunu geçirdi. "Fil bir oluğa benzer" dedi.
Başka birisinin eline kulağı geçti. Dedi ki: "Fil bir direğe benzer."
Bir başkası sırtını ellemişti. "Fil bir taht gibidir" dedi.
Herkes neresini elledi, nasıl sandıysa fili ona göre anlatmaya koyuldu.
Onların sözleri, görüşleri yüzünden birbirine aykırı oldu. Birisi dal dedi, öbürü elif. [20]
Herkesin elinde bir mum olsaydı, sözlerindeki aykırılık kalmazdı.
Ey varlık hülasası, Müminle Mecusi ve Yahudi'nin birbirine aykırılığı, hep bakış, görüş yüzündendir.

Farklı anlayışların insanların görüş ve algılayış darlığından kaynaklandığını bu şekilde anlatan Mevlânâ yine bir başka dizesinde sonsuz rahmetin sürekli akmakta olduğunu ve gören gözler için herşeyin aslında apaçık olduğunu ama bunu insanların anlamadığını bakın nasıl anlatmıştır:

Yokluktan meydana gelen göz, varlığı tamamıyla yok gördü.
Fakat şu iki göz, değişti de nurlandı mı, bu düzgün cihan mahşer olur.
Kırmızı yüzle sarı yüzü gündüz gösterdiğinden Tanrı, kıyamete Gün lakabını taktı.
Ey insanlar, sonsuz rahmet her an akmaktadır; fakat siz uykudasınız, anlamıyorsunuz!
Uyuyan kişinin elbisesi, ırmak suyunu içer de, uyuyan uykuda serap arar.
Orada belki su vardır ümideyla koşar durur ve

bu düşünceyle suya varacak yolu kendi kendine kaybeder gider.
Çünkü orada der, buradan uzakalaşır. Bin hayale kapılır, hakikatten uzaklaşır.
Bunlar güya uzağı görürler, fakat ruhları uykudadır... Ey yolcular, acıyın bunlara!...

*"Genel Uyanış Günleri"*nin sembolik bir ifadesi olan Kıyametle ilgili Mevlânâ'nın şu dizeleri konuyu her halde ancak bu kadar kısa ve öz olarak anlatabilirdi:

Gizli olanların meydana çıkması zamanı geldi. İşte sana kıyamet...

Kıyamet ol da kıyameti gör. Her şeyi görmenin şartı budur.

Ölüm Ötesi Yaşam, Cennet ve Cehennem

Oğul, herkesin ölümü kendi rengindedir. Düşmanına düşmandır, dosta dost.
Ey can, aklını başına devşir. Ölümden korkup kaçarsın ya, doğrucası sen kendinden korkarsın.
Gördüğün, ölümün yüzü değil, kendi çirkin yüzün. Canın bir ağaca benzer; ölüm yaprağıdır.
İyiyse de senden yeşermiştir, kötüyse de. Hoş, nahoş... Gönlüne gelen her şey, senden, senin varlığından gelir.

Ne ekersen onu biçersin sözünün farklı örneklerle anlatıldığı bu dizelerde aynı zamanda kaderi yazan kalemin aslında insanın elinde olduğu ince bir üslupla anlatılmış durumdadır.

Spatyom maddesinin yüksek titreşimli maddelerden oluşmasından ötürü, düşünce enerjisiyle şekil aldığını Mevlânâ hiç bir yoruma gerek bırakmayacak kadar son derece açık bir şe-

kilde anlatmıştır:

> O alem, zerre zerre diridir. Her zerresi nükteden anlar, söz söyler.
> Güzelim ruh, kalıptan kurtulunca gayb alemine ait yüzbinlerce şey, gözünüzün önünde aşikar olur.

Mevlânâ'ya göre ölümden korkmak insanın kendisinden korkması demektir.

> Herkes ölümden ürker, korkar. Bu kavimse ona bıyık altından güler.
> Bedenin ölümü "Sır Ehli" için bir hediyedir, Halis altına makastan ne zarar gelir ki?

Mevlânâ Mesnevi'de "*Sen bedensiz bir bedene sahipsin*" diyerek astral beden kavramına da işaret etmiştir.

Ölüm ötesi yaşam ve tekrardoğuş fikri, Mevlânâ'da son derece açık olarak ifade bulan konular arasındadır:

> Ruh önce cansızlar ülkesine gelmiş, cansızlıktan bitkiler alemine geçmiştir. Yıllarca bitki olmuş, bu alemde ömür sürmüştür de, bir zamanlar cansızlar ülkesinde bulunduğunu hatırına bile getirmemiştir. Bitkilikten hayvanlığa geçince de, bitki olduğu zamanki halini hiç hatırlamaz. Böylece iklimden iklime gide gide nihayet insan aleminde akıllı, bilgili ve yüce bir hal alır. Fakat önceki akılları hatırlamadığı gibi, bu akıldan da geçip gideceğini aklına bile getirmez. Ne şaşılacak şeydir ki, ruh, oturduğu, doğup yetiştiği yerleri, yurtları hatırına bile getirmez. Bulutun yıldızı örttüğü gibi şu yıkık dünyanın gözlerini bağladığını düşünmez.
> Öyleyse korkmak niye?

Hiç bir sefer, daha kötüye dönüştüğüm ya da alçaldığım görüldü mü? Bir gün insan olarak ölüp, ışıktan bir varlık, rüyaların meleği olacağım. Fakat yolum devamedecek.

Ruhun ölümsüzlüğü ve ölüm ötesi yaşam bilgisini her fırsatta dile getiren Mevlânâ, ***"Cennet"*** ve ***"Cehennem"*** hakkında halkın yanlış bilgilendirildiğini de açıklamaktan geri durmamıştır.

"*Mesnevi*" adıyla bilinen eserinde kendisine ruhsal bir irtibat sonucu gösterildiği anlaşılan bir vizyon cennet ve cehennem konusunda çok önemli Bâtıni bilgilerle doludur. Şimdi size kendisinin gördüğü ve yine kendisinin Mesnevi'de yazdığı bu vizyonu aktarmak istiyorum:

Gördüm ki sol yanında bir ateş, sağ yanında da bir kevser ırmağı vardı.
Solunda cihanı yakıp yandıran müthiş bir ateş, sağında güzelim bir ırmak.
Bir kısım halk, o ateşe el atmış, bir kısım halk da o kevsere ulaşacağından neşeli ve sarhoş.
Fakat bu, her kötü kişiyle her bahtı yaver olanı şaşırtacak pek aykırı ve acayip bir oyundu.
Kim o ateşe, kıvılcıma atlıyorsa öbür yandaki sudan baş çıkartıyordu.
Kim suya atlıyorsa derhal kendisini ateş içinde buluyordu.
Bunun sırrını pek az kişi anlıyor, hasılı o ateşe pek az kişi atlıyordu.
Halk eldeki hazır zevki mabut edinmiştir. Hülasa halk, bu oyunu kaybetmiş, bu oyunda zarara girmiştir.
Bölük bölük, saf saf hırslarına uyanlar, ateşten çekinmede sudan kaçmada.

Fakat suya dalan, ateşten başgöstermede. Ey hakikatten haberi olmayan, ibret al, ibret...

Ruhsal irtibat medyomluğunda, medyoma aktarılan bilgiler her zaman kelimelerle değil, bazen yukarıda olduğu gibi, sembolik bir anlam taşıyan görüntülerle gerekleştirilir. Mevlânâ'ya gösterilen vizyonda her bir karenin ayrı bir anlamı bulunmaktadır. Başlı başına ezoterik bir sembol olan ***"Cennet ve Cehennem"*** bilindiği üzere altından ırmaklar akan bir mekanla, (cennet) ateşler içinde insanların yakıldığı bir mekan (cehennem) olarak tasvir edilmiştir. Ancak unutulmaması gereken bunların birer tasvir olduğudur. Yani bir meselenin anlatılabilmesi için kullanılan sembollerdir bunlar... Klasik Dini bilgilere (harici) göre yetişenler için bu sembolün içerdiği anlam hep gizli kalmıştır. Mevlânâ'nın yukarıdaki dizelerinde ortaya çıkan ana tema, halkın cennet ve cehennemle ilgili bilgilerinin yanlış olduğudur. (21)

Bunun sırrını pek az kişi anlıyor diyen Mevlânâ, "*Cen - net ve Cehennem*"le ilgili ortada yanlış bir anlayışın hakim olduğuna dikkatleri çekmektedir.

Kozmik Hiyerarşi ve Evrensel Yaşam

Mevlânâ'nın hemen hemen tamamen açık bir şekilde dile getirdiği konulardan biri de, Kozmik Uygarlıklar ve bu uygarlıkların dünyamızla olan bağlantılarıdır:

Bu yeri yerdekiler için yaratmış olan, göğü de göktekilerin yurdu yapmıştır.
Yerde bir zayıf aman dilerse, gökyüzü askerleri birbirlerine karışırlar.

Mesnevi'de İdris Peygamber'in bir enkarnasyonunda 8 yıl Satürn Gezegeni'nde (Zuhal) öğrenim görüp inisiye olduğu,

Dünya'ya döndüğünde de, astrolojiyi ve astronomiyi uygulayıp öğrettiği anlatılmaktadır:

> İdris, yıldızların cinsindendi. Onun için sekiz yıl Zuhal'de kaldı.
>
> Zuhal, Doğular'da da onun dostu oldu, Batılar'da da.
>
> Her halde onunla konuştu, onun sırlarına mahrem oldu.
>
> Kaybolduktan sonra tekrar Dünya'ya gelince, yeryüzünde yıldızlar bililimine dair ders verdi.

Sırların açık bir şekilde ortaya konulmama geleneğinin sürdürüldüğü ***"Bâtıni Ekol"***e sahip bir inisiye tarafından bir sırrın bu kadar açık bir tarzda ortaya konulması bakımından; bu dizelerin ayrı bir önemi vardır. Çoğunlukla ezoterizmde karşılaştığımız *"Satürn Gezegeni'nde eğitim gören kişiler meselesi"* Mesnevi'de gayet açık bir şekilde dile getirilmiş bulunmaktadır.

Mevlânâ bu sırrı dizelerinde dile getirirken aynı zamanda ***"Kozmik – Galaktik Uygarlıklar"***ın dünyamız üzerindeki fonksiyonlarını da dolaylı bir şekilde ortaya koymaktadır.

Konuyu biraz açalım...

Eski Mısır'da Thot ismiyle ifade edilen Atlantisli bilge, Eski Yunanca metinlerde Hermes olarak isimlendirilmiştir. Eski kayıtlarda bu Atlantisli bilgeden matematiğin, majinin, simyanın, tıbbın, astronominin ve bilgeliğin kurucusu olarak söz edilmektedir. Atlantis batmadan önce Mısır'a geldiği tahmin edilen Thot'tan, Tevrat'ta Enok Peygamber olarak bahsedilmiştir. İslâm Ezoterizmi'ne göre ise, Kur'an-ı Kerim'de göklerin esrarını bilen kişi olarak tanımlanan İdris Peygamber'le Thot aynı kişilerdir.

Kur'an-ı Kerim'de bu ezoterik bilgileri doğrular nitelikte

ayetler vardır. Bu ayetlerin öncesinde bir takım peygamberlerin Muhammed Peygamberce anılması istenir ve sıra İdris peygambere gelir:

Ey Muhammed, Kitap'ta İdris'e dair söylediklerimizi de an; çünkü o dosdoğru bir peygamberdi. Onu yüce bir yere yükselttik. (Meryem: 19/56-57)

Ayetin hemen devamında İdris Peygamber'in Tufan'ndan önceki nesle ait olan bir kişi olduğu son derece açık bir şekilde ifade edilir:

İşte onlar Adem'in ve Nuh'la beraber taşıdıklarımızın soyundan; İbrahim ve İsrail'in soyundan ve seçip doğru yola eriştirdiğimiz, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerdendir... Onların ardından, namazı bırakan, şehvetlerine uyan bir nesil geldi. İşte bunlar azgınlıklarının karşılığını göreceklerdir. (Meryem Suresi: 19/58-59)

Kur'an-ı Kerim'deki Gizli Bilgiler

Kur'an-ı Kerim'in içindeki bilgilere ulaşabilmek için Bâtıni çalışmalara gerek olduğu, birçok Tasavvufçu tarafından dile getirilmiştir. Bu görüşü savunan Tasavvufçular çoğunlukla Muhammed Peygamber'in şu hadisini hep örnek olarak kullanmışlardır:

"Kur'an'ın zâhiri var, bâtını var. Bâtının da yedinci bâtına kadar bâtını var."

Mevlânâ Mesnevi'sinde bu konuya birçok dizesinde yer vermiştir. İşte onlardan birkaç örnek:

Söz söyleyen kemâl sahibi olursa, söz söyleme sofrasını yaydı mı sofrası her çeşit aşlarla dolar. Hiç bir konuk mahrum kalmaz. Herkes o sofrada

kendi gıdasını alır.

O sofra, Kur'an'a benzer. Kur'an'ın da yedi manası vardır. Alelade halk da ondan doyar, halkın bilgide, irfanda ileri gelenleri de.

Oğul, sen Kur'an'ın dış yüzüne bakma... Şeytan da Adem'i topraktan ibaret gördü, hakikatine eremedi.

Kur'an'ın zâhiri insana benzer... Sureti görünür, meydandadır da canı gizli...

Ayinsel Dönüş Ayinleri ve Vecd

Mevlânâ'ya göre insanın gözü sürekli yukarıya dönük olmalı ve aydınlanmaya doğru ilerleyebilmelidir. *"Sema Ayinleri"*nde bunu bir eli yukarıda bir eli aşağıda dönerken sergilediği davranışla da göstermiştir.

Mevlânâ'nın ve müritlerinin *"Sema Ayinleri"*ndeki bir elleri hep yukarıdadır. Bu tesir olarak yukarıdan beslenmenin yukarıdan tesir almanın hem majik bir uygulaması hem de bir sembolüdür. Diğer el ise yeryüzüne dönüktür... Gelen tesir sema ayini sırasında yapılan o törenle, yeryüzüne indirilmektedir.

Ayrıca gökyüzüyle yeryüzünün evliliğinin bir sembolü olarak da kullanılan bir Mevlevi sembolüdür.

Dönüş ise vecd - trans halinin yakalanması için kullanılan Mevlânâ'nın geliştirdiği ayinsel bir teknikti... Böylelikle Mevlevi dervişleri paratoner gibi çektikleri ruhsal enerjileri çevrelerine yaymaktaydılar. (22)

YUNUS EMRE

Düşünceleriyle Anadolu'yu baştan sona etkisi altında bırakan ünlü Sufi inisiyesi Yunus Emre, 1238 yılında Ankara yakınlarındaki Sarıköy'de doğmuştur.

Sarıköy, Horosan'dan göç etmiş olan *"Alp Erenler"* ce kurulmuş ve nüfusunun büyük bir bölümü Melâmi Felsefesi'ne mensup Yesevi Tarikatı'na bağlı kişilerden oluşmuştu.

Yunus Emre'nin çocukluğu işte böyle bir coğrafyada geçmiş ve Melâmilik disiplini içinde büyümüştür. Yetişkin bir genç olduğunda, Sufi eğitiminden geçmek için Hacı Bektaş-ı Veli'nin yanına gitti.

Hacı Bektaş-ı Veli Yunus Emre'nin yetiştirilme görevini Taptuk Emre'ye havale ederek, onu Taptuk Emre'nin (23) yanına gönderdi. Yunus Emre, Taptuk Emre'nin yanında tam 30 yıl süresince üç aşamalı ***"Büyük Sufi İnisiyasyonu"***ndan geçti. Bu arada Farsça ve Arapça da öğrenen Yunus Emre, inisiyasyonu sırasında Antik Çağ filozoflarının yapıtlarını da inceleme olanağı buldu.

Dinlerin ezoterik içeriğini öğrendi. Yunus bunu ***"Dört kitabın manasın, okudum hasıl ettim"*** diyerek dizelerinde dile getirmiştir. ***"Ne elif okudum, ne cim"*** demesi, O'nun Bâtıni bilimin yanında zaâhiri olanlara değer vermemesinden kaynaklanmıştır. Okur yazar olmadığı anlamına gelmez...

Taptuk Emre'den el aldıktan yani inisiye olduktan sonra Anadolu'nun dört bir köşesini dolaşarak, Sufizm'in derin sırlarını halkın anlayabileceği hale dönüştürerek çevresine yaymaya başladı. Yunus Emre özellikle bu alanda çok başarılı olmuştur. En derin ezoterik bilgileri o denli sade ve basit bir üslupla çevresine nakledtiyordu ki, herkes bu sırları kolaylıkla anlayabiliyordu. Yunus Emre'nin bir diğer özelliği de tam bir gezgin gibi Anadolu'yu baştan sona dolaşması ve hiç bir yerde kalıp

dergah kurmamasıdır. Eski Melamiler ve ilk Sufiler gibi yaşamış ve kendisini hiç bir zaman bir şeyh sıfatıyla insanlara sunmamıştır. Halk içinde yaşayan bir halk bilgesi olarak tüm ömrü boyunca Sufizm'in ışığını Anadolu'da yaymayı başarmıştır.

Yalan söylememenin, hırsızlık yapmamanın, iftira etmemenin, sinirlerine hakim olmanın, insanlara sevgi tesirlerini sunmanın, dürüst yaşamanın Leo Busgalia türü her türlü edebiyatı yapılabilir. Fakat önemli olan bunu yaşamak ve yaşatmaktır. Eğer siz bütün bunları yaşamınıza indirgemiş ve başarmışsanız, bu özellikleri diğer insanların da nasıl yaşamlarına geçirebileceklerini çok daha etkili bir şekilde anlatabilirsiniz. Ve anlattıklarınız da diğer insanlar zerinde ancak o zaman etkili olabilir. Çünkü sözlerinizin üzerine o bilginin enerjisini de yüklüyorsunuz demektir. (24)

Yunus Emre bunu başarabiliş bir inisiye olarak tarihe geçmiştir. Bilgilerini içsel olarak yaşamış ve çevresinde de yaşatabilmiştir.

İnisiyasyonunu tamamladıktan ve ilk ruhsal tebligatını bir şiir olarak dile getirdikten sonra içinde yaşattığı bilgileri ve o bilgilerin sahip olduğu enerjileri halka aktarmanın uygulamasına başlamıştır. Bütün bilgisini bu seyahatleri sırasında, bizzat kendi içinde yaşamak ve başkalarına da yaşatmak suretiyle uygulayabilmiştir. Bu, bize Sufizm'in çok önem verdiği ezoterik bilgilerin yaşama geçiriliş aşamasını tam anlamıyla yerine getirdiğini göstermektedir.

Yunus Emre *"Sufi Öğretisi"*ne inisiye olduktan sonra her anını halkla birlikte geçirmiştir. Bu açıdan bakıldığında Yunus Emre'nin durumu Mevlânâ Celâleddin-i Rumi'den biraz farklıdır. Mevlâna halkla bu denli iç içe olarak yaşamamıştır. Daha çok hiyerarşinin üst seviyesinde kalarak çalışmıştır.

Yunus Emre'nin şiirsel dizeleri, hem Ezoterik sırları Öz Türkçe ve yalın bir şekilde dile getirmesi bakımından hem de Türk Tasavvuf Edebiyatı'nın ilk yapıtlarından biri olma özelli-

ğiyle Anadolu'nun büyük bir kültür mirasıdır. Ölümünden 70 yıl sonra *"Divan"* adıyla yayınlanan dizelerinde; bir zamanlar *"Bâtıni Sufi Çalışmalar"*da öğrencilere öğretilen sırlar kendisini günümüzde hâlâ net bir şekilde hissettirebilmektedir.

"İnsan - Evren - Tanrı" Birliği, onun dizeleri arasında ilk başta kendisini hissettiren Sufi temalarınının başında gelir. Çeşitliliğin sadece görüntüden ibaret olduğunu, Tanrısal südur sonucunda ortaya çıkan evren ile insanın aynı kozmik yasalarla çevrili olduğunu anlatırken, insanın Tanrısal benliğinin altını çizer. Hem de gizlemeden açıkça bu sırrı ortaya koyar:

Ay oldum aleme doğdum,
Bulut oldum göğe doldum,
Yağmur olup yere yağdım,
Nur oldum güneşe geldim.

O'nun dizelerinde zıtlıklar birlik içinde erir yok olup gider...

"... İkiliği terk et,
Birlik makamını tut.
Canlar canı bulursun,
Birlik içinde..."

Diğer Sufiler gibi Yunus Emre de, Tanrı'yı insanın kendi içinde bulacağını açıklamıştır. Bütün varlıklar gibi insan da, Tanrısal aşkın yansımasını içinde gizlemektedir. Bu yansımayı görebilmek için özel bir eğitimden geçmek şarttır. Bu eğitimin temeli de *"Bâtıni Gizli Öğreticilik"* yani Sufizm'dir. Bunu şiirlerinde şöyle anlatır:

Vardığımız illere,
Şol Sofa gönüllere,
Baba Taptuk manasın,
Saçtık Elhamdülillah.

Taptuk'un kapısında,
Kul olduk kapısında,
Yunus miskin çiğ idik,
Piştik Elhamdülillah.

Yunus Emre yetiştiği Bâtıni Okul'un kurallarını da yine dizelerinde dile getirmiştir. Bizzat kendisinin anlattıklarından yetiştiği okulun öğrencilerinin üç temel aşamadan geçtiklerini anlıyoruz. Bu da bize inisiyasyonun üçlü yapısı hakkında önemli fikirler vermeye yetmektedir.

Yunus Emre'nin geçitği inisiyatik Eğitimin Safhaları:

1– İlm-el Yakin: İnisiyasyonun birinci aşamasıdır. Diğer ulusların inisiyasyonunda ifade edilen ***"Küçük Sırlar"*** asamasına denktir. Akıl ve ilim yoluyla elde edilen ve ilk temel bilgilerin verildiği aşamadır.

2– Ayn-el Yakin: ***"Büyük Sırlar"*** aşamasına denktir. Her ne kadar bazı sırlarla karşılaşıldıysa da tam uyanışın henüz sağlanamadığı, kısmi uyanışın yaşandığı bir aşamadır. Bu safha, dinin ***"Zâhiri"*** (görünen) dış kabuğunun terk edilerek, ***"Bâtıni"*** yönüne geçilişin eşiğini oluşturur. Bâtıni sırların kapısı burada açılır. Bu eşikte dinin kapalı - zâhiri bilgilerinin açılmasıyla, din o bilinen eski anlamını yitirir. Dinin gerçek anlamı ortaya çıkar. Bu safhada inisiye adayı tüm dinlerdendir ama hiç bir dinden değildir.

3– Hakk-el Yakin: Ruhsal sezgi gücüyle elde edilen ***"İlâhi Sırlar"*** aşamasının karşılığıdır. İslâm Ezoterizmi'nde *"İnsan-ı Kamil"* olarak isimlendirilen safhadır.

Dinle ilgili Bâtıni Görüşleri

Mevlânâ gibi Yunus Emre de halkın klasik dini anlayışla-

rını sorgulamalarına yardımcı olmak için biraz da iğneleyici sözler kullanmaktan çekinmemiş ve bunu büyük bir hünerle ve klasik dini anlayışlarını terkedemeyenleri fazla rencide etmeden yapmıştır. Ama bazı öyle sözleri vardır ki, bu sözler bugün bile Tasavvuf karşıtı birçok İslamcı yazarın tüylerini diken diken etmeye yetmektedir:

Dini millet sorar isen,
Aşıklara din ne hacet.
Aşık kişi harap olur,
Işık bilmez din, diyanet.

Onuç, namaz, gusulü hac hicaptır aşıklara,
Aşık ondan münezzeh halis heves içinde.
Ey aşıklar, ey aşıklar... Işık mezhebi dindir bana.

Dört kitabın manasın,
Okudum hasıl ettim.
Işığa gelince gördüm,
Bir uzun hece imiş.

Ruhun ölümsüzlüğü ve tekrardoğuş bilgisi Yunus'un dizelerinde en çok öne çıkan temaların başında yer almıştır:

Ölmekten ne korkarsın,
Korkma, ebedi varsın.
Ölür ise ten ölür,
Canlar ölesi değil.

İnanmayan, gel sineme,
Dost adını söyle, çağır,
Kefen donum pare kılıp
Toprağımdan duru gelem.

Andan size haber verdim,

Çünkü ölenleri gördüm.
Kara toprağın altında,
Gül deren elleri gördüm.

Ete kemiğe büründüm
Yunus diye göründüm

Her kim görür yüzünü,
Unutur kendi özünü.
Her dem yeni doğarız.

Ölümden sonra *"Cennet"* beklentisine de Yunus Emre di zelerinde karşı çıkar:

Cennet cennet dedikleri,
birkaç köşkle birkaç huri,
İsteyene sen ver onu,
Bana Seni gerek Seni.

Dinin zahiri kısmıyla uğraşan dini otoritelere de şiirleriyle göndermeler yapmaktan geri durmamıştır:

Bu dervişlik beratını
okumadı müftüler.
Onlar nereden bilecek,
Bu gizli bir varlıktır.

Sırların insanların içinde saklı olduğunu yine o kendisine has üslupla, birçok dizesinde dile getirmiştir. İşte onlardan sadece bir tanesi:

Çok cehdedip istedim,
yeri göğü aradım,
Hiç mekanda bulmadım,
Buldum insan içinde.

BİLGE NASREDDİN HOCA

Bâtıni sırları mizahi bir dille anlatma hüneriyle tanınan ve bundan dolayı da Anadolu'daki fıkralarıyla günümüze kadar gelmiş büyük bir Sufi hocasıdır. Bâtıniliği halkın anlayışına bu denli indirebilen bir başka kişi daha tarihte çıkmamıştır. Ancak ne yazık ki, onun bu özelliği bugüne kadar pek fazla dile getirilmemiş hatta onu mantıksız işler yapan saf bir Anadolu insanıymış gibi görmüşler ve o şekilde insanlara anlatmışlardır. Gerçekte o mantıksız ve ters işler yapan bir kişi değil, insanların ters işlerle uğraştığını yine insanlara mizahi bir dille anlatan bir Sufi hocasıydı...

Dünyada imkansız diye hiç bir şeyin olmadığını *"ya tutar - sa"* diyerek göle maya çalarak anlatmış... Eşeğine ters binerek insanların yaşam içinde bazı işlerini ters yaptıklarını dile getirmiş... Para pula aşırı değer verenlere ise bakın nasıl bir fıkra anlatmıştır:

Nasrettin Hoca'nın birine borcu varmış. Epey bir süre borcunu ödemeyi geçiktirmeye muvaffak olmuşsa da, günün birinde alacaklısı dayatmış, parayı isterim diye tutturmuş.

– "Hocam, şu bizim parayı artık ver" demiş.

Hoca: *"Hay hay"* deyip gülümsemiş. *"Borcumu inkar etmiyorum. Para senin. Ancak dur da biraz konuşa - lım."*

Adam parasını alacağı ümidiyle Nasrettin Hoca'nın anlattıklarını dinlemeye koyulmuş. Hoca eliyle bahçesinin kenarındaki kazılmış yerleri işaret ederek:

– *"Bak"* demiş. *"Şurasını görüyor musun?"*

– "Evet, görüyorum."

– *"İşte oraya diken ektim."*

– "Diken mi ektin? Ne olacak o dikenler?"

– *"Baharda o dikenler çıkacak, büyüyecek; yoldan gelip geçen koyunların tüyleri o dikenlere takılacak, ben de o yapağıları toplayacağım. Eğirip iplik yapacağım. O ipliği satıp elime geçen parayla da sana borcumu vereceğim."*

Adam bu uzun hesap karşısında gülümsemekten kendini alamaz. Bunun üzerine Hoca:

– *"Seni köftehor seni!"* der. *"Peşin parayı görünce nasıl gülersin değil mi?"*

Fıkraları çeşitli dillere çevrilerek dünyanın birçok ülkesinde yayınlanan ve yurtdışında Anadolu halk filozofu olarak tanınan Nasrettin Hoca Mevlânâ'dan bir yıl sonra (1208 yılında) Sivrihisar'ın Hortu Köyü'nde doğmuştur.

Köyün imamı Abdullah efendinin oğludur. Anadolu Selçuklu Devleti ile Bizans'ın sınır bölgesinde bulunan Sivrihisar Medresesi'nde okuduğu daha sonra babasının ölümü üzerine köyüne dönerek bir süre imamlık yaptığı bilinmektedir.

1237 yılında imamlığı bırakarak Akşehir'e yerleşti ve ölünceye kadar da burada yaşadı. Akşehir o zamanlar önemli bir kültür merkeziydi. Burada o devrin önemli hocaları olarak bilinen Seyid Mahmut Hayrani ve Seyid Hacı İbrahim Sultan'dan ders aldı. Kesin olmamakla birlikte bazı kayıtlarda Hoca'nın Kadılık yaptığı da bildirilmektedir.

1284 yılında ölen Hoca kasabanın mezarlığına gömüldü. Mezarlığı ise tam onun hayattayken yaşattığı misyonuna uygun şekilde düzenlendi. Dört yanı açık olan türbesinin önünde bir kapı konuldu. Ve kapının üzerine de kocaman bir asma kilit takıldı. Daha sonra türbe 1907 yılında alçak bir duvarla çevrilmişse de kapı ve kocaman kilit günümüzde hâlâ durmaktadır.

Şimdiye kadar 250 - 300 arasında fıkrası derlendi. Ancak bunların hepsi Hoca'nın orjinal fıkraları değildir. Bazıları sonradan Hoca'ya atfedilmiştir. Fakat gerçek Nasrettin Hoca fık

ralarını ayırdetmek çok kolaydır. Çünkü onun fıkralarında kendisine has bir mizah anlayışı ve yine kendisine has bir hava vardır ve bu derhal anlaşılabilir.

Fıkralarında Hoca halk içinde yaşayan o devrin gerçek bir Anadolulu tipi içinde görülür. Bir zamanlar imamlık yapmış olmasına rağmen kesinlikle dini motifler fıkralarında bulunmaz. Karısı, komşuları, çocukları, esnaf, köylüler kısacası çevresinde yaşayan herkes onun güleryüzlü, şakacı, babacan kimliğinin hep çevresinde dönerler.

Yaşama umutla bakabilmeyi, zorlukları gözde fazla büyütmemeyi ve tüm zorlukların yenilebileceğini halk tipi inisiyasyonun bir parçası olan fıkralarla insanlara gülümseyen gözlerle anlatmıştır.

En zor şartlarda bile insanlara umut aşılayan bir yaşam felsefesini fıkralarıyla dile getirmiştir. Bu fıkralarda müstehcenlik, kabalık, sulu davranışlar asla yer almaz. Espiriler son derece nüktelidir. Eğlendirir ve düşündürür. Gerçeğe aykırı gibi duran bir görünüşün altında mutlaka bir bilgi gizlenmiş durumdadır.

Örneğin, küresel bir objenin neresinde bir nokta olarak bir yer belirlerseniz belirleyin, o kürenin tam ortası oradadır. Kürede alt ya da üst diye bir kavram yoktur. Alınabilecek her nokta kendisine göre, kürede bir merkez belirler. Bu nedenle de inisiyatik öğretilerde küresel anlayış denilen çok önemli bir kavram vardır. Ve bu anlayış küre sembolüyle dile getirilir. Tanrı nerededir? Her yerdedir... Yani merkez olarak neresini alırsanız oradadır.

Bir başka örnek daha verelim... Her Müslüman namaz kılarken Kabe'ye doğru döner. Peki Kabe'nin içinde namaz kılmak isterseniz nereye döndüğünüzün bir anlamı kalır mı? Kalmaz. Çünkü yönlerin hiç bir anlamı kalmamıştır. Tüm yönler bir olmuştur. İşte inisiyatik öğretilerde merkezde her şeyin bir olduğu anlayışını anlatmak için kullanılan bu küresel anlayış

sembolü bakın Nasreddin Hoca'da nasıl ifade bulmuştur:

Bir gün hocaya sorarlar:

– "Sence Dünyanın merkezi neresidir kuzum?"

Hoca da hiç düşünmeden cevap verir:

– *"Ayağımın bastığı yerdir."*

Fakat oradakiler: "Amma da yaptın ha" derler. "Ne malum?"

Hoca iki elini yana açarak: *"Bana sordunuz, ben de söyledim. İnanmıyorsanız kendiniz ölçün!..."*

Nasreddin Hoca'nın Anadolu kültüründeki en önemli yeri, inisiyatik bilgilerin fıkralara kadar indirilebileceğini göstermiş olmasında yatmaktadır. O'nun fıkraları bu anlamda gerçekten de eşine benzerine rastlanamayacak kadar önemli bir örnektir. Nitekim dünyada birçok dillere fıkralarının çevrilmiş olması da bunun göstergesidir.

Anadolu Halk Kültürü'nde geçmişten günümüze kadar çok önemli bir yere sahip olan ***"Bilge Halk Hocası"***nı gülümseyen gözlerle anıyoruz...

BEKTAŞİ FIKRALARI

Anadolu'daki Halk Tipi İnisiyasyonun bir diğer örneği de Bektaşi fıkralarında karşımıza çıkar. Bektaşi Geleneği'nin klasik dini anlayışının ötesindeki ***"Bâtıni Felsefesi"*** bu fıkralarda ön planda kendisini hissettirir. Bu fıkralarda Nasretddin Hoca'nın aksine çoğunlukla dini ögeler kullanılmıştır. Bu ögeler dinin dış kısmıyla meşgul olanları iğnelemekte ve bu yolla halka farklı bir anlayışı, mizahi üslupla anlatılma yoluna gidilmiştir.

Anadolu Kültürü'nde çok önemli bir yere sahip olan bu fıkralarla halk, klasik dini anlayışların ötesindeki Bâtıni gele-

neğin sırlarından ve anlayışlarından haberdar edilmiştir. Ancak burada da dikkat edilmesi gereken nokta, Nasreddin Hoca fıkralarında olduğu gibi; halihazırda Bektaşi fıkrası olarak anlatılan tüm fıkraların gerçek Bektaşi fıkrası olmadığıdır.

Dinin görünen kısmıyla uğraşılmasının yeterli olmadığı, bakın bir Bektaşi fıkrasında nasıl dile getirilmişitir:

> Bektaşi'nin biri nasıl olmuşsa bir gün oruç tutmuş. Bir zaman sonra birisinin üzülerek: "Bu sene Ramazan'da bir gün kaçırdım!" dediğini işitince gülümseyerek: *"Hiç üzülme!"* demiş. *"O senin kaçırdığın oruç yabana gitmedi, biz tutuverdik!"*

Dünya'nın fiziksel ve ruhsal bir değişimin arifesinde olduğu ise, bir başka Bektaşi fıkrasında, şöyle bir mizahi üslupla dile getirilmiştir:

> Bir toplantıda ahlâkın bozulduğundan bahsediliyormuş. Orada bulunanlardan birisi: "Böyle giderse, Dünya alt-üst olacak!" diye hayıflanmış. Bunu duyan bir Bektaşi: *"Ne dertleniyorsun yahu!"* diye atılmış, *"Belki altı üstünden daha iyi çıkar!"*

DÜNDEN BUGÜNE HARİCİLER VE BÂTİNİLER

Anadolu Halk Kültürü'nün oluşumunda en önemli katıkalardan biri de, bu bölümümüzde ele almaya çalıştığımız; İslâm Dini içinde yürütülen ancak, köken itibariyle evrensel nitelikli ***"Bâtıni – Tasavvufi Çalışmalar"*** tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu aynı zamanda Türkler'in Müslümanlığa sıcak bakmalarını da beraberinde getirmiş ve Türkler'in Müslümanlığı işsel olarak kabul etmelerinin de en önemli kriterini oluşturmuştur.

"Türkler nasıl Müslüman oldu?..." Aradığımız cevap sa-

nırım tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır...

Anadolu'yu, karış karış gezerek, İslâm Dini içinde yürütülen Bâtıni anlayışı halka anlatan Sufi Dervişleri'nin oynadıkları bu önemli rol ne yazık ki, aradan geçen yıllar içinde büyük bir oranda unutulmuş ve unutturulmuştur...

Şunu da rahatlıkla bir tespit olarak altını çizerek bir kez daha söyleyebiliriz ki; eğer İslâm Dini'nin *"Haricileri"* tarafından o ilk dönemde İslâmiyet halka tanıtılmış olsaydı, Türk Geleneği belki de hiç bir zaman İslâmiyeti içsel olarak benimsemeyecekti...

Ancak aradan geçen yıllar, uzun bir süre Anadolu'da önemli çalışmaları meydana getiren ***"Bâtıni Gelenek"***in zamanla ilk günkü özelliklerini kaybetmelerine neden olmuştur. Bir zamanlar Mevlânâ, Hacı Bektaş-ı Veli, Yunus Emre gibi dünyaca ünlü İslâm Düşünürleri'ni kendi bünyesinde yaşatan bu teşkilatlar, misyonlarını bitirmişlerdir. Bunun da tek nedeni daha önce üzerinde durmuş olduğumuz ***"Envolüsyon ve Evolüsyon Yasası"***dır.

İçinde yaşamakta olduğumuz *"Genel Uyanış Günleri"*nin arifesinde bunun böyle olacağı da zaten başından bilinmekteydi. Dini Eğitim Sistemi'nin sonlarına geldiğimiz bu dönemde, Bâtıni Tarikatlar da misyonlarını tamamlamışlardır. Zaten Atatürk'ün tarikatları kapatış sebeplerinden biri de buna dayanır.

Ancak bu konunun tamamı değildir. Bir de İslamiyeti zâhiri anlamı içinde tutmaya çalışarak, İslamiyeti sadece iman safhasında halka empoze etmeye çalışan tarikatlar da, bu süre içinde Anadolu'da faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

Günümüze kadar gelebilen *"Şeriatçı Tarikatlar"* "Hârici Tarikatlar'ın belli bir bölümünü oluşturur. Niyetlerini bazen açık, çoğunlukla da gizli bir şekilde belli ederler. Ve ne yazık ki, Atatürk'ün kurmuş olduğu Cumhuriyetimiz'de zaman zaman devlet yönetiminde önemli noklara kadar sızmayı bile başarmışlardır.

Bunların genele yaygın bir etkisi olamadıysa da, belli bir oranda Anadolu'da etkili olmadığını da söyleyemeyiz.

Sözümona faaliyetleri kanunen yasak olsa da, siyasilerimizin bu konudaki tavizkâr tutumu nedeniyle günümüzde hâlâ faaliyetlerini sürdürebilmektedirler.

Bunları kitabımızın konusu içine almıyorum...

Günümüzde Gelinen Son Nokta

Eğer Anadolu insanı hâlâ misafir perver ve pozitif bir imaja sahipse, ki bu gerçekten de böyledir, bir zamanlar Anadolu'da yaşamış olan bâtıni düşünce sistemlerinin yüzyıllardır bıraktıkları izlerin bunda çok büyük bir rolü olmuştur.

"Anadolu Halk Kültürü" geldiği bu yapısıyla tamamen kendisine has ve adına da Anadolu Müslümanlığı diyebileceğimiz bir oluşumu meydana getirmiştir.

Anadolu'da yaşayan İslâm hiç bir zaman bugün bizlere dayatıldığı şekilde olmamıştır. Eğer öyle olsaydı Tasavvuf'tan ve Sufizm'den söz edilemezdi. Gerçi bu kavramlar neredeyse yok sayılarak toplumumuza unutturulmaya çalışılmış ve mümkün olduğunca bu çalışmalardan fazla sözedilmemesi, edilse bile üstün körü ele alınması adeta alışkanlık haline getirilmiş durumdadır.

Bir örnek vermek gerekirse, her sene kutlanan Mevlana Törenleri'ni bir an için lütfen düşünmenizi istiyorum...

Evet... Ne hatırlıyorsunuz?...

"Ne olursan ol yine gel", cümlesinden ve insanların dönüşünden başka zihninize gelen bir çağrışım oluyor mu?... Eğer daha başka şeyler de zihninize geliyorsa, bu sizin kendi özel çalışmalarınızdan dolayıdır. Çünkü toplumumuza sadece dönen insanların görüntülerinin verilmesi, birileri tarafından yeterli görülmüştür... Hem de Mevlana'nın ardındaki devasa

"Bâtıni Gelenek" tüm heybetiyle onun her bir zerresinde ve günümüze kadar gelen eserlerinde durmaya devam etmesine rağmen...

Niçin bunlar gündeme getirilmiyor?

Cevabı çok basit:

Eğer bunlar gündeme getirilecek olursa, günümüzde halka dayatılan Müslümanlık anlayışı ciddi bir şekilde değişmek zorunda kalacaktır da ondan... Örneğin Muhyiddin Arabi'nin ***"Arif İçin Din Yoktur"*** sözünü nasıl açıklayacaklar?

Peki Yunus Emre'nin: ***"Dini millet sorar isen, Aşıklara din ne hacet... Aşık kişi harap olur, Işık bilmez din, diyanet..."*** sözünü ne yapacaklar?...

Bir taraftan da Mevânâ'nın hacca gidenleri geri çağırması var... Görüldüğü gibi bir anda işler karışıveriyor...

En iyisi bunları gündeme getirenleri karalayım gitsin demek sanırım işin en kolay yolu... Zaten bazıları öyle de yapıyorlar...

Bu konuları gündeme getiren bizleri karalamaya çalışabilirsiniz... Ama soruyorum sizlere, Mevlânâları, Yunus Emreleri karalamaya kimin gücü yetebilir?...

Son 50 yıldır ve günümüzde halen yaşanmaya devam eden bir takım olumsuzluklara rağmen, yine de Anadolu; ne eski Ataları'nın göksel öğretilerini, ne de *"Sufi Dervişleri"* ni hiç bir zaman unutmamıştır... Bunun en canlı delili hâlâ yaşamakta olan *"Anadolu Halk Gelenek ve Görenekleri"* dir...

Anadolu elbette geçmişte olduğu gibi bundan sonra, gelecekte de kendi sırlarını insanlığa vermeye devam edecektir. Bundan hiç bir kuşkunuz olmasın. Göreceksiniz ve duyacaksınız...

V. BÖLÜM

ANADOLU HALK KÜLTÜRÜ

"GELENEK - GÖRENEK ÖRF VE ADETLERİ"

Varlığın Birliği İlkesi'nce;
Evren tablosunun her varlığı, Bütün'ün bir parçasıdır
ve her parça Bütün'ün bilgisini taşır...

Bir toplumun genel kültürel özelliğini belirleyen çeşitli etkenler vardır. Bunların başında dil, din, geçirilen ortak tarihsel süreç, genetik özellikler, gelenek ve görenekler gelir. Toplumların kültürel özellikleri bütün bunların bir bileşkesi olarak karşımıza çıkar.

Toplumların kültür, uygarlık ve düşünce sistemlerinin oluşumasındaki bu faktörler toplumları bir amaç ve hedef peşinde toplamış ve onlara belirli özellikler kazandırmıştır. Böylelikle belli bir zaman diliminde aynı değerlere ve ortak özelliklere bağlı, çeşitli olaylar karşısında sevinen veya üzülen, kendilerine ait yaşam ve düşünce tarzları olan topluluklar ulus adını verdiğimiz bir ortak alana dönüşmüştür.

Meydana gelen bu ortak alanın niteliğini belirleyen en önemli unsur ise, yüzyıllardır yaşatılagelen geleneklerdir...

GELENEK NEDİR?

Bir toplumun uzunca bir zaman dilimi içinde kendi kültür lerinde her zaman var olduğuna inanılan, bir nesilden diğerine sözlü anlatım yoluyla aktarılan ve özü eski İnisiyatik Bilgilere dayanan kültür birikiminin toplamına *"Gelenek"* (tradisyon) denir. Ayrıca yine her toplumun kendi geleneklerinden yansıyan birtakım uygulamalar vardır ki, onlar da çeşitli adetleri ve görenekleri oluşturmuştur.

Az sonra ayrıntılarını göreceğimiz gibi tüm gelenek, görenek, örf ve adetlerin kökeni İnisiyatik Bilgilere bağlıysa da, zamanla içindeki öz unutulmuş ve geriye sadece şeklen devam ettirilen uygulamalar ve ritüeller kalmıştır.

"Anadolu insanının çeşitli davranış ve düşünce sistemleri ni, gerçekten de klasik üç büyük dinin hiç biri izah etme iddi asında bulunamaz." Bu, birçok Etnoloğun üzerinde birleştikleri bir görüştür ve büyük bir gerçeği yansıtır. Çünkü Anadolu insanının yüzyıllardır yaşattıkları gelenekleri; başından beri vurguladığımız gibi, kökeni inisiyatik öğretilere dayanan bir çok kültür mirasının sonucunda ortaya çıkmış bir kompozisyondur. Bu kompozisyonu anlamanın en kolay yolu, Halk Gelenekleri'nde uygulanan ritüelleri açıklığa kavuşturmaktan geçer.

Ritüel Nedir?

Latince kökenli bir kelime olan ritüel sözcüğü, dini ayin ve merasim anlamına gelir. Dolayısıyla topluca yapılan her türlü dini ibadet ve dini törenlere, o dinin ritüelleri denir. Ancak ritüelin anlamı dinsel törenlerle kısıtlı değildir. Kökeni majik uygulamalara dayanan ve eski inisiyatik çalışmalarda kullanılan, daha sonra halk gelenek ve göreneklerinde şeklen uygula

nan törenlere de verilen bir isimdir.

Ritüelden beklenen gaye; ister dinsel ister inisiyatik kökenli olsun, sevap kazanmak değil, majik bir uygulamayla arzu edilen bir sonucun elde edilmesine olanak sağlamaktır.

Gizli bir kuvveti belli bir fiile yönlendirmeye dayanan sihirli bir davranıştır. Bütün ritüeller ve bütün dini ayinler esas itibariyle sihri-dini kökenlidir.

Eski devirlerde tüm dinlerin, felsefi çalışmaların ve inisiyatik öğretilerin tamamının hedeflediği gaye, insandaki değişimin sağlanmasına yönelikti. Günümüzde ***"şuurlanma"*** ve ***"aydınlanma"*** olarak nitelendirilen bu değişim için yapılan çeşitli ritüeller ve özel çalışmalar, tüm dinlerin içinde uzun bir süre yaşamıştır. Ancak *"İnsanlığın Aşamalı Aşağıya İniş Süre - ci"* nin bir sonucu olarak günümüzdeki dini sistemlerin çoğu bu özelliklerini tamamen yitirmiş bulunmaktadırlar. Dinler için geçerli olan bu tespitimiz diğer alanlarda da aynen gerçekleşmiş ve uzunca bir süredir ne felsefi çalışmalarda ne de ritüellerde, insanın değişimi ile ilgili herhangi bir çalışma yapılamamaktadır. İnisiyatik öğretilerin yaşatıldığı mabetler ise zaten çoktan tarih sahnesinden çekilmiş bulunmaktadır.

"İnsanlığın Aşamalı Aşağıya İniş Süreci" nin doğal bir sonucu olarak yaşanan bu gelişmeler, halk geleneklerinde de kendisini göstermiştir. Bu ritüelleri ve inançları günümüze kadar taşıyıp hâlâ yaşatanlar bile, inançlarının gerçekte neyi ifade ettiğini bilmeden bu gelenekleri sürdürmektedirler.

Bu tür inançlarla ilgili bir örnek vermek gerekirse; kara kedinin neden uğursuz sayıldığını ve bu inancın ilk hangi gerekçelerden kaynaklanarak ortaya çıktığını bilenlerin sayısı çok azdır. Ancak buna karşılık, önünden kara kedinin geçmesini bir uğursuzluk alameti sayanlarımızın adedi hiç de küçümsenecek boyutlarda değildir.

Bunun sonucu olarak da bu tür pratiksel uygulama, ritüel

ve inançların pekçoğu, *"Batıl itikatlar"* olarak ele alınmaya başlanmıştır. Çünkü asıl içerik unutulmuş geriye sadece dışsal görünüm kalmıştır. İşte bu dışsal görünüme bakarak konuyu açıklamaya çalışan pekçok araştırmacı; eski İnisiyatik Kültürü hesaba katmadıkları için Anadolu'da yaşayan pekçok halk inancını boş bir inanç olarak niteleyerek, sözlüklere kadar geçen şu tanımlamayı gündeme getirmişlerdir:

> **Batıl itikat:** Korku, çaresizlik gibi psikolojik nedenlerle beliren; geleceği bilmek isteğiyle bazı rastlantı, benzerlikleri iyilik ya da kötülüğün ön belirtileri olarak değerlendiren bir inanç türüdür. Bilimin ve geçerli dinin reddettiği birtakım doğaüstü kuvvetlerin sıfatı olan "Batıl", "Butlan"dan türemiş olup, Butlan: Haksızlık, boş olma, hükümsüz olma anlamlarına gelir. Batıl İtikat'ın Öz Türkçe karşılığı *"Boş İnanç"*tır.

Evet... Herhangi bir sözlüğü açar da batıl itikatın açıklamasına bakacak olursanız, bu ya da buna benzer tanımlamalarla karşılaşırsınız. Ancak sözlüklerdeki bu satırlar, meseleyi yeterince açıklayabilecek nitelikte değildir. Bu tanımlamaya göre insanlar binlerce yıldır boş bir inancın peşinden koşmuş olmaları gerekmektedir. Peki ama insanları binlerce yıldır peşinden sürükleyebilen böylesine yaygın ve hayatın hemen her safhasına sinmiş bir inanç sisteminin kökeni boş bir inanca dayanıyor olabilir mi?...

Az sonra bunun böyle olamayacağını çok açık bir şekilde hep birlikte göreceğiz... İnsanlar binlerce yıl boş bir inancın peşinden koşmamışlardı ama asıl neyin peşinden koştuklarını da zaman içinde unutmuşlardı... Konunun asıl düğümlendiği nokta da işte buradadır...

"Anadolu Halk İnançları"nın kökenlerini farklı bir bakış açısıyla ele almaya gayret edeceğimiz bu bölümümüzde, görüleceği üzere; eski İnisiyatik Öğretiler'in ardından yıllar geçmiş

ve bir zamanlar bu bilgelik merkezlerinde adaylara öğretilen bilgilerin yerinde yeller esmiş, geriye sadece rüzgarda savrulan kuru dallardan başka bir şey kalmamıştır. Fakat o kuru dalların varlığı bile, bize bir zamanlar, taze fidelerin varlığını hatırlatmaya yetmektedir. İşte şu anda yapmaya gayret ettiğimiz şey de; bu kuru dallardan hareket ederek, fidelere ve onların toprak altındaki köklerine doğru nüfuz etmeye çalışmaktan ibarettir. Çünkü ***"Halk Gelenek - Görenek ve Batıl İtikatlar"***ın kökeni ve özü günümüzde tamamıyla unutulduğundan, kuru dallardan bir farkları kalmamıştır. Ancak şurası da bir gerçek ki, Anadolu insanı eskisinin hatırasını hiç bir zaman unutmamış ve bilinçsizce de olsa bunları uygulamaya devam etmiştir.

KÜLTSEL İNANÇLAR

Bu çerçevede inceleyeceğimiz bir diğer unsur da, *"Anadolu Halk Kültürü"* nde önemli bir yere sahip olan kültler olacaktır.

Kültlerin oluşumu da eski inisiyatik çalışmalara bağlıdır. Kökeni ezoterik bilgilere dayanan bu inanç manzumeleri, halk inançlarında belirleyici bir fonksiyon görürler. Ancak günümüze kadar gelinceye kadar bunların da içerdikleri ezoterik köken tamamen unutulmuş geriye sadece o kültle ilgili uygulanan şekilsel ritüeller ve o kültle ilgili inançlarda yaşayan anılar kalmıştır. Halk inançlarında yaşayan, işte o geçmişten yansıyan küçük anı parçalarıdır.

Dinlerden bağımsız olarak yaşayan kültler, farklı dinlerin içinde benzer özelliklerle varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Bir kültün varlığını nasıl belirleyebiliriz?

Bir kültün varlığı aşağıdaki üç şartın bir araya gelmesi ile tesbit edilebilmektedir:

1– Külte konu olabilecek bir nesne veya şahsın mevcudi-

yeti.

2– Bu nesne veya şahıstan insanlara fayda ya da zarar gelebileceği inancının bulunması.

3– Bu inancın sonucu olarak faydayı çekebilecek ve zararı uzaklaştıracak ziyaretler, adaklar, kurbanlar ve benzeri uygulamaların varlığı.

Ateş, Su, Taş, Ağaç, Dağ ve Mağra Kültleri bunlara örnek olarak gösterilebilir. Bunların büyük bir bölümü mitolojilerde işlenmiş olup, daha sonraları halk inançlarında yaşamaya başlamışlardır.

HALK KÜLTÜRÜ'NDE MAJİ'NİN YERİ

Anadolu'da onbinlerce yıllık çeşitli kültür birikimlerinin sonucu ortaya çıkan ve adına da *"Anadolu Halk Kültürü"* dediğimiz, tamamen kendisine has özellikler gösteren bu bileşkenin özelliklerini olabildiğince açık bir şekilde ele alabilmek için öncelikle Anadolu Halk İnançları'nda çok önemli bir yere sahip olduğunu gördüğümüz majik ritüel ve majik inançların kökenini iyi tahlil etmek gerekir. Çünkü *"Geleneksel Halk İnançları"* nın birçoğunun temeli majik yasalara ve bunların pratik uygulamalarına dayalıdır. Bu nedenle majinin ne olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koymadan halk gelenekeri, görenekleri ve batıl inançlar çerçevesinde ele alınan inanç sistemlerinin ilk olarak nasıl ortaya çıktığını anlayabilmek mümkün değildir.

Maji – Büyü – Sihir – Afsun

Türkçe karşılığı *"büyü"* anlamına gelen *"maji"* sözcüğünün çıkış kaynağı Mısır'dır. Oraya da Atlantis'ten gelmişti. Eski Mısır İnisiyasyonu'nda çok sayıda Yunan filozofunun

eğitilmiş olması, bu sözcüğün Yunanistan'da da kullanılmasını sağlamıştır. Yunanca "*mageia*" büyücünün sanatı anlamına gelir. "*Magier*" ise "*büyücü*" anlamında kullanılan Yunanca bir sözcüktür.

Arapça'da "*sihir*" olarak geçen büyü sözcüğünün Farsça karşılığı ise "*afsun*"dur. Türkçemize bunların tamamı girmiş olup, hepsi kullanılmaktadır.

Eski Mısır İnisiyasyonu'nda özel bir eğitimden geçen rahiplere "*Maj*" denilmekteydi. Bazen 40-50 seneyi bulan süreler boyunca özel olarak yetiştirilen bu rahiplere, kozmolojiyi yöneten bir takım yasalar da öğretilmekteydi.

Bu uzun süreli özel eğitim sırasında Ruhsal Güçleri'ni de kullanmayı öğrenen Mısırlı rahipler bu yeteneklerini kozmolojiyi yöneten yasalar üzerine yönlendirerek, bazı sıradışı olarak tabir edebileceğimiz olaylar gerçekleştirebilmekteydiler. Daha sonraları bu tür olaylar dinlerde mucize olarak isimlendirilmiştir. Bir Mısır inisiyesi olan ve zamanının en güçlü majlarından biri olarak tanınan Musa Peygamber'in elindeki asa ile Kızıldenizi ikiye ayırması, bu tür uygulamalara verilebilecek örneklerden sadece bir tanesidir.

Gerçek maji, birtakım *"Kozmik Yasaları"* düşüncenin konsantre edilmesi yoluyla kullanmaktan ibarettir.

Bu tanımlamayı sadeleştirecek olursak, maji: "*Kozmik yasalar ve düşünce enerjisi ile doğrudan bağlantılı bir uygulamadır*" diyebiliriz. Majik çalışmalarda kullanılan ***"Kozmik Yasalar"***ın neler olduğunu görmeden önce düşünce enerjisi üzerinde biraz durmak istiyorum.

Majik Çalışmalar'daki Düşünce Enerjisi ve Düşünce Formları

Büyünün temeli belli bir enerjiyi belli bir yere, önce topla-

mak, sonra da belli bir etkiyi meydana getirmek için o enerjiyi yönlendirme tekniğine dayanır. Bu enerji psişik kökenli bir enerjidir. Ruhsal bir etkiyle ve düşünce gücüyle yayılır.

Bu nedenle büyüsel çalışmaların esasını anlayabilmek ve kökeni büyüsel çalışmalara dayanan *"Halk Gelenekeri"* nin çıkış ve uygulanış nedenlerini ortaya koyabilmek için, öncelikle düşünce gücüyle yayılan bu enerjilerin niteliğini açıklığa kavuşturmak gerekir.

Konuyu biraz daha açalım...

İnsan düşünme ve hayâl etme (imajinasyon) faaliyetleriyle astral - seyyal maddeleri farkında olmadan biçimlendirir. Biçimlenen bu enerji formlarının etrafa yaydıkları titreşimler kendilerini çeşitli renk ve biçimlerde göstermelerine neden olur. Çeşitli şekiller alabilen bu enerji yumakları, o kişiden yayılan düşünce enerjisinin türüne göre farklılıklar gösterirler. Meydana gelen bu enerji formları farklı insanlardan yayılan enerjilerle daha da güçlenebilirler. Hatta bağımsız bir varlıkmış gibi hareket etmeye bile başlayabilirler. Çeşitli inanışlarda "cin" olarak isimlendirilen varlıkların ortaya çıkışı bu prensibe dayanır. Medyomik yetenekleri olan hassas birçok kişi bu enerji formlarını algılayabilmektedir.

Parapsikoloji laboratuvarlarında bu tür enerji formlarının ortaya çıkartılması ile ilgili yapılan çalışmalarda; bu enerji formlarının bir insan şeklinde oluşturulabildiği ve herkes tarafından görülebilecek derecede yoğunlaştırılabildiği gözlenmiş ve ispatlanmıştır. Eski Tibet majik çalışmalarında bu tür oluşturulan enerji formlarına *"Tulpa"* ismi verilmiş tir. Bu enerji formlarının majik çalışmalarda, belli bir görevi meydana getirmek için yönlendirilebildiği de bilinmektedir. Metapsişik çalışmalarda bunlar *"Formpanse"* adı verilmiştir.

Düşünce formlarının olumlu ya da olumsuz nitelikli oluşu, o düşünce formunu oluşturan kişi ya da kişilere bağlıdır. Üretilmiş olan düşünce formlarının renkleri o düşünce formunun

niteliğini gösteren bir özelliğe sahiptir. Öfke, kin, nefret gibi duygularla üretilen düşünce formları siyaha yakın koyu bir renkte olurlar.

Pozitif enerjilerle üretilen formlar ise, açık renkli olup, saflık, berraklık nitelikleri gösterirler. Bunlar astral alemin yüksek seviyeli enerji partikülleri ile şekillenmiş formlardır.

Kişi, düşünce formlarına manyetik bir bağla bağlıdır ve aralarında karşılıklı bir etkileşim vardır. Kişinin aynı düşünce formunu tekrarlaması, yani sık sık aynı şeyleri düşünmesi ve hayâl etmesi, o düşünce formunun beslenip güçlenmesine neden olur.

Tekrarlanarak güçlendirilen düşünce formları, hem kişide belli bir şekilde düşünme alışkanlığının ortaya çıkmasına hem de kişinin zihinsel ve psişik gelişimine olumlu ya da olumsuz etkilerde bulunmasına neden olur. Bu etkiler aynı zamanda o kişinin irtibatta olduğu kişilere de yansır.

Düşünce formunun kalıcılığı iki temel faktöre bağlıdır: Birincisi düşünce formuna verilen ilk enerjinin yoğunluğu, ikincisi ise, beslenme yani tekrarlanma oranıdır.

Herhangi bir kişi tarafınan üretilen ve belli bir süre beslenen bir düşünce formu, daha sonra o kişi tarafından beslenmesi kesilse bile, bir başka kişiden alacağı etkilerle beslenmesini sürdürebilir. Bu nedenle bazı düşünce formları süreklilik ve kalıcılık gösterirler. Gittikçe de güçlenebilirler. Bu prensipten hareketle, kişi bir başkasının düşünce formunu da kendisine çekebilir. Bunun sonucunda pozitif ya da negatif nitelikli bir ek enerji elde eder.

Kapasitemizi aşan bazı işleri başarmamızda kimi zaman bu pozitif yükü ağır basan enerji yumaklarının rolü vardır.

Manyetik kutuplaşmada benzer enerjilerin birbirlerini itmesine karşın, düşünce enerjileriyle oluşan bu formların birbirlerini çekme özellikleri vardır. Okültizm ve Ezoterizm'de

bu özellik *"benzer benzeri çeker"* cümlesiyle özetlenmiştir. Benzer psişik enerjilerin birbirlerini çekme prensibi *"Düşünce Fonmları"*nda da kendisini gösterir. Bu nedenle herkes kendi düşünce yapısına paralel olan *"Düşünce Fonmları"*nı adeta bir paratoner gibi çeker.

Sözünü ettiğimiz bu düşünce formları, bir zamanlar majik çalışmalar yapan Okültisler için de çok önemliydi.

Eski dönemde yaşamış ünlü Okültisler, gerçek büyünün, garip yazılarla dolu sayfalar, hayvanların bazı organları gibi bir takım göstermelik araçlarla değil, *"Düşünce Fonmları"* aracılığıyla psişik etki oluşturabildiklerini söylemektedirler.

*"Düşünce Fonmları"*nın *"büyü"* alanında kullanılması yoğun konsantrasyon, tekrar ve imajinasyon (gözönünde belli bir imajın canlandırılması) gerektirir. Hedeflenen belli bir kişiye yönlendirilen *"Düşünce Fonmları"*o kişinin öncelikle aurasında daha sonra astral bedeninde ve son olarak da fizik bedeninde yoğun psişik bir etki meydana getirebilir. *"Getirebilir..."* diyorum çünkü getirememe ihtimali de vardır.

Hedeflenen kişiye yönlendirilen düşünce formlarının bir etki meydana getirebilmesi için mutlaka o kişinin aurasında sempatizasyon sağlayabileceği benzer nitelikli titreşimler bulması gerekir. **Gönderilen enerji ile o kişinin aurasındaki enerjiler sempatizasyon sağlayarak ortaklaşa tireşime geçemiyorlarsa, gönderilen enerjinin o kişinin aurasına girebilme olasılığı kesin olarak yoktur**. Gönderilen düşünce formunun sahip olduğu titreşim, gönderilen kişinin aurasının titreşme sınırının dışında kalıyorsa aurasına giremez ve böylelikle de o kişiyi hiç bir şekilde etkileyemez. Çünkü ancak benzer enerjiler birbirleriyle ortaklaşa titreşime girerek birbirlerini çekebilirler.

Böyle durumlarda gönderilen düşünce formları bir bumerang gibi sahibine geri döner ve etkisini sahibi üzerinde gösterir. Negatif alanda çalışan *"Kara Büyücüler"* bu geri dö-

nüşe ***"Geri Dönüş Şoku"*** adını verirler.

Halk arasında ***"beddua etmek iyi değildir, sahibini etki - ler"*** denmesinin nedeni bu prensibe dayanır. Çünkü beddua da temel olarak, şu ya da bu oranda da olsa, kısmi bir kara büyü olarak değerlendirilebilir. Nitekim birçok Okültist beddua etmenin bir çeşit kara büyü olduğu konusunu ısrarla savunmuşlardır.

Egoistçe ve düşmanca duygularla üretilmiş bu tür düşüncelerin asıl zararı çoğunlukla onları üreten kişiye olur. Bu tür düşünce formları kendilerini üreten kişinin etrafında dolanıp dururlar. Ve o kişinin zihni pasif bir duruma geçtiğinde etkisini gösterirler.

İyilik yapanın iyilik, kötülük yapanın ise kötülük bulacağı inancının da çıkış noktası budur.

Bir kimseyi kara büyünün etkisinden korumak için uygulanabilecek en iyi yöntem, pozitif enerji formlarıyla o kişinin aurasını koruyucu bir kalkan gibi sarmaktır. Bunu kişi kendi kendisine de yapabilir. Bunun için pozitif enerji yüklü ışıl ışıl bır hâleyi imajine etmek ve bunun auramızın çevresinde bir kalkan oluşturduğunu düşünmek yeterlidir. Tabii bunu sürekli beslemek kaydıyla...

Tüm dinlerde önemli bir ibadet ritüeli olarak karşımıza çıkan zikir ve duaların da temeli bu konuyla bağlantılıdır.

Dua Etmenin Sihirli Gücü

"Belirli bir amaç güdülerek, sözcük, sembol, imaj ve düşünceler aracılığıyla, insanın psişik enerjisini belirli bir hedefe yönlendirmesiyle ilâhi veya doğa üstü alemle irtibat kurma girişimi."

Duayı sözlükler böyle tanımlamaktadır. Dini sözlüklerdeki tanımı ise şöyledir:

"Affedilme, bir talepte bulunma, dinsel kuralları yerine getirme, şükretme amacıyla Tanrı'ya sesli ya da sessiz yakarış."

Gerek bireysel olarak, gerekse de toplu halde yapılan dualarda düşünce formları yine devreye girmektedir.

Özellikle toplu olarak yapılan dualar sırasında oluşan düşünce formlarının gücü daha etkin olmaktadır. Bu nedenle eski Ezoterik ve Okült Çalışmalar'da toplu konsantrasyon ve özel dua çalışmalarına çok önem verilmiştir. Mabetlerde belirli zamanlarda gerçekleştirilen yoğun konsantrasyon ve dua çalışmalarıyla oluşturulan yoğun düşünce formları adeta bir ışın demeti gibi mabetten dışarıya yayılırdı.

Günümüzde Parapsikoloji alanındaki çalışmalarda da bu yöntem özellikle şifa çalışmalarında halen uygulanmaktadır.

Tasavvufi ve mistik çalışmalarda da bu dua etme yönteminden faydalanılmış ve vecd haline girmenin bir yolu olarak bu teknikten yararlanılmıştır. **Mistiklere göre doğru dua yüksek şuura ve ruhsal alemlere yapılmış bir hamledir.** Mistik çalışmalarda dua ile zikir birbirlerinin birer devamı hatta parçası gibi kullanılmıştır. Çekilen zikirle oluşturulan yoğun enerji girdapları düşünce formlarına dönüştürülerek, vecd halinin yakalanmasında önemli bir rol oynamaktaydı.

Görüldüğü gibi, dua: *"Allahım bana şunu ver, bunu ver"* demenin ötesinde çok farklı bir yaptırımsal etkiye sahiptir. Hiç değilse eskiden öyleydi...

Duaların bu etkisi hem düşünce konsantrasyonuna hem de sesin meydana getirdiği etkiyle ilgilidir.

Sesin Büyüsel Etkisi

Sesin büyüsel bir güce sahip olduğu çok eski çağlardan beri ileri sürülmüştür. Ezoterik bilgilere göre, eski toplumlar,

ağır taş blokları kaldırmada, şifa çalışmalarında, farklı bir şuur haline geçtikleri mistik deneyimlerinde ve çeşitli psişik çalışmalarında sesin büyüsel gücünden yararlanabiliyorlardı. Başta Heradot olmak üzere birçok ünlü tarihçi, antik kentlerin duvarlarının, dev taş bloklarının, piramitlerin bu teknikle inşa edildiğine dair gözlem ve bilgilerini aktarmışlardır.

İnsan kulağı yaklaşık 16 Hz'den (saniyede 16 titreşim) daha düşük ve 20 KHz'den (saniyede 20.000 titreşim) daha yüksek frekanslı sesleri duyamamaktadır.

Bizim duyabildiğimiz ve duyamadığımız tüm sesler fizikte açıklandığı gibi sadece hava ve su gibi yoğun ortamlardaki titreşim dalgalarından ibaret değildir. Sesin fiziksel ortamın yanısıra astral planda yayılan dalgaları da vardır ki, bu titreşimlerin insan üzerindeki etkisi, fiziksel titreşim dalgalarının etkisinden çok daha önemlidir.

Belirli bir frenaksa sahip her bir müzik notası ve alfabelerde harflerle ifade edilen her ses tınısı, fiziksel ortamda meydana getirdiği dalgalanmalara benzer dalgalanmaları astral ortamda da meydana getirir. Bu nedenle birçok sesin bileşiminden oluşan ve bir titreşimler skalası oluşturan her sözcüğün, her cümlenin söylenişinde veya her bir melodinin çalınışında astral ortamda bir takım karmaşık, fakat ahenkli dalgalanmalar ve çevreye etkide bulunan birtakım tesir girdapları yaratılmış olur.

Ses Büyüsü: *"Bu seslerin tek tek astral özelliklerinin ne olduğunu, bileşimlerinin nasıl etkiler yarattığını, bu etkilerin canlı ve cansız nesneler üzerinde hangi sonuçları meydana getirdiğini, yine bu etkilerin en üst boyutta olabilmesi için çıkartılan seslerin ne şekilde çıkartılması gerektiğini yani sesin tonu, şiddeti, telaffuzu, nefes ve düşüncelerle uyum ilişkisini inceleyen kökeni çok eskilere dayanan bir bilimdir."*

Okült ve Ezoterik kaynakların; bazı ilâhi kökenli isimlerin, kutsal mantraların ve tasavvufi çalışmalardaki zikirlerin

özel biçimlerde telaffuz edildiklerinde bir takım majik etkiler yarattığını söylemelerinin asıl nedeni budur.

Hatta bir işe başlarken ilâhi bir isim zikredilme geleneğinin de asıl kökeni buna dayanır. Örneğin İslâmiyet'te *"Bismil lahirrahmanirrahim"* diyerek bir işe başlamak gibi...

Bir zamanlar mabetlerin duvarlarının arasından sızdırılmamaya özen gösterilen maji bilminin sırları ve düşünce gücünün inanılmaz etkileri artık günümüz Parapsikoloji çalışmalarında bilimin ışığında araştırılmaktadır. Günümüzde yapılan birçok Parapsikoloji deneyinde, düşünce gücünün neler yapabileceğiyle ilgili çok çarpıcı delillere ulaşılmış durumdadır. Birçok telekinezi medyomu, düşüncelerini konsantre ederek Parapsikoloji laboratuvarlarında gerçekleştirilen deneylerde bir kurbağanın kalbinin bu yöntemle rahatlıkla durdurulabildiğini ya da çatal ve bıçakların yine bu yöntemle rahatlıkla eğilip bükülebildiğini ispatlamışlardır.

Ve böylelikle neden bu bilgilerin herkese açıklanmadığı da daha iyi anlaşılmıştır. Çünkü siz, metoduna uygun bir konsantrasyon ve imajinasyonla karşınızdaki bir kimsenin böbreğinde oluşmuş bulunan taşı parçalayabileceğiniz gibi, beynindeki kılcal damarları da çatlatabilirsiniz. Yani sizin bilgi ve yeteneğinizi hangi amaca yönlendirdiğiniz önemlidir. Hemen belirtelim ki, Atlantis'te ve daha sonra bu bilgilerin aktarıldığı başta Tibet ve Babil olmak üzere dünyanın birçok bölgesinde bu bilgi ve yeteneklerini insanların zararına kullanan çok sayıda kişi çıkmıştır.

Az önce sözünü ettiğimiz, Anadolu'da kara kedinin uğursuz sayılması ile ilgili inancın ortaya çıkış nedeni de majinin olumsuz yönde kullanılması ile ilgilidir. Madem söz kara kediye geldi, o halde Anadolu'daki batıl inançların ortaya çıkış nedenlerini incelemeye, kara kediden başlayalım.

BATIL İNANÇLAR'IN ARDINDAKİ GERÇEKLER

Kara Kedi Neden Uğursuz Sayılmıştır?

Her ne kadar *"kara kedi"* uğursuz sayılsa da aslında Anadolu'nun pekçok yöresinde evde kedi beslemenin, eve uğur getireceğine dair yaygın bir inancın bulunduğunu biliyoruz.

Kedi çevresindeki negatif enerjileri bünyesinde toplar. Stresli ya da kızgın bir anınızda kedinizi sevdiğinizde üstünüzdeki negatif tesirlerin etkisinin hızla azaldığına pekçoğunuz şahit olmuşsunuzdur. Çünkü kediniz üstünüzdeki negatif tesirleri kendi bünyesine çekerek sizi rahatlatmıştır. Aynen tuzun içine konan pirincin nemi kendi bünyesinde toplayıp, tuzu rutubetten koruması gibi, kedinin de evi belli bir derecede de olsa birtakım negatif enerjilerden koruyabileceği ön bilgisinin pratik uygulaması, kedinin evde beslenmesinin eve uğur getireceği inancını doğurmuştur.

Ancak kara kediye gelince işler biraz değişiyor...

Siyah rengin ışınları çektiğini, buna karşılık beyazın ise yansıttığını hepimiz biliriz. Buna benzer bir şekilde siyah aynı zamanda çeşitli enerjileri - tesirleri de paratoner gibi çekme özelliğine sahiptir. [1]

Kedinin negatif enerjileri bünyesinde toplama özelliğinden az önce bahsetmiştik. Bu, siyah renkle birleştiğinde kediyi tam anlamıyla negatif enerji çeken bir paratonere çevirmektedir. İşte bunu gayet iyi bilen eski kara majisyenler, kara kediye yükledikleri negatif enerjileri aktarmak istedikleri kişiye yansıtmada, onu bir aracı olarak kullanmışlardır.

Bir zamanlar yaygın olan kara majisyenlerin bu uygulamaları, kara kediyle ilgili olumsuz hatıraları günümüze kadar getirmiş ve halk arasında kara kedinin uğursuz sayıldığı inancının oluşmasını sağlamıştır.

Kara majisyenlerin buna benzer uygulamalarından kaynaklanan ve günümüze kadar gelen bir başka halk inancı da, makasa ya da bıçağa tükürme adetidir.

Makasa - Bıçağa tükürmek ya da tüü.. demek

Birisinin elinden makas, bıçak gibi metal eşyaların alınması sırasında ona tü demek, Anadolu'da hayli yaygın ve batıl inançlar çerçevesinde tanımlanan inançların başında gelir.

Pozitif ya da negatif yüklü ruhsal enerjiler her türlü maddeye sinerler ve orada belli bir süre varlıklarını devam ettirirler. Bu maddenin ruhsal enerjileri depolayabilme özelliğinden kaynaklanan bir durumdur. Çünkü ruhsal enerji verici (etken) maddesel enerji ise alıcı (edilgen) durumundadır.

Metaller ise bu konuda çok daha yeteneklidir. Metallere istediğiniz tür enerjileri çok daha kolay depolayabilirsiniz. Ancak tahtadan eşyalarla bunu yapamazsınız. İşte yine bu teknikten yararlanan bazı kötü niyetli majisyerler; yine eski devirlerde günlük yaşamda sıklıkla kullanılan makas, bıçak gibi metal eşyalara yükledikleri negatif yüklü enerjileri istedikleri kişiye aktarmada bunları birer vasıta olarak kullanmışlardır. Özellikle elden ele makas ya da bıçağın verilişi sırasında önceden o metal eşyaya depolanmış olan negatif enerjiler, karşıdaki kişide tam bir şok yaratarak, ciddi fiziksel rahatsızlıklara neden olabilmekteydi.

Gelelim bu tür metal eşyalara tüü.. denmesine ya da tükürülmesine...

Bu da, kökeni çok eskilere dayanan önemli bir inisiyatik bilginin halk arasında uygulanmasından kaynaklanmıştır.

Daha önceki yayınlarımızı takip eden okurlarımızın hemen hatırlayacağı gibi, eski devirlerdeki inisiyatik çalışmalarda uygulanan ritüellerde hocanın talebesini öpmesinin ayrı bir

önemi vardı. Hoca kendisinin sahip olduğu manyetik ve ruhsal enerjileri öğrencilerine çeşitli yollarla aktarmaktaydı ki, nefes yoluyla aktarma bu yöntemlerden biriydi. Bu metot, tesirin nefes yoluyla aktarılması prensibine dayanmaktaydı.

Manyetik ve ruhsal tesirlerin nefes yoluyla karşıdaki bir kişiye aktarılabilmesi daha sonra Anadolu'da özellikle dedelerimiz ve ninelerimiz tarafından, bilerek ya da bilmeden okuyup üfleme adetleri içinde dini bir kisveye bürünerek uygulanmıştır. Okuyup üfleme adedinin de çıkışı bu inisiyatik bilgiye dayanır. İşte makasa ya da bıçağa tüü.. demek ya da tükürmekle de yine aynı metodun uygulandığını görüyoruz. Yani burada söz konusu olan, o metalde biriktirilmiş muhtemel negatif enerji yumağının, nefes yoluyla aktarılan pozitif enerjilerle nötrlenmesidir.

Öz unutulmuş şekil kalmıştır...

Gününümüzde kökeni unutulmuş olsa da, yukarıda verdiğimiz örneklere benzer ve batıl itikatlar çerçevesinde görülen çok sayıda adet halen varlıklarını sürdürmektedir. Ve bunların çoğunun çıkış kaynağı yukarıdaki ilk örneklerimizden de rahatlıkla anlaşılabileceği gibi, eski majik tekniklere dayanır.

Şimdi konuyu daha anlaşılır bir zemine çekebilmek için, bu bölümümüzün hemen başında sözünü ettiğimiz ***"Kozmolojiyi Yöneten Yasalar"*** hakkında biraz ayrıntıya girelim... Sonra konumuza kaldığımız yerden devam edeceğiz...

Ezoterik Bilgiler'e göre:
KOZMİK VAROLUŞ

Bir zamanlar inisiyatik öğretilerde evren, evrenin oluşumu, Evrensel İdare Mekanizması, dünya ve insanla ilgili çeşitli

ezoterik içerikli kozmik bilgiler, o özel eğitime dahil olanlara açık bir şekilde öğretilmekteydi. Daha sonraları bu bilgiler sembollere büründürülerek; mitolojilerde, felsefelerde ve dinlerde üstü örtülü bir şekilde insanlara sunulmuştur. Fakat açık olarak değil kapalı hatta şifreli bir şekilde, bohçalar içinde...

Evrensel yasalar ve varoluşla ilgili ezoterik bilgiler günümüze kadar gizliliğini sürdürmüşlerdir. Felsefi çalışmalarda, mitolojilerde ve dinlerde sembollere büründürülmüş bir şekilde karşımıza çıkan bu ezoterik bilgiler, aynı zamanda tasavvufi çalışmaların da temelini oluşturmuştur. İşte şimdi evrensel yasalar ve varoluşla ilgili bu ezoterik bilgilerden konumuza ışık tutabilecek nitelikte olanlarından bir kısmını mümkün olabildiğince açık bir şekilde ele almaya çalışacağız.

Bu bilgiler, az sonra incelemeye devam edeceğimiz *"Halk Genelenkleri"* ve bazı *"Halk İnançları"* nın majik yasalarla olan irtibatlarını daha kolay anlamamızda bize son derece yardımcı olacaktır...

Ezoterik Bilgilere Göre:

Varoluş başlı başına bir tezahürdür. *"Tezahür"*: Ortaya çıkma, yayılma ve çoğalma anlamına gelen bir sözcüktür. Ancak buradaki tezahürden, yoktan varetme eylemi kastedilmemektedir.

Yoktan varetme eylemi sadece *"Kaadir-i Mutlak Yaradan"* a özgü bir eylemdir ve varlık alemi hiç bir şekilde yoktan varetmenin ne olduğunu anlayamayacaktır. Bu nedenle yokluk kavramı, varlık alemi için cevaplanabilecek bir soru değildir. Çünkü varlıkta *"yokluk kavramı"* yoktur. Ezoterik Bilgiler, Yaradan hakkında hiç bir isim ve sıfatın kullanılamayacağını söyler. Ezoterik Bilgiler'in Yaradan hakkında söyleyebildiği sadece şu tanımlamalardır:

"Bir olan Yaradan'ın varettiği de Bir'dir. Varlığın Birliği

Yaradan'ın Birliğinden dolayıdır. Bir olandan ancak Bir olan tezahür eder. Ve Varlık sonsuz olan Yaradan'ın bir yansımasıdır. Ancak kendisi değildir."

İşte Ezoterik Bilgiler'in ***"Evrensel Varoluş"***la ilgili tanımlamaları bu noktadan sonra başlar:

"Tezahür öncesi Bir olan Varlık, tek bir ilkeye tabidir. Tezahür öncesi küresel varoluşta hiyerarşi, zaman ve mekan yoktur. Ancak tezahür öncesi tek olan bu ilke, Bir olan Varlığın tezahür etmesiyle çoğalır ve çeşitlilik gösterir. Zaman ve mekanın oluşumu da bu sürecin sonunda meydana gelmiştir."

Bir olan varlığın tezahürünü biraz açarak konumuza devam edelim...

Bu konuyla ilgili en eski bilgiler Mu Uygarlığı'na aittir. Mu'daki bu bilgiler günümüze çeşitli sembollerle gelebilmiştir.

Aşağıda sırasıyla aktaracağımız Mu Uygarlığı'na ait olan ve çeşitli tabletlerde bulunan şekiller ***"Tek Olan"***ın tezahüre başlamasını anlatır.

Nokta *"Bir"* in sembolüdür. Bir olan Prensibi ifade eder. Bu aynı zamanda ***"Tek Tanrı"*** inancının asıl anlamını ifade eden gizli bir semboldür. Daha sonra *"Bir"* in tezahürüyle; nokta ile gösterilen merkezden dairesel bir alana geçilir. Artık tezahür başlamıştır... Bu daha sonra tüm evrenin oluşumunu sağlayacak ilk harekettir.

Merkezden daireye geçiş yani Bir'in tezahürü, Şekil 2'deki sembolle ifade edilmiştir. Birlikten çokluğa geçişin ilk adımıdır. Fizik evrenin ve varoluşun başlangıcıdır. Bu aynı za-

Şekil-1

Şekil-2

Şekil-3

manda Mu alfabesinde H harfi'ne karşılık gelen bir şekildir. Daha sonraları Anadolu'da işlenen pekçok halıda desen olarak da kullanılmıştır.

Ezoterizm'de daire, başı ve sonu bir arada bulundurması ve sürekliliği göstermesi bakımından her şeyden önce mükemmelliyetin sembolüdür. Mısır'da Ra'yı yani Güneşi sembolize eder. Sadece Mısır'da değil, diğer birçok toplumlarda da, daire ve Güneş birliğin sembolü olarak kullanılmıştır. İçinde varoluşun bilgisini taşıması bakımından daire tüm toplumlarda en önemli sembollerden biri olmuştur.

Ezoterik Öğretiler'deki ***"küçük daire büyük daireden daha büyüktür"*** sözü, dairenin çapı ne kadar küçülürse merkeze de o oranda yaklaşıldığı içindir. Çünkü merkezden ne kadar uzaklaşılırsa, ayrıntılar da o nispette artar. Ayrıntıların artması, ayrıntıların arasında kaybolma zaruretini de beraberinde getirmiştir. Dünyada yaşamak demek bu nedenle ayrıntılar dünyasında yaşamak demektir. Ayrıntılar *"Bütün"* ün kendisini gizlemekte ve *"Bütün"* ün bilgisine ulaşmaya engel olmaktadır. Ancak unutulmamalıdır ki, bu tezahürün doğal bir sonucudur ve varoluşun da, ta kendisidir.

Sembolümüz henüz kendisini tamamlamamış durumdadır. *"Bir"* in tezahürü devam eder ve Şekil 4'de gösterilen son haline bürünür.

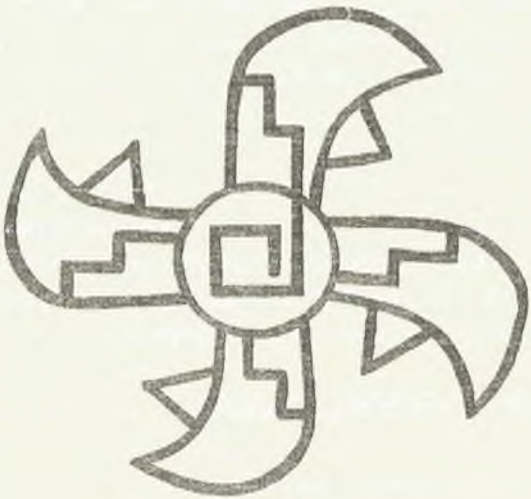
Sembolün her bir bölümü ayrı bir anlama sahiptir:

Şekil 4-A: *"Bir"* den çıkan ve dört farklı kuvveti ya da bir başka ifadeyle dört farklı enerjiyi ifade eder. Bunlar sırasıyla ***"Ruh Enerjisi"***, ***"Zaman Enerjisi"***, ***"Hayat Enerjisi"*** ve ***"Fizik Enerjileri"*** dir. Bunlar, Evreni meydana getiren dört temel enerji olduklarından dolayı, dinsel metinlerde kutsal varlıklar olarak sembolleştirilmiştir. Antik bilgilerde: *"Ateş"*, *"Hava"*, *"Toprak"* ve *"Su"* olarak ifade edilmiştir. Ezoterizm'de evrenin temel yapı taşları olan ***"Dört Büyük Kuvvet" ya da "Dört Temel Prensip"*** olarak isimlendirilir.

Şekil 4–B: Her bir kuvvetin ortasına konulan işaret, kuvvetlerin aktif olarak çalışmakta olduklarını ve tezahürden sonra da faaliyetlerine devam ettiklerini gösterir. Faaliyet sembolüdür.

Şekil 4–C: Her bir kuvvetin merkezden aldıkları gücün bağlantısını sembolleştirmektedir.

Şeklin tamamı ise varolan tüm evrenin sembolü konumundadır. Soldan sağa doğru dönüşü göstermesi, aynı zamanda evrenin, gezegenlerin ve galaksilerin hareket halinde olduğunun

Şekil-4

Şekil-4A

Şekil-4B

Şekil-4C

da bir işaretidir. Kısacası bu sembol bizzat varoluşun ve varoluşu meydana getiren *"Dört Büyük Kuvvet"*in sembolü olarak Mu Kültürü'nde şifrelendirilmiştir.

Sembol Evren'in anahtarı konumundadır. **Bir'den tezahür eden *"Dört Farklı Enerji"*nin, Evren'in meydana getirilişindeki fonksiyonunu dile getirir.**

Artık varoluş tam anlamıyla başlamıştır... Evren çeşitli fiziksel boyutlarıyla oluşmuş ve bu farklı boyutlar sonsuz sayıda yaşamlara zemin hazırlamıştır. Boyutlardan kasıt, Fizik Alem'i oluşturan maddenin en kabasından en incesine kadar farklı titreşimsel atomik özellikteki varoluş varyasyonlarıdır.

Evreni oluşturan ***"Dört Yapıcı Enerji"***, aynı zamanda ***"Evrensel Yasaları"*** da oluşturmuştur. Evren, bu yasalarla varoluşunu sürdürür. Bu yasalardan kasıt; her türlü fiziksel, metafiziksel ve ruhsal yasalardır.

Aşağıda maddeler halinde sıraladığımız yasalar tüm evrende varoluşu ve varoluşun sürekliliğini sağlayan temel unsurlardır. Fazla ayrıntılarına girmeden sadece birkaç cümleyle açıklayacağımız bu yasalar sayesinde tüm evren görünen ve görünmeyen boyutlarıyla ayakta durmaktadır.

KOZMİK - EVRENSEL YASALAR

Sebep Sonuç (Nedensellik) Yasası

Tesadüfü ortadan kaldıran bir yasadır. Görünmeyen sebep sonuç zincirleri ile Evren'de meydana gelen her bir olay bir diğerine bağlıdır.

Çalışma ve Teksir Yasası

Varoluşun sürekliliğini sağlar. Tüm varlıkları faaliyet içinde tutar ve varoluşu her an sürekli kılar. Canlıların kendi türlerini çoğaltması ve soyun devamlılığı da bu yasanın bir sonucudur.

Külli Çekim Yasası

Kozmik boyutta tüm galaksileri, güneş sistemlerini ve gezegenleri bir arada tutan bu yasa, dünyamızda ve benzer boyuttaki dünyalarda insanlar ve diğer canlılar arasında sempatizasyon ve sevgi tarzında tezahür eder.

Dayanışma Yasası

Evrensel faaliyet sırasında varlıkların birbirleri arasındaki yardımlaşma ve dayanışmalarını sağlar.

Tüme Varım Yasası

Enerjilerin çıktığı kaynağa geri dönüşümü, evrenin en temel prensiplerinden birini oluşturur. Belli bir kaynaktan yayılan enerjiler, sonunda o kaynağa geri dönerler. Bu evrensel prensip Tasavvufta *"Tanrıdan geldik Tanrıya geri döneceğiz"* şeklinde ifade edilmiştir. Devresellik yasası da bu yasanın bir sonucu olarak evrende işlerlik kazanmıştır.

Devresellik Yasası

Kozmik olayların belirli periyot içinde birbirlerini takip etmesidir. Çeşitli dünyalardaki varlıkların evrimleri için tertip edilen sikluslar ve devreler (çağlar) bu yasanın en belirleyici göstergelerinden biridir.

Dünyamız daki fiziksel ve ruhsal iniş - çıkış devresi de yine bu yasanın bir görünümüdür. Ezoterizm'de bu iniş ve çıkış; kozmik nefes alış verişi olarak da isimlendirilmiştir. Dünyamızdaki canlıların nefes alıp vermesi de yine bu yasanın, bu boyuttaki tezahürlerinden biridir.

Tedriç Yasası

Aşamalı olarak geçilen süreçleri ifade eder. Tabiilik perensibinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan bir yasadır.

Eşitlik Yasası

Varoluş itibariyle tüm varlıklar bir ve eşittir. Görünürdeki

eşitsizlik bir aldanmadan ibarettir. Görünürdeki eşitsizlik her varlığın varoluş sürecine farklı bir rolle katılmasından kaynaklanmaktadır.

Kapsama Yasası

Bir üst bir altını kapsar, görüp ve gözetir. Evrensel İdare Mekanizması'nın çeşitli fizik dünyaları görüp gözetmesi bu yasanın işlerliğini en iyi gözler önüne seren örneklerden biridir.

Sorumluluk ve Vazife Yasası

Evrende her varlık seçme özgürlüğü ilkesince üzerine belirli sorumlulukları alarak çeşitli kozmik görevleri yerine getirir. Dünyaya doğmak da başlı başına bir vazifenin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir. Varlığın potansiyaline göre sorumluluklarının sınırları genişler.

İstek Yasası

Varlıksal iradelerin bir yansımasıdır. Varlıklar kendi özlerindeki potansiyal güçleri sayesinde evrendeki imkanları kendi ve başkalarının gelişimleri istikametinde yönlendirebilirler. Bunun dünyadaki görünümlerinden biri de dinlerdeki dualarda kendini gösterir. Her varlık kendi gelişmişlik seviyesi oranında kendi özgür iradesini, kozmik gelişimi süresince yine özgürce kullanabilir. Bu yasanın sorumluluğuna sahip olan varlıklar diğer varlıkların seçme özgürlüklerine de saygı duymayı bilirler. Bu sürece bilerek katkıda bulunamayacak seviyede olan varlıklar ise, Ruhsal İdare Mekanizması'nca otomatik olarak yönlendirilerek, diğer varlıkların iradelerine engel teşkil edecek isteklerden uzak tutulurlar.

İstek yasası imajinasyon ve konsantrasyonla yakından bağıntılı bir yasadır. Her irade ve istek beyanı derhal imajinasyonu ve eğer dünyada bedenli yaşıyorsak buna bağlı olarak da düşünce enerjisini harekete geçirir. Ve bu şekilde her isteğimiz

bir enerji topunun oluşmasını sağlar. Bu enerji topları yeterince beslenirse sonunda mutlaka o isteğimizin yerine gelmesine zemin hazırlar.

"Düşüncelerinizden de sorumlusunuz" denmesinin nedenlerinden biri de budur. Bu nedenle İnisiyatik Çalışmalar'da isteklerin yönlendirilmesi ve düşünce kontrolü üzerinde hassasiyetle durulmuş ve bu özel eğitime katılanlara konsantrasyon ve düşüncelerine kontrol yöntemleri tüm incelikleriyle öğretilmiştir.

Şu anda dünyada yaşarken birçok isteğimizin yerine gelmediğinden şikayet ederiz. Dünya'da yaşarken isteklerimizden bazılarının yerine gelmemesinin iki önemli nedeni vardır. Bunlardan birincisi, konsantrasyon ve düşüncelerimizin kotrolü ile ilgili metotları bilmeyişimizden kaynaklanır. İkincisiyle ilgili olarak ise, 1950'li yıllarda Türkiye'de Metapsişik Çalışmaları ilk kez gündeme getiren Dr. Bedri Ruhselman'ın ünlü *"Ruh ve Kainat"* adlı eserinden bir paragraf aktarmak istiyorum:

> Biz Dünya'da her hoşumuza gitmeyen hadiseyi istediğimiz gibi değiştiremeyiz. Zira bu hadise serbest ruh halimizdeki irade kudretimizin etkisi ile meydana gelmiştir. Maddeye bağlı varlığımızın iradesi onu değiştirmeye muktedir değildir.

Analoji (Benzeşim) Yasası

Ezoterizm'de çok önemli bir tanımlama vardır. Bu tanımlamada *"Aşağısı yukarıya, yukarısı aşağıya benzer"* denir. Bu tanımlama Everensel oluşumla ilgili çok önemli bir özelliği içinde gizler. Evrendeki bu benzeşim, *"benzer benzeri meydana getirir ve benzer benzeri çeker"* ilkesini oluşturmuştur.

Evrenin her köşesinde işlemekte olan bu prensip, dünyamızda, *"benzer bir işlemin benzer sonuçlar doğuracağı"* ilkesini beraberinde getirmiştir.

Destek Alametleri Yasası

Parça bütüne aittir. Ve parça bütüne ait bilgiye sahiptir. Evreni oluşturan en küçük birimde bile bütünün bilgisi gizlidir. İşte Ezoterik Öğretiler'de: ***"İnsanda Tanrısal Sırlar gizlidir, bu nedenle de kendini bilen Rabbini bilir"*** denmesinin asıl nedeni budur. Evrenin sırlarını çözmek için dünya yeterlidir. Çünkü evrensel oluşum prensibine göre nasıl ki insanda ***"Tanrısal Sırlar"*** gizliyse, dünya da da ***"Evrensel Sırlar"*** gizli bulunmaktadır... Yani evrendeki en küçük bir unsurda bile *"Bütün"*'e ait bilgi gizli bulunmaktadır.

Bu evrensel prensibin dünyamızda çeşitli tezahürleri vardır. Onlardan biri de, *"bir zamanlar birbirlerine bağlı olan şeylerin, sonradan birbirlerinden tamamen ayrılmış olsalar bile, parçalardan birindeki değişikliğin diğerini de etkileyeceği"* ilkesidir.

Son olarak sıraladığımız işte bu iki *"Kozmik Yasa"* Dünyamız'daki Majik Uygulamalar'ın da temelini oluşturmuştur. Bu yasaların Dünya'daki tezahürleri ***"Taklit Büyüsü"*** ve ***"Temas Büyüsü"*** olarak isimlendirilen Majik Uygulamaları beraberinde getirmiştir:

Taklit Büyüsü:

Halk arasında ***"Taklit Büyüsü"*** olarak bilinen, benzer bir işlemin benzer olaylar meydana getireceğine dayanan ***"Anoloji Büyüsü"*** çok yaygındır. Ağaçtan, çamurdan, balmumundan yapılan figürler en çok kullanılan malzemeler arasındadır.

Temas Büyüsü:

Parça bütüne aittir, bilgisinin temelini oluşturduğu ***"Temas Büyüsü"*** ise, bir zamanlar birbirlerine bağlı olan şeylerin, sonradan birbirlerinden tamamen ayrılmış olsalar bile, parçalardan birindeki değişikliğin diğerini de etkileyeceği prensibine dayanır.

BÜYÜSEL İŞLEMLER'İN HALK İNANÇLARIYLA BAĞLANTILARI

Dünya üzerinde hemen her toplumda; büyü inancı vardır. Ve her çağda büyü ve büyüsel uygulamalar insanların zihinlerini kurcalamıştır.

Anadolu'da da geçmişten günümüze kadar yaşamış olan bu inancın; Anadolu insanının günlük yaşantısının içine kadar girmiş olduğunu görüyoruz. Ancak ne yazık ki, şimdiye kadar bu konuyla ilgili yeterli ve doyurucu bir açıklama yapılamamıştır. Durum böyle olunca da *"Anadolu Halk Gelenekle - ri"*nin Etnolojik gerçeği tam anlamıyla gün ışığına çıkartılamamıştır.

Bu ve buna benzer diğer *"bilinmeyen - gizemli"* konularla ilgili; günümüz pozitif biliminin zıddına işleyen bir çark yoktur. Az önce kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi; her şey evrendeki bir takım yasalara uygun bir şekilde yürümektedir. Nitekim son yıllarda yurtdışında sürdürülen Parapsikoloji, Metapsişik ve Ezoterizm ile ilgili alanlarda sürdürülen araştırmalar sayesinde; Evren'in hiç bir noktasında *"gizemli - bilinme - yen"* bir esrarengizliğin olmadığı; buna karşılık her şeyin makul bir açıklamasının bulunduğu anlaşılmaya başlanmıştır.

Açıklığa kavuşan bu gizemli konulardan biri de büyü ile ilgilidir.

Eski dönemlerde büyüden anlaşılanla, günümüzde anlaşılan arasıda büyük farklar vardır.

Tüm eski toplumlarda *"din, büyü ve yaşam"* iç içe geçmiş bir özellik gösteriyordu ve büyünün çok geniş kullanım alanı vardı. Büyü dendiği zaman içerdiği kapsam, geniş bir yelpazeye sahipti:

1– Kozmik Tesirler'in çekilmesi için yapılan ritüeller,

2– Doğa olaylarına etki edebilme,

3– Hastalıkların tedavisi yani şifacılık,

4– Ruhsal İrtibatlar,

5– Kehanet çalışmaları...

İşte bütün bu alanlar, hep majinin kapsamı içinde yeralmaktaydı.

Maji, eski devirlerde, gerçek bir bilim olarak halkın günlük yaşamında olduğu gibi aynı zamanda, halkın dini inanç ve uygulamalarında da her zaman ön planda etkin bir şekilde fonksiyon görmüştür.

Maji bir zamanlar kendine özgü kuralları olan ve bu kuralların öğretildiği gerçek bir bilimdi.

> "Büyünün dayandığı esaslar modern biliminkinin aynıdır. Büyücü aynı sebeplerin aynı sonuçlar doğracağına inanmaktaydı."

Maji'nin temeli bir takım kozmik yasaların kullanılmasına dayanır demiş ve *"Anoloji Yasası"* ile *"Destek Alametleri Yasaları"*nın nasıl majik uygulamaların temelini oluşturduğundan söz etmiştik.

Ancak bu yasalar durdukları yerde majik etkiler meydana getirmezler. Onları tetikleyecek bir unsur gerekir. İşte bu tetikleyici unsur, düşünce enerjisinin konsantrasyonuydu. Bu nedenle majik çalışmalarda düşünce ile meydana getirilen enerji ve bu enerjinin meydana getirdiği etkilerin çok önemli bir yeri vardı.

Maji'nin ne olduğunu anlayabilmek için; öncelikle düşüncelerimizin belli bir noktaya; belli bir süre odaklanmasıyla ne tür sonuçları ortaya çıkartacağını çok iyi farketmemiz gerekir.

Düşünce dediğimiz şey, basit anlamda bir takım fikirlerin zihnimizden geçmesi anlamına gelmez. Düşünce temelde bir enerji yayma faliyetidir. Bunun üzerinde az önce detaylı olarak durmuştuk.

Düşüncelerimizi belli bir konu üzerinde uzun bir süre odaklayabilmek yani konsantre olmak hiç de zannedildiği gibi kolay değildir. Bir konu üzerinde düşünmeye başlar başlamaz hemen zihnimize bir sürü başka düşüncelerin üşüştüğüne şahit olmuşuzdur. Bunun sebebi, düşüncelerimize hakim olamayışımızdır. Dikkat edilirse, aslında sadece düşüncelerimize değil; duygularımıza da hakim olamadığımızı görürüz.

Duygularımıza ve düşüncelerimize hakimi olabilmek için konsantrasyon yeteneğimizi geliştirmemiz şarttır.

"Belki dünyanın en kolay şeyi için; düşünmektir" denir ama aslında hiç de öyle değildir. Düşüncenin yönlendirilmesi ve düşüncelere hakim olunarak onların konsantre edilebilmesi başlı başına özel bir eğitimi gerektirir. İnsan bu konuda kendisini eğitmediği müddetçe, bunu gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Yeri gelmişken hemen belirtmekte yarar görüyorum ki, yaşam içinde bir türlü yakamızı kurtaramadığımız çeşitli alışkanlıklarımız da yine bu konsantrasyon eksikliğinden kaynaklananmaktadır.

Konumuzu toparlayalım...

Siz düşüncelerinizle yayılmakta olan enerjinizi belli bir noktaya, belirli bir süre odaklayabilirseniz, yaşamınızda çok çeşitli sonuçlar elde edebilmeniz mümkün olabilir. İşte bir zamanlar gayet iyi bilinen bu mesele, özellikle son yıllarda tüm dünyada büyük bir yayılma gösteren New Age Yaşam Kültürü'nde yeniden gündeme getirilmiş ve *"Günlük Majik Uygulamalar"*la insanın yaşamını nasıl pozitif alanda kendi isteğine bağlı olarak yönlendirebileceğinin pratik uygulamaları yayınlanan çeşitli kitaplarda metotlarıyla gösterilmeye başlanmıştır. (2)

HAYATIN ÇEŞİTLİ SAFHALARIYLA İLGİLİ HALK İNANÇLARI VE ADETLERI

"Anoloji" ve *"Destek Alametleri Yasaları"*nın temelini oluşturduğu *"Taklit"* ve *"Temas Büyüleri"*nin pratik uygulamaları çoğunlukla birbirleriyle yakından bağıntılıdır. Yani her iki unsur da çoğunlukla bir arada kullanılarak majik uygulamalar yapılmıştır. Bunun doğal sonucu olarak da az sonra göreceğimiz birçok halk inançlarının ve adetlerinin ortaya çıkışı bu iki unsurun birlikteliğinden kaynaklanmıştır.

Aşağıda aktaracağımız halk inançlarının ortaya çıkış nedenlerini açıklarken eğer sadece *"Taklit Büyüsü"* prensibinden kaynaklandıysa (1) ile; *"Temas Büyüsü"* prensibinden kaynaklananları da (2) ile göstereceğiz. Eğer her iki unsuru da birlikte bünyesinde barındırmışsa (1–2) şeklinde açıklamasını not olarak düşeceğiz. Bu, bizi her seferinde aynı açıklamaları yapma zaruretinden kurtarmış olacak. Farklı açıklamalar gerektiren inançları zaten kendi içinde ayrıca ele alacağız. Ve onları (1), (2) ya da (1-2) olarak numaralandırmayacağız...

Artık Anadolu'da yüzyıllardır yaşatılan bu inançları ele almaya başlayabiliriz:

ÇOCUKLA İLGİLİ ADETLER

Doğumu kolaylaştırmak için:

“ *Kilitli sandıklar açılır.* ” (1)

“ *Kilitli kapılar açılır.* ” (1)

“ *Kadının saçındaki örgüler açılır.* ” (1)

“ *Pencereler açılır.* ” (1)

“ *Çocuğu yaşamayan kadınlar, doğum yapanın yanına alınmaz.*” (1–2)

Yaşaması şüpheli olan çocuk için:

❝ Kırk evden toplanan bez parçalarından dikilen gömlek çocuğa giydirilir. ❞

❝ Çocuğa kırk farklı renkteki iplikten elbise dikilir. ❞

❝ Çocuğa kırk gün içinde yeni bir isim konur. ❞ (2)

İstek Yasası'nın önemini daha önce vurgulamıştık. Her bir istek imajinasyonu ve düşünce enerjisini tetikler. Buradaki istek, çocuğun yaşamasına devam etmesidir. Kır evi dolaşırken hem evleri dolaşanların gösterdikleri çabanın sonunda ortaya çıkan konsantrasyon, hem de her bir ev sahibinin istek ve düşünceleri sonucunda ortaya çıkan ve gittikçe artan imajinatif istek, sonunda büyük bir enerji topunun oluşumuna neden olur. Daha sonra ise toplanan bez parçalarının dikimi sırasında o enerjiler gömleğe otomatik olarak aktarılır. Ve sonuç olarak o gömleğin çocuğa giydirilmesiyle o enerjiler de çocuğa aktarılmış olur.

Temasa geçtiğimiz her maddeye bizler farkında olsak da olmasak da birçok tesir bırakırız. Böylelikle her bir ev sahibi kendilerine gelen kişiye verdikleri beze o tesirlerini bulaştırmış olmaktadırlar.

Kırk farklı renkteki iplikle elbise dikilmesi de aynı mekanizmayı hareket geçirmeye yöneliktir.

Çocuğa kırk gün içinde yeni bir isim konulmasına gelince... İsim sadece sosyal bir kişiliği temsil etmez, majik anlamda bir kudreti de ifade eder.

Eski Türkler'de çocuğa rastgele bir isim verilmediğinden bahsetmiştik. Bu gelenek Anadolu'da da kısmen de olsa değişikliğe uğrayarak yaşatılmıştır. Anadolu'da yeni doğan çocuğa bir isim verilirken o ismin, gelecekte o kişinin karakterini, toplum içindeki yerini ve başarısını şekillendirecek sembolik bir öz taşımasına dikkat edilirdi. Yani ismin içerdiği anlamı ve niteliği sahibine geçirdiğine inanılmaktadır ki burada da Anolo-

jik düşünceyi tüm etkinliğiyle görmekteyiz.

Eski toplumların birçoğunun geleneklerinde, herhagi bir kişinin ismini bilen o kimseye majik etki yapabilme kudretini de elde etmiş sayılırdı. En eski dinsel metinlerden olan Popol-Vuh'ta da bu açıkça ifade edilmiştir. Örneğin bir Kızılderili, bir beyaz olan birine ismini söylerse bu çok büyük bir itimadın işaretiydi. Çünkü isim de o kişinin bir parçasıydı ve hatırlanacağı üzere parça bütüne atti...

Konuyu toparlayacak olursak, Anadolu'daki yaşaması şüpheli olan çocuğa kırk gün içinde yeni bir isim konmasıyla ilgili adetin ortaya çıkış sebebini şöyle özetleyebiliriz:

İsim insanın bir parçasını teşkil ettiğine göre isim üzerine yapılacak bir etki, *"parçanın başına gelen bütünün de başına gelir"* prensibince o ismin sahibini de etkileyecek demektir.

O halde yaşaması şüpheli olan bir çocuğun ismi değişirse, yeni isminin enerjisi ona taze yapıcı bir güç olarak geçecek demektir. İşte hedeflenen asıl gaye buydu...

Konuşması geciken çocuk için:

❝ ***Konuşamayan çocuğun ağzına kapı anahtarı konur ve bükülür.*** ❞ (1)

❝ ***Çocuğun başlığına anahtar dikilir.*** ❞ (1)

❝ ***Kanaryanın içtiği sudan çocuğa içirilir.*** ❞ (1)

Çocuğun geleceği için:

❝ ***Çocuk büyüyünce babasının sanatını alsın diye göbeği babasının iş yerine atılır.*** ❞ (1–2)

❝ ***Yeni doğan çocuğun ağzına ilkin dayısı tükürür.*** ❞ (2)

❝ ***Huyu kötü olan kimsenin çocuğun ağzına tükürük bulaştırmasına izin vermezler.*** ❞ (2)

Çocuğun ağzına tükürük sürülmesi hatta tükürülmesi,

Anadolu'da hayli yaygın olan bir adettir. Eski inisiyatik öğretilerde tesirin nefes yoluyla aktarılmasından söz etmiştik. Buna benzer bir şekilde insanın sahip olduğu karakteristik tesirleri, kan ve tükürüğünde de birikmiş durumdadır. Nitekim kan kardeşi olma uygulaması da bu prensipten kaynaklanan bir adettir. Ve aynı tesirleri paylaşmak, birbirlerine kendi tesirlerini aktarmak anlamına gelir. Yukarıdaki örneklerdeki çocuğun ağzına tükürük sürülmesiyle çocuğa istenilen ve onun geleceğini olumlu yönde etkileyecek olan tesirlerin geçirilmesi hedeflenmiştir. Huyunu beğenmedikleri kimselere çocuğun ağzına tükürük sürdürmemeleri ise yine bu prensibe güzel bir örnek teşkil etmektedir.

EVLENME İLE İLGİLİ ADETLER

Kısmet Açmak İçin:

Halk inancına göre, kısmeti açılmayan bir kızın evlenmesi imkansızdır. Kısmet, kendi kendine açılabildiği gibi, kısmetin açılmasını çabuklaştıracak hatta zorlayacak majik pratikler de vardır. Örneğin:

“ ***Evlenmek isteyen kızın ismi, yeni evlenen bir kızın ayakkabısının içine yazılır.*** ” (1–2)

“ ***Gelin olana el örgüsünden yapılmış bir çorap verilir, gelin kocasının evine gittiğinde çorabın örgüsünü açar.*** ” (1–2)

“ ***Gelin elbisesinin eteğine, evlenmek isteyen kızların isimleri yazılır.*** ” (1–2)

Gelin Yeni Evine Geldiğinde Uygulanan Adetler:

Bu bölümdeki adetler tam anlamıyla inisiyatik kökenli uygulamalardır. Daha çok ritüelsel (ayinsel) bir özelliğe sahiptir ve amacı gelinin istenilen huyda ve karakterde olmasına yar-

dımcı olmaktır. Bu uygulamalarla geline aynı zamanda inisiyatik bir dizi bilgi de aktarılmaktadır. Kısa süreli halk tipi inisiyasyonun çok canlı örneklerindendir.

Şimdi bunları uygulanış sırasına göre önce sıralayalım, sonra da genel hatlarıyla açıklamalarına geçelim:

Eve girmeden önce:

" Önüne urgan konur. " (1–2)
" Koyun postuna bastırılır. " (1–2)
" Ters çevrilmiş kazana bastırılır. " (1–2)
" Ateşe bastırılır. " (1–2)
" Gelinin önünde küp kırılır. " (1–2)

Gelin artık eve girmeye hazırdır...

" Tam eve giriş sırasında yüzüne ayna tutulur. "
" Başı üzerinden buğday atılır. " (1–2)
" Başı ocağa vurulur. "
" Ocağın çevresinde dolaştırılır. "
" Eşik önünde ve ocak başında dua ettirilir. "
" Gelinin babasının evinden getirdiği ocak külü, yeni evindeki ocağa serpilir. " (1–2)
" Gelinin baba evinden gizlice alınan bir çivi yeni evinin eşiğine çakılır. " (1–2)
" Evin orta direği çevresinde dolaştırılır. "
" Gelinin eşiği öpmesiyle tören son bulur. "

Görüldüğü gibi, gelin henüz daha ilk adımını içeri atmadan önce birtakım ritüellere tabi tutularak, ona adeta yeni bir kişilik kazandırılmaya çalışılmaktadır. Bunlar hem inisiyatik bilgileri içinde barındıran sembollerdir, hem de Anolojik unsurlardır...

Yani yukarıdaki maddelerin çoğu hem inisiyasyonun çeşitli özelliklerini ve safhalarını ifade etmektedir; hem de Anolojik unsurlara dayalı başlı başına majik uygulamalardır.

Anadolu'da diğer bazı toplumlarda olduğu gibi ergenlik inisiyasyonu olmadığından bu iş evlilikte yapılırdı. Bunun en açık şeklini yukarıda aktarmış olduğumuz maddelerde görüyoruz.

Konuyu önce inisiyatik semboller açısından ele alalım:

Kapı: Kapı nasıl ki bir mabet söz konusu olduğunda, "*Maddi Dünya*" ile "*Kutsal Dünya*" arasında bir sınır teşkil ediyorsa, bir mesken söz konusu olduğu zaman da, dış dünya ile iç dünya arasında bir sınırın geçilişini ifade eder. Yani mabetteki kapının kutsiyetini, evdeki kapı semolize etmektedir.

Mabetteki kapı nasıl kutsal olmasın ki?... Görülmeyen alem ile görünen alem arasındaki irtibatın kurulduğu o eski mabetlerin kapısından içeri giren inisiye adayı, kendi içindeki kapalı olan kapıyı açma kudretini elde etmekte ve bu sayede kendi içindeki Tanrısı'nı görebilmekteydi... Zaten inisiyasyonun asıl nihayi hedefi de buydu... İnisiyasyonun amacı herkesin içinde kapalı halde duran o kapının açılmasına yardımcı olmaktı. Bunun olabilmesi için ise, inisiye adayının öncelikle sadeleşmesi ve fazlalıklarından kurtulabilmesi gerekmekteydi. Bu da arınma çalışmasıyla gerçekleştirilmekteydi. İnisiyasyonun temeli bu nedenle arınma ve sadeleşmeye dayanmakta ve bu sağlanmadan diğer aşamalara geçiş mümkün olamamaktaydı. ***"Hep kendini seyrettikçe içindeki gizli bulunan Tanrını göremezsin"*** sözüyle inisiyasyonun bu niteliği ifade edilmeye çalışılmıştır. İşte gelinin yüzüne ayna tutulması da bu meseleyi açıklayan bir sembol konumundadır.

Kapının ayrılmaz bir parçası olan eşik, sözünü etmeye çalıştığımız geçilecek olan sınırı ifade etmesi bakımından önemlidir. Zaten gelinin eşiği öpmesiyle bunun önemi ortaya konu-

luyor.

Ocak: İlk bakışta evlerin yaşama sevinci ve yaşam kaynağı olarak karşımıza çıkan ocak, aynı zamanda içinde kutsiyetin bir parçasını da taşımaktadır. Ocağın bu kutsiyeti içindeki ateşten dolayıdır... Dört asli elementten biri olan ateş, arıtıcı ve kötülüklerden uzaklaştırıcı majik niteliğiyle halk inançlarında her zaman ön planda yer almıştır. İnisiyatik çalışmalarda arınmanın sembolü olarak kullanıldığından zaten daha önce bahsetmiştik.

Evin Orta Direği: Orta Asya Türk Gelenekleri'nden kaynaklanan bir adet ve sembolle karşı karşıyayız. Evin orta direği Orta Asya Türk Kültürü'ndeki *"Göğün Direği"* sembolüne karşılık gelen bir unsurdur. Göğün Direği daha önceki açıklamalarımızdan da hatırlanacağı üzere gökyüzü ile yeryüzü arasındaki irtibatın sembolüydü. Anadolu Halk Gelenekleri'nde yer alan *"Evin Orta Direği"* inancının dayandığı temel nokta budur. Anadolu'daki Evin Orta Direği gökyüzü ile irtibatın sembolüdür. Bir başka ifadeyla evin ruhsal dünyaya açılan kapısıdır.

Gelinin evin orta direğinin çevresinde dolaştırılması gökyüzünden gelen tesirlerle gelinin irtibatlandırılması ve o tesirlerle yıkanması, temizlenmesi anlamına gelir. Nitekim gelinin daha önce ateşe bastırılması ile muhtemel olumsuz tesirlerden temizlenmesinin ilk adımı atılmıştı... Bu inisiyasyonun birinci aşamasına karşılık gelir. Orta Direğin çevresinde dolaşmak ise inisiyasyondaki ikinci aşamaya geçişi semboleştirmektedir. Çünkü artık asıl ruhsal temizlik başlayacaktır.

Gelinin eşiği öpmesi, artık geçişe hazır olduğunu ve kendisine anlatılmak istenenlerin bilincine vardığını ifade eder.

Gelinin eve ilk girişi ile ilgili az önce sıraladığımız maddelerin çoğu; hem inisiyasyonun çeşitli özelliklerini ve safhalarını ifade eder; hem de Anolojik unsurlara dayalı başlı başına

majik uygulamalardır demiştik... Konunun bu yönüne ilk dikkatleri çeken araştırmacılardan biri de Etnoloji Profesörü Dr. Sedat Veyis Örnek olmuştur. Ankara Üniversitesi Basımevi'nden 1966 yılında çıkarttığı *"Batıl İnançlar'ın ve Büyüsel İşlemler'in Etnolojik Tetkiki"* adlı kitabında şunları söylemektedir:

> Bu pratiklerden de anlaşılıyor ki, basit birer adet gibi görünen bu işlemlerin içinde; gelinin iş gücü, çalışkanlığı ve evin bereketi söz konusu edilmekte, bunun için de büyünün aracılığına başvurulmaktadır.
>
> Önüne urgan konmakla ve ters çevrilmiş kazana ya da bazı yörelerde demire bastırılmakla onun dayanıklı ve sağlam olmasına çalışılmakta; yumuşak bir hayvan olan koyunun postuna batrılırılmakla da ona yumuşak başlılık kazandırılmak istenmektedir. Gelinin uğursuzluğunu gidermek için ise ateşe bastırılmaktadır.

Çivi, kül gibi objeler de yine *"Halk Gelenekleri"* nde ve *"Halk Büyüleri"* nde en çok kullanılan Anolojik unsurlardandır.

Gelin'in ocak başında dua ettirilmesi ise, eski Şamanik ögelerin nasıl İslâmiyet'le birleştirilmiş olduğunu göstermesi bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

Manas Destanı'nda bir gelinin kayın babasının evine girişi şöyle tasvir edilir:

> Kızlar ve gelin çift çift olup eve girdiler. Genç gelin Aksaykal eğilerek selâm verdi; Aksaykal ateşe yakın geldi, eğildi, ateşe selâm verdi.

Evlilikle ilgili bir başka konuyla devam edelim...

Gerdeğe Girmek:

Günümüzde sadece tek bir anlamda kullanılmakla birlikte, ilk ortaya çıkışında çok farklı bir anlama sahip olan Anadolumuzda bir deyim vardır: *"Gerdeğe girmek"*

Günümüz Türkçesi'nde Gerdek: Gelinle damadın düğün gecesi baş başa kaldıkları oda; Gerdeğe girmek ise: Düğün gecesi gelinle damadın baş başa kalması - zifaf gecesi anlamında kullanılmaktadır.

Gerdek Farsça'dan dilimize girmiş olan bir sözcüktür, Farsça'daki asıl anlamı: ***"Kubbe - Kubbeli bina"***dır.

Eski Çinliler, Hunlar'ın ve Gök-Türkler'in yuvarlak ve kubbeli çadırlarına *"Kiung-lu"* derlerdi. Bazı Etnoloji araştırmacıları *"Kubbe"* sözcüğünün ortaya çıkışını Çinliler'in bu sözcüğüne bağlarlar.

Önceki bölümlerimizde de görmüş olduğumuz gibi, Orta Asya'da Gök Kubbesi'ne verilen önem ve kutsiyetin bir benzeri de çadırların kubbesine de gösterilmekte ve çadır kubbesi adeta gök kubbesinin sembolü konumundaydı.

Eski Türkler'de Gök *"eril"*, Yer ise *"dişil"* prensibin sembolü olarak ele alınmaktaydı.

Hatırlanacağı üzere İslâm Tasavvufi düşüncesine göre insan makro kozmosun yeryüzündeki bir küçük benzeri ve parçasıdır. Tasavvuf'ta bu nedenle de insana *"mikro kozmos"* tanımlaması getirilmiştir.

Bu benzeşimsel felsefi düşünceye göre: **Güvey eril, gelin ise dişil prensibin yeryüzündeki yansımalarından ibaretti.** Bu felsefi anlayış, hemen hemen birçok eski geleneklerde bu şekilde nitelendirilmiştir. İşte bu felsefi ve tasavvufi anlayıştan hareketle erkek göğün, kadın ise yerin sembolü olarak nitelendirilmekteydi.

Gelin'le güvey'in gökyüzünü sembolize eden çadırın içine girmeleri ise, Ezoterizm'de çok önemli bir anlama sahip olan

"Yer ile Göğün Evliliği" nin sembolü olarak nitelendirilmişti. Gerdeğe girmekle anlatılmak istenen gerçek aslında buydu...

VÜCUDUN UZUVLARIYLA İLGİLİ ADETLER

" *Gece tırnak kesilmez.* " (2)
" *Kesilen saçlar ortada bırakılmaz.* " (2)
" *Kan kardeşi olmak.* " (2)
" *Çocuğun çıkan ilk süt dişi babasının iş yerine atılır.* " (2)

Bir zamanlar bir arada bulunan vücudun uzuvları herhangi bir sebeple vücuttan ayrılsalar bile Analoji Yasası gereği bu bağı sürdürmeye devam ederler.

Bu gerçekten hareket eden bazı kötü niyetli majisyenler saç, tırnak ve dişler üzerinde yaptıkları negatif etkileri onların sahiplerine aktarabilmekteydi. Bu nedenle kesilen tırnak ve saçların ortalık yere bırakılmamasına özen gösterilirdi. Gece kesilen tırnak karanlık bir yere sıçrayarak kaybolabilir dolayısıyla kara majisyenin eline geçebilirdi, bu yüzden *"gece tırnak kesilmez"* diye bir inanç ortaya çıkmıştır.

Özellikle kadınların kesilen saçları özenle muhafaza edilerek toprağa gömülürdü. Çünkü başbağlama büyüsünde kadın saçları bir zamanlar yoğun olarak kullanılan malzemelerin başında yer almaktaydı.

Günümüzde hâlâ kara majiyle uğraşanlar kendilerine herhangi birine büyü yaptırmak için gidildiğinde; büyü yaptırmak istenilen kişinin saçından ya da tırnağından küçük bir parça getirilmesini isterler.

Tırnak ve saç gibi diş de majik uygulamalarda önemli bir Analojik unsur olduğu için çekilen dişlerin de bir başkasının eline geçmemesine dikkat edilirdi.

Çocukların süt dişlerini değiştirme dönemlerinde ilk düşen

süt dişi, çocuk büyüdüğünde babasının sanatını ve mesleğini alması için babasının işyerine atılırdı.

SAÇLA İLGİLİ ADET VE RİTÜELLER:

Ankara Mamak'taki Hüseyin Gazi Türbesi'nde olduğu gibi, Anadolu'nun bazı yörelerinde çeşitli türbelere başı ağrıyanların, bundan kurtulmak için, saçlarından bir parça kesip, türbeye bağlama adetine rastlanmaktadır.

Anadolu'daki saçla ilgili diğer adetleri şöyle özetleyebiliriz:

❝ Yeni doğan çocuğun yaşı doluncaya kadar tırnakları, üç - dört yaşına kadar da saçları kesilmez. ❞

❝ Çocuğun saçı ilk kez beş yaşına bastığında kesilir. Kesilen saçlar para ile tartılır ve bu paralar çocuk tok gözlü olsun diye fakirlere dağıtılır. Tırnakları ise, çocuk babasının kesesinden para çıkaracak kadar büyüdükten sonra kesilir. Kesilen tırnaklar annesi tarafından bir beze sarılarak saklanır. Çocuğun babasının kesesinden çıkarttığı paralar da, bereket getireceği inancıyla uğur parası olarak saklanır. ❞

❝ Çocuğun sağlıklı olması için saçları üç yaşına kadar kesilmez. İlk kesilen saçlar çocuğun kendi yastığına konarak saklanır. Saçları yastıkta saklanan çocukların akıllı olacağına inanılır. ❞

Anadolu'nun bazı yörelerinde ise çocuğun saç ve tırnakları birbuçuk yaşına kadar kesilmez. Bu sürenin sonunda dualarla kesilen tırnaklar küçük bir kesenin içine konup, babasının para kesesinin içine dikilir. Bu bir tören gibi uygulanır ve bu törenin sonunda dost ve akrabalara yemek ikram edilir.

Kökeni majik uygulamalarla dolu bu adetler, bazı yörelerde İslâmiyete daha da yakınlaştırılarak uygulanır. Örneğin bazı

yörelerde çocuğun ilk tırnağı cuma günü salâ ile ezan arasında ve zengin bir aileden getirilen makasla kesilir. Böylelikle çocuğun rıskının bol olacağına inanılır.

Peçem Töreni: Özellikle Erzurum ve çevresinde yoğun olarak görülen bu adet tam bir ritüele dönüştürülmüştür:

" Düğünden sonra gelinle güvey üç gün boyunca odalarından çıkmazlar. Üçüncü günün sonunda gelin odadan alınarak, önce kaynana ve kaynatasının daha sonra da diğer aile büyüklerinin elleri öptürülür. Ardından hep birlikte yemek yenilir. Yemekten sonra annesi ve babası sağ olan bir genç kızın eliyle, gelinin perçemi kesilir ve ortaya konulmuş sininin içine herkes hediyesini bırakır, yenilir, içilir, oynanır."

Saç tüm toplumların geleneklerinde *"ruhsal gücün"* sembolü olarak kullanılmıştır.

630'larda Çin'den Hindistan'a gitmekte olan Budist Hiuan-Tsang'ın Kırgızistan'da karşılaştığı Batı Türkleri'ni *"...Hanları saçlarını rüzgarda dalgalanmaya bırakmıştı... Etrafında saçları örülü 200'e yakın askeri vardı"* diye tanımlamıştı.

Eski Türkler'in saçlara verdikleri önem defin törenlerinde de kendisini göstermekteydi.

Orta Asya'da defin merasimlerinde saç ve sakal kesilir ve mezara konulurdu. Bazı yörelerde ise kesilen saç ve sakal yakılırdı. (3)

Türkler daha sonra Müslümanlığa geçtiklerinde bile saçla ilgili geleneklerini uzun bir süre devam ettirmişlerdir.

Tanrı'nın yardımının özellikle arandığı zor ve zahmetli girişimlerden önce saç uzatılması ve elde edilen başarıdan sonra bunların kesilip Tanrı'ya sunulması birçok eski ulusun uyguladığı adetlerdendi. Bu adet özellikle Sami kavimleri arasında da

son derece yaygındı. Bu adet, dini bir kisve içinde Müslümanlıktan sonra da kullanılmıştır.

Bugün İslâmiyet'in dinsel kuralları içinde uygulanan saçla ilgili adetler de vardır:

Hatırlanacağı üzere Mekke'ye Hacı olmak için gidenler bir dizi ritüel uygularlar. Bu uyguladıkları ritüellerin içinde Cemrat Al-Akaba'ya yedi taş attıktan sonra Hacı adayları saçlarını traş ettirirler. Ve daha sonra da kurban keserler.

İslâm Geleneği'nde ayrıca, bir çocuğun doğumundan yedi gün sonra kesilen Akika olarak isimlendirilen bir kurban kesme adeti vardır ki, bu kurban kesilmesi sırasında ayrıca, çocuğun saçları da kesilir. Çocuğun o gün kesilen saçlarına da Akika denir. Çocuğa isim de bu ritüeller sırasında konur. İslâmiyet öncesinde de Sami kavimlerince de uygulanan bu adet sırasında da kesilen kurbanın kanı çocuğun alnına sürülürdü.

Anadolu'daki çeşitli tasavvufi tarikatlara giriş törenlerinde de saçın traş edilmesi ile ilgili riteller uygulanmıştır.

> Tasavvufi Sufi tarikatlarına giriş, illüzyon dünyasından kutsal alana geçiş, gerçek olmayan illüzyon dünyasına veda ile gerçek Tanrısal yaşama yeniden doğuş ve yeni bir yaşam tarzına geçme gayretinin bir başlangıcı olarak ele alınmış ve uygulanan traş ritüeli de bunun sembolik gösterilerinden biri olarak kabul edilmiştir. Tarikata giriş ritüellerinde olduğu gibi, tarikat çalışmalarındaki ilerki aşamalarında uygulanan "Süluk Ritüelleri"nde (sırra erme) de adayın belli bir kurala göre traş edildiği gözlenmiştir. (4)

Masallardaki Saçın Sihirli Gücü:

Saçla ilgili majik uygulamalar bazı masal motifleri arasında da kendisini gösterir. Halk tipi inisiyasyonun önemli bir parçası olan masallarda (5) konunun bu yönü çok açık olarak dile getirilmiştir. Örneğin:

Olağanüstü güçlere sahip olan iyi kalpli bir büyücü, kendisinden iyilik gördüğü bir kişiye başından kopardığı iki tel saç verir ve *"başın sıkıştığında bunları birbirine çarp ben gelirim"* der. Gel zaman git zaman, zor duruma düşen adam büyücünün dediğini yapar ve kılları biririne sürter. O anda karşısında büyücü peyda olur ve onu mucizevi bir şekilde içine düştüğü zor durumdan kurtarır...

Benzerlerine sıklıkla rastladığımız masallarda anlatılan bu temada saç; hem ruhsal gücün sembolü olarak, hem de *"Bir zamanlar bir arada bulunan vücudun uzuvları herhangi bir sebeple vücuttan ayrılsalar bile, Analoji Yasası gereği bu bağı sürdürmeye devam ederler"* bilgisinin, masalın anlatım üslubunun içinde gizlenerek verilmesiyle ilgili bir motiftir

TESİRLERİN BULAŞIP – BULAŞMAMASI İLE İLGİLİ ADETLER

Vücudun uzuvları ile ilgili olmasa da, yine bu kapsamda değerlendirilebilecek farklı bir grup halk inancı daha vardır. **Bu kapsamda ele alınan adetlerde temel nokta insandan yayılan tesirlerin bir başkasına bulaşması ya da bulaşmamasına gösterilen özenle ilgilidir.** Şimdi bunlardan bir kısmını sırayla ele alalım:

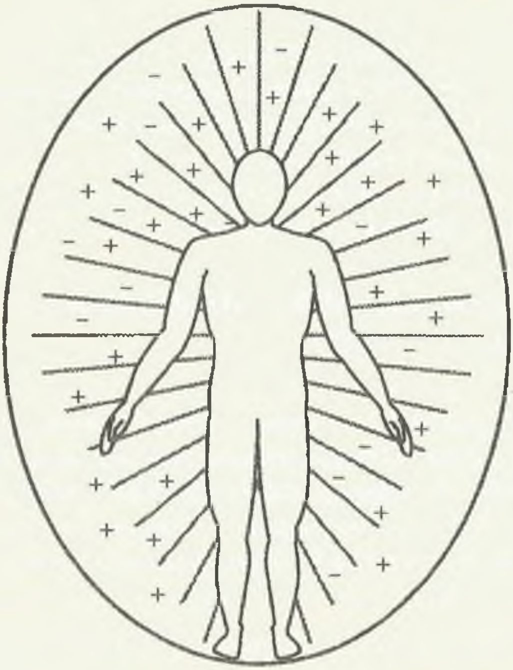
“ Tanınmayan yabancı kişilerin giyisileri giyilmez. ”

Vücudun uzuvları ile ilgili adetlerde görmüş olduğumuz, tesirin sürekliliği, insanın temas ettiği maddeler için de geçerlidir. Bunlar arasında giydiğimiz elbiseler en başta yer alır.

"Temas Büyüsü"nde saç, tırnak, kirpik ve diş gibi fizyolojik unsurların yanısıra, insanın giyim-kuşam ve günlük yaşamı içinde kullandığı çeşitli objelerin de etkiyi ve gücü iletici nite-

liğe sahip olduğu görülmektedir.

Bu nedenle Anadolu'da daha önce başkalarının kullandığı giyisilerin kullanılmaması gibi bir adet vardır. Özellikle de tanımadıkları kişilerin giyisileri, Anadolu'da kesinlikle kullanılmazdı. Buna benzer bir başka adet de, tanımadıkları bir kişinin oturduğu yerden kalkmasından hemen sonra oraya oturmamaktır. Bu adetin de çıkış noktası, muhtemel negatif bir tesirin o koltuk veya sandalye vasıtasıyla oturana geçebileceği düşün-

Vücudumuzu eliptik bir hale şeklinde saran ve "Aura" ismiyle tanımlanan biyomanyetik enerji alanı, ruhsal gelişmişlik düzeyimizle bağlantılı bir enerjetik yapıya sahiptir. Ruhsal enerjilerin astral beden aracılığıyla bedene iletilmesiyle oluşan bu enerjetik alanın oluşumu fizik bedenle astral beden arasındaki bağlantı noktaları (şakralar) vasıtasıyla oluşmaktadır. Sürekli bir ışınım içinde bulunan bu enerjetik alan görücü medyomlarca rahatlıkla görülebilmektedir.

cesine dayanır.

Söz konusu tesirler özellikle auralarımızdan yayılan enerjilerle çevreye bulaşmakta ve yine biz çevreden auralarımıza bulaşan tesirlerden etkilenebilmekteyiz.

Gelelim Anadolu'daki belki de en fazla yaygın olan ve yine tesirlerle ilgili olan adetlere...

" Selamlaşmak. "
" El sıkışıp tokalaşmak. "
" Kucaklaşıp öpüşmek. "

Bunlar *"Anadolu Kültürü"*nün herhalde en yaygın ve Anadolu'nun kendisine has özelliğini yansıtan adetlerindendir.

Selamlaşmanın temeli tesir alış verişine dayanır. Kendi tesirini karşısındakine sunmak ve onunla paylaşmak anlamına gelir. Selam vermek tesir yollamak, selam almak ise karşısındakinin tesirini kabul etmek demektir.

Daha sonra ele alacağımız nazarla ilgili adetlerde de göreceğimiz gibi Anadolu'da nazarı değebileceğinden kuşkulanılan bir kişiyle karşılaşıldığında ondan önce söze başlayıp, ondan önce selam verilir. Bu da selam vermenin temelde tesir aktarımı olduğunu göstermesi bakımından önemli bir örnektir.

El sıkışıp, kucaklaşıp öpüşmek de yine aynı nitelikte değerlendirilebilecek adetlerdendir. Bu adetin de temeli karşılıklı tesir alış verişine dayanır.

Anadolu Kültürü'nde selamlaşmanın, el sıkışıp tokalaşmanın ve hatta birbirine sarılarak öpüşmenin, ne denli yaygın olarak kullanılan adetler zinciri olduğu düşünüldüğünde, Anadolu insanının sahip olduğu enerjileri bir başkasıyla paylaşmada gösterdiği cömertlik derhal ortaya çıkmaktadır. Bu şekildeki bir cömertliği başka toplumlarda görmeniz pek mümkün değildir.

Konunun öneminden dolayı meselenin ezoterik yönünü bi-

raz açmak istiyorum:

İnisiyatik Çalışmalar'da az konuşmak, az yemek, az uyumak gibi önemli kurallar vardı. Bu kurallardan her birinin belli nedenleri bulunmaktaydı. Örneğin az yemek yemek ruh ve beden ilişkisini zayıflatması bakımından ruhsal deneyimlerin yaşanmasını kolaylaştırdığı gibi buna bağlı olarak da prapsikolojik yeteneklerin daha kolay su yüzüne çıkmasına neden olmaktaydı.

Bir başka kural da az konuşmaktı... Çünkü inisiyatik eğitimde öğrenciye anlayışını arttırıcı, ruhsal ve fiziksel arınmasını kolaylaştırıcı manyetik enerjiler ve ruhsal tesirler sürekli olarak hocası tarafından yönlendirilmekte ve bu tesirlerin onun bünyesinde birikmesine çalışılmaktaydı. Bu tesirlerin öğrencinin bünyesinde depolanabilmesi onun mümkün olduğunca az konuşmasına hatta ilk zamanlar hiç konuşmamasına bağlıydı. Çünkü teknik olarak, konuşmak insanda enerji azalmasına neden olmaktadır. Çok konuştuğumuzda kendimizi yorgun hissetmemizin nedeni budur. Bunu bir topluluk önünde konferans verenler çok iyi bilirler.

Bu enerjiler bizim günlük yaşamımızın her anında bizden dışarı yayılırlar. Bu enerjilerin yeniden depolanması ise uyku sırasında gerçekleşir. Uyurken bu enerjiler bizim derin şuuraltımızın yardımıyla bize ottomatik olarak geri dönerler.

Sözünü etmiş olduğumuz *"Manyetik"* ve *"Psişik Enerjiler"*i bünyemizde ne kadar fazla depolayabilirsek, o kadar enerjik ve canlı oluruz. Bu aynı zamanda yaşam içindeki etkinliğimizin de artmasına neden olur. Bu tür bir insan birisine bir söz söylediğinde onun üzerinde çok daha güçlü bir etki bırakır. **Eskiler buna sözün büyüsel gücü derlerdi.** Gerçekten de bu enerjileri bünyesinde barındırmayı başaranların sözlerindeki manyetik güç insalar tarafından derhal algılanır.

İşte az önce *"Anadolu insanı bu anlamda da cömertliğini göstermiştir"* derken bunu kastetmiştim. Çünkü selam vermek-

le, el sıkışıp tokalaşmakla ve özelikle de öpüşerek bu enerjilerini çevresindeki insanlarla; Anadolu insanı yüzyılardır paylaşmış ve halen de paylaşmaya devam etmektedir.

HEDİYE VERME ADETİ:

Hediye vermek aslında pozitif tesirini iletme aracıdır. Kendi eliyle verdiği herhangi bir nesne aracılığıyla tesirin nakledilmesi perensibine dayanan bir adettir.

ÖLÜMLE İLGİLİ ADETLER VE ÖLÜLER KÜLTÜ

Doğum ve ölüm... Dünyadaki yaşamın başlangıcı ve sonu... Ancak bu öyle bir başlangıç ve öyle bir son ki, dünyada doğumla gelen başlangıç öte dünyadaki sonu, bu dünyada ölümle gelen son da, öte dünyadaki başlangıcın dönüm noktası... Ve süregiden ölümler ve doğumlar çemberi...

Diğer toplumlarda olduğu gibi, Türkler arasında da ölüm, sırrı çözülmesi gereken en büyük bilmecelerden biri olmuştur. Ve bu sırrın perdesi eskiden sadece mabetlerdeki gizli öğreticilikte aralanabiliyor ve ölümün sırrına ulaşılabiliyordu...

Ruhun ölümsüzlüğüne ve ölümden sonraki yaşam olgusunun tüm etkinliğiyle Eski Türkler'in dinsel inançlarında ön planda olması, geçmişten günümüze kadar ölümle ilgili çeşitli adetlerin Türkler arasında etkin bir şekilde ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Eski Türkler'in ilk dini olan Gök-Tanrı Dini ve daha sonra da Şamanizm, ölüm ve ölüm ötesi ile çok yakından ilgilenen ve bu alanda pratik çalışmalarda bulunan dinlerdi... Hele ki Şamanizm baştan sonra ruhsal irtibata dayanan bir dindi. Dolayısıyla Şamanist Türkler ruhun ölümsüzlüğünü çok yakından biliyorlardı. Şamanlar tarafından düzenlenen ruhsal irtibat törenlerinde buna bizzat kendileri de şahit oluyorlardı. İslâmiyet'in

Türkler arasında yayılması, meselenin bu yönünden Türkler'in uzaklaşmasına neden olduysa da, eski anılar ve eski bilgiler tamamen silinmedi... Ve şu anda Anadolu'da yaşamakta olan ölümle ilgili birçok adet eski Şaman Kültürü'ne bağlıdır. (6)

Aslında eski Şaman Kültürü'ne bağlı olan o kadar çok inanç ve adetlerimiz var ki... Örneğin dilimize yerleşmiş ve inançlarımızda hayli önemli bir yere sahip olan ***"kutsallık inancımız"*** da yine eski Şaman Kültürü'nden kaynaklanmış bir sözcüktür.

Kutsal sözcüğünün anlamı:

"Kutsal" ve *"kutsallık"* inancı, Türkler'in dünya ve evren görüşlerinin içinde geçmişten bugüne dek, çok önemli bir yere sahip olmuştur. Bu sözcüğün ortaya çıkışı, Türkler'in ruhsallıkla ilgili konulardaki geçmişten getirdikleri derin bilgilerinden kaynaklanmaktaydı. Daha önceki bölümlerimizden hatırlanacağı üzere, Şamanist Türkler ruh kavramını genel olarak nefes anlamına gelen *"tın"* sözcüğüyle ifade ediyorlardı. Fakat *"tın"* sözcüğünün yanısıra *"kut"*, *"sünne"*, *"yula"* gibi yine ruhun unsurlarını ifade eden farklı sözcükler de kullanıyolardı.

Kut: Yaşamak için gerekli olan temel unsur anlamına geldiği gibi aynı zamanda ruh ve can için gerekli olan gıda anlamında da Anadolu'da kullanılmıştır. ***"Kutsal"*** sözcüğünün kelime kökü de işte buna dayanmaktadır. Görüldüğü gibi ***"kutsallık"***la ***"ruhsallık"*** sözcükleri aynı anlama gelen kavramlar üzerine kurulmuştur.

Önemli bir ayrıntı olduğu için değinmeden geçemedim... Ölümden hemen sonra başlayan gömme adetleriyle devam edelim...

GÖMME ADETLERİ

Orta Asya Türkleri'nin cenaze törenleriyle ilgili en eski

kayıtlar yine Çin kaynaklarıdır. Bu kayıtlara göre Eski Türkler'de ağaçlar dikilmiş mezarlıklar ve matem elbiseleri yoktu. Şamanizm öncesinde Hunlar ölenleri uzakça bir yere götürürler ve toprağa gömdükten sonra mezarının yeri belli olmasın diye üzerinden atlarla geçerlerdi. Gök-Tanrı Dini'ne mensup Hunlar'daki bu adet son derece düşündürücüdür. Atalar Kültü'nün bu denli etkin yaşandığı bir dönemde ölenlerine mezarlık yapmamaları ilk başta garip gelebilir. Ancak durum düşünüldüğü gibi değildir.

Bunun nedenlerine az sonra geri döneceğiz...

Ölenlere mezarlık ve daha sonra da anıtlar, heykeller dikmek Şamanizm'in sonraki dönemlerinde başlamıştır.

Eski tarihi kayıtlarda bazı Türk kavimlerinin ölülerini yaktıktan sonra mezara gömdükleri anlatılmaktadır. Nitekim yapılan arkeolojik kazılarda bazı mezarlada bulunan küller bu anlatımlarnı doğrulamıştır. Ancak bu adetin çok yaygın olmadığı bilinmektedir.

Yakma adetinin haricinde uygulanan bir başka adet de, etin kemiklerden sıyrıldıktan sonra gömülmesidir.

Bu adet birçok kaynaklarca teyid edilmiştir. Örneğin Manas Destanı'nda Köketey Han'ın ölüm döşeğindeyken çevresindekilere söylediği vasiyeti şu cümlelerle başlar:

> Halkım... İlim... Gözlerim yumulduğu zaman vücudumu kımızla yıkayınız... Etimi keskin kılıçla sıyırınız... Deriye sarıp kefenimi başımın altına koyunuz... Başımı doğuya yöneltiniz...

Yukarıda sıraladığımız ölülerin gömülme adetlerinin kökeninde ruhun bedendenden ayrılışını kolaylaştırıcı teknikler yatmaktadır. Metapsişik ve Parapsikolojik kökenli araştırmalardan bilindiği gibi, ölümün gerçekleştiği ilk günlerde ruhsal varlık bedeni ile olan irtibatını kolay kolay kesemez. Beden adeta bir girdap gibi ruhsal varlığı kendisine çekmeye devam

eder. Böylelikle ruh ve beden ilişkisi kesilmiş olmasına rağmen, ruhsal varlık, dinsel terminolojide *"Ahiret"* adı verilen *"Öte Aleme"* (spatyoma) geçişini tam olarak gerçekleştiremez. Belli bir süre eski bedenin çevresinde, gömülmüşse mezarının başında ve çoğulukla da daha önce yaşadığı evde kalır.

Ruhsal varlıklarla irtibat sağlayabilen Şamanlar meselenin bu yönünü gayet iyi bildikleri için, ölenlerin ardından gerçekleştirdikleri bazı törenlerle, bu tesir irtibatını kesmeye ve ölen varlıkla görüşerek ona yapması gerekenler konusunda yardımda bulunurlardı.

Ölen varlıkla irtibata girerek ona artık ölmüş olduğunu (7) ve bundan sonra neler yaparak bu dünya ile irtibatını daha kolay kesebileceğini anlatmak günümüzde İslâmi Uygulamalar'da da gözlemlenmektedir. Örneğin, ölenin gömülüş işlemi tamamlanıp dualar yapıldıktan sonra, cenazeye katılanlar, mezarı terkederler. Bu sırada cenaze törenini idare eden hoca mezarda tek başına kalır ve ölene *"Talkım"* verir. Talkım vermek demek ölene öldüğünün bildirilmesidir. Ancak bu işlemin hakkıyla yapılabilmesi için hocanın ölenle ruhsal irtibata girmesi gerekir. Eğer hocanın madyomik bir yeteneği yoksa bu irtibat sağlansa bile hoca bunu anlayamaz. İşte konunun bu kısmı tartışmalıdır... Ve birçok hoca maalesef bu konudan habersiz sadece kendisine öğretilen cümleleri tekrarlayarak talkım verme işlemini yerine getirir.

Az önce sıralamış olduğumuz *"Eski Türk Gelenekleri"* ndeki ölen kişinin mezarının belli olmayışı, cesedin yakılması ya da etinin kemiklerinden sıyrılması gibi adetler, ruhsal varlıkla fiziksel bedenin irtibatını bir an önce kesmek için yapılan adetlerdir. Çünkü fizik beden ne kadar çabuk ortadan kalkarsa, ayrışım işi de o kadar kolay olmaktadır.

Ölenin ardından aşırı üzüntü tesirleri üretmek, ağlayıp bağrışmalar ve benzeri davranışlar da ruhsal varlığı aşağıya çekici bir etki meydana getirir. Her ne kadar daha sonraları Türk-

ler arasında bu tür üzüntü gösterileri gerçekleştirilmişse de, ilk başta özellikle Hunlar döneminde matem tutma adetinin olmadığını biliyoruz.

Gelelim, günümüzde uygulanan Anadolu'daki ölümle ilgili adetlere...

ANADOLU'DAKİ ÖLÜMLE İLGİLİ ADETLER

" Ölü yıkandıktan sonra, su ısıtılan kazan ters çevrilir. "

Temelinde Analojik düşünce vardır. Kazanın ters çevrilmesiyle bir daha böyle bir işe gerek kalmaması yani bir başka ölümün olmaması isteği dile getirilmektedir.

" Mahallede ölen olunca, o mahalledeki su dolu kaplar boşaltılır. "

" Ölü mezara gömüldükten sonra, bir ibrik su götürülüp mezarının üstüne dökülür. "

" Ölü evden götürülünce, ağırlığı da gitsin diye, ardından su dökülür. "

Majik kökenli uygulamalardır. Temelinde suyun manyetik ve ruhsal enerileri bünyesinde toplama ve ayrıca negatif enerjileri nötralize etme özelliğinden yararlanma vardır. Günümüzde en yaygın olarak gerçekleştirilen ölümle ilgili adetlerdendir.

" Ölü yıkanırken, yatağı toplanır, yatağın yerine bir taş konur. "

Çok eski devirlere ait Taş Kültü ile ilgili bir adettir. Daha önce değinmiş olduğumuz kozmik enerjileri bünyelerinde barındırma özelliğine sahip maddelerin kullanımına ilişkin bir temele sahiptir. Günümüzde ise şeklen uygulanan eskiye ait bir anı olarak kalmıştır.

" Ölü evden çıkarılıp, mezarlığa götürülürken aynanın

parlak kısmı evden yana, dış kısmı ölüden yana çevrilir. Bu şekilde ölünün ışığının evde kalacağına inanılır. **"**

Temeli binlerce yıl öncesine dayanan ve günümüzde Feng Shui teknikleri arasında uygulanan aynalarla ilgili bir yöntemdir. Feng Shui teknikleri arasında negatif tesirlerin eve girişini önlemek için evin dış duvarına (parlak kısmı dışarıya gelecek şekilde) ayna monte edilir. Çünkü nasıl ki madde ruhsal tesirleri kendisinde toplama özelliğine sahipse, ayna da ister pozitif ister negatif yüklü olsun her türlü enerjiyi yansıtma özelliğine sahiptir.

Yukarıdaki adette işte bu bilginin izlerine rastlamaktayız.

" ***Ölenin gömleği yırtılır.*** **"**

" ***Ayakkabısı sokağın bir köşesine bırakılır.*** **"**

" ***Mezarının başında gece ateş yakılır.*** **"**

Birbirini tamamlayan ve adeta bir ritüel gibi uygulanan ve oldukça yaygın adetlerdir. Gerek gömleğin yırtılması, gerekse de ayakkabının sokağa bırakılması, ölene hitaben yapılan davranışlardır.

Ölene elbisesinin yırtılmasıyla, artık ona ihtiyacı olmayan bir aleme gitmekte olduğu anlatılır. O alemde ayakkabıya da ihtiyacı olmayacaktır...

Ancak ayakkabının bir başka anlamı daha vardır...

Ayakkabı ezoterizmde insanın içinde bulunduğu realitesinin yani içinde bulunduğu anlayış düzeyinin sembolü olarak kullanılmıştır. İnsan yaşamı içinde bu anlayışıyla ve algılayış düzeyiyle yaşamaktadır. Ancak ölümle birlikte artık farklı bir dünyaya yolculuk başlamıştır... Artık insan eski anlayışlarıyla ve eski alışkanlıklarıyla o alemde yaşayamaz, ona yeni algılayış düzeyleri yani sembolik olarak söyleyecek olursak yeni bir ayakkabı gerekmektedir. İşte ayakkabının sokağa bırakılması bunun sembolü olarak kullanılmış bir halk adetidir.

Ölene bu mesajlar verildikten sonra artık sıra onun astral ağırlıklarından kurtulmasına sıra gelmiştir. Daha önce de görmüş olduğumuz gibi, *"ateş"* de bunun sembolüdür.

Özetleyecek olursak: Gömleğin yırtılması, ayakkabının sokağa bırakılması ve gece mezarda ateş yakılması ölenin öte aleme intibakını sağlayıcı bilgilerin kendisine aktarılmasını sembolize eden bilgileri ifade eder. Bir zamanlar bunlar Şamanlar tarafından yapılıyordu... Şimdi ise, eskinin hatırası sadece bu adetlerde şeklen yaşatılabilmektedir.

" Cenaze yıkanırken uyuyan kimseler uyandırılır. "

Olduka ilginç ve temeli tamamen metapsişik bilgilere dayanan bir adettir.

Bedenini terk eden varlığın ilk başlarda belirli bir süre şaşkınlık ve çelişkili anlar yaşadığından söz etmiştik. Varlığın geçirdiği bu süreç onun ölüm ve ölüm ötesi ile ilgili bilgilerinin niteliğine bağlı olarak değişiklik gösterir. Eğer ölüm ve ölüm ötesi hakkında yeterli bilgiye sahipse, bulunduğu yeni hale çok daha kolay uyum gösterir. Tersi durumlarda bazen yıllar süren bocalama süreci ile karşı karşıya kalabilir. Bu özellikle ölümle her şeyin yok olacağını düşünenlerde görülür. Bu tür varlıkların içine düştükleri en büyük sıkıntı, ***"ben ne oldum?"*** sorusuna cevap bulamamalarıdır. Çünkü cenaze merasimini seyretmiş, bedenini gömülürken görmüş ama kendisi hâlâ varlığını sürdürmektedir. ***"Ben ölmedim ama bedenimi toprağa göm - düler, şimdi ben ne yapacağım?"*** diye büyük bir şaşkınlık geçiren kişilerin sayısı hiç de az değildir.

İşte bu durumda olan varlıklar çevrelerinden yardım alabilir miyim düşüncesiyle, kendilerini duyurmaya çalışırlar. Özellikle oturduğu mahalledeki komşularına, yakın akrabalarına ya da kendi evindeki ailesine...

İşte zaman zaman yaşanan ve *"Tekinsiz Evler"* başlığı altında Parapsikoloji de incelenen sıradışı olaylar genillikle bu

tür şaşkınlık ve yeni ortamına uyum sağlama sürecini atlatamayan varlıklar tarafından meydana getirilen hadiselerdir.

Anadolu'da cenazenin yıkanması sırasında, uyumakta olanların uyandırmaları ile yukarıda yaptığımız açıklamalar arasında büyük bir bağlantı vardır. Çünkü uyku sırasında ruh ve beden ilişkisi gevşediği için, bedensiz bir varlığın uyuyan kimselere tesir yollaması daha kolay olabilmektedir. Onun rüyasına girerek onu korkutabilir düşüncesiyle uyuyanlar uyandırılmaktadır. Niçin daha önce değil de yıkanırken, çünkü o ana kadar ceset tabutun içindedir. Yıkanırken bedeninden ayrılan varlık artık kendisinin gömülmeye hazırlandığını görmekte ve bu da onda büyük bir korku yaratabilmektedir. Meselenin dayandığı nokta burasıdır. Varlığın korkusunu diğer insanlara da geçirmemesi için ortaya çıkan bir adettir.

" Ölenin Arkasından Mevlit Okutmak. "

İslâmiyet'in yanlış yorumlanmasından kaynaklanan, ölümle ilgili uygulanan adetlerin başında, ölenin arkasından Mevlit okutmak gelir.

Mevlut okutmak ne dinsel ne de Türkler'in geçmişinden getirdikleri bir adet değildir. Bu tamamen, İslâmiyet'in yanlış yorumundan kaynaklanan bir inanç olarak günümüzde yaşamaktadır.

"Mevlit" : Arapça bir sözcük olup *"dünyaya doğmak"* anlamına gelir. Muhammed Peygamber'in doğumunu anlatan manzum yapıt da bu isimle adlandırılmıştır. Bu manzup yapıtın ölenlerin arkasından okutulması dini bir emirmiş gibi halk arasında kabul görmüş ve bir adet haline gelmiştir. Ne ölene, ne de arkada kalanlara hiç bir yararı olmadığı gibi, okunan Mevlit sırasında o törene katılanların yarattığı yoğun üzüntü tesirlerinin ölene olumsuz yönde büyük bir sıkıntı yaratması da işin cabasıdır...

Aslında bu adetin ortaya çıkmasına dolaylı da olsa eski

Şaman Kültürü'nün genetiklerimize ve kollektif şuuraltımıza kazınmış etkilerinin neden olduğunu söylemek mümkündür. Çünkü atalarımız ölenlerinin ardından onlara yardımda bulunabilmek için eskiden Şaman ayinleri düzenliyorlardı. Ve bunu binlerce yıldır sürdürmüşlerdi... İslâmiyet'e geçtiklerinde ise, meselenin bu yönü biraz eksik kalmış ve bu da anlaşılıyor ki, bir şeylerle bu eksiğin kapatılmasına neden olmuştur. Yani aslında Mevlit okutmanın ardında ölene bir şeyler yapma arzusu yatmaktadır. Ona yardımda bulunmak... Ama ne yazık ki, amaç sonuçla örtüşmemektedir...

Evet... İyi niyetle belki yola çıkılmıştı ama içinde yeterli bilgi olmadığı için bu iyi niyet arzulanan sonucu getirememektedir...

Şimdi size bir hikaye anlatacağım... Hani demiştik ya, masal ve hikayeler de mitolojilerdeki gibi inisiyatik bilgilerle doludur diye... Hem buna bir örnek olur hem de, iyi niyetin her zaman arzulanan sonucu doğurmadığına... Asıl önemli olanın bilgiyle ve şuurlu yaşamak olduğunu anlatan bir halk hikayesidir bu... İlk duyduğumda çok etkilenmiştim... Umarım aynı etkiyi sizde de yapar:

> Soğuk bir kış günü... Hava henüz kararmıştı... Fırının kapısı açılır ve soğuktan eli yüzü kıpkırmızı olmuş garip görünüşlü bir adamcağız içeri girer. Bayat ekmek var mı diye sorar. Fırıncı da dünden kalma birkaç ekmeği kendisine verir. Adama acımıştır... Para da almaz... Birkaç gün sonra yine yine aynı adam gelir ve fırıncıdan bayat ekmek ister. Fırıncı birkaç gün önce gelen adamı tanır. Ve isteğini yerine getirir. Adamcağız para teklif ettiyse de fırıncı yine para almaz, bayat ekmeği verip adamı yollar. Bir kaç gün arayla bu hep böyle devam eder... Artık fırıncı iyice acımıştır adama... Bir gün bayat ekmeklerden birini alıp içine bolca tereyağ sürer ve ekmeği kapatır. Adam geldiğinde de ona hiç belli etmeden içi

tereyağlı bayat ekmeği verir. Böylelikle taze ekmek alamayan bir adama belli etmeden yardım etmiş olmanın mutluluğu içinde işine devam eder... Aradan bir iki saat geçer... Fırınını kapatıp evine gitmek üzeredir. İşte tam o sırada büyük bir hızla kapının açılıp hışımla o iyilik yaptığı adamın fırına girdiğini görür. İrkilir... Adam soluk soluğa tam karşısında büyük bir öfkeyle durmaktadır. Ne olduğunu anlayamaz. Adam büyük bir öfkeyle: *"Ne yaptın be adam... Ekmeğin içine tereyağ sürmüşsün. Olacak iş mi bu. Hangi fırıncı bunu yapar... Mahvettin beni."* der ve ardından da kapıyı hızla vurarak fırını terkeder.

Fırıncı olduğu yerde dona kalır... Ve bu işin sırrını hiç bir zaman anlayamaz...

Adam eve gelir ve her zaman bayat ekmekle temizlediği aydıngerlerinin [8] üzerine çizdiği en son projelerinin tereyağdan buruş buruş olmuş haline son bir kez hiddetle bakar ve çalıştığı mimarlık ofisindeki patronuna yarın ne diyeceğini düşünmeye başlar...

İşte bu hikayenin kısadan hissesi ile Mevlut okutma adedi arasında çok büyük bir paralellik bulunmaktadır... Kısadan hisseyi çıkartmayı siz değerli okurlarımıza bırakalım ve daha fazla konuyu uzatmadan, ölümle ilgili adetlerle devam edelim...

" *Köpek uluması ölümün habercisidir.* "

Ölümle ilgili inanç ve adetlerden en yaygın olanlarından biri de köpek ulumasının uğursuz sayılması hatta ölümün habercisi olarak görülmesidir...

Bu inancın ortaya çıkışında da Türkler'in ölüm ve ölüm ötesi ile ilgili bilgilerinin izleri vardır. Daha önce aktarmış olduğumuz Rus tarihi kayıtlarında, Türkler'in şöyle bir inancından bahsedildiğini görmüştük:

Köpek sünne'nin yaklaştığını uzaktan, acı uluma ile ha-

ber verir. Sıradan bir kişi sünneyi görürse bu onun pek yakında öleceğine işaret sayılır.

Gerçekten de hayvanlar üzerinde yapılan Parapsişik denemelerde özelikle köpeklerin bedenini terk etmiş varlıkları hissedebildikleri tespit edilmitir. Belli ki, öteden beri köpeklerin bu özelliği Türkler tarafından bilinmekteydi.

Günümüde köpeğin uluması uğursuz sayılmaktaysa da, Türkler'de böyle bir inanç eski devirlerde bulunmaktaydı. Eski devirlerde ölümün habercisi köpeğin uluması değil, köpeğin gördüğü ruhsal varlığı sıradan bir kişinin de görmesiydi... Bu son derece önemli bir ayrıntıdır.

Peki bu ne alama gelmekteydi?... Şurası bir gerçek ki, birçok durugörü medyomu bedensiz varlıkları görebilmektedir. Eğer her bedensiz varlık gören ölseydi ortada medyom kalmazdı...

Konuyu açalım...

Dikkat edilirse zaten bu ayrımı Türkler'in bu konudaki inançlarını yazan Rus Tarihçiler yapmış durumdadır.

Şamanlar'ın ve bu yeteneğe sahip kişilerin haricinde sıradan bir kişi sünneyi görürse bu onun kısa bir süre sonra öleceğine işaret sayılması ile ilgili bir inanç söz konusudur... Sıradan bir kişi demek, daha önce durugörü yeteneği olmayan ve daha önce bedensiz varlıkları görme özelliği olmayan kişi anlamına gelir.

Parapsikolojik ve Spiritüel araştırmalarda ölüme yakın özellikle de ölüm döşeğinde ruh ve beden ilişkisinin o anda gevşemeye başlamasınan ötürü durugörü yeteneğinin kendiliğinden devreye girdiği ve bazı kişilerin daha önce ölen yakınlarını gördükleri tespit edilmiştir.

İşte günümüze kadar gelen bu halk inancın ardında aslında böyle bir anlayış yatmaktadır. Yani ölen bir varlığı sıradan bir kişi görürse, bu onun ruh ve beden ilişkisinin zayıflamış olabi-

leceğine bir gösterge sayılmıştır. Büyük bir ihtimalle ölüm sırasında birçok kişinin daha önce ölmüş olan yakınlarını gördükleri Türkler tarafından bilinmekteydi. Ölüm ve ölüm ötesi ile ilgili Şaman Kültürü'ne sahip atalarımızın bunu bilmemeleri mümkün değildir. Ancak zaman içinde bu bilgi halk arasında gerçek değerinden uzaklaştırılarak deforme edilmiş, köpeğin gördüğü bir ruhsal varlığı sıradan herhangi bir kişinin görmesi onun ölümüne işaret sayılacağı batıl inancına dönüştürülmüştür. Ve bu halk inancı, aradan geçen yıllara rağmen hafızalardan silinmemiş ve günümüze kadar gelmiştir. Ancak arasına korku unsuru karıştırılarak gerçek değerinden uzaklaştırıldığı da göz ardı edilmemelidir.

Anadolu'da günümüzde hâlâ köpeğin ulumasının uğursuz sayılmasının bir diğer nedeni de, köpeklerin bazı olayları önceden haber verdiğinin birçok gözleme dayalı olayla tespit edilmiş olmasından dolayıdır. Köpekler duyular dışı algılamalarıyla nasıl ki, depremleri önceden haber verebiliyorlarsa, bir evden ölü çıkacağını da önceden hissedebilmekte ve bunu uluyarak duyurabilmektedirler. İşte köpek ulumasının halk arasında uğursuz sayılmasının ardında yatan bir diğer unsur da budur.

NAZARLA İLGİLİ İNANÇLARIN KÖKENİ

Bazı kimselerin bakışlarında bulunduğu kabul edilen ve insanlara, özellikle de çocuklara, evcil hayvanlara, çeşitli eşyalara zarar verdiğine inanılan kuvvete; *"Nazar"* ismi verilmiştir. Bu kuvvetin zararlı etkisinin; kıskançlık ve ve benzeri olumsuz duygulardan kaynaklanabileceği gibi, hayranlık duygularından da gelebileceğine dair yaygın bir inanç, Anadolu'da binlerce yıldır halkın inançlarında yer almıştır.

Bu inanca sadece Anadolu'da mı rastlıyoruz?

Hayır... Hemen hemen Dünya üzerindeki bütün toplumlar-

da *"Nazar"* ve *"Nazar Değmesi"* inancı mevcuttur. Ve Çok eski devirlerden beri, insanlar bu zararlı kuvvete karşı kendilerini korumaya çalışmışlardır.

Günlük yaşantımıza kadar giren ve *"Anadolu Halk Gelenekleri"*nde yer alan bu inanç; kimimiz için batıl bir itikat, kimimiz için ise, gerçekliği kabul edilmiş bir olgudur. Ancak şurası bir gerçek ki, temeli binlerce yıl öncesine dayanan bu inanç, günümüzde de yaygın bir şekilde varlığını sürdürmektedir.

Peki ama bu denli yaygın olarak binlerce yıldır varlığını sürdüren bu inancın temelinde yatan nedir? Gerçekte *"Nazar"* diye birşey var mıdır?...

"Göz Değmesi" ya da *"Göze Gelmek"* anlamında kullanılan; *"Nazar"* Arapça bir sözcüktür. Türkçe karşılığı *"Bakış"* anlamına gelir.

Nazar inancı; temelde, tesirin (enerjinin) nakledilme prensibinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkmış olan bir inançtır...

Düşüncelerimizin ne denli güçlü bir enerji yayımına sebebiyet verdiğinden daha önce bahsetmiştik. Günlük yaşamımız içinde ne yaparsak yapalım bizden çevremize yayılmakta olan bu enerjiler süreklilik gösterir. Uykudayken, rüya görürken de bu yayın devam etmektedir.

Yaşamımız boyunca, sürekli olarak çevremize kendi düşüncelerimizin sonucu ortaya çıkan bir takım enerjiler yollarız. Bizden yayılmakta olan bu enerjiler, bu tesirler çevremize sürekli olarak etkilerde bulunur. Buna karşılık; biz de çevremizden sürekli etkiler alırız. Yani hem çevremize etki ederiz, hem de çevremizden etki alırız.

Bu karşılıklı enerji alış -verişleri, yaşamımızın çeşitli alanlarında ve özellikle de insanlarla olan ilişkilerimizde önemli sonuçlar meydana getirir. Örneğin, hiç tanımadığımız bir kimse kapıdan içeri girdiğinde ona karşı duymuş olduğu-

muz *"sempati"* veya *"antipati"*nin ortaya çıkmasına, bu enerji alış-verişleri neden olmaktadır. Sempatinin ardından gelecek olan *"sevgi"*nin oluşabilmesi, yeşerebilmesi yine bu enerjiler vasıtasıyladır. Aslında; *"Seviyorum"* demek: *"Farklı iki enerjinin birbirleriyle göstermiş olduğu uyum"* demektir. Eğer bu enerjiler, birbirleriyle rezonansa giremiyorlar ve ortak titreşim alanları oluşturamıyorlarsa, o iki insanın birbirleriyle anlaşabilmesi mümkün değildir. Fiziken istedikleri kadar birbirlerini beğensinler, kısa bir süre sonra bu enerjiler birbirlerini itmeye başlayacaktır.

Konuyu tekrar *"Nazar"*a getirecek olursak:

İşte sözünü etmeye çalıştığımız bu enerji alış - verişleriyle; *"Nazar"*ın gerçekte ne olduğunun açıklanması arasında büyük bir paralellik vardır.

Nazar dediğimiz şey: Negatif bir enerjiyle -negetif bir tesirle- muhatap olmak, karşılaşmak demektir. Nazar inancının ortaya çıkışının temelinde bu vardır. Yani negatif bir düşünce enerjisiyle karşılaşmak... Halk inançlarında *"Nazar"*ın ortaya çıkması bu enerji alış - verişlerine dayanır.

İster negatif, ister pozitif yüklü olsun, düşünce enerjileri en yoğun olarak alın ve gözler bölgesinden yayıldıkları için, *"Nazar"* inancında gözlere büyük bir önem verilmiştir.

HALK GELENEKLERİ'NDE NAZARDAN KORUNMA YOLLARI

Anadolu'da ***"Nazar"***dan korunabilmek için çeşitli pratik uygulamalara müracaat edilmiş ve bu uygulamalar da ***"Nazar"***la ilgili çeşitli adetlerin ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır. İşte şimdi Anadolu'da varlığını halen sürdüren bu adetlerden bazılarını açıklamalarıyla birlikte ele alacağız:

" Göz boncuğu ve muhtelif nazarlık takarlar. "

Gözden çıktığı düşünülen ve sadece canlılar üzerinde değil, fiziki maddeler üzerinde de negatif etkiler meydana getirdiği ileri sürülen kuvvete karşı, çeşitli şekillerde insanlar kendilerini korumaya çalışmışlardır. Nazarın zararlı etkilerinden korunmasının ilk çaresi, *"göze gözle karşı koymak"* düşüncesi olmuştur. Nitekim en eski toplumlardan, günümüze kadar; rengi ve şekli gözü andıran bazı objelerin *"nazarlık"* olarak kullanıldığını görüyoruz.

Eski Mısır'da *"Osiris'in Gözü"* ve *"Horus'un Gözü"* diye bilinen bazı ezoterik semboller aynı zamanda nazarlık olarak da kullanılmıştır. Bu sembollerin, negatif tesirleri uzaklaştırdığına inanılırdı.

Objelerin pozitif veya negatif bir enerjiyle yüklü bulunabileceği görüşü de, *"nazarlıkların"* ortaya çıkışını hazırlayan ikinci bir faktördür.

Nazarlık olarak kullanılan objenin içerdiği düşünülen kuvvet, sadece onun biçimsel formundaki özelliğinden kaynaklanmamaktadır. Aynı zamanda nazarlığın yapıldığı madde de hesaba katılmaktaydı. Hatta birinci derecede nazarlığın yapıldığı madde üzerinde durulurdu. Çünkü bu maddenin özünde, gizli kuvvet taşıyan bir nitelik olması gerekmekteydi. Bir zamanlar nazarlıkların hem şekillerinin; hem de yapıldığı maddenin önemi büyüktü. Bu iki faktörün bir arada bulunmasına dikkat edilirdi.

Ancak zamanla bu tür maddelerin yerini normal maddeler almaya başladı. Eski Mısır ve Babil'de bu nazarlıklara oldukça sık rastlanmıştır. Anadolu'ya intikal eden nazarlıklardan el ve göz şeklindeki olanlar, çok yaygın olarak kullanılmıştır. Özellikle de mavi cam üzerine göze benzer beyaz ve sarı halkalar şeklinde yapılan nazarlıklarla (göz boncuğu) da, mavinin negatif enerjileri nötralize etme özelliğinden yararlanılmaya çalışılmıştır.

Günümüzde, mağazalarda satılan el ya da göz şeklindeki;

altından, gümüşten, pirinçten, ağaçtan, fildişinden ve mavi camdan yapılmış nazarlıklar; eski özelliklerinden epeyce şeyler kaybetmiş olsalar da, yine de varlıklarını sürdürmektedirler. Hatta, çoğu yerde süs eşyası haline dönüşmüşlerdir. Zaten bir çok araştırıcı; süs eşyası olarak takıları öteberinin başlangıcını, sözünü ettiğimiz nazarlıklara bağlamaktadırlar.

Modern insanın nazarlığı diyebileceğimiz uğurluklar; çeşitli yerlerde hâlâ taşınmaktadır: Bugün en son model arabaların ön ve arka pencerelerine asılan, bürolarda, evlerde, çalışma odalarında, lüks apartmanların kapılarına iliştirilen, radyodan-televizyona; çamaşır makinasından buzdolabına kadar her çeşit eşyanın şurasına burasına takılan yüzlerce çeşit nazarlık ve uğurluk da gösteriyor ki, çağımız insanı kendisini, bilinçli ya da bilinçsiz olarak çevresini saran negatif güçlere karşı hâlâ savaşmak zorunda hissetmektedir...

❝ Nazarlıkların haricinde Anadolu'da bir başka korunma yöntemi ise, muska takma adetidir. ❞

Muskalar sadece nazara karşı değil, aynı zamanda o kişiye uğur getirmesi ve onu her türlü kaza ve beladan korumak için de kullanılmıştır.

Muska sözcüğü Arapça *"madaka"* dan gelmekte olup karşılığı *"tutmak"* demektir. Buradaki tutmaktan kasıt, ruhsal ve manyetik tesirlerin muska olarak kullanılan objeye konsantre edilmesidir... İşte muskanın fonksiyonu bu noktadan sonra başlar. O objeye yüklenen enerjiler, temas yoluyla, onu taşıyana aktarılır. Bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere muskanın temelinde majik bir yöntem olan *"Temas Büyüsü"* tekniği yatmaktadır.

Kutsal kitaplardan alınan cümleler, büyüsel formül ve şekiller çoğunlukla kağıt ya da deri üzerine yazılarak daha sonra muşamba ve kumaş parçasına üçgen şeklinde katlanarak kullanılmıştır. Aynı teknik, Anadolu'da İslâmiyet'in gelmesiyle bir-

likte, Kur'an-ı Kerim'den alınan ayetlerin kullanılmasıyla sürdürülmüşse de, bol mikarda Yahudiler'in gizli öğretilerine dayanan ve Kabala Büyüsü'nde kullandıkları harfler ve semboller de Anadolu Muskaları'nda yer almıştır.

Bu teknikle hem kutsal metinlerden alınan cümlelerin enerjisinden istifade edilmeye çalışılmış, hem de muskayı hazırlayan, kendi manyetik tesirini o cümleleri yazarken sağladığı konsantrasyonla muskaya aktarma yoluna gitmiştir.

"Madde dediğimiz yoğunlaşmış enerji, ruhsal enerjinin tesirini bünyesinde toplayabilir" prensibinden hareketle; düşünce enerjsini belli bir noktaya odaklayabilme yani konsantre edebilme tekniklerini bilen herkes, belli bir isteğini belli bir maddeye yükleyebilir.

Muskalara benzer bir başka uygulama da üstü okunmuş üzümlerin, pirinçlerin ya da üzerinde dualar yazılı küçük tabletlerin ve kağıt parçalarının yutulmalarıdır.

Ancak ne yazık ki, tarikatların dejenere olmaya başlamasıyla birlikte muska yazma işi başta olmak üzere tüm bu yöntemler, Anadolu'da gerçek değerinden uzaklaşarak, bazı tarikat hocalarının elinde insanları istismar etme aracına dönüşmüştür.

Anadolu'da nazarlık ve muska kullanmanın haricinde, Nazardan korunmak için uygulanan pratiklerden bazıları ise şunlardır:

❝ Nazarı değebileceğini düşündükleri biri, çocuklarına bakarsa derhal çocuğu yıkarlar. ❞

❝ Çocuğun yüzüne tükürük sürerler. ❞

❝ Yaşlı kadınlar çocuğun yüzüne karşı okuyup üflerler.❞

Üç ayrı adet ve üç ayrı metotla karşı karşıyayız. Hepsini tek bir cümleyle özet olarak açıklamaya çalışalım:

Bu adetlerin ortaya çıkmasına; suyun negatif tesirleri nötralize etmesi, tükürüğün manyetik ve ruhsal tesirleri taşıması, nefesle de koruyucu manyetik enerjilerin karşıdaki bir kişiye

nakledilebilmesi neden olmuştur.

Nazarı değeceğinden kuşkulanılan birisiyle karşılaşıldığında; henüz daha ondan negatif enerjileri almadan önce yapılan pratikler de vardır:

" Ondan önce selam verip, söze başlarlar. "

" Gözü önünde yere tükürürler. "

" Sağ el o şahsa doğru uzatılarak "Beş, gözünün üstüne" veya "Beş, gözünün içine" denir. "

Sırasıyla ele alalım:

Selam vermenin, tesir alış verişindeki yerine ve önemine daha önce değinmiştik. Ondan önce selam vermek ondan önce tesir yollamak demektir. Dolayısıyla burada söz konusu olan: Kendi tesirini karşıdan gelebilecek negatif tesire karşı kalkan olarak kullanmaktır.

Yere tükürmek de çevreye kendi tesirini saçmak anlamına gelir.

Sağ elin uzatılması manyetik pas atmak demektir. Burada da eller vasıtasıyla tesirin nakli ve kendi tesiriyle karşısındaki kişinin tesirlerini perdeleme tekniği bulunmaktadır. Biyomanyetik tesirlerin eller vasıtasıyla bir kişiden bir başka kişiye aktarılması çok eski bir metotdur ve günümüz Parapsikoloji Bilimi'nde başta ipnoz çalışmaları olmak üzere çeşitli alanlarda kullanılmaktadır. (9)

" Kurşun döktürülür. "

Kurşun dökme adeti Şamanizm geleneklerinden kalan bir adettir. Şamanistler bu ritüele ***"Kut Dökme"*** anlamına gelen ***"Kut Kuyma"*** derlerdi. İnsana mussallat olan ***"Kötü Ruhlar"***ın negatif etkisini ortadan kaldırmaya yönelik çok eski dönemlerde uygulanan majik kökenli bir ritüeldi. Obsesyondan kurtarma yöntemlerinden biri olarak kullanılmış ve günümüze kadar halk gelenekleri arasında yaşamaya devam etmiştir.

"Anadolu Halk İnançları" nda ise, bir kişinin üzerindeki negatif etkilerin ortadan kaldırılmasına yönelik olarak uygulanan bir pratik olarak karşımıza çıkmaktadır.

Temeli bir kişinin üzerine birikmiş negatif enerjileri kurşuna geçirerek o kişiden uzaklaştırma yöntemine dayanır.

Kurşun çok iyi bir tesir çekicidir. Bu nedenle kurşun eritildikten sonra bir kabın içinde o kişinin başı üzerinde dolaştırılır. Başının üzerinde döndürülen erimiş kurşun o anda o kişinin aurasıyla da temas etmiş olur. Hem bu temas sayesinde hem de kurşun dökme uygulamasını yapan kişinin konsantrasyonuyla mevcut negatif enerjiler o sıvı haldeki kurşuna geçirilir ve sonra da suya dökülerek kurşunun yeniden katılaşması sağlanır. Böylelikle negatif enerjilerin oraya adeta hapsedilmesi hedeflenir. Aslında hedeflenmekteydi demek sanırım daha doğru olacaktır. Çünkü günümüzde daha çok hocaların yaptığı bu ritüelik uygulama ne kadar psişik temellere dayalı bir şekilde gerçleştirilebilmektedir bundan emin değiliz...

Nazar'ın bir başka yönü...

Anadolu insanı, sadece çevresinden gelebilecek olumsuz tesirlere karşı değil, elinde olmadan kendisinden de çevreye yayılabilecek negatif tesirlere karşı bir dizi koruyucu önlem geliştirmiştir.

Kendilerinin bir başkasına nazarları değmemesi için:

“ *Dillerini ısırırlar.* ”

“ *Maşallah derler.* ”

Bunları konsantrasyonlarını farklı tarafa yönlendirmek için yapmaktadırlar. Çünkü dillerini ısırdıklarında hissettikleri acı; konsantrasyonlarını aniden kendilerine yöneltmelerine ve böylelikle farkında olmadan bir anlık negatif bir enerji demeti fırlatmalarına engel olmaktadır. Böylelikle kendilerinden çıka-

bilecek negatif enerjiyi bilerek engellemeye çalışmış olurlar.

❝ Üç defa tahtaya vururlar. ❞

Kendilerinde birikmiş muhtemel negatif enerjiyi tahtaya dokunarak oraya aktarma metodudur.

Kökeni eski inisiyatik bilgilere dayanır. Geçmişte inisiyatik eğitimden geçenler, günlük yaşamları içinde auralarına çevreden bulaşan negatif partikülleri temizlemek amacıyla, ormana gidip, büyük ağaçlara sarılarak meditasyon yapma teknikleri kullanırlardı.

Bu inisiyatik tekniklerin kullanılması Hindistan'daki Budist rahiplerden, Amerika Kıtası'nın eski sahipleri olan Kızılderililer'e kadar eski toplumların birçoğunda görülmüştür. Bu teknikten eski Şamanlar ve eski atalarımız da yararlanmışlardır. Bugünse bunun oldukça değişmiş bir hali olan tahtaya dokunmak ya da vurmak kalmıştır.

POZİTİF KALMANIN SİHİRLİ GÜCÜ

Konuyu biraz daha genel olarak ele alacak olursak; negatif bir enerjinin zararlarından, onun bünyemizde meydana getireceği etkilerden korunmanın bir sürü metodlarından ve uygulamalarından bahsedilebilinir. Ancak öyle bir metod vardır ki; bir tek onu uygulayabilirsek, diğer hiç birine ihtiyaç bırakmayacak bir metottur bu.

Negatif enerjilere karşı oluşturacağımız en güzel ve en etkili kalkan: **Sürekli pozitif kalabilmektir.**

Kesinlikle söyleyebiliriz ki: Sürekli pozitif düşünce yayınında bulunan bir kimsenin negatif tesirlerin zararlı etkisine uğrayabilmesi mümkün değildir.

Pozitif kalmaktan ya da kalmaya çalışmaktan daha etkili hiç bir metod yoktur.

Az önce insanın sürekli olarak çevresine pozitif veya negatif enerjiler yayınlamakta olduğundan söz etmiştik.

"Tesirin çıktığı kaynağa geri dönme özelliği olduğu için; bizden çıkan tekrardan bize geri gelir."

Yaşamımız içinde; negatif enerji yükü fazla enerjiler yaymışsak, negatif enerji yükü daha fazla olan enerjilerde karşılaşmamız kaçınılmaz bir sonuç olarak karşımıza çıkacaktır.

Bunun da tek sebebi: Evrende işlemekte olan ***"Tüme Varım Yasası"***dır. Bu nedenle bir kaynaktan yayılan tüm enerjiler, sonunda mutlaka ilk çıktıkları kaynağa geri dönerler. Dolayısıyla insanan kendi kendisine de nazarının değmesi söz konusudur.

Kimlerin Nazarı Değer?

Buraya kadarki Nazarla ilgili örnek ve açıklamalarımızdan da anlaşılacağı üzere, Nazar'da baş rolü negatif enerjiler oynamaktadır. O halde kimlerin nazarının değip değmeyeceğini belirleyen kriter, o kişinin hangi oranlarda negatif ya da pozitif enerji ürettiğine bağlıdır.

Hiç birimiz sürekli pozitif ya da sürekli negatif enerji üretimi içinde bulunamayız. Ancak önemli olan genel ortalamamızda hangi kutbun daha ağır bastığıdır.

Teknik olarak daha çok negatif enerji üretimi ağır basan insanların nazarının değdiği bilinmektedir. Çünkü bu kişilerin auralarında negatif enerji partikülleri daha yoğundur... Bu kişilerin yanında genellikle insanlar kendilerini rahatsız hissetmelerinin hatta enerjilerinin çekildiklerini hissetmelerinin nedini de budur. Bu arada hemen belirtelim ki, pozitif enerji üretimi negatife oranla daha ağır basan kişilerin de genellikle nazarı değmez.

Bazen insan farkında olmadan *"ah ne güzel çiçek"* derken

bile, bir anlık yoğun bir negatif enerji demeti fırlatabilir. Bunun nedeni o çiçeğe kendisinin sahip olamama duygusudur. İşte o bir anlık ani negatif çıkışı çiçekte bir şok etkisi yapabilir ve çiçeğin kurumasına neden olabilir. Bunların yaşam içinde birçok örnekleri görülmüştür.

Tek bir cümleyle özetleyerek bu konuyu noktalayalım:

"Nazar temelde negatif kutuplu enerjilerin baş rolü oynadığı telekinetik bir fenomendir."

BASİRETİN BAĞLANMASI

Pekçoğumuzun günlük yaşamda kullandığı bir deyim vardır: *"Basiretim bağlandı falanca işi yapamadım..."* Evet, pekçoğumuzun kullandığı ama pekçoğumuzun anlamını bilmediği bir deyimdir bu... Anadolu Halk Kültürü'ne özgü bir deyim olan basiretin bağlanması ne demektir?

II. Bölümümüzde Altaylılar'ın Ruhla ilgili inançlarını incelerken, Rus Kaynakları'ndan bir alıntı yapmıştık. Bu alıntıya tekrar geri dönmek istiyorum.

Parapsikoloji'deki *"Astral Beden"* kavramı Altaylılar'da *"Sünne"* olarak isimlendirilmişti. Altaylılar'ın sünne hakkındaki açıklamaları bunu net bir şekilde ortaya koymaktadır:

> İnsan'ın sünnesi vücuttan ayrılıp dağlarda, bozkırlarda dolaşabilir. Vücuttan ayrılıp gezinen "sünne"yi Şamanlar, mükâşefe kudretine sahip bazı adamlar görebilirler. Sünne'yi görme kabiliyeti olan adamlara "köspökçi" denir. Köspökçiler sünne'yi oldukça uzaktan, hakiki insan biçiminde görürler.

Rus Kaynakları'ndan yukarıda aktarmış olduğumuz açıklamalara, *"Makaleler ve İncelemeler"* adlı kitabında da yer veren Abdülkadir İnan, ***"köspökçi"*** sözcüğünü şöyle açıklamıştır:

Köspökçi "kös -göz" kökünden türetilmiş bir kelime olup basiret (clairvoyance), mükâşefe sahibi manalarını ifade eder.

Bu açıklama iki açıdan önemlidir: Birincisi; Eski Altay Kültürü'nde ***"köspökçi"*** olarak tanımlanan kişilerin, günümüz Parapsikoloji biliminee durugörü medyomu olarak isimlendirilen kişiler olduklarını göstermektedir.

İkincisi ise; Anadolu'da halen kullanılmakta olan ***"basiretim bağlandı"*** deyiminin aslında ne anlama geldiğini ortaya koyması bakımından ayrı bir öneme sahiptir.

Arapça Türkçe Sözlükleri'nde de basiret sözcüğünün sağgörü anlamına geldiğinin yazılı olması bu tespitimizi doğrulamaktadır.

Abdülkadir İnan tarafından da *"Basiret"* sözcüğünün durugörü karşılığı kullanılmış olduğunu bizzat kendisinin parantez içinde belirttiği İngilizce sözcükten anlıyoruz. Çünkü Parapsikoloji'de sıklıkla kullanılan bir sözcük olan *"Clairvoyance"*'ın Türkçe karşılığı *"Durugörü"* demektir. Clairvoyance medyomu ise durugörü medyomu anlamına gelir.

Görüldüğü gibi basiretim bağlandı deyiminin anlamı, geleceği görme yeteneğimi (durugörümü) kullanamadım demektir.

Bir başka halk deyimiyle devam edelim...

DARISI BAŞIMIZA

Başka bir kimsenin başına gelen güzel ve iyi bir olayın aynen bizim de başımıza gelmesi için söylenilen bir halk deyimi vardır: ***"Darısı başımıza..."***

Günümüzde bu deyim her ne kadar iyi bir olayın aynısının bizim de başımıza gelmesi için kullanılıyorsa da, aslında *"Darısı"* sözü *"bir an evvel"* ya da *"kısa bir süre içinde"* anlamı-

na gelmez. Burada bir başka kişinin başına gelen iyi bir olayın bizim de başımıza gelmesi kastedilmekte ve bunun için bu söz söyleniyorsa da, asıl bu sözün ortaya çıkışının nedeni, çok farklı majik bir Şaman ayinine dayanır.

"Darı saçma" sözü Şamanlar'ın ayinlerinde kullandıkları majik bir ritüelle ilgilidir:

> "Darısı başımıza!" diyoruz. Fakat, bu temenni ve duanın çok eski devirlerdeki Şamanizm panteonundaki Tanrılar'a yapılan saçı merasimi ile sımsıkı bağlı olduğu hiç birimizin hatırına gelmez. Bazen şaka olsun diye başımızın etrafında çevirip birine para veririz. Bunun da Şaman Dini'nde önemli bir ayin bakiyesi olduğundan haberimiz yoktur. (10)

Gerek darı tanelerinden yani mısırdan, gerekse de buğday tanelerinden öğütülmek suretiyle ekmek yapılmaktadır. Ve hepimizin yakından bildiği gibi Türkler'de ekmek kutsaldır. Ekmeğin kutsallığı nereden geliyor diye sorulduğunda belki alın teriyle çalışılmış emeğin ve bu emeğin sonucunda doyurulan midelerin bir sembolü olduğu düşünülebilir ve bu doğrudur... Ancak bu açıklama ekmeğin Türk Gelenekleri'nde kutsal sayılmasının tek yorumu değildir. Bu meselenin ardında Şamanik ögeler ve ritüeller yatmaktadır.

Öncelikle ***"darısı başımıza"*** sözünün nereden çıktığını görelim:

Şamanik ritüellerde majik bir uygulama olarak darı tanelerinin üzerine manyetik tesirler yüklenerek insanların üzerine ya da çadır ve tören mekanlarına saçılması, bu sözün günümüze kadar gelmesine neden olmuştur.

Yani darısı başımıza demek, manyetik enerjiler üzerimize gelsin bizi korusun demektir. Anadolu'da pirinç, buğday ya da mısır tanelerinin dedeler, nineler ya da hocalar tarafından okunup özellikle çocuklara yutturulma adetinin çıkışı

da bu Şamanik adetle bağlantılıdır.

Buğday ve mısır tanelerine yüklenen kutsallık inancının birden fazla sebebi vardır. Bunları da ele alırsak, ekmeğin niçin kutsal sayıldığı daha farklı bir anlama bürüneceği görülecektir. Birincisini yukarıda söylemiştik. Şimdi diğerlerini görelim:

Tahıl Tanesi ve İnsanın Uyanışı

Tek bir buğday ya da mısır tanesinin ekilmesinden sonra kendisine benzeyen çok sayıda taneleri üretmesi Ezoterizm'de bu sembollerin bereket sembolü olarak kullanılmasına zemin hazırlamıştır. Hatta bu bereketlilik sembolü, birçok efsanede de görülebileceği gibi göksel irtibatın yeryüzündeki verimliliğinin sembolü olarak da kullanılmıştır.

Altaylı Türkler arasında Rus bilimadamlarınca tespit edilen birçok efsane, bu konuyla ilgili birbirine benzer ve birbirlerini tamamlayıcı ilginç anlatımlarla doludur:

> Geçmiş bir zamanda düşmandan kaçarak saklanmış bir kız varmış. O kız ıssız bir sahrada dolaşırken kalabalık bir halka rastlamış. O halktan bir genç onunla evlenmiş. Fakat kız hamileymiş. Kocası ve oradakiler bunu kıza sorduklarında: "Ben ana babamdan ayrıldıktan sonra yiyecek yemek bulamadan yürüdüğümde ulu fırtınalı yağmur yağmıştı. O yağmur geçtikten sonra önümde bir buz gördüm. O buzu alıp kırdığımda içinde iki tane buğday buldum. Onları yedikten sonra derhal karnımda iki çocuk peyda oldu"demiş.

Benzerlerine Eski Çin Kaynakları'nda da rastlanan bu efsaneyi destekleyen bir Şaman ilâhisini yine Rus bilimadamlarından Verbitzki *"Altaylılar"* adlı eserinde şöyle aktarır:

Buğday gibi dalgalanırsın
Buz parçası gibi dökülürsün
Buz parçasından yaratılmışsın
Buz Han'ın yeğenisin
Atam Totoy Tanrı (11)

Verbitski aynı kitabının 136 ve 137. Sayfalarında bizzat yerinde tespit ettiği bir halk inancına da yer vermiştir:

Her oymağın Aile Tanrısı, yani Koruyucu Ruhu vardır. Mundus ve Tölös'ün (dolunun içindeki buğday tanesi sayesinde doğan ikizler) soyundan gelenler kendilerinin gökyüzünden düşmüş doludan türediklerini hatırlayarak Totoy Payan adlı Tanrı'ya kurban sunarlar. Totoy Payan dolu yıldırım ve yağmur ilâhıdır."

Ünlü Rus bilimadamları Radloff, Verbitski ve Potanin'in tespit ettikleri ve Eski Çin Kaynakları'nda benzerlerine rastladığımız bu efsaneler, günümüzde hâlâ o yörelerde yaşamaya devam etmektedir.

Maalesef yurdumuzda yayınlanan birçok araştırma kitabında bu konuyla ilgili *"Bu yalan sayesinde kız hayatını kurtardı!"* yorumundan başka bir şey yapılamamış ve konunun içeriğine nüfuz edilememiştir.

Buğday ve mısırın temel gıdalardan biri olması, Ezoterizm'de gökyüzünün yeryüzünü beslemesinin bir sembolü olarak kullanılmalarına sebebiyet vermiştir. Hatta daha da öteye gidilerek, gökyüzü ile yeryüzünün evliliğinin ve genetik aşılanmanın bilgilerini içinde barındıran efsanevi anlatımlara dönüştürülmüştür.

Buğday ve darının gökyüzü ile ilgili bir sembol olması, zaman içinde buğday ve darıdan yapılan ekmeğin kutsallığına dönüşmüş ve aradan geçen bunca yıla rağmen bu eskinin hatırası halk geleneklerinde yaşamaya devam etmiştir.

Buğday tanesinin ve buğday başağının diğer toplumların geleneklerinde de benzer şekilde ele alınmış olması, bu sembollerin ezoterik kullanılışındaki evrenselliği de göstermektedir.

Örneğin *"Elözis Misterleri"*nde inisiye adayına bir buğday başağı gösterilir ve ardından rahibin şu açıklaması duyulurdu:

"Bunların tamamı ekilip yeniden filizlenemeyecek, içlerinden sadece birkaç tanesi yeniden filizlenme şansına ulaşabilecek, çoğu öğütülerek kendini kurban edecek ve ekmeğe dönüşecek..."

Ardından inisiye adayına her bir buğday tanesinin bir insanı simgelediği ve birçok insanın yaşamını öğütülerek geçirmekte olduğu anlatılmaktaydı. İnisiye adayına açıklanan bir başka gerçek de, bir buğday tanesi olarak toprağa dikileceği ve bu mabette filizlenme şansına ulaşabileceğiydi... Böylelikle buğday tanesi uyanacak potansiyel bir inisiyenin sembolü konumuna ulaşmış oluyordu.

İşte darısı başımıza sözünün bir diğer açıklaması da burada kendisini gizlemektedir. Bu anlamıyla: *"Darısı başımıza gelsin"* demek, bizim de anlayışlarımızda bir açıklık ve uyanıklık olsun demektir...

Görüldüğü gibi tek bir sözün içine gizlenmiş birden fazla anlam bulunmaktadır:

Özetleyecek olursak:

1– Buğday ya da darı tanelerinin üzerine manyetik tesirlerin yüklenerek etrafa saçılması.

2– Gökyüyü ile yeryezünün evliliğindeki genetik aşılanmanın tohumsal sembolü.

3– İnisiyasyonun, uyanışın, aydınlanmanın ve kendini kurban edişin sembolü.

YATIRLAR, TÜRBELER VE ADAK YERLERİ

Anadolu'da dini motiflerle de desteklenerek güçlendirilmiş olan en yaygın olan Halk İnançları arasında *"Yatırlar"*, *"Türbeler"* ve *"Adak Yerleri"* çok önemli bir yere sahiptir.

Orta Asya Türk Kültürü'nde, Şamanizm öncesi ve sonrasında *"Atalar"* ve *"Ölüler Kültü"* birbirlerini destekleyen iki önemli inanç sistemi olarak Türkler'in tarihinde hep ön planda yer almıştır. Anadolu'da dünden bugüne kadar, *"Yatırlar"*, *"Türbeler"* ve çeşitli *"Adak Yerleri"* bu denli etkin bir halk inancı olarak yaşayabildiyse, bunun en önemli nedeni, Eski Türk Kültür'ündeki ***"Atalar Kültü"***dür.

Buna karşın, İslâmi Gelenek'te *"ölülerden yardım istemeyiniz"* emri vardır. Ve İslâmi Geleneğin bu anlayışı, asla *"Atalar Kültü"*yle bağdaşmaz. Ancak diğer pekçok konuda olduğu gibi İslâmiyet'i kabul eden Türkler, bu alanda da eski din ve kültürlerinin yansımalarından kaynaklanan inanç ve adetlerine ait unsurları, yeni bir sentezden geçirerek uygulama yoluna gitmişlerdir. İşte bu sentez; *"Yatırlar"* ve *"Türbeler"*le ilgili inançların ve buna bağlı adetlerin ortaya çıkışını hazırlamıştır.

Önce konuyla ilgili sözcüklerin anlamını hatırlayalım:

"Evliya": Ermiş. Aydınlığa kavuşmuş, uyanmış din büyüğü.

"Yatır": Evliyaların ya da dinen önde gelenlerin gömülü olduğu mezar.

"Türbe": Evliyaların ya da dinen önde gelenlerin gömülü olduğu mezar üzerine inşa edilen yapı.

Anadolu'daki yatır ve türbelerin sayıları küçümsenmeyecek rakkamlardadır. Bunlardan büyük bir çoğunluğu aynı zamanda adak yerleri olarak da işlev görmektedir. Bu yatır ve türbelerde kimlerin yattığı bilinenler olduğu gibi mazisi pek

bilinmeyen ve sadece rivayetlere dayananlar da vardır. Hatta evliya tanımlamasına girmeyen ve sadece halk arasında tanınan bazı şahsiyetlerin de, mezarlarının adak yerleri olarak halk arasında kabul gördüğü ve kutsal sayıldığı bilinmektedir.

Bu tür yerlerin kutsal sayılmalarının bir diğer nedeni de zaman zaman buralarda yaşanan bir takım sıradışı paranormal olaylardır... Bu tür olaylara şahit olan insanların anlattıkları bu tür yerlere duyulan saygıyı da pekiştirmiştir. Anadolu'da bu konuyla ilgili küçük bir araştırma yapanların bile hemen göreceği gibi, bu tür sıradışı olaylarla karşılaşanların sayısı hiç de az değildir. [12]

Bu tür adak yerlerinin halk tarafından ziyaret edilmesi; sadece dua etmek, evliya olarak bilinen kişileri örnek yaşam biçimlerinden dolayı yadetmek olabildiği gibi, aynı zamanda bir takım dileklerde bulunmak için de bu yerlere gidilmektedir.

Kısmetini açmak, çocuğunun olması, şifa bulmak, huysuz, yaramaz ve aksi tabiatlı çocukları uslandırmak, bol para kazanmak, iş bulmak gibi yaşamla ilgili her türlü istek bu yerlerden dilenir ve dileğinin olması için niyet tutulur.

Dileklerin yerine gelmesi için de bir takım ritüeller yapılır ve bir takım adaklarda bulunulur:

Ritüeller arasında en çok uygulananı mum dikmektir. Temeli majik bir uygulamaya dayanan mum dikme ritüeli o denli yaygındır ki, bazı yerlerde müftülük buna engel olmak için yatırların önüne levhalar asarak, bu tür ibadetlerin İslâm'da yeri olmadığını halka anlatarak onları bu adetlerinden vazgeçirmeye çalışmışlardır. Her ne kadar İslâmi inanç sistemine uymuyor düşüncesiyle müftülük bu tür yerlere mum dikilmemesi için levha asmışsa da, her seferinde o levhanın üstü eriyen mum damlalarıyla örtülmüştür.

Mum konusunu biraz açalım...

Mum dikme adetinin oluşmasında birkaç etken vardır. İni-

siyatik bilgilerde ateşin arınmanın sembolü olmasının yanısıra, ateş ve özellikle de mum alevi, inisiyatik eğitimlerin gerçekleştirildiği mabetlerde bir konsantrasyon aracı olarak da kullanılmaktaydı. Orta Asya Şaman ritüellerinde, aleve bakarak konsantre olan ve bu metotla transa giren Şamanlar daha sonra geleceğe ilişkin kehanetlerde de bulunmaktaydılar.

Ancak mum dikme adetinin oluşumu bir başka etkene daha bağlıdır. Bu tamamen majik bir etkendir. Bu majik etken ise mumun erimesiyle bağıntılıdır:

Her bir dilek aynı zamanda bir isteğin göstergesidir. Ve her bir istekle bizler bir dizi düşünce enerjisi yayımında bulunuruz. Her hangi bir konuda bir dilek dilerken, mumu tuttuğumuzda bizden yayılan bu enerji partikülleri ellerimiz vasıtasıyla muma aktarılmaktadır. Daha sonra mum yandıkça erimekte ve böylelikle yüklediğimiz tesirler alevle temasa geçmektedir.

Ateş fiziksel özelliğiyle de arındırma fonksiyonu gördüğü bilinmektedir. Nitekim inisiyasyonda arınmanın sembolü olarak kullanılmasının ana nedeni onun böyle bir değişime uğratıcı özelliğinin olmasından dolayıdır. Meselenin bu yönünü ***"Nara giren nur olur"*** ata sözümüz son derece güzel özetlemiştir.

İşte mum dikme adetinin ortaya çıkışında; alevle temasa geçen tesirlerimizin değişime uğrayacağıyla ilgili içsel bir bilgi saklıdır. Bu bilgi tamamiyle majik kökenlidir. İçinde hem *"Destek Alametleri Yasası"*yla, hem de *"Anoloji Yasası"*yla ilgili unsurlar vardır. Bu nedenle mum eridikçe isteklerimizin gerçekleşeceğine dair bir inanç ortaya çıkmıştır.

Dileklerin yerine gelmesi için uygulanan ritüellerden bir diğeri de yatır ya da türbelerin yakınındaki ağaçlara bez bağlama ya da eğer söz konusu istek maketi yapılabilecek bir obje ise -örneğin araba, ev, vs. gibi- onların küçük maketlerinin yapılıp ağacın dibine konma adetidir. Bütün bu adetlerin kökeninde de yine majik unsurlar vardır. Bu majik unsurlar benzer bir işle-

min benzer sonuçlar doğuracağı temel bilgisiyle yani *"Analoji Yasası"* yla ilintilidir.

Dilek dileme adeti sırasında yukarıda örneklerini verdiğimiz ritüellerin yanısıra bir takım adaklarda da bulunulur. Bu adaklar arasında koç ya da horoz kurban etmek en yaygın olanıdır. Bunun yanısıra belli bir süre oruç tutmak, fakir doyurmak, sadaka vermek, helva, lokma dağıtmak gibi uygulamalar da vardır.

Tüm bu yapılan uygulamalarda asıl hedeflenen gaye; yoğun bir konsantrasyon sağlayarak, imajinatif bir faaliyetin ortaya çıkmasına zemin hazırlamak ve bunun majik yöntemlerle pratiğe geçmesini sağlamaktır.

Ancak bu tanımlamamızda eksik kalan bir nokta vardır. O da bu ritüel ve adakların yatır ve türbelerde yapılıyor olmasıdır... Yani evde ya da mabette yapılsaydı yukarıdaki son açıklamalarımız yeterli olabilirdi. Eksik kalan nokta, yatır ya da türbede yatan varlıktan yardımın talep edildiği meselesidir. Evet, tüm bu majik yöntemlerin yanısıra bu ritüellerin ve adakların yatırlar ve türbelerde yapılmasının asıl nedeni, orada gömülü bulunun varlıktan ruhsal yardım talep etmektir. Konunun *"Atalar Kültü"* ile bağıntısı da zaten buradadır. Kökeninde ruhsal varlıkların fizik dünyada yaşayanlara yardımda bulunabileceği bilgisi vardır. Bu aynı zamanda bedensiz rehber varlıklarla yakından bağlantılı bir konudur.

Ancak burada cevaplanması gereken bazı sorular vardır:

"Yardımı talep edilen varlık acaba hala spatyomda mı - dır?"

"Söz konusu varlık acaba böyle bir vazifeyi yani fiziki dünyaya yardım etme yetkisini üzerine almış mıdır?"

"Gelişmişlik düzeyi buna uygun mudur?"

"Kaldı ki, varlık çoktan bir başka mekanda, bir başka be - dene doğmuş da olabilir."

Bütün bu sorulara cevap verebilmek için, o varlıkla ruhsal irtibata girmek gerekir. Bunun için de kuvvetli bir medyoma ihtiyaç vardır.

Orta Asya'da bunu Şamanlar yerine getiriyordu... Peki şimdi kim yerine getiriyor?!... Görüldüğü gibi bu adetlerin büyük bir bölümü sadece şeklen yaşamaktadır. Ve içerdikleri asıl öz tamamen unutulmuş durumdadır.

YAĞMUR DUASI

Doğa olaylarına majik yöntemlerle müdahalede bulunmak Orta Asya'daki Türkler arasında çok yaygındı. Elimizdeki tarihi belgeler, bu alanda atalarımızın oldukça başarılı olduklarını göstermektedir.

Kaşgarlı Mahmut, *"Divanü Lugat-it Türk"* adlı ünlü eserinde konuyla ilgili bizzat kendisinin şahit olduğu bir olayı şöyle anlatır:

> Belli taşlarla yapılan birtakım ritüellerde rüzgar estirilir, yağmur yağdırılırdı. Bu, Türkler arasında tanınan bir şeydir. Ben buna gözümle şahit oldum. Orada bir yangın olmuştu. Mevsim yaz idi. Ve bu uygulamayla kar yağdırıldı ve yangın söndürüldü. (13)

Eski Türkler'de doğa olaylarına müdahalede bulunmak sadece yağmur ya da kar yağdırmakla kısıtlı değildi. Ancak Anadolu adetlerine sadece yağmur yağdırma ritüeli gelebilmiştir. Günümüzde hâlâ bu ritüel İslâmi motiflere büründürülmüş şekliyle sürdürülmektedir.

Genellikle tüm köy halkının geniş katılımıyla gerçekleştirilen yağmur duasında; herkesin tek bir hedefe kenetlenerek oluşturdukları konsantrasyonun etkisiyle meydana gelen yoğun imajinasyon büyük bir enerji akışına neden olur. Ayrıca tüm köylünün benzer bir işlemin benzer sonuçlar doğuracağı pren-

sibinden hareketle, elleriyle yağmur yağma taklidi yapmaları söz konusu konsantrasyonu artırıcı bir etki yaparak isteğin gerçekleşmesinde önemli bir yardımcı etken olur.

Anadolu'da uygulanan yağmur yağdırma ritüellerinin temeli yoğunlaştırılmış düşünce gücünün majik sonuçlar doğurması prensibine dayanır. Konsantrasyonun yoğunluğu oranında başarı elde edilir. Okunan dualar konsantrasyonu arttırıcı bir etkiside bulunur. Gerçekleştirilen ritüel başarıya ulaşır ve beklenen yağmur yağarsa bu dua okunduğu için değil, okunan dua sırasında yaratılan konsantrasyon ve bunun sonucu oluşan yoğun düşünce enerjilerinin meydana getirdiği majik etkiden dolayıdır.

"Yağmur Duası Ritüeli" çeşitli yörelerde kısmen değişiklik gösterse de genellikle köy halkının meydanda toplanmasıyla başlar. Köyden bulgur toplanır, büyük baş bir hayvan kesilir, etli yemek yapılır. Yemek yenmeden önce köyün dışıdaki bir yerde duaya çıkılır. Köyün hocaları cübbelerini ters giyer. Çocuklara ayakkabıları ters giydirilir. Dua ile birlikte kırkbir adet taş toplanır. Herkes iki rekat namaz kılar. Namaz kılınıp önceden hazırlanmış yemekler yendikten sonra, toplanan taşlar bir torbanın içine konur. Torba tekbir sesleriyle köyün pınarının başına getirilir ve taşlar suya bırakılır. Böylelikle suyla taşın temas etmesi sağlanır. Bu sırada *"bir olayı meydana getirmek için, küçük de olsa onun bir taklidini yapmak yeterlidir"* anlayışından hareketle; elbiseleri ters giymek, ellerle yağmur yağışını taklit etmek, gök gürültüsünü andıran sesler çıkartmak yağmur duası ritüeline eşlik eden ögeler olarak da kullanılır.

Kısaca özetini yaptığımız bu ritüel başlı başına majik bir uygulamadan başka bir şey değildir. Hem *"Analoji Büyüsü"* hem de *"Temas Büyüsü"* nün birlikte kullanıldığı tekniklere dayanır.

İlk kez Orta Asya'daki atalarımız tarafından uygulanan Yağmur Yağdırma Ritüeleri üzerinde daha sonra İslâmi etki ol-

muşsa da, bu dış görünümde kalmıştır. Bu, törenlerin işleyişini teşkil eden majik temeller üzerinde hiç bir etki yapmamış ve bu prensiplerin işleyişini bozmamıştır. Hatta dinsel bazı ögeler, bu majik eylemlerde birer öge olarak kullanılmıştır.

Ancak yine de Yağmur Yağdırma Ritüeleri'nin Eski Türkler'de uygulanış şekliyle şimdiki uygulanış şekli arasında bazı farklılıklar vardır. Bunların başında *"Yada Taşı"* adı verilen bir taşın artık olmayışı gelir...

"YADA TAŞI"NIN SİHİRLİ GÜCÜ

Çok eski devirlerden kalan yaygın bir inanca göre: ***"Türkler'in atalarına göklerden gelen sihirli bir taş armağan edilmiştir. Bu taş her devirde Türk Şamanları'nın ve büyük Türk komutanlarının ellerinde bulunmuştur."*** Ve yine bu inanca göre günümüzde hâlâ bu taşın önde gelen Şamanlar'ın ellerinde bulundukları iddia edilmektedir.

Atalarımızın istedikleri zaman yağmur, kar, dolu yağdırabildikleri, rüzgar estirip hatta fırtına çıkartabildiklerine dair ilk tarihi belgeleye Çin kaynaklarında rastlanmaktadır. Bu tarihi belge "Yada Taşı"ndan bahsetmiyor ama Türkler'in atalarının istedikleri zaman yağmur yağdırabildiklerini çok açık olarak anlatıyor:

> Türkler'in büyük ataları Hunlar'ın Kuzey'inde bulunan So sülalesinden idi. Oymağın Başbuğu Ananbu idi. Bunlar yetmiş kardeş idi. Birincisi dişi kurttan türemiş olup adı İçjini-nişibu idi. İçjini-nişibu tabiatüstü özelliklere sahipti. Yağmur yağdırıp fırtına çıkartabilirdi. (14)

Yine aynı Çin Kaynakları'nda 449 yılında meydana gelen bir savaş anlatılırken konuyla ilgili satırlara rastlıyoruz:

Evvelce Kuzey Hunlar'ın idaresinde bulunan Yüceban ahalisinde öyle kâhinler vardır ki, Cücenler'in saldırışlarına karşı durduklarında çok şiddetli yağmur yağdırdılar, fırtına çıkarttılar. Cücenler'in onda üçü sellerde boğuldu, soğuktan kırıldı.

Gelelim Türkler'in o sihirli taşına...

İslâm Kaynakları'nda Türkler'in bir zamanlar ellerinde bulundurdukları taş; yağmur taşı anlamına gelen ***"Hacer-ül Matar"*** ya da ***"Seng-i Cede"*** olarak isimlendirilmiştir. İslâm kaynaklarında anlatılanlara baktığımızda Türkler'in bu sihirli taşıyla Müslümanlar'ın da yakından ilgilendiklerini görüyoruz.

İslâm tarihçilerinden İbn-ül Fakih'in kayıtlarında, Halife Ma'mun bu gizemli taş hakkında araştırma yapması için Nuh b. Esed'i vazifelendirdiği anlatılmaktadır. Nuh b. Esed Türkler arasında yaptığı incelemeler sonununda Halifeye, söz konusu haberlerin doğru olduğunu fakat olayın nasıl meydana geldiğini anlayamadığını bildirmiştir.

İbn-ül Fakih tarihi kayıtlarında, Horasan Emiri İsmail b. Ahmet'in Ebul Abbas'a anlattıklarına da yer vermiştir:

> Yirmi bin kişi ile Türkler'e karşı savaşa çıktım. Karşımızda baştan ayağa kadar silahlı altmış bin Türk vardı. Bunlardan bir kısmı bizim tarafa geçti. Bunlar bize Türkler'in iri dolu yağdıracaklarını söylediler. Biz de onlara: "Sizin kalbinizden küfür hâlâ çıkıp gitmemiştir, böyle işleri hiç bir insan yapamaz" dedik. Onlar: "Biz haber veriyoruz, sizi ikaz ediyoruz, onların tayin ettikleri vakit yarın sabahtır ama siz daha iyi bilirsiniz" dediler. Sabah oldu. Korkunç bulutlar bizim üzerimizi kapladı. Herkes korktu. Müthiş dolu yağdı.

İbn-ül Fakih, bu olayla ilgili olarak İsmail b. Ahmet'in iki rekat namaz kılarak bu dolu fırtınasını daha sonra Türkler'in üzerine yönlendirdiğini yazmaktadır. O devirde Arap İslâm

Orduları aynı zamanda Allah'ın askerleri olarak nitelendirildiği için, onlar adına böylesine gurur kırıcı bir olayla karşılaşmak kabul edilebilir bir şey değildi. Bu nedenle söz konusu dolu fırtınasını Türkler'in üzerine yönlendirildiğini yazarak konuyu noktalamasına şaşmamak gerekir. O devirde böylesi bir olayı bir İslâm Tarihçisi olarak kitabına alması bile büyük cesaret isteyen bir iş olduğunu unutmayalım...

Bu örneğin şu anda bizim liselerimizde okutulan tarih kitaplarına bile giremeyecek bir tabu olduğunu da göz ardı etmeyelim... Neyse... Bir gün her şey açıkça yazılır ve okunur... Biz tekrar sihirli taşımıza geri dönelim...

Eski Türk Mitolojisi'ni oluşturan çeşitli efsanelerde de bu taştan bahsedilir. Hatta bu taşın nasıl kullanıldığı da kısmen açıklanır...

Bir örnek olması bakımından Er Gökçe Destanı'ndan konumuzla ilgili bir bölüm aktaralım:

> ... Yanındaki adamlar susadı. Er Kosay'a susuzluktan şikayet ettiler. Er Kosay, uzun kulaklı sarı atının altından "Cay Taşı"nı çekip çıkarttı. Salladı, salladı yere koydu. Havadan yağmur yağdı. Yağmur suyunu içtiler.

Abdülkadir İnan *"Eski Türk Dini Tarihi"* adlı kitabında eski bir lügatta (15) ***"Yada Taşı"*** hakkında şöyle bir açıklamanın yapılmış olduğunu yazar:

> Yağmur boncuğu derler bir nesnedir ki, ona kurban kanı sürülmekle yağmur yağar.

Bu gizemli taşla ilgili elimizdeki tüm bilgileri yan yana getirdiğimizde, onun kullanım metotları olarak; taşın su içine konulduğu, suyun üzerine asıldığı, birbirine sürtüldüğü veya taşın sağa sola hareket ettirilerek sallandığını görüyoruz.

Bu konuda günümüze kadar gelen Farsça bir şiir *"Yada*

Taşı"nın kullanılmasıyla ilgili önemli çağrışımları beraberinde getirmektedir. Türkçe çevirisiyle aktarıyorum:

> Şekilli bir taştır ki, her ne zaman ona dua edilse göğü yarar ve çokça bulut ve yağmur getirir, bu iş Türkler arasında yaygındır. (16)

Bu anlatımlardan taşın çalışma prensibiyle, düşünce enerjisinin onu yönlendirmesi arasında çok sıkı bir bağ olduğu anlaşılıyor. Demek ki, düşüncelerle yönlendirilebilen bir maddesel özelliği olan bir taşla karşı karşıya bulunmaktayız.

Bu taşın en son hangi tarihe kadar kullanıldığı tam olarak bilinmiyor ama bu taştan Osmanlılar'ın da haberdar olduklarını yine tarihi belgelerden anlıyoruz.

Şâban Şifaî'nin IV. Mehmet'e yazdığı *"Risâle-i şifâiyye fi beyâni enva-i ahcar"* (17) adlı eserinin 14 sayfası bu taşla ilgili önemli anlatımlar içerir... Özetle aktarıyorum:

> Hiç bulut olmadığı halde Yada Taşı ile yapılan işlemden iki saat sonra bulutlar gökyüzünde görülmeye başlar ve ardından bereketli yağmurlar yağar. Ne kadar gerekiyorsa ihtiyaç olunan kadarıyla yağmuru yağdırmak Yadacı'nın hünerine bağlıdır.
>
> Taşlar farklı renklere sahip olabilmektedir. Genellikle siyaha çalan toprak renginde olup üzerinde kırmızı noktalar vardır. Beyaz olup üzerlerinde kırmızı noktalar olanlara da rastlanmıştır. Büyüklükleri bir kuş yumurtası kadardır. (18)
>
> Dolu afetinden tarlaları korumak için taş yüksekçe bir yere asılır ve ona dokunulmaz. Onu ancak bu işin sırrını bilen Yadacılar kullanabilir.
>
> Taşların birbirine sürtülmesi ve bir tas suyun içine taşın atılması ile bu işlemler uygulanır. Ancak bu işlemleri sırrı bilen kimselerin (Yadacılar'ın) yapması gerekir. Aksi tak-

dirde arzu edilen sonuca ulaşılmaz. Taşı suya atmak yeterli değildir.

Bu anlatımlar da taşın kullanımı ile ilgili yukarıdaki tespitlerimizi doğrular niteliktedir. Ayrıca bu taşın sadece kullanım metodunu bilenlerin elinde işe yaradığını anlatması da önemlidir.

Şimdi bu taşın gerekli metotlara uyulmadan kullanıldığında ne tür sonuçları beraberinde getireceğini gösteren; 13. Yüzyıl'da yaşanan ve tarihi kayıtlara geçen bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum: [19]

Velaşgerd önüne gelince, yöredeki halk bize şiddetli sıcak, kuraklık ve hayvanları rahatsız eden sineklerden çok şikayet ettiklerini bildirdiler. Bunun üzerine taşlarla yağmur yağdırılmaya karar verildi. Merasimi bizzat Sultan idare ediyordu.

"İlk başta ben buna inanmıyordum. Fakat sonradan bunun birçok tecrübelerle gerçek olduğuna gözlerimle şahit oldum." diyen S.A. Nesevi olayın gelişimini şöyle anlatmaya devam ediyor:

Bu kez de geceli gündüzlü, ardı arkası kesilmeden yağan yağmurdan halk şikayet etmeye başladı. Yağmur sihri yapıldığına halk pişman oldu. O kadar çok yağmur yağdı ki, her taraf çamur ve bataklığa döndü. Sultan'ın çadırına bile girilemez oldu. Yağmur dinmek bilmiyordu. Sel ne var yoksa her şeyi mahvetti. Bir ara sütninesinin Sultan'a şunları söylediğini işittim:

"Sen bir hüdâvent alemsin... Fakat yağmur yağdırmakta değil... Çünkü böyle bir tufan çıkartmakla hata ettin... Senin yerinde başka birisi olsaydı bunu yapmazdı, sadece elverecek kadar yağdırırdı."

Türkler'in eline bu taş nereden geçti?

Konuyla ilgili günümüze kadar tutulmuş çeşitli kayıtlarda; bu taşın kullanma sırrına yalnız Türkler'in vakıf oldukları ve kimseye de bu sırrı öğretmedikleri anlatılmaktadır.

Peki ama bu taş, -aslında taşlar demek daha doğru olacak çünkü anlatılanlardan bunların birden fazla olduğu anlaşılıyor- Türkler'in eline nereden geçmişti? Ve bu sırrı Türkler'e kimler öğretmişti?... İlk olarak şunu söylemek mümkün ki, bu taşların gerek kimyasal, gerekse fiziksel özellikleri şu anda dünyamızda bulunan hiç bir taşa benzememektedir. Tarihi belgelerden çıkarttığımız sonuca göre, bu taşlar daha önce üzerinde durduğumuz, eski inisiyatörlerin ellerindeki asalara çok benzer bir özellik taşımaktadır.

Bildiklerimizi sıralamaya devam edelim...

Bir zamanlar dünyamızda yaşayan tufan öncesi uygarlıklar olan Mu ve Atlantis Uygarlıkları'nda *"Kristal Enerji Merkezleri"* olarak isimlendirilen ancak niteliği tam olarak bilinmeyen kozmik enerji toplama ve dağılım ünitelerinin olduğundan ezoterik kayıtlarda sözedilmektedir. Bu enerji merkezleriyle gerek Mulular'ın gerekse de Atlantisliler'in doğa olaylarına müdahalede bulunabildiklerini de biliyoruz. Bildiğimiz bir başka büyük gerçek daha varsa o da, Orta Asya'nın Mu Uygarlığı'ndan oldukça yoğun göçler aldığıdır.

İşte tüm bu parçaları bir araya getirdiğimizde, ortaya tek bir yorum çıkıyor: O da, bu özel taşların Mu ya da Atlantis'ten Orta Asya'ya gerçekleştirilen göçler yoluyla gelmiş olabileceğidir.

Ancak Türkler'in çok eski dönemlerde *"Dünya Dışı Bağlantılar"*la da bir ilişkisinin olduğunu biliyoruz. Meselenin bu yönünden Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri'ni incelerken daha önce bahsetmiş ve Türkler'in Sirius Yıldızı ile bağlantıları üzerinde uzun uzun durmuştuk..

O halde bu gizemli taş, Atlantis ya da Mu göçleri yoluyla mı yoksa Siriusyen bağlantılar sonucu mu Orta Asya'ya ulaşmıştır? İlk başta cevaplanması oldukça zor bir soru gibi görünse de, aslında bilmece o kadar da karmaşık değildir.

Kitabımızın VI.Bölümü'nde ayrıntılarıyla göreceğimiz gibi, Mu Uygarlığı zaten kozmik dünya dışı bağlantıları olan son derece gelişmiş bir uygarlıktı. Dolayısıyla Mu Uygarlığı'nda kullanılan *"Kristal Enerji Merkezleri"* nin kökeni büyük bir ihtimalle bu kozmik irtibatlara bağlıydı. Konuya bu açıdan yaklaşıldığında görüldüğü gibi, söz konusu gizemli taşlar Orta Asya'la ister Siriusyen varlıklarca getirilmiş olsun, isterse de Mulular tarafından getirilmiş olsun, değişen pek fazla bir şey olmamaktadır.

Sanırım konuyu en güzel özetleyen cümleyi ***"Yada Taşı"***nın sihirli gücünü incelerken başta söylemiştik... Konumuzu o cümleyle noktalayalım:

> "Çok eski devirlerden beri yaygın bir inanca göre, Türkler'in atalarına göklerden gelen sihirli bir taş armağan edilmiştir." (20)

"Yada Taşı"nın gerçekte nasıl bir şey olduğunu belki hiç bir zaman bilemeyeceğiz ama bunun sıradan bir taş olmadığını artık çok iyi biliyoruz... Kozmik enerjileri bünyesinde toplayabilme özelliğine sahip olan maddelerden belki de Galaktik Uygarlıklarca özel olarak imal edilmiş, Troya'daki diopete benzeyen bir objeydi... (21)

HIDRELLEZ: HIZIR – İLYAS KÜLTÜ

Musevilik ile İslâm Gelenekleri'nin ortaklaşa oluşturdukları kültlerden biridir. Günümüzde yılın belirli bir gününde kutlanan (6 Mayıs) ve adına Hıdrellez denilen bayrama dönüşmüş durumdadır.

Yüzyıllardır Anadolu'da halk geleneklerinde yaşamış çok yaygın halk inançlarından biridir. Genel inanışa göre: Hıdrellez günü Hızır insanlar arasına karışarak bazı kişilere mucizevi yardımlarda bulunmaktadır. Eh, Anadolu insanı boşuna söylememiş, *"kul sıkışmayınca Hızır yetişmez"* diye...

Hızır: Sebep sonuç ilişkilerini farkedebilen, dolayısıyla geçmiş ile gelecek arasındaki birbirini takip eden zincirleri görebilen, uyanmış, şuurlu insanın sembolüdür.

İslâm Ezoterizmi'ne göre; Kur'an-ı Kerim'in Kehf Suresi'nin 65 - 82. Ayetleri arasında konusu edilen Musa Peygamber ile birlikte yolculuk eden ve ona şuurlu bir insanın nasıl sıradan insanlar gibi yaşamadığını gösteren bilge Hızır'dır. Nitekim 65 Ayet söz konusu bilgeyi *"katımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve kendisine ilim öğrettiğimiz"* bir kişi olarak tanımlamaktadır.

Anadolu Halk İnancı'na göre Hızır'ın ya da Hızırlar'ın kim olduğu belli değildir. Çünkü onu tanımak mümkün değildir. O herhangi bir insan gibi aramızda dolaşabilir ve bizimle irtibat kurabilir ama uyanık olanı ancak uyanık olanlar anlayabileceği için bizler onu farkedemeyiz.

Anadolu Halk İnancı'nda o denli saygın bir yeri vardır ki, O adeta bir kurtarıcı gibi görülür. Nitekim halk deyimlerindeki: ***"Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez"*** ya da ***"Hızır gibi yetişti"*** sözleri onun bu özelliğini çok açık bir şekilde dile getirmektedir.

Anadolu'da Hızır ve İlyas ile ilgili anlatılan pekçok halk efsanesi bulunmaktadır. İşte onlardan bir tanesi:

> Günlerden bir gün, korkunç bir cadının kaçırdığı gençleri arayan Sarı Saltuk Dede'yi Maniçehr Peri Kaf Dağı'nın zirvesine götürür. Peri onu, Simurg'un yavasının bulunduğu bir kayanın dibine bırakır. Kuş orada yoktur ama yavruları bir ejderhanın tehdidi altındadır. Sarı Sal-

tuk Dede ejderi öldürür. Buna çok sevinen Simurg da onu sırtında Ateş Dağı'nın dibine kadar götürür. Dağı aşmak için ateşe dayanıklı olan semender yağına bulanmak gerekir. Sarı Saltuk da öyle yapar. Semender yağına bulanarak yanmadan bu dağı aşar ve aslan başlı devin hüküm sürdüğü "Karanlıkar Diyarı"na varır. Burada Hızır Peygamber'e rastlar. O da ona, ruhların konuştukları dilin anahtarını veren bir elma uzatır. Sonra da İlyas ve Hızır'ın analarıyla karşılaşır. O da ona cinlerin efsunlarına karşı bir tılsım verir. Ve sonunda, bir küpe binmiş olarak havalarda uçan ve kamçı olarak elinde bir yılan tutan cadının kendisini görür...

Bu efsanenin en önemli yanı Sarı Saltuk'la Hızır'ın irtibatının anlatlıyor olmasıdır.

Sarı Saltuk Anadolu'da ismi ön plana çıkmış Bâtıni Ekole mensup dervişlerden biriydi.

"Ruhların konuştukları dilin anahtarını veren bir elma uzatır..." Bu efsanenin anahtar cümlesidir.

Daha önceki bölümlerimizde elmanın bilgiyi ifade eden bir sembol olduğundan bahsetmiştik. Yukarıdaki cümlede de elmanın bilgiyi sembolize ettiği tüm açıklığıyla dile getirilmiş durumdadır. Hatta efsanede elmanın nasıl bir bilgiyi ifade ettiği bile açık olarak anlatılmış durumdadır. Efsane bu bilginin bir anahtar konumunda olduğunu ve bu anahtarla ruhların konuştuğu dilin çözülebileceğini söylüyor.

Bu her şeyden önce yukarısıyla olan ruhsal irtibat demektir. Nitekim Hızır'ın bir peygamber olarak tanımlanması da bunu destekleyen bir sembol konumundadır.

Dilin çözülmesi yukarının bilgisiyle dolmak demektir. (Yukarıdan kastimiz Ruhsal İdare Mekanızması ve ona bağlı unsurlardır.) Bu da açık şuurlu ve uyanık bir insanın tanımından başka bir şey değildir. Zaten efsane yoruma gerek bırakmayacak bir şekilde o kadar açık olarak meseleyi anlatmış ki, söz konusu

uyanık - açık şuurlu insanın ismini de veriyor: Hızır Peygamber...

AŞURE GÜNÜ – TUFAN'IN SONU

Bilindiği gibi Muharrem Ayı'nın 10'ununda "*Aşure*" adı verilen bir tatlı yapılarak konu komşuya dağıtılır, dualar okunur... Peki ama niçin?

Muharrem Ayı'nın 10'u ile ilgili geleneklerin ortaya çıkmasına birden fazla etken sebep olmuştur.

İslâm Geleneğine'ne göre Nuh Tufanı'nın bittiği gündür. Ve bu inanca göre Nuh Peygamber'in gemisi bu günde karaya ulaşabilmiş ve bir şükran ayini olarak; gemide bulunan kuru bakliyat ve kuru meyvelerden oluşan (bugün Aşure olarak bildiğimiz) bir çorba-tatlı pişirilmiştir. Geminin karaya ulaştığı yer Kur'an-ı Kerim'e göre Cudi Dağı'dır. [22] Tevrat'a göre ise Ağrı Dağı'dır.

İşte İslâm Gelenekleri'nde Muharrem Ayı'nın 10'ununda yapılan Aşure Tatlısı da o günün hatırasını yaşatmaya yöneliktir.

Gerçekten de Nuh Tufanı olarak Kur'an-ı Kerim'de dile getirilen bu büyük doğal felaketin sözü edilen tarihte mi bittiği bilinmiyor. Bununla ilgili ezoterik kaynaklarda da çok açık bir tarih yok. Ancak Tevrat'ta da bu güne ayrı bir önem verilmesi ve bu günde insanları dünyasal yüklerden kurtularak, adeta tefekküre davet etmesi, bu güne verilen önemi arttırmıştır.

> Sizin için bir ebedi kanundur: Yedinci ayda, bu ayın onunda, ruhlarınızı saflaştırcaksınız... O gün hiç bir iş görmeyeceksiniz... Çünkü o günde, sizi tathir etmek üzere sizin için kefaret edilecektir. Rabbin önünde bütün suçlarınızdan tahir olacaksınız. (Tevrat Levililer: 16/29-30)

Kur'an-ı Kerim'in gelişinden çok daha önceleri hem Ya-

hudilerce, hem de çeşitli Sami kavimlerince bu günün Aşure Ayı olarak isimlendirilmiş olması ve bu gün oruç tutulması da konunun bir başka dikkat çekici özelliğidir. Muhammed Peygamber'in Medine'ye geldiğinde o dönemlerde Yahudi Geleneği olarak kutlanan Muharrem Ayı'nın 10'ununda oruç tuttuğu da bilinmektedir. Mekke'de Kabe'nin kapısı ziyaretçilere yine bugünde açılmaktadır.

Bu esrarengiz güne denk gelen bir başka olay daha vardır. Hüseyin'in Kerbela'da öldürülmesi de büyük bir tesadüf sonucu bu güne denk gelmiş ve bu da *"Aşure"* gününe bir başka anlam daha katılmasına neden olmuştur.

NEVRUZ BAYRAMI

Kökeni İslâm öncesi Şamanik İnisiyasyona dayanan, ***"Uyanışı"*** simgeleyen bir bayramdır. Nevruz Bayramı'nda ateşlerin yakılması ***"arınmanın"*** ve ***"uyanmanın bayramı"*** olmasından dolayıdır. Bu uyanış hem doğanın hem de insanların uyanışıdır. Baharın gelişi ilerde gelecek Altın Çağı'n da bir simgesi gibi değerlendirilmiştir. Mitolojik olarak Türkler'in Ergenekon'dan çıkışını ifade etmesinin nedeni budur. Günümüzde düzenlenen törenlerde demir dövülmesi de bunun sembolik bir ifadesidir. Tabii günümüzdeki bu törenlerde demiri dövenler bunun nedenini bilirler mi bilmezler mi, bunu onlara sormak lazım...

21 Mart'ta kutlanan Türkler'in Orta Asya'dan getirdikileri bu gelenekleri, İslâmiyet'le bağdaşmadığı için uzun süre Sünni Müslümanlarca kabul görmemiştir.

Buna karşılık bazı Şamanik unsurları kendi Ezoterik Bâtıni geleneklerine alan ilk dönem Bektaşi Tarikatları'nca başından beri bu gelenek Anadolu'da çok eskiden beri, içerdiği anlamdan dolayı yaşatılmıştır. Ancak aradan geçen yıllar Nev-

ruz'un asıl içeriğini unutturmuş ve Sünni Müslümanlar'ın uzun süre karşı durdukları bu halk gelenneği sanki sadece Alevi-Bektaşi yurtaşlarımızca kutlanan bir bayrammış gibi algılanır olmuşutur.

Hem doğanın hem de insanın uyanışının bir ifadesidir demiştik... Bunu biraz açalım...

Doğa uyguladığı yöntemlerde oldukça cömerttir. Sadece birkaç tanesi filizlenebilip türünün yaşamını sürdürebilsin diye inanılmaz miktarda tohum üretir.

Tıpkı inisiyasyonun özü gibi, ritüellerin ve bayramların da asıl amacı hep gizli tutulmuştur. Ancak, saklı bilginin varlığından haberdar olanlar için, inisiyatik çalışmalar bu bilginin kapılarını açmıştır.

Bu özel eğitimden geçemeyenler için ise, gördükleri sadece gerçekleştirilen törenlerde uygulanan ritüellerden ibaretti. İşte bu nedenle Nevruz'un da gerçekte neyi simgelediği açık olarak hiç bir zaman anlatılmamıştır.

Misterler'de *"tahıl tanesi"* son derece önemli bir rol oynardı. Tanenin toprağa *"gömülmesi"* yani *"ölümü"* ve tekrar yeşil bir filiz halinde *"kıyamı"*, misterlerin altında yatan ana fikri simgelerdi. İşte Nevruz'da baharın başlangıcı ve doğanın uyanışı ile kastedilen buydu. Hem doğanın hem inisiyenin uyanışı...

Günümüzde çarpık bir bilimsellikle, bu tür bayramları *"ziraatle ilgili mitler"*, yani ziraatle uğraşan ilkel bir halkın yaptığı ayinlerin kalıntısı olarak açıklamaya çalışanlar vardır. Oysa bu düşüncenin altında çok derin ezoterik bir anlam yatıyordu. Daha önce de değinmiş olduğumuz gibi tahıl tanesi insanı simgelerdi.

Aynı şekilde insana da bir tohum gözüyle bakacak olursak, İncil'deki İsa Peygamber'in *"İnsanlığın büyük bir kısmı samandan ibaret olup yakılacaktır"* sözünün ezoterik anlamı

derhal ortaya çıkacaktır. Yani insanların sadece çok azı tahıl taneliğinden filizliğe geçebilmektedir. Daha açık bir ifadeyle insanların büyük bir bölümü uyumaktadır. Uyanabilmek için inisiyatik ölümün yani tohumun toprağa gömülmesi gerekmekteydi.

Nevruz'da baharın gelmesinin kutlanması işte bir zamanlar bu tür inisiyasyonlarda filizlenen tohumların bayramıydı... Yani uyanan insanların...

Kutlanan doğumdu... Bir başka ifadeyle tohumun ölümü...

HALK İNANÇLARI, DİN VE BİLİM

Dünyanın birçok ülkesinde folklorik kültür çok çeşitli açılardan ele alınıp incelenirken, ne yazık ki aynı şeyi kendi ülkemiz için söyleyebilmek son derece güçtür. Bu anlamda *"Anadolu Halk İnançları"* ve *"Folklorik Kültür"* le ilgili ne Etnolojik bakımdan ne de bunların Ezoterik Kültür birikimiyle olan karşılaştırılmalarıyla ilgili yeterli bir araştırma günümüze kadar yapılabilmiş değildir.

Bu çok uzun yıllar sürecek ve çeşitli alanlarda uzmanlaşmış kadroların çalışacağı hayli uzun ve zahmetli çalışmalarla gün ışığına çıkartılabilecek bir meseledir.

Biz bu kitabımızda işte bunu göstermeye çalışıyoruz. Yoksa bu kitabımızla, bu devasa tepenin düzlüğüne çıktığımızı asla iddia etmiyoruz. Yapmaya çalıştığımız bu devasa tepenin varlığını hatırlatmaktan ibarettir...

Konunun Ezoterik, Etnolojik, Tarihsel, Dinsel ve Bilimsel boyutları vardır. Tüm bu alanlar birbirlerinden kopuk çalıştıkça *"Anadolu Halk İnançları"* daha uzun yıllar karanlık bir sis perdesi altında kalmaya devam edecektir.

Şimdi bir an için düşünelim...

Bir halk inancın batıl yani gerçek dışı olup olmadığına na-

sıl karar verilmektedir? Günümüz din alimleri bir halk inancıyla karşılaştıklarında önce kendi inanmış oldukları dini akidelerde bu inancın bir yeri olup olmadığına bakıyorlar. Eğer yoksa bu batıldır denilip bir kenara atılıyor...

Kökeni çok eskilere dayanan bir inancı, "*bu batıl bir inançtır*" deyip atmak işin kolay yolu... Ancak bu yol, tarihin hiç bir döneminde insanları bu inançlarından vaz geçirmeye yaramamıştır. Bir inancın boş olup olmadığnı bir din alimi olarak insanlara anlatmak istiyorsanız, o inancın ilk ortaya çıkışı ile, şimdiki uygulanış şekli arasındaki farkları ortaya koymanız ve bunları insanlara aktarmanız gerekir. Yoksa "*senin bu inancının hiç bir dayanağı yok, sen bundan vaz geç kardeşim*" demekle bu meseleler halledilemez. Aynı şey bilimadamlarının tutumları için de geçerlidir. Siz istediğiniz kadar Nazar batıl bir inaçtır deseniz de, Anadolu insanı Nazara inanmaktadır... Önce bu gerçekten hareket etmek gerekir.

Bakın... Şimdi size Sovyetler Birliği Resmi Gazetesi'nde yayınlanan çok önemli eski bir rapordan kısa bir bölüm aktarmak istiyorum...

> Köylüleri topladım. Tabiatın üstünlüğüne inanmaları gerektiğine, her şeyin tabiattaki evrimleşmeyle meydana geldiğine inanmaları gerektiğini anlattım. Allah denilen nesnenin yokluğunu uzun uzadıya açıkladım.
>
> Köylüler bana: "Evet sözleriniz doğrudur. Biz Allah'a inanmıyoruz. Fakat bir çaresini bul: 'Eski bir hamamda hergün kötü ruhlar dans ediyorlar. Bir türlü kovamadık' dediler.
>
> Anlaşıldı ki, batıl inançlarla mücadele etmek için yanlış yollar takip ediyoruz...

Bu rapor yukarıda anlatmaya çalıştığımız; çok önemli ve çok çarpıcı bir gerçeği ortaya koymaktadır. Bir takım eski inançlarla mücadele etmek için yalnızca propoganda kâfi değildir. Bunun için önce halkın bütün folklorik geleneklerini öğ-

renmek ve bu inançların nasıl ortaya çıktığından haberdar olmak gerekir. Eski geleneklere dayanan bir takım inançlara karşı çıkanların, halkın bütün geleneksel inançlarını köken itibariyle izah etmeleri lâzımdır.

Bundan sonra da meydana gelen bir takım paranormal olayların nedenlerini açıklamak gerekir. İşte günümüz Parapsikoloji Bilimi'nin önemi burada devreye girmektedir. Böylelikle olağanüstü tabir edilen bir dizi olayların perde arkasında ne tür fiziksel ve metafiziksel kanunların işlediğini insanlara anlatabilirsiniz.

Bunu çok uzun yıllar önce farkeden Sovyet yöneticileri, yukarıda aktarmış olduğumuz raporların gittikçe çoğalması üzerine, paranormal olayları araştırma komisyonları kurmuş ve bu alanda Batı dünyasını şaşırtacak derecede önemli bulgulara ulaşmışlardı. Eski Sovyetler Birliği'ndeki ruhsal olayları araştıran bilimadamlarının sayısının sanıldığından çok daha fazla olmasının asıl nedeni budur.

Eski Sovyetler Birliği'nin sahip oldukları toprakların büyük bir bölümünde eski Şamanlar'ın yaşamış olduğunu da unutmamak gerekir. İşte Eski Sovyetler Birliği'nde ruhsal olayların bu denli geniş olarak bilimsel çevrelerce araştırılmış olmasının asıl nedeni eski Şamanik Kültür'dür...

Zaten elimizdeki Şamanik Kültür'le ilgili önemli sayıda bilgi ve belge de Rus araştırmacıları sayesinde bir araya getirilmiş durumdadır.

VI. BÖLÜM

MU "GÜNEŞ İMPARATORLUĞU" ve TÜRKLER'İN KÖKENİ

Bizim bilmediğimiz bazı sırlara eskilerin vakıf olduklarını kabul etmek zorundayız.

Einstein

Türkler'in Kültür Kökenleri'nin hangi ögelerden oluştuğunu ele almaya çalıştığımız bu kitabımızda; doğal olarak Orta Asya'dan başlayarak Anadolu'ya ve Anadolu'da bugün hâlâ yaşamaya devam eden gelenek - göreneklere kadar geniş bir yelpazeyi mümkün olduğunca özet bir halde ele almaya gayret ettik. Ancak bu yelpazede belki de ilk başta ele almamız gereken önemli bir ögeyi en sona bıraktık: *"Türk dediğimiz kimler - di?..."*

TÜRK DEDİĞİMİZ KİMLERDİ?

Divan-i Lügat it Türk'ün giriş sözünde: *"Karadeniz ve Ak -*

deniz'in Doğusu'ndan başlayıp, Japonya'ya kadar bulunan kavimlerin hepsini sayarak, onların Türk olduklarını" bildirmiştir.

Bu tarihi değere sahip belgede yazılanlar, ***"Türk dediğimiz kimlerdi?"*** sorusuna aradığımız cevabı bulabilmek için atacağımız adıma çok önemli bir başlangıç noktası oluşturmaktadır.

Bu belge bize başlıca şu ipuçlarını vermektedir:

1– Divan-ı Lügat-it Türk'ün yazıldığı dönemde *"Türk"* diye bir kavram bilinmekteydi.

2– "Türk" diye tanımlanan ırkın yayıldığı bölgeler dikkate alındığında, çok geniş bir alanın tarif edildiği görülür. Bu da bize birden fazla kavmin tamamının Türk kimliğiyle ifade edilmiş olduğunu anlatmaktadır. Yani Kazak Türkleri, Uygur Türkleri, Altay Türkleri, Gök-Türkler gibi...

Divan-ı Lügat-it Türk'te Kaşgarlı Mahmut tarafından dile getirilen "*Türk*" sözcüğünün çeşitli kavimleri ifade eden bir kavram olduğunu ileri süren çok sayıda bilimadamları vardır.

Ünlü Rus Etnoloğu N.A. Aristof 1896 yılında yayınladığı bir makaleye şu satırlarla başlıyordu:

"*Ohotsk ve Kuzey Buz Denizi'nden Adriyatik Denizi'ne kadar uzanan geniş sahaya yayılan 26 milyonluk bir millet vardır. Ancak bunların tamamı, lehçelere ayrılan tek bir Türkçe konuşur. Orta Asyalı bir Türk Ohotsk Sahili'ndeki Yakutla konuşabildiği gibi, Akdeniz kıyılarındaki Osmanlı ile de anlaşabilir. Fakat bu anlaşmanın olabilmesi için yabancı kelimeler karışmayan Türkçe olmalıdır.*" (1)

Türk sözcüğü; yukarıda anlatılan geniş bir bölgeye yayılmış ve zaman içinde kısmi genetik farklılıklara maruz kalmış kavimlerin tamamına birden verilen ortak bir isim olarak karşımıza çıkar.

Daha açık bir tanımlamayla söyleyecek olursak: Türk den-

diği zaman Altaylılar, Kazaklar, Uygurlar, Hunlar gibi farklı zaman ve mekanlarda varolmuş, ancak köken itibariyle hepsinin bağlı oldukları temel bir ırk kastedilmektedir.

Bu Araplar'ın tanımlamalarında çok açık olarak kendisini gösterir. Araplar Türkler dediği zaman köken itibariyle aynı ortak geçmişe bağlı olmakla birlikte, yine aradan geçen zamanla birlikte farklı genetik yapıların karışımıyla ortaya çıkan farklı kavimlerin tamamını kastetmekteydiler. Araplar Altaylılar, Oğuzlar, Kazaklar gibi bir ayrıma gitmeksizin Orta Asya'nın içinde ve Batısı'nda kalan yörelerde yaşayanların tamamına birden Türk ismini vermişlerdi.

Şunu da hemen belirtelim ki, ilk kez Türk ismini kullananlar Araplar olmuşlardır.

Gülbahar'ın da çok iyi bildiği gibi, Barthold'un *"Orta Asya Tarihi"* adlı eserinde, Türk isminin Araplar tarafından verildiği, ondan sonra da Türkler'in kendisinin de bu ismi benimsediği kaydedilmektedir. (2)

Söz konusu edilen bu ırka Türk isminin ilk kez Araplar tarafından nasıl ve niçin verilmiş olduğu da bir diğer cevap bekleyen sorudur.

Bu konuyu da adım adım ilerleyerek açmaya çalışalım... Bakın altından neler çıkacak...

TÜRK SÖZCÜĞÜNÜN ANLAMI VE ORTAYA ÇIKIŞI

Her ulusun isminin bir çıkış noktası vardır. Her ulus kendi tarihini ve kültür birikimlerini araştırarak kendi ulusunun ismini nereden geldiğini bulabilir. Şimdi biz de öyle yaparak, kendi ulusumuzun isminin kökenini ve nasıl ortaya çıktığını bulmaya çalışacağız...

İlk atalarımızın çağına geri dönüp de bir an için onlar ara-

sında yaşayabilme imkanımız olsaydı, o günlerde Türk diye bir isimle karşılaşmadığımızı görürdük. Türkler'in ataları olarak nitelendirilen Hunlar zamanında da durum aynıydı. Çeşitli kabilelerin boyların ve oymakların birleşmesiyle daha doğrusu bir araya gelmesiyle kurulmuş olan Hun İmparatorluğu'nda, o imparatorluğun bireylerine Hunlar denilmekteydi. Türkler diye bir tanımlama söz konusu değildi... Çünkü Türk sözcüğü o ırktan gelen uluslara verilen ortak bir sözcük olarak daha sonraları kullanılmaya başlanmıştır. Ve ilk kez bu sözcüğü kullanan atalarımız değil, az önce söylemiş olduğumuz gibi Araplar'dır. Daha sonraları da atalarımız bu sözcüğü benimsemişlerdir.

İşte üstünde durduğumuz soru burada düğümlenmektedir: Araplar Türk sözcüğünü nereden türetmişlerdi?...

Putlar, Tözler ve Türk Töresi

Araplar en çok Altay ve Uygurlar'ın yaşadıkları Maveraünnehir bölgesi ve çevresiyle irtibat halindeydiler. Bu irtibatlarının savaş ağırlıklı bir irtibat olduğunu daha önce görmüştük. Bu arada hemen altını çizmekte yarar görüyorum ki, *"Maveraünnehir"* ismi de yine Araplar tarafından kullanılmış bir sözcüktür. *"Nehrin karşı yakası"* anlamına gelir.

Müslüman olmayanlara karşı cihad açmış bulunan İslam Arap Orduları bu yörede yaşayanlarla ilk karşılaşmalarında gördüklerini kendilerine göre yorumlamışlar ve karşılaştıkları çok sayıdaki heykeller karşısında bu yörede yaşayanları bu heykellere tapan cahil insanlar zannetmişlerdi... Kitabımızın başında eski atalarımızın zamanında; günümüzde putlar olarak isimlendirilen heykellerin aslında ***"Atalar Kültü"*** ile yani ***"Koruyucu Ruh"*** inancıyla ilintili olduğundan bahsetmiştik. Ve yine hatırlanacağı üzere bu putlara (sembolik heykellere) özellikle Altay yörelerinde ***"Töz"*** veya ***"Tös"*** ismi verildiğini söylemiştik.

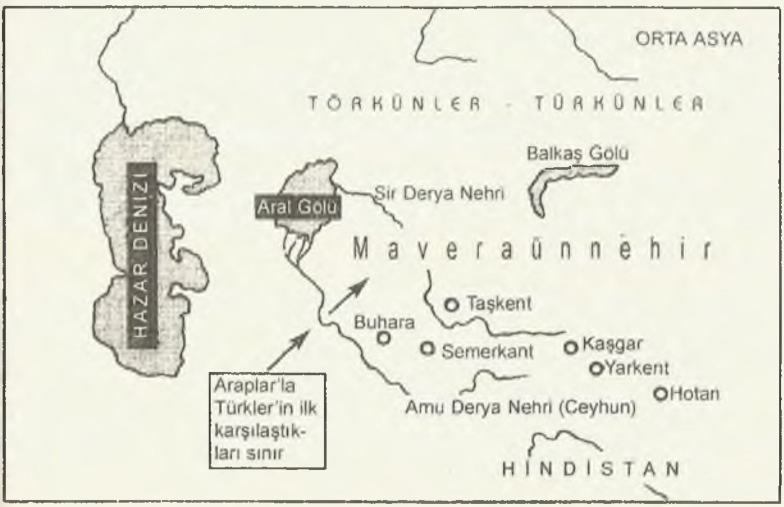
Eski dönemlerde kullanılan bazı sözcüklerin anlamlarını ele alarak konumuza devam edelim:

Tös ~ Töz: Baş, başlangıç ve köken anlamına gelir. Divan-ı Lügatit Türk'te de asıl, köken anlamında kullanılmıştır.

Altay, Yenisey ve Uygur Türkleri'nde yine aynı anlamı ifade etmekle birlikte; ölen Şaman'ın ya da ölen Ata'nın ruhu ve ölen Şaman'ın ya da Ata'nın ruhunu temsil eden tılsımlar olarak da kullanılmıştır.

Tüs ~ Tüz: Uygur, Çağatay başta olmak üzere birçok lehçede *"put"* - *"heykel"* anlamına gelen *"töz"* kelimesiyle bağlantılı bir sözcüktür. Sima, renk ve kıyafet anlamına gelir.

Tör ~ Tür: Muhtelif lehçelerde Tör kökünden üretilen tüm sözcükler doğuş, köken, soy, kabile gibi anlamlara gelir.

Maveraünnehir: Nehrin Karşı Yakası
Araplar'ın Türkler'le ilk karşılaştıkları bölge burası olmuştur.
Nehrin karşıyakası Türkünler ile doluydu.

Ayrıca çok önemli ikinci bir anlamı daha vardır: Üst taraf, evin veya çadırın en şerefli ve kutsal bölümü demektir.

Örneğin Altay ve Yenisey kabilelerinin kutsadıkları *"Töz"*ler evin veya çadırın bu en şerefli yerinde saklanırdı. *"Tör"* ismi verilen bu yerlere (Çadırın Törü'ne) herkes istediği gibi gidip oturamaz; orası kutsal bir mekân gibi muhafaza edilirdi. Yine bir örnek vermek gerekirse Kırgızlar'da gelinler *"Çadır'ın Törü"*'ne geçemezlerdi. Kaynata kurban kesip özel izin vermedikçe gelinin Tör'e ayak basması kesin olarak yasaktı. Başka kabileden evlenen güveyin de vaziyeti gelin gibiydi.

Görüldüğü gibi ***"Tör"*** ve ***"Töz"*** sözcükleri arasında sıkı bir bağlantı vardır.

Tür – Türemek: Tür ve Türemek de yine Tör sözcüğünün birinci anlamandan ortaya çıkmış ve günümüz Türkçesi'nde halen kullanılmaktadır.

Töz ~ Tör – Töre: Yine aynı şekilde Anadolu'da halen kullanılan ***"Töre"*** sözcüğünün de çıkışı töz ~ tös ve tör kelime köklerine bağlıdır. Böylelikle ***"Türk Töresi"*** dendiğinde ne kadar geniş bir anlama ve ne kadar geniş bir ruhsallık kültürüne bağlı bir meselenin dile getirilmekte olduğu sanırım daha iyi anlaşılabilmektedir.

Tör ~ Tür – Törkün ~ Türkün: Töz köküyle sıkı bağlantılı olan *"Tör"* sözcüğünden türetilen ve muhtelif lehçelerde kullanılan *"Törkün"* veya *"Türkün"* sözcükleri ile ilgili Abdülkadir İnan'ın bundan yıllar önce yayınladığı bir makalesinde geçen bir cümlesi aradığımız cevaba bizi bir adım daha yaklaştırmaktadır:

> Eski zamanlarda törkün ~ türkün sözcükleri atalarımızın tözlerinin bulunduğu mabet manasını ifade etmiş olacaktır. (3)

Tös, Tör, Tür, Törkün, Türkün gibi, direkt *"Atalar Kültü"* ile bağlantılı heykelleri ifade eden bu sözcüklerin bu kadar yoğun olarak kullanıldığı bir kavimle karşılaşan Araplar'ın, bu kavimlere neden ***"Türk"*** dediklerini bu açıklamalardan sonra daha iyi anlamaya başladığımızı düşünüyorum... Bence Araplar çok uygun bir isim bulmuşlar... Ve evlerinin içinde heykellerden mabet oluşturmuş bu kavme Türkler demişler...

İşte yukarıda sıralamış olduğumuz bütün bunlar bir zamanlar Araplar'ın karşılaştıkları sözcükler ve bu sözcüklerde yaşayan atalarımızın inançlarıydı... Araplar'ın bütün bunlara çok sıcak yaklaşmadıklarınını iyi biliyoruz. Araplar için Atalarımız nehrin karşı yakasında oturan putperestlerden başka bir şey değillerdi. Böylelikle törkünlerle dolu bu diyarlarda yaşayanlara Türkler demişlerdi.

Atalarımızın daha sonra bu ismi benimsemiş olması son derece önelidir. Çünkü Araplar bu sözcüğü putperestler anlamında belki kullanmışlardı ama işin gerçeğini bilen atalarımız için durum farklıydı ve törkünlerin ne anlama geldiklerini bildikleri için, Araplar'ın kendilerine taktıkları bu isimden hiç bir şekilde rahatsız olmamışlardı...

TÜRKLER'İN KÖKENİ

Irklar'ın kökeni meselesi, aydınlatılması en zor konuların başında gelir. Çünkü mevcut bir ulusun ilk orjinini ve ilk kez dünya üzerinde ne zaman ortaya çıktığını belirleyebilmek için tarihin geçmişlerine doğru gidildikçe, kendimizi fülûğlaşan bir ortamın içinde buluruz. Klasik Tarih ve Etnoloji bilimlerinin henüz cevaplamakta zorlandığı bir meseledir bu...

"Irklar hakkında kesin bir bilgiye sahip değiliz." (4)

Bu konuyla, günümüzde sadece tarihçiler ve etnologlar değil, genetik bilimçiler de yakından ilgilenmektedirler.

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

Yurdumuzda ırklarla ilgili yapılan araştırmalarda Tufan Öncesi Uygarlıklar'ın hesaba katılmayışları, Türk Kültür Tarihiyle ilgili araştırmalarıyla tanınan Bahaddin Ögel'in yukarıdaki tespitinin ana nedenidir. Türkiye'de şimdiye kadar Tufan Öncesi Uygarlıklar'ın da ele alınarak gerçekleştirilen bilimsel bir araştırma ne yazık ki, 2000'li yıllara kadar üniversitelerimizde gerçekleştirilememiştir.

Oysa ki bu meseleyi aydınlatmanın tek bir yolu vardır, o da Tufan Öncesi ile ilgili bilgilere ulaşmak... Bunu ilk kez farkeden kişi ulu önder Mustafa Kemal Atatürk olmuştu. Bu konuya az sonra döneceğiz...

Öncelikle şunun altını çizmeliyiz ki, Türkler'in Kültür Kökenleri'ni tam olarak ortaya çıkartabilmek için; Türkler'in ilk kez tarih sahnesine nasıl ve ne zaman çıktıklarını da tespit etmemiz gerekmektedir.

Türkler'in atalarının Orta Asya olduğu bugün için tartışmasız olarak bilinmektedir. Bunda herhangi bir kuşku yok... Ancak Orta Asya'ya nasıl ve nereden geldikleri ile ilgili Klasik Tarih kitaplarında tek bir satıra bile rastlayamazsınız. Oysaki konunun asıl düğümlendiği ve çözümlenmesi gereken kısmı burada saklı bulunmaktadır. Bu bölüme açıklık getirilmeden gerçekleştirilecek her türlü *"Türk Kültür Tarihi Araştırmaları"* eksik ve kısır kalmaya mahkumdur. Diğer konularda yapmış olduğumuz gibi, bu konuyu da yavaş yavaş açmaya ve adım adım ilerlemeye çalışalım. Bakalım nelerle karşılaşacak ve neleri gün ışığına çıkartabileceğiz...

"Türkler Orta Asya'da ilk kez nasıl ve ne zaman tarih sahnesine çıktı?"

İşte cevabını aradığımız soru bu...

Önce klasik resmi tarihi kayıtlarımızda kabul görmüş bulguları ortaya koyalım, sonra da ezoterik kaynaklarla bu bulguların ötelerini anlamaya çalışalım...

Evet... Önce bilinenlerle başlıyoruz...

Tespit edilebilen en eski arkeolojik bulgulara göre Altay Dağları ile Savan Dağları'nın Güney - Batı kısımlarında Klasik Tarih bilimince Taş Devri adı verilen çağlardan beri *"brakisefal"* ismiyle tanımlanan beyaz bir ırk yaşamaktaydı. Bu ırk bir yandan Tanrı Dağları bölgesine yayılırken diğer yandan da bugünkü Kazakistan içlerine doğru ilerlemişti.

Amuderya'nın Güneyi'nde, Pamır bölgelerinde, Afganistan, İran, Hazar Denizi'nin Kuzeyi'nde, Kuzey Kafkasya ve Güney Rusya'da Akdeniz ırklarına yakın *"dolikosefal"* bir insan nesli vardı.

Altay Dağları'nın Doğusu ve Güney Sibirya'da ise *"mongoloid"* ismi ile tanımlanan bir ırk bulunmaktaydı. Güney Sibirya'da ilerleyen dönemlerde bu beyaz ırkla mongoloid ismi verilen ırkların karışımından yeni bir ırk doğmuştur. Uzun bir süre devam eden ırkların karışımı M.Ö. 3.000'le M.Ö. 2000'lerin başında Güney Sibirya halkını *"brakisefal - mongoloid"* bir hale sokmuştu.

Kıtanın en Doğusu'nda ise *"çekik gözlü sarı"* bir ırk bulunmaktaydı.

Aradan geçen binlerce yıl içinde yukarıda saydığımız dört temel ırkın birbirleriyle karışımlarından melez farklı ırkların ortaya çıktığını görüyoruz. Özellikle de Hun Devleti'nin kurulmasıyla farklı kabilelerin bir bayrak altında toplanması, bu ırkların karışımına hız vermiştir. Konuyla ilgili Bahaddin Ögel şunları söylemektedir:

> Büyük Hun Devleti zamanında Moğolistan, Baykal Gölü'nün kenarları ve Kuzeyi Brakisefal - Mongoloidlerle kaplıydı. Altay Dağlarını baştan başa kaplayan ve bu bölgeye hakim olan ırk ise, ta ilk devirlerden beri burada yaşamakta olan brakisefal beyaz ırktı. Türkler'in ataları çok muhtemel olarak bu beyaz ırktan geliyordu. Bü-

yük Hun Devleti'nin kuruluşu ile bütün Orta Asya bir vahdete kavuşmuştu. Bu siyasi birliğin neticesi olarak Orta Asya ırkları arasında büyük bir karışma ve kaynaşma da meydana gelmiş oldu. Bu ırk değişimi bilhassa yüzlerin hafif çekik gözlülük karakterine bürünmesinden anlaşılmaktadır. Nitekim Altaylar'ın Kuzeyi'ndeki halkların yüzünde, hafif bir çekik gözlülük meydana gelmişti. Çünkü bu bölge, eskiden beri Güney Sibirya ile sıkı bir temas halindeydi. Altaylar'ın Kuzeyi'nde dolikosefal - mongoloidlerle, Brakisefal beyazların karışmasından yeni ve ziraatçı bir kavim meydana gelmişti. Altaylar'ın yüksek bölgelerinde yaşayan brakisefal beyazlar ise, Göktürk Devri'ne kadar bozulmadan yaşamışlardı.

Hun Devleti'nin kuruluşu ile Orta Asya'nın Doğusu'nda bulunan kavimler, Batıya doğru kayma ve yayılma imkanı buldular. Diğer yandan Çin ve Hun Devletleri'nin birbirleriyle olan irtibatları neticesinde, Orta Asya'da Çin tiplerinden etkilenmiş yeni bir antropolojik tipin de meydana geldiğini yine arkeolojik kazılardan çıkan iskelet kalıntılarından anlayabiliyoruz.

Evet... Bu aktardıklarımız, özellikle arkeolojik kazılar sonucu ortaya çıkan ve *"Resmi Tarihi Kayıtlar"* a geçen bulgulardır.

Bu kısa özetten de görülebileceği gibi, Türkler'in kökeni dendiğinde, yukarda sözünü ettiğimiz beyaz ırkın Türkler'in ilk ataları olabileceğinden başka hiç bir şey söylenememektedir. Çünkü söz konusu ırkların orada hep varoldukları gibi bir anlayışla konu açıklanmaya çalışılmıştır. Belki böyle bir açıklama bazılarına yeterli gelebilir ama birçoğumuza bu açıklamanın yeterli olduğunu düşünmüyorum.

Artık bilinmeyenleri daha doğrusu, resmi kabul görmüş bulguların haricindeki ezoterik kaynakları ve bu kaynaklardaki

bilgileri değerlendirmeye başlayabiliriz...

Şimdi ele alacağımız bu konu, sadece Türkler'in kültürel geçmişine değil aynı zamanda Türkler'in kökeni ile ilgili pekçok soruya da cevap verebilecek, hiç değilse ipuçlarının yakalanmasına olanak sağlayacaktır.

TUFAN SONRASI MU KÜLTÜRÜ

İnceleyeceğimiz mesele, Dünya üzerinde yaşanan ve çok büyük bir alanı kaplayan büyük doğal afetlerin sonunda meydana gelmiş bir olaya dayanır... Bu dünyanın en büyük gizlerinden biri olarak kalmış bir süreçle ilgilidir... Uzun bir süre, bu konuyla ilgili bilgiler sadece ezoterik kaynaklarda ve dinsel metinlerin içlerinde gizli kalmıştı. Daha sonra yapılan araştırmalarla, bu ezoterik bilgiler dünya kamuoyuna açıklanmaya başlandı. Günümüzde artık bilimsel çevrelerce tespit edilmiş bulgular haline gelen bu tespitler; bir zamanlar yaşananan *"Büyük Tufan"* ve sonrasındaki gelişmelerle ilgilidir.

Dünya çapında yaşanan *"Büyük Tufan"* ve sonrasındaki gelişmelerin Türklerle ilgili bölümünü kısa bir film şeridi gibi gözden geçirmekte yarar görüyorum...

Mustafa Kemal Atatürk ve Türkler'in Kökenleri

Orta Asya'nın en gizemli konularından biri olan bu tarihsel sürecin ilk kez gündeme gelişi, ulu önder Mustafa Kemal Atatürk sayesinde olmuştur.

Cumhuriyet'in ilân edilişinden sonra, *"Türkler'in Kökeni"* Atatürk'ün açıklığa kavuşturmak istediği en başta gelen konular arasında yer alıyordu.

Türkler'in kökeninin Orta Asya'ya uzandığı biliniyordu ama kendisinin aradığı, Orta Asya'nın kökeninin neresi oldu-

ğuydu... 1930 yılında *"Türk Tarih Kurumu"*'nu bu düşüncelerle kurdurdu. Ve Türkler'in kökeninin araştırılması için derhal çalışmalara başlandı. Çalışmaların büyük bir bölümüyle yakından bizzat kendisi ilgilendi.

İlk dikkatini çeken Amerika Kıtası'ndaki Kızılderililer'le Türkler arasındaki dil ve kültür benzerliğiydi. Konuyu açıklığa kavuşturmak için Kızılderililer'in eski vatanı olan Meksika'ya Tahsin Mayatepek'i elçi olarak atadı.

Türkler Orta Asya'da, Kızılderililer ise Amerika Kıtası'nda yaşamışlardı ve arada devasa bir okyanus vardı... Birbirlerinden bu kadar uzakta bulunan iki ayrı toplumdaki bu dil benzerliğinin sırrı neydi?... İlk başta bir bir anlam verilemeyen bu dil benzerliğinin nedenleri Tahsin Mayatepek'in araştırmalarıyla gün ışığına çıkabilmiştir.

Ortaya çıkan bulgular, beklenenin de ötesindeydi... O zamana kadar yurdumuzda pek duyulmayan büyük bir gerçekle karşılaşıldı: ***"Kutsal kitaplarda anlatılan Tufan hikayeleri büyük bir gerçeğe dayanıyordu ve Tufan'dan önce dünyamızda yaşayan iki büyük gelişmiş uygarlık bulunuyordu..."***

Ortaya çıkan bir başka gerçek de, bu uygarlıkların Tufan'dan çok önceleri bizim kıtalarımıza göçler düzenlemiş olduğuydu...

Tahsin Mayatepek Amerika Kıtası'nda elde ettiği bulguları klasörler halinde Atatürk'e yollamıştı. Bu belgeler halen Türk Dil Kurumu'nun kitaplığında 56 ve 57 numaralı kayıtlarda muhafaza edilmektedir. Bunları ilk kez 1996 yılında inceleme olanağı bulmuştum. Bir fikir vermesi için; bu raporların toplam 4 büyük klasörden fazla bir hacme sahip olduğunu söyleyebilirim. Raporların ayrıntılı bir çalışmanın sonucu oluştuğu ve o yıllarda bu çalışmaya büyük bir önem verilmiş olduğu her hallerinden belliydi.

Raporların hazırlanışında Amerikalı Arkeolog William Niven'in bulduğu onbinlerce yıl öncesine ait tarihi belgelerden

yararlanılmış ve ortaya *"Dünya Tarihi"*ni baştan sona değiştirecek gerçekler çıkmıştı.

Mustafa Kemal Atatürk bir taraftan Tahsin Mayatepek'in kendisine yolladığı raporları incelerken bir taraftan da James Churchward'ın Mu ve Atlantis Uygarlıkları'nı konu alan 5 kitabını Türkiye'ye getirterek, çok kısa bir sürede 60 kişilik bir çevirmen kadrosu oluşturtarak bunları Türkçe'ye çevirtti. Daktiloya çekilmiş bu çeviriler halen Anıt Kabir Kitaplığı'nda 1482 - 1485 No'lu Kayıtlarda bulunmaktadır. Orjinal kitaplar da 1301 ve 1302 No'lu kayıtlarda yine Anıt Kabir Kitaplığı'nda görülebilir.

Tahsin Mayatepek'in kendisine yolladığı raporlarda yer alan bilgiler, Amerikalı Arkeolog William Niven'in Amerika Kıtası'ndaki Mu belgelerini içeriyordu.

Buna karşılık kendisinin çevirttiği James Churchward'ın kitapları ise, yazarın 50 yıllık araştırmasıyla topladığı Orta Asya ve çevresindeki Mu belgeleriydi. Ve her iki bulgular, inanılmaz şekilde birbirleriyle örtüşmekteydi...

İki ayrı kıtada birbirleriyle tam bir paralellik gösteren son derece önemli belgelere böylelikle ulaşılmış oluyordu...

Özellikle de Tahsin Mayatepek'in kendisine yolladığı metinlerin büyük bir bölümü Türkler'le ilgiliydi. Türkler'in Kültür Kökenleri ile ilgili şimdiye kadar üzerinde hiç durulmayan ve o güne kadar gün ışığına çıkmayan bilgiler içeriyordu. Böylelikle Atatürk, Dünya Tarihi ile ilgili çok önemli gelişmeleri yurdumuzda ilk kez gündeme getirerek, Türkler'in Kültür Kökenleri'nin nerelerde aranması gerektiğini de gösteriş oluyordu... Bu, Atatürk'ün yaşamı boyunca yurdumuzda gerçekleştirdiği ilklerin sonuncusuydu...

Atatürk yaşamının son diliminde gerçekleştirmiş olduğu bu önemli araştırmasından çıkarttığı sonuçlar hakkında hiç bir açıklama yapmamıştır. Hatta yakın çevresine bile çıkarttığı so-

nuçlarla ilgili düşüncelerini de anlatmadığını tahmin ediyoruz. Örneğin Tarihçi Cemal Kutay da bu konuyla ilgili; ***"Atatürk'ün Türklüğün asıl yapısı hakkında kimsenin tahmin edemeyeceği tahminlere kadar uzandığını"*** söylemekten öteye bir bilgi aktaramıyor. Bu konuda bir başka yerde de hiç bir kayıt bulunmamaktadır.

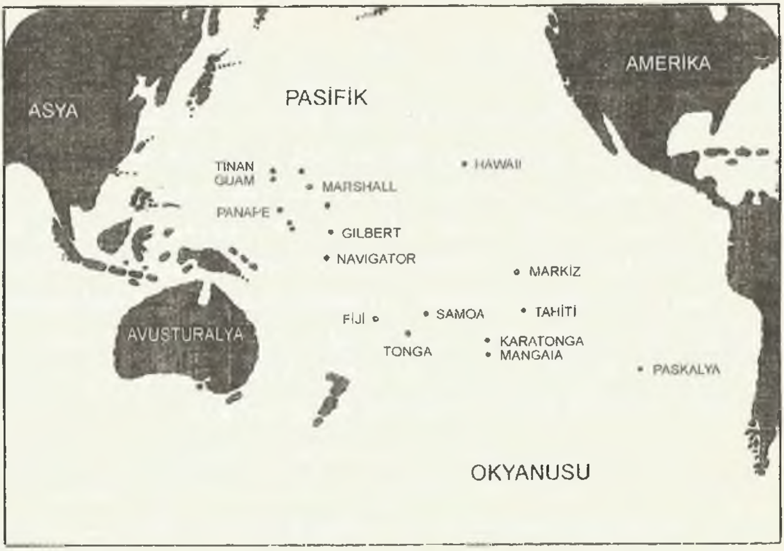
1935 yılından sonra ilerlemeye başlayan rahatsızlığı ona ne yazık ki fazla bir zaman tanımadı. Bu araştırmasını yarım bırakmak zorunda kalmış da olabilir. Çünkü elde ettiği belgelerin ezoterik bilgilerle kıyaslanması ve çok yönlü bir incelenmeye tutulması gerekiyordu. Ve bunun içinde zamana ihtiyacı vardı. Bu nedenle araştırma sonuçlarını kendisinin nasıl yorumladığını tam olarak bilemiyoruz. Bilemediğimiz için de kendisinin adına bu konuda bir yorum yapmaktan kendimizi uzak tutuyoruz.

Şimdi size; Atatürk'ün 1932 - 1935 yılları arasında gerçekleştirmiş olduğu bu araştırmalarından, konumuzla ilgili olan bazı bölümleri, elimizdeki diğer ezoterik bilgilerle birleştirerek özetle aktarmak istiyorum:

TUFAN ÖNCESİ UYGARLIK İZLERİ

Dünyamız'ın coğrafik haritası Büyük Tufan'dan önceki haliyle sonrası arasında büyük farklılıklar gösterir. Yan sayfadaki çizimlerden de görüleceği gibi, şu anda küçük adacıklardan başka hiç bir şey bulunmayan Pasifik Okyanusu'nda Tufan Öncesi'nde Doğu ucundan Batı ucuna 9500 km, Kuzey ucundan Güney ucuna ise yaklaşık 4800 km uzunluğunda devasa bir kara parçası bulunmaktaydı.

Pasifik Okyanusu'na adeta serpilmiş gibi duran bu ada parçalarını gezerseniz; bir zamanlar burada yaşanan trajedinin

Pasifik Okyanusu'nda Mu'dan arta kalan küçük ada parçaları

Mu Uygarlığı'nın Üzerinde Yaşadığı Pasifik Okyanusu'ndaki Kıta

tüm izlerini görebilirsiniz. Adada oturan yerlilerin efsaneleri, hep o yaşanan *"Büyük Tufan"* ın izleriyle doludur. Bu yöredeki tüm efsaneler: ***"Bir zamanlar tüm dünya sularla kaplıyken"*** diye başlar. Ve ***"adalarının bir zamanlar büyük bir kara par - çasına ait olduğunu"*** anlatan açık ifadelerle sürer...

Bu adalar içinde en fazla tanınanı Paskalya Adası'dır. Bir baştan bir başa en uzun kısımı 20 kilometreyi geçmeyen küçük bir adadır. Bu adanın dünya çapında tanınmasına neden olan özelliği, burada bulunan ve boyu 20 metre civarında olan dev heykeller ve taşlara oyulmuş taş tabletlerin üzerindeki yazıtlardır. Bu yazıtlarda ilginç ifadelerle karşılaşırız:

> ... Atalarımızın ataları tarafından bilindiği bir zamanda, bu ada tüm ülkeyi çaprazlamasına saran düz taşlarla döşenmiş yollarla kaplıydı. Bu güzel ülkede Gökler'in Tanrıları hüküm sürerdi...

Gökler'in Tanrıları belli ki buraları çoktan terketmiş... Ancak taş tablette anlatılan yolların kalıntıları bugün hâlâ görülebilir.

Birçok piramide de rastladığımız yöredeki adalar topluluğu içinde Tonga Adalar topluluğuna bağlı Tonga-Tabu adasında, arkeologların bir zamanlar açıklamakta zorluk çektikleri tarihi bir kalıntı bulunmaktadır. Bu tarihi eser 70'er tonluk iki büyük taş sütunun üzerine yerleştirilmiş 25 tonluk bir taş blok tan oluşmaktadır. *"Eh bunda da ne var ki, sanki Mısır Piramit - leri'nin o devrin insanları tarafından nasıl yapıldığı Klasik Ar - keoloji tarafından açıklanabildi mi ki, bunun açıklanmasını bekleyelim"* diyebilirsiniz. Ancak buradaki gariplik, bu devasa taş bloğunun üzerinde bulunduğu adanın tamamen mercanlardan oluşan bir ada olmasıdır. Üzerinde mercan kayalıklarının haricinde tek bir taş bile olmayan bir adadır!...

Gerek bu adalarda bulunan tabletlerden gerekse de Orta Asya ve Amerika'da bulunan tabletlerden anladığımız kadarıy-

la Mu; geniş düzlükleri olan güzel, tropikal bir kıtaydı. (5) Alçak tepelerden oluşan bölümlerini gür ve tropikal bitki örtüsü süslüyordu. Kıtada yüksek dağlar bulunmazdı. Çünkü dağların oluşumuna neden olacak jeofizik etkenler henüz daha ortaya çıkmamıştı. Bereketli toprakları sakin sakin akan dereler ve nehirler sulamaktaydı. Bütün kıta insanı dinlendiren ve huzur veren yemyeşil çimden yapılmış adeta halıyla kaplıydı. Uzun kumsal sahil şeridini ise görkemli palmiyeler süslüyordu...

Yine taş tabletlerden öğrendiğimiz kadarıyla bu yeryüzü cennetinde 64.000.000 kişi; kavgadan ve her türlü gürültü patırdıdan uzak, daha savaş nedir bilmedikleri neşe ve mutluluğun hüküm sürdüğü bir ortamda yaşamaktaydılar.

64.000.000'luk nüfus, on ayrı halkın -ulusun- tek bir devlet altında toplanmasıyla oluşmuş bir yönetime bağlıydı. Başları'ndaki Rahip-Kral hem inisiyasyonun hem de devlet yönetiminin başını oluşturuyor ve *"Ra-Mu"* ismiyle anılıyordu. Kurdukları devlete *"Güneş İmparatorluğu"* ismini vermişlerdi. (6)

RA – MU: GÜNEŞ MU

Güneş İmparatorluğu ismini almalarının önemli nedenleri vardı. Mu Kültürü'nde inisiyatik sırlar çeşitli hiyeratik şekillerle anlatılmaktaydı.

Daire: Birliği ve bütünselliği ifade eden başı sonu olmayan sonsuz varoluşun, bir başka deyişle varlığın birliğinin sembolüydü. Daire'nin içi Tanrı'yı dışı ise Tanrı'nın yansımasını yani varoluşun küreselliğini göstermekteydi.

Mulular'a göre doğadaki Güneş de, bu dairenin görünür en güzel sembolüydü. Çünkü dünyadaki yaşamın birincil kaynağını oluşturmaktadır. Hatta periyodik doğal afetlerin de birincil sorumlusuydu. (7) Böylelikle hem pozitif hem de negatif güçleri bünyesinde toplamaktadır. Aynen varoluşu meydana

getiren pozitif ve negatif enerjiler gibi... (8)

Ra ismiyle anılan Güneş, böylelikle Mulular'ın inisiyatik bilgilerinde önemli bir sembole dönüşmüş oluyordu... Gerek Güneş İmparatorluğu ismini seçmelerinde, gerekse de Rahip - Kralları'na Ra - Mu ismini takmalarının altında yatan düşünce işte buydu.

Her ne kadar birçok yazar Mu'daki inisiyatik bilgilerini aktarırken *"Mu Dini"* tabirini kullanmışsa da, aslında bildiğimiz anlamda bir dine sahip değillerdi. Çünkü o dönemlerde kozmik bilgilerin sembollere büründürülerek insanlara anlatıldığı dini eğitim sistemi değil, kozmik bilgilerin apaçık öğretildiği inisiyatik bir sistem işler durumdaydı. Henüz daha dinler ve mitolojiler ortaya çıkmamıştı. Çünkü buna gerek yoktu...

O dönemde de bir dizi sembol vardı ama bu semboller bilgilerin üzerini örtmek için değil, meseleyi en kısa yoldan anlatmak için kullanılıyordu. Yani sembolün ifade ettiği anlam herkesçe biliniyordu. Aradaki bu fark çok önemlidir. Bizim devremizdeki tüm sembollerin üzeri örtülmüş durumdadır.

Mu'da Psişik Yaşam

Duyular Dışı Algılamaları'nı şu anda bizim beş duyumuzu kullandığımız kadar kolay kullanabiliyorlar ve bu yolla hem ruhsal hem de kozmik irtibatları rahatlıkla gerçekleştirebiliyorlardı. Kozmik kökenli inisiyatik bilgilerinin kaynağı da zaten buna dayanıyordu... Bu kozmik bağlantılarını hem medyomsal kanaldan, hem de kıtalarını ziyaret eden *"Galaktik Uygarlıklar"* la bizzat yüzyüze gerçekleştirebiliyorlardı.

Az önce Mu'ya ait bilgiler içeren ve halen Paskalya Adası'nda bulunan tablette: "Bu güzel ülkede Gökler'in Tanrıları hüküm sürerdi..." denmesinin ezoterik anlamı, bu ruhsal ve kozmik irtibatlarla ilgilidir. Bu tanımlamaya birçok yerde

rastlarız ve tüm ezoterik kayıtlar bu ülkede yaşayan insanların Tanrılar'la birlikte yaşadıklarından sözederler. Tabii sembolik bir anlatımla...

Ruhsal ve Kozmik bağlantı Mu'nun yaşam tarzını belirleyen en önemli kriterlerdendi. Parapsişik yeteneklerini kolaylıkla kullanabildikleri için, Öte Alem'le de istedikleri an irtibata girebiliyorlardı. Böylelikle doğmadan önceki yaşam planlarını dünyadayken rahatlıkla kontrol edebiliyorlar ve ona göre kendilerini bu dünyada yönlendirebiliyorlardı.

Ruhsal enerjilerini bize göre çok daha kolay kullanabilmeleri, astral yapılarının niteliğinden dolayıydı. Astral bedenlerinin yüksek titreşimli maddelerden oluşmuş olması, ruhsal potansiyallerini fizik bedene kolaylıkla yansıtmalarına olanak sağlıyordu. Böylelikle Dünya'da geniş bir şuur açıklığı içinde yaşayabiliyorlardı. Şuur açıklığı bakımından bizimle kıyaslandığında önemli farklılıklar vardı. Kıyas yapabilmek için bir örnekle bunu açıklayacak olursak; bizim şu andaki şuur açıklığımız %20'yse, onların şuur açıklığı %80 civarındaydı.

Doğu'nun ezoterik kaynaklarında Mulular'ın Duyular Dışı Algılamaları'nın ve Parapsişik yeteneklerinin ne derecede ileri düzeyde olduğunu anlatan önemli belgelere de rastlanmıştır. Örneğin Doğu Ezoterizmi'nin önemli yazılı kaynaklarından biri olan *"Hint Yogasutrası"*nda *"Aiçvarya Çalışması"* önemli bir yer tutar.

Aiçvarya: *"Bir insanın sahip olduğu halde kullanmasını bilemediği yeteneklerini öğrenme bilimidir."*

Hint Aiçvaryalar'ı yedi bölümden oluşur ve her bir bölümde ayrı bir parapsişik yeteneğe yer verilmiş olup bu yeteneğin nasıl kullanılabileceği öğretilmektedir:

1– Amma: Düşünce gücüyle maddeleri ufaltıp, büyütebilmek. Maddeler üzerinde etkilerde bulunmak. (Telekinezi)

2– Lghima: Cisimleri hafifleterek, havada durdurmak.

(Levitasyon)

3– Prapte: Zaman sınırını aşarak, çeşitli yerlere ulaşmak ve düşünce nakli. (Astral Seyahat ve Telepati)

4– Prakamya: İrade yoluyla gaz, sıvı ve katı cisimer arasından geçebilmek. (Işınlanmak-Teleportasyon)

5– İçitritva: Maddelerin özelliklerini değiştirebilmek. (Alşimi - Simya Bilimi)

6– Sohtart: Kendi bedenine ikinci bir ruh sokabilmek. (Ruhsal Medyomluk)

7– Atartvaç: Görünmez olabilmek. (Demateryalizasyon)

Yukarıda birer cümleyle özetleyerek sıraladığmız bu maddelerden bile; bir zamanlar inisiyatik merkezlerde bu sırlara inisiye olanların ne denli inanılmaz bilgi ve güçle donatıldıkları ortaya çıkmaktadır. Ancak bizim burada değinmek istediğimiz bu değil... Asıl üstünde durmak istediğimiz nokta, bu bilgilerin Doğu Ezoterizmi'ne nereden geldiğidir?

Bu soruya yine *"Hint Yogasutrası"* kendi cevap veriyor... *"Hint Yogasutrası"*, yukarıda sıraladığımız bilim türlerinin ***"Naacaller"*** ismiyle tanınan bilge rahiplerden alınmış olduğunu yazar. **Yani Mu Bilim Rahipleri'nden...**

İnsan ister istemez, bu bilimleri öğreten, *"Mu Rahipleri"*nin ne denli bir kudrete sahip olduklarını hayâl ettiğinde bile, içinin ürpermesine engel olamıyor...

Sanırım Mu'daki yaşamla ilgili bu kısaca aktardıklarımız bile, bizlere genel olarak da olsa bir fikir verebilmektedir. Devam edelim...

Mu'da inisiyatik Yaşam

Bizim devremizdekinin aksine Mu'da sırlar saklanmaz, sırlar açıklanırdı. Bu anlamda özel inisiyatik bir çalışma yoktu.

İnisiyatik çalışma genele yayılmış durumdaydı. Mu Rahipleri kendi bilimlerini kıtalarında oluşturulmuş bulunan 7 büyük merkezde gençlere öğretirlerdi. Bu eğitime katılmak için örneğin Mısır'da olduğu gibi, özel sınavlardan geçmek gerekmiyordu. İsteyen herkese Mu Kültürü'nün bilmi öğretilmekteydi.

Fakat Mu'nun ve daha sonra da Atlantis'in batışından yani Büyük Tufan'dan sonra başlayan ve *"Demir Çağ"* olarak isimlendirilen bizim devremizde, bu kültüre ait bilgiler, sadece özel bir eğitimden geçenlere verilmeye başlanmıştır.

> Kutsal Bilim'in sırları ancak inisiyelere mâlumdur. Binlerce yıldan beri ermişler, rahipler ve başkaları gördüler ve öğrendiler. Kriçaçca, Mu Rahipleri'nin gizli bilimlerinin bütün sırlarını açıklamıştı. (9)

Mu Rahipleri tarafından bizim kıtalarımıza taşınan ***"Mu Kültürü"***, Doğu'da daha sonraki çağlarda yukarıdaki kayıtta da görüldüğü gibi, ***"Kutsal Sırlar"*** olarak adlandırılmış ve bu sırlar mabetlerin duvarları arasından dışarıya asla sızdırılmamıştı.

Bu bilgilerinin temelinde; tüm evrende görünenlerin aslında bir ve aynı şey olduğu *"Varlığın Birliği"* prensibi vardı. Bunu *"Daire"* ve *"Güneş"*le ifade ediyorlardı. Bizim devremizde ortaya çıkan dinlerde bu mesele Tek Tanrı inancı ile şifrelendirilmiştir.

Bir olanın tezahürü daha önce de değinmiş olduğumuz gibi 4 farklı enerji ile olmuş ve evren bu ***"Dört Büyük Enerji"***nin (Ruh, Fizik, Hayat ve Zaman Enerjileri) birbirleriyle olan etkileşimleri sonucu meydana gelmiştir.

Mulular'a göre ***"Dört Büyük Enerji"*** evrenin her zerresinde tezahür etmektedir. Bunlar evrenin temel yapı taşlarıdır. Aynı zamanda insanın da temel yapı taşları bu enerjilerdir.

Ruhun ölümsüzlüğü ve geldiği kaynağa geri döneceği an-

layışı Mu'nun en temel yaşam felsefelerinin başında yer almaktaydı. Bu arada yaşam felsefeleri, yaşam ötesi felsefeyle adeta bir örgü oluşturmuş durumdaydı. Çok kapsamlı bir "*Öte Alem*" bilgisine sahiptiler. Öldükten sonra neler olduğunu tüm ayrıntılarıyla bu dünyada yaşarken bilmekteydiler. Ölümü bir son olarak kabul etmeyen Mulular için ölüm, yeni yaşamlara başlangıç için yeni imkanlar anlamına geliyordu. Tekrardoğuş inancının ilk çıkış kaynağı işte bu anlayışın ürünüydü.

Altın Çağ Sona Eriyor... Tufan Yaklaşıyor...

Kozmik - Evrensel bilgilerle donatılmış Mu Bilim Rahipleri, (Naacaller) çevre kıtalara sık sık yolculuk yaparak sahip oldukları kültürü oralara taşımaya başlamışlardı. Mu Kültürü'nün ilk taşındığı kıta Atlantik Okyanusu'nda yer alan Atlantis'ti. Atlantis'te açılan eğitim merkezlerinde kozmik sırlara Atlantisliler inisiye edildi.

Bu arada Atlantis'ten Mu'ya gelerek, Naacal Eğitim Merkezleri'nde eğitim alanlar da vardı.

Bunlar arasındaki bir Atlantisli'nin ismi daha sonraları bütün dünyaca tanınacaktı: **Osiris...**

Osiris, yaklaşık 18.000 yıl önce yaşamış, Mu'daki Naacal Eğitim Merkezleri'nde kozmik bilimlere inisiye olmuş bir Atlantisliydi.

Biri Himalayalar'da, diğeri ise Tibet'te bulunan iki ayrı Naacal Tabletleri'nde şunlar yazmaktadır:

> Osiris büyüyünce doğduğu yer olan Atlantis'i terketti. Anayurda (Mu) gitti. Orada Naacal Kolejleri'nden birine girerek din ve kozmik bilimlere ilişkin öğrenim gördü. Öğretmenlik payesini kazandıktan sonra ülkesine döndü. Yaşamını, Atlantis halkını aydınlatmaya, doğru yolu göster-

meye adayarak, ülkesinde insanın ilk dininin yeniden geçerli olmasına, bozulmuş Atlantis rahip sınıfının tesiri altında biriken yanlış anlayışları, uydurmaları düzeltmeye çalıştı.

Dünya'nın nasıl bir süreçten gelip, nasıl bir sürece doğru gitmekte olduğunu (iniş ve çıkış sürecini) gayet iyi bilen Naacaller, artık Altın Çağ'ın sonlarına doğru gelindiğinin farkındaydılar. Bu yüzden gelecekte insanlığı bekleyen *"Demir Çağ"* için hazırlıklara da başlamışlardı. Nitekim yukarıdaki tablette alatılanlardan bunu çok iyi anlıyoruz.

Osiris son günlerine kadar ülkesinin Ruhani Lideri oldu. Halk ona büyük bir sevgi ve saygıyla bağlanmıştı. Osiris'in ölümünden sonra ismini yaşatmak için, onun Atlantis'te yeniden tesis etmeye çalıştığı Mu Kültürü'ne *"Osiris Dini"* adını verdiler. Ölümünden sonre yerine oğlu Horus geçti.

Belgelere göre Mısır'a Osiris Dini, Atlantisli bilge Thoth tarafından getirilmiştir. Atlantisli bir rahibin oğlu olan Thoth yanındakilerle birlikte Mısır'a gelerek Nil Nehri ağzına yerleşti. Nil Kıyısı'nda Sais'te bir mabet inşa ederek Osiris Dini'ni öğretmeye başladı.

Aradan yıllar geçiyor ve insanlığın aşağıya iniş sürecinin ortalarına yaklaşılıyordu... ***"Altın Çağ"*** sona ermek üzereydi... Ve ***"Demir Çağ"***ın ilk esintileri kendisini hissettirmekte gecikmedi. Mu Kültürü Atlantis'te dejenere edilmeye başlamıştı bile...

Bu arada dünyada beklenen *"Tufan"* ilk sinyalini vermiş ve yerkürenin derinliklerinden gelen tüyler ürperten uğultularla başlayan volkanik aktivite bir anda yanardağların faaliyetine neden olmuştu. Bu ilk yıkımdan en çok Mu Kıtası'nın Güney sahilleri etkilendi. Okyanustan gelen büyük dalgalarla çok büyük hasar gördü. Aktifleşen volkanlar bölgenin düz oluşundan dolayı toprak üstüne akıttıkları lavları üst üste birikerek,

büyük konik tabakaların oluşmasına neden oldu. (Bugün Pasifik adalarında o günlerin volkanik faaliyetlerinin izleri hâlâ durmaktadır.)

Volkanik faaliyet ve beraberinde gelen yıkıcı depremler belli bir süre sonra sona erdi. Aradan birkaç nesil geçti... Harabolan kentlerin yerine yenileri kuruldu.

Mu'da bunlar olurken Atlantis'te halk ikiye ayrılmış ve birbirleriyle savaşa tutuşmuşlardı. Böylelikle ilk kez savaşla da tanışmış oluyorlardı.

Mulular daha önce yaşadıkları doğal afetin, aslında asıl beklenen büyük Tufan'ın sadece başlangıcı olduğunu biliyorlardı. Bu konuda Atlantisliler'i uyardılar. Atlantis'te Mu Kültürü'nü yaşatmaya devam eden rahipler durumun farkındaydılar. Onlar da halkı uyarıyor ve artık kıtanın terkedilmesinin gerektiğini anlatıyorlardı. Böylelikle yoğun göçlerin başladığı bir dönemin içine girilmişti.

Ve sonunda beklenen oldu...

Mu kıtası bir biri arkasına yaşanılan bir dizi doğal afetler sonucunda parçalanarak okyanusun sularına gömüldü. [10]

İşte o günlerden sağ kalanlar tarafından yazıldığı anlaşılan ve dünyanın çeşitli bölgelerinde bulunan tabletlerde; o günlerle ilgili anlatılanlar... Aynan aktarıyorum:

> *İlk felaket tarihin bir parçası olduğunda ve üzerinden birçok nesiller geçtiğinde, Mu'da depremler başladı. Bütün kıta denizin dalgaları gibi bir indi bir çıktı. Ayağımızı bastığımız yer fırtınaya kapılmış bir ağacın yaprakları gibi savruldu, sallandı. Şehir enkaz yığınına dönüştü.* [11]

> *Yer bir alçalır, bir yükselir, sağa sola kayarken aşağıdan gelen ateşlerin açılan yarıklardan yukarıya doğru fışkırmalarıyla 4.5 km'yi bulan ateş kütleleri oluştu.* [12]

Her yanı dehşetle haykıran kalabalıkların sesleri doldurmuştu. Gece boyunca karalar ortalarından yarıldı ve parçalandılar. Gökgürültüsünü andıran seslerle ülke dibe gömülmeye başladı. Okyanustan yükselen dev dalgalar dört bir yandan hücum ettiler. (13)

Mu'nun batışı, daha önce çevre kıtalara göç edenler arasında derin bir üzüntü yarattı. Mu'nun batışına neden olan doğal afetler bütün dünyayı etkilemişti. Atlantis'in de bazı bölgeleri parçalanarak Atlantik Okyanusu'na gömüldüyse de, yine de hâlâ büyük bir bölümü sağlam kalabilmişti.

Bunun böyle olacağı çevre kıtalara göç edenler tarafından zaten biliniyordu. Bu kaçınılmaz bir kaderdi ve insanlığın aşağıya iniş sürecinde önemli bir dönüm noktasına gelmişlerdi. Bütün bu olup bitenleri ve Mu Kültürü'nü gelecek kuşaklara anlatmak için çeşitli taş tabletler oluşturdular. İşte aradan geçen binlerce yıl sonra günümüzde bulunan taş tabletlerin yapılışları o döneme rastlar. Bu büyük Tufan'dan kurtulabilenler ve daha önce çevre kıtalara göç edenler, bu anılarını yaptıkları mabetlere de adeta kazıdılar.

Amerika kıtasında bulunan Uxmal Mabedi'nin duvarındaki bir kabartmada şunlar yazılıdır:

"Bu yapı Mu'nun Batı Ülkesi denen toprakların kutsal sırlarımızın doğum yerinin anısını korumak için inşa edilmiştir."

Söz konusu mabetin ön yüzü Batı'ya bakmaktadır.

Mexico City'nin Güney Batısı'nda Xochicalo'da bulunan bir piramitteki taş yazıtta ise benzer ifadelere rastlanır:

"Bu piramit, gelecek nesillerin Batı Ülkeleri'nin yok oluşunu ebediyete kadar hatırlatmaları için diktiğimiz bir anıttır."

Mu'nun anısı hiç bir zaman unutulmadı... Birbirini takip eden nesiler boyunca farklı yöntem ve farklı biçimlerde bu sır günümüze kadar taşındı. Bundan yaklaşık 12.500 yıl önce meydana geldiği tahmin edilen bu büyük trajedi bakın Yunanlı filozoflarca nasıl günümüze kadar taşınmış durumdadır:

Bilidiği gibi Atlantisli rahiplerce oluşturulan Mısır İnisiyatik merkezlerinde çok sayıda Yunan filozofu da inisiye edilmişti. Bunlar arasında yer alan Eflatun, Atlantis'ten "*Kritias*" adlı eserinde açıkça söz etmekte ve Atlantis'i anlatmaktadır. Ancak Yunan filozofları bir başka yönteme daha başvurarak belki de kimsenin aklına bile gelmeyecek bir şekilde, Mu'nun başına gelenleri şifrelendirerek gelecek kuşaklara aktarmışlardır.

Nasıl mı? Çok ilginç bir metotla...

Yunanlı filozoflar Mu'nun batışını, alfabelerine şifrelendirmişlerdir.

Yunan Alfabesi Maya sözcüklerinden oluşturulmuş bir şiir formundadır ve Mu'nun batışı sırasında hayatlarını kaybedenlere ithaf edilmiştir.

M.Ö. 403 yılında Oklit'in hakimliği sırasında Yunan dilbilginleri Atina Alfabesi'nde bazı düzenlemelere gitmişler ve alfabelerini bugün kullanılan haline getirmişlerdi. Bunu yaparken de Maya sözcüklerinin (14) bir araya getirilmesiyle oluşan harfler oluşturmuşlardır. Maya sözcüklerinden oluşturulan harfleri yan yana getirdiğinizde ise, ortaya Mu'nun yıkımını anlatan manzum bir hikaye çıkmaktadır.

Önce Yunan dilbilginlerinin alfabelerini oluşturdukları harflerin Maya dilindeki karşılıklarını görelim:

Yunan Alfabesi	Maya Dili'nden Seçilen Sözcükler ve Anlamları
Alpha:	Al–Páa–Ha **Al:** Ağır, şiddetli. **Páa:** Zorla girmek, hücum etmek. **Ha:** Su.
Beta:	Be–Ta **Be:** Yürümek. **Ta:** Düzlük, yer, zemin.
Gamma:	Kam–Ma **Kam:** Mağruz kalmak. **Ma:** Anne, Dünya.
Delta:	Tel–Ta **Tel:** Dip, alt. **Ta:** Bulunduğu yer
Epsilon:	Ep–Zil–Onom **Ep:** Engel. **Zil:** Sınır oluşturma. **Onom:** Büyük fırtına, hortum.
Zeta:	Ze–Ta **Ze:** Çarpmak, vurmak. **Ta:** Bulunduğu yer.
Eta:	Etha **Et:** Birlikte. **Ha:** Su.

Theta:	Thetheha–Ha **Thetheha:** Kaplamak **Ha:** Su
Jota:	Io–Ta **Io:** Canlı **Ta:** Bulunduğu yer.
Kappa:	Ka–Páa **Ka:** Çökelti, tortu. **Páa:** Zorla girmek, hücum etmek.
Lambda:	Lam–Be–Ta **Lam:** Batmak. **Be:** Yürümek. **Ta:** Bulunduğu yer.
Mu:	Mu **Mu:** Mu
Ni:	Ni **Ni:** Uç nokta, zirve
Xi:	Xi **Xi:** Yükselmek
Omikron:	Om–Ik–Le–On **Om:** Dönmek. **Ik:** Rüzgâr. **Le:** Yer. **On:** Daire
Pi:	Pi **Pi:** Yavaş yavaş, azar azar.

Rho:	Ho **Ho:** Gelmek
Sigma:	Zi–Ik–Ma **Zi:** Soğuk. **Ik:** Rüzgâr. **Ma:** Anne, Dünya
Tau:	Ta–U **Ta:** Bulunduğu yer. **U:** Uçurum
Upsilon:	U–Pa–Zi–Le–On **U:** Uçurum. **Pa:** Su birikintisi. **Zi:** Soğuk. **Le:** Yer. **On:** Daire
Phi:	Pe–Hi **Pe**: Gelmek. **Hi:** Çamur.
Chi:	Chi **Chi:** Ağzını açmak.
Psi:	Pe–Zi **Pe:** Gelmek. **Zi:** Soğuk
Omega:	O–Mec–Ka **O:** Orada. **Mec:** Girdap. **Ka:** Çökelti, tortu.

Şimdi bunları yan yana getirerek Eski Yunan Dilbilginlerinin hazırladıkları manzum anlatımı görelim:

Şiddetle hücum eden sular, dağılır düzlüklere, alçak yerlere. Engel çıkaran yükseklikler de çarparak dalgalar büyük hortum ve fırtınalarla birlikte yine sular arka arkaya, kaplar bulunduğu her yeri. Sular örter üzerini canlıların bulunduğu yerleri. Batar Mu'nun toprakları. Zirvelerdir yalnızca gözüken suların üzerinde. Yavaş yavaş gelir soğuk rüzgar kendi çevresinde dönerek açar ağzını hortumlar sarar dünyayı. Uçurumlar ve çamur kaplar çöker her yere. Büyük bir soğuk girdaplarla birlikte.

Bu, Yunan alfabesinin yanyana getirilmesiyle ortaya çıkan Mu'nun trajik batış öyküsüdür... Ve bundan yaklaşık 12.500 yıl önce yaşanan Dünya üzerindeki büyük doğal afetlerin en önemli anılarından biridir.

Henüz daha Atlantis batmamış ve kutuplar yer değiştirmemiştir. Fakat dünya çapında yaşanan ve birbiri arkasına gelen her bir doğal afetlerden, Atlantis de payını almış ve kıtalarının bazı bölümleri parçalanarak batmıştır. Ancak hâlâ belli bir bölümü suların üzeride kalabilmiş durumdaydı...

Bu doğal afetler zinciri devam eder ve daha sonra da Atlantis'in batışıyla uzun bir süre davam eden Tufan sona erer. Bu arada Dünya'nın kutupları da yer değiştirmiştir. Bunun doğal sonucu olarak iklimler de değişmiş ve bir zamanlar ılıman iklim kuşağında olan Mısır gibi ülkeler çöle dönüşmeye başlamıştır. Kısacası *"Demir Çağ"* binbir zorluklarıyla birlikte gelmiştir.

Evet... Böylelikle, ***"Altın Çağ"*** artık sona ermiş ve Dünya üzerinde yeni bir *"Çağ"* başlamış oluyordu... Kali Yuga ya da diğer bir ismiyle ***"Demir Çağ"***...

Peki bütün bunların Türkler açısından anlamı neydi? İşte Atatürk'ün de aradığı zaten buydu...

*"Demir Çağ"*ın başlangıcı ve Türkler'in Orta Asya'daki ilk ortaya çıkışları hakkında daha kapsamlı bir görüş açısına ulaşabilmek için, Mu'dan gerçekleştirilen göçlerin hangi yolları takip ettiğine bakmak gerekir.

MU'NUN DOĞU VE BATI GÖÇ YOLLARI

Mu Kıtası'ndan çevre kıtalara gerçekleştirilen göçler, batışlarından çok önceleri başlamıştır. Doğu'da bulunan ve ***"Na - acal Tabletleri"*** olarak bilinen yazıtlardan bazılarının günümüzden en az 30.000 yıl öncesine ait olduğu tespit edildiğine göre, bu göçlerin de en az 30.000 yıllık bir geçmişe dayandığı tahmin edilmektedir. Batışlarına yakın, bu göçler artarak devam etmiştir.

Bunu özellikle niçin vurguluyoruz? Çünkü bu tespit; ırkların dünya üzerindeki yayılımı hakkında bizi ilerde çok önemli sonuçlara götürebilecek doneleri elde etmemize yarayacaktır.

Yukarıda bahsettiğimiz 30.000 yıl önceki dönemde dünya üzerinde mevcut ırklarla ilgili elimizdeki tek bilgi Mu'lular'ın dört farklı ırktan oluşan genetik özellikleridir. Bunun haricinde bir de Atlantisliler var.

Eğer o dönemlerde dünya üzerinde farklı ırklar ve uluslar olsaydı bunlardan mutlaka mevcut kaynaklar sözederdi. Demek ki olmadığı için söz edilmemiştir.

Bu konuya kitabımızın sonlarına doğru tekrar döneceğiz...

On farklı halktan oluşan Mulular, temelde 4 farklı ırka mensuptular. Baskın ırk *"beyaz ırk"*tı ancak *"siyah"*, *"sarı"* ve *"kızıla çalan kahverengi derili"* ırklar da vardı. Göçler sırasında her halk kendi grubuyla hareket etmiştir. (15)

Mu'dan çevre kıtalara gerçekleştirilen göçler Doğu ve Batı

yönünde olmak üzere başlıca iki ana koldan yapılmıştır. Bunlardan biri Amerika Kıtası'ndan Anadolu'ya kadar uzanmış, diğeri ise Orta Asya'ya...

1– DOĞU GÖÇ YOLLARI

Mu'dan gerçekleştirilen Doğu Göç Yolları başlıca üç ana koldan ve iki ayrı Mu Halkı tarafından gerçekleştirilmiştir.

a) Negroid - Zenciler (Mu'nun Siyah Irkı)

Mu'nun Güney-Batısı'ndan başlar, Paskalya açıklarına gelinceye kadar kıtanın Güney sahilini izler, sonra Güney Amerika'ya gider. Güney Amerika'nın Batı kıyısından kanallarla Amazon Denizi'ne ulaşır. Amazon Denizi'ni geçtikten sonra Atlantis'in en Güney ucuna gelir. Belli bir moladan sonra

20.000 yıl öncesine ait olduğu bilimsel olarak tespit edilen bu harita Churcward tarafından Tibet'teki bir mabette bulunmuştur.
Tufan Öncesi Güney Amerika'nın coğrafi özelliğini göstermesi bakımından dikkat çekicidir.
Amazon Denizi'ni Atlantik Okyanusu'na bağlayan kanal da haritada yer almaktadır.

uzunca bir yolculukla karşı kıyıya yani Afrika'ya Nijerya'nın Kuzey bölgelerine ulaşmışlardır.

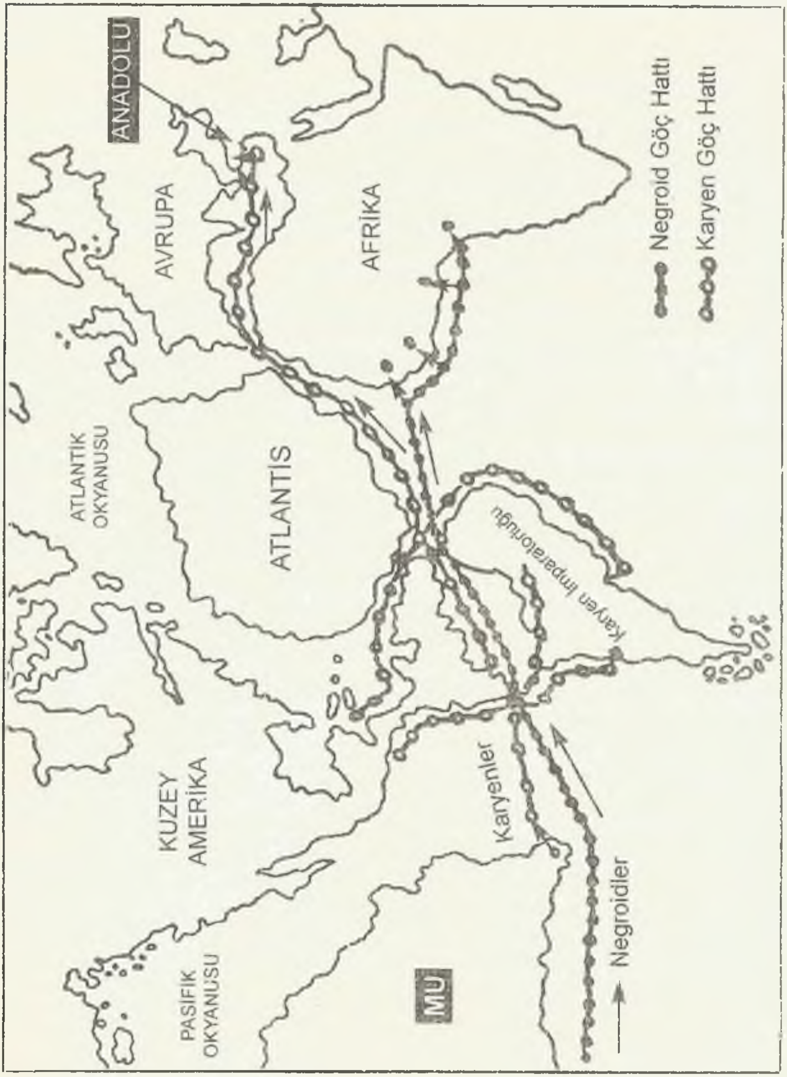
b) Karyenler (Mu'nun Beyaz Irkı)

Bugünkü Paskalya Adası'nın bulunduğu bölgeden göçe başlayan Karyenler ilk başta Güney Amerika'da Amazon Denizi'nin Güneyi'ne yerleşmişlerdi. Burada büyük bir yerleşim birimi oluşturmuş olan Karyenler'in isminden dolayı bugün Karayip Denizi bu isimle anılmaktadır.

Daha sonra yine Mu'nun Paskalya bölgesinden hareket eden gruplar, -arka sayfadaki- haritadan da görüleceği gibi, Amazon Denizi'ni takip ederek Atlantis'in Güneyi'nden Akdenize kadar uzun bir yolu katetmişler ve Akdeniz'in bitiminde üç kola ayrılarak bir grup Yunanistan'a diğer grup Mezopotamya bölgesine, diğerleri ise Anadolu'ya çıkmışlardır. Anadolu'yu seçenler de birkaç kola ayrılmışlar; bir kısmı Akdeniz Bölgesi'ne, bir kısmı ise Ege Kıyıları'na, bir başka grup ise Çanakkale Boğazı'ı geçerek, Karadenize kadar uzanan Anadolu topraklarına çıkmışlardır.

Bu konuyla ilgili James Churchward Eski bir Mısır tabletinde anlatılanlara dayanar şunları söyler:

> Karyenler Atlantis'e kadar gittikten sonra Akdeniz yoluyla Batı ve Orta Anadolu'ya kadar gittiler. Bir grup Karyenli ise, Balkan Yarımadası'nın Güneyi'ne o devirde Atheniens diye isimlendirilen bugünkü Yunanistan topraklarına çıktılar. Orada büyük bir uygarlık kurdular. Bu kurdukları uygarlık gittikleri toprakların adıyla anılmaya başlandı. Eski Mısır tabletlerinden öğrendiğimize göre bu kurulan uygarlığın başkenti bundan 17.000 yıl önce inşa edilen Eski Atina'dır. Ve bu şehir birçok depremde yıkılarak 11.500 yıl önce batmıştır. Bu tarih aynı zamanda Atlantis'in de battığı yıllara rastlar. Yunanlılar Karyenler'in torunlarıdır. Nitekim

Mu'nun Doğu Göç Yolları

birçok eski Yunan filozofu kökenlerinin Karyen oluşuyla övünürdü. Bunlardan biri de ünlü Yunan tarihçisi Herodot'tur.

Görüldüğü gibi Ege Denizi'nin hem Batısı'na (Yunanistan'a) hem de Doğusu'na (Anadolu'ya) Karyenler yerleştikten sonra 5000 yıldan fazla bir süre kalmışlardır.

Bu bir kalemde geçilemeyecek kadar uzun bir süredir. Ve Anadolu'nun tespit edilebilen en eski kültürüdür. Az önce James Churchward'ın Yunanlılar'la ilgili bir tespitini aktarmıştım. Yunanlılar'ın Karyenler'in torunları olması Yunanlılar'ın tamamen Karyenler'in devamı olduğu anlamına gelmez. Çünkü 11.500 yıl önce yaşanan büyük depremler ve su baskınları sırasında, bölgede yerleşen Karyenler'in büyük bir bölümü yaşamını yitirmiştir. Ve bölgeye daha sonraki yıllarda başka uluslar da gelmiştir. Bu bakımdan arada sadece uzak bir akrabalık olduğunu söyleyebilmek mümkündür.

Aynı şey kısmen de olsa bizler için de geçerlidir. Niçin kısmen de olsa diyorum, çünkü Anadolu'nun en eski insanları her ne kadrar Karyenler idiyse de, daha sonra Orta Asya'dan gelen atalarımızın bu bölgeye yerleşmeleriyle, Karyenlerle olan akrabalığımız daha da azalmıştır.

Fakat Anadolu'nun kıyı bölgelerinde yaşayan Karyenler'in her ne kadar bundan 11.500 yıl önce yaşanan büyük doğal afetler zincirinden büyük zarar görmüşlerse de, buna karşın, Anadolu'nun içlerine gidenlerin, bu büyük yıkımdan büyük bir oranda kurtulduklarını da unutmamak gerekir. (Tabi aynı şey Yunanistan topraklırında yaşayan Karyenler için de geçerliydi.)

Anadolu'daki Kültür izlerini incelerken Karyenleri asla unutmamak gerekir. Hem kültür bakımından, hem de bizlerle olan akrabalık dereceleri bakımından...

Anadolu'nun en eski yerleşim birimlerini gösteren tüm haritalarda Batı Anadolu'da "Karya" olarak adlandırılan bir böl-

genin varlığı, yukarıdaki tespitlerin adeta bir belgesi gibidir.

b) Mayalar (Kızıl Kahve Renkli Irk)

Kıta'nın Doğu bölgesi'nden yola çıkan Mulular Amerika Kıtası'nda ilk olarak bugün Meksika'nın bulunduğu bölgeye çıktılar. Bu çıkışın en az 30.000 yıl önce olduğu tahmin edilmektedir. Çok disiplinli bir göç harekâtıydı. Kısa sürede Meksika'da heybetli yapılar inşa edilerek, büyük bir uygarlık kuruldu. Kurulan bu uygarlığa ise ***"Maya"*** ismi verildi. (16)

İlerki dönemlerde Atlantisliler de Amerika Kıtası'na gelip Kuzey'e yerleştiğinde ilk göç edenler (Mayalar) daha Güney'e inerek Yucatan ve Orta Amerika'ya yerleştiler. Mayalar'ın Güney'e çekilmesinin çok önemli bir nedeni vardı. Çünkü gelen Atlantisliler daha sonraları Aztekler'in atalarını oluşturacak olan ve Atlantis'in *"Belilal'in Oğulları"* ismiyle bilinen negatif kutbu temsil eden gruba dahildiler.

Gelelim Orta Asyaya...

2- BATI GÖÇ YOLLARI

Batı'ya doğru düzenlenen göçler başlıca 4 ayrı koldan dört ayrı Mu Halkı tarafından yapılmıştır.

a) Tamiller (Zenci olmayan Siyah Irk)

Tamiller ismiyle anılan ve zenci olmayan (Habeş) siyah ırka mensup Mulular, kıtalarının Güney Batısı'ndan hareket ederek, bir kısmı Güney Hindistan'a, diğer bir bölümü ise yola devam ederek, Afrika'nın Doğusu'na yerleştiler.

b) Nagalar (Beyaz Irk)

Nagalar, Beyaz Irka mensup Mu'nun en etkin ırklarından birini oluşturuyorlardı. Mu'daki Naacaller rahiplerinin büyük

bir bölümü bu ırktandı. Bu grup daha sonra gittikleri yerde Naga olarak anılmaya başlandılar. Çizdikleri göç hattı da daha sonra Naga kolu olarak isimlendirildi.

Nagalar'ın göçleriyle ilgili ünlü tarihçisi Valmiki [17] şunları yazmıştır:

Anavatan biliminin öğreticileri "Kutsal Kardeşler" olan Naacaller, Anavatan'daki yuvalarını Doğu'da terk ederek Batı'ya gittiler. İlk önce Burma'ya sonra da Hindistan'a gittiler.

Hindistan'da çok büyük bir merkez oluşturan Nagalar'ın kurdukları yerleşim birimleri de, daha sonraları Naga İmparatorluğu olarak isimlendirilmiştir. Bu ilk kurulan Hint İmparatorluğu'dur. İmparatorluğun başındaki Rahip - Kral ise ***"Ra - Ma"*** ismini almıştı.

İlerleyen dönemlerde bu göç hattı iki ayrı kola ayrılarak biri Mezopotamya bölgesine, diğeri ise Kızıl Deniz'i geçerek Afrika'nın Kuzay - Batı bölgelerine kadar gelmişlerdir. Babil'deki kültür birikimi işte bu dönemlere rastlar. Sümerliler de bu kolu takip eden Mulular'ın torunlarıdır. 15.000 yıl öncesine dayanan Babil yazıtlarından bunu rahatlıkla anlamak mümkündür.

c) Uygurlar (Beyaz Irk)

Mu'nun diğer hakim beyaz ırklarındandandır. Mu'nun beyaz ırkları arasında tenleri en açık renk olan ırktır. Diğer beyaz ırklar kısmen esmer ve siyah saçlıyken bu ırkın tenleri çok beyaz, gözleri mavi, saçları da sarıydı.

Uygurlar kolu olarak isimlendirelen bu kol Mu'nun en geniş göç hatlarından birini oluşturmuştur.

Orta Asya Kıtası'nın Güneyi'nde yerleşen Nagalar'ın kurduğu yerleşim birimlerinin hemen kuzeyinde oluşturdukları büyük merkez, daha sonraları Uygur İmparatorluğu olarak

Mu'nun Batı Göç Yolları

isimlendirildi. Bu göç hattının kolları, aradan geçen uzun yıllar boyunca Orta Asya'dan bugünkü Moskova'nın bulunduğu Rusya topraklarından Batı Avrupa'ya kadar uzanmıştır. Bugün Avrupa'nın birçok bölegesinde hakim ırk olan Ariler, Uygurlar'ın torunlarıdır. Gerek James Churchward, gerek William Niven gerekse de diğer araştırmacılar; ***"Ariler'in tarihi Uygurlar'ın tarihinin bir uzantısıdır"*** diyerek bu konuyu dile getirmişlerdir.

Avrupa'ya Uygurlar'ın haricinde farklı ırklar yoğun göçler düzenlemediği için Ari ırkı Avrupa'da günümüze dek daha etkin ırk olma özelliği göstermiştir.. Ancak aynı şeyi Orta Asya ve Anadolu için söylemek imkansızdır.

Gelelim bu göçlerden binlerce yıl sonra ortaya çıkan Uygur Devleti'ne... M.S. 700'lü yıllarda ortaya çıkan ve Uygur Türkleri olarak isimlendirilen Devlet'in bu isimle anılması her halde tesadüf değildi.

Günümüzde Uygur isminin asıl anlamı tam olarak bilinmemektedir. Uygur adı Türkçe kaynaklarda, ilk kez Orhun Yazıtları'nda M.S. 716 yılındaki bir olayı anlatılırken geçer. Kaşgarlı Mahmut'a göre Uygur ismi *"kendi kendine yeten"* anlamına gelir.

Ancak 700'lü yıllarda ortaya çıkan Uygur Devleti'nin bu isimle anılmasının ana nedeni hemen hemen tüm tarihçilerin birleştiği gibi; bunun eskilere ait bir kabile ve yine eskilere ait yöresel bir isim olmasından kaynaklanmıştır. Yani Kökleri onbinlerce yıl öncesine dayanan bir kabile ve yöreye... Söz konusu yöreye bu ismin nasıl geldiğini az önce görmüştük...

Uygurlar'dan en geniş bahseden kaynakların başında Çin Kaynakları gelir. Çin kaynaklarının hemen hepsi, Uygurlar'ın Kök Türkler gibi Hunlar'ın neslinden geldiğini söyler. Bu oldukça önemli bir tespittir. Demek ki, Hunlular ile Uygurlar arasında bir devamlılık söz konusudur. Kaldı ki zaten Uygurlar'ın Türk boylarından biri olduğu kesin olarak bilinmektedir.

Bir diğer önemli nokta da, Çin Kayıtları'nda Uygurlar'ın fiziksel yapılarının tanımlanmasıdır:

"Bembeyaz tenli, güzel mavi gözlü, sapsarı altın saçlı..."

Çinliler sanki 15.000 - 20.000 yıl önceki Uygurları tarif etmiş gibi...

Sanırım bazı şeyler yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı... Ancak henüz mozaiğin parçalarıyla meşgul oluyoruz... Mozaiğin genel panoramasını az sonra ele alacağız...

Gelelim Orta Asya'ya gerçekleştirilen diğer Batı göç yollarına...

d) Moğollar ve Sarı Moğollar

Birbirlerine oldukça benzeyen bu ırkların en belirgin özellikeri gözlerinin çekikliğiydi. Derileri sarıya çalan bir özellik gösteren Sarı Moğollar Burma'nın hemen Kuzeyi'ne ve bugünkü Japonya'nın bulunduğu yörelere yerleşerek başka topraklara açılmadılar. Bu nedenle diğer göç yollarına nazaran daha lokal bir bölgede kaldılar. Bu da günümüzdeki çekik gözlü sarı ırkın niçin sadece o yörede kaldığını açıklamaktadır. Ve şunu da belirtelim ki, bugünkü Japonya'nın bulunduğu adalar topluluğunun büyük bir bölümü o dönemde henüz daha ana kıtadan parçalanarak ayrılmamıştı. Bu parçalanmalar Mu'nun batışıyla başlayan ve Atlantis'in batışıyla devam eden büyük doğal afetler sonucu olmuştur.

Moğollar olarak adlandırılan ancak sarı ırka ait olmayan Mu halkının bu ırkı, beyaz ırka mensup olmakla birlikte derilerinin rengi kahverengine çalan bir esmerliğe sahipti. Ancak onların da Sarı Moğollar gibi gözleri belirgin bir şekilde çekikti.

Moğol göç hattı Orta Asya'nın Kuzeyine yöneldi. Mu'nun büyük göç hatlarından birini oluşturdular. Ve Sibirya'nın en uç Kuzey noktalarına ve Doğu Avrupa'ya kadar yayıldılar.

Orta Asya'nın en uç Kuzey kısımlarına kadar giden Moğollar daha sonra bölgeye fazla göç gelmediği için fazla bir genetik değişime uğramadan kalabilmişlerdir. Bu gün Kuzey Kutbunda yaşayan ırk bir zamanlar buralara gelen Mulu atalarının torunları olarak hala Dünya'nın en uç noktasında yaşamaya devam etmektedirler. Bölgenin fazla göç almaması, 11.500 yıl önce kutupların açılarında meydana gelen açısal değişimden dolayı oldukça soğuk bir iklime dönüşmüş olmasıdır. Ancak bölgenin daha Güney kesiminde yerleşen Moğollar zamanla çeşitli genetik değişimlere uğramışlardır.

ATATÜRK MESELEYİ BİLİYORDU

Türkler'in köklerinin nereden geldiğini araştırmak için yola çıkan Mustafa Kemal Atatürk'ün bir zamanlar elde ettiği bulguları sizlerle paylaşmaya devam edeceğim... Ancak burada küçük bir parantez açmak istiyorum:

James Churchward'ın kaleme aldığı ve Atatürk'ün çevirterek incelediği kitaplarda Mu ve Mu Göçleriyle ilgili oldukça geniş açıklamalar vardır. Ancak James Churchward Türkler'i baz alarak konuyu açıklamaya girişmemiş, o daha çok Yunanlılar'ın ve Mezopotamya Kültürü'nün Mu ile ilişkisini ortaya çıkartmaya çalışmıştı. Dolayısıyla Türkler'in kökenleriyle ilgili çıkarımlar kitaplarında hemen hemen hiç yok gibiydi.

Ancak Atatürk'ün en büyük avantajı Tahsin Mayatepek'i Amerika'ya yollayarak ona raporlar hazırlatmasıydı. Çünkü Tahsin Mayatepek, sadece Türkleri baz alarak araştırmalarını sürdürmüştü... Onun aradığı Yunanlılar ya da Mezopotamyalılar değil bizzat Türkler'in kökeniydi. Bu nedenle Tahsin Mayatepek'in hazırladığı ve Atatürk'e yolladığı raporların bizim tarihimiz için çok büyük bir önemi vardır.

Atatürk hem James Churchward'ın araştırmalarından,

hem William Niven'in bulgularından hem de Tahsin Mayatepek'in hazırladığı özel raporlardan haberi olduğunu biliyoruz. Ancak daha önce de söylemiş olduğum gibi, Atatürk'ün tüm bu belgeleri nasıl yorumladığını bilemiyoruz... Bildiğimiz tek şey bu belgelerden haberdar olduğudur...

1930'lu yılların başında Atatürk'ün yapmış olduğu bu araştırma sırasında James Churchward kitaplarını henüz daha yeni bastırmış ve William Niven'in bulgularıyla birlikte konu yeni yeni dünyakamuoyunun görüş alanına girmeye başlamıştı. O yıllarda Ezoterizm ile ilgili dünya kamuoyunun çok fazla bir bilgisi yoktu. Özellikle yurdumuzda çok az kişi bu konulardan haberdardı...

Bir de günümüze bakalım...

Atlantis'in ve Mu'nun batışı artık artık tüm dünya televizyonlarının birçok kanalında belgesel olarak insanların seyrettiği programlar haline gelmiştir. Artık televizyonlardaki belgesellerde, dünyanın geçirmiş olduğu tufanlar ve beklenen tufanla ilgili çok sayıda program ve bu alanda yapılan bilimsel araştırmaları izleyebiliyoruz. Eskiden belgesel deyince sadece aklarımıza deniz altındaki balıkadamlar ve köpek balıkları gelirken artık birçoğumuzun aklına Atlantik ve Pasifik Okyanusu'nun altındaki batmış uygarlıklar geliyor... Yurdumuzda da Discovery kanalı sayesinde bir zamanlar yaşanan Tufanlarla ilgili önemli belgeselleri seyretmeye başladık...

Küresel ısınma ve bunun yakın gelecekte doğuracağı sonuçlar, özellikle 2000 yılından sonra artık televizyonların meteoroloji raporlarında bile gündeme gelmeye başladı...

Artık herkes bu sonuçların neler olabileceğiyle ilgili bir fikre sahip bulunuyor: İklimsel değişim, Kutuplar'ın yer değiştirme olasılığı, ani su yükselmeleri, depremler vs... Kısacası bir zamanlar yaşananların yeniden yaşanma olasılığının gittikçe arttığının herkes farkında... Artık herkes dünyada bir şeylerin değişmekte olduğunu açık bir şekilde biliyor ve görüyor.

Ezoterizm ve Parapsikoloji gibi bir zamanlar ne anlama geldiği bile birçokları tarafından bilinmeyen sözcükler, artık hepimizin diline aşina olan sözcükler arasına girmiş durumda...

Değişiyor... Hem de pekçok şey değişiyor... Ve bu değişim herkesin gözü önünde oluyor...

Bütün bu gelişmeler, geçmişi ve buna bağlı olarak da geleceği bizlere daha iyi değerlendirebilme olanağı sunmuştur. Artık geçmiş ve gelecek o kadar büyük bir bilenmeyen olma özelliğini kaybetmiş bulunmaktadır...

1930'lu yıllardan 2000'li yıllara kadar, şu anda üzerinde durmaya çalıştığımız konular hakkında çok önemli bilgiler su üstüne çıkmıştır. İşte bu gelişen ve her geçen gün birbiri üzerine biriken bilgi ve belgeler ışığında; gelin zamanda hızlı bir yolculuğa çıkalım ve Atatürk'ün o yıllarda elde ettiği bulguları, bugünün anlayışı ile değerlendirmeye çalışalım...

20.000 YIL ÖNCEKİ DÜNYA COĞRAFYASI

Günümüzden 35.000 yıl önce başlayan Mu Göçleri az önce görmüş olduğumuz gibi binlerce yıl sürmüş ve bu süre içinde dünyamızın çeşiti kıtalarında Mu Yerleşim Merkezleri kurulmuştu... Şimdi geçen bu süre içinde dünyamızdaki görünüm nasıl şekillenmişti bunu zihnimizde çizeceğimiz harita üzerinde görelim.

Şu anda konumuz Türkler olduğu için Amerika Kıtası'nı konumuzun dışarıda tutalım ve ilerleyen yıllarda Türk Devletleri'nin ortaya çıkacağı Anadolu'yla Orta Asya arasındaki bölümü ön plana çıkartalım.

Evet, artık 20.000 yıl öncesini zihnimizde canlandırmaya başlayabiliriz...

Bugün Yunanistan'ın bulunduğu topraklar ve Balkanlar'ın

belli bir bölümü ile Anadolu'da, Mu'nun Doğu Göç yolundan gelen Karyenler bulunmaktaydı.

Mezopotamya, Hindistan ve Burma'da Nagalar...

Burma'nın Doğu bölgelerinde Sarı Moğollar...

Orta Asya'nın Kuzeyi'nde Moğollar...

Ve Nagalarla Moğollar arasında kalan Balkanlar'ın Kuzeyi de dahil olmak üzere büyük bir bölgede ise Uygurlar...

Bu, Mu Göçleri sonucu oluşan ve binlerce yıl süren göçler sonucu ortaya çıkmış manzaradır. Ve günümüzden 20.000 yıl öncesine aittir... Ancak bu manzaradan günümüze gelinceye kadar çok şey değişmiştir. Şimdi tarihi çok büyük bir hızla, geçmişten günümüze doğru sarmaya başlayalım bakalım neler göreceğiz.

20.000 Yıl Önce...

20.000 yıl öncesi; Kutsal Kitaplar'da sözü edilen *"Tufan"* ın henüz yaşanmadığı, Atlantis ve Mu'nun hâlâ varlığını sürdürdüğü, ancak büyük bir tehlikenin gittikçe yaklaştığı bir dönemi ifade eder.

Bu dönemde dünya coğrafyası da, dünya iklimi de çok farklıydı... Çünkü henüz daha büyük *"Manyetik Felaket"* yaşanmamış ve henüz daha kutuplar yer değiştirmemişti.

Bu gün Gobi Çölü olarak isimlendirdiğimiz alan yemyeşil verimli toprakların olduğu düz bir bölgeydi... Sadece bu bölge değil, Orta Asya ve Anadolu'da dağlar yükselmeye başlamadığı için bu bölgeler küçük engebeler haricinde tamamının düz bir toprak örtüsüyle kaplıydı.

Yine aynı şekilde bugün çöl olan Mısır'daki Piramitlerin bulunduğu bölge de yemyeşil bitki örtüsüyle kaplı ılıman bir iklime sahipti.

Sözünü ettiğimiz dönemden; Mu'nun ve Atlantis'in yıkılışına kadar yaklaşık 7.500 - 8000 yıllık bir süre vardı.

Doğal Afetler Başlıyor

Uzun bir süre her şey yolunda gitti...

Ancak aradan yıllar ve yüzyıllar geçtikçe dünyanın fiziksel yapısı da değişmeye başladı... Yerkürenin altındaki volkanik faaliyetin sonucu ısınan ve kendisine uygun zemin bulan toprak parçaları, beraberinde inanılmaz büyüklükteki depremleri de getirerek yükselmeye başladılar.

Belirli periyotlarla yaşanan bu doğal olaylar; üzerinde bulunan yerleşim birimleri için büyük bir felakete dönüşüyordu.

Aradan yaklaşık 6000 yıl geçmişti... Bu süre içinde belirli periyotlarla yaşanan doğal afetler asıl gelecek Tufanlar zinciri'nin başlangıcını oluşturuyordu.

Bu süre içinde gerek Anadolu'da gerekse de Orta Asya'da çok sayıda insan yaşamını yitirmiş, kurulan kentler yerle bir olmuştu... Büyük kayıplar verilmişti...

Bütün bunlar yaşanırken Orta Asya'da bulunan farklı ırklar birbirleriyle gerçekleştirdikleri evliliklerle farklı bir genetik yapıya da dönüşüyorlardı. Bu binlerce yıl süren bir genetik değişimdi. Artık ırkların büyük bir bölümü ilk geldikleri gibi değildi. Özellikle Orta Asya'da büyük bir kaynaşma olmuştu. Uygurlarla Moğollar arasındaki genetik yakınlaşma, ilerde atalarımızın ilk genetik yapısının temellerini atıyordu...

Bu arada Yerküre'nin yarattığı doğal felaketler yeni göçlere neden oluyordu. Ancak nereye gidilirse gidilsin dağların yükselmesinin önüne geçilmesi mümkün değildi. Tabii depremlerin de... Bu depremler, kıtaların şekil değiştirmesinden dolayı meydana geliyordu. Bu da depremlerin büyüklüğü konusunda bir fikir verebilir sanırım...

Yerküre kendisini fiziksel olarak yeni bir çağa hazırlıyordu... Artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacaktı... Ne ruhsal, ne de fiziksel olarak...

Genetik değişimler ve doğal afetlerle geçen yılların ardın-

dan ilk büyük Tufan dalgası geldi. Bu gerçek anlamda bir dalgaydı... Birçok bölgede büyük su baskınlarına ve depremlere neden oldu. Atlantis ve Mu'nun batışı başlamıştı... Altın Çağ bitmek üzereydi...

Bu süreç içinde Anadolu ve Orta Asya da büyük zararlar görmüştü.

Önce Orta Asya'ya bakalım:

Bütün Doğu Efsaneleri şöyle der: ***"Himalaya Dağları dahil olmak üzere, Orta Asya'nın tamamı, bir zamanlar düzlüktü ve verimli, tarıma elverişli alanlar, ormanlar, göl ve nehirlerle kaplıydı. Mükemmel inşa edilmiş caddeler, kervan yolları muazzam mabetler ve binalarla doluydu."*** Bugün Gobi Çölü'nde Tufan'ın tüm izleri özellikle de büyük su dalgalarının bıraktığı etkiler ve ardından gelen kuraklığın tüm izleri görülebilmektedir.

James Churcward, Tibet'teki bir mabette bulduğu eski bir kayıtta o günlerin şöyle anlatıldığını açıklar:

> Uygurlar'ın Başkenti tüm insanlarıyla birlikte, İmparatorluğun Doğu yakasının tamamını etkileyen ve her şeyi yok eden bir tufan tarafından yok edildi.

Bunun kıtaya Güney'den gelen büyük bir su baskını olduğunu kanıtlayan ciddi jeolojik kanıtlar vardır. Elimizdeki tarihsel ve jeolojik kayıtlar Tufan süresi içinde meydana gelen büyük su baskınında Uygur İmparatorluğu'nun başketleri de dahil olmak üzere Doğu kesiminin tamamının üzerindeki canlılarla birlikte yok olup giderken, Batı ve Güney Batı kesimlerinin bundan etkilenmediğini göstermektedir.

Büyük su baskınları, dağların yükselmeye devam etmesi sırasında ortaya çıkan büyük depremler ve bir de bunlara ilave olan volkanların püskürmeye başlaması...

Yaşanan trajedinin özeti işte buydu...

Mu'nun batışıyla birlikte ortaya çıkan ve Pasifikten gelen büyük su dalgası kı ıyı Doğusu'ndan vurmuştur.

Tufan sonrasında bu bölgede yoğun olarak yaşayan Uygur ve Moğollar'dan kaçının sağ kaldığına James Churchward'ın cevabı çok kısa ve nettir:

> Kaçının meydana gelen yıkımdan kurtulabildiğini tahmin etmek güçtür. Ancak çok az sayıda oldukları kesindir.

Sözünü ettiğimiz bu yörelerin daha sonraları Türkler'in ilk vatanı olan bölgeler olduğunu göz önüne alırsak, Eski Türkler'in niçin ısrarla tüm efsanelerinde bir zamanlar soylarının yok olduğunu ve daha sonra geriye kalan bir ya da birkaç çocuğun bataklıklar içinden çıkarak soylarını devam ettirdiğini anlattıklarını daha iyi anlayabiliriz.

Tufan'ın daha az etkilediği Orta Asya'nın Batı bölgelerinde yaşayan Naacal rahiplerinden bazıları Tufan'ın sona ermesinden sonra Gobi'de bırakılan Uygur arşivlerinden geriye kalabilen küçük bir kısmını ele geçirip Tibet'e götürmüşlerdir. İşte günümüzde Vedalar'ın, Hint kutsal metinlerinin ve Hint - Tibet kökenli olduğu bilinen birçok efsanenin asıl kaynağını bu Uygur metinleri oluşturmuştur.

Özetleyecek olursak: Hunlar'ın ataları olan eski Mu kolonilerinden Uygurlar; başkentleri Gobi'de bulunan ve Batı sınırları Orta Avrupa'ya kadar uzanan büyük bir imparatorluk kurmuşlardı. Ancak bir biri arkasına yaşanan özellikle iki büyük felaketle yerleşim birimleri yerle bir olmuş ve eski Mu kolonilerinden çok az sayıda insan hayatta kalabilmişti. Dağların yükselmeye başladığı dönemlere denk gelen son büyük doğal afette ise Avrupa'da kalan son Uygur kolonileri de yok olmuş ve kurtulabilen Uygurlar'ın torunlarından İskitler, Keltler ve bazı Ari kavimler oluşmuşlardır. [18]

Bu konuya tekrar döneceğiz... Ama bütün bunlar yaşanırken Anadolu'da olanlara da bir göz atalım...

Mu'nun batışına sebebiyet veren ve ondan önce meydana gelen bir dizi doğal afetlerden, Anadolu'nun da ciddi bir şekilde etkilendiğini gösteren kanıtlar bulunmaktadır. Ancak Orta Asya ile karşılaştıracak olursak, Mu'nun batışından daha az etkilendiklerini söyleyebiliriz. Özellikle Orta Asya'da yaşanan büyük su baskınından hiç etkilenmemişlerdir. Bu süreçte Anadolu'nun en büyük sıkıntısı yükselen dağlar ve depremler olmuştur.

Anadolu'nun özellikle kıyı sahillerinde etkili olan su yükselmeleri, Orta Asya'daki gibi büyük bir dalga halinde gelmemiştir. Anadolu kıyılarındaki su yükselmeleri Atlantis'in batışına neden olan ve kutupların yerdeğiştirmesiyle sonuçlanan kutuptaki suların erimesinden dolayı olmuştur. Bundan sadece Anadolu'un Ege ve Akdeniz kıyıları değil, Karadeniz bile ciddi bir şekilde etkilenmiştir.

Karyenler'in ilk karşılaştıkları zorluklar yaşanan büyük depremlerdi. Bu depremlerde ciddi kayıplar verdiler.

James Churchward Anadolu'da Karyeler'in başına gelenleri şu dizelerle dile getiririr:

> Anadolu'da dağlar yükselmeden önce kurulmuş pekçok kent vardı. Anadolu'nun bu ilk insanları pekçok badireler atlattılar. Volkanik hareketler ve muazzam depremler birbirini izledi. Her defasında kentler yıkıldı ve kitlesel ölümler oldu. Kentler yokoldukça insanlar yeniden buralara yerleştiler ve yeni kentler kuruldu. Ama bunların da ömürleri fazla olmadı. Dağlar'ın yükselmesinin neden olduğu depremler sırasında meydana gelenler karşılaştırıldığında; bugün yaşanılan en ağır felaketler bile, bunların yanında hafif kalır.

Hem yaşananların boyutunu, hem de belirli periyotlarda bu felaketlerin meydana geldiğini göstermesi bakımından ilk kez Mark Twain'in "*Innocents Abroad*" isimli kitabında ve

daha sonra da James Churchward'ın kitaplarında sözünü ettiği İzmir'in Merkez Tepesi'nden bahsetmek istiyorum.

Tepe günümüzde deniz seviyesinden 150 metre yukarıda bulunmaktadır. Tepenin belirli bir bölümünde, birbiri arkasına toprak altında kalmış üç tarih öncesi uygarlığın izlerine rastlanmaktadır. Her bir uygarlığın kalıntıları; 45°'lik bir açı yaparak aralarında çakıl, iri ve küçük taş ve kum tabakalarıyla birbirlerinden ayrılmış durumdadırlar. Bu görüntüler, bize her bir uygarlığın dağların yükselmesi sırasında toprak altında kaldığının açık bir ispatıdır. Ve çok önemli arkeolojik bulgudur. Çünkü Klasik Jeoloji Bilimi'ne göre dağlar günümüzden yüzbinlerce yıl önce oluşmuştur. Ancak veriler hiç de bunu göstermiyor... Kaldı ki eğer Klasik Jeoloji bilimi haklıysa o zaman ortada çok daha büyük bir sorun var demektir. Çünkü Klasik Tarih Bilimi insanlığın şehirleşmeye başladığı tarihi hiç de yüzbinlerce yıl öncesinden başlatmaz. [19]

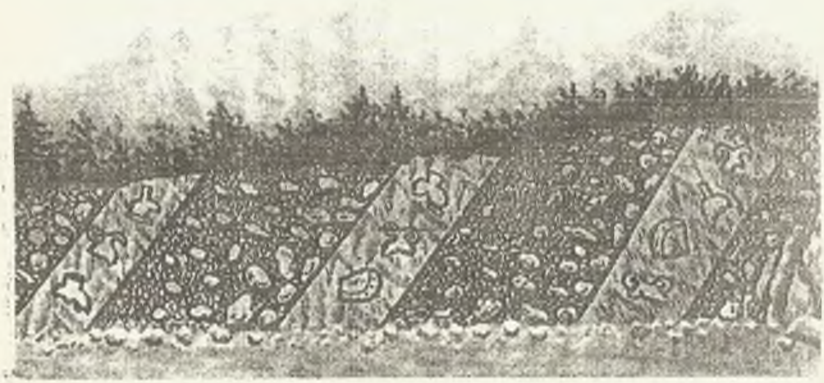
Konuyla ilgili Mark Twain, İzmir'de yaptığı incelemeleri kitabında şöyle anlatır:

> Kentte dolaşırken eski uygarlılara ait izleri rahatlıkla görebiliyorduk. Bir zamanlar burada yaşayan uygarlıkların büyük depremlerle ortadan kalktıkları anlaşılıyor. Tepeler ve kayalıklar bulundukları yerde parçalanmışlar, eğilip bükülmüşler. Kazılar yüzyıllardır gömülü kalmış büyük yapı bloklarını ortaya çıkartıyor.
>
> Denizden 150 metre yükseklikte bulunan kaleye çıkan yol oldukça dik. Yolun yan kenerında 3-4 metre yüksekliğinde bulunan kesitte üç ayrı uygarlığa ait olduğu alaşılan kalıntılar midye kabuklarına karışmış damarlar halinde görünüyor. Bu damarlar 45 cm kalınlıkta ve birbirlerinden 60 ila 90 cm uzaklıkta yer alıyor. Kesitin toplam uzunluğu yaklaşık 10 metre. Kesit daha sonra yolla birleşerek gözden kayboluyor.

Bu konuya kendi kitabında da yer veren James Churcward bu kanıtın jeolojik olarak mükemmel bir örnek olduğunu ve bunun Anadolu'da son derece uygar ve ileri düzeyli insanların tarih öncesinde yaşadığını gösterdiğini söylemektedir.

Yukarıda sözünü ettiğimiz İzmir'deki bu jeolojik bulgu, yine az önce dile getirmiş olduğumuz, Anadolu'da yıkılan yerleşim birimlerinin birkaç kez inşa edildiğine de örnek teşkil etmektedir. Daha sonra yapılan incelemeler, bu uygarlıkların birbirlerinin devamı olan uygarlıklar olduğunu da göstermiştir. Aralarındaki mesafeler, bu yıkımların aralarında belirli bir süre olduğunun işaretidir. Ayrıca 45°'lik bir açıda eğilmiş olarak bulunan bu üç damar, belirli sürelerle kurulan üç uygarlığın da dağlar yükselmeden önce üç büyük doğal afet geçirdiğinin açık kanıtıdır.

Buna karşın tepenin denize olan kıyılarının hemen açıklarında denizin dibinde bulunan kalıntılar da göstermektedir ki,

İzmir'de dağların yükselmesinden önceki üç farklı yerleşim birimini gösteren 1925 yılında çizilen temsili resim.

bir zamanlar yerleşim birimi olan bu bölgelerde bazı bölümler yükselirken, bazı bölgeler de deniz seviyesinin altında kalmış ve suların altına gömülmüştür.

Dağlar'ın tarih öncesi tabir edilen dönemde yükseldiği göz önüne alındığında bu uygarlıkların da tarih öncesi döneme ait olduktları anlaşılmaktadır. O halde Tarihçiler'in şu ***"tarih ön - cesi"*** diye tanımladıkları dönemi, biraz daha gerilere doğru uzatmalarının zamanı da artık gelmemiş gibi görünüyor...

Buna benzer birçok bölgeye Akdeniz kıyılarında da rastlanmaktadır. İnsan denizin dibinde bulunan o kalıntıları görünce bazı şeyleri daha iyi anlayabiliyor. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de Kekova'da bulunmaktadır. Katılacağınız tekne turlarıyla bu bölgeleri gezmenizi öneririm.

Kekova'da bir zamanlar kurulmuş olan kent şu anda resmin arka planında görmüş olduğunuz denizin altındakalmış durumdadır. Bodrum, Kaş ya da Fethiye'de düzenlenen tekne turlarıyla bu bölgeye ulaşmak mümküdür.

Karyenler'in Torunları

Anadolu'daki bunlara benzer çeşitli örneklerden de anlaşılabileceği üzere; depremler ve su baskınları birçok insanın tarihin çeşitli dönemlerinde yaşamlarını kaybetmesine hatta bazen bütün bir neslin neredeyse tamamının yokolmasına neden olmuştur.

Nasıl ki Orta Asya'daki Mu göç kollarından biri olan Uygurlar'ın yaşanan doğal afetlerden çok azının kurtulabildiği tahmin ediliyorsa, aynı şey Anadolu'daki Karyenler için de geçerlidir. Geriye kalanların ise, daha sonra bölgeye gelen başka ırklarla da karışarak, farklı bir genetik yapıya dönüştükleri muhakkaktır. Ama yine de genetik akrabalık bakımından hangi dereceden olursa olsun, bir şekilde hâlâ Anadolu insanının Karyenler'e ve Uygur kolonilerine uzanan bir bağı olduğu görülmektedir.

Tufan'dan Sonra...

Tufandan sonra Atlantis'in de batışıyla artık yeni bir "Çağ"a girilmiş bulunuyordu. İlk Mu göçlerinden bu yana on binlerce yıl geçmiş ve bu süre içinde Mu'nun ve Atlantis'in farklı ırkları gelmiş oldukları bizim kıtalarımızda birbirleriyle karışarak genetik olarak o ilk günkü özelliklerinden tamamen farklı bir yapıya dönüşmüşlerdi.

Bir de buna dünyanın fiziksel ve ruhsal ilerleme sürecinde oldukça aşağıya inildiğini de ekleyecek olursak, genetik yapının değişmesine ek olarak astral yapıda da önemli değişimler olmuştu. Bu da, eskisi gibi insanların ***"Tanrılar'la birlikte yaşamasına"*** olanak tanımıyordu.

Tufan bir çok şeyi silip süpürmüştü... O eskinin mükemmelliği yerini yavaş yavaş ve her geçen gün biraz daha derinleşen karanlığa bırakmaya başlamıştı...

Zaman hızla akıp giderken, geçmişe ait anıları da beraberinde siliyordu. Hızla astralin kabalaşması ve buna bağlı olarak fiziksel özelliklerin de kabalaşması, ismine yaraşır bir *"Demir Çağ"*ın gelişimine uygun ortam oluşuyordu.

Kozmik Kökenli Mu Kültürü eskiden olduğu gibi yaygın bir yaşam felsefesi olmaktan çıkmış sadece belirli merkezlerdeki mabetlerde, rahiplerce yaşatılmaya çalışılan *"Gizli Öğreticiliğe"* dönüşmüştü. Bundan sonra geçmişle ilgili anılar sadece efsanelerde ve kutsal kitapların sembolik anlatımlarında gelecek kuşaklara aktarılabilecekti.

Onbinlerce yıl süren bir devre bitmiş yeni bir devre başlamıştı... Aynen bir zamanlar Ra-Mu'nun dediği gibi: ***"Eskinin küllerinden yeni bir nesil doğmuştu..."***

Ancak bu doğan nesil, eski atalarından birçok özelliği genetik olarak taşımakla birlikte ciddi bir şekilde değişime uğramıştı.

NESİLLER ARASI GENETİK DEĞİŞİM

Genetik yapının değişimine nelerin sebebiyet verdiğini maddeler halinde sıralayalım:

1– **Onbinlerce yıl süren farklı ırkların birbirleriyle karışmış olması.** Genetik olarak değişimin meydana gelmesine neden olan birinci etki budur. Böylelikle temel dört ırktan farklı melez ırkların ortaya çıkmasıyla, günümüzdeki farklı ulusların farklı genetik yapıları aradan geçen onbinlerce yıl içinde oluşmuştur.

2– **Dünya'nın içine girmiş olduğu tesir alanının değişmesi.** Bu aynı zamanda *"Dünya'nın Fiziksel ve Ruhsal Aşağıya İniş"* süreciyle de ilintili bir konudur. Dünya'nın belirli bir periyotta kozmosda farklı tesir alanlarına girmesi kitabımızın

geçen sayfalarında dile getirdiğimiz Astrolojik Çarklar konusuyla bağlantılıdır. Astral kabalaştıkça fizik bedenler de bundan nasibini almış ve genetikte ciddi değişimlere neden olmuştur.

3– **Dünya'nın farklı coğrafyalarının farklı psişik auraya sahip olması.** İşte en önemli etkenlerden biri de budur. Dünya üzerindeki her bölge spiritüel - kozmik tesirleri aynı oranda çekip aynı oranda yansıtamaz. Bu farklılıklar, farklı coğrafyaların üzerinde yaşayan insanların farklı genetik yapılara bürünmesine neden olmuştur.

4– **Kozmik Aşılanmalar.** Ezoterizm'de ve Spiritüel bilgilerde Dünya'nın bir lâboratuar olduğu söylenir. Bunu bir çoğumuz daha önce okumuş olduğumuz kitaplardan duymuşuzdur. Dünya'nın lâboratuar olmasının anlamlarından biri de "*Ruhsal İdare Mekanizması*"nın fiziksel eli gibi çalışan ileri düzeydeki "*Galaktik Uygarlıklar*"ın dünyamız üzerinde farklı canlı türlerinin gelişip çoğalmasını sağlamasıdır. Bu canlı türlerinden biri de insandır. "*Gizli Sırlar Öğretisi*" kitabımda ayrıntılarıyla anlatmış olduğum gibi insanın da fiziksel yapısı (bedeni) "*Galaktik Uygarlıklar*"ca özel olarak imâl edilmiştir. Ve ihtiyaç görüldükçe de, belirli zamanlarda bu genetik yapılara bazı müdahalelerde bulunulmuştur. Özellikle de bir "*Çağ*"ın bitip yeni bir "*Çağ*"ın başladığı dönemlerde... Adem'le Havva hikayesinin temelidir bu...

İşte dünya üzerindeki farklı genetik yapıların ortaya çıkışına başlıca yukarıda saydığımız bu dört ana etken neden olmuştur.

SİRİUSYEN KÜLTÜR, MU KÜLTÜRÜ VE TÜRKLER'İN KÖKENİ

Atalarımızın hem genetik olarak, hem de kültürel yapı olarak hangi köklere sahip olduğunu bu kitabımızda, konuyu fark

lı yönlerini ele alarak irdelemeye çalıştık... Ve sonunda aradığımız sorunun can alıcı kısmına gelmiş bulunuyoruz...

Kitabımızın başında Türkler'in Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri'nden bazılarını ele aldığımızda, Türkler'in *"Galaktik Uygarlıklar"*dan biri olan Siriusyen Varlıklar'ca genetik bir aşılanmadan geçirilmiş olduğunu çeşitli kaynaklardan aldığımız belgelerle ortaya koymaya çalışmıştık. Kitabımızın sonunda ise Türkler'in Kökeni'nde önemli bir yere sahip bulunan Tufan Öncesi Uygarlıklardan olan Mu Uygarlığı'ndan bahsettik...

Bu iki öge Türk Kültür Tarihi'nin temel yapı taşlarıdır. Ve aynı zamanda Türkler'in Kökeni'nin temelini oluşturur. Artık bu iki ögeyi bir arada değerlendirmenin zamanı geldi...

Şimdi yapmamız gereken Orta Asya'da Tufan sonrasında yaşananları gözümüzün önünde canlandırarak Anadolu'ya kadar gelmek... Bunun için son bir kez, zamanda kısa bir yolculuğa çıkarak neler olduğunu görmeye çalışalım.

Bu konuda bize en büyük ipuçlarını veren tarihi kayıtların başında Türkler'in ünlü ***"Ergenekon Efsanesi"*** gelmektedir.

Efsanelerle başlamıştık, efsanelerle bitiriyoruz...

Ergenekon'un Sırrı

Efsane'nin yazılı kaynağı yine Çin kayıtları... M.S. 570 tarihinde Çin'deki Sui Sülalesi devrinde Gök-Türkler'den ilginç bir efsane duyan Çinliler bunu da kendi kayıtlarına Türkler'in Ergenekon Efsanesi olarak geçirmişlerdir. Efsanenin Çin kayıtlarına geçiş tarihi her ne kadar M.S. 570 yılına denk geliyorsa da, aslında efsanede anlatılan ana tema, Tufan sonrasında Orta Asya'da yaşananlarla ilgilidir. Ancak mitolojik bir dille semboller kullanılarak anlatıldığını da unutmamak gerekir.

(Daha sonraları efsaneye o günün tarihsel olayları da dahil edildiği için o ilk halinden çok şey kaybetmiştir. Ama bu haliyle bile içindeki

ipuçları kendisini hissettirebilmektedir.)

Ergenekon Efsanesi'ne göre:

Ergenekon Efsanesi klasik bilgilere göre soykırıma uğrayan Türkler'in yeniden Orta Asya'da egemen oluşlarını anlatır. Bu klasik anlatımdan da kolaylıkla anlaşılabileceği gibi, efsane Türkler'in ilk ortaya çıkışlarını değil, başlarına gelen bir felaketten sonra yeniden türeyişlerini anlatmaktadır... Bu bizi yakından ilgilendiren bir ayrıntıdır... Bu ayrıntıya az sonra döneceğiz... Önce Efsaneyi genel hatlarıyla bir hatırlayalım...

Ergenekon sözcüğü ***"sarp"*** anlamına gelen "*ergene*" ve ***"dik yamaç"*** anlamına gelen "*kon*" sözcükerinin birleşiminden türetilmiş bir isimdir. Ergenekon Efsanesi, değişik dönem ve değişik kaynaklarda farklı biçimler almıştır. Ancak en yaygın bilinen ana teması özetle şöyledir:

> Gök- Türkler'in ilk ataları Batı Denizi'nin kıyılarında oturuyorlardı. Lin adlı bir ulus tarafından onların kadınları, erkekleri ve çocukları yokedilmişlerdi. Yalnızca bir çocuğa acımışlar ve onu öldürmekten vazgeçmişlerdi. Ama onun da kol ve bacaklarını kestikten sonra *"Büyük Batak - lığın"* içindeki otlar arasına atmışlardı. Bu sırada dişi bir "Kurt" ortaya çıkarak çocuğa her gün yiyecek getirerek onun beslenmesini sağlamıştır. Çocuk da bunları yemek suretiyle kendine gelmiş ve ölmemişti. Az zaman sonra "Kurt" çocuktan gebe kalmıştı. Türkler'in eski düşmanı çocuğun hâlâ ölmediğini haber alınca hemen adamlarını gönderek her ikisini de öldürmelerini emretmişti. Askerlerin kendilerini öldürmek için geleceklerini ***"Kurt"*** hemen anlamış. Çünkü Kurt'un ***"Kutsal Ruhlar"***la irtibatı varmış. Derhal harekete geçerek, bulundukları yerden ***"Kurt"***un önderliğinde Batı Denizi'nin Doğusu'nda bulunan bir dağın altındaki çok derin ve büyük bir mağara-

ya giderler. Kurt burada on erkek çocuğu dünyaya getirir. Çocuklar büyüdüğünde dışarıdan gelen kızlarla evlenerek çoğalmaya başlarlar. Ergenekon adı verilen bu yerde yıllar geçer ve gittikçe çoğalırlar. Öyle bir gün gelir ki, artık Ergenekon onlara yetmez olur. Ergenekon'a sığamadıkları için dışarıya çıkmaya karar verirler ama yolu bulamazlar. Bir demirci dağda büyük bir demir madeni olduğunu, dağın ateşe verilmesiyle bunun eritilebileceğini ve böylelikle yolun açılacağını söyler. Gök-Türkler bütün dağın çevresine odun ve kömür yığarak, 70 büyük körükle dağın tutşmasını sağlarlar. Böylece dağ erir ve Gök-Türkler Ergenekon'dan çıkarlar. Bayram ilân edilen bu gün daha sonra her yıl bir parça demir eritilerek kutlanır.

Efsanenin hemen başında geçen *"Bataklık Sembolü"* daha önce aktarmış olduğumuz yörede yaşanan büyük doğal afetler ve su baskınları göz önüne alındığında derhal bir anlam kazanmaktadır. Efsane sadece bir tek çocuğun hayatta kaldığını söyleyerek, yaşanan insan kaybının ne denli büyük olduğunu anlatmaktadır.

Batı Denizi'ndeki dağ ve içindeki mağara... İşte bu, efsanenin kilit motiflerinden biridir. Birçok mitoloji araştıramcısına göre tarif edilen bölge Tibet civarlarıdr. Yani Agarta Gizli Yeraltı Uygarlığı'nın bulunduğu ileri sürülen tüneller sisteminin en yoğun olduğu bölgedir. Türkler'in Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri'ndeki yorumumuzu göz önüne aldığımızda, Ergenekon Efsanesi'nin üstü örtülü olarak dile getirdiği en önemli konulardan biri daha önce üzerinde durduğumuz Siriusyen Genetik Aşılanma'nın Agarta'da yapılmış olabileceğidir. Efsanenin genel teması bizi böyle bir düşünceye sevketmektedir.

Ergenekon Efsanesi'nin bir diğer önemli mesajı da, demir ve demircilik motifleridir. Bu motifler kitabımızın başında da söylemiş olduğumuz gibi, *"Demir Çağ"* ... sembolünden başka

bir şey değildir. Demir'den Dağ'ın eritilmesiyle Gök-Türkler'in dışarıya çıkmaları yeni bir devreye girişi anlatır.

Gelelim Ergenekon Efsanesi'nin bir diğer gizli mesajına... Efsane Türkler'in tarih sahnesine ilk çıkışlarını anlatmaz. Zaten Türkler'in ilk tarih sahnesine çıkışlarını anlatan bir efsane de yoktur. Hep varolanın üzerine yeni yapılanmaların anlatıldığı ve hepsinin de *"Kurt"*la ilişkilendirildiği temalar vardır. O halde Türkler'in ilk atalarının bu topraklara başka yerden geldiklerini düşünmekten başka yapılabilecek hiç bir şey yoktur. Bu başka yer neresidir sorusunu sormamak için, bu bölümümüzün başında Mu Uygarlığı'nın göçleri üzerinde uzun uzun durmuştuk.

Bu yer, Tufan Öncesi'ne ait Mu Kıtası'dır. İşte Atatürk'ün 1930'lu yıllarda karşılaştığı en büyük gerçeklerden biri buydu...

Dikkat edilirse Mu göçleri sırasında Hunlular diye bir ulus henüz daha ortada yoktu... Bunun nedeni çok basit. Çünkü biz Mu Uygarlığı'ndan bahsederken farketmiş olduğunuz gibi günümüzden 30.000 ila Mu'nun batış tarihi olarak bilinen en son 12.500 yıl öncesinden bahsettik. Buna karşılık eski tarihi bilgilerimizi hatırlayacak olursak, resmi tarihlere geçmiş bilinen ilk Türk Devleti olan Hun İmparatorluğu'nun başlangıcı M.Ö. III. Yüzyıla dayanmaktadır. Yani günümüzden yaklaşık 2300 yıl öncesine...

İşte az önce Mu Göçleri'nden bahsederken Orta Asya'da Hunlular'ı görememizin nedeni budur... [20]

ÖZET

1– İnsanlığın ilk vatanı Mu Kıtası'dır.

2– Dünya'da günümüzde mevcuk ırkların yeryüzüne dağılımı ilk olarak Mu Kıtası'ndan onbinlerce yıl önce başlamıştır.

3– Amerika Kıtası yerlilerinin dinsel özellikleriyle, Türkler'in Şamanizmi arasındaki büyük benzerliklerin tek sebebi; her ikisinin de bir zamanlar aynı kaynaktan beslenmiş olmalarıdır. Şamanizm'in ortaya çıkışında da bu kaynakların çok önemli bir etkisi olmuştur.

4– Türkler'in Orta Asya'daki ilk ortaya çıkışları Mu'nun Uygurlar ve Moğollar ismiyle tanınan kollarıyla bağlantılıdır.

5– Hun isminin kökeninin de Mu diline ait olması, bunun en canlı kanıtlarından biridir.

6– Orta Asya'daki Türkler Siriusyen varlıklarla irtibata girmişler, eğitilmişler ve aynı zamanda genetik olarak da bir aşılanma sürecinden geçirilmişlerdir.

7– Orta Asya'dan Anadolu'ya gelen Hunlular'ın torunları, daha öneceleri Anadolu'ya gelen Karyenler'in torunlarıyla kaynaşarak Anadolu Türkleri'ni oluşturmuşlardır.

8– Anadolu'daki bilinen Karyenlerin en eski torunlarınlarından biri Hititler'dir.

Bütün bu anlattıklarımızı tek bir cümleye indirgeyerek konumuzu noktalayalım:

"Türkler'in hem genetik, hem de kültürel köklerinin iki temel unsuru vardır, bunlardan birincisi Mu Kültürü diğeri ise Siriusyen Kültür'dür."

Sizlerin de gördüğü gibi, tüm belgeler bunu göstermektedir...

DİPNOT AÇIKLAMALARI

SUNUŞ

(1) Anadolu'daki bu tespitlerimiz, yüzyıllarca süren bir tarihi kesite baktığımızda ortaya çıkan gerçeklerdir. 1950'den sonra uygulanan bazı politikaların bu tespitimizin biraz dışında kaldığını da söylemek zorundayız. Maalesef *"Anadolu Kültür Geleneği"*ne hiç uymayan bu uygulamalarla; Anadolu'daki *"İslam İnancı"* sanki sadece Sünni Mezhebi'nin görüşleri doğrultusunda yaşamaktaymış gibi gösterilmeye çalışılmıştır. 1950 yılından sonraki 30-40 yıllık süreçte İslamiyet'in içinde önemli bir yere sahip olan Tasavvufi çalışmalarla ilgili halka bir şey anlatılmamış unutturulmaya çalışılmıştır. Bunun sonucu olarak da, Bektaşi Kültürü hakkında çok yanlış inançların ortaya çıkmasının önüne geçilememiştir. Bu da, Bektaşi Geleneği'ne bağlı olan Alevi yurttaşlarımızın kendi felsefi köklerini unutmasına ve Aleviliğin Ateizmle bir tutulmasına kadar giden yanlış bir anlayışın doğmasına yol açmıştır. Anadolu Kültür Geleneği'ne uymayan bu yanlış uygulamalar, özellikle 1990 yılından sonra hızını kaybetmeye başlamıştır. Ancak son günlerde başta Mevlânâ olmak üzere, Bâtıni şahsiyetlerin televizyon ekranlarında karalanmaya çalışıldığını üzülerek görmekteyiz. Mevlânâ'nın çeşitli dillere çevrilerek dünyanın dört bir köşesinde yayınlanmış olan "Mesnevi" adlı eserinin sansürlenmesi bile bir ilahiyatçımız tarafından televizyon ekranlarından teklif edilebilmiştir. İslamiyet içinde engin bir deniz olan Tasavvuf Felsefesi yine ne yazık ki, birçok ilahiyatçımız tarafından halka din dışı bir akımmış gibi gösterilmeye ve karalanmaya çalışılmaktadır. Bu günler de geçecektir kuşkusuz ama şunu unutmayın: *"Bu kafayla gidersek bizi değil Avrupa Birliği'ne Afrika Birliği'ne bile almazlar..."*

I. BÖLÜM

(1) **Ezoterizm:** Ezoterizm'in Osmanlıca'daki karşılığı *"Bâtıni - lik"*tir. Bâtın: İç yüz, içteki anlamına gelir. Bunun Türkçe karşılığı *"içrek"* kelimesidir ki, bununla *"içte kalan, saklı"* yani ***"Gizli Öğreti -***

cilik" kastedilmektedir. Bu, herkese açıklanmayan, herkese öğretilmeyen, gizli bir yerde, gizli bir şekilde gerçekleştirilen bir öğretim şeklidir. Kozmik kökenli olduğunu söyleyebileceğimiz bu bilgiler Mu ve Atlantis'e kadar uzanır. Bu bilgiler daha sonraları bizim kıtalarımıza taşınmış ve kuşaktan kuşağa aktarılarak günümüze kadar gelebilmiştir. Bu bilgi sisteminin günümüze gelişinde hem *"Sözlü Gelenek"* hem de *"Yazılı Gelenek"* kullanılmıştır.

(2) **İnisiyasyon:** İnisiyasyon kelimesi kök olarak, Latince *"İniti - atio"*dan gelir. İngilizce ve Fransça'da aynı şekilde geçer. Osmanlıca'da karşılığı *"tedris, irşat"* olup, Türkçe anlamı *"öğretme, doğru yolu gösterme"*dir. Ezoterik yani gizli bilgileri öğrenmek için girilen uzun ve zorlu yolun tamamına, *"İnisiyatik Öğrenim"* adı verilirdi. Bu inisiyatik merkezlerde, inisiye adayı yani öğrenci, inisiyatörün yani öğretmenin özel şartlarına bağlanmak suretiyle, bu sırlara vakıf olurdu. Sırların herkese açıklanmaması birinci şarttı. Bunlar ancak belli, sınırlı sayıda kişiye açıklanırdı.

"Sırlar Bilgisi" inisiyasyona kabul edilen kişilere ancak belirli bir aşamaya geldikten sonra yine belirli bir derecede ve yavaş yavaş açıklanırdı. En son söylenecek, en başta söylenmezdi. Belli bir hazım döneminin geçirilmesi beklenirdi. Çünkü önemli olan; bir bilgiyle karşılamak değil, o bilginin nasıl yorumlandığıdır...

Bilgi aynı olmakla o bilginin yorumu herkesde farklı olabilir. Bu her insanın farklı bir gelişmişlik düzeyine sahip bir anlayışa sahip olmasından dolayı ortaya çıkan bir durumdur. Bu nedenle de inisiyatik çalışmalarda sürekli olarak tekrar edilen bir söz vardır:

"Ne bildiğiniz değil, o bilgiyle ne yaptığınızdır asıl önemli olan..."

Bir bilgi bir kimseyi göklere çıkartabilirken, yine aynı bilgi bir başka kimsenin ruhsal dengesini bozabilir. Bu nedenle bilgi belirli bir disiplinde ve büyük bir kontrol altında inisiye adaylarına açıklanırdı. İnisiye adayına açıklanan bir bilginin o kişide nasıl bir psişik etki yarattığı gözlenir ona göre bir istikamet belirlenirdi.

Genel olarak bir inisiyatik çalışmada iki ayrı gurup bulunurdu. 1- Hâriciler. 2- Bâtıniler. Hâriciler yolun henüz başındaki gruptur.

Bu grup, gerçeğin kendisiyle henüz temas etmemiş ama onu elde etme yolunda çalışmalarını sürdüren inisiye adaylarından oluşurdu. Bâtıniler ise konunun özüyle temasa geçmeye başlayan inisiye adaylarının oluşurduğu gruptu. Günümüzde dinlerin ezoterik yönü büyük bir oranda unutulmuş durumdadır. Dinlerin gerçek mahiyetiyle ele alınamamasının aslında en önemli sebeplerinden biri de budur. İçle değil dış kabukla ilgilenenlerin elinde, dinler günümüzde büyük bir oranda dejenere edilerek yozlaştırılmışlardır. Dinlerin gizli anlamlarına nüfuz edebilmek için ezoterik bir çalışma şarttır. Aksi takdirde dinlerin sembollerle anlattığı bilgiler bizim için çözülmesi imkansız birer bilmeceler halinde kalacaktır... Ki kalmıştır da zaten... (Ezoterizm ve İnisiyasyonla ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "*Gizli Sırlar Öğretisi*", Ergun Candan, Sınır Ötesi Yayınları.)

(3) İnsanlığın bu dünya üzerinde geçirdiği süreç, Ezoterizm'de Envolüsyon - Evolüsyon Yasası ile açıklanır. (Aşağıya iniş ve sonra tekrar yukarıya çıkış) Bu insanlığın nereden gelip nereye gittiği sorusuna cevap verebilecek çok önemli bir bilgidir. Bu aynı zamanda dünya üzerinde yaşanan fiziksel ve ruhsal değişim devrelerinin periyodik tekrarını göstermesi bakımından da önemlidir. Arka sayfadaki "*Dünyamız'ın Fiziksel ve Ruhsal İlerleme Süreci*"ni gösteren şekil, bu iniş ve çıkış periyodu hakkında genel bir fikir verebilir.

(4) **Koruyucu Ruhlar:** Günümüz Parapsikoloji ve Metapsişik çalışmalarında "*Rehber Varlıklar*" olarak isimlendirilirler. Dünya'da bedenli olarak yaşayan bizlere, çeşitli alanlarda yardımcı olan bedensiz varlıklardır. Görevleri doğmadan önce hazırlanan yaşam planımızın dünyada eksiksiz uyulanmasını sağlamaktır. Örneğin bu yaşam planımızda başımıza bir trafik kazası gelmemesi gerekiyorsa ve bu yaşam planımızı gerçekleştirmede bize büyük bir sorun çıkartacaksa, bunu engellemek yine onlara düşmektedir.

Bu görevlerini kendilerini hiç hissettirmeden yaparlar. Fakat medyomsal yeteneği olanlar zaman zaman kendilerinin rehber varlıklarıyla irtibata girebilmektedirler. Ve gerçekleştirdikleri ruhsal irtibatlarda, rehber varlıklarından kendilerine yardımcı olmasını isteyebilirler.

Medyomun rehber varlığı ne kadar ileri düzeydeyse, o medyo-

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

DÜNYAMIZ'IN RUHSAL ve FİZİKSEL İLERLEME SÜRECİ

mun gerçekleştirdiği ruhsal irtibatların kalitesi de o denli ileri düzeyde olur. Alınan bilgilerin düzeyini belirleyen en önemli kriterlerden biri budur. Zaman zaman ruhsal irtibat celselerinde birbirleriyle çelişen bilgilerin alınmasının asıl nedeni, bu temel prensibe dayanır. Ve şunu da unutmamak gerekir ki, medyomun bu yaşamda üzerine aldığı vazifenin kapsamı ve medyomun ruhsal gelişmişlik düzeyi ile rehber varlığının gelişmişlik düzeyi arasında sıkı bir bağ ve paralellik vardır. Yani son derece ileri seviyeli bir rehber varlık sıradan bir medyomla irtibata geçmez. ***"Benzer benzeri çeker ilkesi"*** bu alanda da işlerliğini sürdürmektedir.

(5) Macarlar'ın dillerinin, Avrupa'daki hiç bir ulusun diline benzemediğinin anlaşılması üzerine 17. Yüzyıl'dan itibaren Macarlar'ın dillerinin kökeni ile ilgili yurtdışında çok sayıda araştırma yapılmıştır. Bu araştırmalar Macarca ile Türkçe dil yapıları ve gramer özelliklerindeki benzerliklerin yanısıra, her iki dilde kullanılan sözcükler arasında da büyük bir paralellik bulunduğunu ortaya çıkartmıştır. İşte birkaç örnek:

Türkçe	**Macarca**
kapmak	kapni
süpürmek	söpörni
öldürmek	ölni
süzmek	szurni
öğütmek	orölni
pay (Eski Türkçe'de kafa)	fey
kol	kar
taban	talp
sakal	szakal
yaka	nyak
boğa	bika
öküz	ökör
buzağı	borju
koç	koş
keçi	kecke (keçke)

tavuk	tyuk
sıçan	czickany (siskayn)
arslan	oroszlan
çakal	sakál
deve	teve
yapağı	gyapju (yapyuu)
tarla	tarló
arpa	árpa
darı	dara
elma	alma
ata	atya
ana	anya
dede	déd
çanak	csanak (çanak)
kuyu	kút
kapı	kapu
bıçak	bicska (biçka)
tepsi	tepsi (tepşi)
kırbaç	korbács (korbaaç)
balta	balta
kazık	karo
töre	törvény
tanık	tanu
yas	gyász (gyaas)
erdem	érdem (eirdem)
gök	kék
tengiz (deniz)	tenger
çok	sok
küçük	kicsi (kiçi)

(6) Burada üzerinde hassasiyetle durulması gereken bir başka gerçek daha varsa, o da: ***"Orta Asya ve Sibirya Mitolojilerinde Diln ya'nın döndüğünün çok açık bir şekilde ifade edildiğidir."*** Prof.

Rasony, bu konuda yazılmış olduğu Macarca bir makalede, Dünya'nın ve diğer gezegenlerin dönmekte olduğunun, Orta Asya ve Sibirya halkları tarafından binlerce yıl öncesinden bilindiğine dikkatleri çekmiştir. Dünyanın dönmekte olduğunu ileri süren Batılı bilimadamlarının Engizisyon mahkemelerinde başlarına neler geldiğini hatırlayacak olursak, Prof. Rasony'un bu tespitinin ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlayabiliriz.

(7) Kıyamet ruhsal değişimin, Tufan ise fiziksel değişimin karşılığı olarak kullanılmış olan kavramlardır. Kıyamet ve Kıyamet'in ön belirtileri, Dünya'da beklenen fiziksel ve ruhsal değişimlerle ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: *"Kıyamet Alametleri"*, Ergun Candan, Sınır Ötesi Yayınları.

(8) Kögütey Destanı eski bir Altay Türk Destanı'nın belli bir parçasından ibarettir. İlk kez Altaylı M. Yutkanoğlu tarafından Rusca'ya çevrilerek, 1953 yılında *"Academia"*nın Folklor serisinde *"Altayskiy epos-Kögütey"* başlığı altında yayınlanmıştır. Ayrıntılı bilgi için bkz: Türk Dili Dergisi 1953, Cilt II, Sayı 19 Sy: 415- 473.

(9) Rüya nedir? Nasıl bir şuur halidir? Kendilerine özgü sembolik dilleri olan rüyalardan nasıl yararlanılabilir ve rüyalarımızı nasıl yorumlayabiliriz?... Bu konularla ilgili ayrıntılı araştırma yapmak isteyen okurlarımıza örnekleriyle haberci rüyaların da ele alındığı Berrin Türkoğlu'nun *"RÜYALAR'IN GİZLİ DİLİ"* isimli kitabımızı öneririz. (İslam Ülkeleri'nde günde beş vakit okunan "Ezan" da rüyalar kanalıyla gelmiştir.)

(10) Uygurlular'ın bu efsanesinde sözü edilen ***"gölün ortasındaki ada"*** motifi aynı zamanda jeolojik bir gerçeğe de işaret etmektedir. Ezoterik bilgiler ve en son elde bilimsel verilere göre bir zamanlar Uygurlar'ın bulunduğu ve bugün çöl olan Orta Asya'daki Gobi bölgesinde (son manyetik felaketten önce) büyük bir göl bulunmaktaydı. Konunun bu yönüne kitabımızın sonunda yer verilmiştir.

(11) Muhammed Peygamber'in doğduğu andan itibaren tüm yaşamı boyunca *"Göksel Planlar"* tarafından koruma ve kontrol altında tutulduğu bilinmektedir. Bu koruma sadece *"Ruhsal Planlar"* tarafından değil, aynı zamanda Dünya üzerinde yaşayan ve bu *"Ruh-*

sal Planlar"a bağlı olarak görev yapan bazı *"vazifeli kişilerce"* de gerçekleştirilmiştir... Bu gizemli kişilerle zaman zaman Muhammed Peygamber'in karşılaştığı bilinmektedir... Bunlardan ilki henüz daha 4 yaşındayken gerçekleşmiştir. Olay, süt kardeşi, süt annesi ve yanlarında birkaç çocukla birlikte gittikleri bir dere kıyısında yaşanır... Muhammed bir ara yalnız kalır... Bu sırada *"beyaz giysili"* iki kişi yanına gelirler. Kendisini yere yatırırlar ve göğsünü açarak, kalbinin bulunduğu bölgede bir ameliyat gerçekleştirirler. Ameliyatı bitirdikten sonra da, kalbini temizlediklerini söyleyip, aniden ortadan kaybolurlar.

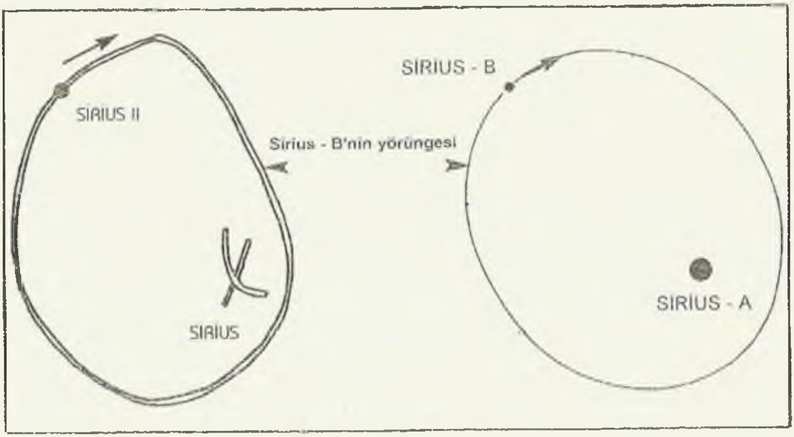
Yaşanan bu esrarengiz olay, üstü örtülü bir şekilde Kur'an-ı Kerim'in İnşirâh Suresinde de: *"Ey Muhammed... Senin gönlünü açmadık mı? Belini büken yükünü üzerinden almadık mı?"* ayetinde de anlatılmıştır. (94/1) Ve şunu da ilave edelim ki, Muhammed'den hiç ayrılmak istemeyen süt annesi Halime, bu esrarengiz ameliyat olayından sonra büyük bir korkuya kapılarak, derhal O'nu annesine geri götürmüştür... Bu kimliği bilinmeyen yabancılar büyük bir ihtimalle, ruhsal planlarla irtibatlı olan ve onlarla ortaklaşa çalışmalar gerçekleştiren *"Agartalılar"* veya Agartalılar tarafından inisiye edilmiş rahiplerdi. Ya da *"ruhsal planların materyalize olmuş bedensiz varlıkları"* da olabileceğine dair ileri sürülen iddialar vardır. Fakat şurası bir gerçek ki, bu varlıkların kimliği ile ilgili; ne Kur'an-ı Kerim de ne de bir başka kaynakta her hangi bir bilgi verilmemiştir.

İlk kez 4 yaşındayken yaşadığı göğsünün açılma olayı, daha sonra iki kez daha tekrarlanır. İkincisi peygamberliğinin ilk günlerinde, üçüncüsü ise Miraç gecesinde... (Bu açıklamalar, Sınır Ötesi Yayınları'ndan çıkan Ergun Candan'ın *"Son Üç Peygamber"* adlı kitabından alınmıştır.)

(12) Bu konuyu *"Gizli Sırlar Öğretisi"* isimli kitabımızda da ele almıştık. Daha önce değinmediğimiz ayrıntılara burada yer vermekle birlikte, yine de bazı bölümleri tekrar niteliğindedir. Sürekli okuyucularımızın bu durumu anlayışla karşılayacaklarını ümidediyoruz.

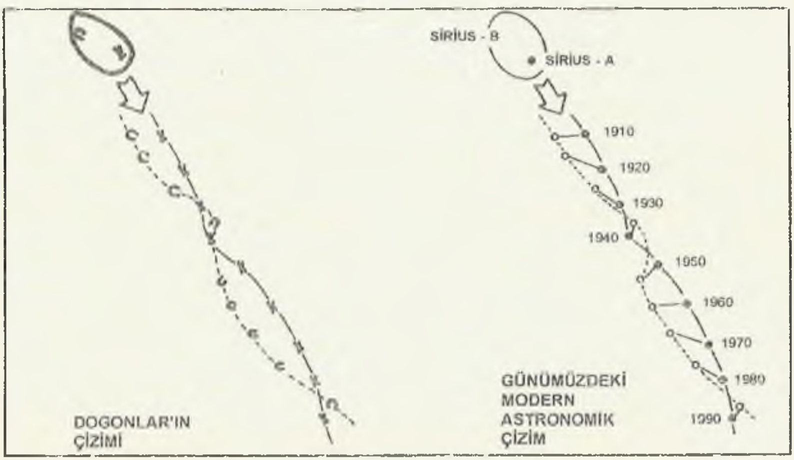
(13) Bahaddin Ögel, *"Türk Mitolojisi"* I. Cilt. Sy: 49,50

(14) Sirius B: Akcüce tabir edilen en küçük yıldızlardan biridir. Dünyadan çok güçlü teleskoplarla ancak görülebilmektedir. Normal

Dogonlar'ın kum üzerine çizdikleri Sirius B'nin yörüngesi ile modern astronomik diyagramın karşılaştırılması. Yukarıda Dogonlar'ın çizimi,aşağıda ise yıllara göre düzenlenmiş modern astronomik diyagram görülmektedir. Sirius A'nın her iki çizimdeki yerlerine özellikle dikkat ediniz.

Aşağıda görmüş olduğunuz şekil ise, Sirius A'nın niçin gökyüzünde zikzag yaptığının açıklamasını vermektedir.

gözle görülemeyen bu yıldız çok küçük olmasına karşın, son derece ağır bir kütleye sahiptir. Bu yıldızdan alınacak bir kibrit kutusu büyüklüğündeki maddenin yaklaşık 1 Ton geleceği tahmin edilmektedir. Astronomlar bu yıldız için: "*O kadar yoğun ve sıkıştırılmış bir yıldızdır ki, yapıtaşının bildik madde olduğu bile söylenemez. Güneş Sistemimiz'de bu çeşit bir maddeyle kıyas edebileceğimiz bir şey bulunmamaktadır*" demektedirler. Ataları'nın Sirius B'den geldiğini söyleyen Dogonlar gözle görülmeyen bu yıldızın ve Sirius A'nın birbirleriyle olan karşılıklı yörüngelerini bile Fransız araştırmacılara 1930'lu yıllarda çizmişler ve bu yörüngenin 50 yıllık süreyi kapsadığını söylemişlerdir. 1834 yılında Astronom Johann Friedrich Sirius'u uzun süre incelemiş ve büyük bir şaşkınlığa düşmüştür. Çünkü Sirius, zikzaglar çiziyordu. Bunun nedeni uzun süre anlaşılamadı. Sonunda Sirius'un etrafında dönen ve gayet yoğun ve ağır bir başka yıldız olması gerektigine karar verdi. O günden sonra Sirius, Sirius A, olması gerektiğine inanılan diğer yıldız ise Sirius B olarak isimlendirildi. Ancak Astronom Johann Friedrich öldüğünde hâlâ bu yıldız gözlemlenememişti. Sadece bir teoriden ibaretti. Akcücelerle ilgili teori bile daha ortaya atılmamıştı.

"*Gökteki en ufak şey gibi düşünülen yıldız, aynı zamanda en ağır olandır. Sagala ismi verilen bir metalden oluşmuştur. Demirden biraz daha parlaktır.En küçüktür ama en önemlisi de odur. Üçüncüsü ondan emir alır.*" Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen tarafından aktarılan bu sözler Dogonlara aittir ve görüldüğü gibi Sirius C'nin de tanımlaması bu sözlerin arasına sıkıştırılmış durumdadır.

Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen konuyla ilgili ilk şaşkınlıklarını kitaplarında şu cümlelerle dile getirmişlerdi:

"*Dinsel geleneklerinin en gizli temelinde Sirius Yıldız Sistemi vardı. İlkel bir kabilenin bilebileceğinin ötesinde şeylerden bahsediyorlardı. Görünmeyen bir yıldız olan Sirius B hakkında anlattıkları inanılacak gibi değildi. Aletsiz edevatsız fiilen görünmeyen yıldızların hareketleri ve karakterleriyle ilgili bu bilgileri nasıl edinmiş oldukları konusu sonuca bağlanmadı. Hatta sorulmaya cesaret bile edilmedi.*"

Bu sorunun cevabı daha sonra Prof. Marcel Griaule'ün Dogon

rahiplerince inisiye edilmesiyle ortaya çıkmıştır. Prof. Marcel Griaule ömrünün büyük bir bölümünü Dogonlarla birlikte geçirmiştir. Fransa'da öldüğünde Dogonlar kendisi için büyük bir tören düzenlemişlerdir. Dogonlar'ın sırlarını dışarıya vermedikleri bilinmektedir. Dogonların inisiyatik sırlarına inisiye olmuş; bilinen ilk ve tek Batılı bilimadamı Prof. Marcel Griaule'dür. Prof. Marcel Griaule de Dogonlara ait sırların tamamını değil, sadece bir kısmını dünyaya duyurmuştur. Duyurmuş oldukları bile bilimsel çevrelerde büyük yankılara neden olmuştur. 1965 yılında Prof. Marcel Griaule ve Prof. Germaine Dieterlen'in ortaklaşa yayınladıkları "*Soluk Tilki*" isimli kitap bu sırlardan sadece çok küçük bir kısmıdır.

(15) Hyacinth, Cilt: II, Sy: 53.

(16) Altay Yaratılış Efsanesi'nden.

(17) Evrensel İdare Mekanizması'nı oluşturan, aşağıdaki şeklimizde gösterilen unsurlarla ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "*Son Üç Peygamber*", Sy: 255 - 277.

EVRENSEL İDARE MEKANİZMASI

(18) Galaktik Uygarlıklar'ın Dünyamız'da gördükleri fonksiyonlar hakkında ayrıntılı bilgi için bkz: *"Gizli Sırlar Öğretisi"* Sy: 86-93

II. BÖLÜM

(1) Ayrıntılı bilgi için bkz: *"Gizli Sırlar Öğretisi"*, Sy: 95 - 104.

(2) **Kötü Ruh:** Eski toplumların mitolojilerinde ve geleneklerinde sıklıkla kullanılan bir tabirdir. Negatif yönü ağır basan ruhsal bedensiz varlıkları ifade eder. Eski inançlarda bu kötü ruhların insanların bedenlerine girerek, onları kendi istekleri doğrultusunda yönlendirildiğinden sözedilmesi, Parapsikoloji'de obsesyon olarak isimlendirilen bir olguya karşılık gelir. Parapsikoloji'deki obsesyon kavramı, Klasik Psikoloji'nin kullandığı obsesyon kavramından farklıdır. Klasik Psikiyatri sözlüklerinde yer alan obsesyon tanımı daha yüzeyseldir. Psikiyatri sözlüklerinde obsesyon: *"Yanlış olduğunu bildiğimiz halde kafamızdan atamadığımız, mantık ve muhakeme ile uzaklaştırılamayan, arzu edilmeyen saplantılı fikirler ya da bilince takılarak korku ve bunalım yaratan, kişinin çabalarına rağmen kurtulamadığı düşünce, coşku veya tepkiler"* olarak tanımlanır fakat bu düşüncelere neyin sebebiyet verdiğine bir cevap verilmez... Buna karşılık Parapsikoloji obsesyonu geri seviyeli bedensiz ruhsal varlıkların insana etkileri olarak tanımlayarak Klasik Psikoloji'deki anlayıştan çok farklı bir kavramı ortaya koyar. Bu negatif etkiyi yapan bedensiz varlığa *"Obsedör"*, olayın kendisine ise *"Obsesyon"* adını verir. Obsesyon geniş bir skalaya sahip bir olgudur. En basit negatif ilhamlarla ve telkinlerle başlar bazen bedensiz varlığın insanın bedenini tamamen ele geçirmesine kadar gidebilir. Çeşitli filmlere konu olan bu parapsikolojik fenomen, Hristiyalıkta rahiplerin *"Şeytan Kovma Sensları"* olarak karşımıza çıkmaktadır. Uzun bir süre rahiplerce kiliselerde gerçekleştirilmiş olan bu *"Şeytan Kovma Sensları"* daha sonraları Papalık tarafından yasaklanmıştır.

(3) Mükâşefe: Tasavvufta kullanılan, ***"Gerçek ehline, Tanrı Sır***

ları'nın görünmesi" anlamına gelen Arapça bir sözcüktür.

(4) Ayrıntılı bilgi için bkz: A.V. Anohin, Materialı po Şamanstvu u Altaytsev. Publications du Musée d'Anthropologie et d'Ethnog de l'Acad. des Sciences de Russie. Cilt IV, 1924. (A.V. Anohin'nin bu çalışması yurdumuzda 1940 yılında Ülkü Dergisi'nin XV-XVI. Ciltleri'nde yayınlanmıştır.)

(5) **Kurban'ın Kökeni:** Ezoterik bilgilere göre, kurban kesiminin başlıca 3 farklı sebebi vardır. Bu farklı amaçların hepsinin de birleştikleri nokta, kanın akıtılması zaruretiydi. Kurban esnasında akıtılan kanın meydana getirdiği bir etki, bu her üç uygulamada da önemli bir fonksiyon görmekteydi.

Kurban kesilmesiyle birlikte aniden kanın boşalması esnasında, durugörü medyomları, çeşitli renklerde *"tesir girdapları"* görürler. Bu tesirler gerçekten girdap gibi döne döne yükselir. Bunlar açıkça gözlemlenmiştir. Sözünü ettiğimiz bu *"tesir girdapları"*, varlığın bünyesindeki yoğun *"psişik - esiri enerji"* alanlarının; meydana gelen ani ölümle bir anda boşalmasından ileri gelmektedir... Ve bu psişik enerji kanın katalizörtörlüğüyle çevreye yayılır.

Kurbanla hedeflenen amaçlar:

1- Negatif Tesirlerin Polarizasyonu:

Genellikle olumsuz-negatif tesirlerin başka yöne çevrilmesi ya da nispeten zararsız hale getirilmesi çeşitli metodlarla mümkündür. Bu metodların biri de kurbandır... Ancak hemen belirtelim ki, negatif enerjilerden sakınmanın başka yolları da vardır. Bunun en kolay yolu, zihnen sürekli pozitif enerji üretmektir. Sürekli pozitif tesirler üreten bir kişinin çevresinde büyük bir manyetik koruma kalkanı oluşur.

2- Majik Uygulamalar:

Buradaki amaç ise, kurban olarak kesilen canlının kanı vasıtasıyla çevreye yayılan psişik enerjisinden yararlanmaktı. Bu enerji, elde etmek istenilen amaca özel bir yöntemle yönlendirilirdi. Bu uygulamanın kökeni Atlantis'in son dönemlerine dayanır...

3- Dünya'ya spiritüel tesirlerin aktarılması:

Kurban'ın kökenlerinden biri de, dünya ile ilgili bir meseleye

dayanır... Nasıl ki insanlar birbirleri ile sürekli tesir alış verişi içindeyseler, buna benzer bir şekilde, yeryüzünün de aldığı ve verdiği enerjiler vardır... Yeryüzü kendi yolunda ilerlerken ve kendi varlığını sürdürürken bu enerjiler çok büyük bir fonksiyon görürler. Dünya kozmos içinde mevcudiyetini sürdürebilmesi ve ayakta kalabilmesi için sürekli olarak kozmosdan enerjiler alır ve kozmoza enerjiler yollar. Bu enerji alışverişleriyle dengesini muhafaza eder... Bu tesir alışverişi sadece Dünya ile kozmos arasında sürmez. Dünya kendi ihtiyacı olan enerjileri - tesirleri öncelikle kendi üzerinde yaşayan canlılardan alır.

Bundan 50.000 sene öncesine ait Tufan Öncesi Kültür'lerde sırf yerküreye psişik esiri tesirlerin aktarılması için özel kurban törenlerinin yapıldığı biliniyor. O devirlerde dünyanın bu tür enerjilere ihtiyacı vardı ve bu yolla bu ihtiyaç gideriliyordu...

Kısaca özetlediğimiz gibi *"kurban"*ın ilk ortaya çıkışının başlıca üç ana sebebi vardır... Ve yine görüldüğü gibi bunların hiç biri insanların protein ihtiyacının karşılanması için değildir. Örneğin Tevrat zamanındaki Kudüs Şehri'nde bir günde 142.000 kurban kesildiği günler olmuştur. O devirdeki 250.000 kişilik bir şehir için bu son derece büyük bir rakkamdır. Ve eğer amaç protein ihtiyacının giderilmesi olsaydı, bu kadar büyük rakamlara ne gerek vardı?... Ayrıntılı bilgi için bkz: *"Son Üç Peygamber"*. Sy: 297-306

(6) *"Makaleler ve İncelemeler"*, Abdülkadir İnan, Sy: 263

(7) Ayrıntılı bilgi için bkz: Hilaire de Barenton, L'Origine des langues des religions et des peuples, Paris 1932. Sy: 16

(8) *"Tarih'te ve Bugün Şamanizm"*, Abdül Kadir İnan, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Sy: 80

(9) **İmajinasyon:** Düşüncelerimizin gözümüzün önünde şekillendirilmesidir. Parapsikolojik yeteneklerimizden biri olan Durugörü'nün temelini oluşturur. Gözler kapalıyken bir televizyon ekranından film seyredermişcesine görüntülerin izlenmesi tarzında ortaya çıkar. Bu görüntüler kendi düşüncelerimizden kaynaklanabildiği gibi, bir başkasının zihninden geçen düşünce şekilleri de olabilmektedir. Bu aynı zamanda medyomsal çalışmalarda bedensiz varlıklarla kurulan irtibatlarda da kullanılan bir yetenektir. Çünkü bu yetenekle

bedensiz ruhsal varlıklardan gelen tesirler de algılanabilmektedir. Düşünce kontrolü, imajinasyon ve konsantrasyon çalışmalarının uygulanabilir pratik metotları ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "*Ruhsal Güçleri Geliştirme Teknikleri*", Ergun Candan, Sınır Ötesi Yayınları.

(10) Muhammed Peygamber'in kalbinin yıkanma fenomeniyle olan benzerliğe dikkatlerinizi çekmek isterim.

(11) "*Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi ve Şerhi*" Kitabı 2. Cilt Sy: 261, 275; 9. Cilt: Sy: 280; 10. Cilt: Sy: 56, 73.

(12) "*Chamanisme*", Mircea Eliade, Sy: 189.

(13) Göğün, yuvarlak bir çadır gibi düşünülmüş olması, yalnızca Türklerde değil; örneğin Eski Babil metinleri de karşımıza çıkar. Babilliler Göğe,"*Yeryüzünün Çoban Çadırı*" demişlerdi. Tevrat ise göğü, "*Dünya yüzüne gerilmiş bir tül veya çadıra*" benzetmişti. Hint Mitolojisi'nde de benzer ifadeler vardır.

(14) Avrupa kavimlerinde de, böyle bir gök direği sembolüyle karşılaşmaktayız. Avrupa Mitolojisi'nde buna, "*Universalis Colum - na*" yani ***"Evrenin Direği"*** veya sütunu denmişti. Hristiyanlar'ın Yeni Yıl Kutlamaları'nda süsledikleri Noel Ağacı ve Noel Agacı'nın en üst noktasına taktıkları yıldız da, yine bu bu konuyla bağlantılıdır.

(15) Günümüzde unutulmuş bir atasözüdür. Mahmut Kaşgari (Kaşgarlı Mahmut) tarafından aktarılmıştır. Bkz: "*Divanü Lügat-it Türk*" Cilt III, Sy: 19.

(16) Gayb: Gizli, görünmeyen, göz önünde olmayan anlamına gelen Arapça kökenli bir sözcüktür. Görünmeyen Alem yani Öte Alem (Ahiret) için kullanılan bir isimdir.

(17) "*Traité d'historie des religions*", Sy: 98, Mircae Eliade.

III. BÖLÜM

(1) Alcibiades (M.Ö. 450 - 404): Atinalı devlet adamı. Pelepones Savaşı sırasında Ispartalılar'a karşı Atinalılar'ın başında savaştı. Misterlere yaptığı saygısızlık nedeniyle halk tarafından suçlanıp dış-

landığı için önce Ispartalılar'ın saflarına geçti. Daha sonra da İran'a kaçtı. M.Ö. 411'de Atinalılar tarafından geri çağrıldı. Katıldığı bir çok savaştan hep yenilgiyle çıktı. Frigya'da öldürüldü.

(2)

Sümerce –	Türkçe
adda	ata
ılu	ulumak
e	ev
kıya	kıyı
egı	ece (prenses)
es	esmek
ku (gümüs)	kuyumcu (gümüşle uğrasan)
gisku	sisko
dim (dik duran)	dimdik
de	demek
duru	durmak
kusu	koşmak
güles (gülen adam)	güleç
bur (delik)	burgu (delik açan alet)
bal	balta
bar	parlamak
us	us (akıl)
ib	ip
alım	alımlı
tam	tan (safakvakti)
ulu	ulu (muhtesem, yüce)
Bugin (göl)	Buget (biriktirilmis su)
A-na ?	Aney!... (Hayret ifadesi)
Bur	Bardak
Buy, bun	Boyun
Bu	Bulak (çeşme)
Bab	Baba

Gig (zayif)	Yig (hasta, Eski Türkçe)
Ud (gün. zaman)	Id, öd (zaman, Eski Türkçe)
Kup (gitmek)	Kopmak (kosup gitmek)
Gim?, Kim?	Kim?
Ug, uku (halk)	Ugus (kavim)
İr (erkek)	Er
Udun (ates)	odun (ateste yanan)
Dingir	Tengri (Tanrı Eski Türkçe)
Dagal (genis olmak)	Dağılmak

Örnekleri çoğaltmak mümkün... Ancak bu örnekler bile yeterli bir fikir vermeye yeteceği kanısındayım...

İşte bu gerçekle yüz yüze gelen yurdumuzdaki bazı araştırmacı ve bilimadamları Sümerliler'in Türkler'in ilk atası olabileceğini bile ileri sürmüşlerdir.

Peki ama Amerika kıtasındaki yerlilerin dili ile olan Türkçe'nin benzerliğini nasıl açıklayacağız? Bir de Orta Asya'daki atalarımız var... Görüldüğü gibi işler böyle bir yorumla iyice karışmaktadır. Böylelikle ortaya bir atalar sorunu çıkmaktadır. Bu karışıklığın içinden çıkamayan yine bazı araştırmacı ve bilimadamımız ise şu anda mevcut birçok ulusun kökenini Türkler'e bağlama yoluna bile gitmiştir. Ama bu yorum da gerçeğe temas eden bir nitelikte değildir... Bu çelişkilerin ortaya çıkmasına neden olan en önemli etken Tufan Öncesi Uygarlıklar'ın bu değerlendirilmeye dahil edilmeyişleridir.

(3) Prof. Dr. Osman Nedim Tuna'nın 1990 yılında yayınladığı "*Sümer ve Türk Dillerinin Tarihi İlgisi ile Türk Dilinin Yaşı Meselesi*" adlı eserinin sonuç bölümünde özetle şunları söylemektedir:

1. Sümerler ile Türkler arasında dil bakımından tarihi bir ilgi bulunduğu hususu 168 kelime ve gerekli açıklamalar'a ispat edilmiştir.

2. Türk Dilinin zamanımızdan 5500 yıl önce müstakil ve iki kollu bir dil olarak varlığı ispatlanmıştır. Eğer doğuştan, Sümerler ile temasa geldikleri zamana kadarki çözülme hızı sabit ise, ilk Türkçe ve ana Türkçe'nin muazzam bir zaman önce yaşanmış olması gerekir.

3. Bugün yaşayan dünya dilleri arasında en eski yazılı belgelere sahip olan dil Türk dilidir. Bunlar çivi yazılı Sümerce tabletlerdeki alıntı kelimelerdir.

Bu konuda bilim adamlarının daha çok çalışmaları gerekiyor. Şimdi biliyoruz ki binlerce tablet henüz okunamamıştır. Sümerce'nin Türkçe ile ilgisi kesin olmakla birlikte, açıklığa kavuşması gereken konu, bu ilginin ilişkilerden mi kaynaklandığı, yoksa doğrudan Sümerlerin ön-Türklerin bir kolu mu olduğu konusudur. Ben ikinci görüşün doğru olduğuna inanıyorum. Tarihte defalarca tekrarlandığı üzere, binlerce yıl önce, belki de 7 bin yıl önce atalarımızın içinden bir boy herhangi bir sebeple yurdu terk etmiş ve Mezopotamya bölgesinde bulunan halklar üzerinde egemenlik kurarak Sümer Devleti'ni ve Sümer medeniyetini oluşturmuştur. Birlikte yaşadığı Sami halklardan ve çevredeki diğer topluluklardan sözler alarak Sümerce'yi oluşturmuştur. Dil Türkçe'dir ancak başka dillerden de katkılar vardır.

Azerbaycanlı ünlü araştırmacı Teriyel Veli Nuvadili de bu konuda 1997 yılında, yayınladığı kitabında Azarbeycan'da konuşulan dil yapısının Sümer dil yapısıyla olan benzerliklerini ortaya koymuş ve kitabına şu sözlerle başlamıştır:

"*– Azerbaycan sözü ne sözdür baba?*

– Azerbaycan Sümer'den yaranmıştır bala."

(4) 10. Gezegen olarak NASA tarafından açıklanan bu gezegenin 3600 yılda bir Dünyamız'ın yakınından geçmesinin, Dünyamız üzerinde ne tür etkiler meydana getirdiği ile ilgili ayrıntılı açıklamaları "*Kıyamet Alametleri*" adlı kitabımızda bulabilirsiniz.

(5) "Galaktik Uygarlıklar ve Senyörleri" ile ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: "*Gizli Sırlar Öğretisi*", Sy: 86-93

(6) Dini Bayramlar kastedilmektedir.

(7) Alacahöyük'te bulunan Hitit Güneş Kursları'na çok benzeyen Aztek Güneş Takvimi ile ilgili ayrıntılı bilgi için Bkz: "*Maya Kehanetleri*", Adrian Gilbert Maurice Cotterel. Sınır Ötesi Yayınları.

(8) "*Suyla vaftiz*", "*ateşle vaftiz*" ve "*kanla vaftiz*"in ezoterik anlamı "*Son Üç Peygamber*" adlı kitabımızda ayrıntılı olarak ele

alınmıştır.

(9) C.G.Jung "*Mysterium Coniunctionis*" Sy: 141

(10) Helena P. Blavatsky, "*The Secret Doctrine*" 374

(11) a.g.e. Sy: 419

(12) C.G.Jung "*Mysterium Coniunctionis*". Sy: 403

(13) C.G. Jung "*Civilization in Transition*" Sy: 91

(14) Helena P. Blavatsky, "*The Secret Doctrine*" Sy:366

(15) Sirius Yıldızı'nın dünya üzerindeki eski toplumlar içinde ayrıcalıklı bir yeri olduğu; dikkat edilirse hangi topluma baksak derhal kendisini göstermektedir. Nemrut'un yer aldığı coğrafyanın yine çok yakınlarındaki Ermenistan'da Sovyet Arkeologlarının yaptıkları araştırmalarda da yine bu konuyla karşılaşılmıştır. Sovyet arkeologları Ermenistan'da M.Ö. 3000 yılından kalmış olan bir astronomik gözlemevi bulmuşlardı. Bu gözlemevi Burakan Üniversitesi'nden E.S. Parsamian tarafından aralarında Sovyet astronomlarının da bulunduğu bir ekiple geniş bir şekilde incelenmiştir. Üç platformadan oluşan gözlemevinin bu platformlarından biri üçgen biçimindedir. Bu üçgenin tepesi Kuzey - Güney hattına yönelmiş olup, tam olarak Sirius Yıldızı'nın M.Ö. 2800 yılında ufuktan yükseldiği yöne bakmaktadır.

(16) Bakkhalar: Yunan Mitolojisi'ne göre Diyonizos şenliklerinde Tanrı Diyonizos'un yanında dolaşan kadınlara verilen isimdir.

(17) Satyr: Klasik Yunan Mitolojisi adlı kitabının 508. sayfasında Şefik Can, Satyrleri şöyle tanımlar: "*Silen ismi de verilen Satyrler Yunanlılar'ın ikinci derecede gelen "Kır Tanrı" larına verdikleri isimdir. Sivri uzun kulaklı, boynuzlu, yassı burunlu, keçi ayaklı, kısa kuyruklu ve gövdesi kıllarla kaplı bir şekilde resmedilmişlerdir. Bunlar Diyonizos'un yanında gezip dolaşan, tembel ruhlu, eğlenmekten dansetmekten ve dünyasal zevklerin peşinde koşmaktan başka bir şey düşünmezler.*" İslami Gelenekte "*cin*" olarak adlandırılan varlıklara karşılık gelir.

(18) Esenilerle Sâbiîler arasında görünürde de birçok ortak özellik bulunmaktadır. Örneğin: Vaftiz, beyaz renkli ibadet giysileri vs... İsa Peygamber'in Eseniler'le olan irtibatı hakkında ayrıntılı bilgi

için bkz: *"Son Üç Peygamber"*, Sy: 100-121

(19) Aynı ayet Maide Suresi: 5/69'da tekrarlanmıştır.

(20) F.C. Tyler, *"The Geometrical Arrangement of Ancient Sites"*, Appendix.

(21) Peter Kolosimo, *"Timeless Earth"* Sy: 65- 67

(22) Türk Arkeoloji Dergisi, VII-2, 1957.

(23) Troya'da ve Sümerler'de olduğu gibi Güneş Kültü'nün hakim olduğu toplumlarda "tepe" ya da "tepu" sözcüklerinin *"yüksek bir yer"* anlamına kullanıldığını görüyoruz.

(24) Yunan Mitolojisi'ni diğer bazı ulusların mitolojilerinden ayıran önemli bir özelliği vardır. Örneğin Türk Mitolojisi'nde geçen tüm ilâh, kahraman ve coğrafi yer isimleri semboliktir. Yani o isimde bir ilâh ya da kahraman tarihte o isimle yaşamış değildir. Aynı şekilde Kaf Dağı ismiyle bir dağ da dünya coğrafyasında yer almamaktadır. Ancak Yunan Mitolojisi'nde geçen bazı ilâh ve kahramanlar, tarihte de aynı isimle yaşamış şahsiyetlerdir. Bu coğrafi yer isimlerinde de geçerlidir. Örneğin Yunan mitolojisi'nde önemli bir yere sahip olar Troya diye bir yer, gerçekte de Anadolumuz'un Kuzey Batısı'nda yer almaktadır. Ancak Yunan Mitolojisi'nde anlatılan olaylar aynen tarihte yaşanmış da değildir. Buna yine Troya Savaşları'nı örnek gösterebiliriz. Yunan Mitolojisi'nde anlatılan Troya Savaşı sadece mitolojik bir savaştır. Tarihte böyle bir savaşın kayıtları yoktur. Yani Yunan Mitolojisi gerçek tarih ve coğrafyayı mitolojik üslupla birleştirerek kullanmıştır. Yunan Mitolojisi'nin ezoterik çözümünü yaparken bu önemli unsur dikkate alınmalıdır. Hangisi gerçek tarihsel ve coğrafik verilerdir, hangisi inisiyatik bilgileri içeren ezoterik sembol ve hikayelerdir bunları iyi tespit ederek, anlatılmak istenen meseleleri yakalamak gerekir.

IV. BÖLÜM

(1) *"Arif için din yoktur"* sözü her ne kadar Muhyiddin Arabi tarafından söylenmişse de, bu ifade birçok Sufi tarafından da kulla

nılmıştır.

(2) Hint Mitolojisi'nde kutsal nehrin karşı kıyısına insanları geçiren *"Titankara"* adı verilen kişiler vardır. Titankaralar'ın kayıkla nehrin karşısına geçirdikleri bazı insanlar karşı kıyıya geçince kayığı terk etmek istemezler ve kayığı sırtlarına alarak taşımaya çalışırlar. Bazıları ise karşı kıyıya geçtikten sonra kayığı sırtlayıp taşımanın anlamsızlığını farkederek yollarına yürüyerek devam ederler.

Hint Mitolojisi'nde anlatılan bu hikaye insanın geçirmiş olduğu gelişim seviyelerinde terk etmesi gereken araçları anlatır. Türk Mitolojisi'ndeki daha önce gördüğümüz *"Baba Öldürme"* motifiyle ve inisiyasyondaki *"müridin mürşidini öldürme"* sembolleriyle paralellik gösteren bir alatımdır.

(3) Gustav Mensching, "Sociologie Religieuse", Sy: 169.

(4) Dünyaca ünlü tarih araştırmacısı Jean Paul Roux'un *"Türk - ler'in ve Moğollar'ın Eski Dini"* adlı kitabının 31. Sayfasından alınmıştır. Çeviren Prof. Dr. Aykut Kazancıgil.

(5) İlahiyat Fakültesi Dergisi, Yıl:1952, Cilt: 1 Sayı: IV.

(6) Abdül Kadir İnan, *"Makaleler ve İncelemeler"*, Sy: 466-467

(7) a.g.e. Sy: 468-469,476-477

(8) Ayrıntılı bilgi için bknz: İbn Battuta Seyahatnamesi, (Çev: Şerif Paşa. Cilt: I, Sy: 386

(9) Abdül Kadir İnan, *"Makaleler ve İncelemeler"*, Sy: 478-479

(10) Çok genel bir tasnifle, Kur'an-ı Kerim'in ayetlerini iki gruba ayırabiliriz: 1– Ruhsal, kozmik ve varoluşla ilgili bilgiler içeren sembolik - kapalı ayetler. 2– Toplum içinde düzenin sağlanmasına yönelik ahlaki ve idari yönetime dayalı kuralları içeren sembolik olmayan açık ayetler.

Birinci gruptaki ayetler evrensel bilgileri ifade ederler. Ancak açık değil kapalı bir tarzda dile getirilmişlerdir. Yani sembollere büründürülerek verilmişlerdir. Bu ayetlerin içlerinde gizli bulunan gerçeklere ulaşabilmek için ezoterik bilgilere ihtiyaç vardır. Aksi takdirde anlaşılamazlar. Nitekim, Peygamberden sonra ortaya çıkan mezhep farklılıkları, bu ayetlerin anlaşılamadığının en açık göstergesi-

dir. Mezhep: Dini konularda yorum getiren ekol demektir.

İslam tarihi boyunca, 100'den fazla mezhep ortaya çıkmıştır. Bu mezheplerin ortaya çıkmasının bu kadar kolay olması, Kur'an-ı Kerim'in kitlelerin sosyal ve siyasi idareleriyle ilgili ikinci grup ayetler içermesidir. Şu anda birbirinden farklı hatta birbirine taban tabana zıt ayrı ayrı İslami inançların olmasının en büyük nedeni budur. İslamiyeti kabul eden ülkelerin arasında da bu farklılıkları görmek mümkündür. Ne İran'daki Irak'taki İslam'a benzer, ne de Suriye'deki Birleşik Arap Emirlikleri'nde kabul edilen İslami anlayışa... Türkiye'deki ise, herhalde hiç birine...

Meselenin bu yönünü farkeden birçok İslam araştırmacısı Kur'an-ı Kerim'deki yoruma açık ayetlere *"müteşabih"* ayetler adını vermişlerdir. Yani yoruma açık ayetler demektir. Diğer grupta ele alınan ayetlere yani her hangi bir yoruma gerek bulunmayan ayetlere ise, *"muhkem"* ayetler demişlerdir. Ve bir fikir vermesi açısından söylemek gerekirse, *"müteşabih"* ayetler, yüzde itibariyle Kur'an-ı Kerim'in dörtte üçüne yakınını ihtiva eder. Bu oran bile Kur'an- Kerim'in ne kadar büyük bir oranda yoruma açık bir kitap olduğunun en açık göstergesidir.

Peygamber'in, kendisinden sonra meydana gelecek olan bu olaylara; henüz daha hayattayken dikkatleri çekmiş olması da konunun bir başka önemli noktasıdır... Muhammed Peygamber bir hadisinde şöyle der:

– "Ümmetim 73 fırkaya ayrılacaktır... Bunların 72'si cehenneme, birisi cennete gidecektir..."

Peygamber'in kehanet niteliği taşıyan bu öngörüsü, günümüzde 100'ü aşan mezheple tam anlamıyla gerçekleşmiş durumdadır... (Ayrıntılı bilgi için bkz: *"Son Üç Peygamber"* Sy: 249-255.)

(11) Sufizm'in ortaya çıkışı ve Sufizm'in gizli öğretisi hakkında ayrıntılı bilgi için bkz: *"Gizli Sırlar Öğretisi"*, Sy: 211-240

(12) *"Yurdumuzda, İslam dünyasının bu büyük düşünürü Hallac-ı Mansur hakkında ne yazık ki, fazla bir bilgi yoktur. İnsanımız bu konuda da birçok konuda olduğu gibi zifiri karanlıkta bırakılmıştır."* Prof. Dr. Niyazi Öktem. (Louis Massignon'un özet çevirisini

yaptığı *"Hallac-ı Mansur"* adlı kitabından.)

(13) Üniversiteden 1907 yılında yeni mezun olmuş genç bir Arkeolog olarak Louis Massignon, Bağdat yakınlarında kazı yaparken kırık bir testi bulur. Testide yazılanları okuduğunda çok etkilenir. Testide şunlar yazıyordu:

"Allah'a kavuşmak için iki rekat namaz da yeter. Ancak böyle bir namaz için abdesti insanın kendi kanı ile almış olması gerekir." Altındaki imzada ise *"Hallac-ı Mansur"* yazmaktaydı...

Bu ifade onu adeta kendisinden geçirir. O günden sonra arkelojiyi bırakarak, geri kalan ömrünü bu insanı araştırmaya adar. 33 yıl süren bu araştırmalarının sonucunda toplam 2000 sayfadan oluşan dört ciltlik bir eser yayınlar: *"La Passion de Hallaj; Martyr Mystique de l'Islam"* (Hallac'ın Tutkusu; Mistik İslam Şehidi)

Bu eseri, şu anda tüm dünyada Hallac-ı Mansur hakkındaki en kapsamlı danışma kitabı olarak kabul görmektedir. Fransız Arkeolog Louis Massignon olmasaydı, İslam Tarihi'nde çok önemli bir yere sahip olan Hallac-ı Mansur hakkında bugün elimizde çok az belge ve bilgi olacaktı.

1962 yılında öldüğünde hâlâ Hallc-ı Mansur üzerindeki çalışmasını sürdürmekteydi. Ölümünün 30. Yıldönümünde UNESCO, 17-18 Kasım 1992 tarihleri arasında Paris'te *"Louis Massignon ve Kültürlerarası Diyalog"* adlı bir seminer düzenlemiştir. Bu seminere katılan yirmi konuşmacıdan maalesef sadece bir tanesi Müslümandı...

(14) Nişabur, Mevlana Celâleddin Rumi'nin babası Bahaeddin Veled'in Horosan'dan Anadolu'ya göç ederken ünlü Sufi Feriddeddin Attar ile görüşmek üzere bir süre kaldığı önemli bir kenttir. Feriddeddin Attar bu görüşme sırasında Bahaeddin Veled'e *"Sırlar'ın Kitabı"* isimli bir kitap hediye ettiği bilinmektedir. Nişabur'un bir başka özelliği de, Hacı Bektaş-ı Veli'nin Anadolu'ya bu kentten gelmiş olmasıdır.

(15) Prof. Dr. İbrahim Agâh Çubukçu'nun 1984 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Kelâm ve İslâm Felsefesi Bölümü Başkanı'yken yayınladığı *"Mezhepler, Ahlâk ve İslâm Felsefesi ile*

İlgili Makaleler" adlı kitabı.

(16) Mevlânâ'nın medreselerde yaptığı konuşmalar daha sonra "*Mecâlis-i Seba*" ismiyle yayınlanmıştır.

(17) Bazı ezoterizm araştırmacıları; Şems'in Mevlânâ üzerindeki etkisini: "*Şems, Mevlânâ'nın gayri şuurunu açıcı post ipnotik anahtar rolünü oynamıştır*" cümlesiyle özetlemişlerdir.

(18) "*Sevakıb-ı Menakıb*", Ahmet Eflaki. Çev: Ord. Prof. Süheyl Ünver.

(19) Bu kişinin adı bazı kaynaklarda Buzagu, bazılarında ise Şeyh Babayı Merendi olarak geçmektedir.

(20) Dal: Arap Alfabesi'nin "d" harfidir.

(21) "*Cennet*" ve "*Cehennem*" Sembolleri'nin ayrıntılı ezoterik açıklaması için bkz: "*Son Üç Peygamber*" Sy: 275-277

(22) Mevlânâ'nın bilinmeyen yönleri ile ilgili bilgilerin bir kısmı, Ruhi Saruhan'ın henüz yayınlanmamış olan ***"Mesnevi Çalışması"***ndan derlenerek hazırlanmış ve kitabımıza ilave edilmiştir. Ruhi Saruhan'ın Mesnevi ile ilgili çalışmasının çok kısa bir özeti daha önce "*Mevlânâ ve Medyomluk*" adı altında bir kitapta yayınlanmıştı. Bu kitap şu anda piyasada bulunmamaktadır. Ancak Ruhi Saruhan'ın ezoterik bilgiler ışığında ele aldığı "*Mesnevi Çalışması*"nın tamamı Sınır Ötesi Yayınları tarafından ilerki bir tarihte yayınlanacaktır.

(23) Baba Taptuk lakabıyla tanınan Taptuk Emre, Sufi Teşkilatı'nda Hacı Bektaş-ı Veli'nin halifesi Sarı Saltuk'tan el aldığı bilinen Sufi liderlerinin önde gelenlerinden bir şeyhti. Sarı Saltuk Dobruca'ya (Romanya) göç edince Anadolu'daki Bektaşi müritleri Barak Baba ile Taptuk Emre'nin çevresinde toplanmışlardı.

(24) Ezoterik Geleneğe göre bir bilgi teorik kaldığı yani uygulanmadığı sürece, o bilgiyle karşılaşan bireyin içsel gelişimine bunun hiç bir faydası yoktur. Bu bilgiler sahibi için ancak zihin egzersizleri yapmaktan öteye geçemeyen hatta ona yük teşkil eden araçlar konumunda kalırlar. Teorik olarak bilinen her bilgi ancak uygulamaya sokulabildiği oranda o kişi için bir yarar sağlar ve değer kazanır. Aksi takdirde o bilginin olması ile olmaması arasında hiç bir fark yoktur. Hatta pratiğe dönüştürülmemiş tatbikatı yapılmamış bilginin o kişiye

yük oluşturacağından dolayı, yarardan çok zarar getirmesi söz konusudur. Çünkü herkesin bildiği kadarından sorumlu olduğu prensibinden dolayı; her bilgi o kişiye ayrı bir sorumluluğu da beraberinde getirmektedir.

V. BÖLÜM

(1) Bazı rahiplerin giydikleri siyah cüppeler de ruhsal tesirleri kendi bünyelerinde toplayabilmelerine yöneliktir.

(2) Ayrıntılı bilgi için bkz: "*Pratik Günlük Büyü Teknikleri*" New Age Yayınları. (2003'de yayınlanacak.)

(3) J.P. Raux "*Traditions*", Sy: 310, 348

(4) Mircea Eliade, "*Forgerons et Alchimistes*"

(5) Masallar'ın büyük bir bölümü, aynen mitolojilerde olduğu gibi inisiyatik bilgilerin hikayeleştirilerek anlatılmasınden ibarettir. Mitolojilerde geçen sembollerle masallardaki semboller aynı özelliktedir. Örneğin, mitolojilerdeki saç sembolünü çözdüğünüzde, masallardaki saç sembolünü de çözmüş olursunuz.

(6) İnsanlığın aşamalı aşağıya iniş süreci içinde, inişin sonlarına doğru ortaya çıkan son dinlerde, öte alem bilgisi çok açık olarak insanlara verilmemiştir. Her ne kadar Öte Alem'in olduğu ısrarla vurgulanmışsa da, Öte Alem'in özellikleri ve ölümden sonra insanı nasıl bir son beklediği ayrıntılı olarak anlatılmamıştır. Bu ve buna benzer bilgilerin özellikle son üç dinde açık olarak verilmeyişinin tek sebebi, aşağıya iniş sürecinin tamamlanabilmesi için insanların bu bilgilerden uzak kalmasının gerekliliğiydi...

Son üç din incelendiğinde (Musevilik, Hristiyanlık ve İslamiyet) Öte Alem bilgisinin son derece kapalı olarak insanlara aktarıldığı görülür. Bu bilginin kapalı yani sembolik olarak anlatılmış olması, bu konuda yorum yapan din adamlarının farklı yorumlara gitmelerine zemin hazırlamıştır. Şu anda içinde yaşamakta olduğumuz toplumumuzda geçerli olan Öte Alem anlayışı da sadece bir yorumdan ibarettir. Ve gerçekle çok az bağdaşan yönü bulunmaktadır.

(7) Bedenini terk eden yani ölen varlık, ölüm deneyimini ilk başta anlayamayabilmektedir. Çünkü kendisini hâlâ canlıymış gibi hissedebilmekte hatta imajinatif olarak kendisini bedeninin içinde yaşıyormuş gibi görebilmektedir. Cenaze törenini seyreden, çevrede olup biteni astral bedeniyle gözlemleyen varlık kısa bir uyum sağlayamama süreci geçirebilmektedir. Spiritüalizm'de buna *"Teşevvüş Devresi"* adı verilmiştir.

(8) Aydınger: Mimari projelerde kullanılan üzerine çizim yapılan ince şeffaf bir kağıt türüdür. Isıya ve suya çok duyarlı olan bu kağıt derhal ısı ve suyla temas ettiğinde çok çabuk bozulmaktadır. Ofset baskı teknolojisinde de yine bu kağıt film yerine kullanılır.

(9) Ayrıntılı bilgi için bkz: *"Ruhsal Güçleri Geiştirme Teknikleri"*, Sınır Ötesi Yayınları

(10) Abdülkadir İnan *"Makaleler ve İncelemeler"*, Sy: 191 ve Abdülkadir İnan Çığır: I. Sonteşrin 1938 Sayı: 71

(11)

Pudayçılap purulgan

Mus purçakçılap tögülgen

Mus purçaktan yarılıp tüşken

Muzgan kanıng yeeni

Atam Totoy Tengere...

Aytaylı Şamanlar'ca söylenilen orjinal dildeki şekli. (Verbitski, Altayskiye İnorodtsi, Kazan, 1899. Sy: 60, 61)

(12) Sınır Ötesi Araştırma Ekibimizle Kanal D'ye program yaptığımız yıllarda, Anadolu'da gerçekleştirdiğimiz geniş araştırmamız sırasında bu tür yaşanan olayların geniş bir arşivini hazırlamış ve bunların bir kısmını televizyonda da yayınlamıştık. Ayrıca elde ettiğimiz belgelerin tamamını *"Yaşanmış Esrarengiz Olaylar"* adlı kitabımızda Parapsikolojik açıklamalarıyla birlikte yayınladık. Bu konuda araştırma yapmak isteyen okurlarımıza ilgili kitabımızı öneririm.

(13) Ayrıntılı bilgi için bkz: DLT III/3 ve III/159

(14) Biçurin Hyacint, *"Sobranie svedeniy o narodah, obitavçşih v Sr. Azii"* Petersburg,. 1848

(15) *"El- Lügat'ün Neviyye"*

(16) Prof. Dr. Hikmet Tanyu, *"Türkler'de Taşla İlgili İnançlar"* adlı kitabında *"El- Lügat'ün Neviyye"*den nakletmiştir. Sy: 47

(17) Şâban Şifaî'nin *"Risâle-i şifâiyye fi beyâni enva-i ahcar"* adlı eseri şu anda İstanbul'daki Nuruosmaniye Kitaplığı 3544 ve Mikrofilm A 1125 Numarası ile kayıtlı bulunmaktadır. (Ayrıntılı bilgi için bakınız: *"Türkler'de Taşlarla İlgili İnançlar"*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Prof. Dr. Hikmet Tanyu, Sy: 57-66)

(18) Kaşgarlı Mahmut'un verdiği bilgilerle, bu anlatımlar büyük bir paralellik gösterir. Kaşgarlı Mahmut söz konusu taşın iki türlü olduğunu ve bazı yörelerde birine *"Örünk Kaş"* diğerine ise *"Kara Kaş"* denildiğinden bahseder. (Örünk: Doğu Türk Lehçesi'nde: Ak yani beyaz anlanına gelir.)

(19) Celâlettin Harzemşah'ın 1231 yılında Moğollar'a yenildiği savaş sırasında yaşanan bir olaydır. Olaya şahit olan Şihabeddin Ahmed'ün Nesevi daha sonra *"Celâlettin Harzemşah"* adlı eserinde bunu kaleme almıştır. Söz konusu kitap 1934'de Necip Asım tarafından Türkçeye çevrilerek basılmıştır.

(20) Bkz: Jean Paul Roux, *"Le Chaman"*, Sy: 217

(21) Kabe'de bulunan Hacerül Esved de bu tür taşlardan biriydi. İslamiyet açısından büyük bir öneme sahip olan Kabe hakkında bildiklerimiz, bilmediklerimizden çok daha azdır. Örneğin, Kabe'nin ilk kez ne zaman inşa edildiği bilinmiyor... Kabe adı verilen ve ilk kurulduğunda bir mabet olarak inşa edilen bu yapının bulunduğu yer *"Spiritüel Coğrafya"*nın önemli bir noktasında bulunuyordu. Bulunduğu nokta, o devirlerde kozmik tesirleri çekmeye çok müsait bir yapıdaydı. Bir de buna "Hacerül Esved" denilen, enerji toplayan ve topladığı enerjileri yansıtma özelliğine sahip siyah taş eklenince, "Kabe" bir zamanlar büyük bir enerji yayan merkez konumuna gelmişti. Her yıl insanlar bu enerjiden yararlanabilmek için Kabe'ye giderler ve burada düzenlenen özel törenlere katılırlardı. Ayrıntılı bilgi için bkz: *"Son Üç Peygamber"*, Sy: 293-297

(22) Arapça *"Cûd"* cömertlik, *"Cevd"* ise sağanak yağmur anlamına gelir.

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

VI. BÖLÜM

(1) N.A. Aristof, Zametki ob etniç. Sostave Türkskih plemen i narodnostery. Jivay Starina VII.

(2) Doç. Dr. Gülbahar Sametova ve Dr. Erkin Ekrem'in katıldığı bir televizyon programında sözünü ettikleri Barthold'un *"Orta Asya Tarihi"*, dünya çapında kabul görmüş önemli tarihi belgeleri içeren ve yine uluslararası tanınmış birçok uzmanın kaynak gösterdiği çok değerli bir eserdir.

(3) Türk Tarih Arkeologya ve Etnografya Dergisi, Temmuz 1934, Sayı II. Aynı makale 1987 yılında Abdülkadir İnan'ın *"Makaleler ve İncelemeler"* isimli kitabında tekrar yayınlanmıştır. Bkz: Sy: 268-273.

(4) Bahaddin Ögel, *"Türk Kültür Tarihi"*, Sy: 3. Türk Tarih Kurumu Yayınları. 1988

(5) Mu Uygarlığı hakkında bilgi edinmemizi sağlayan en önemli kaynakları taş tabletler üzerine işlenmiş semboller ve yazılmış kayıtlar oluşturmaktadır. Söz konusu kayıtlar Orta Asya, Hindistan, Orta Amerika ve Pasifik Adaları'nda bulunmuştur. Taş tabletlerin haricinde Mu Uygarlığı'ndan bahseden çok eski el yazmaları ve kitaplar da vardır:

Mayalar'a ait Troana El Yazması: Yaklaşık 3000 yıl önce yazıldığı tahmin edilmektedir.

Cortesianus Kodeksi: Maya kitaplarından kalan ender bir örnektir. Piskopos Landa'nın yaktığı Maya kitaplarının arasıdan kurtulabilmiştir. Şu anda Madrit Ulusal Müzesi'nde muhafaza edilmektedir.

Lhasa Belgesi: Arkeolog Schliemann tarafından Tibet'te Lhasa'daki bir Budist Tapınağı'nda bulunmuştur. İçinde Mu Uygarlığı hakkında çok önemli ezoterik bilgiler mevcuttur.

(6) Dünya'da bir zamanlar yaşamış bulunan *"Galaktik Uygarlığın"* torunları olan Mulular'ın 300.000 yıl öncesine dayanan bir geçmişleri bulunmaktadır. Bizim burada bahsettiğimiz Mu'nun o ilk zamanlarındaki ihtişamından kısmen de olsa uzaklaştıkları son dönem

leridir. Ancak bu dönemleri bile bizim uygarlığımızla kıyas bile edilemeyecek derecede ileri bir seviyede bulunmaktaydı.

(7) Güneş'in Dünyamız'da meydana getirdiği periyodik doğal afetlerle ilgili ayrıntılı bilgi için bkz: *"Mayalar'ın Kehanetleri"* Adrian Gilbert & Maurice Cotterel. İngiltere'de 1996 yılında yayınlandıktan sonra Uluslararası Bestseller olan bu önemli kitap, Türkçe'ye çevrilerek 2001 yılında yayınevimiz tarafından ülkemizde basılmıştır.

(8) Varoluşu meydana getiren pozitif ve negatif enerjilerden iyi enerji ya da kötü enerji gibi bir kavram kastedilmemektedir. Nasıl ki, bir lambanın yanması için "+" ve "-" kutuplara ihtiyaç varsa, evrenin fiziksel oluşumu içinde buna benzetebileceğimiz enerjilere ihtiyaç vardır. Ve zaten tüm evren temelde "+" ve "-" yani pozitif ve negatif diye adlandırabileceğimiz ve ruhsal enerji tarafından kullanılıp yönlendirilebilen enerjiler sayesinde ayakta durabilmekte ve oluşabilmektedir. Bu ezoterik bilgi çeşitli dinsel kitaplarda sembolik bir üslupla dile getirilmiştir. Örneğin İslamiyet'teki *"Hayır ve Şer Allah' - tan gelir"* sözü bunun bir ifadesidir.

(9) *"Mahavira"*da geçen bir açıklamadır. *"Mahavira"*, M.S. 8. Yüzyılda Bhavabonti tarafından yazılan Hint kaynaklı bir belgedir.

(10) Mu ve Atlantis Kıtaları'nın batmasına neden olan bir dizi büyük doğal afetlerin neler olduğunu, nasıl meydana geldiklerini ve bu doğal afetlerin hangi periyotlarda tekrar ettikleriyle ilgili ayrıntılı bilgileri *"Kıyamet Alametleri"* adlı kitabımızda bulabilirsiniz.

(11) Toroano El yazması, Cortesianus Kodeksi ve Lhasa Belgesi'nde aynı anlatımlar bulunmaktadır.

(12) Bu anlatımlara ise Hawaii ve Niuafou Tabletleri'nde rastlanmıştır. Ayrıca aynı anlatım Lhasa Belgeleri'nde de vardır.

(13) Cortesianus Kodeksi ve Toroano El Yazması'ndan.

(14) Maya Dili: Mulular'ın Orta Amerikaya giden kolunun konuştuğu dildir.

(15) Ezoterik Dünya Tarihi araştırmacılarının büyük bir bölümü; halen Dünya üzerinde bulunan ırkların ortaya çıkışını Mu'daki bu dört temel ırka bağlamaktadırlar.

(16) Maya, Uygur, Moğol, Tamiller, Naga gibi isimler, göç kollarının Mu'daki isimleri değildir. Mu'dan ayrılıp yerleştikleri yeni yerde aldıkları isimlerdir.

(17) Ünlü Hint Yazıtları'ndan olan *"Ramayana Destanı"* nın yazarıdır. Tüm bilgilerini eski gizli dini belgelerden elde etmesiyle ünlü Hint tarihçisidir. *"Ramayana Destanı"* nı da bir tapınakta bulduğu kayıtlardan aldığı söylenmektedir.

(18) Keltler: Avrupaya binlerce yıl önce yerleşmiş oldukları bilinmekle birlikte Klasik Tarih Bilimi'nin kökenleri konusunda hiç bir açıklama yapamadıkları beyaz ırka mensup bir toplumdur. Keltler'in rahiplerine Drüidler denmiştir. Keltler Uygurlar'ın torunlarıdır. Hristiyanlık öncesinde Batı Avrupa'da (özellikle Galya ve Britanya'da) hiyararşik bir organizasyon oluşturmuşlardı. Eldeki kayıtlar Reenkarnasyona inandıklarını, ley hatlarından, telürik enerjiden dikili taşlar aracılığıyla yararlanmayı bildiklerini göstermektedir. Keltler'in bir kolu M.Ö. 6-4. Yüzyıllar'da Anadoluya göç etmiş ve İç Anadolu'da aralarında Ankara'nın da bulunduğu birçok kentler kurmuşlardır. Anadolu'da 12 kabileden oluşan Keltler Galatlar adını almışlardır. Anadolu'da Drüidler'in merkezi, gökten inen tılsımlı taşı ile ünlü Pessinus (Sivrihisar) kentidir.

Avrupa'daki Drüid Dini'nde zamanla yozlaşmalar baş göstermiş, büyü ve kurban adamak bir gelenek haline gelmiştir. İngiltere ve Galya'nın Romalılarca işgal edilmesinden sonra Düridler, İskoçya ve İrlanda'ya geçmiş ve Hristiyanlığın gelişine dek varlıklarını sürdürmüşlerdir.

(19) Jeologlara göre dünyamizda *"hayat"*, sularda 20 milyon yıl önce başlamış, antropologlara göre de *"ilk insan"* 250.000 yil önce canlılar arasındaki yerini almıştır. Arkeologlara göre *"ilk resim, heykel, oyma ve kabartmalar"* 30.000 yil öncelerine kadar uzanır. Din kitaplarındaki kısaların yanı sıra, tarihçilere göre de *"ilk şehirleşme"* zamanımızdan 11.000 yıl kadar öncedir.

Bu kabul görmüş klasik tanımlamada ilk şehirleşmenin tarihine dikkatlerinizi çekmek isterim:

11.000 yıl önce...

Bu tarih yaklaşık olarak yaşanan tufanın sona erdiği tarihtir. Dolayısıyla yaklaşık da olsa bizim devremizin başlangıç tarinine denk gelmektedir.

(20) "...Hepiniz birden öleceksiniz. Siz, hizmetçileriniz, servet ve mallarınız hepsi yok olacak. Sizden baki kalacak küllerle yeni bir nesil doğacak..."

Mu'da büyük doğal afetler başladığında halkına hitaben Ramu'nun söylediklerinden bir bölüm. Lhassa Belgesi'nden alınmıştır.

Sevgili Sınır Ötesi Okurları;

Kitaplarımda sıklıkla sözünü ettiğim; *"Dünyamız'ın Fiziksel ve Ruhsal İniş Süreci"*nde insanlık olarak şu anda nerede bulunduğumuz, bana en çok sorulan soruların başında gelmektedir.

Ezoterizm'de çok önemli bir yere sahip olan bu soruya, burada açıklık getirmek istiyorum:

İNİŞ VE ÇIKIŞ SÜRECİNİN NERESİNDEYİZ?

İnsanlığın fiziksel ve ruhsal gelişimi merdivenlerle çıkılan bir süreci değil, tam tersine inen bir süreci takip etmiştir. Bilgilerin üzeri örtülmüş, bilgi yerini bilgisizliğe bırakmıştır. Unutulan bilgiler arasında sadece ruhsal kökenli bilgiler değil, pozitif bilimin ilgilendiği alanlar da nasibini almıştır. Örneğin Mu'da gerçekleştirilen genetik çalışmalara daha yeni yeni bilimadamlarımız yaklaşabilmektedir.

Bugün yaşananlar geçmişi yeniden hatırlamaktan ibarettir. Bu hem pozitif bilim adını verdiğimiz alan, hem de ruhsal kökenli bilgiler için geçerlidir.

Günümüzdeki gelişmelere baktığımızda artık inişin tamamlandığı hatta çıkışın başladığını söyleyebiliriz. Gerçekten de ezoterik bilgiler de bunu doğrulamaktadır. Son 5 yılda hızlanan bir eğriyle insanlık yönünü yukarıya doğru çevirebilmiş durumdadır. Belli bir süre sonra yaşanacak büyük finalle bunu çok daha iyi anlayabileceğiz.

Aşağıya inildikçe artan bilgisizlik, artık yerini her geçen gün artan bilgilenme sürecine bırakmaktadır. Ancak uzunca bir süredir içinde bulunduğumuz bilgisizlikten do-

ğan karanlığın sonuna geldiğimiz zannedilmesin. Atlantis'in son dönemlerinde başlayan karanlıkla aydınlığın mücadelesi halen sürmektedir.

İşte bu noktada kesin olarak cevaplamakta zorluk çektiğimiz çok önemli bir soruyla karşı karşıya geliyoruz.

İniş ve çıkış sürecinin şu an tam olarak neresindeyiz?

Basit bir fizik kuralı bu konuyu anlamamızda bize yardımcı olacaktır:

Yukarıdan bırakılan bir nesne yerçekimi kuvvetinden dolayı aşağıya doğru her saniye artan bir hızla düşer. Dibe vurduğu an, onun alabileceği en büyük hız değerini gösterir. Vurup sıçramaya başladığı ilk saniye, çıkışa başladığı anının en yüksek hızına sahiptir. Yer çekiminden dolayı çıkışa başladığı her saniye hızında azalma başlar.

Bu basit fizik kuralı insanlığın fiziksel ve ruhsal aşağıya iniş ve sonra yeniden yukarıya çıkış süreci için de geçerlidir. Dolayısıyla çıkışın ilk dönemi çok hızlı yaşanacaktır.

Bu bilgimizle *"Genel İniş - Çıkış Süreci"*ne baktığımızda hâlâ bir şeylerin eksik kaldığını görüyoruz. Çünkü kimilerini çıkarken görürken, kimilerini hâlâ inmeye devam ederken görmekteyiz. Hâl böyleyken nasıl bir genelleme yapacağız? ***"Atı alan Üsküdarı geçerken daha atın yüzünü görmeyenler var!"*** diyen birçok okuyucum bu çelişkinin nasıl çözümleneceğini hep soruyorlar.

Gelin şimdi bu çelişkiyi ortadan kaldıralım:

Genel bir aşağıya iniş ve çıkış sürecinin olduğu doğrudur. Ancak bu, tüm varlıklar için tek bir vektörün olduğu anlamına gelmez. **Her varlığın kendisine has bir iniş çıkış grafiği vardır. Tüm varlıkların ortalama bileşkesi genel iniş ve çıkış sürecini gösteren bir süreci verir.**

Bu her varlığın zamanı farklı algılaması ve farklı yaşamasından kaynaklanır. Yani zaman enerjisini ne kadar iyi

kullanıp kullanamamakla ilgili teknik bir meselidir. Hâlâ Orta Çağ karanlığında yaşayanlar var denildiğinde aslında hâlâ o zamanı yaşayanlar var demektir. Ruh varlığı konsantre olduğu her zamanın icabını yaşayabilir. Önemli olan nereye konsantre olduğudur. Bu uyum sağlama yeteneği ve zamanı doğru kullanabilme becerisi, varlığın ruhsal gelişmişlik potansiyaliyle doğru orantıda işler.

Herkes aynı hızda inmez ve aynı hızda çıkmaz. Ama uzaktan bakıldığında genel bir ortalama vardır ki, Ezoterizm'de dile getirilen genel iniş ve çıkış sürecini gösteren şema, bir gösterge olsun diye genel ortalamaya göre çizilmiştir. Aynı zamanda bir kehanet niteliği de taşır. İnsanlığın hangi zamanda nasıl hareket edeceğini ortalama olarak da olsa göstermiştir. Bu şema biraz gecikmeli de olsa, bundan binlerce yıl önce ezoterik bilgilerde dile getirildiği gibi işlemektedir. Bizi görüp gözeten Ruhsal İdareci Planlar da zaten bu genel ortalamaya göre hareket etmektedir.

Dünyamız ruhsal varlıklara belli bir süre okul görevi gördüğü için, ruh ve madde hiç bir zaman ayrı hareket etmez. Ruhsal enerji zaman ve hayat enerjilerinin yanısıra madde enerjisiyle de birlikte belli bir hareket içindedir. Bu hareket dünyamız üzerindeki çeşitli çağların açılıp kapanması sırasında kendisini daha net gösterir. Örneğin şu anda içine girmek üzere olduğumuz ve önümüzdeki ilk 10 - 15 yıl içinde tüm ışığı hissedilecek olan *"Genel Uyanış Günleri"*nin öncesinde ve sonrasında yaşanacak dünya üzerindeki büyük fiziksel değişimlerle (kutupların yer değiştirmeleri, su baskınları, depremler, göktaşları, iklimlerin değişmesi vs.), ruhsal değişimlerin sergiledikleri arasında büyük bir paralellik vardır.

Günümüzü çok genel olarak böyle değerlendirdikten sonra gelecekle ilgili kıyas yapabileceğimiz iki ayrı unsurdan da bahsetmek istiyorum:

Kıyas Yapabileceğimiz Unsurlar Birbirleriyle Örtüşmektedir:

1– Dünya nüfusu 7 Milyar olduğunda içinde bulunduğumuz devrenin biterek, yeni bir devrenin başlayacağına dair son derece önemli ezoterik bir bilginin bulunduğundan daha önceki yayınlarımızda bahsetmiştik. Dünya nüfusunun artış ortalaması dikkate alındığında söz konusu sayıya 2010 - 2014 yılları arasında ulaşılacağı tahmin edilmektedir.

2– 2012 Balık Burcu Çağı'nın sona erip Kova Burcu Çağı'na geçişin tarihidir. Bu tarih başta Orta Amerika Yerlileri olmak üzere birçok eski toplumun ezoterik bilgilerinde genel uyanışın günlerinin yoğun olarak hissedileceği günlerin başlangıcı olarak da nitelendirilmektedir.

Bunlar yakın geleceğimizle ilgili ve uyanış günlerinin finalini belirlemede kıyas yapabileceğimiz çok önemli ipucu bilgileridir.

Bunları unutmayın...

Önümüzdeki on yıl bir hayli hareketli geçecek gibi görünüyor. 2012 ve özellikle sonrasındaki birkaç yıla dikkat...

Apaçık sembolsüz bilgi ve gerçeklerle karşılaştıldığında, herkes neyin ne olduğunu anlayacak; taşlar yerli yerine oturacaktır... Taşların yerine oturması sırasında yaşanacak sarsıntılar ise, kaçınılmazdır...

YARARLANILAN KAYNAKLAR

YARARLANILAN KAYNAKLAR

Blatter aus Sibirien (II.Cilt)	W. Radloff
Proben der Volksliteratur der Türk	W. Radloff
Les Traditions des nomades de la Turquie	Jean Paul Roux
Altaiques Anciens et Médiévaux	Jean Paul Roux
Le Chaman	Jean Paul Roux
La Langue Hebraique Restituée	Fabre d'Olivet
Materialı po Şamanstvu u Altaytsev	A.V. Anohin,
Traité d'historie des religions	Mircea Eliade
Le Sacre et le Profane	Mircea Eliade
Le Chamanisme et les techniques	Mircea Eliade
Images et Symboles	Mircea Eliade
Lignum Vitae	Arnold de Wyon
Heredotus Book	A.D.Godley
Histoire de l'Art Egyptien	Prisse d'Avennes
Les Grands Initiés	Edouard Schuré
Les Floralies de L'esprit	R. Emmanuel
A Treatise on the Seven Rays	Alice Bailey
The Earthquake Generation	Jeffrey Goodman
Isis Unveiled	Helena P. Blavatsky
The Secret Doctrine	Helena P. Blavatsky
Cosmic Memory	Rudolf Steiner
Earhly and Cosmic Man	Rudolf Steiner
Prophecy on Trial	James Stephenson
The Sirius Connection	Murry Hope
Pratical Atlantean Magic	Murry Hope
Cosmic Connections	Murry Hope
Atlantis	Murry Hope
The Fragments of Sophocles	A.C.Pearson
Mısır'ın Ölüler Kitabı	Albert Champdor
Mysterium Coniunctionis	C.G.Jung

"TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ"

Civilization in Transition — C.G. Jung

Kur'an-ı Kerim -Türkçe Anlamı- (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınl

Tasavvuf-Tarikatlar-Mezhepler Tarihi — İ. Zeki Eyüboğlu

Kitabı Mukaddes (Eski ve Yeni Ahit) — Kitab-ı Mukaddes Şti

Cosmic Forces of Mu — James Churchward

The Sacred Symbols of Mu — James Churchward

Continent of Mu — James Churchward

Atatürk'ün Anıtkabir Kitaplığı'ndaki Mu ile ilgili Özel Çalışmaları

TDK Arşivindeki Tahsin Mayatepek'in Atatürk'e Yolladığı Özel Notlar

Tasavvuf'un Ruhu Ve Tarikatlar — Yaşar Nuri Öztürk

Mevcut Kaynaklara Göre: Hristiyanlık — Suat Yıldırım

İslam Kozmoloji Öğretilerine Giriş — Seyyid Hüseyin Nasr

Makaleler ve İncelemeler — Abdülkadir İnan

Tarihte ve Bugün Şamanizm — Abdülkadir İnan

Hayatın Çeşitli Safhalarıyla İlgili Etnolojik Tetkik — Sedat Veyis Örnek

İlkellerde Din, Büyü Sanat, Efsane — Sedat Veyis Örnek

Batıl İnançların Etnolojik Tetkiki — Sedat Veyis Örnek

Türk Kültür Tarihi — Bahaddin Ögel

Türk Mitolojisi (I.,II. Cilt) — Bahaddin Ögel

Türkler'de Taşla İlgili İnançlar — Hikmet Tanyu

Bektaşi Menakıb. İslam Öncesi İnanç Motifleri — A.Yaşar Ocak

Türkler'de Ateşle İlgili İnanışlar — Hikmet Tanyu

Eski Türk Yazıtları — Hüseyin Namık Orkun

Altay Türkleri'nde Ölüm — Jean Paul Roux

Türkler'in ve Moğollar'ın Eski Dini — Jean Paul Roux

Halk İnanışları — Cemal Anadol

Arifler'in Menkıbeleri — Ahmet Eflâki

Sevakıb-ı Menakıb — Ahmet Eflâki

Mevlanâ ve Etrafındakiler — A. Sipehsâlâr

Mevlânâ ve Medyomluk — Ruhi Saruhan

YARARLANILAN KAYNAKLAR

The Masks of God	Joseph Campbell
Oriental Magic	İdris Şah
Magie Blanche et Magie Nore aux Indes	Paul Dare
Hallac-ı Mansur	Louis Massignon
Türkiye Halkı'nın Kültür Kökenleri (Cilt: I,II)	Burhan Oğuz
Mass Dreams of The Future	Dr. Helen Wambah
Sociologie Religieuse	Gustva Mensching
El-Biruni, El - Asaru'l - Bakıye	Edouard Sachau
Mitoloji Sözlüğü	Azra Erhat
Zwei Pfahlinschriften aus den Turfanfunden	F.W.K. Müller
M.T.ve İ.A.Derneği Özel Çalışma Notları	(1979 - 1994 Arası)
Sadıklar Planı Tebligatı	Orjinal Celse Zabıtları
Sirius Celseleri	Orjinal Celse Zabıtları
Ruh ve Kainat	Dr. Bedri Ruhselman
Mukadderat ve İcabat	Dr. Bedri Ruhselman
Konferans Notları	Dr. Bederi Ruhselman
Özel Çalışma Notları	Dr. Bederi Ruhselman
Özel Çalışma Notları	Erol Konyalıoğlu
Agarta	Haluk Egemen Sarıkaya
Mevlana ve Medyomluk	Ruhi Saruhan
Aprés la Mort Exposè de la Doctrine des Esprits	Léon Denis
Edgar Cayce et le Destin de l'homme	Lytle W.Robinson
The Sirius Mystery	Robert Teple
Conversations With Eternty	Robert Teple
De L'Unité Transcendante Des Religions	Frithjof Schuon
The Sun is Also a Star	Dane Rudhyar
The Message of Ezekiel	J.Todd Ferrier
Keşfu'l Mahcub – Hakikat Bilgisi	Hucviri
Sahih-i Buhari Muhtasarı Tecrid-i Sarih (12Cilt)	Diyanet İşleri Bşk.Yay.
Metatron	René Guénon

TÜRKLER'İN KÜLTÜR KÖKENLERİ

Dünya'nın en gizemli yörelerinden biri kuşkusuz ki, Orta Asya'dır. Bir zamanlar bu yörede yaşananlar, tarihin en gizli kalmış bölümlerini oluşturur. Türkler için de her şey burada başlamıştı.

Orta Asya Gök Tanrı Dini ve Atalar Kültü... Türk Mitolojisi'ndeki Gökyüzü'nden inen ışıklar ve Kurt'tan Türeyiş Efsaneleri'nin perde arkası... Tanrı Dağları, Ergenekon, Demir Çağı ve Tufan... Şamanizm'de ruh, ölüm ve ölüm ötesi yaşam... Şaman rahiplerinin gizli ayinleri...

Sırlarla dolu gizemli Anadolu... Nemrut Dağı'ndan Kafkasya'ya uzanan gizli yeraltı tünelleri... Hitit, Mitra, Diyonizos Kültleri... Müslümanlık'tan önce namaz kılan, hacca giden Harranlı Sâbiîler...

Türkler Nasıl Müslüman Oldu?...

Türkler'in Şamanizm'i terketme nedenleri... Türkler'in İslâmiyet'e geçişindeki Sufiler'in rolü... Tasavvuf Felsefesi'nin Anadolu Müslümanlığı'nın oluşumundaki etkileri... Melâmetilik, Ahilik, Mevlevilik, Bektaşilik... Mesnevi içine gizlenen Bâtıni Bilgiler... Yunus Emre'den Bilge Nasreddin Hoca'ya halk inisiyasyonu...

Anadolu Halk İnançları, Adetleri ve Batıl İnançları'nın ardındaki gerçekler... Büyüsel işlemlerin Halk İnançları'yla bağlantıları... Kara kedi neden uğursuz sayılmıştır?... Nazarla ilgili inançların kökeni... Yağmur Duası... Yada Taşı'nın sihirli gücü...

Türk Dediğimiz Kimlerdi?...

Türk sözcüğünün anlamı ve ilk ortaya çıkışı... 20.000 yıl önce Orta Asya'da yaşananlar... Siriusyen Kültür, Mu Kültürü ve Türkler'in Kökeni... Atatürk'ün Türkler'in kökeni ile ilgili aradığı sır neydi?...

Anadolu Kültürü'nün gizli kalmış sırları ve unutulmuş gerçekleri bu kitapta sizlerle buluşuyor...

ISBN 975-8312-11-1
9 779758 312116